

Du Thai Hoa

Ngày 15/05/2024

Lớp
Thẻ
Thành
Yêu

Mục lục

[Chương 1](#)

[Chương 2](#)

[Chương 3](#)

[Chương 4](#)

[Chương 5](#)

[Chương 6](#)

[Chương 7+1](#)

[Chương 7+2](#)

[Chương 8](#)

[Chương 8+2](#)

[Chương 9+1](#)

[Chương 9+2](#)

[Chương 10+1](#)

[Chương 10+2](#)

[Chương 11](#)

[Chương 11+2](#)

[Chương 11+3: Chiêu Thứ Nhất: Giờ Bài Lãng Mạn](#)

[Chương 12](#)

[Chương 12+2](#)

[Chương 13](#)

[Chương 13+2](#)

[Chương 13+3](#)

[Chương 14](#)

[Chương 14+2](#)

[Chương 14+3](#)

[Chương 14+4](#)

[Chương 14+5](#)

[Chương 15+1](#)

[Chương 15+2](#)

Chương 15+3

Chương 16

Chương 16+2

Chương 16+3

Chương 17+1

Chương 17+2

Chương 17+3

Chương 17+4

Chương 17+5

Chương 18

Chương 18+2

Chương 18+3

Chương 19

Chương 19+2

Chương 20

Chương 21

Chương 22

Chương 23

DU THÁI HOA

Lập Thệ Thành Yêu
www.dtv-ebook.com

Chương 1

Type: Nguyên Lý

Năm Hoa Thái U ba tuổi thì mẹ nàng qua đời, tới khi mười tuổi thì người cha làm bảo tiêu cũng rời bỏ nàng, sau đó nàng được một người đàn ông tên Tiêu Bái đưa từ Mạc Bắc về Giang Nam nuôi.

Tiêu Bái là huynh đệ kết nghĩa với cha nàng, khi hai người còn chưa lập gia thất đã từng thề với nhau, sau này nếu đều sinh con trai sẽ thành huynh đệ, còn nếu cả hai sinh con gái sẽ cho chúng làm tỉ muội, giả như một người sinh con trai một người sinh con gái sẽ cho chúng làm phu thê. Thế là, nàng đã trở thành con dâu tương lai của Tiêu gia như vậy đấy.

Ngày đầu tiên tới Tiêu gia, Hoa Thái U đã diện kiến phu quân tương lai là Tiêu Mạc Dự của mình. Thiếu niên chừng mười bốn tuổi này nhú mày nhìn nàng đầy vẻ phong trần, trông con người nho nhã, phú quý nhưng lại nói ra những lời ngoa ngoắt khó nghe: “Người tên là Hoa Thái U à? Đọc ngược lại là Du Thái Hoa*?”. (Du Thái Hoa: Tên một loại hoa, ở Việt Nam gọi là hoa cải dầu)

“Tên của người càng giản tiện hơn, đọc lái đi chính là Tiểu Mặc Ngư*! (Tiểu mặc ngư: Từ Hán Việt dịch thuần Việt là”Cá mực nhỏ”.)

Nàng ngẩng đầu, ưỡn ngực, hai tay chống nạnh, mắt trợn tròn cong môi chế giễu.

Tiêu Mạc Dự trừng mắt: “Người!”.

Hoa Thái U rướn mày: “Ta làm sao?”.

Cả hai tiến lên phía trước một bước, mũi của nàng vừa đến ngực chàng, nhưng cầm lại hếch ngược lên tạo thành hình bình hành với mặt đất.

Bốn mắt nhìn nhau tóe lửa.

Cậu hất tay áo bất cần: “Đàn ông tốt không đấu với đàn bà!”.

Nàng đáp lại: “Chỉ sợ cái miệng đàn bà của người muốn đấu cũng đấu không lại mà thôi!”.

Vừa nói xong liền bắt chéo hai tay, tóm chặt cổ tay của cậu, tiếp đó cong người hích mạnh vai vào người cậu.

Cùng lúc sự tôn nghiêm cũng như thể diện của thiếu niên rơi cái bụp xuống đất, bay tán loạn cùng đám bụi đất, tung tóe, cuối cùng cậu ngã vào nơi sâu nhất của khe đất, trông bộ dạng thê thảm tột cùng.

Từ đó, mối lương duyên giữa hai người coi như đã được kết lại.

Tiêu gia là nhà buôn lớn của Giang Nam, cũng được coi là phú hộ nổi danh thực chất. Từ lâu Tiêu gia đã danh bất hư truyền, trong dòng tộc chưa từng có kẻ không có công danh hay bậc đại nho uyên bác.

Tiêu Mặc Dự hai tuổi đã biết chữ, ba tuổi đã thuộc thơ, năm tuổi đã làm văn, là nam thanh niên có tiền đề trường thành từ một thần đồng. Bình thường cậu thích ngâm thơ, làm câu đối, viết văn, mài mực luyện chữ, thậm chí còn buồn bã chỉ vì một chiếc lá lìa cành. Do vậy, cậu không thể nào quen với phường thô thiển, to tiếng, lỗ mãng hay thượng võ, hướng hồ lại là phận nhi nữ như Hoa Thái U.

Còn Hoa Thái U tuy có mẹ xuất thân danh gia vọng tộc, có điều lại qua đời quá sớm, chỉ kịp học được từ người cha mở tiêu cục của nàng tính

cách cứng rắn khác thường, cùng sự hào sảng, khoáng đạt. Thứ nàng chú trọng chính là tâm ý đền ơn báo thù của chốn giang hồ chỉ biết ăn thịt uống rượu, bực mình nhất với việc động một tí là đa sầu đa cảm của Tiêu Mạc Dư, không có bệnh tật gì cũng rên rỉ ỉ ôi, huống hồ là một thiếu gia.

Do vậy, đôi vợ chồng tương lai này ngay từ đầu đã không ngày nào là không có chuyện cãi cọ linh tinh, dăm bữa nửa tháng lại nổ ra một trận đấu khẩu, tiếp đó phát triển tới mức độ không nhìn thấy nhau mới được yên tĩnh, cuối cùng tiến tới ngoài việc bắt đấm dĩ phải chạm mặt nhau vào dịp lễ tết ra, bình thường thì ai ở trong sân của người đó, chỉ mong sao đến chết cũng không phải qua lại với đối phương.

Vậy mà thắm thoát đã sáu năm.

Tiêu Bái mười mấy năm sau khi thê tử mất, luôn ủ rũ không vui, dần dần mắc bệnh liệt giường. Trước lúc lâm chung, ông bắt Hoa Thái U và Tiêu Mạc Dư bái đường trước giường bệnh của mình, tới lúc đó mới ngậm cười ra đi.

Trong thời gian để tang không được động phòng, đôi vợ chồng mới cưới đều cảm kích tới rơi nước mắt trước quy định trên.

Ba tháng sau, Tiêu Mạc Dư chính thức tiếp quản toàn bộ sản nghiệp gia tộc. Chàng bắt đầu đi thăm các cửa tiệm ở các nơi. Mới đó mà đã nửa năm.

Thế rồi chàng đưa một nàng biểu muội họ xa cô quả, không nơi nương tựa về.

Nàng biểu muội này được học hành tới nơi tới chốn, lại dịu dàng hiền thực, thơ từ hát múa món nào cũng tinh thông, tóm lại rất tâm đầu ý hợp với Tiêu Mạc Dư.

Thi thoảng Hoa Thái U nhìn thấy hai người họ hợp tấu hát ca liền bĩu môi quay mặt đi, nàng vẫn chỉ để tâm tới việc luyện công quyền cước của mình. Có điều, trong lòng nàng đôi khi cũng thoáng qua ý nghĩ - Từ khi cha chồng qua đời, dường như Cá mực nhỏ kia chưa từng động vào cầm kỳ thi họa, cũng chưa từng cười đùa vui vẻ như vậy bao giờ...

Nửa tháng sau, Tiêu Mạc Dự lại đi xa một lần nữa. Lần này Tiêu Mạc Dự để nàng biểu muội ở nhà.

Tới lúc Tiêu Mạc Dự quay về, chỉ nhìn thấy một tờ giấy “Hưu thư*” (*Hưu thư: Thư ly hôn) ở trên bàn. Hoa Thái U lấy lý do “không có con trai” để tự giải thoát cho mình.

Nhìn con dấu khắc tên mình đỏ chót trên tờ hưu thư, Tiêu Mạc Dự chỉ còn biết nghiêng răng nghiêng lợi gặm ra ba chữ: “Du...Thái...Hoa”.

Lúc này, Hoa Thái U đang cầm trên tay số ngân phiếu có được khi năm xưa Tiêu Bái bán tiêu cục của cha nàng, hai chân bắt chéo nằm trên dải đất đầy hoa cải dầu, tham lam hít hà bầu không khí ngan ngát hương hoa, tiếp đó nheo mắt quyết định: Mình phải kế thừa sự nghiệp của cha, quay về Mạc Bắc mở lại tiêu cục.

Còn về Tiêu gia và Tiêu Mạc Dự kia, từ đây không còn liên can gì tới nàng nữa.

Có điều, bản thân nàng cũng không biết giờ nào khắc nào mới có thể thắp lên một nén hương trước phần mộ cha chồng nữa đây.

Sống mũi Hoa Thái U cay cay khó tả, nàng rì rầm như đang nói mơ: “Cha à...tốt nhất con lại gọi cha là Tiêu bá bá thôi. Xin lỗi, đã khiến bá bá thất vọng rồi...”.

Đường về ngàn dặm xa xôi, Hoa Thái U đi đã gần một năm trời chân vẫn chưa tới nơi.

Một mùa xuân ấp ập lại tới, hoa nở khắp nơi, lúc này nàng đã tới được toà thành buôn bán lớn nhất vùng biên cương – Ung thành.

Trong nhà trọ, Hoa Thái U tình cờ quen biết rồi kết thân với một người phụ nữ cởi mở tự xưng là Bạch đại nương, tính tình đôi bên rất hợp nhau, hai người vui vẻ ca hát, cười đùa sảng khoái, ăn thịt uống rượu say mất ba ngày liền.

Lúc tỉnh lại, Hoa Thái U chỉ cảm thấy đầu đau như búa bổ, vừa ôm đầu vừa rên rỉ một lúc lâu mới tỉnh táo lại phần nào. Chợt nàng phát hiện không thấy tăm hơi Bạch đại nương đâu, đến cả đồng ngân phiếu nàng giữ trên người cũng không cánh mà bay theo bà ta. Đồng thời, nàng nhận thấy trong lòng có một bản kế ước, một xâu chìa khóa cùng một mẫu thư nhắn.

Kế ước - bản hợp đồng mua bán Tiêu Kim Lâu, người bán Công Tôn Bạch, người mua Hoa Thái U, ngân phiếu nhận đủ, có hiệu lực trong ngày, bên trên còn có hai dấu vân tay đỏ chói.

Chìa khóa – dùng trong phòng chủ nhân lầu xanh Tiêu Kim lâu và các nơi quan trọng khác, những thứ được khóa là hợp đồng nhà, hợp đồng đất, hợp đồng bán thân cùng mọi vật dụng đáng tiền.

Mẫu thư nhắn - chỉ có một dòng chữ to rất thông tục dễ hiểu nhưng lại được viết rồng bay phượng múa: “Bắt đầu từ giờ khắc này, cô nương chính là bà chủ lầu xanh lớn nhất Ung thành, chỉ với chút tiền ít ỏi của cô nương coi như đã gặp may mắn lắm rồi, không cần cảm ơn ta, hẹn ngày tái ngộ! Công Tôn Bạch, cũng chính là Bạch đại nương nhắn gửi”.

Thế là cô nương bỏ chồng Hoa Thái U mới mười tám cái xuân xanh, miệng còn đang ngậm một cành Hoa cải dầu nở, xiêu xiêu vẹo vẹo bước vào Tiêu Kim Lâu, trở thành bà chủ nơi này.

Ung thành là con đường thông thương trọng yếu, đám thương gia vào nam ra bắc ngày nào cũng tấp nập không ngớt, do vậy các ngành dịch vụ

cũng theo đó mà lớn mạnh phồn vinh. Ngành kinh doanh lâu xanh đương nhiên phát triển bùng nổ, bởi ngành này vừa có thể cung cấp nơi ăn chỗ ở, lại có thể cung cấp nhu cầu giải trí, vừa có thể đáp ứng nhu cầu cần thiết của cánh đàn ông lại vừa có thể an ủi tâm hồn. (Đoạn này dài không dấu, hay, mình thêm đạ) Tiêu Kim lâu nổi danh là người dẫn đầu trong ngành này.

Do vậy nếu tính theo giá trị, chính Hoa Thái U mới là người được hưởng lợi lớn hơn.

Đối với Hoa Thái U, một người đã làm dâu mấy năm ở nhà thương gia lớn thì cũng không thể tránh bị nhiễm thói sùng bái đồng tiền, hàng ngày tận mắt nhìn thấy tiền của người khác cứ xúng xoảng rơi vào hầu bao của mình, sao lại không khoái kia chứ.

Đương nhiên, sở dĩ hiện giờ nàng có thể sống vô cùng dễ chịu là bởi một lý do quan trọng nhất: Quá nhàn rồi.

Kể ra, mọi thứ nàng có hiện giờ đều nên quy công cho Bạch đại nương, toàn bộ dựa vào thói quen huấn luyện thuộc hạ của bà ta, khiến thuộc hạ độc lập phát hiện vấn đề đồng thời nâng cao tiêu chuẩn bản thân, ngày càng yêu cầu nghiêm khắc đối với tuyển người làm mới.

Nghe nói đám thuộc hạ này từ những ngày đầu sáng lập Tiêu Kim lâu, chỉ trong một thời gian ngắn đã khiến ai đều phải ngỡ ngàng. Đồng thời sau khi xác lập thành viên hội đồng chỉ đạo cùng mô hình quản lý hiệu quả, Bạch đại nương nhanh chóng bắt đầu cuộc sống du đãng thoát ần thoát hiện, thường thì phải đến mười tháng không thấy tăm hơi bà ta đâu, thỉnh thoảng xuất đầu lộ diện cơ bản là do đã... hết tiền tiêu.

Dần dà, đến trên chín mươi phần trăm người làm ở Tiêu Kim lâu chưa từng thấy bà ta, thậm chí hoàn toàn không biết đến sự tồn tại của chủ nhân

Tiêu Kim lâu. Cuối cùng bà chủ giấu mặt trở thành một câu đố, một truyền thuyết khiến nhiều người muốn khám phá.

Công việc hàng ngày của tú bà mới nắm quyền Hoa Thái U ngoài việc ký tên, lăn tay các sổ sách ra, các việc còn lại đều trông cậy vào mấy vị đại quản sự kia. Họ cho nàng thể diện để nàng thỏa nguyện được sống với mong muốn làm bà chủ của nàng, nếu không thì nàng đã biến thành một bù nhìn dấu mặt, mặc người khác sắp đặt.

Là thành viên hội đồng chỉ đạo, mấy đại quản sự đều là những nhân vật gánh vác trọng trách riêng của mình, điều khác không dám nói, nhưng chỉ riêng việc xử lý những vấn đề của tú bà Hoa Thái U từ trên trời rơi xuống này có thể thấy được năng lực của họ.

Mấy người đó đang cẩn thận kiểm tra hợp đồng, chìa khóa cùng mẫu nhãn tin, đôi bên đưa mắt nhìn nhau không nói không rằng, tiếp đó đưa nàng vào khoảnh sân nhỏ nơi trước đây vốn thuộc về Bạch đại nương, điều này đồng nghĩa với việc họ đã chính thức thừa nhận địa vị hợp pháp của nàng ở đây. Tác phong chấp hành mệnh lệnh một cách nghiêm chỉnh, nhanh chóng, quả thực khiến người ta phải mắt tròn mắt dẹt khen ngợi hết lời.

Hoa Thái U lại cảm thấy bồn chồn lo lắng, lẽ nào họ không sợ nàng là phường lừa lọc cướp giết, thậm chí cầm dao kề cổ uy hiếp Bạch đại nương để lấy những thứ đồ kia rồi giết người diệt khẩu ư? Thực sự không biết hình ảnh Bạch đại nương trong lòng họ là người quá ghê gớm hay quy cho cùng là do nhân phẩm quá kém...

Quy định của thanh lâu, chỉ cần lo thời này, đừng nên hỏi những việc trước kia, chỉ cần bước vào cánh cổng này rồi thì coi như đã chấm dứt mọi chuyện trước đây, có thể coi là được sống lại một lần nữa. Cho nên, Hoa Thái U cũng nhanh chóng tiếp thu, tự phong cho mình một biệt danh để sau này còn hành tẩu giang hồ - Bà chủ Hoa.

Kết quả lại không giống như dự liệu. Nàng mới làm bà chủ chưa được mấy ngày, cả ngành kinh doanh này đã bị cải tổ toàn tập.

Ung thành không chỉ là vùng đất thương mại trọng yếu, mà còn là căn cứ địa quân sự phòng vệ kẻ địch xâm lấn. Bắt đầu từ khi Thái tổ đường triều khai quốc, thành chủ nơi đây đã nắm giữ đại quân mười vạn trong tay, không những thế còn những đặc quyền kinh tế độc lập cùng quyền tự chủ quân sự, thậm chí còn có quyền đề bạt cũng như phế bỏ các quan viên trong địa phận quản lý.

Nói một cách khác, thành chủ của Ung thành ở một phương diện nào đó có thể coi là một quân vương.

Do vậy, việc thành chủ qua đời đối với người dân Ung thành mà nói, đương nhiên được coi là chuyện đáng lưu tâm hơn cả việc Hoàng đế qua đời.

Chính vì nguyên do này, cả Ung thành phải để tang trong vòng một tháng, tạm dừng mọi hoạt động vui chơi giải trí một trăm ngày, những lầu xanh vốn khách ra vào nườm nượp đành phải ngưng ngùi đóng cửa tạm thời ngừng kinh doanh.

Tiêu Kim lâu thực lực hùng hậu, cho dù có kiếm ít đi một chút ngân lượng cũng không gặp trở ngại lớn lắm, nhưng những thanh lâu có quy mô tương đối nhỏ cứ miệng ăn núi lở thế này e là dần dần không thể trụ được.

Hoa Thái U liền đưa ra quyết định đầu tiên kể từ khi lên làm bà chủ, vung một khoản tiền lớn cứu tế các thanh lâu đang đứng trước nguy cơ phá sản.

Chính vì quyết định này, mặt mũi chị Tiên - thủ quỹ sạm đen tới mức đến cả Bao đại nhân sống lại cũng tự cảm thấy hổ thẹn không bằng, khiến Hoa Thái U lần nào nhìn thấy chị ta cũng đều kinh hồn lẫn cho mau.

Sau phải nhờ tới Cầu tiên sinh - người phụ trách nghiệp vụ bên ngoài ra mặt khuyên giải: “Bà chủ Hoa dùng chiêu này gọi là muốn bắt được cá trước tiên phải thả mồi câu, đặng ấy phồn vinh, ta cũng phồn vinh, mọi người đều phải phồn vinh mới là phồn vinh thực sự đúng không!”.

Trong biển người mênh mông, Hoa Thái U bất ngờ tìm được sự đồng cảm của người tri kỷ, bất giác nước mắt tuôn trào...

Các thanh lâu ở Ung thành đồng lòng quyết tâm cùng vượt qua cửa ải khó khăn trong cảnh tiêu điều, ảm đạm, cuối cùng cũng gắng gượng tới khi mây tan trăng sáng.

Xuân qua hè tới, dường như mọi khách làng chơi sau ba tháng kìm nén lúc này đây đều được phát tiết dục vọng cho đã cơn nghiện. Khách làng chơi cùng các kỹ nữ trở nên gắn kết hơn lúc nào hết, đôi bên dồn toàn lực đắm say trong cơn mê. Ngày nào cũng đàn ca sáo nhị tới khi trời sáng, đôi lúc thậm chí đến cả ban ngày ban mặt cũng không thể sống êm ả.

Sức tưởng tượng của con người đúng là vô cùng vô tận, đặc biệt là ở những nơi vui chơi có thể kích thích thần kinh đại não. Ví dụ như giữa trưa hè, ngang nhiên đốt pháo...

Hoa Thái U bị đánh thức bởi tiếng pháo nổ long trời lở đất hết lần này tới lần khác, chỉ biết một mặt chửi tổ tiên mười tám đời kẻ đốt pháo, mặt khác mệt mỏi ngáp, vụn lụng tỉnh giấc.

Hiện giờ nơi nàng đang ở được viết là Đại viên, mấy quản sự đã sắp xếp nơi ở theo thứ tự lớn bé như nhị, tam, tứ, ngũ, viên, sau đó là cô nương nổi nhất được ưu tiên sắp tiếp, hoặc là một người sống trong một căn phòng hoặc nhiều người sống chung, các căn phòng được xếp tới “tam thập bát viên”...

Hoa Thái U tuy tự nhận mình là người thô tục không biết chữ nghĩa nhưng vẫn bị chấn động sâu sắc trước cách đặt tên thuần thiên nhiên chất

phác thể này của Bạch đại nương.

Đại viên nằm ở vị trí trung tâm của cả Tiêu Kim lâu, chắc hẳn cảm giác của Bạch đại nương kia là rất phấn khích hi đứng ở vị trí trung tâm trong địa bàn của mình để có thể tai nghe bốn phương mắt nhìn tám hướng xung quanh, có điều Hoa Thái U chẳng thềm quan tâm tới bố cục kỳ lạ cùng hiệu quả thu âm đặc biệt này...

Hoa Thái U ấn mạnh vào huyết thái dương đang giật liên hồi, mấy ngày nay nàng không được an giấc bởi tiếng động ồn ào, do vậy chỉ muốn nhanh chóng tìm được chỗ nào yên tĩnh để xả hơi. Nàng đi lòng vòng một hồi dưới ánh nắng, cuối cùng cũng thoát khỏi chỗ huyền não kia. Bỗng dưng một tiếng đàn du dương vọng tới tai nàng - thứ dường như đã bị dày vò tới điếc đặc bởi những âm thanh hỗn độn kia...

Nàng lần tìm theo tiếng đàn, có lẽ do đi nắng quá lâu, nên nàng cảm thấy tim đập nhanh hơn, dường như miệng lưỡi cũng khô cả lại.

Đi xuyên qua hồ sen nở rộ, nàng chợt thấy một căn tứ hợp viện tường trắng mái ngói đỏ, tuy tường mới được quét vôi nhưng không được quét kỹ lưỡng lắm, thậm chí còn có phần thô ráp. Căn nhà nằm đơn độc ở đó, xung quanh chỉ có hoa cỏ cùng tiếng nước chảy róc rách, tạo cảm giác yên tĩnh như lạc vào chốn đào viên, trái ngược hẳn với vẻ xô bồ trăm hoa hoe sắc ở chỗ kia.

Hoa Thái U ngẩng đầu nhìn tấm biển được treo cao bên ngoài, nhưng chẳng thấy ghi gì.

Nghĩ một hồi mới nhớ ra, trước đây Hạ tiên sinh - người quản lý nghiệp vụ nội bộ từng nhắc qua, mấy năm gần đây ở chốn kinh thành bắt đầu thịnh hành xu hướng “Tiểu quan quán*” (* Tiểu quan quán: Nơi nam nhân bán sắc và kỹ nghệ của mình để kiếm tiền, cùng một dạng với thanh lâu. (Mọi chú thích trong truywwnj đều là của dịch giả) mới nổi từ vùng

Giang Nam. Có lẽ xu hướng này sắp lan truyền xuống phía bắc rồi. Để theo kịp bước tiến của thời đại, Tiêu Kim lâu đã nhanh chóng bắt tay triển khai nghiệp vụ trên.

Khuôn viên này chính là hình mẫu thu nhỏ của tiểu quan quán. Vì là nghiệp vụ mới, người dân bản địa chắcphair mất một khoản thời gian mới có thể tìm được hàng, do vậy chỗ này tạm thời bố trí làm chỗ ở cho một nhạc sư mới tới.

Có lẽ tiếng đàn ban nãy được tấu ra từ tay vị nhạc sư này.

Dù sao cũng chẳng có công to việc nhỏ gì, nên nàng mạnh dạn đẩy cửa bước vào trong.

Trong sân sạch sẽ, gọn gàng tới mức hơi trống trải, có lẽ thứ thu hút ánh mắt người ta nhất chính là giàn nho rậm rạp cùng người ngồi dưới giàn nho đó.

Một chiếc bàn, một cây đàn và một con người.

Một chiếc bàn thông thường, một chiếc đàn cổ thồn thường, nhưng con người kia lại không thể dùng từ thông thường để hình dung, chí ít cái dáng vẻ thanh tú kia quả thực phải tán thưởng là đẹp đẽ tới mức lóa mắt. Bị làm phiền bởi vị khách không mời mà tới, nhạc sư với những ngón tay thon dài trắng muốt không còn múa trên những phím đàn nữa, chàng ngược đôi hàng mi cong vút lên, lộ ra đôi mắt đen láy, mái tóc đen mượt trải dài trên tấm áo trắng bay bay như thác đổ, dáng vẻ chàng dưới ánh nắng bỗng trở nên mỏng manh, gày guộc tới mức tiêu tụy.

Hoa Thái U đứng ngậy ra nhìn, lẽ nào đây chính là...kĩ nam mới tới? Đường như hơi phí phạm của trời quá...

“Cô nương tới đây tìm tại hạ để đệm nhạc sao?”

“Ồ, không phải vậy, ta chỉ là đi ngang qua mà thôi, có điều...người đánh đàn hay quá.”

Để giữ vẻ thần bí cho thân phận bà chủ sau màn trong truyền thuyết của Tiêu Kim lâu, ngoài những nhân vật bắt buộc phải qua lại ra, thực chẳng có người nào trong Tiêu Kim lâu biết được nàng mặt mũi ngang dọc thế nào. Do vậy vị nhạc sư mới tới này không nhận ra nàng là điều đương nhiên.

Nhận được lời khen của Hoa Thái U, mặt người nam nhân kia ửng hồng: “Cô nương quá khen rồi, Liễu Âm hổ thẹn không dám nhận.”

“Người tên là Liễu Âm sao? Có đúng là từ “âm” trong từ “âm luật” không? Cái tên cũng thật là hay!” Hoa Thái U thấy người này sấu hổ như vậy, bất giác nổi hứng trêu chọc, liền cười rồi tiến lên phía trước, nghiêng đầu ngắm nhìn kỹ khuôn mặt người nhạc sư: “Không những thế, lại còn trông rất đẹp trai nữa kia.”

Nàng kiếng người, trán của nàng gần chạm vào cằm của Liễu Âm, do vậy tất cả những thứ nàng có thể nhìn thấy lúc này chính là yết hầu của Liễu Âm đang trôi lên sục xuống theo một tốc độ không bình thường. Do vậy lòng tà càng trở dậy, dứt khoát làm tới bến.

Liễu Âm thấy nàng áp sát người, hoảng loạn tới mức lùi mạnh về phía sau giống như tránh ôn dịch. Kết quả khiến Hoa Thái U mất đà suýt nữa ngã chổng gọng, may mà nàng từ nhỏ đã luyện võ nên thân thủ nhanh nhẹn, trong thời khắc then chốt vận lưng xoay chân quay một vòng tại chỗ mới có thể đứng vững lại được.

Lần đầu thử chọc ghẹo lại bị người ta hắt hủi như vậy, khiến trái tim mỏng manh của Hoa Thái U phút chốc rạn vỡ...

Trông bộ dạng xấu hổ sắp nổi đóa của Hoa Thái u, Liễu Âm tay chân lỏng lỏng lấp bắp giải thích: “Cô nương à, ta thực sự ...ta thực sự không

hề cố ý...”

Sự ghét bỏ theo bản năng chẳng phải là minh chứng rõ cho việc rằng (?) (trang 16) nàng chẳng hề có điểm nào đáng để ý hay sao?

Lửa giận bốc lên, Hoa Thái U tiến đến giơ tay túm lấy cổ áo Liễu Âm: “Lẽ nào hành động vừa rồi của người coi là vô ý sao?”.

Liễu Âm càng hoảng loạn hơn, đỏ mặt tía tai chỉ mong nhanh chóng thoát khỏi thế gọng kìm của nàng. Hai người cứ kéo qua giật lại mấy lần, chợt một tiếng roạt vang lên, chiếc áo mỏng của Liễu Âm bỗng chốc bị xé rách tan tành.

Hoa Thái U nhìn thấy cả khoảng ngực trắng lộ ra, có điều trên đó là chẳng chịt vết sẹo ngang dọc.

Hoa Thái U ngỡ ngàng, ngây người cầm mảnh áo của Liễu Âm: “Những vết sẹo này do ai gây ra? Một nhạc sư như người chắc không tới mức cần tới hình ma ma đích thân dạy bảo đâu nhỉ?”.

Đã vào lâu xanh, đương nhiên không tránh khỏi những sự việc bi thảm như thế này. Tuy Tiêu Kim lâu đã được coi là rất rộng lượng với các cô gái và người dưới, thậm chí ít khi diễn ra tình trạng đánh phạt, lẳng nhục nhưng vẫn khó tránh khỏi ngoại lệ. Giống như hình ma ma - người phụ trách dạy bảo những người mới không chịu nghe lời, không đánh không thành tài...

Liễu Âm vội vàng nghiêng người, rụt vai kéo vạt áo đã rách tới mức không thể che kín người được nữa, khẽ trả lời: “Là do tại hạ không phục vụ khách tốt, đáng bị như vậy.”

“Thì ra là do khách...”

Hoa Thái U thở dài, đã trót chen chân vào ngành này để có bát cơm ăn, thì phải chuẩn bị sẵn tâm lí gặp cảnh ngộ như trên. Nói trắng ra, mỗi người một số mệnh, nhiều khi thông cảm nhưng lại không thể làm gì được.

“Xin lỗi nhé, ta không ngờ lại gây ra chuyện thế này...”, Hoa Thái U lẩm bẩm: “Thực ra, ta cũng không biết hôm nay bị làm sao nữa. Có lẽ là do tiếng đàn của người khiến ta... khiến ta...”.

Lẽ nào lại nghĩ tới kẻ lẽ ra đã nên quên từ lâu? Nên lòng nàng mới rối bời, mới nảy sinh ý định buông thả chút xíu? Nhưng tại sao lại nghĩ tới kẻ đó chứ? Kẻ đáng ghét đó...

Liễu Âm lén nhìn về phía Hoa Thái U, thấy nàng khẽ cúi đầu, mím môi buồn bã, vội an ủi: “Cô nương đừng nói như vậy, không liên quan tới cô nương mà... tóm lại... tóm lại là do tại hạ đã sai.”

Thấy dáng vẻ an ủi thật thà của người này, Hoa Thái U lại không nén nổi cười: “Chắc chắn là như vậy, nói đi nói lại là do tiếng đàn của người quá hay đó”.

Thấy nàng tươi tắn trở lại, Liễu Âm thở phào: “Vậy từ nay về sau, tại hạ sẽ không tấu khúc nhạc đó nữa”.

“Đừng mà, người tấu hay như vậy, không tấu sẽ tiếc lắm đấy.”

“Nếu... cô nương thích, bây giờ tại hạ sẽ tấu cho cô nương nghe, được không?”

Ánh mắt của Hoa Thái U như dán vào huôn ngực trần của Liễu Âm, nàng nửa đùa nửa thật, chậm rãi nói: “Đánh khúc nhạc tao nhã như vậy, sao quần áo có thể không chỉnh tề chứ?”.

Liễu Âm khẽ “A” một tiếng, khuôn mặt lại đỏ rục lên: “Mong cô nương hãy chờ ở đây một lát, tại hạ vào trong thay đồ.”

“Chờ một lát, trong phòng người có thuốc trị thương hay không?”

“Không...”

“Tại sao không xử lý vết thương của người hả?”

“Chỉ là vết thương ngoài da, không đáng ngại.”

“Vớ vẩn, cho dùng không nguy hiểm tới tính mạng, cũng phải đau chứ? Thôi vậy, ta sẽ đi lấy thuốc cao tói, người chờ ta nhé.”

“Cô nương...”, Liễu Âm khẽ gọi Hoa Thái U: “Tấm thân ti tiện của tại hạ không đáng để cô nương vất vả thương xót như vậy.”

“Bất kể vương hầu, tể tướng hay kẻ phạm phu tục tử đều phải dựa vào bản lĩnh của mình để có cơm ăn mà thôi, chẳng ai cao quý hơn ai và cũng chẳng ai ti tiện hơn ai. Thứ khác ta không dám chắc, nhưng khả năng tấu đàn của thừa tướng đương triều chắc chắn không hay bằng người. Cho nên, người đừng bao giờ quá tự ti, coi nhẹ mình, trong Tiêu Kim lâu của chúng ta không tồn tại việc này.”

Những lời nói của Hoa Thái U khiến Liễu Âm nhoen cười, khuôn mặt tinh tế phảng phất vẻ u ám ban đầu của vị nhạc sư thoáng chốc gián ra, thanh thoát lạ kỳ, tuy nhiên nét mặt đó nhanh chóng biến mất, nhưng vẫn rất chói lóa.

Tới lúc Hoa Thái U cầm thuốc tới, nhận thấy trong sân trống không cả người lẫn đàn đã biến mất, có lẽ Liễu Âm bị gọi đi mua vui cho người ta rồi, không biết phải làm tới lúc nào mới được về, nàng đành để lọ thuốc dưới giàn nho, dự định mai sẽ lại tới.

Có điều nàng chưa từng nghĩ qua, mình sẽ không bao giờ còn được nghe lại tiếng đàn đó nữa.

Thống lĩnh vệ quân Ung thành Mã Võ chết đột ngột trong phòng của Tiêu Kim lâu. Khi nghe được tin này, Hoa Thái U vừa trải qua một đêm với tiếng đàn ma mị réo rắt bên tai vừa chìm vào giấc ngủ mơ màng. Tới lúc nàng vội vội vàng vàng tới hiện trường xảy ra vụ án, thì đám bố khoái nha dịch đã khiêng thi thể đi, thứ còn lại duy nhất lúc này là đồng bừa bộn văng đầy phòng.

Cái bàn đồ chống kèn cùng đồng bát đĩa vỡ vụn trên sàn ngăm tố cáo đã từng xảy ra vụ truy đuổi, những thứ bừa bộn trên giường đủ nói lên nơi đây đã diễn ra sự ngược đãi, còn những vết máu phun đầy trên tường cùng tấm chăn đỏ ngăm biểu thị nỗi tuyệt vọng và phẫn nộ cùng cực.

Trên đường tới hiện trường vụ án, Cầu tiên sinh cũng đã ngăn gọn nói rõ nguồn cơn sự việc cho Hoa Thái U nghe.

Thực ra sự việc vô cùng đơn giản, Mã Võ thích trai đẹp, muốn độc chiếm chàng chàng nhạc sư đánh đàn mua vui cho gã. Chỉ có điều anh chàng nhạc sư kia lại thà chết không nghe theo, buộc gã phải dùng sức. Trong lúc hành sự do quá phấn khích thoát khí mà chết, nhạc sư sau khi thấy gã chết đã dùng đầu nhọn của bệ nển đâm vào người gã chí ít ba bốn mươi lỗ, tiếp đó nhảy xuống giếng tự vẫn.

Sự việc xảy ra lúc nửa đêm, lúc phát hiện ra thì trời đã tảng sáng. Xác của nhạc sư kia bị ngâm trong nước mấy canh giờ, mặt mũi đã bị trương phình, biến dạng ít nhiều.

Điều đáng nói ở đây là, bản lĩnh phá án của Lục Phiến Môn đúng là đáng nể, chỉ trong vòng một tuần hương đã khám nghiệm tử thi xong, thu thập đầy đủ nhân chứng vật chứng, có thể đưa ra phán đoán ban đầu. Không những thế họ còn chấp pháp theo lẽ công, hoàn toàn không vì sự việc chẳng mấy hay ho gì mà nảy sinh ý đồ che giấu chân tướng cho mệnh quan tam phẩm Mã Võ kia.

Mặc dù xảy ra vụ án mạng nghiêm trọng là vậy, nhưng mấy quản sự trong Tiêu Kim lâu không ai bảo ai đều cố gắng hết sức không để tin đồn lan truyền ra ngoài, bên trong bên ngoài phối hợp điều tra kín kẽ, chia nhau phụ trách phần việc của mình, cố gắng hết sức chỉ mong sao giảm được tới mức thấp nhất ảnh hưởng xấu của vụ việc trên tác động tới việc làm ăn của Tiêu Kim lâu. Người nào người nấy đều bận rộn tới mức quay như đèn cù, duy chỉ có bà chủ thực sự vẫn tiếp tục hưởng thụ an nhàn như kẻ vô công rồi nghề.

Hoa Thái U cũng không dừng lại ở căn phòng tràn ngập những việc khiến người ta buồn nôn kia, nàng vội vàng ôm cây đàn cổ đã vỡ làm đôi dưới đất rồi lủi thủi đi ra khoảnh sân ngày hôm qua.

Nàng chậm rãi đi một vòng quanh sân, có điều bản thân cũng không hiểu rốt cuộc mình muốn làm gì nữa, cuối cùng thất vọng tràn trề, do dự một lát rồi rời đi.

Lúc ra khỏi sân chưa được mấy bước, Hoa Thái U chợt nhìn thấy một bóng người thướt tha đứng bên bờ hồ sen, đang thổi một khúc tiêu rất ní non.

Nàng đứng nghe dưới ánh nắng một lúc, chợt nhận thấy mồ hôi chảy vào mắt xót khủng khiếp, liền giơ tay lên dụi.

“Được bà chủ Hoa tiễn biệt bằng nước mắt của mình, xem ra chàng cũng được an ủi rồi.”

Cô nàng thổi khúc tiêu kia có khuôn mặt kiều diễm cùng giọng nói ngọt ngào, dáng người ẩn giấu vẻ lạnh lơ vô cùng nhưng cũng hàm chứa nét thanh cao quý phái. Vóc dáng này rất phù hợp với yêu cầu của đám đàn ông không biết thân biết phận của mình nhưng lại muốn chơi thú tao nhã kia.

Thiếu nữ áo tím mười sáu mười bảy cái xuân xanh này chính là cô nương nổi nhất hiện giờ của Tiêu Kim lâu - Tử Vũ cô nương.

Sau khi cất tiêu đi, Tử Vũ uyển chuyển bước tới chỗ Hoa Thái U khẽ cúi đầu về phía nàng nói: “Không ngờ lại gặp bà chủ Hoa ở chỗ này.”

Được coi là căn câu cớ chính của Tiêu Kim lâu, nên đương nhiên ngay từ đầu Tử Vũ đã được bà chủ mới gọi tới diện kiến qua, do vậy Hoa Thái U cũng biết rõ, phàm những nhân vật số một thế này dù ít hay nhiều đều có tính nết khó chịu, do vậy luôn luôn dỗ dành chiều chuộng, tuyệt đối chưa từng chủ động gây sự bao giờ.

“Có khúc tiêu của cô nương đây, Liễu Âm mới đúng là được an ủi đó.” Hoa Thái U vừa cười vừa giơ tay gạt khóe mắt rơm rớm, tiếp đó đỡ người Tử Vũ nói: “Chỉ đáng tiếc là chưa được nghe qua hòa tấu đàn tiêu của hai người, ắt hẳn sẽ xúc động tâm can lắm.”

Tử Vũ nghiêng đầu nhìn Hoa Thái U thắc mắc: “Thì ra bà chủ Hoa cũng là người yêu nhạc, thật thất kính quá.”

“Chỉ hiểu sơ sơ âm luật mà thôi, hai chữ yêu nhạc quả thực hổ thẹn không dám nhận.”

“Bà chủ Hoa lại khiêm tốn rồi, nếu không phải người yêu nhạc, sao lại lạng lẽ lấy chiếc đàn gảy này ra, không những thế còn ôm chặt trong lòng giống như bảo bối vậy?”

Hoa Thái U cúi xuống nhìn phím đàn không bao giờ có thể tấu lên được nữa, bất giác trước mặt lại hiện lên đôi bàn tay thon thả, trắng ngần giống như đang vuốt ve phím đàn, khẽ than: “Ta chẳng qua cảm thấy, đây là thứ đồ Liễu Âm vô cùng coi trọng, đương nhiên sẽ không muốn để nó ở nơi ô uế, nên mới...”

Tử Vũ chột chớp chớp đôi mắt long lanh tuyệt đẹp của mình, rồi lạnh lùng ngắt lời Hoa Thái U: “Ô uest sao? Lẽ nào nơi đây không ô uest? Lẽ nào trên đời này còn có nơi nào không ô uest sao? Mà cho dù có đi nữa, liệu loại người như chúng tôi đây có thể tới đó được không? Lời này của bà chủ Hoa đúng là vô cùng thú vị!”

Hoa Thái U sững người: “Coi như ta lỡ lời, Tử Vũ người đừng nghĩ ngợi nhiều.”

Hoa Thái U cười nhận lỗi không chút do dự, nàng đang định rời đi liền bị Tử Vũ gọi giật lại: “Bà chủ Hoa à, chi bằng cứ đưa chiếc đàn này cho tiểu nữ giữ! Cho dù không thể đánh thêm được khúc nhạc nào nữa, thì chí ít cũng phải nghĩ cách khôi phục vẻ ngoài cho nó. Chủ nhân của nó đã chết không toàn thân rồi, do vậy không thể để đàn cũng gặp kết cục như vậy. Cũng có thể coi là việc cuối cùng tiểu nữ làm cho chàng.”

Thấy Tử Vũ ghen ngào như vậy, Hoa Thái U bất giác mỉm lòng khuyên: “Co nương cũng đừng buồn quá...”

“Ai nói tiểu nữ buồn chứ?”, ánh mắt nàng ta mặc dù nhạt nhòa nhưng dường như không vương bận vẻ bi thương: “Tiểu nữ mừng vui còn không kịp nữa kia! Người giống như chàng, vốn không nên sống như thế này. Tuy kiếp nạn đời này cuối cùng đã giáng xuống nhưng chàng có thể được đầu thai luân hồi, cũng có thể sẽ được sống một cuộc sống tốt hơn, đây há chẳng phải là chuyện tốt sao?”

Hoa Thái U nghe vậy nhất thời không biết phải nói sao nữa. Nàng im lặng một lúc mới đáp lại: “Thôi thì sáng nay có rượu sáng nay say, nghĩ nhiều như vậy làm gì chứ? Chúng ta chỉ quan tâm tới ngày hôm nay ở Tiêu Kim lâu mà thôi, có thể sống vui vẻ một ngày cũng là hay một ngày, cô nương nói xem đúng không?”

Tử Vũ nhận lấy cây đàn trong tay Hoa Thái U, rồi lạnh lùng nói: “Bà chủ Hoa nói chí phải, kịp thời vui vẻ mới đúng, dù sao cũng không biết lúc nào sẽ tới lượt mình mà.”

Về tới Đại viên, Hoa Thái U ăn một chút rồi lăn ra ngủ, tỉnh dậy một mình ngẩn ngơ dưới tán cây, lúc mặt trời lặn về hướng tây liền mở cửa sân “Ngũ viên”.

Cầu tiên sinh mới ngoài đôi mươi, là người trẻ nhất trong số mấy quản sự, có điều sinh ra đã có thần thái tươi tỉnh, tuấn tú, không những thế còn rất được việc, xử lý mọi việc giữa Tiêu Kim lâu và bên ngoài đâu ra đó.

Cầu tiên sinh không tránh khỏi ngỡ ngàng trước lần đầu tiên chủ động viếng thăm của Hoa Thái U: “Bà chủ Hoa giá đáo, không biết có việc gì chỉ giáo chăng?”

“Đừng giở giọng nhà quan khiến ta buồn nôn nữa.”

Trong số vài người tiếp xúc thường xuyên, có vẻ như anh chàng này là người hiền lành nhất, do vậy hình thức tiếp xúc giữa hai người từ trước tới giờ tương đối tùy ý: “Việc của Mã Vô xử lý thế nào rồi?”

Nghe thấy chuyện công, Cầu tiên sinh liền nghiêm túc trở lại: “Cũng gần xong rồi, nghe nói theo quy trình của quan phủ, lâu nhất là bảy ngày có thể ra phán quyết, chỉ cần không liên can đến Tiêu Kim lâu là được.”

“Tên Mã Vô kia đâu phải là dân thường, tự dưng đột tử thế này, lẽ nào người nhà của hắn không có phản ứng gì sao?”

Cầu tiên sinh hừ một tiếng: “Sao lại không phản ứng chứ? Bọn họ đang quy kết cho dù lão gia nhà họ đúng là bị kẻ gian hãm hại, thì nhạc sư kia ắt chịu sự sai khiến của kẻ gian bỏ thuốc vào rượu, sau khi Mã Vô hôn mê liền giết chết gã, nhưng lại ngụy tạo hiện trường giả, cuối cùng bị giết người diệt khẩu. Đang còn trù tính cách phá án, chưa biết chừng người nhà

họ Mã đã lên kinh thành cáo ngự trạng* rồi cũng nên.” (*Ngự trạng: Dâng sớ báo án lên Hoàng đế)

Hoa Thái U ngay lập tức đập bàn giận giữ nói: “Việc Mã Võ thích trai đẹp đâu phải chuyện ngày một ngày hai? Với cái thói khốn kiếp của gã, lẽ nào chưa xảy ra việc gì ồn ào sao?”

Cầu tiên sinh nhìn nàng, trầm ngâm một lát mới nói: “Thực ra Mã đại nhân này kể cả xuất thân lẫn tính nết đều tàn bạo vô cùng, thuộc hạ của lão đôi khi cũng không tránh khỏi sơ suất, do vậy việc giết chết hay làm ai đó tàn tật đương nhiên cũng có, có điều đều bị gã mượn quyền lực đập đi mà thôi.”

“Những việc đó không ai biết sao?”

“Một số người trong cuộc thì bị bịt miệng không được phép nói, một số khác do việc không liên can tới mình nên cũng lờ tịt đi.”

Hoa Thái U gật đầu đồng tình: “Được, hiện giờ ta đang muốn tìm những người bị bịt miệng đó, kể cả những bộ phận biết chuyện nhưng lờ tịt đi do không liên quan tới mình.”

Cầu tiên sinh rướn mày: “Bà chủ muốn thuộc hạ tìm những khổ chủ đó ra để đánh trống kêu oan?”

“Đúng vậy! Hiện giờ Mã Võ đã chết, cái thứ quyền lực kia chỉ là đồ vớ vẩn, đám người đó cũng không cần phải sợ hãi nữa! Có điều cho dù họ không chịu ra mặt, hoặc giả giữa chừng tìm không thấy họ cũng chẳng sao, mau nghĩ cách gì kiếm ra vài người giả dạng khổ chủ là xong. Nói tóm lại, ta muốn để toàn thiên hạ này đều biết, Mã Võ chết trong khi hành sự với nam nhân, không những thế còn là cưỡng bức người ta! Ta muốn hấn không còn cơ hội để lật lại án, mặc dù đã chết, nhưng sẽ mãi phải ô danh, bị người đời oán trách!”

Hoa Thái U tuy chỉ là phường ăn không ngồi rồi, nhưng thần thái toát ra từ trên người nàng lại vô cùng uy phong. Chất giọng trầm không hề mang vẻ yếu đuối như những người đàn bà bình thường, trái lại còn mang vẻ anh võ hào khí của đấng nam nhi.

Nàng hiện giờ khác hẳn vẻ lười nhác thường ngày, khiến Cầu tiên sinh cảm thấy ngỡ ngàng: “Bà chủ Hoa, không hiểu trước đây bà từng kết oán với Mã Võ hay là hôm nay mới kết thù vậy? Sao lại hận hằn tới vậy?”

“ Ta với hấn không thù không oán cũng chẳng hề quen biết. Sở dĩ ta làm vậy, là để nói cho mọi người biết, chỉ cần là người của Tiêu Kim lâu, thì không thể dây vào! Các khách quan tới đây tìm vui chúng ta sẽ cung cấp thứ họ cần, nhưng tiền đề là một người muốn đánh một người chấp nhận chịu đòn, nếu lại có kẻ nào điên cuồng làm loạn, Mã Võ chính là tấm gương của chúng!”

Hoa Thái U dừng lại một lúc rồi trầm giọng nói tiếp: “Ta muốn để người trong Tiêu Kim lâu chúng ta, sáng nay có rượu sáng nay say, không cần phải lo lắng ngày hôm sau tỉnh lại liệu có còn nhìn thấy người mà ngày hôm qua còn đang vui cùng, hay đã trở thành xác chết nuốt nỗi hận bị làm nhục chỉ được quần bằng manh chiếu rách. Đồng thời cũng không biết tới khi nào số mệnh như vậy sẽ rơi xuống đầu mình!”

Nhìn người phụ nữ mà giữa cặp lông mày còn lưu lại nét hào khí kia. Cầu tiên sinh dần thấy ấm lòng, khẽ cười nói: “Thuộc hạ sẽ làm như vậy!”

Do khả năng làm việc của mấy quản sự có thể nói là cực kỳ tốt, nên sự việc đại quan triều đình chết ở Tiêu Kim lâu hầu như không mang lại ảnh hưởng lớn nào tới việc làm ăn nơi đây. Không những thế, hầu hết các lâu xanh ở đây đều đã ít nhiều nhận được ân huệ của Tiêu Kim lâu, do vậy cũng chẳng có ai thừa nước đục thả câu tung tin đồn đảo lộn thi phi.

Tiêu Kim lâu vẫn ca hát, vẫn nhảy vẫn múa, vẫn rượu vẫn say, có thể nói là mọi thứ vẫn như cũ.

Còn về Mã Vỹ, hoàn toàn nằm trong kế hoạch đã được vạch sẵn của Hoa Thái U và Cầu tiên sinh. Sau khi chết, thanh danh Mã Vỹ bị bôi nhọ, bị hàng vạn người phỉ nhổ, chửi mắng, thêm vào đó quan phủ cũng thừa cơ công kích, chẳng bao lâu sau, thanh thế cũng như sự nghiệp vẻ vang của nhà họ Mã đã tiêu tan, không thể khôi phục được nữa.

Sau khi kết thúc vụ án, thi thể của vị nhạc sư kia đã được Hoa Thái U cử người đưa về từ nha môn, tiếp đó tìm một nơi thanh tĩnh tựa núi gần sông làm nơi chôn cất.

Ngày an táng, rất nhiều cô nương của Tiêu Kim lâu tới, Tử Vũ đem theo cây đàn đã sửa xong tới đốt trước mộ chàng, cô nàng.....ngẩng đầu nhìn theo làn khói xanh, vừa mẫn chặt cây tiêu trong tay cuối cùng cũng không cất lên điệu tiêu đơn độc kia.

Hoa Thái U không đi, nàng một mình uống hết cả một vò rượu mạnh, rồi say một trận không biết trời đất gì nữa.

A hoàn phục vụ nàng phải khó khăn lắm mới được nàng đã được tắm rửa sạch sẽ lên giường, lúc buông màn, lờ mờ nghe thấy nàng nói mê: “Liễu Âm...lưu âm...sao người chưa lưu được âm mà đã chết rồi...khúc nhạc đó, ta vẫn muốn nghe người đàn mà...ta không tiễn người tới nơi an nghỉ, người đừng giận ta nhé. Bởi vì ta sợ...sợ nhìn thấy cảnh tượng đó...quan tài, tiền giấy, mộ...cha, mẹ, bác Tiêu...mọi người đều đã đi cả rồi...chỉ còn lại một mình con...”

DU THÁI HOA

Lập Thệ Thành Yêu
www.dtv-ebook.com

Chương 2

Type: Thanh Hoa

Tú bà lâu xanh thật ra là một nghề có hàm lượng chất xám rất cao, ngoài việc biết kinh doanh, thông thạo sổ sách, giỏi xử lý với quan hệ với mọi người ra, còn phải tiếp thu những khóa luận nghiệp vụ không định kỳ nữa.

Ví như mấy ngày gần đây, đầu óc của Hoa Thái U trở nên căng như dây đàn dưới sự điên cuồng công kích của Hạ tiên sinh.

Người này có sự nhạy cảm siêu việt đối với hướng đi phát triển của ngành, chàng ta luôn vẽ ra một loạt các chiêu trò mới lạ nhằm thu hút khách hàng. Không những thế, sự si mê và tinh thông của Hạ tiên sinh đối với kiến thức kinh doanh dường như khiến mọi nhân sĩ trong ngành toát mồ hôi hột.

Sau khi Tiêu Kim lâu mở cửa kinh doanh lại không lâu, đích thân Hoa Thái U đã có may mắn trải nghiệm điều này. Hạ tiên sinh mang tới cho nàng một tập tranh, Hoa Thái U vừa giở trang đầu tiên đã toát mồ hôi đầm đìa, nhưng lại nhanh chóng bị nhiệt độ cơ thể đột ngột tăng cao khiến lớp mồ hôi ấy nhanh chóng bốc hơi, rồi lưu lại mấy làn khói xanh cuồn cuộn nơi đỉnh đầu...

“ Đây là bộ ‘Xuân cung đô’ mà thuộc hạ đã phải kết hợp dường như tất cả bức tranh cùng loại lưu truyền ngoài đời, thêm vào đó các quan sát thực tiễn nhiều năm trở lại đây cùng tổng hợp những miêu tả từ chính miệng những người trong cuộc. Tuyệt đối có thể nói là bộ ‘Xuân cung đô’

toàn tập, với mức độ chuẩn xác và đầy đủ nhất trên đời.” Hạ tiên sinh hoàn toàn không nhận thấy vẻ mặt bất đắc dĩ của Hoa Thái U, vẫn tiếp tục giới thiệu tập tranh một cách nghiêm túc.

Hoa Thái U giơ tay bịt khuôn mặt lúc này đã đỏ lựng, yếu ớt ra lệnh: “Mang đi, mau mang đi, ta đâu cần phải tiếp khách, xem chúng làm cái gì chứ?”

“Làm bà chủ của Tiêu Kim lâu, bà có thể không cần phải đích thân trải nghiệm, nhưng nhất định phải có hiểu biết toàn diện về mọi thứ mình đang kinh doanh.”

“Ta... sao lại không hiểu chứ, cho dù đã bị chồng bỏ, ta cũng là gái đã có chồng.”

“Có chồng cũng chưa chắc là đã có kinh nghiệm về phương diện này.”

Hoa Thái U buông tay xuống, trừng mắt nhìn Hạ tiên sinh.

Hạ tiên sinh vẫn chất giọng học thuật nghiêm túc như trước nói: “Theo phân tích của thuộc hạ, rất có khả năng chồng trước của bà chủ chính vì chưa xem qua Xuân cung đồ nên mới dẫn tới bi kịch là hiện tại bà chủ vẫn là gái trinh, từ đó có thể thấy tính quan trọng của việc phổ cập giáo dục nghệ thuật phòng the.”

Mắt Hoa Thái U giãn ra, ngạc nhiên nhìn Hạ tiên sinh.

Hạ tiên sinh cúi đầu, lạnh lùng đưa mắt nhìn Hoa Thái U giống như kẻ đồ tể đang đánh giá con mồi vậy: “Có còn là gái trinh hay không, thuộc hạ chỉ cần nhìn qua là có thể biết được rồi.”

“...”

Vậy là lần này do việc mở rộng lĩnh vực kinh doanh tiểu quan quán, Hạ tiên sinh lại một lần nữa chế ra một bộ Xuân cung đô mới còn vượt qua tá phẩm để đời nam nam xuân cung đô trước kia.

Sau một ngày vất kiệt sức nghiên cứu bộ Xuân Cung Đô dưới sự giám sát của Hạ tiên sinh, Hoa Thái U mặt mũi tái xanh, mắt dại hần đi, bước chân chao đảo, lết tới ngòi đình vắng vẻ, yên tĩnh giữa hồ. Đột nhiên, nàng thấy người đàn ông đang cô đơn uống rượu ở đó.

Lúc này, mảnh trăng đang treo lơ lửng trên trời, không gian vắng vẻ vắng vắng tiếng huyền não liên miên không dứt, xung quanh đình là màu nước đen kịt. Trong đình giờ chỉ còn lại hai người đang mắt to mắt nhỏ nhìn nhau.

Người đàn ông đang ngồi dựa vào cột đình kia áo xấn cao, hai chân vắt chéo, ôm khư khư vò rượu trong tay. Trông bộ dạng như đã ngà ngà say nhưng ánh mắt lại tỉnh táo vô cùng.

Còn người phụ nữ đang đứng, y phục trang nhã, da trắng như tuyết, dáng người cao ráo, xem ra cũng xứng với hai chữ “giai nhân”, có điều nét mặt, không hiểu sao lại tầm thường quá thể...

“Người là ai?” Người đàn ông gằn giọng hỏi, giọng nói mang vẻ thô ráp mà rất ổn định, không phải ngữ điệu lè nhè của kẻ say rượu, bên trong còn hàm chứa khí thế uy nghiêm của một người đã quen với việc ra lệnh.

Hoa Thái U vừa nghe thấy vậy lại tiếc rỏ lắc đầu nguây nguậy: “Đáng tiếc thật, giọng nói có chút khiếm khuyết, không thích hợp với kiểu nam nhân làm ấm giường.”

Nàng vừa nói xong, hai cánh tay tay của người kia đã ghì chặt vào cằm nàng theo thế gọng kìm, không những thế, hành động của người đó còn nhanh tới mức nàng hoàn toàn không thể nhận thấy đối phương ra tay

thế nào. Đến khi nàng kịp nhìn kĩ thì cả thân hình cường tráng đầy uy lực đã sừng sững đứng trước mặt nàng.

Theo bản năng của người học võ, Hoa Thái U không hề ngần ngại vung tay thọi một cú vào bụng người đó, cú ra đòn của nàng mạnh mẽ vô cùng, tuy không tự mong bảo vệ mình nhưng với mục đích lấy công đổi công bắt đối phương phải thu tay lại. Chiêu này vừa đơn giản lại vừa thực dụng.

Người đó buông tay, lùi lại ngạc nhiên hỏi: “ Cô nương biết võ công sao?”

Hoa Thái U xoa xoa cái cằm nóng rát của mình đáp: “ Lẽ nào chỉ người mới biết, còn ta không được biết sao.”

“Cô nương là người ở đây?”

“Không phải.”

“Vậy là kĩ nam mới tới?”

“ Con mắt nào của người nhìn ta giống đàn ông vậy?”

“ Phụ nữ sao có đường quyền mạnh như vậy? Có điều ta thực sự không biết, kĩ nam bây giờ lại thịnh hành kiểu đóng giả gái.”

Hoa Thái U nheo nheo mắt đáp: “ Người đang đùa bỡn ta phải không?”

Người đó cười một tiếng tiện tay ném vò rượu xuống hồ, chấp tay lại hỏi: “ Phải xưng hô cô nương thế nào đây?”

“ Cứ gọi ta là A Hoa.”

“ Giống hệt tên con chó nhà ta, để tránh nó đẻ bụng, cô nương đành phải đổi tên vậy.”

Hoa Thái U quay người định rời đi.

“ Nói đùa thôi mà, Hoa cô nương đừng giận...”

“ Hoa cô nương cái đồ thần kinh nha người ấy...”

Người kia gật đầu cho là đúng: “ Cho nên ta mới nói cách xưng hô này không ổn.”

“...Thôi đi, cứ gọi ta là A Thái, lần này chắc không khiến chó mèo của nhà người đẻ bụng đâu nhỉ?”

“ Được A Thái. Ta họ Ngụy, tên Lưu.”

Người đàn ông vẫn từ tốn nói, sau đó đưa mắt nhìn mặt nàng, như thể đang trông mong điều gì.

Hoa Thái U nhếch mép vái chào: “ Thì ra là Ngụy công tử, hân hạnh.”

Ngụy Lưu chỉ rướn mày, không đáp lại.

Dáng người Ngụy Lưu cao to vạm vỡ, đường nét trên khuôn mặt rõ ràng, sống mũi thẳng, đôi mắt tinh anh. Áo quần xộc xệch cùng với mùi rượu thoang thoảng lại càng tăng thêm vẻ phóng khoáng, nam tính của người này.

Hoa Thái U nghĩ thầm, ng này quả là có tố chất để trở thành nam nhân làm ấm giường trong tiểu quan quán của nàng.

Á... tên hạ tiên sinh chết tiệt! Một phụ nữ đoan chính như ta vậy mà đã bị người đầu độc đến lúc mất rồi.

Tuy bị sợ hết hồn trước hành động htu đột nhiên lao tới cây cột rồi đập đầu lia lịa lên đó, nhưng Ngụy Lưu vẫn giữ giọng khuyên nhủ bình tĩnh: “ Nếu cô nương muốn tìm đến cái chết, chi bằng cứ nhảy thẳng xuống hồ đi.”

“ Ta đâu có muốn chết, ta chỉ muốn tỉnh táo một chút, tổng hết mọi thứ vớ vẩn kia ra khỏi đầu thôi mà.”

“ Vậy thì nhảy xuống hồ xem ra hiệu quả hơn đấy, để ta giúp cô nương.”

“Hả? Á...”

Kèm theo tiếng hét thất thanh là cột sóng xem ra còn lớn hơn mười mấy lần gợn sóng lúc ném vò rượu xuống lúc này, đập dềnh hồi lâu mới ngưng, cuối cùng mặt hồ cũng trở lại trạng thái phẳng lặng như ban đầu.

Hoa Thái U được Ngụy Lưu vớt lên từ đáy hồ lên dường như đã ngừng thở, mắt trợn ngược như cá ươn...

Ngụy Lưu đặt nàng nằm thẳng, nhanh như chớp điểm vô số huyết, lúc này nước mới phun thành vòi qua miệng nàng, sau một hồi ho sặc sụa kinh thiên động địa cũng có thể coi như đã hoàn phục.

Vừa mở mắt ra, câu đầu tiên mà Hoa Thái U nghe thấy là: “ Tại sao cô nương không biết bơi?”

“...Sao người không chết đi nhỉ?”

Lúc này cả người Ngụy Lưu cũng ướt nhèm nhẹp, chàng đưa tay đỡ Hoa Thái U ngồi dậy, khẽ vỗ vỗ vào lưng nàng để dễ thở hơn, cố gắng nén cười nói tiếp: “ Quả thực xin lỗi, ta cứ nghĩ cô nương biết bơi kìa, nếu không, chắc đã không đùa như thế này.”

“ Người là bán tiên sao? Người quen ta lắm hay sao? Dựa vào cái gì mà nghĩ ta biết bơi?”

“ Vùng Giang Nam sông nước mênh mang, mười người ở đó có tới tám chín người thông thạo sông nước, đâu có ngờ, cô nương vừa hay là trường hợp ngoại lệ đó.”

“ Ta từ nhỏ lớn lên ở vùng Mạc Bắc, nên...”

Hoa Thái U đột ngột ngừng lại theo bản năng, bỗng nhiên cảm thấy có gì không ổn liền hần học vuốt mặt, nét mặt miễn cưỡng có thể coi là bình tĩnh: “ Làm sao người biết ta từ đâu tới, rốt cuộc người là ai?”

Ngụy Lưu cười, vừa định mở miệng, chợt nghe thấy tiếng sột soạt của quần áo, một người mặc bộ quần áo đen từ đầu tới chân, quỳ một chân cung kính nói: “ Bẩm thành chủ, đã điều tra xong rồi.”

“ Cho các người về trước đi.”

“ Vâng.”

Thành chủ...

Ngụy Lưu năm nay hai mươi năm tuổi, là thành chủ mới nhậm chức của Ung thành, đồng thời cũng là con trưởng của lão thành chủ. Từ nhỏ, Ngụy Lưu đã ra ngoài theo học danh sư, nhưng sau khi học thành tài lại ngao du bốn biển nhiều năm không quay lại. Mãi sau khi lão thành chủ bệnh nặng sắp chết chàng mới về tới thành, đồng thời nhận chức đại ấn thành chủ ngay trước giường bệnh.

Trên đây là toàn bộ ấn tượng có liên quan tới người hiện giờ có thể lực lớn nhất ung thành xuất hiện trong đầu Hoa Thái U, dường như Cầu Tiên sinh đã kể nàng nghe vào ngày nào đó mấy tháng trước. Lúc đó, nàng cũng không để tâm, bởi nếu cần phải đi giao thiệp đã có người phụ trách việc đó,

chẳng liên quan gì tới nàng cả, nên mắt trước mắt sau nàng đã quảng thông tin kia xa tới hàng trăm nghìn dặm. Do vậy, lúc nghe đối phương tự xưng họ tên thì nàng không có phản ứng gì cả.

Tới lúc người áo đen biến mất chỉ trong một tiếng ‘soạt’ giống như lúc đến, thì Hoa Thái U mới kết thúc trạng thái ngờ ngàng. Nàng lồm cồm đứng dậy, lui về phía sau nửa bước, cung kính hành lễ: “ Có mắt không nhận ra Ngụy thành chủ, quả thực thất kính.”

Ngụy Lưu cũng đứng dậy cùng nàng, phẩy tay, nửa cười nửa đùa: “ Bà chủ Hoa, ban nãy ta có phần đắc tội, xin đừng để bụng.”

Trong giọng điệu bình dị của người này vẫn phần nào lộ vẻ cao ngạo, dường như còn mang vẻ bề trên nhìn xuống, khiến Hoa Thái U- người vừa bị đùa ác xong cảm thấy không can tâm, nàng lạnh lùng nói: “ Chắc Ngụy thành chủ đang nói đùa rồi, đừng nói là vút tiểu nữ xuống hồ, cho dù ngài cao hứng vút dân nữ từ trên thành xuống, thì đối với dân nữ mà nói cũng là nể mặt lắm rồi. Có điều, lần sau nếu Ngụy thành chủ nổi hứng, mong thành chủ hãy tỏ rõ thân phận của mình, để dân nữ cũng như đám dân đen kia được chết rõ ràng, tránh khỏi cảm giác chết oan chết uổng, mang theo oán khí xuống hoàng tuyền.”

Toàn thân nàng ướm sùng, mấy lọn tóc dính bết trên má, sắc mặt nàng trở nên đôi chút khó coi dưới ánh trăng, thế nhưng vẻ điềm đạm mực thước trong lời nói, cử chỉ cũng như nét bực tức quật cường không hề che dấu trong ánh mắt lại vừa đủ để khiến vẻ nhếch nhác trên người nàng biến mất.

Ngụy Lưu hoàn toàn không để ý tới những lời lẽ sắc mùi châm chọc của nàng, trái lại còn cười to khen: “ Cô nương có một cái miệng sắc sảo quá đỗi. Cũng phải thôi, mọi việc xảy ra hôm nay cơ bản là lỗi của ta, mong bà chủ Hoa rộng lượng, thứ cho ta tội đường đột giai nhân!”.

Tục ngữ nói chí phải, không ai đánh người đang cười, huống hồ người này lại thuộc loại người ghê gớm nắm quyền sinh quyền sát trong tay, càng đáng nói hơn là người này còn xuống nước chủ động xin lỗi nữa chứ.

Hoa Thái U ngay lập tức thay đổi bộ dạng hiền lành, cực kỳ khiêm tốn đáp: “ Ngụy thành chủ quá lời rồi, nói đúng ra là do dân nữ vô duyên vô cớ phá hỏng không gian thanh tĩnh của ngài, gây ra một loạt các hiểu lầm sau này. Cho nên kẻ trông mong được rộng lượng tha thứ là dân nữ mới đúng.”

“ Được rồi, được rồi! Cả hai ta không nên tiếp tục giành lỗi về mình nữa, xem như đã hòa rồi nhé!”

“ Xin tuân theo ý của Ngụy thành chủ!”

Ngụy Lưu xua xua tay: “ Nói thật nhé, ta thực sự không thích nghe kiểu xưng hô này, từ nay về sau, người cứ gọi tên tục của ta, Thường Ly, còn ta sẽ vẫn gọi người là A Thái.”

Giọng điệu ra lệnh không còn nghi ngờ gì nữa trong giọng điệu của Ngụy Lưu khiến Hoa Thái U thầm bĩu môi, tuy vậy vẫn lực bất tòng tâm giả đồ cười theo a dua. Nghĩ một lát, nàng nói tiếp: “ Có một vấn đề vẫn mong được ngài giải đáp, ngay từ đầu ngài đã biết dân nữ là ai rồi phải không? Tại sao ngài nhận ra dân nữ vậy?”

“ Tiêu Kim lâu là hộ nộp thuế lớn nhất của Ung thành, việc đại sự như đổi chủ thế này, đương nhiên cũng khiến quan phủ phải lưu tâm ít nhiều. Tuy cô nương luôn là người giấu mặt sau cánh gà, nhưng bức ảnh chân dung của cô nương đã được bày sẵn trên bàn của ta vào ngày thứ hai cô nương làm chủ ở đây rồi. Và đây cũng là lý do tại sao ta biết cô nương đến từ Giang Nam. Đương nhiên, đó chỉ là sự điều tra lấy lệ mà thôi, việc điều tra này chỉ đề cập tới những thông tin cực kỳ đơn giản, cô nương hoàn toàn không cần phải lo lắng về những bí mật không thể nói cho người khác rơi vào tay của ta”.

“... Vậy tại sao ngài lại cố ý giấu thân phận đối với dân nữ?”

“Đâu có, ta đã báo tên hiệu nghiêm chỉnh ngay từ đầu rồi kia mà.”

Ngụy Lưu không nén được thở dài một tiếng: “Chỉ tiếc là, tên của ta không lọt vào nhãn quang của cô nương mà thôi”.

Hoa Thái U nghĩ lại thấy đúng là có chuyện này, nàng ho khan một tiếng, mặt nóng bừng đáp: “Dân nữ chỉ là không ngờ lại tương ngộ với Ngụy thành chủ trong hoàn cảnh này, nhất thời không phản ứng kịp.”

“Thực ra thấy bà chủ Hoa không nhận ra ta, ta lại thấy vui trong lòng, có thể vứt bỏ thân phận của bản thân để tương giao với bà chủ Hoa xem ra cũng là chuyện vô cùng thú vị”.

Ngụy Lưu vẫy nước trên quần áo, trông động tác của người này vô cùng khí thế: “Có điều nếu bà chủ Hoa không muốn giao thiệp với người khác bằng thân phận thật của mình, ta cũng chỉ còn cách bày tỏ sự công bằng của mình theo cách riêng. Do vậy, ta mới vứt bà chủ Hoa xuống hồ đó”.

“... Hai sự việc này có gì liên quan với nhau chứ?”

Ngụy Lưu tiếp tục thản nhiên nói tiếp: “Bởi vì ta dùng tên thật, do vậy không muốn bà chủ Hoa dùng tên giả bôi bác. Ngoài ra, A Hoa đúng là tên con chó nhà ta, hai ngày trước vừa sinh một ổ chó con, nếu bà chủ Hoa không tin, hẹn hôm khác tới nhà ta xem”.

“Không cần đâu, không cần đâu, dân nữ nào dám hoài nghi lời nói của Ngụy thành chủ chứ?”

Hoa Thái U lắc đầu nói tiếp: “Nhưng Ngụy thành chủ không sợ dân nữ lại tiếp tục tạo ra một cái tên giả khác sao?”

“Vậy thì chỉ trong một khoảng thời gian ngắn, bà chủ Hoa sẽ bị ta chọc tức tới mức tâm tư nhiễu loạn, ngoài tên thật ra chẳng còn nghĩ được gì khác”.

“...”

Ngụy Lưu ngược nhìn Hoa Thái U, gật đầu, tiếp đó gằn giọng nhấn mạnh: “Ta nói qua rồi, bà chủ Hoa phải gọi ta là Thường Ly”.

Hoa Thái U cười trêu: “Tên của người cũng thú vị thật đấy. Vì không giữ lại nên mới cách xa đúng không?”

Tận sâu trong đáy mắt Ngụy Lưu như tối sầm lại, tiếp đó vung tay áo khê đáp: “Khi xưa cái tên này do cha ta tùy ý đặt cho vui, nào có ý nghĩa xa xôi nào đâu? Huống hồ, cho dù giữ lại, chưa chắc không rời xa”.

Hoa Thái U sững người trong giây lát, giơ tay day nhẹ chóp mũi hơi bị tắc, rồi quay người rảo bước.

Ngụy Lưu nhìn theo hình bóng mong manh của nàng, trên nét mặt thoáng xuất hiện vẻ trêu chọc, tiếp đó rảo bước theo sau.

Ngày hôm sau Hoa Thái U đổ bệnh, cảm lạnh, sốt, ho, hắt xì, ngày hè nóng nực nhưng toàn thân ớn lạnh, cuộn mình trong chăn dày vẫn run lẩy bẩy. Việc này khiến nàng cảm thấy vô cùng nhục nhã với cơ thể trước đây lúc nào nàng cũng cho là của người học võ như mình.

Có lẽ là do đã lâu không bị ốm nên một khi bệnh lại như dời núi lấp biển, liên miên không dứt thế này. Trận ốm đáng ra chỉ là chút cảm phong hàn không đáng kể, thế mà dây dưa kéo dài tới mười mấy hôm mới bắt đầu đỡ.

Trong thời gian đó, các cô nương đang nổi ở Tiêu Kim lâu đều đã lũ lượt tới thăm, vừa tặng đồ bồi bổ vừa ngồi nói chuyện với bà chủ Hoa một

hồi. Mấy tay quản sự cũng lần lượt bớt chút thời gian, lục tục ghé qua, có điều người nào người nấy đều đến tay không, đến cả chút quà hỏi thăm khách sáo cũng bỏ qua. Duy nhất người được mệnh danh là Đại hà tiện- chị Tiền còn tiện tay lấy đi một củ sâm mà người khác biểu, nói là Hoa Thái U lần này hư nhược không được bồi bổ quá mức, do vậy không phù hợp để uống sâm, dù gì để ở đó cũng lãng phí, thôi thì mang chút tiền mặt tới, xem ra thực tế hơn...

Mấy ngày đầu, Hoa Thái U sốt li bì, sau này khi đã hạ sốt rồi thì cảm thấy người mệt mỏi, cứ ở lì trong phòng của mình ngắm bướm bay rập rờn bên hoa, lắng nghe tiếng trống tiếng nhạc vui vẻ bên ngoài.

Cuối ngày, nàng chán nản lười biếng nằm trên chiếc giường đặt ngoài hành lang ngắm mặt trời dần chuyển sang màu cam đỏ giống như màu lòng trứng gà, dường như hôm nay đã có cảm giác thèm ăn, chi bằng bữa tối dùng món trứng ốt lết kết hợp với rau ghém. Lúc nàng đang ăn, chợt nghe thấy một giọng nói quen quen cất lên: “A Thái, tinh thần người xem ra cũng không đến nỗi tệ”.

Hoa Thái U nghiêng răng cào mạnh hai cái vào tay vịn ghế nằm hai cái, ngay lập tức đon đả cười giả tạo: “Không biết ngọn gió nào đưa thành chủ đại nhân của chúng ta tới đây vậy?”

“ Hả?”

Ngụy Lưu chỉ khẽ hừ một tiếng, đã khiến Hoa Thái U thay đổi sang bộ dạng hoảng hốt như ngộ ra điều gì, nàng cười rồi gõ nhẹ vào đầu: “Đáng đánh, đáng đánh thật, lại đãng trí rồi, tại sao lại quên lời dặn của thành chủ... à không phải, lời dặn của Thường Ly đại nhân chứ? Chắc chắn là do sốt cao lú lẫn mất, xin đại nhân đừng trách, đừng trách nha!”.

“Đẹp luôn hai chữ đại nhân đi!” Ngụy Lưu trầm giọng nhắc nhưng sau đó lại cười ngay: “Ta nhận ra là, bà chủ Hoa đang tố cáo ta đúng không?”

“Trời ơi, sao ngài nói thế? Dân nữ tuyệt không có ý đó.”

Hao Thái U vừa nói vừa định lên giọng gọi mấy a hoàn đang sắc thuốc phía sau sân tới đón khách, nhưng bị Ngụy Lưu nhanh ý chặn lại: “Không cần phiền phức vậy đâu, ta ngồi đây một lát rồi đi. Huống hồ...”

Trong tiếng cười của Ngụy Lưu pha lẫn vẻ gian trá: “Ta và bà chủ Hoa giống nhau đều thích hưởng thụ cuộc sống đơn điệu không ai nhận ra, thực sự không mong muốn chỉ một phút lỡ miệng của bà chủ Hoa mà trở thành đối tượng bị quây lại chỉ chỗ bình luận.”

Miệng Hoa Thái U bất giác giật mấy cái, nàng đành tự mình ra tay: “Vậy vừa hay dân nữ vừa pha một ấm trà vẫn chưa uống, nếu ngài không chê thì hãy uống tạm một chén được không?”

“Đồ cất trữ của A Thái tất cả là của quý, ta sao có thể ghét bỏ chứ?”

“Không dám nhận là của quý, đồ thật trăm phần trăm, nếu giả sẽ cho đổi lại.”

Hoa Thái U mời Ngụy Lưu ngồi xuống bên cạnh chiếc bàn ngọc ở trong sân, tiếp đó giơ ấm trà sứ có thể coi là vật thượng phẩm rồi châm trà cho hai người: “Có điều, e là không hợp khẩu vị của người cao quý như ngài thôi, nếu không thích thì đừng nên miễn cưỡng, thể diện của dân nữ không đáng tiền bằng sự ngon miệng của ngài đâu”.

Ngụy Lưu không tỏ rõ thái độ ngược mắt nhìn Hoa Thái U, tiếp đó đưa ly trà lên mũi ngửi, nhấp một ngụm nhỏ, cười bình luận: “Quả nhiên là trà ướp hương hoa, thơm dịu nho nhã rất giống với phong vị của Giang Nam”.

“Dân nữ chỉ tiên tay ngắt một ít cánh hoa ướp vào trong trà, cũng chẳng cầu kì lắm. Trà ướp hương hoa đúng chất nên là...”

Hoa Thái U dừng một lát, trước mặt nàng bỗng dựng thoáng qua hình bóng thanh niên trẻ áo xanh gần như cố chấp so đo xem loại hoa nào có thể kết hợp được với loại hoa nào, mỗi loại hoa đều phải đồng hạng, cho dù chỉ kém hơn chút xíu cũng không được. Cho tới lúc pha xong, người ấy cũng làm giống như Ngụy Lưu ngừng trước uống sau rồi mới bình phẩm.

“Trà ướp hương hoa thật sự phải như thế nào kia?”

Câu hỏi của Ngụy Lưu ngay lập tức kéo Hoa Thái U trở lại thực tế, nàng bưng cốc nhấp hai nhúm rồi trả lời băng quơ: “Thực ra dân nữ cũng không nói rõ được, khi nào đại nhân rảnh đích thân đi Giang Nam một chuyến, sẽ có cơ hội thưởng thức thôi.”

“Chỉ e là cho dù tới đó rồi, cũng chưa chắc có thể thưởng thức được thứ trà như lời bà chủ Hoa nói mà thôi.”

Ngụy Lưu cười nhạt rồi chuyển chủ đề: “Từ lâu đã định tới thăm bà chủ Hoa, chỉ là mấy ngày này việc công bừa bộn quá, mãi tới hôm nay mới rảnh, vẫn mong bà chủ Hoa đừng trách nha”.

Lúc này Hoa Thái U càng trở nên hiền lành cung kính, nàng khẽ cong người nói: “Dân nữ nào có tài đức gì mà dám nhận sự nhớ nhung của ngài chứ”.

Ngụy Lưu bất lực thở dài than: “Được rồi, được rồi, mục đích của ta chủ yếu là tới xin lỗi. Nếu không phải vì ta, chắc bà chủ Hoa đã không gặp trận ốm oan uổng thế này. Để bày tỏ sự hối lỗi chân thành của ta, bà chủ Hoa có việc gì muốn nhờ cứ nói ra”.

“Vậ thì...” Hoa Thái U kéo dài giọng, tiếp đó cười tươi nói: “Ngài nói như vậy, hóa ra lại biến dân nữ thành kẻ hẹp hòi. Thực ra việc này đâu có liên quan gì tới ngài, chắc là do không hợp thủy thổ mà thôi, do vậy mới dính chút nước lạnh giữa hè mà đã ốm dặt dẹo thế này, làm như thế đại tiểu thư yếu điệu không bằng.”

“Phương bắc không giống với Giang Nam, tuy là mùa hè nhưng rất dễ bị khí lạnh xâm nhập. Lẽ nào bà chủ Hoa sau khi về không uống ngay bát canh gừng trừ hàn khí sao?”

“ Lúc đó nghĩ rằng chắc chẳng vấn đề gì, nên thay quần áo xong liền đi ngủ.”

Sắc mặt Ngụy Lưu sầm lại: “Đám hầu gái bên cạnh bà chủ Hoa làm việc thế nào vậy?”

Hoa Thái U kỳ quặc quay sang lờm Ngụy Lưu một cái: “Dân nữ vốn không quen người khác hầu hạ, huống hồ lúc đó đã khuya lắm rồi, đám hầu gái đều đã đi nghỉ nên không tới làm phiền họ. Sao vậy, ngài muốn đích thân dạy dỗ chúng sao? Vậy dân nữ xin nhắc nhở một chút, người ở đây không sánh được với đám người biết phép tắc tiến lui trong phủ của ngài, ngộ nhỡ có điểm gì mạo phạm, vẫn mong ngài rộng lượng bỏ qua cho”.

Ngụy Lưu đặt cốc xuống, nghiêng người nhìn Hoa Thái U, trong giọng nói rõ ràng lộ vẻ không vui mặc dù đã cố kìm nén: “A Thái à, nàng có ý đối địch với tất cả người trong quan phủ sao? Hay chỉ chĩa mũi nhọn vào một mình ta thôi?”

Ánh chiều tà chiếu xiên xuống mặt đất, mọi đường nét trên gương mặt Ngụy Lưu đều nghiêm nghị lạnh lùng, kết hợp với chòm râu dưới cằm càng khiến Ngụy Lưu trở nên cứng rắn giống như chính con người của mình vậy. Chất vải áo đen cực mỏng, cùng dây buộc tóc cùng màu, mái tóc đen nhánh xõa trên vai rất vào nếp, không hề rối chút nào.

Hoa Thái U giật mình kinh sợ, tự nhận thấy mình quá tùy tiện. Một người nắm quyền sinh quyền sát trong tay thế này, làm sao có thể chỉ vì một phút cao hứng hoặc vì một mục đích nào khác mà hòa nhã vui vẻ thậm chí cúi mình, tất cả chỉ là tạm thời mà thôi. Nếu vì điều này mà đặc ý tới mức quên mất tất cả mọi chuyện, cứ tưởng mình đủ tư cách tùy tiện nói

cười với người ta thậm chí còn làm mình làm mẩy. Tất cả những hành vi trên đều đúng là tự tìm đến cái chết.

Tuy bản thân nàng cũng cảm thấy bức bối phần nào với trận ốm không đầu vào đầu này, nhưng với tính nết từ trước tới giờ của mình thì căn bản không tới mức phẫn nộ như vậy, khiến người khác khó lòng chấp nhận như thế. Sở dĩ nàng bức tức như vậy, rốt cuộc vẫn là do Liễu Âm, nhạc sư bị viên quan tam phẩm làm nhục, người thanh niên trong trắng đó, người mà cô dù đã chết rồi vẫn phải chịu sự nghi ngờ vô lý cùng điều tra lên xuống nhiều lần mãi không chịu buông tha...

“Dân nữ cũng biết mình như vậy không nên chút nào, có điều trong lòng không biết tại sao luôn cảm thấy ảm ức khó tả...”

Hoa Thái U ngay lập tức điều chỉnh tâm trạng với thái độ nhũn nhặn, trên mặt xuất hiện vẻ đau khổ, khiến gương mặt tiêu tụy sau khi ốm dậy của nàng càng thêm phần yếu đuối, đáng thương: “Hãy cứ coi như đó là những lời nói sảng khí dân nữ sốt cao chưa hạ, ngài chớ so đo tính toán với dân nữ nhé.”

Ngụy Lưu thấy bộ dạng Hoa Thái U thế này, cũng nhanh chóng thu lại nét mặt không vui vừa nãy, nhũn nhặn nói tiếp: “Bà chủ Hoa là vì Mã Võ, nên mới có thành kiến với mọi người trong giới quan phủ, đặc biệt là khi đối mặt với ta- vị quan lớn nhất ở đây, nên nàng có thái độ chống đối đúng không?”

Ngón tay mở nắp ly trà của Hoa Thái U khẽ run lên, nàng thềm hít một hơi dài, cười méo mó phân bua: “Đúng là chẳng có gì giấu được mắt của ngài.”

“ Đây chính là cái gọi là con sâu làm rầu nồi canh đúng không?” Ngụy Lưu lắc đầu: “Mã Võ làm ra những việc xấu xa thế này, quả thực đáng chết. Mà sự thật là hắn đã chết rồi, quan phủ cũng không hề bao che.

Không những thế, toàn bộ thanh danh bê bối sau cái chết của hắn đã gần như dẫn tới việc mất hết thể diện quan phủ, lẽ nào những liên đới này còn chưa đủ để mạng cuar tên nhạc sư nhỏ nhoi kia hay sao?”

Khi nói tới những lời cuối cùng, giọng của Ngụy Lưu trầm xuống, trên khuôn mặt dường như không có bất kỳ cảm xúc gì nhưng ánh mắt lại sâu xa khó hiểu, điều này lại khiến tay Hoa Thái U run lên lần nữa.

Nàng nhìn xuống không nói không rằng, Ngụy Lưu cũng không nói tiếp nữa, sau khi nâng cốc trà lên nhấp một ngụm liền đặt xuống đứng dậy: “Nói tóm lại, việc này đã kết thúc. Mong bà chủ Hoa giữ gìn sức khỏe, mấy ngày nữa ta lại ghé thăm.”

Nói rồi, Ngụy Lưu chẳng để ý tới vẻ ngỡ ngàng trên gương mặt của Hoa Thái U, khệnh khạng bỏ đi.

Nhìn theo bóng hình cao lớn biến mất trong giây lát, Hoa Thái U chỉ còn biết ôm đầu rên rỉ: “Có nhầm không vậy? Vẫn tới sao?”

Ngụy Lưu vừa đi chưa lâu, Cầu tiên sinh đã lắc lư bước vào, tiện tay vỗ vào đầu Hoa Thái U lúc này đang dở sống dở chết: “Thành chủ đại nhân làm gì bà chủ vậy?”

“Tại sao chỉ có thể là anh ta làm gì ta, mà không thể là ta làm gì anh ấy hả?”

“Bởi vì kẻ yếu đuối đâu địch được với kẻ mạnh, dân không đấu lại được với quan, cho nên bà chủ chỉ có thể ngoan ngoãn bị người ta làm, chứ hoàn toàn không thể làm gì với người ta.”

“Bình thường người cũng dùng giọng điệu chó chết thế này ra để giao tiếp với người khác sao?”

“Đi với bụi mặc áo cà sa đi với ma mặc áo giấy, vốn là kỹ năng cơ bản trong nghề chúng ta.”

“...Dù gì ta cũng là bà chủ của người, sao dám mắng ta là ma hả?”

Cầu tiên sinh phảy tay áo, ngồi xuống cười rồi nói tiếp: “Xem ra thành chủ đại nhân rất quan tâm đến bà chủ đó, bỏ hết cả đám tùy tùng một mình tới đây gặp gỡ người đẹp.”

“Nể tình người gọi ta là người đẹp nên không so đo tính toán với người nữa.”

Hoa Thái U ngồi chống cằm: “Họ vẫn đang điều tra vụ việc đó sao? Đã kết thúc chưa vậy? Chết đã chết rồi...”

“Dù sao cũng là một vị quan tam phẩm, làm gì có chuyện chết không rõ ràng chứ.”

“Có gì không rõ ràng chứ? Lẽ nào còn muốn điều tra ra kết quả một người quên mình vì đất nước mới được sao? Hơn nữa điều tra án đã có bố khoái công môn, đâu có cần thành chủ đại nhân đích thân xuất mã chứ? Theo ta thì căn bản chính là lấy danh nghĩa điều tra vụ án để hưởng thụ phong lưu mà thôi! À, đúng rồi, họ có quịt nợ gì ở Tiêu Kim lâu không vậy?”

Cầu tiên sinh bất giác cười to thành tiếng: “Trên đời này có hai loại tiền không quy tụ được, một là tiền của người chết, loại còn lại chính là tiền chi trả của khách mua hoa. Yên tâm đi, đã thanh toán ngay rồi.”

“Thế thì tốt..” Hoa Thái U có phần không yên tâm thở dài một tiếng than: “Ta cảm thấy, dường như gã này biết chúng ta ngầm đối phó với cái chết của tay họ Mã kia, không những thế, điệu bộ còn rất không vui nữa kìa.”

“Biết là chuyện đương nhiên, không vui cũng là chuyện bình thường thôi. Nếu chẳng biết tí nào về những việc này, hoặc giả không hề để ý đối với việc làm của chúng ta mới không bình thường, hoặc có thể nói vị thành chủ mới nhậm chức quá hồ đồ rồi. Vụ việc này dù sao cũng không liên quan đến thể diện của quan phủ mà, lần này Tiêu Kim lâu chúng ta đúng là vượt mặt không nề mũi.”

“Liệu có vấn đề gì không?” Hoa Thái U ngay lập tức tự nói mình: “Đều trách ta cả, chỉ vì một phút nghĩa khí, mới gây ra chuyện này liên lụy tới Tiêu Kim lâu, sau này bị chèn ép, soi xét, vậy thì tội của ta quá lớn rồi.”

Cầu tiên sinh nghiêng đầu nhìn nàng, ánh mắt u sầu: “Thí chủ thực sự quan tâm tới sự phát triển thăng trầm của Tiêu Kim lâu sao?”

Hoa Thái U sửng người: “Đương nhiên quan tâm chứ, nói gì thì nói Tiêu Kim lâu cũng là sản nghiệp của ta mà”.

“Nếu vậy thì...”

Đột nhiên Cầu tiên sinh cười cười rất thêm hiểm: “Hôm nay vừa hay tâm trạng rất tuyệt, thuộc hạ sẽ phân tích một chút tình thế trước mắt cho bà chỉ Hoa nhé! Tên Mã Võ kia nắm giữ trong tay năm vạn quân hộ vệ, từ trước tới giờ luôn tự cao vĩ đại công của mình, coi trời bằng vung, xem ra còn chẳng coi lão thành chủ ra cái thá gì, huống hồ là vị thành chủ mới từ nhỏ đã xa nhà kia. Có điều tên này vừa hay lại chết đúng thời điểm bàn giao nhiệm kỳ mới giữa lão thành chủ và con trai ông ta. Do vậy chuyện này khó tránh khỏi có phần li kì.”

“Ý của người là, có người hoài nghi là do thành chủ mới ra tay?”

“Không loại trừ khả năng trên. Dù sao thì bất kể việc gì luôn có khả năng xảy ra, thông thường nếu không có bằng chứng gì thì sẽ nhanh chóng dẹp yên thôi. Còn về thành chủ mới của chúng ta, thì còn có thể thấy rõ sự tranh đấu giữa các quan viên dưới tay từ sự việc này, đã tới mức không cần

phải che giấu nữa. Thứ nhất, từ tốc độ thu thập chứng cứ tới xét nghiệm tử thi và cuối cùng là kết thúc vụ án nhanh tới mức không thể tưởng tượng nổi, điều này chứng tỏ sự trung thành của Lục Phiến môn với thành chủ đại nhân. Thứ hai, chúng ta chẳng qua chỉ đưa ra mấy khổ chủ đã từng bị Mã Vô ức hiếp, vậy mà văn võ cả thành có tới một nửa cùng nhau xông lên tấn công hãn, cuối cùng đã đuổi được nhà họ Mã về phía cổng thành. Những việc này chí ít có thể nói lên một điều, có người muốn có được binh quyền trong tay Mã Vô, đồng thời còn muốn nhổ cỏ nhổ tận gốc nữa kìa.”

Hoa Thái U há hốc mồm ra nghe: “Nếu nói như vậy, chúng ta há chẳng phải tòng phạm? Ôi giới, không được rồi!”. Nói rồi nàng tức giận đập bàn rồi đứng phắt dậy hỏi: “Người có ý gì, lẽ nào người cũng cho là Liễu Âm chịu sự điều khiển của người khác sao?”

Cầu tiên sinh hứ một tiếng: “Thảo luận chuyện thâm thúy thế này với đàn bà, không những thế lại là đàn bà nóng tính đúng là thất sách. Trên đời này có một chiêu gọi là thừa cơ phát động phản kháng, bà chủ hiệu không vậy?”

Hoa Thái U cười ngượng nói: “Ta chẳng qua là nhất thời xúc động thôi mà! Cho nên, đám người đó chỉ là lợi dụng chuyện này làm lý do, còn chúng ta thì chỉ đổ thêm dầu vào lửa giúp họ một tay, đúng không?”

“Về cơ bản là như vậy, đương nhiên mọi tấm màn như bản của chốn quan trường thuộc hạ đây không gì là không rõ, chỉ sợ là còn có nội tình che giấu sâu xa hơn mà thôi. Thôi thì sau này cũng đành phải đi một bước tính một bước.”

Cầu tiên sinh ngay lập tức thay đổi thần sắc đoan trang: “Nói với bà chỉ nhiều như vậy, thực ra chính là muốn nhắc nhở một điều, mấy ngày gần đây thành chủ đại nhân kéo theo thuộc hạ thân tín ra vào Tiêu Kim lâu liên tục, tiếp xúc với những cô nương dường như trước đây đều có qua lại, không những thế còn có quan hệ rất tốt với Liễu Âm. Tuy không ai biết bà

chủ có giao tình với Liễu Âm từ lúc nào, nhưng thái độ được biểu hiện ra trong sự việc này của bà chủ đã đủ để có thể chứng minh quan hệ giữa hai người không đơn giản, trái lại còn rất sâu đậm. Điều quan trọng nhất là, dường như thành chủ hơi nghi ngờ về lai lịch của Liễu Âm.”

“Cho nên mới cố ý tới tiếp cận ta...”

Hoa Thái U khổ sở phân bua: “Ta với liễu âm chẳng qua có duyên gặp mặt mà thôi, làm gì có quan hệ sâu đậm gì chứ, đúng là oan uổng.”

Cầu tiên sinh cười: “Sợ gì chứ, cây ngay không sợ chết đứng. Bọn họ lẫn lộn ở đây mấy ngày rồi dường như vẫn chưa điều tra ra chuyện gì, tại hạ cho là thành chủ đại nhân đã phần nào gạt bỏ nghi ngờ, hoặc có lẽ đã điều tra theo hướng khác rồi.”

“Gì kia? Vừa rồi hẳn còn nói vụ việc này đã chấm dứt rồi mà.”

Hoa Thái U nghĩ một lát, tiếp đó lại ôm đầu gào to: “Đã kết thúc rồi, vậy tại sao còn tới làm phiền ta nữa chứ?”

Cầu tiên sinh nửa đùa nửa thật nhìn nàng: “Hay là thành chủ đại nhân có ý gì với bà chủ?”

“Thành chủ và tú bà sao? Hìhì, người cũng hài hước thật đó!”

“Được rồi, những gì tại hạ nên nói cũng nói hết rồi, việc tiếp theo bà chủ hãy tự mình nghiên cứu đi.”

Hoa Thái vội vàng kéo ống tay Cầu tiên sinh đang đứng dậy định đi: “Người hãy tỏ ra nghĩa khí một chút được không? Người kể cho ta nhiều chuyện đáng sợ như vậy, tại sao có thể đứng dậy bỏ đi được chứ? Ta phải làm sao để ứng phó với hẳn đây?”

Cầu tiên sinh đáp lại thản nhiên: “Cố mà cơ trí lên thôi.”

“...Người nghĩ ta là Tỷ Can, còn có Thất khiêu linh lung tâm(*) sao?”

(*) Tỷ Can: là một nhân vật lịch sử nổi tiếng thời nhà Thương. Người ta đồn rằng tim ông ta có bảy lỗ.

Cầu tiên sinh xoa xoa đầu Hoa Thái U giống như đối đãi với tiểu muội: “Bà chủ dù sao cũng là tú bà của lầu xanh lớn nhất của Ung thành này, phải sống với đàn ông thế nào, lẽ nào còn phải hỏi người khác sao? Hay là để lão Hạ đến dạy bà chủ nhỉ?”

Hoa Thái U sợ tới mức run lấy bẫy, cầu tiên sinh rút tay áo đứng lên bỏ đi.

Mấy ngày trôi qua, quả nhiên Ngụy Lưu lại tới thật.

Điều khiến Hoa Thái U muốn khóc mà khóc không nổi chính là về sau cứ cách hai ba ngày, vị nhân huynh này lại ghé thăm một lần. Nói thực thì cũng chẳng làm gì, chẳng qua cũng chỉ uống trà, nói chuyện hoặc bốn mắt nhìn nhau thần thờ, những chủ đề giao tiếp đều là những thứ vớ vẩn không quan trọng. Sau những lần như vậy, mức độ thông tỏ đường ngang ngõ tắt thân xuất quỷ nhập của Ngụy Lưu đạt tới mức như nhà hàng xóm mấy năm thường xuyên sang nhà nhau chơi, bất cứ nơi nào bất cứ nơi đâu, chỉ cần muốn tới thì sẽ tới.

Còn Hoa Thái U thì cũng chuyển từ trạng thái phòng bị lúc ban đầu sang trạng thái cởi mở hơn. Thỉnh thoảng còn cảm thấy vui những lúc ở bên cạnh vị thành chủ mới này.

Quan hệ giữa họ cứ qua lại như vậy hơn một tháng, có vẻ như tương đối hòa hợp.

Ngày hôm nay, Ngụy Lưu lại tới Tiêu Kim lầu, đề xuất tranh thủ mùa hè nóng nực đang tạm lui, ra ngoại thành thưởng thức cảnh đẹp. Hoa Thái

U từ sau khi trở thành tú bà quả thực chưa từng đi chơi ở đâu nên lập tức đồng ý.

Hai người sánh vai nhau vừa ra khỏi cửa, bỗng một giọng nói vô cùng chấn động vọng tới bên tai: “Hoa...Cải...Dầu”.

DU THÁI HOA

Lập Thệ Thành Yêu
www.dtv-ebook.com

Chương 3

Type: Thu Nguyen

Hoa Thái U thực sự rất thích hoa cải dầu, những bông hoa nho nhỏ, không có mùi thơm ngào ngạt xộc vào mũi, cũng không có vẻ đẹp khiến người ta lóa mắt, nhưng loài hoa này lại có một sức sống hiên ngang, quật cường không dễ khuất phục. Lúc hoa nở rộ, cả cánh đồng bạt ngàn màu vàng kim sáng lạn khiến bất kỳ ai nhìn thấy đều không thể không yêu thích.

Nói như vậy, nhưng có nghĩa nàng thực sự muốn làm một bông Hoa cải dầu, chính xác hơn là vô cùng căm hận khi bị gắn lên cái biệt hiệu “Hoa cải dầu” kia. Đương nhiên, sự thực thì cũng chỉ có duy nhất một người gọi nàng như vậy mà thôi.

Bắt đầu từ năm nàng mười tuổi, đã bị người đó gọi bằng cái tên này suốt sáu năm.

“Hoa cải dầu, đi đứng có thể nào đừng xồng xộc xông vào hết chỗ nọ đến chỗ kia được không vậy?”

“Hoa cải dầu, đừng có mà múa thương chơi gậy nữa, ra về con gái một chút đi.”

“Hoa cải dầu, sao người lại lấy nước suối ta phải lặn lội hàng trăm dặm khó nhọc mang về để pha trà đem ra rửa mặt hả?”

“Hoa cải dầu, người lại đập nát chậu lan quân tử của ta, đây là lần thứ mấy rồi?”

“Hoa cải dầu, từ nay về sau người không được xuất hiện trong phạm vi mười thước xung quanh ta!”

“Hoa cải dầu ...”

Hoa Thái U vốn tưởng rằng cả đời này nàng sẽ không bao giờ nghe thấy ba từ trên được nói ra với giọng điệu ôn hòa nho nhã pha lẫn nét tức tối từ cái miệng mỏng dính kia nữa, nào ngờ cái tai mới được hưởng thanh nhàn nửa năm đã lại một lần nữa bị đầu độc.

Từ nam chí bắc từ ngàn dặm xa xôi, biển người mênh mông thế này sao lại có thể tình cờ gặp lại chứ?

Còn chưa kịp để mắt nàng nhòe lệ lặng lẽ hỏi trời xanh thì cái gã chết tiệt kia lại gào to một câu nữa: “Hoa cải dầu, tại sao cô lại ở đây hả?”.

Hoa Thái U lúc này tâm can còn đang rụng rời trước tiếng gầm kia, chỉ biết vặn hỏi theo bản năng: “Tại sao người cũng ở đây chứ?”.

“Quả nhiên là cô! Đúng là cô! Cô... cô... “

Tiêu Mặc Dự lúc này đã nộ khí xung thiên tới mức nói năng lắp bắp, Ngụy Lưu từ nãy tới giờ vẫn lạnh lùng bàng quan đột nhiên mở miệng hỏi Hoa Thái U: “A Thái, vị này là?”.

“A Thái sao?”

“Cứ xem là... cố nhân đi”

“Cố nhân á?”

Sau một hồi kích động Tiêu Mặc Dự cuối cùng cũng đã bình tĩnh trở lại, chàng ve vẩy chiếc quạt gấp trong tay, nhanh chóng điều chỉnh tâm trạng, tiếp đó quay sang Ngụy Lưu hành lễ: “Dám hỏi quý tính huynh đài?”.

Ngụy Lưu cũng đáp lễ: “Tại hạ họ Ngụy”.

“Thì ra là Ngụy huynh, tại hạ là Tiêu Mạc Dự”.

“Thì ra là Tiêu huynh, hân hạnh”.

“Cũng vậy, cũng vậy”.

Hoa Thái U nhìn hai người hàn huyên khách sáo với nhau bất giác thở dài ngao ngán, nếu có thể “Đi với bụi mặc áo cà sa, đi với ma mặc áo giấy” giống như Cầu tiên sinh nói, chỉ mong sao con “ma” đang sống sờ sờ kia hãy ép cho con cá mực tới mức lòi mắt, gân xanh nổi đầy lên.

Nhìn người ta hiện giờ, áo bào tung bay, một chiếc trâm ngọc gài tóc, mặt mũi thanh tú, dáng vẻ cao ráo, cử chỉ nho nhã ung dung lời nói văn hoa mực thước.

Nhìn ngang nhìn dọc, nhìn ngược nhìn xuôi, nhìn trên nhìn dưới vẫn là dáng vẻ đẹp đẽ thanh tú của một công tử trong thời loạn lạc, đâu còn vẻ gầy thót dậm chân không nói chuyện được giống như một con mèo do trúng đạn rụng hết cả lông như khi nói chuyện với nàng? Rốt cuộc là nàng phải tự kiểm điểm, hay là gã trai kia căn bản chính là một tên nhân cách bị phân liệt?

Có điều, vấn đề này tạm thời nàng chưa có thời gian để làm rõ, bởi lúc này Tiêu Mạc Dự đang nói vô cùng có lễ nghĩa: “Tại hạ có mấy câu muốn hỏi vị cố... giao này, không biết Ngụy huynh có thể chờ một lát không vậy?”.

Tiêu Mạc Dự nghiêng răng nghiêng lợi cố gắng kéo dài hai từ cố giao, khiến Hoa Thái U nghe mà tê dại cả da đầu, nàng buột miệng nói: “Ta không quen người, chẳng có gì để nói cả”.

“Không... quen”.

Hai hàm răng trắng đều của Tiêu Mạc Dự, trông như sắp sửa bị mài thành bột đến nơi vậy.

Ngụy Lưu bất lực xua tay: “Nếu A Thái đã nói như vậy, thì chỉ đành mời Tiêu huynh đừng trách thôi”.

Tiêu Mạc Dự nheo nheo mắt, nhanh chóng tiến lên trước một bước nhìn Hoa Thái U đang co rúm vì sợ, tiếp đó nói bằng giọng vô cùng lạnh lùng: “Được thôi, vậy chúng ta sẽ nói ở đây! Cô! Tại sao lại ở đây hả?”.

Chính giọng chất vấn kể cả của Tiêu Mạc Dự đã khiến Hoa Thái U giờ đã bình tĩnh trở lại nảy sinh thói phản cảm bản năng: “Việc này dường như chẳng liên quan gì tới công tử, đúng không Tiêu công tử!”.

“Cô gọi ta là gì?”

“Tôi tôn trọng công tử là khách, đương nhiên phải gọi một tiếng Tiêu công tử, đúng không?”.

Nàng hất cằm, bộ dạng chế giễu thật khó coi. Tiêu Mạc Dự dường như không nhìn được nữa liền đưa tay túm lấy cổ tay cô nói: “Hoa cái đầu, đừng thử khiêu chiến khả năng nhẫn nại của ta nữa!”.

Hoa Thái U cong môi: “Sao nào, muốn đánh nhau hả? Đừng tưởng huynh đài là khách mà ta không dám đánh lại nhé!”.

“Khách?” Tiêu Mạc Dự hỏi lại một lần nữa: “Cô nói là khách gì vậy?”.

“Khách làng chơi!” Môi của Hoa Thái U xem ra còn cong hơn lúc trước: “Tới đây chơi, còn có thể là khách gì nữa chứ?”.

“Ta tới bàn chuyện làm ăn...” Tiêu Mạc Dự vội vàng giải thích theo bản năng, rồi đột nhiên dừng lại, tay siết chặt hơn, khó khăn nói: “Đừng

bảo với ta, cô là... ở đây...”.

Hoa Thái U cười ngật nghễo, tiếp đó thừa thế kéo tay Ngụy Lưu, giọng nói của cô vốn hơi trầm, lúc này đột nhiên ngọt tới mức phát ngán: “Không sai, tôi là gái của chỗ này, đây là khách sộp của tôi. Tiêu công tử à, chàng cũng muốn tán tụng sao? Quả thực rất xin lỗi, mấy ngày nay tôi không rảnh. Nếu không ngại, tôi có thể giới thiệu mấy chị em vừa xinh vừa khéo cho, đảm bảo chàng sẽ hài lòng”.

Máu trên người Tiêu Mạc Dự giống như dồn hết lên mặt, tiếp đó lại giống như rút đi đâu hết, chỉ còn lại khuôn mặt nhợt nhạt rỗng tuếch.

Hoa Thái U thừa cơ rút tay lại, dựa vào Ngụy Lưu, sau đó giở giọng ma mị chuyên nghiệp nói: “Chẳng phải chàng nói đưa người ta đi ngắm cảnh sao? Nếu còn không mau đi, e là trời tối mất đấy!”.

Ngụy Lưu đưa mắt nhìn cả Hoa Thái U và Tiêu Mạc Dự, đôi lông mày khẽ nhếch lên, tiếp đó chấp tay, cười nói với Tiêu Mạc Dự lúc này đang như bị chết đứng: “Ân sủng của mỹ nhân, không thể chối từ. Ta phải đi trước, xin cáo từ, mong Tiêu huynh thông cảm”.

Đi tới ngã rẽ con đường nhỏ, trong lúc rẽ Hoa Thái U tranh thủ liếc nhìn bóng người vẫn đang đứng dưới gốc cây giống như tượng đá kia, dáng người dong dỏng, tóc mượt như tơ, giống hệt với bóng người đang nhạt lá rụng khẽ lắc đầu thở than năm xưa.

Ra khỏi Tiêu Kim lâu, thúc ngựa chạy khoảng nửa canh giờ, Ngụy Lưu và Hoa Thái U đã rời xa đô thị phồn hoa nhộn nhịp. Lúc tới ngoại ô, gió mát thổi mát rượi, ánh chiều tà nghiêng nghiêng.

Tới chân núi, sau khi buộc ngựa vào gốc cây bên vệ đường, đột nhiên Ngụy Lưu cả chặng đường yên lặng bỗng nghiêng đầu cười hỏi: “Cảnh trí ở nơi đây có vừa mắt A Thái không vậy?”.

Hoa Thái U ngẩng đầu, hít một hơi dài, cảm nhận sự mát mẻ của những giọt nước nhỏ rơi trên mặt, nàng không nói gì, chỉ khẽ cúi đầu.

“Vậy nàng chuẩn bị phục vụ ta thế nào? Thơ từ? Hát múa? Vẽ tranh? Tấu nhạc? Hay là... sắc đẹp?”.

“Sẽ chẳng có gì cả, luyện võ cùng ngài được không?”

Ngụy Lưu chấp tay sau lưng cười to.

Hoa Thái U cũng không nhin được cười, có điều nàng chỉ cười đúng hai tiếng rồi ngưng lại.

“Thế vị cố giao kia của bà chủ Hoa nếu hiểu bà chủ đôi phần thì cũng phải biết được cái nơi như Tiêu Kim lâu này tuyệt đối sẽ không để cho cô nương như bà chủ Hoa đây tiếp người khách giống như ta đâu nhỉ?”

Ngụy Lưu nhìn thác nước trắng xóa tâm trạng dễ chịu, xem ra rất hài lòng: “Nếu không, há chẳng phải tự đập chiêu bài sao?”.

Hoa Thái U trừng mắt nhìn Ngụy Lưu hồi lâu, cuối cùng chỉ buồn bã than: “Đứng ở lập trường bà chủ, dân nữ phải thừa nhận cách nói của ngài rất chính xác. Nhưng đứng ở lập trường cá nhân, dân nữ thực sự rất muốn đẩy ngài xuống đầm nước kia cho chết chìm luôn”.

“Cho dù không hiểu, chỉ cần tập trung dò hỏi một chút, cũng sẽ biết được người ở trong ngôi nhà kia là nhân vật thế nào mà”.

Ngụy Lưu quay đầu lại nhìn nàng: “Cho nên những lời nói dối bà chủ Hoa ngoài việc có thể mang tới sự tổn thương tạm thời cho người nam nhân kia, thì chẳng có ý nghĩa thực tế nào khác.”

Hoa Thái U ngấn người ra một lát tiếp đó ngồi bó gối trên phiến đá ướt nhèm: “Nếu mọi thứ đều có thể nhìn nhận quá rõ ràng như vậy, thì sẽ

sống rất mệt mỏi”.

“Ta muốn hiểu rõ một điểm, Hoa Thái U – Hoa cải dầu...”

Ngụy Lưu khẽ lẩm bẩm một hồi, cuối cùng cười to: “Tại sao ta không nghĩ ra nhỉ? Vị Tiêu huynh này đúng là rất thú vị! Có điều, ta vẫn cảm thấy cái tên A Thái dễ nghe hơn”.

“Gọi là gì cũng đều hay hơn cái tên chết tiệt kia!”

Hoa Thái U tức giận làm bàu một mình, tiện tay tóm lấy một hòn đá ném đi, toàn bộ âm thanh cũng như sóng nước gợn lên do ném đá đều bị che lấp bởi thác nước đang chảy siết kia. Điều này dường như giống với mọi ảnh hưởng nàng có thể tạo ra đối với tên Cá mực nhỏ kia.

“Thường Ly...”

“Hả?”

“Dù sao ngài cũng là thành chủ, việc gì cũng có thể điều tra ra nên dân nữ cũng chẳng có điều gì có thể giấu được”.

Ngụy Lưu cúi đầu nhìn nàng, trong mắt ánh lên nụ cười mãn nguyện: “Đội ơn đã khen, xin rửa tai lắng nghe”.

Hoa Thái U mắt nhắm, tay mân mê hòn đá sắc nhọn: “Chắc ngài biết, dân nữ bị nhà chồng ruồng bỏ. Có điều, phong hưu thư kia là do dân nữ chủ động viết...”. Hoa Thái U cười méo mó: “Thật ra làm như vậy chính là giữ thể diện cho bản thân, sau này mỗi lần nhớ tới sẽ không cảm thấy quá bi đát. Bản tính dân nữ, làm gì đâu cần chờ người khác mở miệng. Thôi thì cứ khoáng đạt bỏ đi, tự nhiên buông tay, vui vẻ sống nốt phần đời còn lại, chẳng phải hay biết bao nhiêu! Trên đời này có ai không chồng mà không thể sống đâu?”.

Mi mắt Hoa Thái U dính đầy những giọt nước li ti, chúng run rẩy như cánh bướm buổi sáng mai đậu trên mắt nàng vậy. Ngụy Lưu khẽ cúi người, dịu dàng đặt bàn tay lên vai nàng, tiếp đó trầm giọng nói, mang tới cảm giác yên lòng cho người đối diện: “Chỉ có những người thực sự khoáng đạt, tự nhiên, mới có thể vui vẻ. Bà chủ Hoa nói rất đúng, trên đời này không có chông vấp có thể sống, vết thương cho dù sâu hơn nữa cũng sẽ dần lành theo thời gian thôi. Nhưng trước đó, đầu tiên thứ bà chủ Hoa phải xác định được, chính là không hối hận”.

Không hối hận...

Tay Hoa Thái U giống như mất điều khiển run lên, cạnh hòn đá sắc phút chốc cửa vào ngón tay nàng tóe máu.

Cơn đau nhói này, giống như khi xưa lúc nàng nghe thấy biểu muội Tiêu Mặc Dự nói với bản thân những lời đó. Nói thật lòng, đau nhưng không quá mạnh. Chỉ là, vốn chỉ nghĩ đó là nỗi đau sẽ nhanh chóng biến mất, nhưng sau này chốc chốc cơn đau lại tái phát. Râm ran thôi, không tới mức xé nát tâm can, nhưng kéo dài rất lâu.

Tại sao lại như vậy?

Sở dĩ nàng dường như không do dự viết bức hờu thư kia, chính là vì cảm thấy có thể cơ bản không quan tâm, cảm thấy đôi bên đã ghét nhau như vậy hà tất gì phải miễn cưỡng ở bên nhau, chỉ bằng cứ dứt khoát buông tay tác thành cho họ, cảm thấy rời bỏ quê hương đó, rời bỏ con người đó mình sẽ có thể sống tốt hơn, cảm thấy chỉ cần quay mặt thì có thể quên sạch mọi thứ có liên quan đến con người đó trong suốt sáu năm. Nhưng bây giờ khi nhìn lại, sự việc hoàn toàn không như mong muốn.

Liệu có phải nàng đã đánh giá nhầm tình cảm của bản thân? Hay là đã hối hận rồi?

Không, tuyệt đối không hối hận, không thể hối hận!

Nàng không thể sống cả đời với người đàn ông không yêu mình, thà rằng phiêu bạt giang hồ sống cô độc tới già cũng không muốn phải cầu xin tình cảm, để tự mình trở nên nhỏ bé, ti tiện, cuối cùng mất đi chính mình.

Thứ nàng cần là một tình cảm trọn vẹn, nếu không có, thì hoàn toàn không cần!

Ngụy Lưu vén áo ngồi xuống, giúp Hoa Thái U rửa sạch máu bẩn chỗ vết thương, tiếp đó xé vải áo trong của mình rồi băng bó cẩn thận cho nàng, cuối cùng dịu dàng dặn dò: “Sau khi về nhớ phải bôi rượu thuốc lên một lượt, để phòng nhiễm trùng”.

Thần trí lúc này của Ngụy Lưu có phần thờ ơ, không tỏ bất kỳ tâm trạng nào. Giọng nói càng trở nên trầm hơn trong tiếng nước chảy không ngừng, khiến tất thảy mọi thứ trở nên trống trải. Mi mắt và sống mũi Ngụy Lưu dính đầy những giọt nước li ti, khiến dáng vẻ chàng càng trở nên hiền dịu và cũng lạnh nhạt, xa lạ hơn.

Hoa Thái U nhìn Ngụy Lưu, rồi lại cúi đầu, khẽ động ngón tay đã được băng bó, đột nhiên nhoẻn miệng cười: “Không biết trên đời này có bao nhiêu người có phúc được hưởng đãi ngộ Ngụy thiếu chủ đích thân băng bó vết thương cho nhỉ? Có điều, dường như thực sự rất rành thì phải. Dăm ngày ba bữa lại ghé qua Tiêu Kim lâu, lẽ nào ngài không sợ các lão quan già dưới tay nói này nói nọ, hay là người nào người nấy đều lấy lâu xanh làm nhà mất rồi”.

“Như thế chẳng phải rất tốt sao? Coi như giúp bà chủ Hoa làm ăn”.

“Chỉ sợ loại tiền này quá mỏng tay, có mạng kiếm mà không có mạng để tiêu thôi! Ngộ nhờ có người thanh liêm chính trực làm âm lên, chơi trò lao vào cột chết tại chỗ... thành chủ đại nhân không chịu được áp lực lớn đành giết một kẻ răn trăm người. Tới lúc đó, kẻ xui xẻo là dân nữ đây sẽ trở thành con gà đầu tiên bị giết cho khi xem rồi”.

Ngụy Lưu đưa đẩy: “Cách ví von này xem ra hay đấy!”

“Không cần quan tâm tới từ ngữ, chỉ cần hiểu mặt ý nghĩa là được rồi”.

“A Thái, nàng yên tâm đi”. Ngụy Lưu trầm ngâm giây lát, tiếp đó nhẹ nhàng nói, trong giọng nói mang nét than thở. “Ta thừa nhận, đầu tiên tiếp xúc với nàng là vì vụ án của Mã Võ. Về sau, sau khi xác định nàng không liên quan tới vụ án này, thì thuần túy chỉ là muốn tới tìm nàng uống trà nói chuyện mà thôi, không có mục đích nào khác. Không những thế, từ trước tới giờ ta luôn công tư phân minh, tuyệt đối không làm lỡ chính sự. Cho nên, con gà con giống như nàng đây nhất thời không ai dám giết đâu”.

Ngụy Lưu thẳng thắn thừa nhận khiến Hoa Thái U không biết phải tiếp nhận chuyện này thế nào nữa, trong lòng bất giác thoáng qua cảm giác bất an kỳ lạ, nhưng hoàn toàn không có dấu vết để tìm kiếm, đành phải bỏ mặc.

Nàng cười nhạt hai tiếng than: “Uống trà vô vị, nói chuyện chán phèo, thực sự không hiểu có phải đại nhân quá nể mặt dân nữ không hay là do rảnh rỗi quá ăn no rửng mỡ nên mới tự ngược đãi bản thân như vậy”.

Ngụy Lưu tránh không đáp lại, Hoa Thái U cũng chẳng muốn thăm dò nữa, tiếp đó vỗ vỗ tay, nàng đứng dậy chỉ muốn nhanh chóng rời khỏi nơi tĩnh mịch không ai làm phiền này: “Mau đi thôi, mau đi thôi, gà con muốn về chuồng ăn rồi!”.

Ngụy Lưu bật cười, tiến vội hai bước lên phía trước, rồi sánh vai đi ngang hàng với Hoa Thái U.

Sau khi chia tay với Ngụy Lưu ở trước cửa Tiêu Kim lâu, Hoa Thái U một mình đi xuyên qua chốn vui vẻ đang rất náo nhiệt để về chỗ ở Đại viện của mình. Vừa định bước vào, chợt nghe thấy một tiếng động lạnh lạnh vang lên trong bóng tối, tiếng động này khiến nàng sợ tới mức suýt chút

nữa đã giơ tay đấm nát cái sống mũi thẳng kia: “Cô nương có rảnh không, tôi tới chơi với cô nương đây”.

Tiêu Mạc Dự thủng thẳng đi ra chỗ có ánh đèn, tay khê phe phẩy quạt, phong độ ung dung, có điều nét mặt lại có phần nhăn nhó, giống như cố gắng hết sức để giữ khuôn mặt tươi cười nhưng lại khó kìm được nỗi lòng đè nén lao ra bóp chết kẻ đang đứng trước mặt kia: “Này, vị khách quen kia của cô đâu rồi? Sớm thế này đã về rồi?”.

Hoa Thái U cảm thấy hai bên thái dương giật liên hồi, liền giơ tay ấn vào, Tiêu Mạc Dự vừa nhìn thấy mảnh vải buộc trên ngón tay nàng rõ ràng được lấy từ đồ mặc của đàn ông đã khiến vẻ tươi cười gượng gạo đã cố giữ tới giờ ngay lập tức biến đi đâu mất. Trên khuôn mặt tuấn tú nho nhã kia chỉ còn lại vẻ cau có do quá đổi tức giận.

Tiêu Mạc Dự chẳng nói thêm lời nào, tiến lên phía trước túm chặt vào miếng vải kia bóp mạnh, động tác dứt khoát của chàng khiến Hoa Thái U đau tới mức vã mồ hôi lạnh, nàng còn chẳng kịp nghĩ gì đã giơ tay đấm thẳng một cái vào ngực Tiêu Mạc Dự.

Tiêu Mạc Dự mượn lực lùi nhanh về phía sau mấy bước tránh cú đấm, thân pháp nhanh lẹ, đẹp vô cùng. Có điều vì lùi quá nhanh lưng của chàng va mạnh vào góc nhọn thò ra của hòn giả sơn phía sau, sắc mặt bỗng chốc trắng bệch, mồ hôi lạnh vã ra, chỉ còn biết cúi gập người không nói được lời nào.

Hoa Thái U thấy vậy cũng sửng người, liền sau đó vội vàng tiến lên phía trước đỡ chàng dậy: “Cá mực nhỏ người bị sao vậy? Tại sao vẫn hay quên vậy chứ, có ngứa đòn mấy cũng không nên gãi thế này?”

Bắt đầu từ năm Tiêu Mạc Dự mười tuổi, bị Hoa Thái U lần đầu gặp mặt đánh cho ngã một cú lộn nhào qua vai, cảm thấy bị sỉ nhục chàng đã cố

gắng học võ, cho rằng nam tử hán, đại trượng phu nếu bại dưới quyền cước đàn bà thì chẳng thà chết quách cho xong.

Sự thực về sau chứng minh, một người mà chỉ coi võ thuật là trò thể hiện khí chất văn nghệ sĩ lúc múa kiếm khiến thương và một người từ nhỏ đã đam mê võ thuật tới mức dự tính tương lai coi nó là cần câu cơm, thì khi giao đấu hoàn toàn không có bất kỳ khái niệm thắng thua nào nữa... Tiêu Mạc Dự sau bao nhiêu lần bại trận thảm hại, tuy chưa tới mức cảm thấy vô vọng thất cố tự tử, nhưng sự tổn thương tôn nghiêm của đàn ông khiến chàng thề rằng sau này sẽ không bao giờ luyện võ công – cái thứ đã man này nữa. Do vậy, về sau sự tranh đấu với Hoa Thái U chuyển từ hình thức giao đấu tay chân sang đấu miệng, nhờ phương pháp này mới cứu vãn được mấy phần thể diện.

Hiện giờ, không biết có phải đã lâu không bị đánh, vết thương đã lành quên đau rồi nên mới lại to gan lớn mật chủ động ra tay khiêu chiến, chỉ tiếc là kết quả vẫn giống hệt rất nhiều rất nhiều lần trước đây...

Mãi một lúc lâu sau, Tiêu Mạc Dự mới chậm rãi đứng dậy, nghiêng rãng nói: “Tại sao... không kêu Tiêu công tử hả?”.

Hoa Thái U buông tay, bất lực nói: “Tiêu đại công tử, coi như ta sợ công tử rồi được không vậy? Niệm tình chúng ta đã từng quen biết, mọi chi phí của công tử và bạn công tử ở đây ta bao hết. Chúc công tử ăn ngon, uống đã, chơi vui, còn cô nương ta đây làm ăn bận lắm, tha cho ta không tiếp chuyện công tử được.”

Nói rồi Hoa Thái U quay người định đi, thì nghe thấy Tiêu Mạc Dự khề nói một câu: “Nếu vậy, đa tạ bà chủ Hoa”.

Hoa Thái U ngẩn người: “Người... Sao người...”

“Tiêu Kim lâu này dù gì cũng là chốn ăn chơi lớn nhất của Ung thành, còn Ngụy huynh kia xem ra cũng là nhân vật nho nhã có thân phận”.

Tiêu Mạc Dự dựa vào hòn giả sơn cười nhạt: “Dạng phụ nữ giống như cô không tài không sắc, không lẳng cũng chẳng lơ, làm sao có tư cách được người khác coi trọng, yêu mến chứ? Chỉ có điều, thật không ngờ cô lại là bà chủ của nơi này. Ta lại cứ tưởng cô quá lăm cũng chỉ là phường hạ nhân thô tục chịu sự sai khiến của người ta kia”.

Nếu theo cách nói của Ngụy Lưu, thì tên Cá mực nhỏ ít nhiều cũng rất hiểu nàng. Dù gì hẳn cũng tốn chút công sức để dò la tìm hiểu, nói ra cũng không uổng duyên nợ đời đời bên giếng xé từng ấy năm trời.

Nhưng cái bản mặt cùng ngữ điệu và nội dung hàm chứa trong lời nói kia lại mang hơi hướng muốn ăn đòn, khiến Hoa Thái U hít sâu rồi lại hít sâu, kìm chế rồi lại tiếp tục kìm chế mới ghìm được sự nôn nóng xách tên Cá mực nhỏ này lên cao, sau đó dùng đầu gối đè lên lưng hẳn, cuối cùng bẻ mạnh một cái.

Lưng của hẳn... Thon, dẻo, hữu lực. Rất thích hợp để nắm trong tay, tiếp đó điên cuồng nâng lên hạ xuống theo đúng quy luật nước rút...

Theo nhận định của người trong nghề, Hoa Thái U nhanh chóng đưa ra phán đoán: “Cá mực nhỏ à, nếu một ngày nào đó người chơi gái chán rồi, muốn thưởng thức hương vị bị người ta chơi, có thể tìm tới tú bà ta, về mặt thù lao nhất định rất ổn, cân nhắc một chút đi nhé!”.

Sau khi khiến Tiêu Mạc Dự tức nổ mắt bỏ đi, cả đêm hôm đó Hoa Thái U gặp ác mộng.

Những người đã mất, những sự việc đã qua, những thứ nàng cố gắng để quên đi trong những ngày tháng bình dị, lại xuất hiện trong giấc mơ như vô số những đoạn phim ngắn cứ lặp đi lặp lại rồi ào ạt xuất hiện khiến Hoa Thái U vừa tỉnh lại có cảm giác mệt rã rời, giống như phải đi một đoạn đường dài trong rừng liền mấy ngày không nghỉ vậy.

Nàng mệt mỏi bò dậy, nhận thấy gối nằm ướt một mảng lớn, lúc soi gương phát hiện hai mắt sưng đỏ, Hoa Thái U bất giác chếp miệng, những người không biết chắc sẽ cho là nàng vừa khóc...

Hoa Thái U lấy khăn lạnh đắp lên mắt, sau khi lười biếng súc miệng, rửa mặt xong xuôi chợt nhận thấy vẫn không có cảm giác thèm ăn liền ra ngoài đi dạo.

Hoa Thái U vừa ngáp vừa ra khỏi nhà chưa được bao xa, thì gặp một gã say rượu ngã dưới gốc cây chỗ vắng vẻ. Vừa nhìn thấy nàng, gã kia đã sáng mắt, miệng vừa không ngừng réo “Mỹ nhân ơi” vừa gắng sức xông tới.

Những chuyện thế này nàng đã quen từ lâu, vừa định phẩy tay áo giải quyết gã, đột nhiên một bàn tay trắng trẻo, thon dài xuất hiện ngay bên cạnh, ngón trỏ và ngón cái dí vào phần ngực phải tạm coi là còn áo che của gã say kia, đồng thời một giọng nói đồng đạc cất lên đầy văn nhã: “Huynh đài, xin hãy tự trọng!”.

Gã say kia bị chặn lại, vùng đại não bị rượu khiến cho mê mẩn phải phản ứng lại rất lâu mới vung tay lên, lè nhè hét toáng lên: “Ông mày chơi người đẹp liên quan quái gì tới mày chứ!”.

“Huynh đài hà cứ gì phải nói ra những lời ô uế, có tự cảm thấy nhục không vậy?”.

Giọng nói của người mới tới vẫn điềm đạm, nhưng tay chân lại không giống như vậy, chỉ trong nháy mắt đã người qua kẻ lại bày tâm chiêu.

Đầu Hoa Thái U vốn đã đau âm ỉ giờ trở nên nặng trĩu, nàng vừa ấn huyệt thái dương vừa lạng lẽ lùi sang một bên để nhường chỗ cho hai người đánh đấm. Gã say khướt kia hình như cũng là kẻ học võ, có điều công phu của Cá mực nhỏ so với hãn cũng thuộc dạng kẻ tám lạng người nửa cân, không ai chịu nhường ai. Dù gì cũng chẳng phải chịu thiệt gì, hơn nữa lại

có người muốn ra tay anh hùng cứu mỹ nhân, vậy cứ để cho người ta toại nguyện đi.

Có điều, tại sao tên đáng ghét này lại mọc ra ở đây, lẽ nào hẳn định sống lâu dài ở đây sao?

Tiêu Kim lâu được coi là lâu xanh có đẳng cấp, quy củ, mực thước. Đương nhiên dịch vụ cung cấp ở đây cũng có đẳng cấp tương tự như vậy. Do vậy, trao đổi xác thịt chỉ chiếm một tỉ lệ nhỏ, các cô nương phần lớn chỉ chơi với khách những trò chơi tinh thần mà thôi, ví như ngâm thơ, làm câu đối, hay thưởng thức phong cảnh, vẽ tranh, đánh đàn, múa hát,...

Những cô con gái nhà lành hoặc những người dựa vào thi thư được nhồi nhét liền tự cao tự đại chỉ thích tự thưởng thức một mình, hoặc chưa từng bước ra khỏi cửa nửa bước, chưa từng đi sang nhà ai khác, do vậy quanh đi quẩn lại chỉ thấy toàn người trong nhà mà thôi... Những loại phụ nữ này khiến đám đàn ông, đặc biệt là những người có chút thân phận, chút địa vị hoặc được đi đây đi đó ít nhiều bất giác nảy sinh nỗi sầu khổ, buồn chán bởi người đầu gối vai ấp của mình không có cách nào hiểu mình, dần dần dễ dàng dẫn tới phu thê bất hòa, gia đình lục đục...

Chính vì vậy, những nơi tương tự Tiêu Kim lâu xuất hiện theo đúng quy luật cung cầu, ở đó có nhiều những cô gái tài sắc vẹn toàn, thông hiểu ý người, học rộng tài cao, để đáp ứng khoái cảm hòa hợp về mặt tinh thần mà các đấng nam nhi không có cách nào có được trong hiện thực cuộc sống. Khiến những gã đàn ông này sau khi được xả stress lại có thể tiếp tục dành tâm trí duy trì gắn kết cuộc hôn nhân môn đăng hộ đối của mình, vô hình chung lại có đóng góp không thể xóa nhòa đối với việc duy trì trật tự xã hội cùng sự ổn định của đất nước...

Nói tóm lại, những nam thanh niên kiểu như Tiêu Mặc Dự này tìm được hồng nhan tri kỷ trong Tiêu Kim lâu từ đó khả năng tăng dần số ngày ở Tiêu Kim lâu là tương đối nhiều. Tuy nhiên, người này có một biểu muội

tâm đầu ý hợp, nói chuyện vui vẻ rồi kia mà, có điều thế thì sao chứ? Đàn ông mà, luôn thuộc dạng có mới nới cũ, càng nhiều càng tốt mà.

Tiếp tục nghĩ theo chiều hướng này, Hoa Thái U bắt đầu xuất hiện ý nghĩ muốn cười trên sự đau khổ của người khác, nàng không còn thấy khó chịu đối với sự xuất hiện giống như âm hồn bất tán của Cá mực nhỏ kia nữa. Trái lại nàng còn phải trào mời tới cùng đối với những vị khách nhiều tiền tới mức hồ đồ này mới phải, cho dù bọn họ có sống cả đời ở đây đốt tiền chơi cũng chẳng sao...

Hoa Thái U còn đang cười thầm, chợt nghe thấy mấy tiếng động ồn ào, lúc này dường như cuộc đấu giữa hai người đã phân định thắng thua.

Gã say kia nằm úp sấp trên mặt đất, tay chân bị bẻ quặt về phía sau, bất tỉnh nhân sự, xem ra đã bị Tiêu Mạc Dự đánh gục. Còn kẻ thắng cuộc đang nhăn nhó ôm lưng của mình, hình như anh chàng lại va vào hòn giả sơn thì phải...

Hoa Thái U vội vàng rảo bước về phía trước, chợt nàng không nhịn nổi, cười phá lên nói: “Người cũng đen đui thật đó, tại sao cứ va vào hòn giả sơn đó vậy...”.

Tiêu Mạc Dự nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Hoa cải dầu, cô có lương tâm không vậy?”

“Liên quan gì tới chuyện lương tâm của ta chứ? Người đánh bị thương khách của ta, ta còn chưa thèm tính sổ, không biết chừng còn phải đền khá nhiều tiền thuốc ấỵ chứ!”

“Cô...”

Tiêu Mạc Dự tức tới mức chỉ muốn động thủ, đột nhiên sắc mặt thay đổi, đành nhúu mày nghiêng răng chịu đau, chẳng còn chút sức lực nào để đấu lại nữa.

Tới lúc này Hoa Thái U mới hơi hoảng loạn, nàng chạy tới đỡ người Tiêu Mặc Dự đã hơi run lên: “Sao lại trùng hợp như vậy chứ, lại va đúng vào chỗ ngày hôm qua sao?”.

Lúc này Tiêu Mặc Dự đã chẳng còn sức để lờm nàng thêm một lần nữa.

Bị thương ở lưng, hậu quả có thể nghiêm trọng hoặc không. Hoa Thái U lúc này chẳng còn tâm trạng nào cũng chẳng thể dày mặt vung tay bỏ đi, nàng cất giọng dịu dàng với thái độ rất có trách nhiệm đối với khác: “Người sống ở phòng nào vậy? Để ta sai người đưa người về sau đó mời đại phu tới xem xem vết thương thế nào”.

Tiêu Mặc Dự lắc đầu nguầy nguậy.

Hoa Thái U ngây người hỏi: “Người... không ở đây sao?”

Tiêu Mặc Dự gật đầu.

“... Vậy mới sáng bảnh mắt thế này người tới đây làm gì?”

Tiêu Mặc Dự hít sâu một hơi.

“Thì ra người có thói quen ngắm nghĩa lầu xanh vào buổi sáng, quả thực hiếm gặp...”

Hoa Thái U vội vàng nói tiếp trước khi Tiêu Mặc Dự chết nghẹn: “Bây giờ phải làm sao đây? Hiện giờ người không thể di chuyển nhiều, xung quanh lại không có ai... hay là người cứ chờ ở đây, ta gọi người tới dìu người tới y quán”.

Tiêu Mặc Dự không chịu nổi nữa gằn giọng: “Về nơi cô ở đi”.

“Thế sao được? cô nam quả nữ thế này...”

Tiêu Mạc Dự cười nhạt: “Sao nào, lẽ nào trong lầu xanh còn có phường trình tiết hay sao?”.

Hoa Thái U vừa nhìn thấy bộ dạng bất cần hiện giờ của Tiêu Mạc Dự đã muốn nổi cơn tam bành, có điều sau khi liếc mắt, liền cười hì hì nhận lời.

Mặt trời đã lên cao, ánh sáng tràn ngập trong phòng.

Tiêu Mạc Dự nằm sấp trên chiếc giường mềm mại, áo được vén cao, lộ ra phần lưng trắng ngần với đường nét đẹp vô cùng. Nếu không phải vì phần vết thương xanh tím đang rỉ máu ở đáy lưng quá ư tức mắt kia, Hoa Thái U chắc chắn đã dùng ánh mắt chuyên nghiệp của mình đưa ra lời bình phẩm rồi.

“Người là đại lão gia mà kêu như phường đồ tể giết lợn kia liệu có thấy xấu hổ không vậy? Thôi được, thôi được, ta vốn không quen hầu hạ người khác, hay là để a hoàn tới bôi thuốc cho người thì hay hơn”.

“Cô dám để người khác chạm vào ta thử xem!”

“Vẫn cái tật cũ? Nhưng trong địa bàn của ta sao ta không dám làm chứ?” Hoa Thái U đã quá quen với việc không chịu thiệt về lời ăn tiếng nói, có điều khi nhìn thấy sắc mặt xanh xao của Tiêu Mạc Dự cùng những lọn tóc mai ướt đầm vì mồ hôi, bất giác khiến nàng mềm lòng: “Đại nhân ta vốn đại lượng, không thèm so đo, tính toán với loài cá mắc dịch như người. Máu tụ phải day mới được, người chịu khó chút đi!”.

Tiêu Mạc Dự lúc này với phần lưng đau nhói, hiện đã chẳng còn chút sức lực chống cự nữa, giờ chẳng khác gì con cá đang nằm trên thớt chờ bị người ta mổ xẻ, cách duy nhất để phát tiết nỗi uất ức trong lòng dường như chỉ có thể thể hiện bằng những tiếng la oai oái...

Hoa Thái U vẫn bỏ ngoài tai tiếng la hét ầm ĩ tiếp tục công việc của mình.

Xem ra, khả năng chịu đau của gã này vẫn chẳng tiến bộ chút nào, chỉ một vết thương hay cơn đau vớ vẩn cũng đều được hẳn thể hiện như thể sắp mất mạng tới nơi, mức độ yếu điệu đó quả thực khiến tất cả phụ nữ trong thiên hạ này đều cảm thấy hổ thẹn không bằng được.

Hoa Thái U chợt nhớ có một lần, nàng ham chơi trèo lên cây hái quả, không cẩn thận trượt chân ngã nhào xuống, vừa hay tên Cá mực nhỏ đen đũi này đi qua, không hiểu ma xui quỷ khiến thế nào tên này lại giơ tay ra đỡ, kết quả cả hai cánh tay bị thoát vị. Lúc bó xương, nàng vẫn còn nhớ như in tiếng hú khóc kinh thiên động địa, khiến quý thần cũng khó chịu nổi kia...

Và điều này khiến nàng vô cùng bối rối, cam tâm tình nguyện làm nha đầu hầu hạ thiếp thân mấy ngày trời, chăm chỉ làm việc không hề oán thán. Tuy Tiêu Mạc Dự vừa khỏi nàng đã khôi phục thái độ đối đầu. Thế mà Tiêu bá bá hể nhắc tới tình cảm yêu thương đoàn kết giữa hai người vào những ngày đó, liền vuốt râu cười khà khà, xem ra vô cùng tâm đắc, đồng thời từ việc trên đưa ra suy đoán, họ là một đôi tình nhân đẹp có thể nương tựa vào nhau sống đến hết đời...

Người trong cuộc đều thể hiện thái độ tức tối, phần nộ trước kết luận này.

Nhớ tới thần thái hiền từ, quắc thước của Tiêu bá bá, Hoa Thái U bất giác cảm thấy cay cay sống mũi, do vậy ý định ban đầu muốn Tiêu Mạc Dự phải chịu khổ đã vì đó mà vơi đi mấy phần.

Còn Tiêu Mạc Dự cũng dường như cảm nhận được điều gì, cũng không phàn nàn nữa.

Một hồi lâu sau, Tiêu Mạc Dự mới lên tiếng: “Cô còn nợ ta một lời giải thích”.

Hoa Thái U dừng tay: “Người có ý gì?”

“Hoa cải dầu!”

Tiêu Mạc Dự nghiêng rãnh quay người nhìn Hoa Thái U chăm chăm, đôi con ngươi đen láy giống như tóe lửa: “Đừng giả bộ ngây thơ với ta!”.

“Hả... Ý người muốn nói về tờ hưu thư kia ư?”

Hoa Thái U đứng dậy đặt lọ thuốc vào kệ ở góc phòng, giọng điệu bất cần như thể đang nói về việc phải xào cải thảo như thế nào mới ngon: “Có gì cần phải giải thích chứ, từ nay về sau việc người lấy vợ ta lấy chồng sẽ chẳng còn liên quan tới nhau nữa!”.

“Hoang đường, tự cổ chí kim cả thiên hạ này nào có lý do nào hoang đường như vậy, không những thế còn tự mình quyết định bỏ phu quân của mình!”.

“Cho nên, vấn đề then chốt là không nên do ta quyết định đúng không? Lẽ nào cứ phải nhất định chờ người đặt tờ giấy đó trước mặt ta, tiếp đó đẩy ta ra khỏi cửa mới được sao?”.

Hoa Thái U quay người lại, nét mặt lộ rõ vẻ chế giễu: “Nói đi cũng phải nói lại, vì ta quyết định trước một bước nên mới có cảm giác mình bị vứt bỏ đúng không?”

Vẻ nho nhã từ tốn từ trước tới giờ của Tiêu Mạc Dự biến mất chỉ trong tích tắc, trên khuôn mặt thanh tú chỉ còn lại mỗi vẻ tức tối không kiềm chế, chàng chậm rãi ngồi xuống, thấp giọng tới mức đáng sợ lên tiếng: “Cô làm vậy là đang giận đối với ta phải không? Sao cô lại coi cuộc hôn nhân giữa chúng ta là trò trẻ con có thể dừng lại bất cứ lúc nào vậy?”.

Hoa Thái U không hề tỏ ra yếu đuối, trừng mắt nhìn lại Tiêu Mặc Dự nói: “Trò trẻ con cũng được, bây giờ nói những điều này chẳng có ý nghĩa gì hết. Nói tóm lại người cần phải nhớ rằng, là ta không cần người đó”.

“Được, coi như ta đã hành động thừa!”

Tiêu Mặc Dự đập giường đứng dậy, tiếp đó giận dữ bỏ đi, trông dáng vẻ có phần liêu xiêu.

Hoa Thái U day day cái mũi hơi bị tắc, mùi thuốc còn lưu lại ở kẽ tay càng trở nên rõ ràng.

Nàng còn đang cúi đầu xuất thần, bỗng nghe thấy tiếng cửa mở. Hạ tiên sinh chấp tay sau lưng bước vào, đi thẳng tới trước mặt nàng, nghiêng đầu quan sát.

“Nhìn cái gì mà nhìn? Chưa từng thấy người đẹp bao giờ à?”

“Người thì có gì đẹp chứ? Bởi vì giận dữ mà đã từ bỏ người chồng của mình mới kỳ lạ kìa”.

“... Người nghe lén?”

“Không, không, không, thuộc hạ chỉ là bị thu hút tới, vô tình nghe được mấy câu mà thôi”.

“Thu hút?”

Hạ tiên sinh đưa tay ra, lắc lắc chiếc bình sứ nhỏ màu hồng sẫm, khuôn mặt vẫn phẳng phất vẻ vô tội mãi không thay đổi: “Lúc thuộc hạ đi ngang quanghe thấy có tiếng đàn ông đang kêu đau, còn tưởng bà chủ Hoa đích thân dậy bảo, đào tạo nhân tài, liền lấy một chai thuốc bôi trơn mới được bào chế tới định giúp bà một tay. Ai ngờ người đó lại là phu quân trước của bà chủ...”.

Nói rồi thở dài đầy tiếc nuối, liền sau đó lại phấn chấn trở lại: “Có điều, tuy bây giờ người ta tạm thời không cần thuốc bôi trơn, nhưng chắc chắn phải cần một thứ khác”.

Lông trên người Hoa Thái U dựng đứng lên bởi hơi hướng học thuật nồng nặc được toát ra trên người nhân sĩ chuyên nghiệp này...

Tới khi Tiêu Mạc Dự lúc này đã tức giận nổ đom đóm một lần nữa xông vào Đại viện, Hoa Thái U đang chơi với một đứa bé trong lòng.

Cậu nhỏ bụ bẫm, tròn ung ủng này tên là Ưc Nhi, là con trai của cô nương Vân Thư – cô nương nổi tiếng một thời của Tiêu Kim lâu.

Vân Thư rất giỏi nhảy múa, chỉ cần khẽ chuyển động đã thấy vẻ linh hoạt nhẹ nhàng giống như đám mây trắng trên bầu trời.

Vân Thư bị bán vào Tiêu Kim lâu khi mới bảy tuổi, mười ba tuổi chính thức tiếp khách, hễ nhảy múa ngay lập tức khiến tất cả mọi người phải ngỡ ngàng, nổi danh nhanh chóng, năm mười tám tuổi bán đêm đầu tiên với giá trên trời.

Người không tiếc tiền để có được người đẹp là một vị công tử tới từ đô thành, nghe nói nổi tiếng là người phong lưu đa tình, dịu dàng. Vị công tử này quần quýt sống chung với Vân Thư nửa tháng, còn thề một ngày kia tất sẽ tới đón nàng đi hưởng vinh hoa phú quý, tiếp đó để lại nghìn vàng, rồi rơi nước mắt rời đi.

Từ đó trở đi Vân Thư từ chối tiếp khách, bất kể đồ ngon đồ ngọt, uy hiếp thế nào cũng không lay động, hơn một tháng sau phát hiện mang thai.

Gái trong lầu xanh thường xuyên phải uống các loại thuốc phòng ngừa mang thai, do vậy khả năng mang bầu cực kỳ hy hữu, chính vì vậy việc Vân Thư mang bầu thật sự không hiểu do ông trời thương xót hay là cố ý trêu đùa nữa.

Vân Thư đưa tất cả tiền bạc đã vất vả tích lũy bấy lâu ra, chỉ mong có được chỗ nương thân để sinh con, người trong thanh lâu thấy thái độ cương quyết của cô nương này cũng không nhẫn tâm ép buộc nữa, đành phải nghe theo.

Lúc lâm bồn, do ngôi thai không thuận nên Vân Thư bị dày vò tới hai ngày một đêm vẫn chưa sinh được. Đám bà mo thường xuyên lui tới thanh lâu có thể coi là người trong ngành đối với việc làm thế nào để phụ nữ không sinh con, hoặc khiến các cô nương xảy thai, nhưng các bà mo này thực sự không chuyên việc đỡ đẻ.

Đương nhiên đám người có kinh nghiệm kia lại vô cùng coi khinh những cô nương ở trong lầu xanh, cho là đỡ đẻ cho những phụ nữ không trong sạch này sẽ gặp xui xẻo hoặc làm bẩn danh tiếng của mình, do vậy bất luận thế nào cũng không chịu tới.

Lúc đó, Hoa Thái U vừa tới Tiêu Kim lâu chưa được mấy ngày, nghe được chuyện này vô cùng phẫn nộ, nàng chạy thẳng xuống bếp tiện tay vớ lấy một con dao thái rau rồi bảo người dẫn đường xông vào nhà của một bà đỡ nổi tiếng nhất Ung thành, nửa đêm canh ba kề dao vào cổ bà ta, tiếp đó lôi bà ta dậy từ trong chăn rồi dẫn tới phòng đẻ.

Vân Thư bị dày vò tới quá nửa đêm mới mẹ tròn con vuông.

Qua sự việc lần này, Hoa Thái U với hành động trên đã xây dựng được uy danh trượng nghĩa, sẵn sàng xuất đầu vì các tử muội của mình, đồng thời cũng giúp kiên định lòng quyết tâm cung phụng của mấy đại quân sự vì nàng mà thu dọn đồng đồ nát.

Vân Thư cảm kích ân đức của Hoa Thái U, liền để con trai của mình nhận Hoa Thái U làm mẹ nuôi.

Hoa Thái U ra lệnh cho người làm chọn một chỗ vắng vẻ trong lầu xanh, sửa sang lại làm chỗ ở cho hai mẹ con, đặc biệt còn cho phép Vân

Thư may vá quần áo cho các cô nương khác để đổi lấy tiền chi tiêu hàng ngày. Hoa Thái U từng định cho Vân Thư một món tiền, để cô nương này mang đứa trẻ ra ngoài tự tìm được mưu sinh, bởi dù gì chốn lầu xanh cũng không phù hợp cho sự phát triển của đứa trẻ. Có điều Vân Thư lại tể nhị từ chối, với lý do tạm thời chưa ổn định, chờ Úc Nhi đi học rồi hãy tính cũng chưa muộn.

Đương nhiên Hoa Thái U hiểu rõ, Vân Thư muốn đợi ở đây, là lo lắng một ngày kia vị công tử nọ có ghé thăm, không tìm được. Có điều chỉ sợ lại ứng với câu nói của các cụ - đàn bà si tình đàn ông bạc bẽo.

Cậu bé Úc Nhi đáng yêu, kháu khỉnh, khiến mọi người trong lầu xanh đều đối xử với cậu như cục cưng. Do vậy trong mắt bà mẹ nuôi Hoa Thái U cậu được coi như báu vật, cứ năm ngày ba bữa lại chạy tới chơi với cậu rất lâu. Bởi không muốn tăng gánh nặng công trẻ học nói trong tương lai, nên tạm thời bỏ đi chữ “nuôi” trong xưng hô.

Do vậy khi Tiêu Mạc Dự vừa tới nơi, vừa hay nghe thấy Hoa Thái U đang lắc trống nói với đứa bé: “Úc Nhi ngoan, cười cho mẹ xem một cái nào, nếu không để mẹ cười cho Úc Nhi một cái nhé?”.

Cậu bé chẳng để ý tới Hoa Thái U, chỉ lo giơ hai bàn tay như hai búp sen lên định tóm lấy chiếc trống, Hoa Thái U cười khúc khích không hề nản chí vẫn đang định tiếp tục tự thoai một mình, chợt nghe thấy từ phía sau vọng lên một tiếng động sắc lẹm, khiến nàng sợ tới mức suýt nữa đánh rơi đứa bé trên tay xuống đất: “Đây là con của cô sao?”.

Tiêu Mạc Dự vừa bị chọc tức tới mức bỏ đi chưa được một canh giờ đã lại quay lại một lần nữa, trông chàng lúc này đang mặc bộ áo dài trắng, mái tóc đen nhánh một nửa buộc gọn nửa xõa ngang vai, hễ gió khẽ thổi tới, tóc lại bay bay. Chỉ có điều khuôn mặt đen như thể đáy nồi mười mấy năm chưa được chùi rửa, đã phá hỏng toàn bộ thiện cảm thanh thoát chinh thể.

Hoa Thái U bẽ chắt Úc Nhi, chau mày, quay lại nhìn: “Sao người lại tới vậy?”.

“Ta không thể tới sao?”

“Được, người đương nhiên có thể tới đây. Có điều, Tiêu Kim lâu luôn mở rộng cửa làm ăn với người có nhu cầu, còn chỗ ta từ trước tới giờ chưa từng tiếp khách. Nếu người muốn tìm hồng nhan tri kỷ trao đổi lý tưởng cuộc đời nhằm tìm kiếm sự an ủi về mặt tinh thần, xin mời ra khỏi cửa, rẽ phải rẽ trái tiến lên phía trước hay lùi về sau đều được.”

“Nhưng ta lại cứ muốn tới đây đây thì sao chứ?”

“Người có quyền tự do đến đây, còn ta lại có quyền không nhìn thấy.”

Hoa Thái U thản nhiên buông ra câu này, rồi tiếp tục chuyên tâm chơi với Úc Nhi: “Cục cưng ơi, để mẹ thơm cái nào, nếu không cưng thơm mẹ một cái đi nào?”.

Tiêu Mạc Dự bị coi như không khí, chỉ biết giương mắt đứng nhìn Hoa Thái U thân mật tự biên tự diễn nói với đứa trẻ không hề có bất kỳ khả năng phản đối nào, bất chợt đôi lông mày dựng đứng lên, tiếp đó khẽ hừ một tiếng, rồi tiện tay vớ lấy một chiếc ghế dựa, thản nhiên ngồi xuống bên cạnh.

Phải một lúc lâu sau, rốt cuộc Hoa Thái U mất bình tĩnh gằn giọng hỏi: “Cá mực nhỏ, rốt cuộc người muốn làm gì vậy?”.

Tiêu Mạc Dự không thèm mở mắt đáp: “Tắm nắng”.

“Người ngàn dặm xa xôi chạy tới đây, lẽ nào chỉ vì muốn cảm nhận một chút mặt trời ở đây có gì khác biệt so với ở Giang Nam sao?”.

“Ồ... Ý tưởng này hay đấy, để ta cảm nhận một chút nhé.”

“Người cứ tiếp tục phơi nắng, ta không làm phiền nữa”.

Hoa Thái U ôm Ưc Nhi định rời đi, chợt nghe thấy Tiêu Mạc Dự khẽ hỏi một lần nữa: “Đây là con trai cô sao?”.

“Đúng vậy, ta là mẹ nó, thì sao nào?”.

“Chẳng sao cả, ta chỉ hỏi cho vui thôi mà. Thế cha đứa trẻ đâu? Liệu có phải là vị khách quen hôm trước của cô không hả?”

Hoa Thái U có phần khó chịu với sự xuất hiện đột ngột của Tiêu Mạc Dự cùng sự bám riết như âm hồn không tan của vị thiếu gia này, lúc này chỉ cảm thấy cơn giận bốc lên, liền buột miệng đáp: “Đúng vậy, chàng là người đàn ông của ta, là cha của con trai ta, chúng ta chính là một gia đình ba người hạnh phúc vui vẻ!”.

Tiêu Mạc Dự gật đầu, tiếp đó mở mắt, đứng dậy, vừa phui quần áo vừa kéo vạt áo, thông thả nho nhã tới mức khiến Hoa Thái U phát điên.

Tiêu Mạc Dự rảo bước tới gần, cúi đầu nhìn chăm chú vào đôi mắt dâng tràn sự phẫn nộ kia, chậm rãi nói: “Bà chủ Hoa à, vậy bà có thể nói cho ta, một người vẫn còn trinh, làm thế nào để mang thai sinh con được?”.

Hoa Thái U nhìn tới mức hai mắt muốn lồi ra tập Xuân cung đồ nổi tiếng thiên hạ được rút ra từ trong lòng Tiêu Mạc Dự.

“Ta vừa may mắn được nghe một bài học do đích thân Hạ đại quân sự của bản lâu truyền thụ, nội dung là gì, thì cũng không cần ta phải nói nhiều đúng không?”.

Đối mặt với sự chất vấn của Tiêu Mạc Dự, nàng lại chẳng thể giải thích được gì.

Phải nói thế nào đây? Hạ tiên sinh với tài năng thiên bẩm có thể vừa nhìn đã có thể nhận ra một người con gái đã trải qua chuyện đó hay chưa, nhưng thực ra dựa vào tâm thái phổ cập giáo dục chuyện phòng the chứ hoàn toàn không có ý định trêu đùa hay chế giễu. Hay là đối với nàng việc trong trắng hay không căn bản không quan trọng, bởi từ trước tới giờ nàng chưa từng có ý định muốn tái giá, nếu không làm sao có thể tận tình hưởng thụ cuộc sống sinh nhai bằng nghề tú bà này chứ?...

Tiêu Mạc Dự lại tiếp tục: “Tại sao cô hết lần này đến lần khác lừa ta vậy?”.

Hoa Thái U lại lùi về phía sau, vẫn không nói lời nào.

Ức Ni đưa mắt nhìn hết người này sang người kia, cảm thấy chẳng thú vị chút nào, liền tiếp tục giơ tay tóm cái trống, Hoa Thái U không để tâm, tay Ức Nhi vừa chạm vào liền buông tay, kết quả cái trống rơi xuống đất, Ức Nhi thấy vậy liền ngoác miệng gào khóc.

Bầu không khí nghẹt thở bị phá tan bởi tiếng khóc của đứa trẻ.

Tiêu Mạc Dự chần chừ một lát rồi cúi người nhặt cái trống lên, tiếp đó lắc lắc, nhìn Ức Nhi thoáng chốc đã chuyển từ khóc sang cười, tự dưng than: “Con người ta nếu có thể giữ được vẻ thơ ngây con trẻ, muốn thứ gì đó rất rõ ràng không ngại biểu lộ ra, không có che giấu cũng chẳng nói dối và cũng không né tránh thì tốt biết bao”.

Hoa Thái U lau nước mắt cho Ức Nhi: “Đừng giở giọng điệu thối nát của người làm hư con trai ta!”.

Tiêu Mạc Dự cười, rồi cẩn thận đặt chiếc trống vào tay Ức Nhi: “Cũng được, hôm nay mọi người đều mệt rồi, ngày mai lại tới chỗ cô phơi nắng”.

“... Còn tới nữa sao?”

“Chẳng phải cô đã nói, ta có quyền tự do đến, còn về quyền của cô, cô muốn làm gì tùy theo ý cô”.

Tiêu Mạc Dự lạnh lùng buông một câu bằng chất giọng dịu dàng dễ nghe của mình rồi vung tay áo bỏ đi.

Hoa Thái U sững người một lúc, tiếp đó bất lực ngồi xuống, gõ nhẹ vào đầu Úc Nhi đang ngất ngưởng cái trống: “Hết người này rồi người nọ kéo tới, lẽ nào đều nghiện rồi hay sao?”

DU THÁI HOA

Lập Thệ Thành Yêu
www.dtv-ebook.com

Chương 4

Type: Jennifer Nguyen

Đàn ông chung quy cũng có thể coi là loài sinh vật tương đối giữ chữ tín, đặc biệt là trong làm ăn, do vậy Tiêu Mạc Dự nói được làm được, vừa sáng bảnh mắt ngày hôm sau đã thành thoi phất tay áo tới Tiêu Kim lâu.

Lúc này, Hoa Thái U vừa mới bưng bát cơm lên miệng, nhìn thấy Tiêu Mạc Dự ngạo nghễ đứng trước mặt ngay lập tức đã cảm thấy no.

“Cô cứ ăn tự nhiên, không cần phải để ý tới ta.”

“Ta vốn cũng định coi người không tồn tại, có điều sức mạnh của món ăn ngon lành lại không cho phép nhìn mà như không!”

Tiêu Mạc Dự nghe thấy vậy liền sầm mặt: “Hoa cải dầu, không cho phép cô tiếp tục thơn thớt như vậy!”.

Hoa Thái U đập mạnh bát cơm xuống bàn: “Liên quan quái gì tới người chứ!”.

“Thô tục!”

“Nghe không lọt tai thì biến!”

Hai người cứ lời đi tiếng lại như vậy, giống như sắp rơi vào trạng thái ấu đả tới nơi, hết người này trợn mắt trắng dã lườm đối phương lại tới kẻ kia, cứ lườm nguýt một hồi như vậy, cuối cùng Tiêu Mạc Dự hít một hơi dài, nghiêng răng nói: “Chờ khi nào làm xong việc ta tự nhiên sẽ đi thôi”.

Theo sự ngẫm mặc định nhiều năm lại đây, người nói trước thường tỏ ý hoà giải, người còn lại không tiếp tục quấy rối, do vậy Hoa Thái U đành phải cứng nhắc được đà hỏi tiếp: “Vậy dám hỏi Tiêu công tử, tới tìm tú bà ta đây vì chuyện gì vậy?”.

Hai cách xưng hô này khiến Tiêu Mặc Dự nhúu mày khó chịu, giơ quạt gấp đập khẽ mấy cái vào lòng bàn tay, tiếp đó nhìn xuống Hoa Thái U, vén áo sang một bên ngồi xuống: “Chẳng có việc to tát gì đâu, có điều đi một vòng quanh thành vẫn không thể tìm được quán ăn nào hợp khẩu vị, cho nên muốn tới đây thử vận may thôi”.

“Việc người gọi là chờ để làm xong, chính là tới xin ăn sao?”

Là đại công tử Tiêu gia được ăn ngon mặc đẹp từ nhỏ, do vậy Tiêu Mặc Dự trong cuộc sống thường nhật cầu kỳ tới mức khiến người ta phải ngả mũ. Từ đầu Hoa Thái U đã cho rằng, nếu ai đó có thù cần báo đối với anh chàng này, thực ra là chuyện vô cùng dễ dàng. Ví như, bị miệng giếng chuyên dụng phủ họ Tiêu, sẽ có thể khiến cho con cá mực không uống được nước ở đâu ngoài chỗ này biến hành một con cá chết khô; hoặc giả chỉ cần một mồi lửa để đốt luôn xưởng may chuyên cung cấp chất liệu tơ làm áo cho phủ họ Tiêu, cũng có thể khiến cho con cá mực chỉ chuyên mặc loại quần áo bằng chất liệu này phải loã lồ thành con cá chết vì xấu hổ... Nói tóm lại, rất dễ để có thể biến người này thành một con cá chết.

Hoa Thái U thực sự không hiểu trong hai năm vừa qua anh chàng tung hoành ngang dọc làm ăn ra sao, lẽ nào còn mang theo đội ngũ rầm rộ bên người để phụ trách vận chuyển mọi thứ dầu đèn củi lửa chuyên dụng độc quyền, còn có cả bà lão đầu bếp đã quen hầu anh chàng sao?

Đột nhiên Hoa Thái U nhớ tới quãng thời gian nàng còn ở Tiêu gia, dường như nàng chưa từng quan tâm xem cuộc sống của Cá mực nhỏ được xếp đặt thế nào trong quá trình đi khắp nơi khảo sát thương hiệu sau khi

tiếp quản gia sản gia tộc. Dường như, người thê tử trên danh nghĩa là nàng đây, quả thực có chút gì đó không phải đạo cho lắm...

Có điều mặc dù trong lòng Hoa Thái U nghĩ vậy, nhưng mỗi khi mở miệng Hoa Thái U lại vẫn hậm hực: “Việc này e là khó đáp ứng được, chỗ ta chỉ có cơm nhạt trà thô tâm thường của bách tính, sợ là không đáp ứng được cái miệng sành ăn của người, tốt nhất người hãy đi chỗ khác thử vận may đi!”.

Tiêu Mạc Dự hoàn toàn không quan tâm tới sự châm chọc trong lời nói của Hoa Thái U, chàng nghiêng đầu nhìn bát cháo bày trên bàn: “Cháo bỏ bách hợp đúng không? Thôi thì món này đi, cho ta một suất nhé!”.

Người phương bắc ăn vốn chén to kho mặn khác hẳn cách sống tinh tế của người phương nam, chỉ cần nhìn từ phương diện ẩm thực cũng nhận thấy rõ ràng. Tuy Hoa Thái U sinh ra và lớn lên ở Mạc Bắc, nhưng dù gì cũng sống nhiều năm ở Tiêu gia – vốn là đại diện cho cuộc sống cầu kỳ xa xỉ đất Giang Nam, nên khó tránh khỏi bị ảnh hưởng.

Ví như cứ mỗi sáng mùa hè, đều phải uống một bát cháo nóng nấu với bách hợp, vừa dưỡng vị lại ngon miệng.

Nói thực ra, thói quen này của nàng là do Tiêu Mạc Dự ban tặng cho.

Nhớ thời Hoa Thái U mới đặt chân vào phủ họ Tiêu, do không chịu được khí trời oi bức mùa hè của phương nam, hễ nhìn thấy đồ ăn, đặc biệt là canh nóng cháo nóng liền buồn nôn, chẳng thể ăn được thứ gì.

Tiêu Mạc Dự thấy vậy liền nghĩ ra một cách, mang hết đồ ăn và canh vào để trong hầm nước đá dung để cất giữ rượu ngon một lúc rồi mới ăn. Thử một vài lần, hiệu quả rất tốt. Do vậy việc đầu tiên Hoa Thái U làm sau khi thực dậy mỗi buổi sáng, chín là sai người hầu để nồi cháo to vào hầm nước đá, phải một canh giờ sau mới lấy ra ăn, lúc đó ăn thì thật đã.

Có điều thật tiếc sau đó không lâu Hoa Thái U ốm một trận ra trò. Truy tìm nguyên do, chính là do thứ cháo được làm lạnh kia, đã tụ hàn khí làm tổn thương tì vị. Tiêu lão gia đã nổi cơn thịnh nộ vì chuyện này, sớm chút còn định lôi gia pháp ra với ông tướng lăm sáng kiến kia.

Tiêu Mặc Dự tuy hoàn toàn không so đo với Hoa Thái U, có điều nhìn thấy nàng vốn khoẻ như vâm vậ mà chỉ thoáng chốc đã biến thành con mèo hen đáng thương thế này, trong lòng dâng lên nỗi ái ngại khó tả, liền sai người hầu ngày ngày nấu cháo bách hợp, còn tự tay bưng lên trước giường bệnh Hoa Thái U, ân cần thổi bớt nóng rồi múc từng thìa bón cho nàng.

Sau khi khỏi bệnh, Hoa Thái U vẫn kiên định nguyên tắc làm người phải ân oán phân minh, nàng trịnh trọng bày tỏ sự cảm ơn đối với Tiêu Mặc Dự vì quãng thời gian chăm sóc tận tình kia. Bất ngờ, lại nhận được câu trả lời làm nàng chưng hửng: “Chỉ vì ta sợ cha trách phạt, nên mới làm vậy cho cha xem mà thôi. Và lại, tới giờ người vẫn không biết ngay từ đầu ta đã cố ý hại người sao? Đúng là đồ Hoa cải dầu ngọc nghếch chẳng có đầu óc!”.

Câu trả lời của Tiêu Mặc Dự khiến Hoa Thái U nhảy dựng lên lia mạnh một quyền vào chiếc cằm của tên đáng ghét đang ngoác miệng cười to kia, để lại một mảng bầm tím phải rất lâu sau mới tan. “Thế nào, chắc bà chủ Hoa vốn nổi tiếng hào sảng, phóng khoáng, sẽ không keo kiệt với ta một bát cháo chứ hả?”

Bộ dạng nhăn nhở khẽ vẩy quật của Tiêu Mặc Dự khiến Hoa Thái U phải khó khan lắm mới kiềm chế được cảm xúc định thêm chút sắc màu cho cằm của gã đáng ghét này, nàng đẩy bát cháo trước mặt: “Lấy luôn suất này đi, có ăn không?”.

“Đây chắc là bữa sáng của cô phải không? Cô đã động vào chưa đấy?”

“Người còn chê sao?”

“Đương nhiên!”

“Trước đây ta đã ăn rất nhiều đồ người để thừa, đã bao giờ ta ghét bỏ đâu!”

“Bởi vì cô tham ăn.”

“Là ta không nhẫn tâm lãng phí mà thôi! Người luôn là như vậy mới ăn một thìa liền bỏ, lãng phí lương thực sẽ bị trời đánh đó, người có biết không hả?”

“Vào bụng của chó mèo có khác gì vào bụng của cô đâu nhỉ? Hơn nữa, rõ ràng là ta sạch hơn cô, mà ta đã sạch hơn cô, thì cô dựa vào đâu mà ruồng bỏ ta chứ?”

“...”

Đột nhiên Hoa Thái U nghẹn lời, lần nào đấu khẩu với Cá mực nhỏ, cũng giống như Cá mực nhỏ động thủ với cô vậy, nàng luôn là người đuối lý.

Nàng liền giăng lấy bát cháo, bưng lên, ngửa cổ húp mấy ngụm đã sạch bách, tiếp đó đặt mạnh xuống bàn, tức giận nhìn Tiêu Mạc Dự.

Tiêu Mạc Dự cũng chẳng thèm đếm xỉa, chỉ liếc mắt, thủng thẳng buông một câu: “Tướng ăn vẫn bất nhĩ như trước, hơn nữa, mau chùi miệng đi, còn dính cháo kia kìa, thật là khó coi!”.

Cuối cùng Hoa Thái U không chịu nổi nữa, nàng vừa quẹt miệng vừa vỗ bàn: “Cá mực nhỏ, chỗ này là Tiêu Kim lâu, là địa bàn của ta, không phải của họ Tiêu nhà các người. Ta cũng không còn là người họ Tiêu nữa,

ta muốn làm gì thì làm nhé, người dựa vào đâu mà khoa chân múa tay vậy?”.

Đối lập với cơn giận đang bốc cao của Hoa Thái U, Tiêu Mạc Dự trái lại tỏ ra rất điềm đạm, thong thả sửa sang tay áo vốn chẳng có vết nhàu nào, rồi cúi người đá đôi giày mới trắng trẻo, tiếp đó ung dung ngồi xuống. Cuối cùng Tiêu Mạc Dự cất giọng thành khẩn phân bua: “Bà chủ Hoa à, ta đã dùng ngân lượng bao luôn chỗ này rồi, nên chí ít cũng có quyền nói đúng không? Thực ra nói một cách nghiêm túc thì, bắt đầu từ hôm nay, ta mới là chủ nhân của chỗ này. Theo quy định của ngành này, cô phải phục vụ để ta hài lòng mới phải. Điều này cũng đồng nghĩa với việc nhất cử nhất động của cô chí ít cũng phải lọt mắt ta mới được. Do vậy, rất tiếc phải nói rằng đây không còn là địa bàn của cô, cô cũng không thể thích làm gì thì làm nữa, muốn thế nào thì thế ấy được. Ngoài ra cũng vô cùng xin lỗi thông báo rằng ta đích thực có thể khoa chân múa tay, có thể quản được cô đấy”.

Con người ta khi phải chịu nỗi sợ hãi quá mức, thì đại não sẽ xuất hiện sự trống rỗng trong giây lát, cả trong hành vi cũng sẽ xuất hiện tình trạng mất điều khiển, chức năng ngôn ngữ cũng sẽ theo đó mà khiếm khuyết. Biểu hiện rõ ràng nhất, chỉ cần dùng bốn từ có thể hình dung ra – hoàn toàn hoá thạch.

Tiêu Mạc Dự cũng không tỏ ra quá nóng vội, anh chàng chậm rãi đứng lên, thùng thảng cất bước ngắm nghía xung quanh một vòng, tiếp đó dùng chân trước bòn hoa thưởng thức trong giây lát, cuối cùng trên khuôn mặt xuất hiện nụ cười nhạt xem ra có vẻ hài lòng quay lại, tiếp đó giơ quạt gõ nhẹ vào đỉnh đầu Hoa Thái U – lúc này vẫn chưa hồi phục từ trạng thái hoá thạch: “Bà chủ Hoa à, chỗ ở của bà tuy cũng thường thôi, hoàn toàn không đáng với cái giá đó, nhưng được cái thanh tịnh, do vậy tuy ta có cảm thấy hơi chịu thiệt một chút, nhưng chung quy cũng vì điềm này nên cũng không so đo nữa. Không những thế ta còn tin rằng, bà chủ Hoa chắc chắn sẽ dùng hình thức khác để đền đáp cho ta, tất nhiên sẽ khiến cho các khách

hàng của Tiêu Kim Lâu phải cam tâm tình nguyện tiêu tiền, đúng không nào?”.

Dường như thần kinh đại não vừa bị đứt của Hoa Thái U cuối cùng đã hồi phục thành công: “Ta là tú bà, ta không tiếp khách, chỗ ở này của ta không bao được!”.

“Bà chủ Hoa nói sai rồi.”

Tiêu Mặc Dự phe phẩy chiếc quạt gấp hai lần than: “Vạn vật trong thế gian này đều có giá của nó, chỉ cần cân nhắc xem cái giá đưa ra có hợp lý hay không mà thôi. Ví như giá của bà chủ Hoa không phải là thứ mà người bình thường có thể trả được, trên thực tế, ngoài ta ra, e là chẳng có ai bằng lòng trả giá cao như vậy đâu, bởi vì vật cũng không xứng với giá mà. Do vậy, vụ làm ăn này có thuận buồm xuôi gió hay không đều lệ thuộc vào tiền đề quan trọng sau đây, một bên muốn ra đòn bên kia muốn chịu đòn, hai bên đồng lòng. Nói hơi thô một chút, ta muốn mua, còn bà chủ Hoa nguyện bán thôi”.

Giọng điệu sắc mùi gian thương của Tiêu Mặc Dự khiến Hoa Thái U nghẹn cổ: “Bán cái đầu người ấy? Ai nói ta bằng lòng chứ?”.

“Chết thật, suýt nữa quên mất.”

Tiêu Mặc Dự làm bộ sức nhớ ra điều gì, anh chàng móc ra một tờ giấy từ ống tay áo, tiếp đó mở rộng đặt lên bàn: “Đây là kế ước ta bao Đại viên, thời gian là một năm, tới hạn nếu còn có ý bao tiếp, có thể tiếp tục làm kế ước với giá ưu đãi giảm hai mươi phần trăm. Về cơ bản trong kế ước đều là những điều khoản theo thông lệ, ngoại trừ điều khoản này: Chủ nhân trước Hoa Thái U trong thời gian kế ước có hiệu lực trừ phi được sự cho phép của chủ bao Tiêu Mặc Dự, còn không hàng ngày cứ tới giờ mào phải ở trong Đại viên, nếu vi phạm kế ước phải bồi thường gấp mười lần tổng giá trị kế ước bằng ngân lượng, hạn trong ba ngày phải thanh toán

hết. Nếu tới hạn không thể trả hết, sẽ phải bán thân làm nô lệ cho chủ bao tới khi bồi thường xong xuôi mới có thể được tự do trở lại. Nếu thanh toán toàn bộ tiền vi phạm kế ước trong thời gian quy định thì kế ước này không bị ảnh hưởng, vẫn tiếp tục có hiệu lực”.

Tới lúc này Hoa Thái U mới coi như thực sự tin rằng con Cá mực nhỏ này chính xác có chút bản lĩnh trong lĩnh vực làm ăn buôn bán. Chỉ cần nhìn người ta soạn thảo kế ước, nếu muốn biết thứ kín kẽ tới mức đến giọt nước cũng không lọt, cái gì gọi là bảo vệ và đề cao lợi ích của bên mua ở mức cao nhất, thứ gì gọi là điềm đạm bóp chết tử huyết của đối phương để bên kia chỉ có thể ngoan ngoãn nghĩ tới kế ước chứ chẳng thể để tâm tới việc gì khác? Thì chỉ cần tham khảo kế ước được đóng dấu cá nhân của Tiêu Mạc Dự và dấu của Tiêu Kim lâu là đủ.

Mười lần tổng giá trị kế ước, đủ để mua luôn cả toà Tiêu Kim lâu này, không những thế không phải là cái giá rẻ bèo năm xưa nàng may mắn vớ được, mà là giá thị trường thực tế. Hiện giờ Tiêu Kim lâu trên danh nghĩa là sản nghiệp lấy tên nàng, nhưng nàng cũng ngầm hiểu rằng mình thực sự không thể bán được nó dưới danh nghĩa cá nhân, cho dù có thể bán được thì trong ba ngày ngắn ngủi kia e là chẳng ai có thể xoay được số tiền lớn.

Nói tóm lại, cho dù có giết nàng đi cũng không đền được.

Tiêu Mạc Dự giống như còn sợ nàng chưa hoàn toàn hết hy vọng, tiếp tục làm hết trách nhiệm, bổ sung thêm: “Tuy bà chủ Hoa là người sở hữu Tiêu Kim lâu này, nhưng vẫn là một phần tử trong đây, do vậy con dấu công này có thể toàn quyền đại diện cho bà. Theo chị Tiên và Hạ tiên sinh của quý lâu nói, đây cũng là quy định trong ngành của các người”.

Chị Tiên, Hạ tiên sinh...

Tới lúc này Hoa Thái U thực sự giống như bị sét đánh ngang tai, tuyệt vọng cùng cực, bi thảm tột độ!

Một kẻ keo kiệt trong mắt chỉ có tiền chỉ hận một nỗi không thể kết hôn đẻ con với bạc, gã còn lại chỉ cần phù hợp với quy định của lầu xanh không hề do dự làm theo, vậy mà nàng giao hết mọi việc liên quan tới kế ước mua bán của Tiêu Kim lâu cho hai kẻ này nắm giữ. Nào ngờ, lại có ngày chính bản thân nàng cũng biến thành vậy quy đổi, không những thế còn bị quy đổi tới sạch sẽ, nhanh chóng thế này, đến một chút cơ hội để phản kích cũng chẳng có.

Cũng có thể coi như hơn một năm trở lại đây Hoa Thái U đã trải qua nhiều việc, thấy được chút sóng gió, sau một loạt các sự việc dồn dập nàng vẫn có thể nahnh chóng lấy lại tinh thần, bắt đầu tạo ra những cố gắng cuối cùng.

Hoa Thái U nhanh chóng cúi người, với thái độ mềm mỏng, quyết định dùng tình và lý để lay động Tiêu Mạc Dự, thậm chí còn dùng sắc để dụ dỗ Tiêu Mạc Dự: “Cá mực nhỏ à, chúng ta đừng làm ầm lên nữa được không? Ta không một lời nhả nhủ đã tự ý viết giấy từ vợ thế này, đúng là có phần không chu đáo, không nghĩ tới cảm giác của người, có khả năng còn tổn hại đến thể diện của người nữa, ta có lời xin lỗi tới người. Nhưng sự việc đã qua lâu rồi, không đáng để lại lôi ra hành nhau thế này, còn kéo theo cả một lượng lớn ngân lượng nữa. Giữa ta và người đã không còn dây mơ rễ má gì, vậy thì hãy cố sống tử tế cuộc đời của mỗi người, người cứ làm nho thương Giang Nam của mình, ta làm tú bà Trại Bắc của ta. Huống hồ, người cũng không thể ở lại nơi này quá lâu, vậy thì kế ước này còn có ý nghĩa gì chứ?”.

Tiêu Mạc Dự vốn đang chăm chú lắng nghe, đôi lúc còn gật gù đồng ý, trông bộ dạng giống như rất tán đồng vậy, điều này khiến trong lòng Hoa Thái U dâng lên một tia hy vọng, nàng tiếp tục thuyết khách: “Chi bằng bây giờ ta cùng người đi tìm chị Tiên và Hạ tiên sinh, thôi thì nể mặt ta, chí ít

cũng có thể trả lại cho người tám mươi phần trăm giá trị hợp đồng, tuy có mất mát đôi chút, nhưng dù gì cũng hơn là đổ hết xuống sông xuống biển, đúng không?”.

“Ừ, cô nói cũng có lý đấy.”

Tiêu Mạc Dự nhíu mày suy nghĩ một lát, tiếp đó nói với Hoa Thái U lúc này đang mở to mắt tròn trề hy vọng chờ đợi bằng chất giọng đầy nam tính của mình: “Nhưng ta lại chẳng dễ dàng làm như vậy đâu”.

Nếu như không nể Tiêu bá bá, chắc Hoa Thái U từ lâu đã lôi cả mười tám đời tổ tông họ Tiêu ra rồi. Nàng hít sâu rồi lại hít sâu, liều mạng giữ được chút lý trí còn sót lại cuối cùng trước khi giãy chết: “Người không còn ở lại Ung thành bao lâu nữa, chờ tới khi người đi rồi, ta chẳng phải lại có thể muốn thế nào được thế ấy sao? Người là thương nhân, làm gì phải làm trò buôn bán lỗ vốn thế này? Lẽ nào tiền bạc Tiêu gia đã nhiều tới mức có thể tùy tiện vung ra cửa sổ thế này sao?”.

Tiêu Mạc Dự vẫn thong thả như cũ: “Ai nói ta chuẩn bị đi chứ? Lần tới Ung thành này, ta có ý định mở thêm chi nhánh và khai thông con đường vận chuyển. Có lẽ một hai năm chưa chắc đã có kết quả, nếu bất lợi, có khả năng còn phải ở đây tới ba bốn năm ấy chứ. Nói tóm lại, mặc cô nghĩ thế nào, thì việc này ta đã quyết rồi. Cô ngay lập tức sai người dọn dẹp cho ta một phòng, yêu cầu cụ thể chắc cô đã biết, chiều nay ta sẽ dọn tới”.

Thấy Tiêu Mạc Dự nói xong định quay người bỏ đi, Hoa Thái U cuối cùng không thể nhịn được nữa, nàng lớn tiếng gầm lên: “Họ Tiêu kia, rốt cuộc người có ý gì vậy? Người đang chơi ta phải không? Hay đang báo thù vậy? Có điều ta làm vậy lẽ nào không phải là điều người muốn sao? Đã không có ý với nhau, nhìn nhau thấy ghét thế này, sao không dứt khoát một nhát đứt đôi để đôi bên được tự do? Mấy năm ở Tiêu gia, ta và người tuy luôn đối đầu chan chat, nhưng tới giờ nghĩ lại chẳng qua chỉ là trò con trẻ mà thôi. Cho dù giữa chúng ta không còn tình cảm sâu nặng, nhưng cũng

chưa tới mức hận đúng không? Lẽ nào, người nhất định muốn huỷ hoại luôn cả duyên phận thanh mai trúc mã giữa chúng ta sao? Trong lòng người có người khác, vậy thì ta cũng xin chúc phúc, ta cũng muốn tác hợp cho người mà. Nhưng người lại không cho phép ta cũng có cơ hội tìm được hạnh phúc thuộc về mình sao? Làm người cho dù làm bất kỳ chuyện gì cũng phải công bằng một chút được không vậy? Tiêu Mạc Dự, hãy nể tình Tiêu bá bá, đừng để ta phải ghét người, đừng để ta phải hận người!”.

Tiêu Mạc Dự đứng xoay lưng về phía nàng im lặng trong giây lát, tiếp đó khẽ ngẩng đầu lên, gió thổi tới làm mấy lọn tóc và vạt áo bay bay, chàng lạnh lùng cười nhạt rồi buông một câu hững hờ. “Có phải cô hận ta vì ta đã có người khác không vậy? Vậy thì cô cứ hận đi, hận bao lâu cũng được”.

Hoa Thái U tức giận đáp: “Còn tưởng người khác dám đàn ông kia, không ngờ cũng là phường có mối nối cũ, đam mê tửu sắc. Sao vậy? Nhìn thấy gái đẹp bên ngoài, quên mất biểu muội dịu dàng đang đau khổ chờ đợi ở nhà sao?”.

Tiêu Mạc Dự khẽ gật đầu, dường như đường nét trên khuôn mặt căng ra, tiếp đó lạnh lùng buông một câu: “Cô nên cảm ơn những người đàn ông thế này, nếu không quán Tiêu Kim lâu này lấy gì mà sống? Cô còn biết dựa vào cái gì mà đứng ở đây nói chuyện công bằng với ta chứ!”.

Nói rồi chàng phẩy tay áo bỏ đi.

Có lẽ anh chàng đi có phần vội, nên đã tác động tới vết thương ở lưng, Tiêu Mạc Dự khẽ dừng bước, giơ tay đỡ lưng.

Đúng lúc này, Hạ tiên sinh đi qua, ông ta quan sát Tiêu Mạc Dự từ đầu tới chân một lượt, trên khuôn mặt lộ rõ nét thăm dò tìm hiểu đầy kinh nghiệm: “Theo cách tối qua tại hạ dạy cho các hạ, sao có thể làm tổn thương tới lưng được chứ? Có phải các hạ đã nhịn quá lâu, nhất thời dẫn quá đà? Hay là mới được nếm mùi mây mưa, không hãm được phanh dãn

tới tần suất quá nhiều? Nào, nào, nào, chúng ta tìm nơi nào đó tiếp tục thảo luận đi!”.

Tiêu Mặc Dự thất kinh tới mức còn quên luôn cả phép tắc xã giao, co giò chạy một mạch, thoáng một cái đã không thấy bóng dáng đâu.

Hạ tiên sinh đứng ngây tại chỗ một lát, tiếp đó đưa mắt sang nhìn Hoa Thái U đang nổi cơn tam bành thắc mắc: “Này? Sao bà chủ vẫn là gái trinh vậy? Lẽ nào, Tiêu ca tìm người khác luyện kỹ năng thành thực, sau đó mới tới giao hợp với bà, tạo ấn tượng đêm đầu mỹ mãn cho bà chủ?”

Đáp lại câu hỏi của gã, là một cú đấm như trời giáng từ không trung bổ xuống...

Chị Tiền họ Tiền, cũng rất yêu tiền, yêu tiền còn yêu hơn bản thân, tới mức có thể phát cuồng vì tiền...

Người này trông bộ dạng lúc nào cũng lơ đãng, nhưng hễ nhìn thấy ngân lượng hoặc vật gì đáng tiền mắt liền sáng ngay. Những lúc khác, cho dù núi Thái Sơn có sập ngay trước mắt, cô ta vẫn ngồi tính toán không thèm ngước mắt lên.

Lúc Hoa Thái U đang tức lồng lộn dùng chân đẩy cửa phòng tài vụ định tìm chị Tiền nói lý, người phụ nữ mặc áo màu bạc đang vùi đầu sau đồng số sách chỉ khẽ ngước mắt lười nhác hỏi: “Nếu không phải vì nể tình hiện giờ cô cũng đáng mấy đồng tiền, thì từ lâu tôi đã đẩy cô xuống bếp xẻ thịt làm nhân bán theo cân rồi!”.

“Tay hòm chìa khoá nơi trọng địa, kẻ tự tiện vào ắt sẽ chết.”

Những từ ngữ sắc mùi chết chóc kia được dán trên cửa coi như câu đối, còn có một tấm hoành phi – “Không nộ tiền, giết”.

Hoa Thái U nghĩ tới câu đối trên liền run rẩy, lúc này nàng mới nhận thấy mình đã phạm vào điều cấm kỵ của kẻ bệnh hoạn điên cuồng kia, “Tay hòm chìa khoá là nhà ta, ta chỉ yêu mỗi nơi này”, cơn giận ngay lập tức nguôi đi tám phần.

Tới lúc một giọng nói tràn ngập tình yêu thương, vô cùng nhân hậu cất lên, thì hai phần còn lại cũng theo đó mà thua trận luôn: “Cô tới thật đúng lúc, ta cũng đang định đi tìm cô đây! Chúng ta cần nhanh chóng học một vài kỹ năng phục vụ khách. Thực ra, để đối phó với đàn ông, chỉ cần mấy chiêu rất dễ. Nào, Hình ma ma đây sẽ dạy cho cô”.

Người xuất hiện là một phụ nữ đầy đà chừng năm mươi, trông khuôn mặt rất nhân hậu hết như Quan thế âm Bồ Tát vậy, có điều đây là cơn ác mộng kinh hãi nhất của tuyệt đại đa số cô nương trong Tiêu Kim lâu.

Nói một cách đơn giản, cho dù trong tay bà ta có là Trương Phi hay Lý Quỳ thì bà ta cũng khiến cho họ hát nhẹ nhàng, nhảy điệu dàng, vừa đau vừa buồn lại vừa đáng yêu nở nụ cười lẳng tới tận xương với khách...

“Không không không... không cần đâu, chúng ta tiếp tục, tiếp tục...”

Hoa Thái U gật đầu, cúi người cười trừ định chuẩn, lúc này Cầu tiên sinh – người từ nãy tới giờ vui vẻ đứng ở bên xem tuồng cuối cùng cũng lên tiếng: “Ta thấy, chúng ta vốn không cần phải phí sức đâu, đã là phụ thê với nhau rồi, lẽ nào còn không biết nên phục tùng thế nào để đối phương hài lòng chứ? Không những thế, để kiếm được một khoản tiền lớn thế này cho Tiêu Kim lâu, tất nhiên bà chủ Hoa sẽ tận tâm tận lực thôi”.

Tuy đang vô cùng tức tối, nhưng Hoa Thái U chỉ có thể chửi thầm trong lòng, nàng vẫn cười trừ: “Cầu tiên sinh nói chí phải, ta đây đang định đi chuẩn bị...”.

Hoa Thái U cẩn thận rút lui, khẽ tay đóng cửa. Nàng vừa đang quay người liền nhìn thấy Hạ tiên sinh với một cục u to trên đầu đang đứng đó

hấp háy đôi mắt vô tội, ngây thơ thắc mắc: “Sao vậy, không có tuồng hay à?”.

Hoa Thái U cau mặt, gằn giọng chất vấn: “Quan hệ giữa ta và tên họ Tiêu kia, là do người nói cho họ đúng không?”.

“Thuộc hạ chỉ có hứng thú với kinh nghiệm phòng the lần đầu của hãn thôi, còn những thứ khác thuộc hạ chẳng thèm quan tâm.”

“Vậy tại sao họ đều biết vậy?”

Hạ tiên sinh nhìn nàng bằng ánh mắt giống như đang nhìn kẻ ngốc: “Nếu không có nguồn cơn gì bất thường với bà chủ, thì ai lại tiêu nhiều tiền vì bà như vậy chứ? Tiêu tiền thuê bà chủ thì thà ném xuống sông còn có cảm giác thành tựu hơn”.

“... Người nói chuyện làm ơn đừng vô nhân tính như vậy...”

Không ngờ câu nói trên lại khiến Hạ tiên sinh tỏ nét mặt với chiêu bài học thuật quen thuộc: “Thứ thuộc hạ có là nhân tính, chính bà chủ không có mới phải. Nhân tính là gì chứ? Tức là người phải có tính dục, cho dù không biết mình họ gì, cũng phải có nhu cầu tình dục. Nếu không, sẽ tạo ra tình hình bi thảm giống như bà chủ đây vô cùng chậm chạp trong một lĩnh vực nào đó. Cho nên thuộc hạ đề nghị, bà chủ phải nhanh chóng bổ túc sự khiếm khuyết này, nếu tình trạng này cứ tiếp tục diễn ra, e là hại người hại cả ta nữa đấy”.

Nói rồi, Hạ tiên sinh ngẩng cao đầu, ưỡn ngực bước vào phòng thủ quỹ.

Còn Hoa Thái U chỉ còn biết cứng họng lặng lẽ nhìn theo cánh cửa lại một lần nữa được đóng kín.

Mấy đại quân sự đều đồng ý không những thế còn vô cùng vui vẻ trước việc nàng bị “bao”. E là ngoài ngoan ngoãn nghe lệnh ra, nàng chẳng còn thể làm được gì khác.

Có điều...

Bốn đại quân sự bình thường người nào bận việc của người nấy, rất hiếm khi chạm mặt nhau cùng một chỗ thế này, không những thế lại còn tụ tập ở nơi tay hòm chìa khoá người không phận sự miễn lại gần này, rốt cuộc là vì chuyện gì?

Hoa Thái U nghĩ đi nghĩ lại, cho dù có chuyện gì, thì cũng đều do họ giải quyết, thực ra chẳng liên quan gì tới bà chủ như nàng cả.

Chỗ này tuy trên danh nghĩa là địa bàn của nàng, nhưng hoàn toàn không nằm trong tay nàng. Sự thực là, nàng giống như người đi chơi xa ở bên ngoài, cố tình không nghe cũng không hỏi, luông giữ khoảng cách. Nàng luôn coi chỗ này chỉ là nơi đặt chân tạm thời, không biết lúc nào sẽ rời đi. Điều này cũng giống như việc nàng rời khỏi Mạc Bắc, rời rời khỏi Tiêu gia... mà đã như vậy, hà cớ gì phải nhọc công đầu tư tình cảm? Nếu tới lúc nào đó có lẽ có quan hệ lỏng lẻo gì đó, nếu phải dứt bỏ, sẽ rất đau đớn...

Sau khi suy nghĩ thông suốt, Hoa Thái U quyết định đi tìm con trai nuôi của mình. Chắc chắn nét mặt bụ bẫm, đáng yêu của cu cậu sẽ làm dịu nỗi lòng đau khổ của nàng.

Nàng đi về hướng nam, chưa đầy một khắc đã tới một nơi vắng vẻ, chỗ đó có hai gian nhà gạch cũ, tuy rất đơn sơ nhưng lại vô cùng sạch sẽ.

Từ đằng xa nàng đã nhìn thấy ai đó đang chơi đùa với Ưc Nhi ở bãi đất trống trước nhà...

“Thường Ly, tại sao huynh lại ở đây vậy?”

Ngụy Lưu nhìn thấy Hoa Thái U cũng cảm thấy hơi bất ngờ. “Chẳng phải bà chủ Hoa phải đi bàn bạc chuyện quan trọng sao? Tại sao kết thúc nhanh vậy chứ?”.

“Từ xưa tới nay dân nữ luôn làm việc hiệu quả...”

“Vừa rồi đi tìm bà chủ Hoa nhưng không gặp, do vậy mới quyết định đi dạo loanh quanh, không hay không biết lại đi tới đây, vừa hay thấy Ưc Nhi liền ở lại chơi với cu cậu một lát.”

Ngụy Lưu vừa giải thích xong, thì một người con gái mặc trang phục màu hồng từ trong nhà vén rèm đi ra.

Người con gái này có dáng người nhỏ nhắn, xinh xắn, khuôn mặt không hề trang điểm nhưng toát lên vẻ đẹp tự nhiên, người đó chính là mẹ của Ưc Nhi – Vân Thư. Nhận thấy người mới tới, Vân Thư vội cười đón đả: “Bà chủ Hoa cũng tới sao? Xin chờ một lát, Vân Thư đi rót trà cho bà”.

Tiếp đó đưa tách trà trong tay cho Ngụy Lưu, nhỏ nhẹ nói: “Chỉ có trà nhạt tiếp đãi, chỉ mong Ngụy công tử không ghét bỏ”.

“Phu nhân qua khách khí rồi.”

Ngụy Lưu cảm ơn rồi đỡ lấy: “Ta còn mong được phu nhân tha tội mạo muội làm phiền nữa kìa”.

“Ngụy công tử quá lời rồi, đã là bạn của bà chủ Hoa thì không phải người ngoài.”

Hoa Thái U đỡ lấy đĩa bé: “Con trai ngoan, để mẹ đưa con đi chơi, chúng ta không nghe những lời khách sáo dài dòng lời thôi”.

Ngụy Lưu và Vân Thư đều không nén được cười.

“Ta cũng làm phiền lâu rồi, nên cáo từ thôi.”

“Vậy cùng đi nào, dân nữ đưa Úc Nhi đi chơi.”

Hoa Thái U giơ cánh tay mũm mĩm như ngó sen của Úc Nhi vẫy vẫy về phía Vân Thư: “Tạm biệt mẹ đẻ đi, bọn ta sẽ về nhanh thôi.”

Cậu bé đang tầm mọc răng phun ra một đống bong bóng...

Đi cùng Ngụy Lưu, Hoa Thái U vừa bế Úc Nhi vừa vui vẻ ngắm nhìn bướm vờn hoa bên đường, chẳng mấy chốc mờ hôi đầm đìa.

Ngụy Lưu vẫn thủng thẳng đi sau xem Hoa Thái U cười đùa âm ỉ cuối cùng cũng mở miệng: “A Thái à, nàng có tâm sự?”.

Ngụy Lưu nói không phải là câu hỏi mà là câu khẳng định.

“Đâu có, đại nhân không thấy dân nữ rất vui sao?”

Hoa Thái U mặt ửng đỏ, cười rạng rỡ như ánh mặt trời.

Ngụy Lưu quan sát nàng một lượt, rồi chậm rãi buông một câu: “Cố tình ra vẻ tâm trạng tốt, giống như một chậu rau cải đã bị đốt cháy đen còn cố chau chuốt, thảm hại không nỡ nhìn”.

“...”

Hoa Thái U không biết bị nói trung tâm trạng hay bị chọc cho tức nữa, nàng sầm mặt nói: “Thường Ly, đôi khi ta thật sự rất hận cái miệng của ngài!”.

“Tức là lại bị ta nói trúng rồi đúng không?”

Ngụy Lưu vừa nói xong, liền đỡ lấy Úc Nhi trong tay nàng: “Trước tiên hãy lau mồ hôi đôi đũa, có gì hãy nói sau!”.

“Thực ra là chuyện tốt mà.”

Hoa Thái U lấy khăn tay lau qua trước trán, ngoác miệng cười như thể tự chế giễu: “Tú bà đây bị người ta bao rồi, không những thế còn với giá trên trời nữa kìa!”.

“Chúc mừng. Khả năng quay vòng vốn của Tiêu gia quả nhiên phi phàm.”

Ngụy Lưu cũng lấy khăn tay lau mặt cho Úc Nhi, cậu nhỏ rất gần gũi với chàng, nó cứ khua khua tay định lấy hạt trân châu trên mũ ô sa của chàng, chàng vừa cười ha hả vừa nghiêng đầu tránh.

Lúc nói câu trên, giọng điệu của chàng ta thản nhiên, như thể buột miệng nói ra vậy, không có gì khác thường, cũng không thể nhìn ra có chút manh mối nào, nhưng Hoa Thái U lại cảm thấy toàn thân tê dại khác thường.

Có lẽ việc ngay lập tức đoán ra ai đã bao nàng là chuyện không khó, nhưng chỉ từ khoản chi lớn mà ngay lập tức liên tưởng tới tình hình quay vòng vốn của một thương gia thì không đơn giản chút nào.

Từ việc hiểu biết về Tiêu Mạc Dự của Ngụy Lưu, dường như chàng ta rất lưu ý tới Tiêu gia.

Hai người một kẻ nam một người bắc, trước đây chưa từng qua lại, lẽ nào lại có liên quan tới việc sáng nay Cá mực nhỏ nói muốn mở một chi nhánh ở đây?

Ngụy Lưu...

Dường như lúc ở bên chàng ta, Hoa Thái U luôn có cảm giác an toàn kỳ lạ, nàng thường bất giác kể cho chàng ta nghe mọi bí mật.

Sự thật là, trước mặt chàng ta, nàng dường như chưa từng có gì bí mật, có vẻ như chàng rất dễ dàng nhìn thấu nàng. Còn nàng thì chẳng có cách nào nhìn ra được chút tình cảm chân thật bị che giấu trong đôi mắt đen láy bình tĩnh của chàng ta.

Có phải do nguyên nhân này, cho nên nàng mới cảm thấy chàng ta sâu xa không thể đoán định, thậm chí còn có phần đáng sợ nữa?

“Sao vậy A Thái, có phải nóng quá không vậy?”

Ngụy Lưu đang chơi đùa cùng Ưc Nhi bỗng đưa mắt nhìn Hoa Thái U đang đỏ mặt, nét mặt rõ ràng hơi nghệt ra, chàng vội vàng đi lên trước một bước, quan tâm hỏi han, rồi tiện tay lấy khăn tay lau những vệt mồ hôi còn sót lại trên mặt cho nàng.

Động tác trên rất tự nhiên, tự nhiên tới mức như đã từng làm nhiều lần rồi, như thể quan hệ giữa hai người đã rất thân mật. Hoa Thái U khẽ nhắm mắt, ngửa mặt theo bản năng, mặc cho chàng dịu dàng lướt nhẹ khăn tay trên mặt nàng.

Bóng đàn ông cao lớn, tuấn tú, một tay ôm đứa bé cười khanh khách, tay còn lại cầm khăn tay lau mặt cho người con gái trước mặt.

Người đàn ông ấy không những rất tập trung mà còn rất ân cần, còn người con gái xem bộ dáng rất yêu kiều và còn hơi có vẻ dựa dẫm.

Bất luận là ai, bất luận là quan sát từ góc độ nào, cảnh này đúng là “bức tranh cả nhà ba người đi chơi” tràn ngập sự ấm cúng, thân mật.

Mọi thứ đều đẹp đẽ là thế...

Chỉ tiếc, những thứ đẹp đẽ xưa nay đều dễ dàng bị phá hỏng.

“Hai người mới sáng sớm đã tới ngắm hoa, đúng là cao hứng thật đấy!”

Chất giọng nho nhã, nhẹ nhàng, cùng giọng điệu văn hoa đầy phép tắc cùng với cử chỉ thong dong kia nữa...

Tiêu Mạc Dự rảo bước đi tới trước mặt Ngụy Lưu, cười tươi hơn hở, chấp tay nói: “Hôm qua tại hạ đúng là có mắt mà không thấy Thái Sơn, lại dám xưng huynh gọi đệ với Ngụy thành chủ, ngàn lần mong chuộc tội”.

“Tiêu công tử hà cố gì phải như vậy?”

Ngụy Lưu đã cất lại khăn tay, đồng thời giơ tay đỡ Tiêu Mạc Dự hành lễ, vừa nói: “Ta cũng ngưỡng mộ Giang Nam nho thương nổi danh từ lâu, luôn muốn tìm cơ hội tương giao. Nào ngờ lại ở ngay trước mặt mà không biết, quả là xấu hổ”.

Tiêu Mạc Dự cũng chẳng cố chấp hành lễ, liền đứng thẳng người: “Tới quý thành, nhưng chưa gửi thiệp thăm hỏi, chính vì điều này đã tạo thành sự hiểu lầm sau này, đều do lỗi của tại hạ mà ra.

“Nếu nói vậy, không ngay lập tức đón tiếp Tiêu công tử danh kháp Giang Nam vào Ung Phủ, đó là chưa làm tròn đạo đãi khách của thành chủ như ta, cũng là sự sơ suất trong việc đôn đốc giám sát.”

“Vậy thì, coi như hoà nhé.”

“Vẫn tiếp tục xưng hô như trước!”

Hai người nhất tề cười to, vô cùng sảng khoái.

Liền sau đó, Tiêu Mạc Dự hỏi: “Vốn định hôm nay mở tiệc ra mắt mời Ngụy huynh, có điều do có chút việc riêng nên phải huỷ. Không biết tối mai huynh có thời gian ghé qua không?”.

“Thịnh tình của Tiêu huynh, sao nữ khước từ chứ? Có điều tiệc gặp mặt kia phải do ta mở mới đúng.”

“Cũng được, cung kính không bằng tuân lệnh. Ngày tháng còn dài, ắt có dịp mời lại.”

“Tiêu huynh đúng là người thẳng thắn, tối mai ta sẽ phái người tới mời huynh.”

“Cung kính chờ đợi.”

Tiêu Mạc Dự gật đầu đáp lễ, tiếp đó chấp tay nói: “Không dám làm phiền Ngụy huynh lâu, tại hạ xin phép cáo từ, ngày mai sẽ uống một trận ra trò.”

Ngụy Lưu đáp lễ nói: “Không say không về...”.

Tiêu Mạc Dự quay người giơ tay về phía Hoa Thái U từ nãy tới giờ bị coi như không khí, làm bộ mời, nét mặt hết sức hữu hảo, hiền từ: “Việc riêng của ta, đành phiền bà chủ Hoa vậy”.

Ngụy Lưu đang bế cu cậu Ưc Nhi liền cười hoà nhã: “A Thái à, nàng làm việc của mình đi, ta sẽ đưa Ưc Nhi về”.

Vậy là Hoa Thái U im lặng từ đầu tới cuối, khẽ cứng nhắc đi trước mặt Tiêu Mạc Dự. Nàng có cảm giác một luồng khí lạnh âm u ở phía sau cứ bay qua bay lại...

Vừa bước vào cổng Đại viên, Tiêu Mạc Dự vẫn giữ im lặng cả chặng đường cuối cùng cũng cất tiếng, giọng lạnh lùng tới mức có thể biến không khí thành đá: “Bà chủ Hoa, ta hơi mệt một chút, xin hỏi có thể nghỉ ở phòng nào đây?”.

Hoa Thái U thấy Tiêu Mạc Dự sầm mặt đen như nhọ nồi – dấu hiệu đang cố ý tìm cơ gây sự, trong lúc không hiểu đầu cua tai nheo thế nào Hoa Thái U bất giác cảm thấy bực bội: “Chẳng phải người nói chiều mới tới sao? Lúc này là lúc nào chứ? Đương nhiên vẫn chưa thu xếp xong”.

Tiêu Mạc Dự khẽ rướn mày, bộc trực nói: “Ta đã ăn bữa trưa xong rồi”.

Hoa Thái U nghe thấy vậy sững người, không nén được cơn giận: “Nên bây giờ là buổi chiều sao?”.

“Không sai!”

“Người tưởng mình là ai vậy? Lẽ nào mặt trời mặt trăng đợi quay quanh một mình người sao? Nếu người coi bữa cơm đó là bữa tối, chắc bây giờ sao giăng đầy trời rồi đúng không?”

Tiêu Mạc Dự tiến lên một bước về phía trước, ghé cổ nhìn xuống đối phương, cả người toát ra mùi bá đạo không thềm lý lẽ: “Tóm lại cô hãy nhớ kỹ, bắt đầu từ giờ này phút này, ở Đại viên ta nói gì thì là thứ đó. Cho dù không phải sao giăng đầy trời, ta cũng có thể yêu cầu đèn đuốc rực trời!”.

Hoa Thái U phải gắng sức lắm mới dẹp được cơn bùng bột động thủ đánh lệch mặt gã đáng ghét trước mặt, nàng khẽ nhếch miệng nở nụ cười giả tạo nghề nghiệp tiêu biểu: “Được rồi, người bỏ tiền là đại gia, đương nhiên ngài đã nói gì thì là vậy, còn phía ta sẽ đi làm việc ngài sai bảo, phiền ngài chờ ở ngoài sảnh một lát!”.

Nói rồi nàng quay người bỏ đi, chưa đi được bao lâu, chợt nghe thấy Tiêu Mạc Dự khẽ gọi: “Hoa cải dầu à...”.

Hoa Thái U khẽ dừng bước nhưng vẫn không quay đầu lại, chỉ cứng nhắc đáp: “Tiêu công tử còn có điều gì cần dặn dò sao?”.

Tiêu Mạc Dự vẫn đứng nguyên tại chỗ cũ, dường như chàng hơi chần chừ giây lát, tới lúc tiếp tục mở miệng đột nhiên lại ấp úng hiềm gặp: “Thực ra trước đó ta vừa tới Ngụy phủ...”.

Hoa Thái U quay người lại, nhìn Tiêu Mạc Dự kỳ lạ: “Nói vậy là người vừa đi thăm Thường Ly sao? Người về sớm vậy là vì không tìm thấy chàng ta? Vậy lúc người vừa gặp chàng ta tại sao không nhắc?”.

Nét mặt Tiêu Mạc Dự vừa giãn ra một chút bỗng chốc lại khó chịu trở lại, chàng nhíu mày hỏi: “Cô rất thân với hẳn ư? Tên tục của thành chủ cô có thể tùy tiện gọi như vậy sao?”.

“Chính bản thân huynh ấy bảo ta xưng hô như vậy!”

Hoa Thái U nổi cơn tam bành trước sự khinh miệt cũng như trách cứ vô cớ của Tiêu Mạc Dự: “Hơn nữa, ta thì sao cơ? Lẽ nào tú bà thì không thể thân mật với thành chủ? Tú bà thì là người thấp kém hơn người khác một bậc sao? Nếu coi thường ta, người hãy tránh xa ra một chút! Kẻo ta lại làm ô nhục tới thanh danh nho thương Giang Nam của Tiêu đại công tử!”.

Tiêu Mạc Dự điên cuồng gầm lên: “Hoa cải dầu! Cô biết rõ ta không có ý đó!”.

“Thế rốt cuộc công tử có ý gì?”

“Ta...” Tiêu Mạc Dự thở phì phò mấy cái, cuối cùng nóng nảy xua tay: “Được rồi, được rồi! Xem ra nói với cô cũng không thể thông được! Mau đi thu dọn cho ta một căn phòng, lát nữa ta còn có việc phải ra ngoài!”.

Hoa Thái U cũng chẳng thèm đếm xỉa tới loại người hỉ nộ thất thường này, nàng tức giận cất bước đi thẳng vào phòng của mình.

Tiêu Mặc Dự chấp tay sau lưng đi tới dưới bóng cây ngô đồng ở góc sân, cúi đầu nhìn thấy mấy phiến là rơi trên mặt đất, tiếp đó thở dài buồn bã.

Chàng vội vã về như thế này, chính xác là do Ngụy Lưu, có điều cũng không phải là vì chuyến thăm này.

Cảnh tượng mùi mẫn giữa Hoa Thái U với Ngụy Lưu chàng nhìn thấy ở cánh đồng hoa ban này...

Chàng không muốn để họ tiếp tục có cơ hội ở bên nhau.

Nhưng, phải làm thế nào mới có thể khiến nàng hiểu đây? Cho dù nàng có hiểu, liệu nàng có chấp nhận tất cả?...

Hoa Thái U sai người quét dọn qua gian phòng phía đông, tiếp đó còn bày biện lại đồ đạc. Tuy nàng không hoàn toàn hiểu rõ thói quen cũng như sở thích của Tiêu Mặc Dự, nhưng dù gì cũng biết được đại thể. Cụ thể là không dùng đồ vàng bạc mà phải là đồ ngọc, nhưng màu sắc tổng thể không được quá tươi tắn mà phải nhã nhặn rõ nét, các đồ treo rườm rà thông thường chàng không cần, nhưng không thể thiếu bút mực giấy nghiên. Đầu giường phải hướng hướng đông, cuối giường phải hướng tây, bên phải giường phải ở cạnh tường, ruột chăn phải là lụa, rèm cửa phải chạm đất, trên đài nền nhất định phải có một lớp váng nền mỏng, bình phong lưu ly nhất định phải là màu tím nhạt u uất...

Cuối cùng lại phải sửa lại đôi chút theo ý của Tiêu Mặc Dự, mấy gần hai canh giờ mới coi như bố trí thỏa đáng.

Căn phòng này chỉ cách căn Hoa Thái U đang ở một dãy hành lang, kích cỡ cũng như kết cấu cũng cơ bản giống nhau.

Căn phòng ba gian với một phòng khách, được tách riêng bằng một chiếc cửa tròn và một tấm màn, ánh sáng bên trong rất tốt, mùa đông ấm áp

mùa hè mát mẻ, các sửa sang cũng như bố trí được nghiên cứu kỹ lưỡng.

Tiêu Mạc Dự nhìn quanh một vòng căn thận, xem ra có thể tạm coi là hài lòng.

Trải qua buổi chiều dọn dẹp, sức lực của Hoa Thái U gần như tiêu hao gần hết, nàng chủ động lên tiếng: “Ta biết không thể so với chỗ ở của Tiêu công tử ở Tiêu phủ được, nhưng thời gian gấp rút như vậy cũng chỉ có thể tạm sắp đặt vậy thôi, sau này nếu cần gì sẽ dần bố trí thêm”.

Dường như nghĩ một lúc thấy không cam tâm, nàng lại chọc thêm một câu: “Ai bảo công tử hết lần này tới lần khác tìm nỗi khổ để hứng chịu như vậy chứ, dù gì Tiêu công tử cũng là người có tiền, cứ mặc sức mà phá hoại đi.”

Tiêu Mạc Dự thấy nàng nói vậy, không nhịn được cười nói: “Đã rất tốt rồi, cơ bản không cần phải thay đổi gì.”

Hoa Thái U cảm thấy rất ngạc nhiên: “Thế này mà được sao? Từ lúc nào Tiêu công tử lại yêu cầu thấp như vậy?”

“Rời nhà ra ngoài, rất nhiều việc đều phải tối giản, há có thể giống như ở nhà được.”

“Thế sao...” Hoa Thái U nghi ngờ nhìn gian phòng bên ngoài được sắp xếp giống như một thư phòng nhỏ: “Lẽ nào công tử thật sự không mang theo bà giúp việc già đi cùng sao? Thôi thì cứ nói thẳng ra trước, nếu theo yêu cầu của công tử, người ở chỗ này của ta nhiều nhất cũng chỉ có thể làm nha đầu sai khiến vặt mà thôi, còn nếu muốn phục dịch kè kè bên cạnh e là không thể hợp tâm ý của công tử đâu.”

Tiêu Mạc Dự lắc đầu phân bua: “Ta không cần a hoàn theo sát bên.”

“Vậy việc ăn uống nghỉ ngơi thường ngày của công tử phải làm sao?”

Hoa Thái U nhìn vào bao tiền to của Tiêu Mạc Dự, tiếp đó nháy nháy mắt tinh anh: “Mấy hôm trước Hạ tiên sinh mới mua được một nhóm kĩ nam, hay là chọn ra một người nhanh nhẹn để Tiêu công tử sai khiến?”

“... Không cần!” Tiêu Mạc Dự hít sâu một hơi, cố gắng giữ bình tĩnh: “Những việc vặt trong cuộc sống ta có thể tự lo được”.

Hoa Thái U vô cùng ngỡ ngàng.

Lẽ nào một gã trai mà từ nhỏ đã có hai nha đầu kè kè bên cạnh, cùng bốn vị ma ma chuyên dạy dỗ, chỉ cần đưa mắt một cái đã ngay lập tức có người hầu hạ chu toàn mọi nhu cầu của mình, đã thực sự thay đổi tâm tính sao?

Bị Hoa Thái U nhìn soi mói tới mức nổi da gà, Tiêu Mạc Dự tới sờ vào trán nàng: “Hoa cải đầu, cô điên à?”

“Ta e là người mới điên đó!”

Hoa Thái U kịp thời lui về phía sau, tránh chàng: “Vậy lần này Tiêu công tử đến một mình sao? Hay phải nói là công tử luôn hành tẩu giang hồ một mình sao? Chỉ dựa vào sức trói gà không chặt này của công tử, mà đi đường lại chẳng xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn? Là do công tử quá may mắn hay là thế sự lúc này quá thái bình?”.

Tay của Tiêu Mạc Dự dừng ở giữa không trung một lát, rồi ngay lập tức thu lại, giọng điệu bình thản như không: “Đương nhiên ta không thể đi một mình rồi, chí ít cũng cần người phụ trách liên lạc. Nếu đường xa, hiểm trở, đương nhiên phải có vệ sĩ đi cùng. Nếu phải giải quyết công việc trọng đại, còn phải có chủ quan liên quan tham gia. Như lần xuất hành này chẳng hạn, đi cùng ta là đoàn tùy tùng hơn ba mươi người. Có điều, họ đều sống ở nơi khác, chia nhau xử lý công việc, lúc nào cần mới tới tìm ta, đương nhiên, nếu ta có việc cũng sẽ đi tìm họ”.

Sau khi giải thích sơ qua, Tiêu Mạc Dự ngừng lại trong giây lát, chàng khẽ thở dài than: “Hoa cải dầu, lẽ nào nàng vẫn cho rằng ta là đại thiếu gia được bao bọc, chiều chuộng không biết chút thế sự nào sao?”.

Câu nói cuối cùng của Tiêu Mạc Dự lộ rõ vẻ bất lực và rầu rĩ, khiến Hoa Thái U hoang mang: “Ta... chẳng phải ta đã lâu chưa gặp lại người... cho nên mới không rõ người đã thay đổi thế nào...”.

“Cho dù nàng không bỏ đi, e là cũng không hay biết giống như vậy thôi.”

“Ừ...” Hoa Thái U chấp nhận. Nàng vừa định đi lại nghe thấy Tiêu Mạc Dự chêm thêm một câu: “Theo quy định trong ngành của các người, nàng đã được ta bao rồi, thì không thể lằng nhằng với gã đàn ông nào khác, đúng không nhỉ?”.

Hoa Thái U nhất thời không kịp phản ứng trước hàm ý của Tiêu Mạc Dự, nàng bất giác chẳng biết nên giận hay nên cười nữa, phải mất một lúc lâu sau, cuối cùng cũng chọn được thái độ lạnh nhạt đáp lại: “Tiêu công tử, ta nghĩ ta cần phải giải thích cho công tử một chút, cái từ ‘lằng nhằng không rõ ràng’ có ý chỉ sự giao dịch về tiền hoặc xác thịt. Do vậy, ta chỉ cần không thu tiền của đàn ông khác, cũng không lên giường của đàn ông khác, thì không coi là vi phạm kế ước”.

Tiêu Mạc Dự sửng người, nhưng ngay lập tức chuyển từ trạng thái xấu hổ sang tức giận: “Ta đã nói qua rồi, mọi sự ở đây do ta quyết! Bây giờ ta quy định, cái gọi là ‘lằng nhằng không rõ’ còn bao gồm cười cười nói nói, lôi lôi kéo kéo với người đàn ông khác ở chốn đông người!”.

Hoa Thái U không thể nhịn thêm được nữa, nàng lớn tiếng: “Cá mực nhỏ! Người hãy rõ ràng đi nhé! Hiện giờ ta đã không còn bất kỳ quan hệ nào với người, chẳng qua chỉ là một cuộc giao dịch mà thôi. Người không có quyền hạn chế tự do của ta, ta cũng không cần phải vì người mà giữ đạo

của người phụ nữ. Ta không còn là người đàn bà mặc định mang theo họ của người, cần phải dựa vào người mới có thể sinh tồn. Do vậy, người hãy mau chóng cắt ngay cái gọi là khống chế dục vọng và chiếm hữu dục vọng mà người cho là phải kia! Chỉ cần không làm ra bất cứ chuyện gì vi phạm tới bản khế ước kia, cho dù ta có thân mật bốn cợt với đàn ông khác ở trên phố lúc thanh thiên bạch nhật thì cũng chẳng liên quan quái gì tới người!”.

Hoa Thái U còn chưa dứt lời, Tiêu Mạc Dự đã hùng hục xông lên, không gian phòng có hạn, chàng ta lại tay chân dài, vừa hay đã túm được cổ Hoa Thái U, rồi ép chặt nào vào tường.

Phản ứng bản năng của Hoa Thái U định đánh ngã Tiêu Mạc Dự, tiếp đó hai tay sẽ túm lấy huyết mạch môn của chàng, nhưng nàng không ra tay bởi độ siết trên cổ đang dần lỏng ra.

Ngơ ngác nhìn Tiêu Mạc Dự vốn tưởng đang hăng máu giống như chú gà chọi, bỗng dần khôi phục được vẻ nho nhã thường ngày, khuôn mặt đỏ bừng như gà chọi của chàng cũng dần lộ màu trắng bình thường, đột nhiên Hoa Thái U cảm thấy rất kinh ngạc.

“Cá mực nhỏ, người sao vậy? Bị ma ám, trúng tà hay là não hồng mất rồi?”

Tiêu Mạc Dự bất lực cười méo mó, khẽ hỏi vặn: “Hoa cải dầu, lẽ nào chúng ta không thể quên hết mọi ân oán trước kia chung sống hoà thuận sao?”.

Hoa Thái U chỉ cảm thấy toàn thân rung động...

Bàn tay nàng đang nắm chặt huyết mạch môn của chàng ngay lập tức chuyển thế, Hoa Thái U trầm ngâm phán: “Khí huyết không thuận, rối loạn nhịp tim, tâm thần bất loạn, xem ra công tử cần nhanh chóng tìm một đại phu tới hạ hoả...”.

“Hoa cải dầu!”

Tiêu Mạc Dự cuối cùng không thể tiếp tục điềm tĩnh, chàng nghiêng hẳn người về phía trước, như thể muốn choáng hết không gian giữa hai người: “Ta đang rất nghiêm túc nói chuyện với nàng, ta hy vọng trong một năm ở lại đây, ta muốn chúng ta không cãi cọ, không đánh nhau cũng không chiến tranh lạnh với nhau nữa, ta muốn chúng ta có thể bình tĩnh nói chuyện với nhau, bình tĩnh làm việc, sống với nhau hoà thuận!”.

Mắt của Tiêu Mạc Dự bị hàng mi rợp che phủ, tự nhiên trở nên vô cùng trong sáng, càng thêm phần sâu xa trong ánh nắng phảng phất bụi li ti kia. Hơi thở Tiêu Mạc Dự phả lên mặt Hoa Thái U nóng hổi mà buồn buồn.

Lòng Hoa Thái U khẽ lay động, nhưng trên nét mặt lại đột nhiên nhú: “Nếu Tiêu công tử còn không tránh ra, nước mũi của ta sẽ bắn vào miệng công tử đấy”.

Tiêu Mạc Dự bất giác cảm thấy buồn nôn, vội vàng lùi về phía sau: “Hoa cải dầu, cô có thể đừng ghê gớm như vậy không?”.

Hoa Thái U day day mũi, cười hì hì: “Cách nghĩ của công tử hay lắm, có điều ta vẫn giữ nguyên ý kiến”.

“Cô có ý gì vậy?”

“Ý là, ta cảm thấy chuyện này chi bằng cứ để Hạ tiên sinh nghiên cứu niềm hoan lạc giường chiếu xem ra đáng tin hơn.”

“Không thử một lần làm sao biết?”

“Được thôi, bây giờ chúng ta sẽ thử một chút nhé.”

Hoa Thái U nghiêm túc e hèm: “Vừa rồi Tiêu công tử nói, ta không thể nói nói cười cười, lôi lôi kéo kéo với người đàn ông nào khác tại chốn

đông người, đúng không?”.

Tiêu Mặc Dự không hiểu nàng muốn làm gì, đành phải gật đầu.

“Nói một cách khác, ta có thể cùng với người đàn ông khác ở chốn không đèn không đóm không người qua lại, ví như muốn làm gì thì làm nấy ở trong một căn phòng ngủ nào đó tại Ngụy phủ đúng không?”

Một lát sau một tiếng hét đinh tai nhức óc khiến vô số những con chim đang đậu gần đó bay tán loạn: “Hoa cải dầu! Cô dám!”.

“Nhìn xem, nhìn xem, lại dở chứng rồi đó...”

Nửa ngày tiếp theo, quả nhiên giữa Hoa Thái U và Tiêu Mặc Dự không hề xảy ra bất cứ chuyện va chạm gì, bởi hai người cơ bản không gặp nhau...

Tiêu Mặc Dự ra ngoài từ tối qua mãi tới chạng vạng chiều hôm nay mới về, sau khi vội vàng thay quần áo xong liền được người Ngụy Lưu cử tới mời đi dự tiệc. Tổng cộng Tiêu Mặc Dự chỉ nói được với Hoa Thái U đúng một câu: “Trâm cài tóc của cô xấu hoắc”.

Sau khi chàng đi, Hoa Thái U nhận thấy vẫn còn sớm, liền quyết định tranh thủ vẫn chưa tới giờ giới nghiêm trong quy định kế ước liền vội vàng ra ngoài hóng gió.

Tiết trời cuối hạ đầu thu có phần nóng bức, Hoa Thái U không buồn đi về phía phố chợ ồn ào, nàng men theo một con đường rợp bóng cây yên tĩnh dài hun hút không có mục đích.

Chưa đi được bao xa, chợt nàng nghe thấy thi thoảng từ trong hàng cây phát ra tiếng động kỳ lạ, liền tập trung quan sát, thì ra là một đôi nam nữ, lúc thì chỉ một phía lên tiếng lúc thì nghe thấy cả hai bên đồng thanh, ngữ điệu lên xuống xen kẽ, anh rên một câu ả rên một tiếng...

Đúng là một bức Xuân cung đồ được phối thêm âm thanh...

Hoa Thái U lặng lẽ gạt mồ hôi trên trán, tiếp đó nghe thấy âm thanh đó sau một tiếng rên vang đồng thanh tắt lịm, nàng hồi tưởng tới nội dung dạy của Hạ tiên sinh, dường như tiếng kêu này đồng nghĩa với việc sau giai đoạn nước rút kết thúc, đôi bên đều đạt được cao trào, nói một cách khác là đã xong việc.

Hoa Thái U đang định lặng lẽ bỏ đi, thì đôi nam nữ trong lùm cây đã đang vừa nói chuyện vừa đi ra ngoài, với năng suất này...

Hoa Thái U nhất thời sùng bái không nói nên lời, đang định trốn nhưng đã không còn kịp nữa, nàng đành phải dứt khoát ra về vừa đi ngang qua, rồi chào một tiếng cho phải đạo.

Có điều, khi nàng nhìn thấy rõ đôi “uyên ương đã chiến” này, Hoa Thái U giống như bị hoá thạch... bởi cô nương kia là Phong Diễm.

Cái tên Phong Diễm này là do cô nàng tự đặt cho mình, lấy nghĩa ghép của hai từ lãng lợ và diễm lệ.

Cô nương này là cô nương nổi nhất của Tiêu Kim lâu, năm nay mới hai mươi hai cái xuân xanh, diễm khác biệt giữa cô nương này với Tử Vũ và Vân Thư – những cô nương chủ yếu tấn công đàn ông trên lĩnh vực tinh thần thì phương hướng tấn công chính của cô nàng là xác thịt.

Phong Diễm giống như tên của mình, lãng lợ cùng cực diễm lệ tuyệt đỉnh, chỉ cần đưa tay nhắc chân, khẽ vuốt tóc cười đã có thể khiến cho tất cả đàn ông thần hồn điên đảo toàn thân mềm nhũn rồi.

Thực ra phàm là gái lâu xanh, bất luận là do nguyên cơ gì vào ngành này, trong lòng người nào người nấy đều dù ít dù nhiều có chút oán trách, thương xót, ruồng rẫy, vứt bỏ, hoặc tự mình khinh bỉ bản thân, hận ông trời bất công.

Nhưng Phong Diễm hoàn toàn không như vậy, cô nương này cảm thấy như được hưởng thụ từ sâu thẳm trong nội tâm.

Đối với cô ta, đàn ông đạt được khoái lạc từ trên người cô ta, vậy sao cô ta lại không thể có khoái cảm như vậy chứ? Đàn ông có thể “chỉ cần nhục dục bất cần yêu”, cô nàng cũng hết như vậy.

Do vậy, đây là một cuộc mua bán đôi bên đều ở thế thắng, có điều quay lại phân tích rốt cuộc ai làm ai vui, cũng thật khó phán xét.

Đương nhiên, không phải loại đàn ông nào cũng tiếp Phong Diễm. Yêu cầu của cô ta thực ra cũng rất đơn giản, chỉ cần là người trả nổi tiền, đồng thời trông vừa mắt là được.

Có điều, Hoa Thái U chưa từng nghĩ tới một điều, người có thể khiến Phong Diễm vừa mắt lại là... một hoà thượng.

DU THÁI HOA

Lập Thệ Thành Yêu
www.dtv-ebook.com

Chương 5

Type: Suzinni711

Trái ngược với phản ứng như bị sét đánh của Hoa Thái U, đôi “uyên ương đã chiến” kia lại có phần thản nhiên như không có việc gì.

Phong Diễm lắc chiếc hông dẻo như rắn, vừa đi vừa cười: “Thật hiếm khi làm việc xấu, còn bị bà chủ Hoa bắt tại trận. Thôi thì tiền lần này do ta trả vậy, ngày mai sẽ nộp cho chị Tiền”.

Hoa Thái U ngây người ra một lúc mới hiểu, hóa ra tên hòa thượng kia là tên được ăn mà không phải trả tiền, chả trách lại phải chạy tới rừng để “đánh lẻ” thế này, thì ra không muốn người khác biết. Giá tiền để được một đêm xuân với cô nương nổi nhất Tiêu Kim lâu, chắc chắn không thấp chút nào. Hóa duyên hóa tới cảnh giới này đúng là không phục không được.

“Được rồi, người cứ coi như ta chưa nhìn thấy gì.”

“A di đà Phật, nhìn thấy thì đã nhìn thấy rồi, sao có thể coi là chưa nhìn thấy? Ưc hiếp người khác hay tự bắt nạt bản thân đều chỉ có thể nhuộm thêm hồng trần cho lòng mình mà thôi, đến nỗi không có cách nào nghe được giao huấn của Phật tổ, quả thực tội lỗi, tội lỗi.”

Hòa thượng kia có đôi mắt sáng cùng cặp lông mày kiếm, người nở nang, giọng nói trầm ấm, khí chất siêu phàm thoát tục, nếu không phải do chiếc áo cà sa cùng cái đầu trọc lóc không một cọng tóc kia, thì cũng có thể coi là một mỹ nam bắt mắt đây.

Hoa Thái U nhìn vị hòa thường, do dự một lát mới hỏi: “Không biết vị... này xưng hô thế nào?”.

“Bần tăng pháp hiệu Loan Lai.”

“... Làm xăng?”

“Không, không, không, chữ Loan có bộ sơn kia.”

“May mà... “

Loan Lai nhìn Hoa Thái U một lát: “Nữ thí chủ dường như không cho những gì bần tăng nói ban nãy là đúng?”.

“Đâu có, đâu có, ta chỉ hơi tò mò mà thôi. Xin hỏi đại sư ‘Làm xăng’ có thường xuyên nghe thấy giọng nói của Phật tổ không?”

“Bần tăng pháp hiệu Loan Lai”.

“Phật gia coi vạn sự đều như gió thoảng mau bay, chỉ một pháp hiệu nhỏ nhoi hà cớ gì phải cố chấp như vậy?”

Loan Lai nghĩ một lát, rồi chấp tay nói: “Nữ thí chủ nói chí phải, bần tăng phải thụ giáo rồi. Nữ thí chủ đang nghi ngờ tần tăng là người không một lòng vì Phật?”.

Hoa Thái U nghiêm túc đáp: “Vừa rồi đúng là có phần hoài nghi, nhưng bây giờ ta chợt thông suốt rồi, vạn sự đã hư không, vậy thứ gọi là thanh quy giới luật chẳng qua đều là không có cơ sở. Giữ hay phá thì có gì khác biệt đâu?”.

Không có sự ngăn trở của tóc, hai hàng lông mày kiếm của Loan Lai càng trở nên xé hơn, nghe thấy những lời trên đuôi lông mày khê động hai lần: “Nữ thí chủ thật có huệ căn, bần tăng hôm khác sẽ tới chỉ giáo”.

Nói rồi còn quay về phía Phong Diễm hành lễ: “Đa tạ”.

Phong Diễm giơ tay vuốt tóc nói: “Đại sư không cần khách sáo, nếu vẫn chưa ngộ ra, có thể tới chỗ ta bất cứ lúc nào, ta sẽ dốc toàn lực giúp đỡ”.

Loan Lai cúi đầu đồng ý, tiếp đó phất áo bỏ đi, ánh chiều tà rọi xuống đỉnh đầu bóng loáng của người này, lại lờ mờ giống như có một vòng sáng ngũ sắc bao quanh.

Hoa Thái U bĩu môi: “Không biết hẳn dựa vào bộ dạng cao tăng này đã lừa bao nhiêu người rồi”.

Phong Diễm khẽ cười đáp: “Nếu biết trước gã đang lừa, vậy cũng có thể coi là không bị lừa”.

“Cô nương giúp gã cái gì vậy?”

“Gã nói gã muốn phá sắc giới. Cho nên, tiểu nữ mới giúp hắn, bởi dù gì trong gã cũng rất vừa mắt. Còn về gã là hòa thượng hay đạo sĩ hoặc giả là phường trộm chó bắt gà thì có liên quan gì đến tiểu nữ chứ?”

Hoa Thái U do dự một lát, mới nói tiếp: “Thực ra từ lâu cô nương đã kiếm đủ tiền chuộc thân rồi, tại sao còn không rời bỏ chốn này chứ?”.

Phong Diễm nhìn Hoa Thái U khó hiểu: “Chỗ này quả thực rất tốt, tại sao tiểu nữ phải rời đi?”.

“Cô nương không muốn tìm một tấm chồng, rồi cùng sống một cuộc sống yên bình với người nào đó sao?”

“Lấy chồng ư?” Phong Diễm giống như nghe được một câu chuyện cười rất thú vị vậy, cô nàng dựa vào cây cười ngặt nghẽo: “Lấy ai đây?”.

“Àt sẽ có người thích cô nương, không để ý đến quá khứ của cô nương mà, trên đời này, vẫn còn rất nhiều người đàn ông tốt.”

Phong Diễm không cười nữa, cả thân hình mềm mại như không xương giống như mất hết sức lực phải dựa hẳn vào cây mới đứng vững được. Cô nàng vẫn tươi cười nhưng trong mắt lại ánh lên vẻ chế giễu: “Đàn ông tốt sao? Bà chủ Hoa, để tiểu nữ nói cho bà nghe thế nào gọi là người đàn ông tốt. Đàn ông tốt là người chỉ ngủ với một người đàn bà, không những thế đã ngủ là ngủ luôn cả đời. Đàn ông trên đời này, chỉ cần cho họ cơ hội, thì người nào người nấy chẳng ba thê bảy thiếp? Muốn đàn ông chung thủy, chi bằng cứ nghĩ xem làm thế nào để lợn sẽ leo cây thì hơn! Cho dù có đàn ông tốt như vậy muốn lấy tiểu nữ, tiểu nữ cũng không dám đồng ý, bởi vì bản thân tiểu nữ cũng không dám đảm bảo chỉ ngủ với một mình người đó”.

Hoa Thái U trong giây lát không nói được gì: “Có lẽ... cô nương nói cũng có lý...”.

“Tuy bà là bà chủ của nơi này, nhưng những chuyện có liên quan đến nam nữ, chắc bà biết không nhiều lắm.”

Phong Diễm đứng thẳng người, chỉnh lại áo váy, hiếm khi lộ ra nét mặt nghiêm túc: “Tiểu nữ và bà chủ Hoa không có giao tình, có điều niệm tình bà đích xác không coi khinh các ti muội ở đây nên mới lắm điều thế này. Còn về đám đàn ông, đều là loại ăn trong bát nhưng mắt lại nhìn nôi, nhìn thấy cô nương nào là yêu luôn, cho dù không yêu cũng muốn giữ chặt trong tay, chỉ là vì cái gọi là tôn nghiêm và thể diện của họ, cho dù yêu thật sự, liệu có thể yêu bao lâu đây? Lúc đàn ông yêu bà, bà nói cái gì sẽ là cái đó, nhưng khi đàn ông không còn yêu bà, bà nói xem bà là gì?”.

Mặt trời dần lặn về phía tây, nhưng một mình đứng giữa hàng cây trống trải, Hoa Thái U bất giác thấy ớn lạnh.

Tiết trời phương bắc khi sắp vào thu thay đổi rất nhanh, loáng một cái đã nổi gió, đôi giọt mưa bắt đầu xuất hiện.

Những lời nói của Phong Diễm vẫn văng vẳng bên tai Hoa Thái U khiến trái tim vốn đã buồn bực của nàng càng thêm rối bời.

Về tới Đại viên, Hoa Thái U ăn tạm chút đồ ăn, rồi đi ngủ luôn. Không biết nàng đã thiếp đi bao lâu nữa, thì đột nhiên bị đánh thức bởi tiếng động bên ngoài. Hoi han một lát nữa mới được a hoàn cho biết đang chuẩn bị nước tắm cho Tiêu Mạc Dư. Có lẽ Tiêu Mạc Dư vừa tan tiệc về, kẻ này mắc tật sạch sẽ thái quá mà. Nàng cũng chẳng thềm quan tâm, vùi đầu ngủ tiếp.

Mưa càng ngày càng nặng hạt, tiếng mưa rơi lộp độp trên mái nhà ồn tới mức Hoa Thái U không còn ngủ tiếp được nữa, nàng dứt khoát ngồi dậy, tiếp đó đẩy cửa sổ, cơn gió lạnh bên ngoài phả thẳng vào mặt khiến nàng rùng mình.

Đêm đã về khuya. Tiếng mưa rơi khiến Đại viên bị tách biệt với chốn huyên náo bên ngoài, khiến cả khu vực này càng trở nên tĩnh mịch, vắng vẻ.

Phòng của đám người hầu đã tối đen, duy có đèn ở căn hộ mé đông vẫn đang sáng.

Hoa Thái U nghĩ thầm, dù gì cũng không ngủ lại được nữa, liền quyết định qua đó chào một tiếng, chẳng qua cũng vì pháp tắc xã giao mà thôi.

Nàng khoác thêm áo rồi tới trước cửa, gõ liền mấy tiếng không thấy ai trả lời, nhận thấy cánh cửa khép hờ nàng liền tự mình mở.

Nàng đi vào, xuyên qua phòng khách, tới thư phòng nhỏ, chỉ thấy Tiêu Mạc Dư đang nằm sấp trên bàn ngáy o o.

Mái tóc Tiêu Mạc Dự vẫn còn ươn ướt xõa trên lưng, có mấy lọn xõa lên má, càng khiến da chàng trắng thêm, đúng ra là trắng xanh mới phải.

Xanh xao...

Hoa Thái U giật mình, thầm kêu một tiếng hồng rồi!

Nàng vội vàng bước tới, không ngờ lại ngửi thấy mùi rượu nồng nặc. Quả nhiên đã say, không những thế còn say bí tỉ.

Hoa Thái U và Tiêu Mạc Dự đã từng có tiếng nói chung như một kỳ tích trong một sự việc, không những thế còn thông đồng hợp tác trộm uống rượu.

Cha của Hoa Thái U là người uống nghìn chén không say, lúc nàng còn trong thời kỳ ẵm ngửa, quán tã, ông đã lấy đũa nhúng rượu cho nàng mút. Nếu mẹ nàng ngăn, cha nàng liền chống chế: “Con gái là chiếc áo bông nhỏ thân thiết của mẹ, cũng là vò rượu của cha. Sau này cũng chỉ mong sau con gái rượu của chúng ta mua rượu cho tôi, nó không biết uống, làm sao có thể cạn cùng tôi mấy chén chứ?”.

Tuy cuối cùng nàng không được làm chiếc áo bông nhỏ của mẹ, cũng không thành được vò rượu của cha, có điều tửu lượng cũng được tôi luyện tới nơi tới chốn.

Tới Tiêu gia, mặc dù Tiêu Bái quản rất chặt, lúc nào cũng lo sợ bọn trẻ tâm tính không biết tiết chế, đam mê rượu chè hoặc gây loạn, nên ngoài dịp lễ ra hầu như rất ít khi cho phép họ được uống rượu.

Sở thích nghiện rượu của Hoa Thái U rất khó kìm chế, vừa hay Tiêu Mạc Dự là điển hình dân văn nghệ thích một mình uống rượu ca hát dưới trăng, và họ đã nhanh chóng vào hòa với nhau cùng trộm rất nhiều rượu ngon trong kho giấu đi.

Sau này có một lần không cẩn thận đã bị Tiêu Bái phát hiện, ông nổi cơn thịnh nộ.

Tuy Hoa Thái U rất có nghĩa khí thừa nhận mình cũng có lỗi, nhưng Tiêu Mạc Dự càng có nghĩa khí hơn khi nhận toàn bộ trách nhiệm về mình, Tiêu Bái đã rất nể mặt thưởng cho cậu quý tử hai mươi phát roi mây...

Tiêu Bái là người rất nhân hậu, bình thường hay nhỏ nhẹ dùng đại nghĩa dạy bảo con cái, nhưng một khi đã nổi nóng, có thể nói là nổi trâm lôi đình. Thực ra, việc lấy trộm uống không phải là chuyện to tát gì, chỉ cần trách mắng vài câu cũng xong. Có điều Tiêu Bái nhận định Tiêu Mạc Dự đã dạy hư Hoa Thái U, ông cảm thấy vô cùng có lỗi với người bạn đã khuất của mình, nên mới tức giận như vậy.

Trận đòn đó khiến Tiêu Mạc Dự phải nằm liệt giường tới một tháng. Và chính trận đòn đó khiến Hoa Thái U cảm thất vô cùng bối rối.

Lúc Tiêu Bái trách phạt Tiêu Mạc Dự, Hoa Thái U một mặt cầu xin ở cạnh bên, có điều nàng càng kêu khóc bao nhiêu, cơn giận của Tiêu Bái lại càng bốc lên bấy nhiêu, và độ chính xác của chiếc roi mây càng trở nên chuẩn bấy nhiêu. Ông vừa đánh vừa mắng: “Người thấy Hoa Thái U đối với người tốt chưa kìa, nó thật là hiền lành! Người nói xem, tại sao người lại có thể để cho một đứa con gái học uống rượu chứ, rốt cuộc người có ý đồ gì vậy?”.

Sau sự việc đó, Tiêu Mạc Dự kiên định cho rằng Hoa Thái U là người đổ thêm dầu vào lửa cố ý hãm hại khiến chàng phải chịu thêm mấy chục roi nữa.

Hoa Thái U mặc dù lớn tiếng kêu oan, nhưng nghĩ đi nghĩ lại cũng nhận thấy chính xác mình xuất phát từ lòng tốt nhưng kết quả lại trái ngược, do vậy cũng không cố giải thích thêm.

Sau khi Tiêu Mạc Dự đã hồi phục, nhân lúc Tiêu Bái đi xa, Hoa Thái U liền một mình trộm bốn vò rượu ngon lâu năm cho Tiêu Mạc Dự coi như chuộc tội.

Hai tên sâu rượu đã phải nhịn quá lâu ngồi lỳ trong phòng uống một trận no nê, cả hai người lần đó đều say túy lúy.

Đó là lần say nặng nhất của Tiêu Mạc Dự, sắc mặt chàng lúc đó giống hệt hiện tại.

Hoa Thái U thở dài, nàng tự nhủ cũng may mà anh chàng có tật hễ uống say là ngủ, không hay giở trò.

Nàng vừa kéo vừa ôm Tiêu Mạc Dự về giường, cho nằm yên trên đó.

Tiêu Mạc Dự mặc chiếc áo chên lụa nhưng không thắt dải lưng, chỉ khép hờ, sau một hồi lôi kéo, áo mở phanh, lộ cả ngực và eo.

Cơ thể chàng không giống, vẻ yếu đuối của văn nhân cũng không rắn chắc như kẻ học võ, mà nằm ở mức giữa của hai kiểu người trên, đường nét nuột, cơ ẩn hiện, chất da mềm mại có đàn hồi...

Tại sao trước đây mình không hề phát hiện ra người Cá mực nhỏ lại bắt mắt như vậy chứ? Xem ra, đúng là phải trải qua huấn luyện chuyên nghiệp mới biết được cách phân biệt xấu đẹp!

Hoa Thái U khàng khái ngắm nghía xong xuôi, liền cúi người định xếp lại vạt áo xộc xệch đang mở tung lúc tay nàng vô tình chạm vào lớp da lộ ra bên ngoài, cảm thấy lòng thắt lại, nóng quá...

Nàng vội vàng giơ tay đặt lên trán Tiêu Mạc Dự, xem ra còn nóng hơn...

Lúc này, Hoa Thái U mới chú ý tới đôi lông mày nhú chặt, đôi môi bợt bạt cùng vầng trán rịn đầy mồ hôi của Tiêu Mạc Dự.

Có lẽ Tiêu Mạc Dự vừa uống rượu xong, lại dầm mưa, tắm, gặp lạnh, mấy yếu tố cùng tập trung lại gây nên sốt.

Đêm hôm khuya khoắt thế này rất khó mời được đại phu, nhìn tình trạng Tiêu Mạc Dự lúc này xem ra cũng không nghiêm trọng lắm, Hoa Thái U liền quyết định sẽ thử làm chàng hạ sốt, thôi thì cứ kiên trì tới lúc trời sáng rồi tính sau.

May mà trước đây nàng hay rong ruổi khắp nơi, ham vui học được mấy chiêu cạo gió của một đại phu lớn tuổi, lúc này vừa hay có thể vận dụng.

Nàng về phòng lấy đá cạo gió, tiếp đó để Tiêu Mạc Dự nằm sấp, nàng kiên trì cạo theo đường kinh hai bên lưng khoảng chừng hai tuần hương, tiếp đó lại lật chàng, lấy nước nóng lau toàn thân cho chàng, cuối cùng lấy khăn mặt lạnh đắp lên trán cho chàng.

Nàng tỉ mỉ làm tới khi hừng đông sáng lên, tới lúc này Tiêu Mạc Dự mới vã mồ hôi, mùi rượu đã tan, sắc mặt xanh tái cuối cùng đã hồng hào trở lại. Thần trí cũng Tiêu Mạc Dự cũng dần hồi phục, cơ thể bắt đầu cựa quậy.

Hoa Thái U thở phào nhẹ nhõm, nàng vừa đắp chăn cho chàng, vừa giúp chàng lau mồ hôi.

Có lẽ phải rất khó chịu nên lông mày của Tiêu Mạc Dự nhú chặt nhưng chàng vẫn nghiến chặt răng không rên rỉ tiếng nào.

Cũng giống như lần bị cha chàng đánh, chàng cũng bị sốt cao không ah, nhưng vẫn nghiến chặt răng thế này.

Hoa Thái U chợt nhận ra một điều, thực ra những khi chàng kêu gào ỉ ôi dường như đều là những lúc mắc bệnh nhẹ hoặc bị thương không đáng kể, đa phần đó là những khi Tiêu bá bá ở bên cạnh dịu dàng an ủi.

Trái lại những khi nghiêm trọng, giống như lần bị Tiêu bá bá đánh cho thừa sống thiếu chết kia, thì chàng lại không hé răng kêu nửa lời.

Nay thì Tiêu bá bá đã không còn nữa...

“Cha...”

Một tiếng gọi mơ nhỏ khiến Hoa Thái U chút nữa đã không kìm được nước mắt. Nàng ngồi xuống cạnh giường, giơ tay vỗ nhẹ vào ngực Tiêu Mạc Dự, giống như Tiêu bá bá đã từng làm.

Ít nhất trước mặt nàng, chàng không cần phải ngụy trang.

Nhưng, chàng không ngụy trang sao?

Lúc Tiêu bá bá qua đời, chắc chàng đã rất đau lòng, buồn tủi nhưng lại không hề biểu lộ chút cảm xúc nào với nàng...

Không phải, chắc chắn là nàng chỉ lo đau khổ một mình, căn bản đâu có chú ý tới chàng...

Bây giờ Hoa Thái U nghĩ lại, lúc đó dùng là nàng luôn tự coi mình là trung tâm.

Nàng luôn nói chàng là đại thiếu gia được chiều chuộng quá sinh hư, có điều chính bản thân nàng chẳng phải cũng luôn được người ta nâng như nâng trứng đó hay sao?

Mặc dù cha mẹ nàng mất sớm, nhưng đã dồn hết tình yêu của họ cho nàng. Sau này, Tiêu bá bá đối với nàng còn tốt hơn con đẻ nhiều lần. Tiêu

gia nhà cao cửa rộng, phép tắc rất nghiêm, chỉ có mình nàng có thể hoàn toàn không cần tuân thủ, có thể mặc sức tự ý làm bừa.

Còn chàng nữa, nay nàng mới dần nhớ lại, trong những năm tháng lớn lên cùng nhau đó, tuy luôn đối đầu, không ai chịu nhường ai nhưng một khi gây họa, thì chàng luôn là người đứng ra gánh hết trách nhiệm, chịu trừng phạt. Hơn nữa, khi cha nàng mới qua đời, nàng thân cô thế cô phải sống cuộc sống phụ thuộc nơi đất khách quê người, nếu ngay từ đầu chàng không khiêu chiến cãi cọ, từ sáng tới tối không làm những trò quỷ quái không giống ai khiến nàng tức tới mức giật ùng ùng chẳng còn tâm trí nghĩ tới việc gì khác, e là nàng đã không thể nhanh chóng dẹp được nỗi bi thương hòa nhập vào hoàn cảnh sống mới...

Hóa ra rất nhiều chuyện, đúng là phải tới lúc vật đổi sao dời mới có thể hiểu rõ được.

“Cha à... xin lỗi... con... con... chưa... làm được... việc đã hứa với cha...”

Sau khi Tiêu Mạc Dự ngập ngừng nói xong câu nói mơ trên, liền rơi vào trạng thái ngủ sâu.

Lúc tỉnh lại, Hoa Thái U nhận ra mình đang nằm trên giường, bên cạnh là anh chàng Tiêu Mạc Dự đang chìm đắm trong giấc mộng đẹp. Phút chốc chỉ thấy sôi máu, nàng chẳng kịp nghĩ ngợi, bật người ngồi dậy tung chân đá bay Tiêu Mạc Dự xuống giường.

Cùng lúc này, một giọng nói rất quen tai vang lên: “A di đà Phật, võ công của nữ thí chủ thật thâm hậu!”.

“Làm... xằng? Tại sao người lại ở đây?”

“Bần tăng đã nói rồi, chắc chắn bần tăng sẽ tới chỉ giáo với thí chủ mà. Thấy tình ý của nữ thí chủ đối với nam thí chủ đây sâu sắc như vậy, nên

mới tới giúp nữ thí chủ một tay thôi.”

“... Tình ý sâu đậm cái đầu trọc người ấy!”

“Cái gì... tình ý sâu đậm vậy?”

Lúc này Tiêu Mặc Dự bị đá bay khỏi giường cuối cùng đã tỉnh lại, chàng hốt hải nhìn quần áo xốc xếch của mình, tiếp đó lại quay sang nhìn Hoa Thái U đang chỉ mặc áo yếm mỏng liên thắc mắc: “Hoa cải dầu? Cô đã làm gì ta thế?”.

Hoa Thái Y cứng họng, nhất thời không biết phải trả lời thế nào.

Loan Lai liền rất hiểu ý người đáp thay: “Nữ thí chủ đây muốn mượn người để nhìn trộm đạo lý thực sự của sắc giới thôi mà”.

Tới lúc này Tiêu Mặc Dự mới nhận thấy trong phòng còn có người thứ ba: “Hòa thượng sao?”.

“Bần tăng pháp hiệu Loan Lai”

“Làm... xăng?”

“... Cùng được.”

“Hoa cải dầu cô còn dám mời hòa thượng này tới làm chứng việc này sao? Ta thấy chi bằng cứ để Hạ tiên sinh kia đến còn hay hơn!”

Hoa Thái U hoàn toàn sụp đổ, nàng vợ vội lấy gối đập tán loạn vào cái đầu trọc của Loan Lai, tiếp đó tung chăn che kín cho Tiêu Mặc Dự còn đang ngơ ngác, cuối cùng xông ra khỏi cửa bằng chân trần.

“A Thái, nàng...”

Nhìn thấy nét mặt Ngụy Lưu, Hoa Thái Y đã đôi phần bình tâm trở lại: “Dân nữ vốn định phục dịch Tiêu công tử, có điều người công tử có hứng lại là hòa thượng”.

“...”

“Hoa cải dầu! Cô có cần ta dùng hành động thực tế để chứng minh ta không thích hòa thượng không?”

“A di đà Phật, Tiêu thí chủ chưa từng thử qua, làm sao biết chắc chắn sẽ không thích hòa thượng chứ? Thí chủ cần biết rằng, phạm bất kỳ chuyện gì đều không thể xem ra nói xằng. Bàn tăng nguyện hy sinh sắc tướng, để giúp Tiêu thí chủ chứng thực được đạo lý này.”

“Làm xằng, nếu cuối cùng chứng minh được Tiêu công tử chính xác thích người, thì phải làm sao?”

“Bàn tăng sẽ bắt chước nữ thí chủ Phong Diễm.”

“Hoa cải dầu, Phong Diễm là ai vậy?”

“Chính là cô nương trong thanh lâu của ta đã dùng cơ thể của mình để giúp đỡ hãn phá sắc giới.”

“... Đại sư Làm xằng, xin ngài hãy ngồi dịch ra xa một chút...”

“Tiêu công tử, các người cứ mặc sức mà thử đi, chỗ ta vừa hay có chất bôi trơn đặc chế của bản lâu đây, có thể tăng hứng thú đó.”

“Thiện tai thiện tai, bàn tăng đa tạ nữ thí chủ suy nghĩ chu đáo.”

“Hoa cải dầu! Trước mặt Ngụy huynh áo váy không chỉnh tề như vậy liệu còn ra thể thống gì hả? Còn mau không vào đây cho ta.”

“Tiêu công tử nói chỉ phải, dù gì trong mắt bần tăng, cho dù bất kỳ một nhan sắc nào chẳng qua đều là một cái xác thối uế tạp mà thôi.”

“Hoa cải dầu! Khoan hãy vào!”

“Tiêu công tử, chỉ xét trên điểm hay dao động này, công tử đúng là rất có chất đặc trưng của đám phụ nữ chúng ta. Xem ra, hôm nay chai thuốc bôi trơn này tốt nhất nên dùng trên người của công tử rồi.”

“Xin Tiêu thí chủ hãy yên tâm, dựa vào kinh nghiệm của bần tăng với phụ nữ, có thể dùng để dốc hết sức.”

“... Người đừng ép ta bất kính đối với người xuất gia đó!”

“Sao kia? Lẽ nào Tiêu công tử muốn ra tay đánh bần tăng. Giao ước trước, không được đánh vào mặt, các chỗ khác xin cứ tự nhiên.”

“Tiêu công tử, ta đề nghị công tử dùng chiêu đoạn tử tuyệt tôn cước.”

“Ta lại muốn dùng chiêu nhị long thọc châu.”

“Không muốn để bần tăng nhìn thấy nữ thí chủ, bần tăng nhắm mắt là xong, hà cớ gì phải phiền tới cách thức phế luôn hai mắt của bần tăng vậy?”

...

Một nam một nữ một hòa thượng, chủ đứng cách nhau một cánh cửa nhưng lại náo lianj cả một khoảng không rộng.

Ngụy Lưu điềm đạm đứng xem hồi lâu cuối cùng thở dài: “Hay là để ta vào nhé! A Thái, nàng hãy về thay quần áo đi! Mà này, mắt cá chân của nàng rất đẹp”.

Vậy là, cả thế giới này liền thanh tĩnh trở lại...

Hoa Thái U về phòng tắm rửa, thay quần áo rồi ăn chút đồ, thực ra nàng cũng chẳng muốn gặp ba người đàn ông kia, liền nằm xuống giường ngủ bù, vừa đặt lưng đã ngủ tới khi mặt trời lặn về hướng tây.

Sau khi dậy nàng cảm thấy tinh thần sáng khoái, liền ra ngoài thì nhìn thấy có người đang ngồi uống trà một mình.

“Thường Ly? Thì ra huynh vẫn chưa về”.

Hoa Thái U giống như trộm đồ bị bắt quả tang, bỏ mặc khách một bên chỉ lo ngủ cho đã giấc, nàng có phần xấu hổ: “Thật ngại quá, dân nữ vốn chỉ định chớp mắt một lát...”.

“Không sao, vất cả cả một đêm, cũng nên ngủ cho khỏe”.

Ngụy Lưu nói rất bình thường, cười cũng rất bình thường nhưng câu nói vừa rồi vào tai Hoa Thái U lại khiến nàng cảm thấy hậm hực: “Dân nữ thấy Tiêu Mặc Dự sốt, nên mới ở lại chăm sóc mà thôi”.

“Ta biết mà, việc gì phải trình trọng giải thích với ta như vậy?”

“Ngụy Lưu nhận thấy vẻ mất tự nhiên của Hoa Thái U liền cười lớn đề nghị: “Nào, ngồi uống trà cùng ta đi”.

“Vậy... gã hòa thượng Làm xằng kia đâu rồi?”

“Đi từ lâu rồi, nói là có việc gì đó vẫn chưa thấu hiểu, cần tiếp tục tu hành.”

“Song tu cũng coi là một dạng tu hành mà...”

“Song tu?”

“Gã hòa thượng trắng hoa này ngài có quen không vậy?”

“Không quen.”

“Dù gì đại nhân cũng là thành chủ, trong phạm vi cai quản của mình xuất hiện một gã đại sư siêu việt khác thường tới mức này mà lại không biết sao.”

Ngụy Lưu rót trà cho Hoa Thái U, chàng cũng không giải thích thêm, chỉ cười nhạt đáp: “Nếu A Thái có hứng thú, chưa đầy một canh giờ sau, mọi thông tin về gã đại sư Lâm xằng này đã được bày ra trước mặt nàng thôi”.

Uy lực nắm quyền chống chế mọi thứ này khiến da đầu Hoa Thái U phú chốc lại tê dại: “Không cần, không cần đâu, làm sao dân nữ có thể có hứng thú với một hòa thượng chứ. Đúng rồi, huynh nói chuyện cả ngày với Tiêu Mạc Dụ, chắc cũng ăn trưa ở chỗ huynh phải không?”.

“Tiêu huynh khó ở trong người, ta chỉ nói với huynh ấy vài câu rồi cáo từ ra về, sau đó đợi nàng ở đây.”

“Đại nhân chờ dân nữ từ sáng tới bây giờ sao?”

“Không biết lúc nào nàng tỉnh lại, nên đành ngồi chờ thật.”

“Tìm dân nữ có chuyện gì chẳng?”

“Không có việc gì. Có điều đã ghé thăm, đương nhiên muốn nói câu từ biết với chủ nhà rồi hẵng về.”

Hoa Thái U cảm thấy trái tim của nàng khẽ đập dềnh giống như tách trà trong tay. Nàng gượng cười đáp: “Mọi người đã thân như vậy, hà có gì phải khách sáo chứ?”

“Có lẽ, thực ra chỉ là tìm một cái cớ cho bản thân mà thôi.”

Ngụy Lưu nghiêng đầu nhìn nàng, các đường nét trên khuôn mặt răn rỏi bỗng chốc trở nên dịu lại dưới ánh chiều tà, có cảm giác nụ cười trên môi rạng rỡ cả khuôn mặt, khiến đôi mắt đen láy càng thêm phần ấm áp.

Cái cố đó là gì, Hoa Thái U không hỏi vặn, bởi không cần thiết phải hỏi.

Chờ đợi vệt vờ cả ngày, chỉ để nói mấy caia, chỉ để nhìn một thoáng.

Làn sóng sẽ đập dềnh trong tim khiến tim nàng đập nhanh hơn, khiến nàng chỉ cần hai nhấp đã uống xong tách trà đầy.

“Dân nữ... dân nữ đói quá, chắc đại nhân cũng đói rồi phải không? Muốn ăn gì không, dân nữ mời.”

Ngụy Lưu vẫn tươi cười nhìn cô, sau đó lắc đầu đứng dậy: “Bữa này phải ghi vào sổ nợ đấy nhé!”.

“Cũng phải, đại nhân lỡ cả một ngày ở đây rồi, đừng để lỡ việc chính nữa.”

Hoa Thái U đứng dậy theo: “Món nợ này, chào đón đại nhân bất cứ lúc nào tới đòi cũng được”.

Chỉ còn lại một mình Hoa Thái U đứng ở chỗ cũ, nàng chỉ thấy trái tim mình như bị càn trúc lướt qua vậy, cảm giác buồn buồn khó tả.

Nàng đứng lặng hồi lâu, cuối cùng chỉ thở dài vu vơ.

Nàng vừa quay người, đã đụng ngay vào khuôn mặt không có bất kỳ cảm xúc nào kia.

Hai người chỉ cách nhau độ mười bước chân, Tiêu Mạc Dự đứng dựa vào cây ngô đồng, góc áo dài màu trắng đục khẽ bay bay, chàng khẽ đập quạt gấp vào lòng bàn tay.

“Người... người tới lúc nào thế?”

“Vừa tới thôi. Sao nào, sợ ta tới quá sớm sẽ nhìn thấy việc không nên nhìn chẳng?”

Chỉ với mấy câu lạnh lùng, Tiêu Mạc Dự đã thành công biến cảm giác bất an kỳ lạ của Hoa Thái U thành lửa giận: “Sao người nói chuyện cứ phải khó nghe như vậy?”.

Tiêu Mạc Dự chậm rãi bước tới phía Hoa Thái U: “Vậy thì, tốt nhất đừng cho ta cơ hội nói kiểu này nữa!”.

Trong ánh chiều tà, Hoa Thái U nhìn rõ vẻ xanh xao ốm yếu trên khuôn mặt của Tiêu Mạc Dự, lại nhớ tới vẻ yếu đuối của chàng đang hôn mê tối qua, nàng bất giác mềm lòng: “Được rồi, hôm nay không cãi nhau với người nữa, ta đi xem xem bữa tối đã chuẩn bị xong chưa”.

Hoa Thái U vừa định đi, thì Tiêu Mạc Dự đã ngay lập tức tiến lên nắm chặt tay nàng lại: “Cô đối với hãn thỉ cưới duyên nói khê, tại sao đối với ta lúc nào cũng to tiếng báng bổ như vậy?”.

Tiêu Mạc Dự nắm chặt khiến Hoa Thái U cảm thấy rất đau, liền vung một quyền về hướng ngực Tiêu Mạc Dự theo bản năng, nhằm ép chàng buông tay. Nào ngờ, chàng giống như mất hết khả năng phản ứng, không lùi cũng chẳng tránh, đứng ngậy tại chỗ lãnh trọn quả đấm kia, liền sau đó họ nhẹ, cong người lùi về phía sau.

Hoa Thái U ngậy người, vội vàng tiến lên phía trước xem xét, lúc đỡ chàng, mặc dù cách một lớp áo mỏng bên ngoài nhưng nàng vẫn cảm nhận được hơi nóng bất thường.

“Trần sốt của người sáng nay chẳng phải đã hạ sốt rồi kia mà? Tại sao nghỉ cả một ngày cuối cùng lại sốt tiếp thế này?”

Tiêu Mặc Dự khó khăn lắm mới ngừng ho, chàng khẽ thì thào: “Có lẽ nên hỏi vị bác sĩ chân đất mắt toét mới phải chứ?”

“Người...”

“Tôi qua mặc dù thần trí không tỉnh táo, nhưng ta vẫn loáng thoáng nhớ rằng có người luôn ở bên cạnh, ta biết, người đó chính là cô...”

Giọng của Tiêu Mặc Dự vừa yếu vừa khan: “Cho nên ta tới tìm cô để nói lời cảm ơn. Không ngờ lại...”.

Tiêu Mặc Dự vừa cười méo mó vừa cố đứng thẳng nhưng người vẫn lắc lư: “Hoa cải dầu à, có lẽ, hai ta thực sự rất khó chung sống tử tế. Có lẽ, là do ta quá áp đặt...”.

Chàng chậm rãi quay người bỏ đi. Tuy cơ thể cố gắng giữ thẳng phần vai và lưng vẫn thẳng, có điều nếu quan sát kỹ một chút sẽ nhận thấy dường như dáng đi của chàng vẫn hơi lieu xiêu.

Trong lòng Hoa Thái U bất ngờ dâng lên nỗi xót xa khó tả: “Này! Người không những cãi nhau, đánh nhau với ta, bây giờ còn giở bài chiến tranh lạnh với ta? Người nói lời không giữ lời, người có phải đàn ông không vậy?”.

Tiêu Mặc Dự dừng chân, nghỉ một lúc mới khẽ đáp lại: “Ý của cô là, vẫn muốn tiếp tục thử sao?”.

Hoa Thái U chạy lệ đờ chàng, tức giận đáp trả: “Ta cũng đã lớn tuổi rồi, đâu còn sức mà đấu với loại choai choai như người cả một năm trời chứ”.

“Hoa cải dầu, cô nói vậy, khiến ta nghĩ tới một từ.”

“Từ gì cơ?”

“Không nói cho cô biết đâu.”

“... Đồ trẻ con!”

Tiêu Mạc Dự dựa vào vai Hoa Thái U với nửa trọng lượng cơ thể, khuôn mặt chàng khẽ hếch lên trời với nụ cười thoáng qua.

Đôi khi, đàn ông giả vờ đáng thương lại là vũ khí sát thương hiệu quả nhất.

Từ đó chính là, đôi vợ chồng già...

Sau khi đưa Tiêu Mạc Dự về phòng, Hoa Thái U liền mời đại phu tới sắc thuốc, tới lúc mọi việc tạm ổn thỏa trời cũng đã tối sầm.

Tiêu Mạc Dự uống thuốc xong liền lăn ra ngủ say sưa, Hoa Thái U nhanh chóng sửa soạn bữa tối đâu ra đó liền tới thăm chàng. Thấy tình trạng của Tiêu Mạc Dự có phần ổn định, nàng liền đi ra gian bên ngoài, dự định tìm mấy quyển sách giết thời gian.

Các sách vở được cất giữ trong Tiêu gia đều là sách quý. Tiêu Mạc Dự từ nhỏ đã làm bạn với sách, trước khi đi ngủ nếu không giở mấy trang sách ra để đọc những câu hay ý đẹp thì đêm đó chắc sẽ mất ngủ, do vậy bất luận đi tới đâu Tiêu Mạc Dự đều mang theo một thùng sách hay để đọc.

Hôm trước khi Tiêu Mạc Dự đến Đại viên, hai người hầu đã đưa hành lý của chàng tới. Hoa Thái U là người nhận thay, nàng có xem qua, ngoài một thùng đồ hàng ngày ra, còn lại là sách.

Lúc đó, trong lòng Hoa Thái U bỗng chốc dâng lên một niềm vui nho nhỏ, bởi có thể coi đó là một thói quen, chàng vẫn hoàn toàn không thay đổi.

Trên bàn làm việc kia đã được chất đầy những bức thư làm ăn cùng các tin tức tình báo hữu dụng được phân chia theo từng thể loại.

Căn cứ vào vết mực đen được đánh dấu trên quyển sách được mở ra ở phía trên cùng, có lẽ mới được viết vào chiều hôm nay.

Bởi lúc chàng rời đi vào buổi sáng, trên bàn làm việc đã được dọn dẹp đầu vào đấy, hoàn toàn không có những thứ này. Lẽ nào Tiêu Mạc Dự đã không ngừng xử lý công việc không hề nghỉ ngơi. Chả trách, tình hình ốm đau vẫn chưa dứt hẳn.

“Nếu muốn học làm ăn, ta sẽ dạy cho.”

Hoa Thái U còn đang xuất thần bất ngờ giật nảy mình vì giọng nói đột ngột vang lên kia, nàng nhận ra Tiêu Mạc Dự không biết từ lúc nào đã tình lại. Chàng vén chăn, ngồi dậy chống tay trên giường, nghiêng đầu tươi cười nhìn nàng.

Do lo sợ bị hiểu lầm đang nhìn trộm bí mật làm ăn, Hoa Thái U vội vàng giải thích: “Ta không phải cố ý muốn xem đâu, bởi những thứ đó của người ta xem cũng chẳng có ích gì.”

Thần sắc Tiêu Mạc Dự lại tối sầm lại, nhưng lại ngay lập tức có tinh thần trở lại, chàng xuống giường bước tới nói: “Đúng hơn là, với đầu óc của cô, có xem cũng chẳng hiểu”.

“... Vẫn còn sức đấu khẩu với ta?”

“Đâu có, toàn thân vô lực, đau đầu khủng khiếp”

Tiêu Mạc Dự đau khổ ngồi bẹp xuống chiếc ghế rên rỉ: “Chỗ nào cũng đau...”

“... Ta thấy người hồng cả người lẫn đầu óc kia.”

Nhìn thấy bộ dạng đáng thương kia của Tiêu Mạc Dự, Hoa Thái U cũng không nỡ nói thêm điều gì, cô liền xuống giọng: “Hay là tìm một cô nương tới xoa bóp cho người một lát. Trong Tiêu Kim lâu của ta có rất nhiều cô nương có tay nghề đỉnh đây”.

“Không cần!” Tiêu Mạc Dự còn chẳng kịp nghĩ đã từ chối.

“Giả vờ giả vịt cái gì nữa? Ta không tin người ra vào chốn hoa thơm bướm lượn thế này lại chưa từng làm gì các cô nương!”

“Lẽ nào cô muốn ta làm gì họ?”

“Lẽ nào ta không muốn người làm thì người sẽ không làm gì với họ sao? Hơn nữa, người có làm gì với bọn họ thì liên quan gì đến ta chứ? Người muốn làm gì thì cứ làm thế, muốn cùng ai làm gì thì cứ làm gì với họ đi”

Hoa Thái U nỗ liên tục những từ làm gì thì làm khiến Tiêu Mạc Dự chỉ biết trợn tròn mắt nhìn, chàng nhìn mãi nhìn mãi cuối cùng không nén được cười phá lên: “Được rồi, được rồi, hôm nay sức khỏe ta không tốt, nói không lại với cô”.

Hoa Thái U đắc ý cười vui vẻ, tiếp đó lại mắng thêm: “Người chính là dạng tự tạo nghiệp ắt không thể sống, đã bị bệnh rồi còn làm việc, đáng đời”.

“Chẳng có cách nào, việc này không thể trì hoãn được, nhất định hôm nay phải xử lý xong, sáng sớm ngày mai phải đưa đi rồi.”

Tiêu Mạc Dự dựa đầu vào ghế, dưới ánh đèn, vẻ mệt mỏi của chàng càng khó có thể che đậy được.

“Ví như, hai ngày trước đã phải đến thăm hết một lượt mấy nhà buôn lớn ở Ung Thành, đồng thời phải đi thăm dò một chút địa thế xung quanh

xem còn có đường chuyển hàng không. Những công việc trên cần phải báo gấp cho phía Giang Nam, để họ còn có thể căn cứ vào tình trạng thực tế điều chỉnh kế hoạch ban đầu, khống chế số người phát sinh trong phạm vi thấp nhất.”

Hoa Thái U nghe thấy vậy cũng nửa hiểu nửa không, chỉ nhận ra đúng một điều: “Cho nên, mấy ngày nay người đều không nghỉ ngơi tới nơi tới chốn?”.

“Hoàn toàn không có thời gian chợp mắt. Nếu không làm sao ta dễ dàng đổ sụp như vậy chứ?”

Tiêu Mạc Dự nghiêng đầu nhìn Hoa Thái U lúc này như đang có tâm sự, bỗng chàng cười phá lên: “Có điều, trái lại ta phải cảm ơn trận ốm lần này đó”.

Hoa Thái U nhìn xuống không truy cứu gì thêm, nàng khẽ đẩy chàng: “Đừng tiếp tục lảng nhãng nữa, mau lên giường nằm nghỉ đi, tránh chốc nữa lại tái phát”.

“Phải trả lời hết mấy lá thư này nữa mới được.

Tiêu Mạc Dự vừa nói vừa cầm bút, trải giấy, tiếp đó tiện thể sai: “Hoa cải dầu à, mài mực giúp ta đi”.

Hoa Thái U vốn từ đầu luôn nghĩ cách chuồn nhanh rút lẹ, đành phải lưu lại ở cạnh bên.

Viết thư xong, không hiểu Tiêu Mạc Dự vô tình hay hữu ý, ... nói cho Hoa Thái U nghe một lượt về nội dung chính của từng bức thư. Chàng chỉ tóm tắt bằng mấy từ mấy cái, cũng chẳng thềm để ý tới đầu óc đang rối như canh hẹ của nàng có nghe lọt không, và có hiểu không nữa.

Lúc thu dọn bút ực, Tiêu Mạc Dự còn “bất cần” đổ hết mực thừa lên cả giày lẫn tay của Hoa Thái U.

Nhân lúc Hoa Thái U còn đang nhảy từng từng xót xa cho đôi giày mới với mức giá không rẻ chút nào, Tiêu Mạc Dự đã nhanh chóng ấn Hoa Thái U xuống ghế với tốc độ thần tốc, tiếp đó nhanh như cắt lột luôn tất của nàng ra. Tiếp đó ngăm ngía một hồi, rồi gật gật đầu ra chiều tâm đắc: “Với mắt cá chân này của cô, cũng xem như khá đấy”.

Hoa Thái U càng giận hơn: “Ngày mai ra sẽ để cho huynh ấy xem cả người”.

Tiêu Mạc Dự tức tối phản pháo: “Bây giờ ta sẽ lột hết quần áo của cô xem sao!”.

“Người dám!”

“Cô dám thì ta cũng dám!”

Hai người nhìn nhau tóe lửa, một lúc sau cả hai đều tức giận quay người đi về hai hướng đối ngược nhau.

Đúng lúc này một giọng nói đàn ông trầm ấm từ ngoài cửa sổ vọng tới: “Nói là xem, vậy mà chẳng xem, khiến bản tăng chờ hụt một trận. Phật tổ từ bi, xin hãy tha thứ cho con người đáng thương có sắc tâm mà không có sắc đảm này!”.

Hoa Thái U: “...”.

Tiêu Mạc Dự: “...”.

Kể từ buổi tối có “Sự kiện nhìn trộm” kia, mọi người lớn nhỏ trong Đại viên đều triển khai phong trào “Phòng hóa phòng trộm phòng hòa

thường”, không hiểu có phải phong trào này phát huy hiệu quả quá hay không, mà Loan Lai quả nhiên không còn Làm xằng nữa.

Tuy Tiêu Mạc Dự không còn sốt cao, nhưng cơn sốt nhẹ vẫn dai dẳng không dứt, kết quả chẩn đoán của đại phu là do lâu ngày lao động quá sức kết hợp với không hợp thủy thổ dẫn tới phong tà nhập nội, tĩnh dưỡng cẩn thận một thời gian là được.

Công việc của Tiêu Mạc Dự rất nhiều, nhưng lại chẳng có trợ thủ, mặc dù có thể ở lại trong phòng không ra ngoài bên ba, nhưng hoàn toàn không có cách nào yên tâm nghỉ ngơi được. Ngoài những tin tức khẩn từ các nơi truyền tới, số lượng thư hàng ngày không dưới ba mươi bức, còn có các sự việc cần chàng quyết định với việc làm ăn vừa mới khởi sắc ở Ung thành, do vậy từ sáng tới tối mịt đường như không có phút nào nghỉ ngơi.

Hòa Thái U vốn cho rằng Tiêu Mạc Dự bận rộn như vậy đương nhiên không có sức để tâm đến nàng, nhưng sự thật chứng minh nàng đã lầm.

Tiêu Mạc Dự hiển nhiên là người giữ nguyên tắc một người chết chi bằng hai người cùng thăng thiên, ép buộc Hoa Thái U lúc nào cũng phải kè kè bên cạnh chàng, vì chuyện này, Hoa Thái U đương nhiên chẳng vui vẻ chút nào. Nhưng mỗi lần chỉ cần làm có ý muốn cự tuyệt cho dù chỉ là một chút thôi, Tiêu Mạc Dự liền khẽ nhíu mày, khẽ thở dài, thỉnh thoảng còn che miêng ho hai tiếng, tuy chẳng cần phải lên tiếng, nhưng lại diễn vai đang thương chịu uất ức rất đạt, điều này đã đánh trúng vào tử huyệt của nàng. Do vậy dù không cam tâm tình nguyện cho ăm, nàng cũng đành phải cam chịu số phận làm một “tiểu thư đồng” chuyên bưng trà đưa nước trái giấy mài mực mà thôi.

Tiêu Mạc Dự xử lý bất kỳ việc gì cũng đều không tránh nàng, chàng còn thường xuyên không hiểu vô tình hay hữu ý nói một vài chuyện làm ăn của Tiêu gia, thỉnh thoảng còn dụ nàng những kiến thức về sổ sách thu chi nữa.

Chàng đã hào hiệp như thế, vậy thì Hoa Thái U đây dù gì cũng là bà chủ của Tiêu Kim lâu, học một chút kinh nghiệm buôn bán cơ bản cũng chẳng có gì xấu cả.

Một người giống như dạy rất tùy ý, một kẻ học cũng rất hay tùy ý, do vậy mấy ngày sao thành quả dạy học tạm thời không ai biết được, nhưng cuộc sống chung giữa hai người dường như đã càng ngày càng hòa hợp hơn.

Hôm nay là ngày chốt sổ cuối tháng, Hòa Thái U lại như thường lệ đi tới phòng thủ quỹ. Thật bất ngờ nhận thấy những con số mờ lung như bị che phủ trong mây mù lần này lại khiến nàng có cảm giác rõ ràng giống như vén mây nhìn thấy mặt trời vậy, bất giác cũng cảm thấy vui mừng kinh ngạc. Chị Tiên đối với việc này cũng chẳng lấy gì làm lạ, chỉ khẽ rướn mắt lười nhác buồn một câu: “Quả nhiên nam nữ phối hợp làm việc không mệt, ta dạy cô mấy tháng trời không hiệu quả bằng mấy ngày của người ta”.

Hoa Thái U cười gượng: “Mỹ nam đối với ta giống hệt như ngân lương đối với tỉ vậy. Tỉ đã từng nhìn thấy lừa lười kéo cối xay chưa vậy, chính là người ta buộc một sợi dây vào đầu của nó, đoạn cuối sợi dây buộc vào thứ nó thích ăn nhất, cứ đung đưa trước mặt, không những thế chỉ cách miệng một khoảng cách nhất định. Con lừa vì để ăn được thứ đó không ngừng tiến về phía trước, hết vòng nọ tới vòng kia... Ta tin chắc rằng, chỉ cần treo một đồng tiền trước mặt tỉ, chắc chắn tỉ còn chạy nhanh hơn nó cả trăm lần ấy chứ!”.

Thế là nàng bị người đàn bà thô lỗ này đẩy ra ngoài, ngã đập mông xuống đất...

Nàng nghiêng rãng nghiêng lợi ngồi dậy, chợt thấy Hạ tiên sinh đã lâu không gặp đang trợn to đôi mắt hấp háy đứng ở bên cạnh, trên khuôn mặt búp bê lộ rõ nét mặt ngạc nhiên. Hạ tiên sinh còn chưa kịp mở miệng hỏi, Hoa Thái U đã vất chân lên cổ chạy mất tăm mất dạng. Từ xa chỉ còn nghe

vọng lại một câu: “Tốt nhất hãy cứ giữ những lời người muốn nói trong bụng, bằng không ta sẽ một mồi lửa đốt hết tất cả các bức ‘Xuân cung đồ’ của người!”.

Sau khi về tới Đại viên không lâu, Hoa Thái U mang thuốc tới cho Tiêu Mạc Dự.

“Hoa cải dầu, thuốc này đắng quá!”

“... Hả?”

Tiêu Mạc Dự chỉnh lại quần áo rồi cất giọng nhẹ nhàng nói: “Ta muốn ăn mật bạch dương”.

Sự chuyển biến chóng mặt này khiến thần kinh đại não của Hoa Thái U bị rối loạn, nàng bất giác nhớ tới thời gian nàng bị ốm rất nhiều năm trước, với vì ghét thuốc đắng nên sống chết không chịu uống, khiến đám người hầu kẻ hạ lo lắng sốt vó nhưng không dám chỉ vì chút chuyện nhỏ này bầm báo Tiêu Bái. Sau này vẫn là Tiêu Mạc Dự không để tình trạng tiếp tục như vậy, trên khuôn mặt hiện rõ vẻ không kiên nhẫn lẫn khinh thường cầm tới mấy quả mật bạch dương, tiếp đó dễ ngon dễ ngọt nàng ngoan ngoãn uống thuốc.

Loại mật bạch dương này nhiều nước cùi lại ngọt, vốn là đặc sản Giang Nam nhưng số lượng lại vô cùng ít và hiếm gặp, phần lớn được dùng làm đồ cống cho vua, đến cỡ hộ phú hào như Tiêu gia đây cũng không được thường xuyên thưởng thức, chú đừng nói đến cả vùng ngoài biên ải này.

“Ta... ta biết đi đâu để kiếm thứ đó cho người đây?”

Hoa Thái U niệm tình chuyện xưa, bất giác mềm lòng, giọng điệu tự nhiên nhẹ đi mấy phần.

Trong nụ cười của Tiêu Mặc Dự pha lẫn vẻ đặc chí gian xảo, nghẹo đầu, co người lại: “Vậy ta không uống thuốc đâu”.

Hành động này chẳng phải đang làm nũng với nàng sao?

Hoa Thái U lặng lẽ không nói không rằng...

Lúc này bầu không khí trong phòng bỗng chốc trở nên kỳ... quặc, tình thế kiếm gương trước đây đã hoàn toàn lắng xuống, mọi vật bỗng chốc trở nên dẹt dẹt đi trông thấy dưới ánh nến xuyên qua chụp thúy tím màu lam nhạt.

Hoa Thái U bỗng đưa mắt nhìn chiếc trâm gài mái tóc đen nhánh trên đầu Tiêu Mặc Dự, nàng bất giác muốn rút nó ra để vuốt tóc đen như mun kia buông xõa xuống, cảnh tượng đó thật hút hồn biết bao!

Nàng còn đang mê mẩn với ý nghĩa trên thì một chiếc trâm đã xuất hiện trước mặt.

Cả chiếc trâm đỏ thắm được làm thủ công với những họa tiết hoa văn cổ, xem ra có lẽ cũng đã lâu năm.

“Đây là Huyết Ngọc trâm, tặng cô đấy.”

“Cái trâm đẹp thế này tại sao lại tặng quà cho ta chứ?”

“Chẳng phải ta đã từng nói cái trâm gài tóc của cô quá xấu.”

Tiêu Mặc Dự kéo mạnh cổ tay Hoa Thái U khiến nàng gần như khom người nửa ngồi vậy: “bây giờ dù gì cô cũng coi là người của ta, không làm ta nở mày nở mặt cũng đành, tuyệt đối không được làm ta mất mặt chứ?”.

Chàng vừa nói vừa lấy chiếc trâm trên tóc nàng xuống, tiếp đó khẽ gài chiếc trâm trong tay lên: “Quay lại cho ta ngắm nào!”.

Hoa Thái U vẫn giữ nguyên tư thế như cũ quay một vòng tại chỗ, vừa ngẩng mặt lên gặp đúng đôi mắt sáng quắc kia.

“Ừ, đẹp đấy, đẹp đấy, đẹp thật!”

Nàng vừa xấu hổ vừa sợ hãi chịu dừng, thì đột nhiên nghe Tiêu Mạc Dự buông một câu: “Thứ ta đã chọn cho dù có gài lên đầu cho thẳng cột thẳng kèo đương nhiên cũng là thứ đẹp nhất!”.

Hoa Thái U tức giận đứng phắt dậy, giơ tay rút luôn cái trâm của Tiêu Mạc Dự xuống: “Vậy ta sẽ đeo chiếc trâm này cho bọn thẳng cột thẳng kèo nhé!”.

Mái tóc đen mượt buông xuống, xoa bên bờ vai, buông xuống hai bên má, có cơn gió nhẹ thổi từ cửa sổ khiến mái tóc bay bay vừa mềm mại lại vừa suôn mượt.

Hoa Thái U Sững người, trước mắt nàng như đang giăng một màn sương mỏng, nàng chỉ còn biết lẩm bẩm: “Cá mực nhỏ...”.

Tiêu Mạc Dự ngược mắt nhìn nàng, sắc mặt trắng trẻo như bị che phủ bởi một lớp đỏ nhạt, chàng đáp lại với giọng nói trầm ấm hơi khan: “Gì kia?”.

“Người không đi làm kĩ nam, đúng là quá lãng phí...”

“Hoa cải dầu, ta sẽ bóp chết cô!”

DU THÁI HOA

Lập Thệ Thành Yêu
www.dtv-ebook.com

Chương 6

Type: Nguyên Lý

Tối hôm đó, chính xác có người bị chết, nhưng không phải bị bóp chết, và cũng không phải là Hoa Thái U.

Lại nói lúc Tiêu Mạc Dự vừa gầm lên câu đó, liền nghe từ bên ngoài vọng tới tiếng “rầm”, giống như một vật nặng rơi xuống đất vậy.

Tiếp đó, một giọng nói nam giới quen thuộc dường như đã biến mất mấy ngày bỗng cất lên: “A di đà Phật, không thể nhắc cơ hội tốt thế này để gạo nấu thành cơm, quả thực đúng là thảm kịch lớn nhất trần gian! Tiêu thí chủ à, bần tăng thấy thí chủ thiên sinh có duyên với Phật, chi bằng để bần tăng cho thí chủ đi thế giới tây phương cực lạc, nhân tiện còn có thể làm bạn với vị thí chủ này”.

Hoa Thái U chạy ra trước tiên, chỉ thấy một người bịt mặt mặc quần áo đen đang nằm trước mặt Loan Lai.

“Loan Lai, có chuyện gì vậy?”

“Bị bần tăng điểm huyết”.

“Tại sao ngươi lại điểm huyết hân?”

“Tại hân muốn giết bần tăng.”

“Tại sao hân muốn giết ngươi chứ?”

“Cái này phải hỏi hãn, có điều, nhất thiết phải do Tiêu thí chủ ra tay mới được.”

Lúc này Tiêu Mạc Dự mới lò dò bước ra: “Rất xin lỗi, tạm thời ta vẫn chưa muốn đi tây phương cực lạc, do vậy không hỏi được”.

Hoa Thái U nghe thấy vậy sững người, nàng vội vàng cúi xuống kéo khăn bịt mặt của người đó ra, lộ ra một khuôn mặt xa lạ không có gì đặc sắc, nàng giơ tay xem xét hơi thờ, không dám tin trừng mắt nhìn Loan Lai: “Người dám sát sinh sao?”

“Nếu bần tăng không giết hãn, thì hãn đã giết bần tăng rồi. Mà đã vậy, thì cứ để bần tăng tiếp tục ở lại thế gian này chịu khổ chịu nạn đi! Thiện tai thiện tai!”

“Loan Lai, sao người còn có thể vô si như vậy chứ...”

“Bần tăng sẽ cố gắng.”

“...”

Tiêu Mạc Dự chấp tay sau lưng quan sát xác chết kia một lúc, khẽ rướn lông mày nói: “Chỉ với một ngón tay mà có thể đưa người ta tới chỗ chết, đại sư quả nhiên đúng là chân nhân không lộ tướng”.

Loan Lai vô cùng khiêm tốn, giơ bàn tay phải lên hành Phật lễ: “Tiêu thí chủ huệ nhãn tinh tường, bần tăng cảm thấy hổ thẹn vô cùng”.

Hoa Thái U đứng bật dậy: “Loan Lai, người điểm tử huyết của hãn sao?”.

Loan Lai mặt mũi từ bi trang trọng, chậm rãi gập ngón cái, ngón trỏ, ngón áp út và ngón út lại, chỉ giữ lại ngón giữa thẳng đứng: “Điểm một phát, phiền não biến mất hết. Nữ thí chủ, có cần thử không?”.

Hoa Thái U nhìn xác chết oan đen đui bị điểm huyết chết tươi ở dưới đất, cảm thấy rối bời: “Loan Lai, ta thấy chiêu ‘phiền não toàn tiêu chi’ của người tốt nhất hãy giữ lại dùng cho bản thân đi! Cái gọi là giết người đền mạng, e là cái đầu trọc rất đáng yêu của người nếu bị chặt đúng là hơi tiếc đó, chi bằng tự mình xử lý đi chí ít cũng có thể nở mũi vui mừng vì giữ được toàn thân đó.”

Loan Lai vô cùng dịu dàng vuốt ve cái đầu trọc của mình nói: “Cứ theo ý của nữ thí chủ đây, thì bần tăng cũng sẽ không chặt cái đầu đẹp khỏi thân hình này đâu. Còn về chiêu ‘phiền não toàn tiêu chí’ của bần tăng, dùng để phổ độ chúng sinh, đương nhiên không thể ích kỷ tác thành cho bản thân, nếu nữ thí chủ đi cõi cực lạc bất kể lúc nào.”

Đại hòa thượng trang nghiêm giơ ngón tay cũng vô cùng trang nghiêm lên, trong giây lát Phật quang phổ chiếu...

Hoa Thái U vỗ vào vui Tiêu Mạc Dự: “Căn Phật của ta mỏng tốt nhất người độ cho vị thí chủ có duyên với Phật này đi.”

Hành vi điên cuồng thất thường của Tiêu Mạc Dự từ trước tới giờ chỉ phát tác trước mặt một người, còn trước mặt những người xung quanh luôn giữ thần thái nho nhã... Tình hình là vậy nhưng chẳng hề để ý tới lời nói của Hoa Thái U cũng như sự phẫn khích hờ hờ chỉ muốn thử điểm huyết lần nữa của Loan Lai, chỉ bình tĩnh đưa ra vấn đề cần giải quyết cấp bách: “Không biết đại sư Làm xằng đã chuẩn bị xử lý việc này như thế nào?”

“Ém đi thôi.”

“Tại sao phải ém chứ?”

Loan Lai vừa cúi xuống vác cái xác oan kia lên vai giống như vác bao tải vừa giải thích: “Ý của nhị vị thí chủ coi như không nhìn thấy bần tăng điểm huyết hẩn, và bần tăng cũng coi như chưa nhìn thấy tấm thảm kịch

nhân gian này. Nhị vị thí chủ cô nam quả nữ ở cùng một phòng nhưng lại không thể biến gạo thành cơm được.”

Nói rồi, chỉ thấy tay áo phất phơ, loáng một cái đã biết mất trong màn đêm mịt mù, thân pháp nhẹ nhàng, khiến người ta có cảm giác hẩn biết cười mây cười gió.

Hoa Thái U than thở: “Liệu hai chúng ta có bị coi là đồng phạm không? Có phải ngòi tù không?”

Tiêu Mặc Dự không trả lời, chỉ lấy một lờ giấy nhở được chế tạo tinh xảo trong lòng ra, tiếp đó khẽ lắc tay, một làn pháo hiệu trắng rất sáng không có bất kỳ đặc điểm nào khác bay vụt lên không. lát sau, một tiếng động giống như tiếng còi trúc vọng tới. Tiếng động đó rất nhỏ, rất lạnh, cũng rất ngắn, nếu không chú ý lắng nghe ắt sẽ không thể nghe ra.

Trong khoảng thời gian ngắn ngủi trên, Tiêu Mặc Dự mím chặt môi sắc mặt trầm xuống, sau khi dứt xong pháo hiệu liền chấp tay sau lưng ngẩng đầu, mặt nặng như chì, mãi tới khi nghe thấy âm thanh trên thần thái tươi tỉnh, đứng thẳng lưng thoải mái hẳn.

Sự chuyển biến rõ rệt như vậy đều không lọt qua mắt Hoa Thái U.

Rốt cuộc pháo hiệu kia cùng tiếng nổ nhẹ không dễ nghe thấy kia xuất hiện ở nơi sáng đèn thâm đêm, rượu say trống nhạc xập xình thế này đương nhiên sẽ không có ai để ý, nếu là một loại ám hiệu, chắc chắn không phải vì tiêu Kim Lâu, chí ít có thể đoán được có sự tính toán tỉ mỉ.

Sự chuẩn bị từ trước của Tiêu Mặc Dự là vì cái gì? Chàng quyết định sống ở Đại viên lễ nào còn có ý đồ nào khác chẳng? Bởi với mức giá đắt đỏ đó, thực ra không phải ý định nhất thời, càng không thể đơn giản chỉ vì nàng được...

“Hoa cải dầu, tối nay cô phải ở cùng phòng với ta.”

“...Hả?”

Chỉ với một câu nói đã quyết sạch suy nghĩ của Hoa Thái U.

Tiêu Mạc Dự nghiêng đầu nhìn đối phương đang tròn mắt cứng lưỡi rồi chỉ lạnh lùng buông một câu: “Cô kích động như vậy làm gì chứ, ta nói là cùng phòng, đâu có nói cùng giường!”

“...Người cho rằng người có cùng giường thì ta sẽ sợ người chắc?”

“Cũng phải, dù gì đã từng cùng giường rồi mà.”

“Cá mực nhỏ người nói rõ ràng cho ta, chuyện hồi nhỏ sao có thể tính vào đây chứ? Không những thế, lần đó là do người sợ Tiêu bá bá trách phạt mới chạy lên giường ta, ta vì nghĩa khí mới hy sinh danh dự không bán đứng người!”

“Nếu không phải ta đồng ý kiếm cho cô con ngựa táo hồng liệu cô có vĩ đại như vậy không? Hơn nữa, cô có cái thứ gọi là danh dự từ lúc nào vậy?”

“Nếu sớm biết thế này khi đó ta đã đập người xuống rồi, để Tiêu bá bá đánh chết người cho xong.”

Tiêu Mạc Dự vừa đấu khẩu với Hoa Thái U vừa sai người rấp một chiếc giường mềm ở thư phòng: “Hoa cải đầu à, cô ngủ có ngáy hay nghiêng răng không đấy? Đừng trách ta phải cảnh cáo cô, nếu làm ảnh hưởng tới giấc ngủ của ta, thì ta ngay lập tức đuổi cô đi đó.”

“Thật trùng hợp, đây cũng là điều ta muốn nói với người.”

Hoa Thái U ngồi xếp bằng trên chiếc giường vốn ban đầu thuộc về Tiêu Mạc Dự, nhìn qua chiếc cửa nguyệt đang mở rộng, nàng thấy chàng đang cởi bỏ áo ngoài, tiếp đó lấy một quyển sách nằm nghiêng trên giường.

Từ góc độ này, chỉ có thể nhìn thấy mặt nghiêng của chàng với những đường nét mềm mại cùng tóc mai gọn gàng và hàng mi dài. Cũng giống như lúc quả pháo hiệu kia nổ, chỉ có thể nhìn thấy chiếc cằm với hàng râu ẩn hiện cùng khóe miệng nhếch lên không rõ lắm.

Còn về thần sắc trên khuôn mặt chàng, nàng lại chẳng thể nhìn rõ được.

Chàng không còn là đại thiếu gia ăn gấm mặc vóc được chiều chuộng, vô công rồi nghề, từ sáng tới tối chỉ biết mỗi việc trêu chọc nàng, mà cũng có thể, từ đầu tới giờ chàng không phải như vậy.

Ánh trăng lọt vào qua cửa, tiếng giở sách nhẹ nhàng bỗng trở nên vô cùng rõ ràng dưới ánh nến dần mờ đi. Sự tĩnh lặng này khiến sự việc vừa xảy ra trở nên không chân thực, như thể chưa từng xảy ra, không có người chết, cũng không có đoán định, hoàn toàn chẳng có nghi ngờ.

“Cá mực nhỏ, người có cho rằng người đó không liên quan tới Loan Lai không?”

Tiêu Mạc Dư vẫn giữ nguyên tư thế, buột miệng đáp: “Việc giết người, không những thế lại giết ngay bên ngoài phòng của ta, quả thực quá phi lý. Huống hồ, phải trong trường hợp người đó hoàn toàn không có phòng bị, nên mới bị đánh lén một chiêu mà bỏ mạng, từ vị trí ngã xuống, có thể thấy lúc đó đối mặt với cửa sổ.”

“Loan Lai vô tình bắt gặp, hay là cố ý vậy?”

“Không rõ nữa. Lời nói cũng như cử chỉ của tên hòa thượng này cũng không thể tưởng tượng nổi, không thể suy đoán được hẳn dựa vào đạo lý thông thường. Có điều dường như tên này hoàn toàn không ác ý đối với chúng ta, còn về rốt cuộc hẳn là thần thánh phương nào, cũng chỉ có thể ngồi yên xem hẳn hành sự thôi.”

“Còn người chết kia, muốn làm gì vậy? Mục tiêu là ta hay là người?”

“Lén lén lút lút cũng không phải muốn làm chuyện tốt, nếu không thì Loan Lai không đến mức phải ra tay sát hại như vậy.”

Tiêu Mạc Dự trở người, xoay về phía Hoa Thái U nháy mắt: “Ta có cảm giác mục tiêu của hẳn chắc chắn là cô, bởi vì cô dễ khiến người ta ghét hơn ta.”

Hoa Thái U vớ lấy gối đập liên tục về phía Tiêu Mạc Dự.

Tiêu Mạc Dự cười hì hì đỡ lấy: “Nên ta mới yêu cầu cô ở cùng phòng với ta, như thế này nếu lại có người đến, ta sẽ có thể nộp cô ra, tránh khỏi bị ngộ thương. Nói không chừng còn có thể có chút lợi lộc nữa kia.”

Lại xuất hiện thêm một chiếc gối giáng xuống, nhưng lần này Tiêu Mạc Dự túm chặt lấy, vừa ôm vào lòng vừa thổi tắt đèn: “Cám ơn nhé, chúc ngủ ngon!”

“...Người chắc không phải như vậy chứ? Đã lớn thế rồi, còn muốn ôm gối ngủ sao? Tật xấu này tới lúc nào mới sửa được vậy?”

“Vốn đã sửa được rồi, có điều cô lại quan tâm như vậy, ta cũng không ngại diễn lại tật xấu cũ thôi.”

“...Trả cho ta!”

Hoa Thái U lần mò trong bóng tối chạy tới trước giường Tiêu Mạc Dự định giăng lại gối của mình, Tiêu Mạc Dự sống chết giữ khư khư kiên quyết không trả lại, không những thế còn chọc lét lại nàng.

Hai người làm ầm một hồi, lúc này Hoa Thái U đã cười tới đứt hơi, đứng cũng chẳng vững, mắt đà ngã thẳng lên người Tiêu Mạc Dự.

Tiêu Mạc Dự mở hai tay theo bản năng, ôm chặt lấy người Hoa Thái U vào lòng, tâm trí nhất thời bay bổng. Cô nàng trước sau như một giống đàn ông này, không hiểu từ lúc nào đã trở nên phồng phao thế này, khiến người ta không nỡ buông tay.

Hoa Thái U yên lặng mặc cho Tiêu Mạc Dự ôm, nàng chỉ nhìn vào yết hầu cùng xương đòn dưới lớp cổ áp bật tung kia: “Cá mực nhỏ...”

“Gì kia?”

“Có phải người muốn để ta bảo vệ người đúng không?”

“...Trông đợi vào cô ư?”

“Yên tâm đi, chí ít ta cũng nhớ được mặt mũi kẻ giết cô, sau đó sẽ đốt hình của hắn cho cô, để cô đích thân đi tìm hắn. Nam tử hán đại trượng phu, có thù đương nhiên phải tự mình báo rồi.”

“...Người suy nghĩ cũng chu đáo thật đấy!”

Tiêu Mạc Dự cúi đầu nhìn nàng vừa giống như thờ ơ với tất cả mọi thứ lại vừa giống như biết rõ mọi thứ trong lòng cười, tiếp đó khẽ hỏi: “Hoa cải dầu à, cô có tin ta không?”

Hoa Thái U hỏi lại: “Tin người cái gì chứ?”

“Tin ta...”

Tiêu Mạc Dự dừng lại một lát, cuối cùng không tiếp tục nói nữa.

Sự tín nhiệm được xây dựng trên cơ sở hiểu rõ, nếu không thì mọi thứ sẽ chỉ là nói suông, đây là bài học rút ra từ kinh nghiệm mà chàng hiểu biết. Do vậy, chàng mới vất óc tìm kế để nàng từng bước thấu hiểu chàng. Có điều không hiểu quá trình này kéo dài bao lâu, trong khoảng thời gian đó còn sẽ xảy ra những biến cố gì, càng ngày chàng càng có cảm giác mình

không nắm chắc được, dường như phương hướng phát triển của cục diện đang âm thầm rời khỏi quỹ đạo ban đầu...

Hoa Thái U nhân lúc Tiêu Mạc Dự xuất thần liền nhanh chóng lấy lại hai cái gối, rồi lật người đứng dậy: “Bây giờ, ta có thể tin người một điểm. Đó chính là, xét từ phản ứng thân dưới, người đích xác là một người đàn ông sinh lý bình thường, có điều, nửa đêm đừng có lộn xộn, nếu không ta sẽ khiến cho cả phía trước và phía sau của người đều không dùng được nữa đâu.”

Tiêu Mạc Dự lặng lẽ đi tới trước bàn, rót một bình trà nguội...

Lần mò về tới giường, lúc buông rèm cửa, Hoa Thái U liền đưa mắt nhìn màn đêm tối đen nặng nề bên ngoài cửa sổ.

Không hiểu tín hiệu trước đó của Tiêu Mạc Dự, có phải là kêu những thị vệ xuất hành lần này với chàng tới? Đã không biết được chuyện này nhằm vào ai, chí ít cũng có thể thu nhỏ nhất phạm vi bảo vệ.

Bất luận thế nào, chàng cũng đang bảo vệ cho nàng, điều này khiến Hoa Thái U - người chưa từng trải nghiệm cảm giác này dần chìm vào giấc ngủ với nụ cười phảng phất trên môi.

Sáng sớm ngày hôm sau, Tiêu Mạc Dự đã vội vàng ra khỏi cửa.

Hoa Thái U cảm thấy vô cùng buồn chán, ôm theo bầu rượu leo lên đỉnh lầu – nơi cao nhất của Tiêu Kim lâu ngắm cảnh, chốc chốc lại ngắm trời rồi lại ngắm đất.

Nàng phấn chấn vừa uống vài ngụm rượu đã nhìn thấy một bóng người lướt qua. Ngụy Lưu đã mấy ngày không thấy mặt dùng cách thức thông thường nhất nhưng cũng thể hiện công phu thâm hậu của chàng nhất đó là nhảy vọt lên chỗ Hoa Thái U, tay vẫn không rời bầu rượu.

Ngụy Lưu vừa gạt áo sang bên ngồi xuống liền mở nắp bịt kín bầu rượu, ngửa cổ thu một hơi. Loáng một cái đã dốc cả nửa bầu rượu vào bụng, nhưng một giọt cũng không trào ra ngoài.

Hoa Thái U thấy vậy mừng ra mặt khen: “Đã thật! Đây mới là cách uống rượu của các anh hào.”

Ngụy Lưu đặt bầu rượu xuống, lau khóm miệng, ngẩng đầu cười lớn: “A Thái thích à? Ta cứ ngỡ đàn bà Giang Nam đều thích kiểu cách phong lưu chậm ít uống chậm chứ.”

“Dân nữ đâu có phải đàn bà Giang Nam, đại nhân quên rồi à, dân nữ lớn lên ở Mạn Bắc mà. Đạn bà con gái phương Bắc, chỉ coi trọng đúng một điều đó là ăn to nói lớn, như vậy mới gọi là hảo hán!”

“Đã vậy, chúng ta hãy uống một trận cho thỏa, nàng thấy thế nào?”

“Được!”

Chẳng mấy chốc, cả hai người đã thấy đáy bầu rượu.

Hai người đưa mắt nhìn nhau cười, tiếp đó tiện tay vứt bầu rượu ra xa, nghe thấy tiếng chửi mắng của người xui xẻo bị bầu rượu rơi trúng vào đầu, hai người đắc ý ngã lãn ra như trẻ con.

Hoa Thái U dang tay dang chân nằm tại chỗ, nàng giơ tay che ánh nắng chói chang. Ngụy Lưu thấy vậy, liền lấy thân mình tạo một bóng râm cho nàng.

“Làm sao đại nhân biết dân nữ ở đây?”

“Chỉ cần thật lòng muốn tìm một ai đó, thì khó mấy cũng tìm ra thôi.”

“Thường Ly, đôi khi dân nữ cảm thấy, đại nhân đối với dân nữ tốt vô cùng.”

“Nàng không thích ta đối tốt với nàng sao?”

“Làm gì có ai không thích điều này chứ?” Hoa Thái U nheo nheo mắt nhìn khuôn mặt tuấn tú trước mặt, vẻ dịu dàng càng lúc càng hiện rõ trên khuôn mặt kiên nghị: “Chỉ là, có một số điều dân nữ không thể thông suốt được.”

“Ta muốn đối tốt với nàng thì đối tốt thôi, chẳng vì cái gì cả.”

“Sau này thì sao?”

“Chẳng có sau này, mọi việc chỉ cần chậm rãi từng bước là được, đương nhiên rồi sẽ tới lúc trăm đến rằm trăng tròn thôi. Trước khi tới thời điểm đó, có nghĩ nhiều cũng vô ích. A Thái à, ta biết phải làm thế nào, đó là việc của ta, nàng hoàn toàn không cần phải suy nghĩ phải báo đáp thế nào, việc duy nhất nàng cần làm, đó là chỉ cần đứng ở đây, chờ ta tiến lại gần.”

“Thường Ly...”

Hoa Thái U đột nhiên cảm thấy men rượu sộc lên mũi, chua tới mức mắt ran rát: “Người như đại nhân một khi bảo thủ, thực sự khiến người ta không chịu nổi.”

Ngụy Lưu cười mỉm đáp: “A Thái đã không chịu nổi thì thôi. Ta nói cho nàng nghe một chuyện, nàng có biết khi xưa tại sao ta học uống rượu không?”

“Đàn ông mà, nhậu nhẹt ăn uống cờ bạc gái gú thiếu một thứ cũng không được.”

“Có lẽ cũng có nhân tố này...có điều, chủ yếu là vì ta muốn nhấn chìm sự cô đơn và nỗi cô độc trong rượu, kết quả không ngờ tới, là sự cô đơn và nỗi cô độc mẹ nó chứ lại học bơi được kìa.”

Hoa Thái U sững người, nàng chỉ vào mặt Ngụy Lưu lúc này rất nghiêm túc mà cười phá lên: “Đại nhân...đại nhân biết kể chuyện cười, còn chửi bậy...Thường Ly ơ là Thường Ly, càng ngày dân nữ càng nhận thấy đại nhân đúng là một người thú vị...Có điều, đại nhân thực sự cảm thấy cô đơn sao?”

“Đương nhiên, ai cũng đều có lúc như vậy, có điều nguyên nhân khác nhau mà thôi, ví như nguyên nhân của nàng là thiếu tin tưởng, không tin người khác, cũng không tin bản thân.”

Giọng của Ngụy Lưu vừa ấm vừa trầm: “Cho nên, nàng sẽ lựa chọn bỏ đi, hoặc dứt khoát làm một người ngoài cuộc, bởi vì nàng sợ bị tổn thương. Nhưng A Thái, làm vậy tuy có thể bảo vệ được bản thân, nhưng cũng bị trời định nàng sẽ mãi cô độc. Nàng có chắc chắn đây chính là thứ nàng cần?”

Hoa Thái U nhớ lại lời tối qua Tiêu Mặc Dự hỏi có tin chàng không...

“Dân nữ nhìn không thấu nên không dám tin người ấy...”

Hoa Thái U chỉ cảm thấy đầu óc nặng nề góm, cảnh tượng trước mắt bắt đầu nhạt hòa lay động, nàng giơ tay theo bản năng như thể muốn nắm thứ gì đó: “Nhưng Thường Ly à, người dân nữ nhìn không thấu nhất thực ra chính là đại nhân đó...”

Ánh mắt Ngụy Lưu như tối lại, chàng thở dài một tiếng, tiếp đó khẽ nắm tay Hoa Thái U rồi bế nàng lên: “A Thái à, nàng say rồi, để ta đưa nàng về.”

Ngụy Lưu phi thân nhảy xuống, Hoa Thái U vẫn ngủ yên trong lòng, nàng có cảm giác vững như bàn thạch.

“A Thái, nàng không có cảm giác đoán định và hoài nghi đối với ta, là bởi ta ở trong lòng nàng không quan trọng tới vậy...”

Không ai để ý tới lúc này đang có một người với khuôn mặt búp bê ngây thơ, hiền lành với sắc mặt tò mò muốn tìm hiểu đang nghiêng đầu đứng ở bên ngoài đình bên cạnh.

Tới lúc Hoa Thái U mơ mơ màng màng vừa định mở mắt, đã nhìn thấy một khuôn mặt to tướng bên mép giường đang nở nụ cười đầy kỳ quái với nàng, ngay lập tức cảm thấy đầu óc nặng chình chịch ban này bay đi đâu hết: “Đúng đúng, ta vẫn còn trinh, vẫn còn trinh, vẫn còn trinh.”

Sau khi nàng nói liếng thoảng, chợt nghe thấy một giọng nói quen quen: “Thiện tai thiện tai, còn trinh đâu phải chuyện gì đáng xấu hổ, việc đáng hổ thẹn chính là biết mình còn trinh nhưng không gắng sức cải tổ.”

Hoa Thái U cảm thấy tối sầm trước mặt nhưng giọng nói vẫn ngọt ngào: “Làm xằng? Sao hai người các người lại ở cùng nhau thế này?”

Hạ tiên sinh đứng dậy, chậm rãi bước tới đứng ngang hàng với Loan Lai, trông anh chàng hớn hờ thoát tục vô cùng: “Đại sư chính là tri kỷ trên đời này của thuộc hạ, chỉ hận một điều không gặp được nhau sớm hơn để trút hết bầu tâm sự trong lòng.”

Chỉ với một câu nói tròn vành rõ chữ, nhưng lại khiến thần sắc của cả hai người trang nghiêm vô cùng. Trong giây lát, tán ra vầng hào quang thánh thiện khiến người khác phải sùng bái vô hạn mà ngược.

Đúng lúc này, Tiêu Mạc Dự đẩy cửa bước vào, chỉ thấy Hoa Thái U quần áo sộc sộc, mặt mũi sưng phù nằm trên giường, một hòa thượng và một người đàn ông đang đứng cạnh bên, trên khuôn mặt hai người này đều hiện rõ nụ cười thâm tà...

Chàng còn chưa kịp kinh ngạc, đã bị Loan Lai ngay lập tức sáp tới trước mặt rồi xoa đầu chàng, đầy nhân từ: “Cậu bé đáng thương đừng tuyệt vọng, Phật chủ sẽ chỉ cho con một con đường sáng để đi.”

Cả đời Tiêu Mạc Dự chỉ từng bị cha mẹ ruột chàng “vuốt ve” như vậy, lúc này giống như chẳng phản ứng gì cứ đứng ngây tại trận...

Hạ tiên sinh cũng nhanh chóng tiến về phía Tiêu Mạc Dự, tiếp đó nói với chàng bằng chất giọng dịu dàng, vừa như rất thấu hiểu vừa như dụ dỗ để chữa trị bệnh tâm: “Vừa rồi đại sư đã nói rõ, xu hướng tính dục của công tử hoàn toàn không đặc thù, xem ra tạm thời vẫn thích phụ nữ hơn. Sở dĩ chậm chạp không thể thuận lợi, nguyên nhân có lẽ là do xấu hổ và sợ hãi. Theo nghiên cứu lâu năm của tại hạ, người lần đầu trải nghiệm quan hệ, hoặc giả đã từng bị tổn thương về mặt này, chính xác có tâm trạng như vậy, nếu muốn giải quyết thực không khó, chỉ cần trải nghiệm một lần thành công là đủ. Có điều, trước đó phải làm tốt công tác chuẩn bị, để có thể đảm bảo sự việc tiếp sau có thể tiến hành thuận lợi không gặp bất cứ trở ngại gì. Công tử cứ yên tâm, có ta và đại sư ở đây, chắc chắn sẽ khiến công tử hể tấn công là trúng đích, lòng tin sẽ dâng cao chỉ trong nháy mắt.”

Tiêu Mạc Dự giống như con cừ non lạc đường được Hạ tiên sinh dẫn tới trước bàn, sau đó bị dồn cho một đống các công cụ và thuốc đủ loại, tiếp đó là sách vở tranh ảnh kích thích tới mức mắt vẫn đỏ: “Nhiệm vụ, đi thông thả, không tiến.”

Có cảm giác Tiêu Mạc Dự nói bằng cả lưỡi và khoang mũi, mang giọng nói sát khí đằng đằng.

Loan Lai liền lưỡi nói: “Tiêu thí chủ vẫn nên tiếp tục thì hơn để sớm ngày trị tận gốc. Nếu không, đợi tới lúc người còn trinh không có, chỉ có thể đứng đó mà hối hận thôi.”

Chút lý trí ít ỏi còn lại của Tiên Mạc Dự bị xoay vần không hiểu đầu cua tai nheo thế nào: “Đại sư, lời này, nghĩa gì?”

Tiên sinh liền tự giác giải thích: “Nghĩa là, nếu công tử còn không hăng hái lên, sự trong trắng của nàng ta sẽ bị người khác phá mất đó.”

Tai Hoa Thái U ù đi, đầu đau như búa bổ.

Cả căn phòng tĩnh lặng như chết khiến tiếng gõ cửa cùng những lời nói sau đó trở nên chấn động: “Bà chủ Hoa, có vị Ngụy công tử sai người đưa thuốc chuyên dùng sau khi say rượu, đồng thời nhắn lại một câu: “Hôm nay đột nhiên có việc quan trọng, hôm khác lại tới cùng say chung.”

Hoa Thái U kéo chăn che đầu, rên rỉ như sắp chết: “Trả lại đi, hãy nói ta không sao, cảm ơn đã quan tâm.”

Hạ tiên sinh và Loan Lai cùng lúc giống như hiểu ý nhau đều bày tỏ thái độ với việc Tiêu Mạc Dự lúc này đang xây xẩm mặt mày như thế: “Công tử thấy chưa chúng tôi đâu có dọa, nàng ấy thực sự sắp sửa bị người đàn ông khác tấn công rồi, và người đàn ông này chính là tiểu tử họ Ngụy kia.”

“Sắc trời...không còn sớm, tại hạ...có việc cần phải xử lý. Hai vị...xin mời.”

Chức năng ngôn ngữ của Tiêu Mạc Dự dường như đột nhiên bị biến thành hai chữ một nhịp, nghĩ một lát, chàng lại nói: “Thứ kia...xin hãy mang đi. Nếu có nhu cầu, chốc hãy tới đây chỉ giáo.”

“A di đà Phật, ta vốn lấy việc giúp người làm niềm vui, Tiêu thí chủ không cần phải khách sáo.”

“Đúng vậy đúng vậy, việc truyền đạo thụ nghiệp giải đáp thắc mắc còn hơn cả xây bảy tòa tháp ấy chứ, bọn ta nhất định sẽ cố truyền thụ bất cứ lúc nào.”

Lúc Hạ tiên sinh đang đóng gói những tài liệu dạy học kia thì Loan Lai lại nghiêm túc bổ sung thêm một câu: “Việc này phải đôi bên tình nguyện thì mới là chuyện cực vui của cả hai phía, cũng không thể lựa chọn hình thức cưỡng bức được, có điều lúc thích hợp nên dùng một loại thuốc

hỗ trợ trái lại là kế sách hay. Quan trọng nhất là tiền đề phải làm thế nào để chắc chắn sau khi nữ thí chủ tỉnh táo trở lại sẽ không trực tiếp tiễn người đi báo ứng hậu quả. Xin Tiêu thí chủ hãy bảo trọng, sớm ngày đồng khởi.”

Tiêu Mạc Dự chỉ còn biết nghẹn lời, không nói được câu gì.

Hoa Thái U trốn trong chăn nghe thấy tiếng bước chân và tiếng cửa đóng, sau đó thì yên lặng hẳn.

Một lát sau, có người ngồi xuống bên giường, khẽ vỗ vào người nàng: “Hoa cải đầu, có muốn mình ngộp thở chết hay sao?”

Số phận của Hoa Thái U đa đoan phức tạp, hiển nhiên không muốn kết thúc ở đây. Do vậy, nàng thò đầu ra thở phì phò.

Mạc Tiêu Dự ngồi nghiêng xuống giường, lưng hơi cong. Chàng không giống người kia, bất cứ lúc nào cũng ưỡn thẳng giống như một ngọn thương không bao giờ bị cong vẹo.

Dưới ánh sáng mờ mờ, đường nét khuôn mặt chàng có phần không rõ ràng, nhưng vẫn có thể nhận thấy có phần thanh tú hơn so với trong hồi ức. Còn người đó thì từ lúc xuất hiện tới giờ, luôn cứng rắn như dao khắc, đồng thời dường như chẳng có chút thay đổi nào.

Tại sao nàng lại đưa ra sự so sánh như vậy chứ?...

“Cô uống rượu à?”

“Ừ.”

“Với Ngụy Lưu?”

“Ừ.”

“Dậy tắm rửa đi, vừa hay đi ăn cơm luôn.”

“Hả...hả?”

Hoa Thái U thấy Tiêu Mạc Dự không ngọt cũng chẳng nhạt, không vui cũng không tức nói xong mấy câu liền đứng dậy định đi, bất giác cảm thấy ngạc nhiên: “Nói xong rồi?”

“Sao thế, cô còn lời nào muốn nói với ta?”

Hoa Thái U nghẹn lời, một lát sau ngồi dậy à trầm ngâm một hồi mới thắc mắc: “Cá mực nhỏ, tự nhiên tính khí của người lại trở nên tốt thế này, quả thực khiến người ta sợ đó.”

Tiêu Mạc Dự rướn lông mày: “Lẽ nào cô thích cãi nhau với ta lắm sao?”

“Nhưng chuyển biến của người quá lớn, giống như thể Loan Lai chỉ sau một đêm trở thành cao tăng đắc đạo từ sắc tài khí đều không màng đến.”

Nhắc tới hòa thượng này, khoe miệng Tiêu Mạc Dự liền giật nhẹ: “Đừng có đánh đồng ta với hắn.”

“Tuy đúng là có khác biệt lớn, nhưng người cũng không cần phải quá tự ti đâu...”

Hoa Thái U nhận thấy đường gân xanh bên cạnh trán của Tiêu Mạc Dự bắt đầu giật nhẹ, liền vội vàng an ủi: “Người không sánh được với Loan Lai, nhưng vẫn có thể miễn cưỡng đấu với Hạ tiên sinh mà.”

Tiêu Mạc Dự cuối cùng không nhịn được thêm nữa: “Hoa cải dầu, sao cô cứ nhất định phải nhắc tới họ với ta hả?”

Hoa Thái U khẽ run lên trước tiếng gầm của Tiêu Mạc Dự: “Như thế này mới giống người! Vừa rồi cứ giả vờ giả vịt cái gì vậy?”

“Cô thực sự không biết nguyên nhân sao?”

Tiêu Mặc Dự gắng hết sức kìm nén cơn giận khiến các khớp tay trái trắng bạch, Hoa Thái U liếc nhìn than: “Ta biết người chỉ là muốn chung sống hoà hợp với ta, nhưng ta không biết tại sao người phải làm vậy. Cá mực nhỏ... Tại sao phải lập ra bản kế ước đó? Tại sao phải ép mình thay đổi? Tại sao cứ quấn lấy ta không buông tha làm gì? Tại sao... sau khi không còn quan hệ gì nữa, lại xuất hiện trước mặt ta?”

Tiêu Mặc Dự thần sắc không đổi, thậm chí đến cả nội dung hỏi cũng không thay đổi: “Cô thực sự không biết nguyên nhân sao?”

Hoa Thái U cười gượng đáp: “Nguyên nhân này, tốt nhất người đừng bắt ta phải đoán. Người cũng rõ, bản lĩnh đoán câu đố của ta từ trước tới giờ luôn rất tệ mà.”

Hoa Thái U vẫn cười như cũ, có điều ánh mắt không còn né tránh nữa, nàng nhìn thẳng vào mắt Tiêu Mặc Dự: “Không những thế, hai năm qua, chúng ta đều đã thay đổi rất nhiều, đã không còn là thiếu gia hay tiểu thư được chiều chuộng, trên đầu chỉ có bầu trời to bằng nắm tay, trong mắt chỉ có hi nộ ái ố của bản thân. Người có Tiêu gia, ta có Tiêu Kim lâu, chúng ta không có thời gian cũng không cần phải tiếp tục trò chơi đóng vai đôi vợ chồng son nữa. Tuy đúng là ta rất muốn chơi tiếp, vẫn muốn tiếp tục được cãi cọ ầm ĩ với người. Ta có cảm giác tất thảy mọi thứ xảy ra trong mấy năm vừa qua đều còn tồn tại, vẫn có cảm giác Tiêu bá bá vẫn đứng ở đó, vừa vuốt râu vừa cười với chúng ta...”

Hoa Thái U liên tục nháy mắt, nhưng càng nháy mắt thì càng nhận thấy cảnh tượng mơ hồ đó càng nặng nề hơn, nàng còn đang ngây ngô, chợt một cánh tay ôm lấy nàng, nàng khẽ đẩy ra nhưng trán nàng đã chạm vào thứ gì đó rất cứng, nàng chợt mềm lòng, nhưng vẫn gào toáng lên: “Cá mực nhỏ, xương đòn gánh của người đè chết ta rồi!”

“Được, được, được...”

“Được cái gì mà được?”

Hoa Thái U cố lần mò trong áo chàng, sau đó đẩy ra: “Đừng có mà thừa cơ trục lợi đó!”

Tiêu Mạc Dự cười bất lực rồi đột nhiên nói: “Hoa cải dầu, khi xưa đáng ra ta nên sớm khiến cô trở thành người phụ nữ của ta, để giờ đây đỡ phải chịu nhiều phiền phức thế này.”

“...Gì kia?”

“Thực ra ta vốn định chờ tới lúc cô hiểu thêm về ta thì mới nói cho cô nghe. Thật buồn cười, chúng ta sống cùng nhau nhiều năm như vậy, thế nhưng lại thiếu hiểu biết về nhau tới mức không thể chấp nhận.”

Tiêu Mạc Dự cười méo mó, lắc đầu nói tiếp: “Từ sau khi cô bỏ đi ta đã luôn tìm cô. Bởi ta lo sợ bên làm ăn có thù với Tiêu gia sẽ làm hại cô, thế nhưng lại không thể tiến hành tìm kiếm rình rang chỉ có thể tìm kiếm trong thâm lặng. Ta đã phải mất rất nhiều công sức cuối cùng mới nắm được phương hướng của cô, nhưng mấy tháng trước lại mất manh mối ở Ung thành. Vừa hay Tiêu gia cũng đang định mở rộng làm ăn về hướng bắc, ta đã phải giả danh nghĩa làm việc công nhưng thực chất là việc riêng đi Ung thành một chuyến. Không ngờ cuối cùng ta lại gặp cô ở nơi đây, quả thật ngoài dự liệu của ta. Ai có thể tưởng tượng nổi cô lại trốn ở trong Tiêu Kim lâu danh tiếng lừng lẫy này, lại còn làm bà chủ thần bí sau màn vậy chứ.”

Hoa Thái U cường gằn: “Đây thuần túy là sự cưỡng bức của cuộc sống đối với ta...”

Tiêu Mạc Dự liếc xéo: “Dường như cô bị cưỡng bức tới mức rất sung sướng thì phải? Liệu ta có nên cưỡng bức cô một chút không?”

“Cá mực nhỏ bình tĩnh! Tốt nhất đừng nên quên lời cảnh báo của đại sư.”

“Dù gì người cũng là một thanh niên văn nghệ sĩ rất có tài đi, sao có thể học những thứ lưu manh như vậy chứ?”

“Bởi ta phát hiện cách duy nhất để đối phó với lưu manh chính là phải lưu manh hơn chúng!”

Hai tay Tiêu Mạc Dự nắm lấy giường còn thân mình nghiêng về phía trước ép Hoa Thái U cố định trong vòng tay và ngực của mình: “Bây giờ ta sẽ trả lời câu hỏi trước đó của nàng, sở dĩ ta làm nhiều việc như vậy, chính là vì muốn đưa nàng về, tiếp tục làm bà chủ của Tiêu gia ta.”

Hoa Thái U hóa thạch tại chỗ.

Tiêu Mạc Dự tiếp tục sáp lại gần: “Còn về nguyên nhân lúc đó ta không hành động gì và hiện nay ta cũng không làm gì nàng là hoàn toàn giống nhau. Ta không thể cho nàng một đám cưới hoành tráng, thì chí ít cũng phải cho nàng một đêm tân hôn hoàn hảo, đương nhiên không thể tồn tại bị thương, cũng không có hoang mang, càng không thể miễn cưỡng. Hoa cải dầu, ta muốn nàng toàn tâm toàn ý tiếp nhận ta, hoàn toàn thuộc về ta.”

Hoa Thái U phải gắng sức lắm mới có thể lắp bắp đáp lại: “Người... người nói như vậy...ta...ta sẽ hiểu lầm rằng người...người đang thích ta đó...”

Tiêu Mạc Dự thất bại vượt trán: “Thực ra để thuyết phục bản thân chấp nhận kết luận này, ta cũng phải mất không ít sức lực cùng thời gian. So sánh mẫu phụ nữ ta thích cùng với nàng thực sự không tìm được điểm chung nào cả. Nàng không biết cầm kì thi họa cũng đành, ngôn ngữ cử chỉ lại thô lỗ, không những thế còn chẳng dịu dàng chút nào. Nhưng mà có lẽ ta đã quen với việc có một người con gái luôn đấu khẩu cùng ta, cùng ta

đánh nhau, cùng trộm rượu uống, đã quen có một nha đầu như nàng lúc nào cũng trợn mắt cau mày với ta, thế nhưng mỗi lần bị cha trách phạt lại khóc âm ỉ nước mắt nước mũi đầm đề giống như con mèo nhỏ bần thiêu xấu xí.”

Hoa Thái U tức giận vặn lại: “Tại sao ta nghe như thế người đang chửi ta vậy?”

Tiêu Mạc Dự than: “Xem ra ta vẫn chưa học được cách biểu đạt, nói một cách chính xác, vấn đề này chỉ xảy ra lúc ta đối mặt với nàng, nhưng cũng có thể nói rõ một điều, nàng ở trong lòng ta không giống như những người khác. Sau khi ta ngộ ra được điều này, mới xác nhận tâm ý của ta với nàng, đáng tiếc là chưa chờ ta tìm cách để nàng hiểu, nàng đã bỏ đi mất.”

Hoa Thái U im lặng một lúc, tiếp đó nghiêng răng hỏi: “Ta về, vậy phải làm sao với biểu muội người?”

Tiêu Mạc Dự cười, gật đầu nói: “Cuối cùng cũng đã quyết định hỏi vấn đề chính rồi, cô ấy chỉ là biểu muội ta, chỉ như vậy mà thôi.”

“Nhưng hai người các người...chẳng phải tâm đầu ý hợp lắm mà, không những thế...còn ngầm định bên nhau trọn đời nữa.”

Tiêu Mạc Dự tỏ ra ngỡ ngàng: “Cô ấy nói với nàng vậy sao?”

“Lẽ nào người lợi dụng con gái người ta rồi định chạy sao?”

“Mọi chuyện đều do cô ấy nói ra, tại sao người không hỏi xem sao ta lại tự quyết định như vậy?”

“Cô ấy là con nhà khuê các sao có thể ăn nói hàm hồ như vậy?”

“Ta cũng không ngờ cô ấy lại bất chấp cả danh tiết của mình như vậy”, Tiêu Mạc Dự nói tiếp: “Tuy ta cũng lờ mờ đoán được sự bỏ đi của nàng có liên quan tới cô ấy, nhưng không có bằng chứng gì lại không tiện hỏi trực

diện. Huống hồ, lúc bắt đầu ta cũng thực sự nóng giận, tại sao nàng chỉ vì mấy lời vớ vẩn và những tin đồn bóng gió của người ngoài mà đã bỏ đi. Lễ nào trong tim nàng, ta chẳng đáng tin chút nào sao. Mà đã như vậy, hà cớ gì phải ép buộc mình làm một đôi oan gia luôn hoài nghi lẫn nhau thế.”

Hoa Thái U ngoan cổ tới cùng: “Vậy tại sao người còn tìm ta làm gì?”

“Trên công đường còn cho phép phạm nhân được minh oan kia mà.”

Hoa Thái U hồi hộp tiếp lời: “Người có thể rửa oan được hay không, còn phải xem kết quả thu thập chứng cứ.”

“Sau khi nàng bỏ đi, ta đã bố trí cho cô ấy ở căn nhà cũ, năm trước ta đã tính chuyện đính hôn cho cô ấy rồi, chuẩn bị tết xong sẽ cưới. Nhà trai cũng là nhà buôn bán có máu mặt, tất nhiên không thể chấp nhận người con gái thiếu đức làm con dâu. Cho nên việc ta và cô ấy có trong sạch hay không, tới lúc đó tự nhiên sẽ rõ thôi.”

“Đàn bà si tình đàn ông vong tình, lòng dạ người cũng thật sắt đá đó...”

Tiêu Mặc Dự lạnh lùng buông một câu: “Ta đã phải dày công làm rõ thị phi, nếu không phải nể tình cô ấy cô độc một mình lại là thân phận nữ nhi, ta há có thể dễ dàng tha thứ?”

Hoa Thái U cúi đầu, nhếch miệng cười thầm.

Có lẽ từ lâu cô biểu muội ấy đã đoán được với tính khí của Hoa Thái U chắc chắn chỉ cần vừa nghe xong sẽ tức giận bỏ đi, cũng đoán trúng phóc với tính cách kiêu ngạo của Tiêu Mặc Dự chắc chắn chàng sẽ không muốn đi giải thích để cứu vãn. Tới lúc đó, cô nàng với giọng điệu dịu dàng cùng tài học của mình đương nhiên có thể giành được danh phận và địa vị mà cô nàng hằng mơ ước.

Chỉ tiếc là, cô nàng đã tính sai tình cảm của Tiêu Mạc Dự dành cho Hoa Thái U.

Trên thực tế, e là ngoài Tiêu Bá ra, không ai có thể nhìn thấy mối tình mà đến cả người trong cuộc cũng đều không để ý lại sâu đậm tới mức này.

Tiêu Mạc Dự thấy Hoa Thái U trầm ngâm không nói, ánh mắt bỗng tối sầm lại, tiếp đó khẽ than thở: “Ta biết lúc này nàng vẫn không thể hoàn toàn tin tưởng, nhưng không sao, chúng ta có thời gian mà.”

Chàng giơ tay vuốt lại những lọn tóc rối bời của nàng: “Nhưng tốt nhất, nàng đừng nên thách thức khả năng chịu đựng của ta, nếu không thì ta sẽ rất vui vẻ mà đi thỉnh giáo hai vị cao nhân kia, làm cách nào mới có thể sống lâu trăm tuổi bên nàng được đó.”

Tiêu Mạc Dự đang định đứng dậy, nghĩ một lát lại cúi xuống nói tiếp: “Giữ gìn bao nhiêu năm như vậy, mà chẳng được ‘ăn’ miếng nào, dường như không phù hợp lắm nhỉ?”

Hoa Thái U sững người, nàng vừa định mở miệng theo bản năng, liền bị đôi môi ghè mạnh của Tiêu Mạc Dự bịt kín.

Còn Tiêu Mạc Dự cũng chẳng kịp để thưởng thức, bụng dưới đã nhói đau, cả thân hình bất giác bay về phía sau, tiếp đó nặng nề ngã xuống góc bàn.

Vậy là cái lưng mới khỏi chưa được mấy ngày, lại tiếp tục tuyên cáo bại trận...

Hoa Thái U dồn toàn bộ phản ứng bản năng đá ra một cước như vậy, thấy tình hình cũng chợt dạ: “Cá mực nhỏ, xem ra, trên đời này chỉ có một khả năng đó là ta cưỡng bức người mà thôi...”

Không đánh lại được người khác không phải là lỗi của bạn, nhưng không đánh lại được người phụ nữ mà mình muốn cưỡng bức thì đó là sự thất bại của bạn.

Nhỏ không nỗ lực lớn ắt thương đau, nếu sớm biết có ngày thế này, khi xưa nên dồn hết tâm lực vào việc luyện võ mới phải!

Sáng sớm hôm sau, Hoa Thái U đã vui vẻ chạy ra ngoài đi về phía mẹ con nhà Vân Thư.

Trong gian nhà nhỏ nhưng rất sạch sẽ kia, Ưc Nhi đang nằm ngửa trên giường ôm chân của mình gặm lấy gặm để, Vân Thư ngồi cạnh bên miệt mài với công việc may vá của mình.

Hai mẹ con được ánh nắng sớm trở nên đẹp đẽ mà yên tĩnh lạ thường, tràn ngập niềm hạnh phúc đủ đầy đơn giản mà chân thực.

Thấy Hoa Thái U vào nhà, Vân Thư vội mỉm cười tiếp đón, rồi đứng dậy ra bên ngoài rót trà. Một dạo không nhìn thấy Ưc nhi, dường như cu cậu đã phổng phao lên rất nhiều, cu cậu dang tay cười “móm mém”.

Hoa Thái U ôm cu cậu lên, hết thơm bên trái lại chuyển sang bên phải, hận một nỗi không thể cắn một miếng trên khuôn mặt đáng yêu kia.

“Bà chủ Hoa, mời dùng trà.”

“Cứ đặt ở đó, đã nói với cô nương bao nhiêu lần rồi, không cần phải khách sáo như vậy.”

“Nên vậy mà.”

Vân Thư đối đãi với Hoa Thái U như ân nhân, lần nào gặp mặt cũng lễ giáo chu toàn không chút sao lãng. Tuy vẻ bề ngoài của Vân Thư rất dịu dàng, hiền lành nhưng bên trong thực chất lại là người rất kiên định, một

khi đã quyết thì không gì có thể lay động được. Hoa Thái U biết tính cô, nên lần nào cũng chỉ khuyên nhủ vậy thôi chứ chưa từng ép buộc.

Để có thể sống chung, con người ta phải dựa trên nguyên tắc hiểu và thỏa hiệp lẫn nhau, làm tốt việc mình phải làm, tôn trọng những gì đối phương đã kiên định.

Hoa Thái U nâng cao cu cậu Ưc Nhi trên tay mùi mẫn khiến cậu bé cười tới mức nước miếng bắn trung tóe, tắm ướt cả một mảng trên áo nàng. Vân Thư vội vàng lấy khăn tay trên đầu giường, nhưng lại bất cẩn làm đổ cái túi to ở bên cạnh, rất nhiều quần áo của trẻ con văng ra, quần áo xuân hạ thu đông đều có cả, kiểu dáng to nhỏ khác nhau.

“Cô nương nhận việc thêm bên ngoài sao?”

Ưc Nhi là đứa trẻ duy nhất trong Tiêu Kim lâu, nhưng số quần áo kia rõ ràng không thuộc độ tuổi của cu cậu.

“Không phải.” Vân Thư tỏ ra rất hoảng loạn, chỉ khẽ đáp hai từ trên rồi không nói gì nữa.

“Vậy toàn bộ số quần áo này may cho Ưc Nhi sao?”

Vân Thư cắn môi không lên tiếng, trông cô dường như có vẻ chần chừ đứng ở chỗ cũ.

“Từ trước tới giờ cô nương chưa từng nói dối, lần này im lặng là thừa nhận đúng không?”

Hoa Thái U lại nói tiếp: “Ta vừa bước vào đã phát hiện mắt cô nương đỏ hoe, nhất định là vừa khóc xong. Nói cho ta nghe rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Là ai bắt nạt cô nương hay là có liên quan tới Ưc Nhi?”

“Bà chủ Hoa, bà suy nghĩ quá nhiều rồi.”

Vân Thư hít dài một hơi, ngẩng đầu, thần thái đã bình tĩnh trở lại: “Tiểu nữ chỉ muốn làm chút việc cho Úc Nhi thôi, bà cũng biết mà, con người họa phúc khó lường, ngộ nhỡ một ngày kia tiểu nữ không còn nữa... không thể tiếp tục bầu bạn với cháu nữa, thì chí ít cũng có sẵn những quần áo giày dép này để cháu nhớ rằng trên đời còn có một người mẹ như tiểu nữ...”

Hoa Thái U càng nghe càng ngạc nhiên: “Mới sáng sớm sao đã nói những điều tang thương không may mắn thế này? Cô nương còn trẻ không bệnh tật, nhân cách đôn hậu vậy thì làm gì có họa phúc khôn lường nào chứ?”

Có lẽ do nghe thấy Hoa Thái U lên giọng nên sợ, Úc Nhi mếu rùi khóc òa. Vân Thư thấy vậy vội vàng đỡ dành cu cậu, còn không quên nói khẽ vào tai Hoa Thái U: “Bà chủ Hoa, Úc Nhi có bà làm mẹ nuôi, đúng là may mắn của cháu.”

“Mẹ nuôi cho dù thế nào đi nữa cũng không thể bằng mẹ đẻ được! Tương lai ta cũng phải lấy chồng sinh con chứ, tới lúc đó làm gì còn thời gian tới quan tâm con của cô nương?”

Hoa Thái U cảm thấy lòng dạ rối bời liền nhét luôn Úc Nhi đang nước mắt nước mũi đầm đìa vào tay Vân Thư: Úc Nhi chỉ có một người thân là cô nương thôi, cho dù vì thằng bé, cô nương cũng không thể để xảy ra bất cứ điều gì ngoài ý muốn với bản thân. Nếu không, ta sẽ bán thằng bé cho Hạ tiên sinh làm kỹ nam đấy!”

Vân Thư vừa lấy khăn lau mặt cho con vừa cười nói: “Bà không làm vậy đâu. Yên tâm đi, tiểu nữ chẳng qua không có việc gì nên tiện tay làm số quần áo này để đó thôi. Tiểu nữ còn muốn nhìn Úc Nhi áo gấm đai ngọc vạn người phải ngưỡng mộ, cho nên nhất định sẽ sống cho tốt.”

“Đúng vậy, Ưc Nhi thông minh như vậy, tương lai chắc chắn sẽ bằng vàng đề tên trúng trạng nguyên, còn sẽ lấy một công chúa làm con dâu cho cô nương nữa chứ.”

Đối với giả thiết của Hoa Thái U, Vân Thư chẳng đồng tình cũng không phản đối.

Chỉ với mấy câu dỗ dành của mẹ, Ưc Nhi đã tươi tỉnh, chớp mắt cười rạng rỡ.

Cả Hoa Thái U và Vân Thư cùng vui theo, bất giác cười theo cu cậu, dường như sự ức chế vừa rồi đã bay theo mây khói.

Lúc rời đi, Hoa Thái U lại thắc mắc về vấn đề vương víu bao lâu trong lòng: “Cô nương đặt tên cho con là Ưc Nhi, có phải để nhớ về người đó đúng không? Nhưng chỉ sống dựa vào những hời ức đó, cô nương có thể chèo trống được bao lâu?”

Vân Thư nhìn lên bầu trời xanh ngắt rộng bao la, bỗng dựng đôi mắt đẹp sáng lên, lại thấp sáng những năm tháng tưởng chừng đã biến thành tro bụi lên, tuy ngăn ngủi nhưng vỹn hắng: “Chí ít trong những ký ức đó, sự ân cần chăm sóc của chàng là thật lòng, đối với tiểu nữ thế là đủ rồi.”

Trở về đại viên, Hoa Thái U nhận thấy Tiêu Mạc Dự đang đứng cạnh cửa sổ vẽ vờ.

Chàng đứng đó trong chiếc áo dài xanh ngọc, mái tóc đen xõa trên vai. Lúc thì nheo mày, lúc lại mỉm cười, cổ tay đưa đẩy, dần dần tái hợp với hình ảnh cao thủ vẽ tranh trong ký ức.

Thực ra từ lâu chàng đã tạo ấn tượng sâu sắc không thể phai nhòa trong lòng Hoa Thái U, cùng với dòng chảy của thời gian, dường như ấn tượng đó càng thêm sâu đậm, rõ ràng hơn. Có điều lúc đó không biết, sau này khi đã biết rồi, nhưng do nghi ngờ, tức giận, lo sợ, cũng do thói kiêu

căng tuổi trẻ nên đã nhất thời tìm cách gạt bỏ hoàn toàn con người đã ghi dấu ấn sâu đậm trong lòng mình đi.

Nay nhìn lại, dường như kết cục vẫn là nàng đã uổng công.

“Cá mực nhỏ, mới sáng bảnh mắt đã đi đâu vậy?”

“Thì đi loanh quanh, thấy cô ngủ say như lợn chết nên không gọi thôi.”

Hoa Thái U định thần bước tới, nghiêng đầu ngắm nghía bức tranh còn chưa khô mực kia: “Cảnh tượng này xem ra rất quen đó!”

Tiêu Mạc Dự coi thường ra mặt: “Đây là ‘Đình ngắm mưa’ nhà chúng ta mà, đương nhiên nàng thấy quen mắt rồi.”

“Ai thèm chúng ta chúng mình với người chứ?”

Hoa Thái U bĩu môi phản pháo: “Đừng có mà ở đây mon men làm thân với ta!”

“Dưới gầm trời này ngoài ta ra, còn có ai muốn chúng ta chúng mình với cô nữa?”

“Nhiều vô kể.”

Tiêu Mạc Dự gác bút, định cù lét Hoa Thái U để trừng phạt, kết quả lại bị nàng lạnh lùng thúc vào lưng, ngay lập tức nhe răng không động đậy được: “Hoa cải dầu, cô có nhân tính không vậy?”

Hoa Thái U cầm chai thuốc, tiếp đó nói với giọng đậm chất nữ vương: “Đi nào, tới bên kia ngoan ngoãn nằm xuống!”

Càng ngày Tiêu Mạc Dự càng nghiệm ra một điều sâu sắc, dưới sự áp đặt của nữ quyền không thể phản kháng chỉ có thể bi ai mà nghe thôi...

Lúc Hoa Thái U xoa thuốc, như thường lệ nàng lại nghe thấy những tiếng gào thét thê thảm to có nhỏ có, Hoa Thái U vờ như không nghe thấy chỉ tập trung làm việc của mình, dù gì nàng cũng đã hiểu anh chàng này càng kêu to càng chứng tỏ chẳng có vấn đề gì to tát cả.

Sau khi bôi thuốc xong, Hoa Thái U đứng dậy cất chai thuốc, Tiêu Mạc Dự vẫn giữ nguyên tư thế nằm sấp.

“Hoa cải dầu...”

“Gì vậy?”

“Cô vừa gặp chuyện gì phải không?”

“Đâu có, sao lại hỏi vậy?”

“Chút tâm tư đó của cô làm sao có thể giấu được ta chứ? Thoải mái đi, đừng giấu nữa.”

Trầm ngâm một lát, Hoa Thái U chậm rãi đi tới trước cửa sổ rồi lấy bức tranh thủy mặc kia lên: “Cá mực nhỏ, giữa hai ta có rất nhiều hồi ức chung, nhưng dường như chỉ có hồi ức mà thôi. Trừ những thứ đó ra, giữa chúng ta còn lại cái gì chứ? Nói thẳng ra là sau khi rời khỏi Tiêu gia, ta cũng thường xuyên nhớ tới người, nhớ tới rất nhiều chuyện trước kia. Đôi lúc thậm chí ta cũng cho rằng điều này có nghĩa ta...thích người... nhưng...”

“Hoa cải dầu...” Tiêu Mạc Dự lên tiếng ngắt lời nàng: “Mảng hồi ức đó thuộc về chúng ta, chỉ thuộc về chúng ta mà thôi. Mọi thứ trước đây sẽ lưu lại dấu tích trong cuộc sống của chúng ta, đó chính là tài sản mà chúng ta nên trân trọng. Nhưng nó hoàn toàn không đáng để chúng ta chìm đắm trong đó, và càng không đáng để chúng ta chìm đắm trong đó, và càng không đáng để chúng ta dựa vào. Hồi ức của chúng ta tuyệt đối không chỉ dừng lại ở sáu năm ngắn ngủi đó, mỗi ngày về sau, sẽ trở thành một phần

trong đó. Hiện giờ, nàng không có cách nào xác định được tâm ý của nàng đối với ta, điều này cũng không sao, ta đã từng nói, thứ chúng ta có chính là thời gian. Một ngày nào đó, nàng sẽ hiểu ra và nói với ta rằng, người mà nàng yêu là Tiêu Mặc Dự ta. Bởi vì, trong hồi ức của nàng, ngoài ta ra, sẽ không thể có sự tồn tại của người đàn ông khác!”

Tới lúc này Hoa Thái U mới nghe ra dường như có gì không ổn trong giọng nói của chàng, nàng nhìn kỹ lại, lúc này mặt chàng trắng bệch, mồ hôi lạnh đầy đầu. Nàng thất kinh hỏi: “Người sao vậy?”

Tiêu Mặc Dự khó nhọc đáp: “Vừa rồi nàng đánh mạnh như vậy, còn hỏi ta làm sao...”

“...Vậy sao người cứ liều mạng gào thét vậy? Chẳng phải lúc người đau thật, thì không lên tiếng sao?”

“Bởi vì tâm trạng nàng không tốt.”

Tiêu Mặc Dự nghiêng mặt gối lên cánh tay, những lọn tóc mai ướn dính bên má, trong đôi mắt đen sáng ánh lên nụ cười sâu sa.

Thì ra khi chàng đau nghề gốm, cũng vẫn kêu gào thảm thiết, có điều chàng làm như vậy mục đích là để khiến nàng có thể giải tỏa tâm trạng không tốt.

Đây chắc là một hồi ức mới? Khác hẳn với trước đây...

DU THÁI HOA

Lập Thệ Thành Yêu

www.dtv-ebook.com

Chương 7+1

Type: Kim Thanh

Hoa Thái U cảm thấy cuộc sống gần đây của nàng càng ngày càng kỳ dị, đúng vậy, không sai, đích thực là kỳ dị.

Đầu tiên là “bị bao”, tiếp đó “bị tở tình”, sau nữa là chuyện “gian tình” với phu quân cũ, rồi dưới sự đồn đại tung hô của đám người vây quanh không rõ chân tướng sự việc biến thành “bị độn giá”, cuối cùng chính là bị “thích sát”.

Lại nói từ sau Loan Lai điếm chết một người lai lịch không rõ ở ngoài nhà phía đông, cứ cách dăm bữa nửa tháng lại có một gã rất giống với tên đầu tiên yêu cầu hòa thượng biến mình thành người dẫn đường đến Tây phương cực lạc, tới thời điểm hiện tại đã xếp hàng tới người thứ bảy.

Cả bảy người đều mặt đồ đen từ đầu đến chân, thậm chí bịt mặt cũng bằng vải đen, ngoài người đầu tiên bị Loan Lai trực tiếp xử, số còn lại đều sau khi bị bắt sống tự mình kết liễu. Phương thức tự sát mỗi người một kiểu khiến người ta phát điên, ví như có một vị huynh đài còn nhịn thở khiến bản thân bị chết ngạt.

Hoa Thái U bó tay, chẳng còn cách nào giải cứu chỉ biết đứng nhìn mà than, tại sao người muốn chết lại nhiều như vậy, nhưng nghĩ đi nghĩ lại cũng giống như thiêu thân vào lửa, kẻ háo sắc lao vào người đẹp kiên quyết không giao động...

Thực ra thân thủ của những người này đều không kém, có điều gặp phải gã hòa thượng điên kỳ lạ thì chỉ có thể đi tới trước mặt Phật tổ than khóc nỗi niềm của mình.

Võ công của Loan Lai thô bạo nhưng rất hiệu quả, chỉ cần đúng một chiêu, đó là điểm huyết. Điểm vào đâu tuyệt đối chuẩn đồng thời kèm theo thân pháp giống như quý hồn, bách phát bách trúng tuyệt đối không có chuyện điểm trượt. Không những thế gã này chỉ dùng đúng một ngón tay để giải quyết tất cả.

Hoa Thái U không biết chiêu này của Loan Lai bắt nguồn từ môn phái nào, cũng không biết lai lịch của mấy người áo đen rất có tổ chức và kỷ luật kia, nàng chỉ biết đúng một điều, toàn bộ bọn họ không phải là người bình thường, đều thuộc loại ghê ghớm, có bản lĩnh.

“Nhóm bảy người” nửa đêm canh ba mò tới cửa Tiêu Kim lâu, một khi bị bắt lập tức tự sát, đương nhiên không thể ghé thăm tự nhiên xã giao nói chuyện kết thân được. Điều đặc biệt hơn nữa, mỗi lần Loan Lai xuất hiện thì đều “trùng hợp” gặp được rồi thuận tiện ra tay, e là không phải do trong lúc “nhìn trộm” rồi nhân tiện điểm huyết cho vui.

Hoa Thái U không hiểu nổi nguyên nhân bên trong, thế nên nàng cũng lười không muốn suy đoán. Lần nào cũng vậy, sau khi xảy ra sự việc Loan Lai đều vác cái xác đó đi, xóa sạch mọi dấu vết giống như không có việc gì xảy ra vậy, còn nàng cũng phối hợp tích cực không nghe thấy cũng không tò mò dò hỏi, chỉ cần xác định mục đích của đám người kia không phải Tiêu Kim lâu là được.

Còn về mục tiêu là nàng hay Tiêu Mặc Dự... có vẻ chuyện này hoàn toàn không khác nhau là mấy vì dù gì hai người cũng đang cùng sống chung trong một ngôi nhà.

Xem ra được đồng sinh cộng tử có vẻ cũng rất tuyệt.

Hoa Thái U vừa nghĩ tới đây, bất giác bật cười.

“Tự nhiên lại đứng đó cười ngây ngô làm gì vậy?”

Tiêu Mạc Dự đang thử dây đàn vừa nói vừa tiện tay gảy hai tiếng, tiếp đó nghiêng đầu lắng nghe, gật đầu, xem ra rất hài lòng.

Cả tháng nay, chàng và Hoa Thái U càng ngày càng chung sống hòa hợp hơn, đồng thời cũng rất vui vẻ với các cô nương trong Tiêu Kim lâu.

Cũng phải thừa nhận rằng, lâu xanh có cống hiến lớn trong việc truyền bá và kế thừa thi từ ca vũ nghệ thuật. Đánh đàn hay kỹ thuật nhảy múa, đặc biệt là ca vũ âm luật, nếu chỉ dựa vào những nhạc sư được đăng kí chính thức, chắc chắn không thể phổ biến rộng rãi cho quần chúng và cũng không thể có được sức sống mãnh liệt lâu đời như vậy được. Đương nhiên, chỉ trông mong vào đám khuê nữ lá ngọc cành vàng cả đời giam mình trong phòng tự tìm kiếm niềm vui cho bản thân thì càng không đáng tin cậy.

Có rất nhiều cô nương ở những lâu xanh lớn từ nhỏ đã phải chịu sự dạy dỗ rất hà khắc, do vậy sau khi trưởng thành thường sẽ có trình độ tương đối ở một phương diện nào đó, ví như tài đánh đàn của Tử Vũ hay kỹ thuật múa điêu luyện của Vân Thư.

Đương nhiên ở một lĩnh vực khác thì Phong Diễm lại đạt tới trình độ xuất chúng bất kỳ ai đều phải ngưỡng mộ...

Chính vì vậy tài văn nghệ của Tiêu Mạc Dự cũng có thể coi là anh hùng có đất dụng võ, sáng tác nhạc hay sáng tác các bài từ, làm thơ, cái nào chàng cũng tinh thông. Chẳng mấy chốc, chàng đã trở thành nhân vật nổi tiếng lẫy lừng trong giới lâu xanh ở Ung thành. Trong số các cô nương đang nổi không một ai là không vui mừng hớn hở khi sở hữu một tác phẩm được Tiêu Mạc Tự ban tặng, nếu có thể mời được chàng đích thân chỉ dạy, không nghi ngờ gì, đây là cách hữu hiệu để tự nâng giá bản thân.

Tiêu Mặc Dự cũng hoàn toàn không phản cảm với điều này, nếu rảnh rỗi không có việc gì chàng thỉnh thoảng cũng nhận lời.

Còn về Hoa Thái U, đương nhiên nàng cũng ủng hộ cả hai tay, tính về mặt công, người ta làm vậy là để làm phần vinh hơn sự nghiệp của nàng; còn về tư, thì lại mở được một nút thắt trong lòng nàng. Bởi vì nàng phát hiện vị huynh đài này bất luận với ai, chỉ cần nói hoặc làm những việc có liên quan tới nghệ thuật, thì cái thói mê gái, nhiệt tình của chàng lại giống hệt như thời còn ở bên biểu muội khi xưa...

“Cá mực nhỏ, người bạn như vậy, thì không cần phải nhận lời bọn họ đâu”

“Nàng ghen à?”

“Vớ vẩn! Ta vốn không muốn ép người, ta biết, với loại công tử như người, thật ra rất coi thường gái lầu xanh. Người đã rất nể mặt ta rồi, diễn tuồng diễn tới mức này, đối với Tiêu đại công tử người mà nói quả thực không dễ dàng, ta cũng không dám được voi đòi tiên.”

Tiêu Mặc Dự nghiêng đầu liếc xéo Hoa Thái U: “Đừng có vớ bở còn giả bộ ngoan ngoãn, đã biết tông ta vì nàng mới làm như vậy, thì càng phải rõ một điều ta không chỉ làm qua loa cho xong chuyện rồi thôi. Không thể phủ nhận, trước đây đúng là ta có ý coi thường chốn hoan lạc này, nhưng giờ thân phận nàng cũng nằm trong chốn này, ta há có thể coi thường? Huống hồ, trải qua một khoảng thời gian tiếp xúc, ta cũng nhận thấy vài phần về bản chất tốt đẹp của họ. Sự thực là, ngành nào nghề nào cũng đều có cái tối tăm mờ ám không thể nói cho người khác, tuy bề ngoài bóng bẩy đẹp đẽ thế nào, thì bên trong vẫn khó tránh khỏi xuất hiện những góc khuất đầy những việc ô uế. nói trắng ra, chỗ nào cũng đều có những phần tử bất hảo, đồng thời cũng có những người đáng được tôn trọng. Ta không thể, cũng không có quyền vì cách nhìn đã được quy chụp từ trước mà tự cho

mình cao quý hơn người khác một bậc. Những gì nàng để tâm ta sao có thể coi khinh chứ? Hoa cải đầu nàng hiểu ý của ta không?”

Mặt trời ngày cuối thu rọi lên mặt chàng, không hề để lại một chút bóng râm nào, cũng giống như trái tim giờ này phút này của Hoa Thái U vậy.

Hoa Thái U bước tới, lần đầu tiên trong đời nàng vòng tay ôm lấy eo chàng, dựa đầu vào vai chàng trông động tác của nàng rất căng thẳng, chỉ cất giọng run rẩy khẽ nói: “Cá mực nhỏ, cảm ơn chàng. Thiếp vốn cho rằng, tuy chàng không nói ra nhưng trong lòng nhất định cũng có phần e ngại đối với thân phận tú bà của thiếp. Những ngày gần đây thiếp luôn nghĩ xem chàng sẽ chuẩn bị mở miệng thế nào, để thiếp lặng lẽ rời bỏ Tiêu Kim lâu, gạt bỏ mọi thứ ở đây của thiếp, đồng thời từ nay về sau tuyệt đối không nhắc lại nữa. Bởi thiếp biết Tiêu gia tuyệt đối không thể chấp nhận người con dâu đã từng làm tú bà như thiếp được”.

Sự chủ động của Hoa Thái U khiến Tiêu Mạc Dự bất ngờ không kịp trở tay, sau phút ngỡ ngàng ngần ngụi, sự ấm áp của khoe mắt và khoe miệng nhoẻn cười của chàng cũng chẳng chút thua kém so với ánh nắng giữa trưa là bao. Chàng giơ tay ôm lấy nàng, trước tiên rất dè dặt, tiếp đó dần xiết chặt: “Nếu ta làm như vậy, nàng sẽ ngoan ngoãn đi theo ta chứ?”

“Chàng nói xem?”

“Ta biết tỏng nàng sẽ không đi đâu”.

“Thiếp là bà chủ của Tiêu Kim lâu, tuy chỉ là bà chủ trên danh nghĩa”. Hoa Thái U cười nói tiếp: “Nhưng, chỗ này lại mang đến cho thiếp cảm giác ổn định, sau khi đã một mình rong ruổi quá nhiều nơi như vậy. Thiếp thích Tiêu Kim lâu, và thích cả người ở đây nữa. Tuy trông họ đều có gì không bình thường...”

Tiêu Mạc Dự dí ngón tay lên trán Hoa Thái U trêu: “Bởi bản thân nàng cũng không bình thường mà”.

Hoa Thái U hơi ngạc nhiên, nghiêng người nhìn Tiêu Mạc Dự, tiếp đó nhoẻn cười: “Vậy thiếp chỉ có thể ngoan ngoãn đợi chàng đến dắt đi rồi”.

Miệng Tiêu Mạc Dự tạo thành một hình vòng cung đầy đặn, chàng áp đầu nàng vào ngực mình: “Hoa cải dầu, nàng đồng ý rồi ư?”.

“Vâng”.

Chàng đã vì thiếp mà thay đổi cách nhìn thâm căn cố đế của mình, sao thiếp lại không thể vì chàng mà dẹp hết phòng bị chứ.

Chàng có thể nhìn thấu mọi suy nghĩ trong lòng thiếp, thiếp cũng linh cảm được điều này và tin chắc rằng trên đời tồn tại duyên phận trời định.

Lần này là lựa chọn của thiếp, thiếp sẽ không dễ dàng buông tay đâu.

Mặc dù đã xác định rời khỏi Tiêu Kim lâu, nhưng một vì công việc của Tiêu Mạc Dự ở Ung thành không thể kết thúc trong khoản thời gian ngắn, hai là mấy đại quân sự gần đây bận túi bụi đến cả Hạ tiên sinh điên điên khùng khùng kia cũng ít khi lộ diện, do vậy Hoa Thái U quyết định tốt nhất đợi qua vài ngày nữa tìm được cơ hội thích hợp sẽ nói với họ chuyện này.

Sau hôm Vân Thư thốt ra những lời kì quặc kia, Hoa Thái U không yên tâm, liền đi tìm cô nương này mấy lần, có điều lại không phát hiện thấy bất kì tình hình bất ổn nào, có lẽ lúc đó chỉ là phút thương cảm bột phát mà thôi.

Đã mấy ngày không gặp Úc Nhi, thêm vào đó nghĩ tới việc một khi rời khỏi nơi này để có thể gặp lại cu cậu là mong ước viễn vông, nên Hoa

Thái U không kìm được lòng chỉ mong sao ngay lập tức ôm đứa trẻ vào lòng, rồi thơm lấy thơm để.

Hoa Thái U vội vàng đi về phía nam, trên đường đi tình cờ gặp Ngụy Lưu đang bế Úc Nhi.

Sau lần say rượu đó, Ngụy Lưu thường lệ cứ cách mấy ngày lại tới Đại viên một lần, có lúc vừa hay gặp Tiêu Mặc Dự ở đó, hai người liền cao hứng đàm đạo một lúc, trông bộ dạng hai người rất hợp nhau. Nếu Tiêu Mặc Dự không ở đó, cũng không hề nhắc tới những lời đã nói hôm đó. Điều này khiến Hoa Thái U thỉnh thoảng lại không nén được nghi hoặc liệu có phải bản thân nàng say tới mức hồ đồ nên xuất hiện ảo giác chẳng.

Nhưng Ngụy Lưu lại thẳng thắn như vậy, nên nàng chẳng có lí do nào để ngại ngùng e dè cả, đến cả Tiêu Mặc Dự cũng chẳng có bất kỳ cơ hội nào để ghen bóng ghen gió cả.

“Thường Ly, huynh đây đang định lừa bán trẻ con sao?”

“Đúng vậy, lừa bán cho nàng, ra giá cao ngất ngưỡng thôi”.

“Cục cưng này của muội vô giá đấy”.

Hoa Thái U và Ngụy Lưu vừa nói vừa cười, vừa vui vẻ đỡ lấy Úc Nhi, tiếp đó giả vờ đưa ngón tay mím mím của cu cậu vào miệng định cắn, cu cậu phấn khích tới mức cười sằng sặc, tiếp đó ngoạm một miếng vào mặt nàng.

Ngụy Lưu nhìn thấy vậy bất lực lắc đầu, rút khăn tay định lau vết nước dãi trên mặt Hoa Thái U, nhưng cuối cùng lại dừng lại.

Hoa Thái U lùi về phía sau một bước theo bản năng, rồi chợt nhận thấy tình huống khó xử liền vội vàng giải thích: “Muội chùi vào quần áo của nó là hết, về nhà để mẹ nó giặt là xong”.

Ngụy Lưu khẽ cười, không hề thay đổi sắc mặt cất chiếc khăn đi: “Ta đang định đưa Úc Nhi đi tìm nàng, không ngờ lại tình cờ gặp ở đây”.

“Thật ngẫu nhiên, muội cũng đang đi thăm nó”.

“Ta biết mà. Cô nương Vân Thư nói đã mấy ngày nàng không đến, ta biết ngay nàng nhất định rất nhớ thằng bé”.

“Dường như huynh rất hiểu muội”.

Hoa Thái U vẫn không hề để ý tiếp tục đùa với Úc Nhi, Ngụy Lưu chấp tay sau lưng sóng bước theo nàng, thân hình ưỡn thẳng tạo thành một bóng nghiêng dài dưới chân.

“Thường Ly à ...”

“A Thái...”

Hai người đồng thanh rồi nhìn nhau cười, ngượng ngùng chực giải thích.

Ngụy Lưu lần này không còn giữ phong độ nữa, chàng nói trước: “Nàng còn nhớ lần đầu chúng ta gặp mặt không”.

Hoa Thái U làm mặc xấu với chàng đáp: “Mùi vị bùn nhão đày hồ, kiếp này khó quên”.

“Cả đời này ta chưa từng thất lễ như vậy với phụ nữ...”

Ngụy Lưu khẽ than: “Sau hôm đó, đến bản thân ta cũng cảm thấy khó hiểu. Do vậy khi biết tin nàng ốm, ta chẳng còn mặt mũi nào tới thăm cả. Cứ chần chừ rất lâu, cuối cùng mới lấy can đảm để tới”.

“Lẽ nào huynh cũng bị dẫn vật tâm lý như vậy sao?” Hoa Thái U quả thực kinh ngạc: “Muội thấy huynh làm việc gì cũng đều có chủ đích, mọi

sự đều nắm chắc trong tay mà”.

“Ta bắt buộc phải như vậy, mới có thể đi tới ngày hôm nay. Liệu có phải vì nguyên do này, khiến nàng có phần sợ ta chăng?”

“Sợ thì chưa tới mức, có điều đôi khi cảm thấy huynh không dễ tiếp cận mà thôi. Nhưng cũng chẳng trách được, thân phận và địa vị của huynh, quyết định huynh bắt buộc phải giữ khoảng cách với người ngoài”.

“Nàng nói rất đúng, chỉ là ta vốn hi vọng nàng không thuộc phạm trù ‘Người ngoài’ kia”.

Ngụy Lưu tiện tay ngắt một chiếc lá, vân ve trong kẽ tay, chăm chú nhìn đường vân rõ nét của nó nói: “Lần đầu gặp gỡ, ta tự báo họ tên, còn nàng hoàn toàn không có phản ứng. Lúc đó ta còn lăn tăn không hiểu, tại sao Tiêu Kim lâu lại để cho người hoàn toàn không quan tâm tới thế cục làm bà chủ nhỉ. Sau này, trong quá trình điều tra vụ án, ta đã tiện thể tìm hiểu nàng ở khía cạnh khác, loại trừ toàn bộ những điều hoàn toàn không biết về nàng, nhận xét của những người còn lại đều rất tốt”.

Hoa Thái U cười trêu: “Không ai lại nói xấu bà chủ của mình”.

Ngụy Lưu không để ý tới lời của nàng, tiếp tục nói tiếp: “Điều này khiến ta nảy sinh lòng hiếu kỳ, thêm vào đó nàng xuất thân nhà danh giá lại chưa từng hành tẩu giang hồ, do vậy ngôn ngữ cử chỉ rất hay. Ta đã dần dần thích cảm giác được nói chuyện thoải mái với nàng”.

Hoa Thái U cười tới mức khoe miệng bắt đầu giật liên hồi: “Muội chỉ có thể bốc phét với những chủ đề đơn giản thôi, nếu tiếp tục nói tiếp, e là huynh sẽ phát hiện ra muội thực ra là người chẳng thú vị chút nào”.

“A Thái...”

Ngụy Lưu khẽ gọi: “Nàng là người đầu tiên, cũng là người duy nhất, hiểu được tên của ta. Bởi vì không ở lại nên mới rời xa. Nếu ta ở lại, liệu nàng có thể đừng rời đi không. Vì ai mà ở lại và vì ai mà rời xa”.

Tiếp đó Ngụy Lưu đưa chiếc lá lên miệng thổi, những ngón tay dài mạnh mẽ cố định những chiếc lá, giai điệu đó cứ vấn vương khiến lòng người ta khó có thể yên được.

Hoa Thái U lặng người, đến cả Úc Nhi đưa bé hiếm khi im lặng này cũng lặng lẽ nằm yên trong lòng nàng, như thể nghe hiểu được điều gì vậy, khóe miệng méo xệch định khóc.

Thổi hết bài, Ngụy Lưu buông tay, mặc cho chiếc lá rơi xuống đất, tiếp đó lấy ra một chiếc còi nhỏ màu xanh từ trong tay áo ra dỗ Úc Nhi, cậu bé vừa thấy đã nhoén miệng cười tươi.

“Có lẽ đây là đồ chơi của Úc Nhi, lúc ta đến, Vân Thư cô nương để nó chơi bò một mình ở ngoài sân, ta thấy cậu bé túm lấy thứ này đang định nhét nó vào miệng, liền giật lấy dấu đi”.

Ngụy Lưu đưa cái còi cho Hoa Thái U dặn dò: “Cận thận đường để nó nuốt đấy”.

“Ừ...”

Hoa Thái U đáp lại, rồi không biết phải nói gì nữa, nàng đành cuối đầu ra vẻ rất hứng thú nghiên cứu cái còi kia.

Ngụy Lưu cười nói: “Ta còn có việc, cáo từ trước đây. Nhờ nàng đưa Úc Nhi về trước nhé”.

“Vâng...”

Hoa Thái U vẫn chỉ nói mỗi một từ, đột nhiên nàng khẽ “à” một tiếng khi Ngụ Lưu quay người định đi.

“Sao vậy?”

“Không...không có gì...Úc Nhi, con chào tạm biệt Ngụ thúc thúc đi”.

Nhìn Hoa Thái U gượng cười cùng Úc Nhi phấn khởi cười vui, Ngụ Lưu cũng cười đáp lại rồi vẫy tay, quay người, ánh mắt ánh lên vẻ khó hiểu.

Hoa Thái U vẫn đứng nguyên tại chỗ, nhìn chăm chăm vào thứ trong tay, hồi lâu không động đậy.

Đây không hẳn là chiếc còi thông thường, càng không phải là đồ chơi trẻ con, tuy hình dáng bên ngoài không thấy có gì đặc biệt nhưng chỉ cần nhìn kỹ một chút, có thể nhận thấy cấu tạo bên trong rất phức tạp.

Đây là công cụ được đặc chế dùng để truyền tin.

Sau khi người đầu tiên trong “nhóm bảy người” biến thành xác chết và bị Loan Lai vác đi, lúc đó Tiêu Mạc Dự đốt pháo hiệu.

Và sau đó nàng cũng nghe thấy tiếng còi lạnh lạnh nhưng rất bé này. Nàng vốn chỉ cho rằng chàng đang kêu gọi hộ vệ, nay xem ra rất có khả năng không phải vậy.

Hơn nữa mấy người lại mặt kia đều bị Loan Lai điểm huyết ngã, hoàn toàn không có người nào khác xuất hiện.

Lẽ nào người truyền tin với Tiêu Mạc Dự, ở chỗ mẹ con Vân Thu? Giữa họ có mối quan hệ thế nào?

Hoa Thái U cầm chiếc còi trong lòng bàn tay, dần nắm chặt lại, mặc cho Úc Nhi tức tối gào khóc.

Tính khí cu cậu Úc Nhi này cũng thật ghê ghớm. Hoa Thái U phải mất rất nhiều công sức cuối cùng mới dỗ được cu cậu ngừng khóc, nhưng cứ chu mỏ, lông mày nhíu lại khó chịu.

“Bé hư, chẳng qua chỉ lấy có một chiếc còi xấu xí của người thôi mà, vậy là bao tình cảm ta dồn cho con, nào là rất nhiều đồ ăn uống ngon lành coi như vô ích rồi, hơn nữa, thứ này e là vốn không phải của con...”.

Hoa Thái U vừa đi vừa lải nhải không ngừng, Úc Nhi tức tối quay mặt đi biểu thị sự bất cần của mình.

Một lớn một nhỏ khúc mắc về tới Đại viên, sau đó giọng điệu của Hoa Thái U chuyển từ tức giận sang than thở: “Lầu xanh đúng là một nơi tốt đẹp, chỗ nào cũng có nam thanh nữ tú giống như cải thảo ở chợ vậy...”.

Có hai người- một ngồi một đứng bên chiếc bàn ngọc ở giữa sân.

Tiêu Mặc Dự mặc chiếc áo dài xanh nhạt đang gập bức thư rồi cất đi, động tác rất nhẹ nhàng tế nhị.

Còn người đứng buông thông hai tay bên cạnh chàng là một thiếu niên khoảng chừng mười bảy mười tám tuổi, dáng người cao gầy với bộ trang phục màu bạc tay bó, mặt mũi thanh tú, ngũ quan chỉ có thể dùng hai từ “tinh xảo” để hình dung.

Nghe thấy động tĩnh, bốn mắt lia tới. Một đôi mắt tươi cười ấm áp, đôi mắt còn lại... lạnh lùng âm u.

Hoa Thái U bất giác rùng mình.

Người thiếu niên đó quả thực rất đẹp, có thể nói thế này, nếu người này chịu gia nhập đội ngũ kỹ nam, vậy thì toàn bộ kỹ nam trong thiên hạ này đều không cần phải làm nữa. Toàn bộ người này từ trên xuống dưới tản ra khí chất cao ngạo, kiên quyết từ chối người khác...Nói một cách khác đó là

thứ khí chất đáng sợ giống như sét khí vậy, ngụ ý có thể khiến tất cả bọn háo sắc trên đời cho dù có gộp hết lại với nhau cũng không dám động tới một sợi tóc của người này.

“Nàng về rồi sao?”

“À.. vâng”

Tiêu Mạc Dự cười đứng dậy, chờ tới lúc Hoa Thái U tĩnh tâm bước tới, mới giới thiệu: “Đây là Tiểu Cao, từ nay về sau sự an toàn của nơi này sẽ do hãn phụ trách”.

Hoa Thái U há miệng chưa kịp nói gì, thiếu niên kia đã lạnh lùng nói: “Ta tên là Cao Lương Địa”.

Giọng nói của người này toát ra vị lạnh lùng như đến từ nơi sau nhất của vùng đất cực.

“Cao ...Lương Địa...” Hoa Thái U thực sự rất muốn cười, nhưng lấy can đảm hồi lâu rốt cuộc vẫn không dám.

Tiêu Mạc Dự khẽ ho rồi giải thích thêm: “Năm xưa, sư phụ của hãn nhật được hãn ở ruộng cao lương, cũng coi như một cách... kỷ niệm thôi”.

“Không phải vậy, chỉ là do người đó lười mà thôi”. Cao Lương Địa không nể tình vạch trần sự ngẩn học của sư phụ mình.

Hoa Thái U thì cho rằng hãn làm vậy là đang muốn dùng vẻ bề ngoài lạnh lùng tàn khốc để che giấu nỗi đau thương trong tâm hồn, tự đứng trong lòng dâng lên tình mẫu tử, tiếp đó dịu dàng an ủi: “Người phải nghĩ rằng, may mà lệnh sư không nhật được người trong chuồng ngựa, chuồng bò hay chuồng lợn, tuy vẫn có họ có tên nhưng mà tên người có lẽ sẽ không được như bây giờ đâu.”

Khuôn mặt lạnh như núi băng ngàn năm của Cao Lương Địa có cảm giác đang tan vỡ...

Khóe mắt Tiêu Mạc Dự giật giật, chàng chỉ cảm thấy kinh hồn bạt vía: “Tiểu Cao...”.

“Ta không giết cô ấy” Cao Lương Địa chỉ trong nháy mắt đã vá được vết nứt kia, xem ra khả năng tự hồi phục của hãn cũng tương đối đáng nể: “Cũng không để người khác giết cô ấy, đại nhân cứ yên tâm”.

Cái gì mà hãn không giết cũng không để người khác giết chứ, lẽ nào có nhiều người muốn giết nàng lắm sao? Điều này khiến Hoa Thái U cảm thấy rất khó nghĩ, đặc biệt đôi mắt toát lên ánh nhìn sắc lẹm lạnh lùng kia đang từ trên xuống dưới nhìn chăm chăm vào... tóc của nàng?

Nàng còn đang lẩn tránh không hiểu liệu có con sâu róm đang bò trên đầu mình không, thì chợt cảm thấy da đầu nhói đau, thì ra cu cậu Úc Nhi đang bế trong lòng đột nhiên nổi điên giật tóc của nàng.

Lẽ nào vừa rồi Cao Lương Địa chính là nhìn ra ý đồ của thằng quý nhỏ này nên mới chống to mắt đời xem tuồng hay? Đúng là đồ mặt người dạ thú, đồ mỹ nam nham hiểm! Năm xưa đáng ra phải bị vị sư phụ lười biếng kia nhặt được trong hố phân mới phải.

Hoa Thái U vừa nghiêng răng rủa thầm vừa nhe răng đấu với Úc Nhi, Tiêu Mạc Dự cố nín cười bước lên định giúp một tay, không ngờ cu cậu vừa nhìn thấy chàng đã òa lên gào khóc, tay chân khua loạn xạ.

Khi cục diện đang hỗn loạn không biết phải giải quyết thế nào Cao Lương Địa từ đầu tới giờ vẫn luôn lặng lẽ đứng xem chợt ra tay xách cổ áo phía sau cu cậu giống như túm gà, động tác của hãn nhanh như chớp lại rất gọn gàng đẹp mắt, khiến cảm giác đau của Hoa Thái U dịu đi một lát mới tiếp tục phát tác.

Hoa Thái U rơm rớm nước mắt, tay day phần da đầu đang nóng rát, nhìn túm tóc trong tay Ưc Nhi dang khua chân múa tay trên không, nghẹn lời run run giơ tay chỉ vào Cao Lương Địa với nét mặt vô hồn kia.

“Ta chỉ muốn giúp cô thôi.”

“Người người...lẽ nào người cho là bản thân đã giúp ta được một việc lớn?”

Ưc Nhi xem ra rất có hứng thú với trò đấu khẩu này, khuôn mặt đầm nước mắt ban nãy lúc này đã tươi cười, đồng thời còn vừa phấn khởi vừa dang cánh tay béo mũm về phía Cao Lương Địa đòi bế.

Hoa Thái U thấy vậy cảm thấy vô cùng kinh ngạc, thằng quý nhỏ này lại hoàn toàn không sợ Cao Lương Địa – người toát ra vẻ sát khí lạnh lùng âm u có thể khiến mọi sinh vật trong phạm vi năm mét gần hẵn có thể bị chết cứng.

DU THÁI HOA

Lập Thệ Thành Yêu
www.dtv-ebook.com

Chương 7+2

Trong truyền thuyết có nói, mắt của trẻ con là trong trẻo nhất, có thể nhìn thấy diện mạo thật của sự vật. Do vậy Ưc Nhi có thể nhìn thấy dưới vẻ bề ngoài lạnh lùng tàn khốc kia thực ra đang ẩn dấu một con tim đa tình dịu hiền chăng?

Hoa Thái U chẳng kịp nghỉ ngơi nhiều, nàng giành Ưc Nhi lại, lùi về phía sau hai bước đứng cùng Tiêu Mạc Dự, kết quả cu cậu mới một phút trước còn đang phấn khởi là vậy ngay lập tức òa khóc tới mức nước mắt nước mũi đầm đìa.

Hoa Thái U càng kinh ngạc hơn, trong đầu nàng nảy ra một ý nghĩ kì quặc. Nàng cẩn thận dịch chân một bước về phía Cao Lương Địa, thẳng bé lại cười, lại dịch chân về chỗ Tiêu Mạc Dự, cu cậu lại gào khóc âm ỉ.

Vậy là nàng đứng ở giữa, tiếp tục xê dịch một chút sang trái rồi lại xê dịch một chút sang phải, cu cậu hể cứ gần phía trái lại cười còn sang phía phải lại khóc, thử cả trăm lần đều như vậy.

Tình huống này, thật ... thú vị.

Để tránh việc khuôn mặt còn chưa phát triển trọn vẹn của Ưc Nhi bị liệt trước sự thay đổi khóc khóc cười cười với tần suất chóng mặt kia, Hoa Thái U quyết định dừng thí nghiệm, đồng thời cuối cùng chọn nơi khiến đứa trẻ vui.

“Giúp ta trông Ưc Nhi một chút, ta đi sai người dọn dẹp phòng cho người”.

Cao Lương Địa giơ thẳng hai tay, giống như đang cầm một quả nổ có thể bùng phát bất cứ lúc nào vậy ôm đưa trẻ bị bầm mặt mày hơn hờ bị cưỡng chế nhét vào tay, vết nứt trên khuôn mặt lạnh giá dường như càng lúc càng lớn hơn...

Hoa Thái U hài lòng phúi tay, tiếp đó kéo Tiêu Mạc Dự lúc này đang mắt chữ o miệng chữ a về phòng.

Vào đến phòng, Hoa Thái U muốn rút chiếc trâm Huyết Ngọc xuống, nhưng bị mái tóc rối quăn chặt, liền mất kiên nhẫn giật mạnh một cái, đau đến nước mắt trào ra có điều vẫn chưa thành công.

Tiêu Mạc Dự thấy vậy vội vàng giữ chặt tay nàng lại: “Việc này có thể làm bừa như vậy sao? Quả nhiên là da đầu dày nên không thấy đau mà”.

Tiêu Mạc Dự đặt tay nàng xuống, cẩn thận gỡ từng lọn tóc, rút trâm ra, đặt trên bàn, tiếp đó cầm lược chậm rãi chải mái tóc ngang lưng của nàng, trông chàng vô cùng tập trung, động tác dịu dàng.

Hoa Thái U khẽ nghiêng góc độ gương, ngắm nghía khuôn mặt được phản chiếu trong đó.

Môi đỏ như son, mặt tựa như hoa đào, sống mũi cao, đầu môi tròn đầy.

Thực ra trông chàng cũng thực dễ coi.

Trước đây, dường như nàng chưa từng chú ý tới những điều này.

Đặc biệt là đường nét của chiếc cằm, cổ cùng độ cong của xương quai xanh...

Nàng bỗng cảm thấy tim đập dồn dập, máu huyết như trào ngược. Hoa Thái U cảm thấy dường như lần đầu tiên khuôn mặt dày dặn của mình cảm nhận được cảm giác đỏ lên vì ngượng, nàng vội vàng lật úp chiếc gương

xuống, tiếp đó tiện tay vớ lấy chiếc trâm Huyết Ngọc ra vẻ đang nghiên cứu.

“Cá mực nhỏ, chiếc trâm này không phải là chàng mua đúng không?”

Tiêu Mạc Dự dừng tay lại, không đáp.

“Xem ra cũng rất lâu đời rồi, chắc chàng không tới mức mua đồ cổ cho thiếp làm trâm cài tóc đúng chứ”.

“Cái này... là của một người bạn tặng ta, nghe nói đúng là có chút lai lịch, còn có thể bảo vệ người đeo nó được bình an nữa”.

“Chàng tin những điều này sao?”

“Việc này thà tin là có chứ không thể không tin bởi mục đích cuối cùng vẫn là mong được may mắn, có gì không tốt đâu?”

Hoa Thái U vuốt ve đường vân đơn giản trên chiếc trâm, trong ánh sáng không rõ ràng, nàng bỗng cảm thấy sắc đỏ của chiếc trâm ngọc trở nên chói lòa, như thể nó được đúc kết thành từ tinh huyết của hàng nghìn hàng vạn người qua hàng ngàn năm vậy.

Tiêu Mạc Dự giơ tay lấy chiếc trâm ngọc lên, rồi nhẹ nhàng gài nghiêng vào mái tóc bông bành của nàng: “Ngọc là thứ có linh tính, lâu ngày sẽ nảy sinh cảm ứng với người dùng nó, trong thời khắc then chốt có thể bảo vệ chủ. Cho nên Hoa cái đầu à, nàng phải luôn đeo nó bên người biết không?”

Nói rồi lại chỉnh lại chiếc gương “Nhìn xem, hài lòng không?”

Hoa Thái U ngạc nhiên thốt lên: “Chàng học được nghề này từ khi nào vậy?”

“Được búi tóc, vẽ lông mày cho thê tử là tâm nguyện từ khi ta còn nhỏ. Có điều vẫn luôn không có cơ hội để thử thôi”.

Tiêu Mạc Dự đỡ nàng lên, nghiêng đầu ngắm nghía: “Từ giờ trở đi, tay nghề học được này có thể xem như có đất dụng võ rồi”.

“Cá mực nhỏ...”

Hoa Thái U đứng dậy, nhìn sâu vào mắt chàng nói: “Thiếp vừa hỏi chàng chiếc trâm cài tóc này có phải là chàng mua không, chàng không trả lời ngay, bởi vì chàng không muốn lừa thiếp cũng không muốn nói dối thiếp, đúng không?”

Tiêu Mạc Dự không hề tránh né ánh mắt của nàng: “Ta không muốn giấu nàng điều gì, nhưng có một vài chuyện, đến cả người gần gũi nhất cũng không thể nói rõ”.

“Thiếp hiểu, chuyện này cũng giống như việc chàng tới Ung thành hoàn toàn không phải vì mở chi nhánh, hay chàng vào Đại viên sống cũng hoàn toàn không chỉ vì thiếp. Tiêu gia có thể đứng vững trên đời hàng trăm năm không đổ, chắc chắn không chỉ dựa vào mỗi việc làm ăn qua lại. Để được thế này còn liên đới tới thể lực các nơi, hay những mối quan hệ dây mơ rễ má hằng nhật, tuy thiếp không rõ nhưng có thể tưởng tượng được.”

Hoa Thái U khẽ than rồi ôm lấy eo Tiêu Mạc Dự, ghé sát tai vào ngực chàng nghe nhịp tim đập: “Cá mực nhỏ, những việc phức tạp như vậy thiếp đều không muốn quản, mà cũng chẳng có bản lĩnh để quản, cho nên thiếp phải xin lỗi, có lẽ thiếp không thể giúp được chàng cái gì. Thực ra, thiếp là người rất ích kỷ, trong mắt thiếp chỉ nhìn thấy quyền lợi nhỏ nhoi của mình mà thôi. Trong lòng thiếp cũng chỉ chứa được những người trong phạm vi quyền lợi nhỏ này. Thiếp chỉ mong họ an lành, có ăn có mặc bình yên vui vẻ suốt cuộc đời”.

Tiêu Mạc Dự ôm chặt nàng vào lòng, tiếp đó khẽ ngửi mùi thơm trên kẽ tóc nàng: “Nàng hiểu ta, làm sao ta có thể không hiểu nàng chứ? Chỉ cần là những thứ nàng quan tâm, ta nguyện sẽ cùng nàng gìn giữ. Hoa Thái U, nàng có tin ta không?”

Tin không...

Lại một lần nữa Hoa Thái U phải đối mặt với vấn đề này, bỗng đứng trước mắt Hoa Thái U thoáng qua hình ảnh chiếc còi còn nữa việc Ưc Nhi trước giờ không sợ người lạ bỗng dờ chừng gào khóc khi nhìn thấy Tiêu Mạc Dự. Mắt của trẻ con thực sự có thể nhìn thấy tâm tư của người lớn ư? Nhưng chàng đâu có lí do gì để gây bất lợi với một đứa trẻ chứ?

“Cá mực nhỏ, Ưc Nhi là con nuôi của thiếp, vậy nó nên gọi chàng là gì nhỉ?”

Hoa Thái U chợt cảm thấy cánh tay ôm vai nàng chặt lại, tiếp đó nàng nghe thấy chàng cười sáng khoái đáp lại: “Đương nhiên là cha nuôi rồi!”.

“Mỡ dầy mà húp!”

“Chẳng phải nàng cũng trông mong câu trả lời này sao?”

“Vớ vẩn! Cho dù thiếp đồng ý, chưa chắc mẹ ruột của nó đã đồng ý”.

“Vậy thì tìm ngày nào đó, mang quà lớn tới cửa, chính thức nhận Ưc Nhi làm con nuôi của Tiêu gia ta, nàng thấy thế nào?”

“Được”.

Hoa Thái U đứng thẳng, nàng ngắm nhìn đôi mắt ấm áp của Tiêu Mạc Dự, rồi nói rõ từng chữ một: “Thiếp tin chàng. Thiếp bất kể mục đích của chàng là gì, để đạt được mục đích này chàng phải lao tâm khổ tứ vạch ra bao nhiêu tấc kẻ, phải sử dụng bao nhiêu thủ đoạn, nhưng thiếp tin chắc

rằng, chàng sẽ không làm hại những người hoặc những việc mà thiếp quan tâm, như vậy là đủ rồi”.

Tiêu Mặc Dự mím môi, giờ bàn tay hơi lạnh lạnh nhẹ nhàng gạt mớ tóc rối trước trán nàng, rồi thơm một cái giữa đôi hàng lông mày, tiếp đó lại thơm lên đầu mũi nàng.

Tiêu Mặc Dự đang định dịch chuyển xuống dưới, bỗng bất ngờ bị một lực lượng mạnh đẩy ra, may mà đã có vết xe đỗ, chàng kịp thời đứng vững nên cả người mới không bị thảm hại giống như ba lần trước.

Hoa Thái U kinh hãi chỉ vào thiếu niên áo bạc vô hồn đứng ở trước cửa nói: “Người, người... người vào đây từ lúc nào vậy?”.

Cao Lương Địa lạnh lùng đáp: “Từ lúc công tử định hôn cô”.

“Người, người... tại sao người không lên tiếng... không phải, tại sao người không gõ cửa... mà cũng không phải, tại sao người lại lén lén lút lút như ma vậy?”.

Tiêu Mặc Dự vuốt trán: “Sự phụ của hãn trước giờ cũng chưa từng có thói quen gõ cửa”.

Hoa Thái U sụp đổ hoàn toàn: “Vậy cũng không được nhìn những điều không được nhìn chứ”.

Cao Lương Địa tiếp tục nói với giọng điệu vô cảm: “Ta còn không sợ nhìn thấy những gì không nên nhìn, cô giãy nẩy cái gì chứ?”.

Hoa Thái U: “...”.

“Đứa trẻ kia ngủ rồi, ta thì đang đói lắm”.

Buông xong câu này, Cao Lương Địa khẽ lắc người, rồi lặng lẽ biến mất.

Tiêu Mạc Dự cười nói: “Hắn còn biết cách dỗ cho trẻ con ngủ nữa kìa”.

Hoa Thái U giận dữ nhìn: “Nếu chàng còn không dạy được hắn biết gõ cửa, thì cả đời này đừng mong được làm cha”.

Tiêu Mạc Dự lại tiếp tục vuốt trán, lần này thì đau đầu thật rồi...

Mấy ngày sau, Tiêu Mạc Dự quả nhiên chính thức thu nhận Ưc Nhi làm con nuôi. Nghi thức đơn giản, nhưng thủ tục lại rất chu đáo, còn đặc biệt mời Cầu tiên sinh tới làm chứng.

Ngày hôm đó người vui mừng nhất là Vân Thư, và người buồn nhất chính là Ưc Nhi, hai mẹ con người vui kẻ buồn, thật giống với buổi tiệc rượu pha lẫn nước mắt.

Mặt Cầu tiên sinh sau khi uống mấy chén đã bắt đầu đỏ ửng, ôm lấy cu cậu đang nhú mày cười mắng: “Có sự che chở của Tiêu gia, tương lai ai còn dám coi khinh ngươi nhỉ? Từ trên trời rơi xuống miếng bánh có nhân to thế này còn không vui, đúng là thằng nhỏ ngốc nghếch không biết tốt xấu”.

Ưc Nhi trái lại bĩu môi ra vẻ rất khinh thường, tiếp đó “Phì” phun một miếng nước miếng...

Tiêu Mạc Dự vừa cười vừa mời rượu: “Cầu huynh coi trọng Tiêu mỗ quá rồi. Tiêu gia chẳng qua chỉ là một nhà buôn bình thường, để đảm bảo cho đứa trẻ cả đời không phải lo ăn lo mặc đương nhiên không khó, còn những thứ khác, thì cần phải xem xem nhân duyên của bản thân nó thôi”.

“Nếu mọi nhà buôn bình thường đều được như nhà Tiêu huynh thế này, e là thiên hạ từ lâu đã quần hùng sừng sững khắp nơi rồi!”

Cầu tiên sinh lão đảo đứng dậy, nhét Ưc Nhi vào lòng Hoa Thái U: “Bà chủ Hoa, bà phải học hỏi thêm từ phu quân của mình, buôn bán thứ gì

cũng đều làm được, lại tuyệt đối không bị lỗ. Tiêu Kim lâu của chúng ta có thể mở rộng quy mô là hoàn toàn trông mong vào bà đó!”.

“Phu quân gì chứ? Tiên sinh chắc uống say rồi phải không?”

Lúc này Ưc Nhi đã quấy quả rất lâu nên cũng bắt đầu buồn ngủ, ngáp liên tục. Hoa Thái U liền tranh thủ giả bộ xấu hổ tới tức giận bế cu cậu vào phòng.

Lúc quay người, nàng vô tình nhận thấy thần thái Tiêu Mặc Dự hơi gượng gạo, không biết có phải do ngụ ý trong mấy câu nói của Cầu tiên sinh không.

Ưc Nhi nhanh chóng ngủ thiếp đi, Hoa Thái U ngậy người nhìn về mấy gói tay nải được xếp gọn gàng bên cạnh giường, bỗng nàng nghe thấy có tiếng động bên ngoài rèm cửa, một giọng nói dịu dàng cất lên: “Bà chủ Hoa à, Cầu tiên sinh muốn chuộc tội với bà, để tiểu nữ đỡ Ưc Nhi cho!”.

“Nó đã ngủ thiếp đi rồi”.

Hoa Thái U nhìn Vân Thư nói: “Ta tự ý tìm cha nuôi cho Ưc Nhi, cô nương chắc không giận ta đấy chứ?”.

“Tiểu nữ cảm kích bà còn chẳng hết nữa là, sao lại có thể tức giận chứ?”

“Vậy thì tốt, sau này hãy theo chúng ta về Giang Nam đi”.

Vân Thư thất kinh, buột miệng đáp: “Không!”.

“Tại sao lại không? Ưc Nhi là con nuôi của Tiêu gia, lại là đứa con nuôi mà ta tận mắt nhìn thấy nó xuất hiện trên cõi đời này, ta đảm bảo, ta sẽ đối xử với nó giống hệt con đẻ của ta. Dựa vào thân phận hiện giờ của nó, những thứ khác không dám nói, nhưng chỉ ít sau này nó theo nghiệp buôn

bán hay học hành, đều sẽ dễ dàng hơn người khác nhiều. Người ta sinh ra trên đời ai cũng muốn thành công, một nửa phụ thuộc vào khả năng trời phú, một nửa còn lại phụ thuộc vào gia cảnh, vì nghĩ cho tương lai Úc Nhi, cô nương không nên từ chối lời đề nghị của ta”.

Thấy Vân Thư im lặng không nói Hoa Thái U lắc đầu ngao ngán: “Ta biết tâm sự của cô nương, nhưng nếu người đó thật lòng muốn tìm cô nương, thì bất luận cô nương ở đâu cũng sẽ tìm được thôi. Huống hồ Tiêu gia lại có chút danh tiếng, hai mẹ con cô nương qua đó, nói không chừng lại càng tiện tìm hơn”.

Vân Thư giơ tay lau khóe mắt, khẽ cười đáp: “Đa tạ bà chủ Hoa đã suy nghĩ chu đáo cho hai mẹ con tiểu nữ có điều việc này không thể gấp gáp nhất thời được, xin hãy cho phép tiểu nữ suy nghĩ mấy ngày được không?”.

“Đương nhiên không có vấn đề gì, vốn dĩ bọn ta cũng phải một thời gian sau mới rời khỏi đây mà.”

Thấy thái độ Vân Thư dịu lại, Hoa Thái U cũng cảm thấy lòng nhẹ nhõm, vui mừng kéo cô nương nói chuyện với hai người đàn ông đã ngà ngà say ngoài kia tới tận tối.

Lúc về nhà, tắm rửa xong xuôi, Tiêu Mạc Dự nằm trên giường kêu đau đầu, Hoa Thái U bất lực đành phải bóp đầu cho chàng.

Màn đêm buông xuống lạnh lẽo, ánh nến lay động, cả căn phòng bỗng yên tĩnh hẳn.

Nhìn Tiêu Mạc Dự chỉ mặc áo trong, đắp chăn mỏng hai mắt khẽ nhắm, khóe miệng nhếch lên, Hoa Thái U bất giác mím môi cười thầm, không hiểu bắt đầu từ lúc nào hai người họ đã sống chung hòa bình thế này? Nếu đặt vào thời điểm trước đây, chắc chắn sẽ bị cho là câu chuyện buồn cười nhất thiên hạ.

“Cá mực nhỏ, thiếp bảo Vân Thư mang theo Ưc Nhi đi cùng chúng ta, cô nương ấy đã đồng ý rồi”.

“Đồng ý rồi sao?” Tiêu Mặc Dự bỗng choàng tỉnh, mở to mắt như thể rất kinh ngạc.

“Đúng vậy, một chuyện tốt thế này, đương nhiên phải đồng ý chứ, lẽ nào chàng phản đối?”

“Làm gì có chuyện ấy? Ưc Nhi đương nhiên không thể ở chỗ này lâu dài được. Vân Thư là mẹ của nó cũng nên có một nơi dừng chân tốt hơn”.

Tiêu Mặc Dự mỉm cười giơ hai ngón tay bóp mũi nàng. Tiếp đó nói: “Ta chỉ cảm thấy Vân Thư trẻ như vậy, tương lai có khi gặp được người đàn ông lí tưởng hơn”.

Hoa Thái U thấp giọng: “Cái loại người vong tình phụ nghĩa kia, căn bản không xứng với Vân Thư! Không hiểu dây thần kinh nào của Vân Thư bị lỗi, mà lại chung tình với loại người đó chứ. Chính vì thiếp không muốn nhìn thấy như vậy, nên mới khăng khăng muốn cô nương ấy rời đi, chỉ cần không nhớ nhung, kết hợp mở rộng tầm mắt, mới có thể quên hết quá khứ, làm lại từ đầu”.

Ánh mắt Tiêu Mặc Dự như ngừng lại, chàng buông tay, khẽ vuốt ve gò má nàng, vết chai mềm hình thành trên ngón tay chàng do cầm bút quá lâu chậm chậm lướt qua làn da mềm lại khiến nàng cảm thấy ngứa ngứa: “Hoa cải dầu à, nàng phải hiểu rằng, thực ra có rất nhiều chuyện mà người ta không thể tự quyết định được, cho dù là hoàng thân quốc thích, cũng không có cách nào tùy tiện làm theo ý thích của mình, thậm chí những người đó còn phải chịu sự gò bó khủng khiếp hơn nữa kìa”.

“Chàng đang muốn nói đỡ cho người đàn ông đó, hay là đang tự tìm cơ cho mình sau này vậy?”.

Hoa Thái U nhảy bổ về phía trước, hần học bóp cổ chàng: “Cá mực nhỏ, ta cảnh cáo chàng, đừng có ý vào người khác có ba thê bảy thiếp đó. Chàng không được phép đâu! Nếu không thì, ta nhất định sẽ khiến cho Tiêu gia tuyệt tử tuyệt tôn! Riêng về phương diện này tú bà đây có cách chuyên nghiệp đấy, tốt nhất chàng đừng đại mà thử!”.

Tiêu Mạc Dự dang tay ôm chặt nàng vào lòng, tiếp đó xoay ngược thuận lợi đè ngửa Hoa Thái U ra: “Xem ra trong tờ hưu thư ngày hôm đó ngoài lí do không có con ra, còn có thêm vào điều ‘hay ghen’ nữa. Với người không hiền lành lại nhỏ nhen như này, nên dạy dỗ thế nào đây?”.

Thế tay ban đầu bóp cổ của Hoa Thái U không biết tự lúc nào đã đổi sang vòng ôm, nhưng giọng điệu vẫn ngang ngược như cũ: “Nếu thiếp phải chia sẻ người đàn ông của mình với người phụ nữ khác, vậy thiếp chỉ cần treo biển tiếp khách tại Tiêu Kim lâu, xem chàng còn có thể làm gì nào?”.

“... nhanh chóng dẹp ngay ý nghĩ đó đi!”.

“Nói tóm lại chàng chỉ cần chàng có người đầu tiên, thiếp đã có thể có tới người thứ mười lăm rồi, muốn làm xằng há, xem ai sợ ai?”.

Tiêu Mạc Dự một tay vẫn đang ôm eo nàng, tay còn lại đã luồn vào trong tóc nàng: “Vậy thì ta sẽ xơi sạch không còn chút nào trước khi nàng làm xằng, đồng thời ngày nào cũng cho nàng xơi no say, khiến nàng cho dù có ý đồ làm xằng cũng không có sức để làm xằng nữa”.

Hoa Thái U cứng họng: “Cá mực nhỏ, trình độ lưu manh của chàng đúng là đã tiến bộ vượt bậc đó!”.

“Đừng nói nữa. Ta sẽ cho chàng xem cảnh giới tối cao của lưu manh, không phải nói mà là làm!”.

Mắt Tiêu Mạc Dự lộ vẻ xấu xa, hàm răng trắng đều tăm tắp sáng lấp lánh, đang hướng về đôi môi đỏ mọng như đã thèm khát từ lâu chực cắn.

Hoa Thái U kinh mạch nghịch chuyển máu huyết trào ngược, tim đập thành thịch toàn thân vô lực, chỉ có thể kêu đúng một câu: “Lưu manh sắp làm xằng rồi sao!”.

Đúng lúc này, cả hai bỗng nghe thấy từ bên ngoài vọng tới giọng nói vô cùng lạnh lùng: “Hòa thượng thối, lại là ông?”.

Một giọng nói trầm ấm trang nghiêm: “Bần tăng nghe thấy có ai đó gọi bần tăng, do vậy mới hiện thân, tới truyền đạo giải đáp nghi hoặc đây mà”.

Hoa Thái U sụp đổ hoàn toàn gầm lên: “Có quỷ mới gọi người”.

“Bần tăng đang định hỏi, vừa rồi là nam lưu manh thí chủ muốn bần tăng, hay là nữ lưu manh thí chủ muốn bần tăng vậy, hay là cả nam nữ thí chủ lưu manh đều cần? Không phải e ngại, cho dù các vị đơn lẻ đấu hay hợp sức đấu, bần tăng đều kham được! Điều này chính là cái gọi là ta không vào địa ngục thì ai vào địa ngục chứ, bần tăng cam tâm lấy thân mình để độ lưu manh”.

Tiêu Mạc Dự rít qua kẽ răng bầy từ tóe lửa: “Tiểu Cao, tiền hãn xuống địa ngục!”.

“Dạ!”.

“Gì kia? Cao thí chủ cũng tham gia sao? Hay thật hay thật, một lần độ hết, cũng là chuyện công đức lớn, thiện tai thiện tai!”.

“Thiện tai Phật tổ nhà người ấy! Hòa thượng thối, đừng hòng trốn thoát!”.

“Bần tăng không trốn thì là tìm chết rồi, bần tăng không nhẫn tâm khiến Cao thí chủ tạo nghiệp sát sinh, trái tim chân thành của bần tăng đối với Cao thí chủ thiên địa Phật tổ có thể chứng giám!”.

“Câm miệng! Trốn đi đâu?”

“Bần tăng muốn trốn dưới trướng phù dung của các cô nương, Cao thí chủ có muốn vào không? Hoặc giả bần tăng trốn ở ruộng cao lương ở ngoại thành?”

“...Ta nhất định phải giết ngươi!”

“Yêu lắm thì hận nhiều, hãy để bần tăng nói rõ nhé, đây gọi là ‘yêu nàng yêu tới mức phải giết nàng’, bần tăng thật quá may mắn, thật quá may mắn!”.

Lúc này không còn nghe thấy giọng nói lạnh lùng nữa, chỉ còn thấy từng đợt gió lạnh thổi qua thổi lại, thổi tới cả Đại viên, thổi tới những nơi xa không biết tên nữa...

Lại nói về Loan Lai và Cao Lương Địa, hai người này quả đúng là một cặp oan gia. Đúng vào tối Cao Lương Địa vào ở Tiêu Kim lâu, đã đụng phải Loan Lai từ đâu xuất hiện với hành tung mờ ám lén lút.

Một mỹ nam mặt lạnh như tiền, một hòa thượng tươi cười tuấn tú, một người áo bạc tung bay, một người áo bào trắng phất phơ, hai người tuyệt đỉnh cao thủ với thuật khinh công xuất quỷ nhập thần đang đấu một trận quyết tử hoa rơi nước chảy, ánh sáng chói lòa trong đêm trăng thanh gió mát.

Từ đó trở đi, gần như ngày nào Loan Lai cũng xuất hiện, lần nào cũng vậy Cao Lương địa đương nhiên là phải bay qua bay lại đấu với hắn. Do thực lực tương đương nên luôn ở thế giằng co, người này xuất chiêu người kia đáp trả, tựa hồ là phần nào giống cảm giác nam nữ ve vãn, tán tỉnh nhau.

Tiêu Mặc Dự và Hoa Thái U khó tránh khỏi đôi chút rầu rĩ, có hai vị này ở đây, thì không cần lo lắng về sát thủ áo đen nữa, nhưng cũng đồng

thời không còn tồn tại quyền riêng tư cá nhân.

Bầu không khí lãm mạn Tiêu Mạc Dự phải dầy công ập ủ đã thất bại hoàn toàn, thậm chí còn bị trực tiếp đá bay tới tận chín tầng mây, chàng chỉ còn có thể ủ rũ hãm một bình trà, nhân tiện đi tắm, có điều khác là lần này dùng nước lạnh...

Trở về phòng thấy Hoa Thái U đã nằm trên giường, hơi thở đều xem ra đã ngủ say. Tiêu Mạc Dự chỉ còn biết thở dài, ngồi xuống bên cạnh bàn làm việc, vặn nhỏ đèn cầm bút viết thư. Chờ cho vết mực khô mới bỏ vào bì thư dán kín. Tiếp đó dường như chẳng có việc gì để làm nữa, rồi nhúu mày, giơ hai ngón tay vê vê góc giấy.

Đây là động tác vô ý thức mỗi khi chàng gặp vấn đề khó giải quyết, có lẽ đến cả bản thân chàng cũng chưa từng phát hiện mình có thói quen kỳ lạ này.

Tới lúc này, Hoa Thái U đã tỉnh giấc.

“Cá mực nhỏ...”

Giọng nói đột ngột cất lên khiến tay Tiêu Mạc Dự run lên, chàng xé luôn cả góc giấy theo bản năng. Tiêu Mạc Dự nhìn tờ giấy viết thư nham nhở liền cười, tiếp đó liền vo tờ giấy lại, khẽ hỏi: “Thì ra nàng vẫn chưa ngủ sao?”

“Khi nào chúng ta khởi hành vậy?”

“Chẳng phải ta đã nói rồi sao, chờ khi ta xong việc ở đây”.

“Nhưng khoảng bao lâu nữa? Để... tiếp còn nói chuyện với họ”.

“Có thể tạm thời không vội nhắc tới điều này, chờ thêm mấy hôm nữa để ta sắp xếp mọi việc xong xuôi, sẽ cùng nàng bàn luận với mấy vị quản

sự. Nếu có thể, ta cũng muốn rút ra một phần vốn đầu tư vào Tiêu Kim lâu”.

Hoa Thái U cảm thấy quá bất ngờ, nàng ngòai bật dậy thắc mắc “Tiêu gia từ trước tới giờ chưa từng làm ăn trong lĩnh vực này, sao chàng lại...”.

“Bởi vì nàng thích nơi đây, không những thế nàng đã từng là tú bà ở đây, do vậy tuy đã rời khỏi đây, nhưng ta vẫn hi vọng nàng có thể dùng một hình thức khác kết nối với nơi này”.

Tiêu Mạc Dự đưa tay chống trán, nghiêng đầu nhìn Hoa Thái U đang ngậ ngộ: “Đương nhiên, nguyên nhân quan trọng nhất chính là, Tiêu Kim lâu rất dễ kiếm tiền. Chắc nàng vẫn còn nhớ lời Câu tiên sinh nói đúng không? Ta là thương nhân, từ trước tới giờ chưa từng thực hiện vụ làm ăn nào lỗ vốn cả”.

Đến cả điều này, chàng cũng nghĩ cho nàng...

Nàng nhảy xuống đất bằng chân không, rồi chạy tới bên cạnh Tiêu Mạc Dự, thơm một cái lên má chàng, sau đó lại nhanh chóng lặn tằm.

Tiêu Mạc Dự chạm vào vùng ươn ướt trên má, đôi lông mày khẽ cong lên, tiếp đó đứng dậy lấy một chiếc khăn, đi tới trước giường, rút đôi chân ngọc của Hoa Thái U đang ở trong chần ra, cuối cùng lau hết vết bẩn dính vào bàn chân nàng: “Đã lớn thế này rồi, vẫn bất cẩn như vậy. Nền đất không chỉ lạnh mà còn rất bẩn, vậy mà cứ chạy khắp nơi rồi lại chui vào chần, nàng đúng là con mèo con không biết chăm sóc bản thân”.

Hoa Thái U thấy buồn buồn, chỉ muốn rút chân vào, nhưng bị Tiêu Mạc Dự giữ chặt mắt cá đến mức không cựa quậy được.

Ngón tay chàng thon dài, tuy cầm bút quanh năm, nhưng lại rất khỏe không yếu ớt giống như tay của thư sinh. Xúc cảm ấm áp, vừa mang vẻ tự tin pha lẫn tôn chỉ độc chiếm. Thôi thì không giấỵ đập nữa, nàng lặng lẽ

ngắm nhìn cảm xúc chân thật của chàng, cảm nhận sự yêu chiều toát ra từ nhất cử nhất động của chàng.

Sau khi đắp chăn cho nàng xong, chàng nói: “Chuẩn bị sẵn đi, hai ngày nữa, ta sẽ đưa nàng ra ngoài thành sẵn”.

Hoa Thái U vùi đầu trong chăn, cười khúc khích.

Kết quả hai ngày sau hai người quần quýt ra ngoài, có điều không phải là đi sẵn mà là đi dự tiệc ở chỗ Ngụy Lưu.

DU THÁI HOA

Lập Thệ Thành Yêu
www.dtv-ebook.com

Chương 8

Type: Trâu Bò Siêu Cấp

Thành chủ Ung thành hàng năm vào mùa thu thường tổ chức một buổi yến tiệc long trọng, trong bữa tiệc đó sẽ mời tất cả những nhà buôn có máu mặt trong thành tới Ngụy phủ ăn hải sản thượng ngoạn hoa cúc.

Đây là lần đầu tiên thành chủ mới thiết tiệc, cũng đồng nghĩa với việc lần đầu xuất đầu lộ diện trước công chúng, ý nghĩa đương nhiên không giống với bình thường, do vậy đôi bên đều rất coi trọng.

Là anh cả trong ngành lâu xanh, năm nào Tiêu Kim lâu cũng được chọn làm khách quý, đại diện tham gia dự tiệc thường là quản sự phụ trách đối ngoại Cầu tiên sinh. Hoa Thái U vẫn kế thừa phong cách giấu mình sau màn của Bạch đại nương vạn sự không xuất đầu lộ diện, chỉ lo ăn ngon mặc đẹp chơi đã ngủ sâu, những chuyện phiền phức khác coi như không nghe cũng chẳng hỏi.

Còn Tiêu Mạc Dự danh nổi như cồn từ mấy tháng trước, lúc vừa tới Ung thành đã được mời dự tiệc bởi đích thân thành chủ đại nhân.

Thế là Hoa Thái U được vinh dự trở thành người đi kèm của Tiêu đại công tử Tiêu gia, hơn hở sau chàng bước vào cửa lớn Ngụy phủ.

Ung thành là vùng đất mậu dịch vùng biên cương lớn nhất cả nước, do vậy không thể coi thường sức mạnh của các nhà buôn. Nhà họ Ngụy là kẻ nắm quyền tuyệt đối nhiều đời về kinh doanh ở đây, do vậy khí phách của

kiến trúc phủ trách e là cũng không kém phần trang trọng so với hoàng cung ở đế đô.

Cầu tiên sinh và Tiêu Mạc Dự do thế lực hiển hách nên được xếp ở hàng khách quý cùng bàn với Ngụy Lưu ở trong sảnh. Mười nhà tài phú đứng đầu trong bảng xếp hạng các nhà tài phú của Ung thành lần lượt được sắp xếp theo thứ tự trong sảnh ra ngoài sảnh. Bên trong sắp ba dãy bên ngoài sắp ba dãy vừa đủ để bày năm sáu chục bàn. Còn về những người đi theo các ông chủ chỉ có thể ngồi ở ngoài sân, đến cả nửa sợi tóc của thành chủ đại nhân trong truyền thuyết cũng không có cơ hội nhìn thấy.

Hoa Thái U rảnh rang tới mức chẳng có chuyện gì làm, nàng liền mượn cớ đi vệ sinh lên chuồn ra khỏi khu vực yến tiệc.

Ngụy phủ mở tiệc chiêu đãi khách quý, đã khai thác một phần sân vườn để cho khách có thể du ngoạn tiêu khiển sau bữa tiệc, phạm vi phòng vệ không còn nghiêm ngặt như thường lệ. Trên đường đi rất nhiều kẻ hầu người hạ của Ngụy phủ nhìn thấy Hoa Thái U ăn mặc giống như người hầu, liền cho rằng nàng là thuộc hạ của ông chủ nào đó, hơn nữa lại thấy nàng trắng trẻo nho nhã không giống phường lỗ mãng hay gây chuyện nên cũng không ngăn trở hỏi han.

Cứ như vậy nàng gặp thuận lợi không chút trở ngại đi tới một chỗ tương đối yên tĩnh, nàng đưa mắt nhìn tứ phía, tự ước đoán chỗ này cũng không xa nơi yến tiệc lắm, để tránh không gây ra bất kỳ phiền phức nào, nàng quyết định quay về.

Hoa Thái U vừa quay người, vừa hay nhìn thấy một người đang chấp tay sau lưng đứng ở bên đường, người đó mặc quan phục, đội mũ cánh chuồn, ngọc bội dắt ngang lưng đang rướn mày khẽ cười với nàng.

“A Thái, cách ăn vận này của nàng thật thú vị!”

Hoa Thái U bối rối gãi đầu: “Dân nữ còn ngờ rằng mình đã ngụy trang rất thành công đó, ban đầu Cầu tiên sinh còn không nhận ra nữa kìa.”

“Nàng vừa vào phủ ta đã nhìn thấy rồi.”

Ngữ khí thần thái của Ngụy Lưu lúc nào cũng thản nhiên như vậy, mang sắc thái đương nhiên, như có kế hoạch trước vậy.

Lúc khách khứa vào phủ, chàng không đứng ở cửa nghênh đón mà đứng ở sảnh lớn cách xa chỗ đó để quan sát. Hoa Thái U và Tiêu Mặc Dự đã phải tách nhau ngay bên ngoài dãy tường đầu tiên. Trong hàng trăm người như vậy, có thể nhận ra ngay nàng đã cố ý ăn mặc thành người hầu bình thường không có bất kỳ nét đặc sắc nào, nếu chị dựa vào mắt thường cho dù tốt thế nào cũng là việc khó có thể thực hiện được...

“Sao... huynh không tiếp khách ở phía trước?”

“Lúc khai tiệc kính mấy cốc rượu coi như xong, những việc còn lại đã có người khác xử lý.”

Ngụy Lưu nghiêng người, làm bộ mời: “Đã tình cờ gặp ở đây, nàng có muốn uống cùng với ta không?”

Một lát sau, lại bổ sung thêm: “Hôm nay nếu có người rời đi với cái bụng rỗng không, há chẳng phải ta đãi khách không chu đáo sao?”

Hoa Thái U đã loanh quanh được khá lâu, lúc này cũng hơi đói bụng, hưởng hồ thái độ của Ngụy Lưu khiến nàng không thể từ chối, liền sáng khoái nhận lời. Ngụy Lưu từ trước tới giờ chưa từng che giấu mình có ý với Hoa Thái U, nàng cũng từ trước tới giờ chưa từng giấu giếm tình cảm của mình với Tiêu Mặc Dự, đôi bên rất thẳng thắn, do vậy cũng chẳng cần tránh né.

Hoa Thái U cùng Ngụy Lưu rẽ vào con đường nhỏ tới một cái đình ở giữa hồ, trên bàn bày sẵn hai bầu rượu, hai đĩa cua, cùng rất nhiều đồ dùng ăn cơm.

“Huynh đã sắp đặt trước sao?”

“Ta biết nàng sẽ nể mặt ta mà.”

“Thế diện của thành chủ đại nhân cho dù muội có thêm mấy cái mặt nữa cũng không dám làm trái.”

Cả hai người vừa cười nói vừa ngồi xuống, tự mình mở miếng bít bầu rượu, tiếp đó nâng lên uống thoải mái.

Hoa Thái U giơ tay lau miệng, tiếp đó than thở không ngừng về các công cụ phiền toái được đặt bên cạnh đĩa cua.

Ngụy Lưu thấy vậy cười to: “Nàng thích ăn thế nào thì cứ ăn thế ấy, lẽ nào còn muốn giả bộ khuê nữ nhà quan với ta sao?”

“Thế nào gọi là giả bộ chứ, dân nữ vốn đã như vậy mà.”

Hoa Thái U tuy nói vậy, nhưng động tác lại chẳng ăn nhập chút nào, nàng cầm cua bằng cả hai tay rồi gặm cật lực, ăn một cách say sưa tới mức vỏ cua vương vãi khắp nơi.

Ngụy Lưu đứng dậy, ôm bầu rượu đứng dựa vào tay cầm, ánh sáng lấp lánh trên sóng nước khiến nụ cười phảng phất trên môi chàng thêm phần chói lóa.

Hoa Thái U còn đang ăn khoan khoái, bỗng nghe thấy giọng một cô nương trẻ đang tiến về phía hồ, giọng cô nương đó không vội vàng cũng chẳng chậm rãi, không cao cũng chẳng thấp, không quá lạnh lùng cũng chẳng hồ hởi... Đó là kiểu cảm giác không chế mọi thứ hoàn mỹ tới bất

thường, mang sẵn khí thế độc đáo của một giai tầng nhất định, khiến người ta vừa nghe đã bất giác cảm thấy mình thấp hơn một bậc.

“Đây là người hầu của nhà nào, tại sao lại chẳng có quy củ như vậy?”

Hoa Thái U than thầm, đưa mắt nhìn về phía phát ra giọng nói.

Chỉ thấy một thiếu nữ khoảng chừng mười lăm mười sáu đang chậm rãi bước tới, phục sức sang trọng, khuôn mặt sáng đẹp, khí chất cao ngạo. Đúng là loại tiểu thư Hoa Thái U đã từng quen thuộc nhất và cũng khiến nàng đau đầu nhất, xuất thân không giàu thì quý, thế lực gia tộc lớn mạnh, không những thế còn thường xuyên qua lại với loại có quan hệ hoàng thân quốc thích.

Thiếu nữ kia đi tới giữa đình, đầu tiên cúi người gật đầu làm lễ với Ngụy Lưu, tiếp đó quay sang nhìn Hoa Thái U nhếch nhác đang ăn ngon lành, nàng ta khẽ nhíu mày, không nói gì thêm.

Ngụy Lưu cũng đứng thẳng trả lễ, tiếp đó trịnh trọng giới thiệu: “Đây là bà chủ Hoa, khách quý ngày hôm nay.”

Thiếu nữ khẽ sững người, nhưng ngay lập tức phản ứng lại: “Nếu vậy là tiểu nữ đường đột rồi, bà chủ Hoa đừng chấp nhệ.”

Nhất cử nhất động của cô nàng tuy rất thoải mái, không câu nệ, nhưng lại hoàn toàn không có điểm nào thất lễ cả.

Hoa Thái U đành phải đứng lên cúi người: “Là do cách ăn của ta quá không ra thể thống gì, vẫn mong thành chủ và cô nương thứ cho tội bất kính.”

Ngụy Lưu nén cười: “Bà chủ Hoa là chỗ quen biết của ta, biểu muội đừng trách.”

Xuất phát từ tâm lý chán ghét đối với vật thể có tên biểu muội này, Hoa Thái U bất giác xì mặt. Chờ tới lúc nàng phản ứng lại đang định cười ha hả đối phó lại đối phương, thì nhìn thấy thiếu nữ không hề thay đổi nét mặt nhưng vẫn lộ ra vẻ bất cần và khinh miệt đối với nàng, trong lòng nàng bỗng chốc dâng lên nỗi xót xa. Năm xưa khi vừa vào Tiêu gia, nàng cũng không ít lần bị đám tiểu thư quý tộc kia dùng nét mặt thể kia để quan sát, quả thực quá quen thuộc.

Thế là nàng ưỡn thẳng lưng, tiếp đó vắt áo sang bên ngồi xuống, lấy nước rửa tay, lấy vải lau mặt, sau đó vô cùng thành thực sử dụng cái kẹp cua màu bạc kia, cuối cùng ăn hết sạch một con cua đang còn nóng hôi hổi. Sau đó nàng lại lau mặt rửa tay một lần nữa, cuối cùng uống trà súc miệng.

Cả một quá trình giống như bên cạnh không có ai, nhưng thủ pháp được dùng cùng những lễ nghi liên quan đặc biệt là khí chất ung dung tỏa ra từ trên người Hoa Thái U, không gì không ngầm thể hiện xuất thân của người này đương nhiên không tầm thường. Nếu không cho dù được trải qua huấn luyện biết được thao tác thể này, thì cũng chưa chắc có được phong cách thực sự của con gái nhà quyền thế.

Con người ta dường như luôn nảy sinh cảm giác đồng cảm với người đến từ cùng một giai tầng, thiếu nữ tuy không nói gì thêm, nhưng hoàn toàn không tỏ thái độ gì bất mãn trước hành động ngầm khiêu chiến của Hoa Thái U. Cô nương kia chăm chú liếc nhìn Hoa Thái U thêm mấy lần nữa, tiếp đó thì lễ cáo biệt đơn giản, rồi quay người bỏ đi.

Nhìn theo bóng dáng thướt tha của thiếu nữ, Hoa Thái U than: “Thường Ly, dân nữ đã đắc tội ai vậy?”

Ngụy Lưu trong lúc Hoa Thái U biểu diễn ăn cua, đã cùng thiếu nữ kia quan sát toàn bộ quá trình. Thần thái chàng vẫn lạnh nhạt như cũ không nhìn ra đang vui hay giận, có điều, ánh sáng ở khóe miệng đã lan tới đáy

mắt, lúc này mắt chàng lấp lánh như ngàn sao trên bầu trời đêm, nhấp nháy rất lâu không ẩn giấu.

“Sao nàng biết mình đắc tội với biểu muội ta?”

“Bởi vì dân nữ quá hiểu bọn họ. Trước mặt đại nhân lại hạ bệ nàng ta, e là chỉ cần về nhà nàng ấy đã nuôi sẵn tâm địa làm một hình nộm ngày nào cũng cầm kim đâm đâm chọc chọc thôi.”

Ngụy Lưu cười lớn: “Đừng có nghĩ về biểu muội của ta đáng sợ như vậy, hơn nữa nàng ta từ trước tới giờ chưa từng tin vào thuật bùa phép của thầy mo. Nếu thực sự nàng ta muốn làm khó nàng, trực tiếp ra lệnh cho thuộc hạ trói nàng lại rồi giết đi thế là xong.”

Hoa Thái U trừng mắt: “Coi mạng người như cỏ rác, không phải thổ phỉ thì là quan. Những người có quan hệ bạn bè người thân với đại nhân, hiển nhiên không thể là loại thổ phỉ được, mà thông thường những cô gái nhà quan cho dù có cái tâm này cũng tuyệt đại đa số không có cái gan này. Cho nên, tám chín phần là hoàng thân quốc thích... Thường Ly, đại nhân đừng có nói với dân nữ rằng biểu muội của đại nhân là công chúa hay là quận chúa gì đó nhé...”

Nụ cười của Ngụy Lưu xem ra càng tươi tỉnh, rạng rỡ hơn: “A Thái à, trông nàng quả thực rất giống với kẻ hồ đồ nhưng thực ra lại vô cùng thông minh. Biểu muội của ta chính là con gái của Đốc vương gia, quận chúa An Dương.”

Đốc vương gia, em ruột của đương kim thiên tử, văn năng an bang võ năng định quốc, là trung thần chính trực có công với xã tắc, đồng thời là người mà thánh thượng tin tưởng cũng như coi trọng nhất.

Hoa Thái U cảm thấy như nghe thấy tiếng sét giữa trời xanh: “Đốc vương gia chẳng phải luôn ở kinh thành sao? Tại sao con gái ông ấy lại ngàn dặm xa xôi chạy tới chỗ này vậy...”

“Đương nhiên tới tìm biểu ca là ta đây.”

“Đại nhân và nàng ấy...”

“Hoàng thượng có ý chỉ định tác hợp.”

Hoa Thái U phút chốc thở phào: “Dựa vào quan hệ giữa hai người, dân nữ khẳng định sẽ là mối lương duyên tốt đẹp.”

“Có điều đã bị ta dâng biểu từ chối, nên nàng ấy mới tới đây.”

Hoa Thái U ngây người, buột miệng theo bản năng: “Tại sao vậy?”

Ngụy Lưu không trả lời, chỉ chăm chú nhìn nàng.

Ánh nắng chói lòa, sóng sánh, khiến Hoa Thái U cảm thấy trước mặt xây xẩm...

“A Thái, việc của ta, ta sẽ xử lý, nàng tuyệt đối không được vì ta mà phải chịu bất kỳ sự tổn thương nào đấy.”

Ngụy Lưu cuối cùng cũng chậm rãi lên tiếng: “Ta đã từng nói, nàng chỉ cần đứng đó, chờ ta lại gần là được.”

Đột nhiên Hoa Thái U nhảy dựng lên, tiếp đó giơ tay túm lấy cổ áo Ngụy Lưu gầm lên: “Ta sẽ không đứng ở đó, còn đại nhân bước tới làm gì chứ? Từ đầu tới giờ ta chưa từng chờ đợi đại nhân, người mà ta đợi là một người khác, không những thế ta đã chờ được người đó rồi! Đại nhân đã hiểu chưa vậy?”

Ngụy Lưu không hề né tránh, chỉ cúi đầu nhìn cô đắm đuối, khẽ cười đáp: “Ta biết.”

“Người... người...” Hoa Thái U cứng họng, liền đó xuống giọng ngay: “Thường Ly, nhà họ Ngụy của đại nhân từ trước tới giờ luôn kết hôn với

người trong hoàng tộc, nếu không làm sao có thể nắm giữ trọng binh trấn giữ biên thành bao nhiêu năm như vậy chứ. Nay nếu đại nhân...”.

“Ta không cần dựa vào hôn nhân cũng vẫn có thể giữ được cơ nghiệp nhà họ Ngụy ta.”

“Có điều kẻ yếu đâu có thể địch được kẻ mạnh chứ? Ngộ nhờ đại nhân... vậy thì dân nữ...”

Ngụy Lưu thở dài rồi hạ tay Hoa Thái U đang nắm áo mình xuống: “A Thái, nàng hãy nghe ta nói. Đương kim hoàng thượng có cả bảy sáu người con, nhưng số lượng có tư cách cũng như có bản lĩnh tham dự tranh giành ngôi vị thì chỉ có thái tử và tam hoàng tử mà thôi. Hiện giờ thực lực đôi bên tương đương, tam hoàng tử thậm chí còn có xu hướng áp đảo nữa, chỉ cần ta có thể phù trợ thái tử đăng cơ, ta sẽ trở thành công thần lớn nhất, và đó cũng là cách tốt nhất để biểu thị tấm lòng trung thành của ta, nàng có hiểu ý của ta không?”

“Vậy... người mà Đốc vương gia ủng hộ là ai?”

“Tam hoàng tử!”

Hoa Thái U chỉ cảm thấy đầu ong ong khó chịu: “Đại nhân đang lựa chọn con đường nguy hiểm?”

Ngụy Lưu cười đáp: “Ta đâu phải người ham mê cờ bạc, tuyệt đối không làm những chuyện không nắm chắc.”

“Thường Ly, đại nhân với... Tiêu gia có phải là quan hệ đồng minh không?”

Không phải Hoa Thái U không cảm động, chỉ là do hiện giờ nàng đã không còn quyền rung động nữa, nên mới hỏi một câu tàn nhẫn như vậy vào thời khắc này.

Độ rạn rỡ của nụ cười trên khóe môi Ngụy Lưu tối hẳn nhưng biểu hiện đó nhanh chóng bị tính tự tin cũng như vẻ ngạo nghễ của chàng che đậy, chỉ trong tích tắc như không để lại bất kỳ vết tích nào.

“Tiêu gia sở dĩ có thể trải qua mấy đời khống chế gần một nửa số huyết mạch kinh tế của cả nước, có một nguyên nhân chủ yếu là họ luôn giữ lập trường trung lập, không tham gia bất kỳ một cuộc tranh đấu hoàng quyền nào. Nhưng nói một cách khác, người mà Tiêu gia ủng hộ là người thừa kế đã được định sẵn của hoàng gia.”

“Cho nên đối tượng mà cả hai người ủng hộ đều là cùng một người?”

“Có thể cho là như vậy, có điều hai chúng ta hoàn toàn không phải là đồng minh, bởi phương thức của bọn ta hoàn toàn khác nhau.”

Hoa Thái U thở phào nói: “Chỉ cần hai người không đối đầu nhau là được.”

Ngụy Lưu ngăm nhìn nàng phấn khởi ra mặt, bất chợt ánh mắt dừng lại trên chiếc “Huyết Ngọc trâm” kia, đồng tử khẽ co lại, nhưng giọng nói vẫn bình ổn như thường: “Theo ta được biết, Tiêu Mạc Dự lần này tới Ung thành, ngoài việc muốn mở rộng thị trường về phía bắc ra, còn có một nhiệm vụ bí mật nữa.”

Hoa Thái U kinh ngạc ngược mắt hỏi: “Có liên quan tới thái tử?”

“Đúng vậy, có điều chắc không có nguy hiểm gì đâu. Từ hai năm trước thái tử đã hồi kinh, biết tin đứa con còn lại của mình chết ngoài ý muốn, từ đó người cứ ốm đau không dứt. Ta nghĩ, rất có khả năng thái tử nhờ Tiêu Mạc Dự tìm thuốc quý thôi!”

“Con của hoàng tử sao lại chết?”

“Thái tử từng có ba người con, không hiểu tại sao đều vì nguyên nhân này nguyên nhân nọ lần lượt yếu mạng. Đây cũng là một lý do mà tam hoàng tử dùng để công kích người, bởi rốt cuộc, việc nối dõi đối với quân vương một nước mà nói vô cùng quan trọng.”

Ngụy Lưu sau khi giải thích sơ qua, liền lạnh lùng buông lỏng tay Hoa Thái U, chàng khẽ lùi về phía sau nửa bước: “A Thái, ta nói với nàng nhiều như vậy mục đích là để nàng không cần phải lo lắng cho ta. Đương nhiên, cũng không cần lo lắng cho Tiêu Mạc Dự.”

Ngụy Lưu cười chế giễu nhưng liền sau đó lại trầm giọng, nhấn mạnh từng chữ: “Bất kể nàng đứng ở đâu, bất kể ta có thể tới hay không, ta đều muốn nhìn thấy bộ dạng vui vẻ, phấn khởi của nàng, nàng đã nhớ chưa vậy?”

Hoa Thái U ngẩng đầu nhìn đôi mắt đẹp như khắc bằng đao, nàng chỉ biết ngốc nghếch gật gật đầu.

Đột nhiên Ngụy Lưu chớp chớp mắt như sức nhớ ra điều gì: “Ta còn phải đi chào hỏi khách khứa, nàng cứ một mình thoải mái thăm thú đi nhé.”

Nói rồi Ngụy Lưu nhanh chóng dứt khoát quay người bỏ đi.

Hoa Thái U há hốc miệng một lúc lâu trước sự thay đổi đột ngột của Ngụy Lưu, mới có thể hồ đồ chuẩn bị cất bước. Vừa nhắc chân, đã nghe thấy một giọng nói u ám vọng tới từ phía sau: “Có thể được thành chủ đại nhân đích thân bày tiệc mời riêng, thể diện của bà chủ Hoa đúng là còn lớn hơn tất cả thương gia toàn thành đấy nhỉ!”.

Tiêu Mạc Dự rất tức giận, khi chàng tức giận hậu quả thật nghiêm trọng.

Hoa Thái U tuy trong bụng thấy sai nhưng vẫn tiếp tục chạy đường của mình, hành động của nàng vô tình khiến Ngụy Lưu không rõ đầu cua

tai nheo cũng dừng lại. Hoa Thái U chỉ còn biết cụp mắt ngoan ngoãn nhìn theo Tiêu Mạc Dự, chỉ cần liếc một cái chàng cũng có thể nhìn được hết mọi thứ.

Hoa Thái U nhìn thấy hai người đàn ông đứng ngang hàng nói chuyện vui vẻ, lại còn nổ như nổ rang một cách thành thực nữa chứ. Cả hai đều có cơ sở dễ bề thành công, đều con nhà quyền quý, đều tức cảnh sinh tình như nhau, điều này khiến nàng bất giác than thầm, đàn ông quả nhiên là thứ nói một đằng làm một nẻo, rõ ràng trong lòng hận tới mức ngứa cả răng, thế nhưng ngoài mặt vẫn xưng huynh gọi đệ tình cảm tới mức người khác phải hồ đồ.

Hai người vẫn vui vẻ như vậy tới khi mặt trời đã ngả về phía tây, tới lúc này buổi yến tiệc hàng năm của phủ Ngụy mới tuyên bố kết thúc tốt đẹp trong bầu không khí hữu hảo.

Tiêu Mạc Dự là một trong số ít những vị khách quý được đích thân thành chủ tiễn tới tận cửa, tiếp tục lại một hồi hàn huyên vớ vẩn, tới khi Hoa Thái U làm hết trách nhiệm của người hầu dắt con tuần mã ra, mới nghe thấy Tiêu Mạc Dự cười nói to: “Đa tạ Ngụy huynh hai lần mở tiệc khoản đãi, cuộc hẹn ở Tiêu Kim lâu bảy ngày sau vẫn mong Ngụy huynh tới thăm.”

“Tiêu huynh mời, sao có thể từ chối chứ? Rượu ngon cực phẩm được cất giữ đã lâu của bà chủ Hoa ta đã thềm từ lâu lắm rồi!”

Lúc này Hoa Thái U đang cố gắng trèo lên lưng coi ngựa, nghe thấy vậy cũng lén đưa mắt nhìn, chỉ thấy Ngụy Lưu đang cười rạng rỡ như sắc xuân lan tỏa mọi vật, giống hệt những đóa hoa cúc nở rộ khắp nơi trong phủ Ngụy, bất chợt không nén được phì cười.

Ngụy Lưu ngay lập tức đưa mắt liếc nhìn về phía nàng, đôi mắt sâu thăm toát lên nụ cười rạng ngời như thể ánh nắng mặt trời chiếu rọi trên

mặt hồ lúc này, không quá gay gắt cũng không chói lòa, nhưng lại có thể thấm vào lòng người, vẫn vương mãi không thôi.

Hoa Thái U cũng không còn thời gian để ngắm thêm nữa bởi Tiêu Mạc Dự đã quất ngựa đi trước.

Hoa Thái U chỉ còn biết rụt cổ thở dài, làm mặt xấu năm ăn năm thua với Ngụy Lưu, nàng khẽ cúi người kẹp chặt bụng ngựa, chỉ trong nháy mắt đã vọt về phía trước một khoảng cách xa, dáng vẻ cưỡi ngựa của nàng cũng thật hào kiệt.

Khách khứa ngồi kín bàn ban này nhanh chóng rút về như nước triều rút, chỉ còn lại những khuôn mặt bơ phờ cùng tâm trạng mệt mỏi.

Khi bóng Hoa Thái U và Tiêu Mạc Dự vừa ra khỏi tầm mắt, sự ấm áp trong mắt Ngụy Lưu không biết tự lúc nào đã tan biến.

Tiêu Mạc Dự không còn phải giả bộ nho nhã thư sinh nữa. Lúc này chàng xì mặt, chỉ tập trung quất ngựa phi như điên, con ngựa Hoa Thái U cưỡi đuổi theo chàng đã trào nước mắt, miệng sùi bọt trắng.

Xuất phát từ lòng yêu mến, bảo vệ động vật, Hoa Thái U huýt lên một tiếng đủ để con ngựa chồm lên, nó giơ chân khua loạn xạ trong không trung, cuối cùng trước lúc kiệt sức Hoa Thái U đã thành công tóm được cổ Tiêu Mạc Dự, hai người nhe nanh múa vuốt giằng co một lúc lâu, kết quả cuối cùng vẫn là cả đôi rơi khỏi lưng ngựa, họ vẫn tiếp tục quần thảo, lăn lộn tới mức mắt nổ đom đóm không biết trời đất là gì nữa.

Còn hai con ngựa hoàn toàn không biết đã xảy ra chuyện gì vẫn tiếp tục một con chạy tung tăng con còn lại đuổi cật lực, những thứ còn lưu lại chỉ la mấy cọng lông bay lung tung...

“Hoa cái đầu, nàng bị làm sao vậy?”

“Cá mực nhỏ người đến cả dây cương cũng không giữ được!”

“Sao nàng không tự xem xem mình thô bạo thế nào, chẳng thềm chào hỏi một tiếng đã xông tới, nàng dụng tâm muốn ghìm chết ta hay sao?”

“Rõ ràng là bản thân người chân yếu tay mềm vô dụng, đừng mượn cớ nữa, tránh để ta càng thêm coi thường người!”

“Thực sự ta chưa từng nhìn thấy cô gái nào ngỗ ngược như nàng vậy!”

“Ta cũng chưa từng nhìn thấy nam nhân nào vô dụng như người đó!”

“Xì!”

“Hừ!”

Hai người vẫn tiếp tục quần thảo tới mức đầu óc hỗn loạn, tới lúc hai kẻ không biết thời cuộc hăm hè bò dậy, trước tiên vẫn tức giận trừng mắt nhìn nhau, sau đó không hện mà gặp cả hai đều đưa mắt nhìn ra xung quanh, tiếp đó trên khuôn mặt quay lại của cả hai hiện rõ vẻ nghi hoặc và bối rối giống nhau, cuối cùng đồng thanh hỏi: “Đây là chỗ nào?”.

Lúc này, trời đã tối, họ thậm chí còn không thể nhìn thấy cảnh mặt trời thơ mộng cùng ráng chiều quyến rũ nữa, bởi trên đầu là tầng tầng lớp lớp lá cây che phủ, xung quanh là bạt ngàn những tán cây cổ thụ rậm rạp tạo thành một khu rừng, nhìn ngược nhìn xuôi cũng không thể nhìn thấy tận cùng của nó đâu. Có thể đoán trước một điều là tới lúc tia nắng cuối cùng biến mất, chỗ này sẽ trở thành khu rừng rậm đen sì đúng như những gì mọi người tưởng tượng, xòe bàn tay ra cũng không thể thấy được các ngón tay.

Hoa Thái U lúc trước chỉ lo cắm đầu đuổi theo Tiêu Mạc Dự, căn bản không chú ý tới đường đi, lúc này trông nàng dường như có phần ngần tò te: “Chàng cũng không biết sao?”

Tiêu Mạc Dự hỏi vặn lại: “Tại sao ta phải biết?”

“Thiếp chỉ lo đi theo chàng, chàng không biết vậy sao chàng chạy lung tung khiếp thế?”

“Đúng vậy, ta đúng là chạy lung tung, nhưng ai bảo nàng đi theo chứ!”

“...”

Tiêu Mạc Dự đang chiếm thế thượng phong mặt vênh ngược, chấp tay sau lưng thủng thẳng đi một vòng, tiếp đó vô cùng lạnh nhạt phán một câu: “Chỗ này chắc là khu rừng phòng hộ bên ngoài Ung thành, không có ngựa, tối nay chắc chắn chúng ta không ra khỏi đây được đâu.”

“Rừng hộ thành? Chẳng phải chàng muốn đi săn sao? Hình như chỗ này không phải là hướng đi săn thì phải?”

“Ta chưa từng đi, không cần thận đi nhằm không được sao?”

Tiêu Mạc Dự nhìn Hoa Thái U lúc này đang cứng họng với ánh mắt trách móc: “Nàng cũng thật là, tại sao không nhắc nhở ta một chút?”

“Ta...”

“Nàng tới đây sớm hơn ta vài tháng, đáng nhẽ phải thông thuộc với hoàn cảnh xung quanh hơn ta mới phải.”

“Ta...”

“Cho nên, lần này đều là lỗi của nàng, có điều ta đại nhân đại lượng, không thèm so đo tính toán với nàng.”

Hoa Thái U đá chân: “Ngày nào thiếp cũng ở lì trong lầu xanh, căn bản có đi đâu đâu, củi quen mỗi tháng quý là chàng thôi!”

Tiêu Mạc Dự liếc xéo: “Lẽ nào thành chủ đại nhân chưa dẫn nàng đi thăm quan lãnh địa của hẳn? Chắc không phải vậy đâu nhỉ?”

“Thường Ly định khi nào trời thu trong sáng dịu mát sẽ dẫn thiếp đi du ngoạn khắp nơi đó, chàng có muốn đi cùng không?”

“Trước khi ta tới mặc các người thế nào cũng được, còn sau khi đã tới đây rồi tuyệt đối không cho phép các người thế nọ thế kia được!”

“Thiếp thích đối với ai thế nào thì cứ như thế, chàng sao quản được chứ!”

“Ta là phu quân của nàng, ta không quản được thì ai quản đây?”

“Đính chính lại một chút, là phu quân trước! Phu quân cũ đã quá đắt!”

Khuôn mặt Tiêu Mạc Dự đã đen sì như thế đã nhập vào màu của khu rừng, chỉ còn lại mỗi hàm răng trắng nhơn vẫn đang lấp ló mà thôi. Tiêu Mạc Dự mạnh mẽ túm chặt lấy vai Hoa Thái U, rồi hẳn học dồn nàng vào cành cây phía sau, kết quả vô tình va vào vết thương khi ngã ban nãy, phút chốc đau tới mức gào rống lên.

Tiêu Mạc Dự buông tay, tiếp đó liền bị Hoa Thái U thuận tay huých cùi chỏ vào bụng dưới, chàng rên rỉ gập người lùi về sau.

“Chàng – cái tên nghệ sĩ quèn một ngày từ sáng tới tối chỉ biết ghen bóng ghen gió. Chàng có thấy phiền không vậy?”

Hoa Thái U đau tới mức nước mắt trào ra, hơn nữa nàng cũng chẳng có tâm trạng nào để đấu khẩu trêu đùa với Tiêu Mạc Dự, bỗng dừng chỉ vào chàng quát to: “Thiếp đâu phải loại đàn bà coi chồng là trời, bất luận thế nào cũng cam tâm cả đời chỉ quay xung quanh một người đàn ông, chỉ cần thiếp muốn đi thì chẳng ai có thể ngăn được! Một khi thiếp không còn tình

ý gì với chàng, cho dù chàng có ghen khùng khiếp hơn nữa cũng chẳng có ích gì đâu!”

Tiêu Mặc Dự trái lại hít hai hơi điều hòa nhịp thở, rồi đột nhiên cúi đầu khẽ cười: “Cho nên, hôm nay nàng liều mạng đuổi theo ta, điều này chứng tỏ, nàng sẽ không đi.”

Nói rồi chàng đứng thẳng, tiến lên phía trước hai bước: “Hoa cải dầu, sau này nàng đừng đi nữa được không vậy?”

Tia nắng cuối cùng lặng lẽ biến mất, Hoa Thái U chỉ kịp nhìn thấy độ cong khéo môi của Tiêu Mặc Dự mà chưa kịp nhìn thấy độ sáng cũng như sắc màu ánh lên trong mắt chàng, nhưng sự không chắc chắn cùng trạng thái cẩn thận quá mức hàm chứa trong lời nói của chàng lại hiện lên vô cùng rõ nét từ màng nhĩ chấn động tới con tim.

Thì ra chàng hoàn toàn không hề nắm chắc mỗi tình này giống như những gì chàng biểu hiện ra lúc thường ngày.

Chàng thấp thỏm lo không có được rồi lại lo sợ có được rồi lại không giữ nổi, bởi nàng đã từng một lần bỏ đi, còn là vì mối quan hệ giữa nàng và Ngụy Lưu thực sự đã vượt quá giới hạn, nói tóm lại, là vì nàng khiến chàng không có cảm giác an toàn?

Đúng vậy, cảm giác an toàn. Đáng ra cảm giác này thường do đàn ông mang lại cho phụ nữ mới đúng.

Vậy là nàng luôn nhận được một cách đương nhiên, còn chàng luôn hào phóng ban tặng.

Nhưng tình cảm là thứ được vun đắp bởi cả hai phía, do vậy cùng lúc nàng dần cảm thấy an lòng thì chàng lại đang phải dày vò trong mịt mù.

Hoa Thái U lặng lẽ không lên tiếng, nàng khẽ thở dài rồi giơ tay vuốt ve má chàng, tiếp đó kiễng chân hôn lên môi chàng. Nàng cảm nhận được cả người đối phương đờ ra, nhưng ngay lập tức đã nòng cháy đáp lại, nhanh chóng chuyển từ trạng thái bị động sang chủ động.

Chàng rướn người ép nàng lùi về phía sau nửa bước, cùng lúc lưng nàng chạm vào cành cây, thì một tay chàng đã đỡ chắc phía sau đầu nàng, tay còn lại đang cẩn thận bảo vệ chỗ bị thương cho nàng, hơi nóng trong lòng bàn tay tản ra hừng hực như thể muốn thiêu đốt nàng.

Môi chạm môi, lưỡi quấn lưỡi, đôi bên như đang hút mọi mùi vị của đối phương vào máu huyết mình vậy. Cả hai đều có cảm giác lửa tình đang thiêu đốt họ hừng hực, đầu óc lâng lâng, toàn bộ sức lực dồn hết vào việc kiềm chế cảm giác mê mẫn càng lúc càng cháy bỏng, cả hai chỉ còn cảm thấy chỉ một khắc nữa thôi ý thức sẽ hoàn toàn biến mất từ thể xác họ.

Cả khu rừng tĩnh lặng, không nghe thấy tiếng chim hót véo von cũng chẳng nghe thấy tiếng côn trùng kêu rả rích, thứ duy nhất có thể cảm nhận được đó là tiếng cành lá xào xạc.

Tay của Hoa Thái U không biết tự lúc nào đã chạm vào ngực Tiêu Mạc Dự, không những thế còn luồn sâu vào áo chàng.

Tay của Tiêu Mạc Dự cũng không biết tự lúc nào tuột xuống eo nàng, đang kéo dài áo nàng.

“Hoa cái đầu à...”

DU THÁI HOA

Lập Thệ Thành Yêu
www.dtv-ebook.com

Chương 8+2

Đúng lúc then chốt ý loạn tình mê này, tự nhiên Tiêu Mạc Dự dừng lại, giọng nói khàn khàn thô ráp của chàng lại khiến ngọn lửa tình trong người nàng bùng lên nóng tới mức xung huyết não: “Ta đã từng nói, sẽ mang tới cho nàng đêm tân hôn hoàn hảo...”

Hoa Thái U ngộ ra, bật cười: “Lấy trời làm chăn đất làm giường, cây làm nệm cỏ lá làm màn, trên thế gian này thử hỏi còn có nơi nào thích hợp hơn chỗ này để làm phòng tân hôn đây?”

“Nàng thật sự không hối hận sao?”

“Nếu chàng còn lẩn chần như vậy, thiếp sẽ hoài nghi không biết liệu chàng có giống như lời Lâm xằng nói, không thể cương được đấy!”

“... Nàng cứ chống mắt lên mà xem, xem ta cưỡng bức nàng thế nào!”

“Lưu manh đại sư, vậy thì nhanh chóng để thiếp được nhìn thấy bản lĩnh của chàng đi!”

Tiêu Mạc Dự khẽ giựt, đai áo tuột ra, áo rơi xuống.

Tiêu Mạc Dự hôn tới tấp lên bờ vai trần nõn nà, trước khi chàng tiếp tục hôn tới bờ ngực trắng ngần, trong đầu nàng bỗng xuất hiện một bức tranh trong Xuân cung đồ, nàng hồn hển thì thầm bên tai Tiêu Mạc Dự: “Cá mực nhỏ, cả hai chúng ta thực sự không uổng phí công dạy dỗ của Hạ tiên sinh, lần đầu đã trực tiếp tạo thế đứng với độ khó cao thế này, chắc hẳn nếu tiên sinh biết được ắt sẽ vô cùng ngưỡng mộ đấy...”

Tiêu Mạc Dự sững người, tiếp đó trực tiếp căn nhẹ vào cổ nàng: “Nàng dám nói cho hẳn, ta sẽ khiến nàng hết ngày này sang ngày khác không xuống nổi giường nữa!”

“Chàng có bản lĩnh này không vậy? Không biết chừng, lại chính là chàng không trèo lên nổi đó.”

Hoa Thái U cười khúc khích khẽ nhảy lên, hai chân quặp chặt lấy eo Tiêu Mạc Dự: “Nơi này của chàng thật đẹp quá đi, từ lâu thiếp đã muốn thử một lần. Trước kia muốn để đôi chân dài của Thường Ly quặp lấy xem mùi vị thế nào, hiện giờ đành phải miễn cưỡng bản thân làm việc dựa vào khả năng của mình thôi...”

Tiêu Mạc Dự vỗ mạnh vào hông Hoa Thái U: “Lúc này rồi còn nhắc tới hẳn, chính nàng ép ta không thương hoa tiếc ngọc đấy nhé!”

Tiêu Mạc Dự dùng răng cắn vào chiếc áo yếm trong cùng của Hoa Thái U, chàng vừa định lắc đầu định chơi trò quyến rũ, bỗng nghe thấy một tiếng ho khẽ...

Sau tiếng ho kinh thiên động địa kia, có cảm giác cả thế giới yên tĩnh trong khoảng thời gian ba hơi thở.

Hơi thở thứ nhất, Hoa Thái U thả lỏng đôi chân đang kẹp chặt eo Tiêu Mạc Dự nhảy xuống.

Hơi thở thứ hai, Tiêu Mạc Dự cởi luôn áo bào bên ngoài của mình rồi nhanh chóng khoác lên người Hoa Thái U.

Hơi thở thứ ba, những bó đuốc cháy rừng rực chiếu sáng cả khu rừng vừa rồi còn giơ tay không nhìn thấy ngón.

Khoảng hai ba mươi người áo đen quần đen giày đen tất đen che mặt cũng bằng vải đen xuất hiện trước mặt Tiêu Mạc Dự và Hoa Thái U giống

như chui từ dưới đất lên, cả bọn ăn mặc giống hệt “nhóm bảy người” sát thủ đen đui từ dạo đó. Chả trách đã lâu không thấy xuất hiện, thì ra chờ thời cơ mới xông ra.

“Bà chủ Hoa, xin hãy đi với chúng tôi một chuyến.”

Một kẻ áo đen đứng đầu lên tiếng trước tiên, giọng nói bình thường không thấy có đặc điểm gì, không cần nghĩ cũng biết, khuôn mặt được che đậy dưới lớp vải đen rất phù hợp với yêu cầu của người xa lạ.

“Các hạ cũng nên tự giới thiệu gia môn một chút đi chứ?”

Phải thừa nhận một điều, khả năng tự điều chỉnh và khả năng tự khống chế của Tiêu Mạc Dự vô cùng đáng nể. Chàng không chỉ dẹp được ngọn lửa dục vọng đang bùng cháy chỉ trong một khoảng thời gian ngắn ngủi mà còn có thể duy trì vẻ nho sinh nho nhã cùng lễ nghĩa chu toàn quen thuộc của mình. Trong ánh mắt Hoa Thái U bất giác ánh lên vẻ sùng bái, đường nét cơ thể chàng ẩn hiện trong làn áo mỏng trắng dưới ánh trăng càng khiến cho sự sùng bái này bùng cháy...

Kẻ áo đen tiếp tục bình thản đáp: “Không có thói quen này.”

Tiêu Mạc Dự thủng thẳng: “Thật trùng hợp, nữ nhân của ta cũng không có thói quen đi theo người khác.”

Nữ nhân của ta...

Hoa Thái U vô cùng vui vẻ.

“Việc này e là các hạ không làm chủ được.”

Tiêu Mạc Dự nghe thấy vậy, đôi lông mày kiếm xếch ngược lên đang định xông tới, nhưng Hoa Thái U đã nhanh chóng tiến lên trước, tươi cười đề nghị: “Vị đại ca này, có thể hỏi huynh đài một việc không vậy?”

Kẻ áo đen hơi bất ngờ trước sự xu nịnh kỳ lạ của Hoa Thái U:
“Chuyện gì vậy?”

Hoa Thái U uốn éo bước tới, nở nụ cười thánh thiện, khi chỉ còn cách kẻ lạ mặt một khoảng một cánh tay nàng đột nhiên dừng lại, nghiêng đầu hỏi: “Xin hỏi quý tính lệnh đường?”

Từ cuối cùng còn chưa thốt ra, năm đấm của nàng đã giã đúng vào vùng bụng không hề phòng bị của kẻ áo đen, chờ tới lúc nàng hỏi xong câu hỏi kẻ áo đen đã bị đẩy lùi về phía sau nửa trượng, đụng vào tên đồng bọn phía sau khiến bó đuốc trên tay hấn rơi xuống.

Cuối thu lá rụng khắp nơi, trong rừng rất khô dễ bắt lửa, ngọn lửa nhanh chóng bùng lên, khiến đội hình của bọn áo đen hơi rối loạn.

Hoa Thái U thừa thế rút lui thần tốc, nàng nhân lúc hỗn loạn nhanh chóng kéo Tiêu Mạc Dự tranh thủ trốn chạy.

Chỉ tiếc là giữa cách nghĩ và hiện thực luôn cách xa nhau.

Hai người vừa quay người, liền bị một toán người áo đen khác không biết chui ra từ chỗ nào chặn đường. Điểm khác biệt duy nhất giữa bọn này và toán áo đen trước là hai ba chục tên này không hề bịt mặt, có điều, tên nào tên nấy đều chung một bộ mặt xa lạ chẳng có giá trị thưởng thức nào hết.

Buổi đêm ở khu rừng đen tối này xem ra cũng náo nhiệt thật!

Hoa Thái U bất lực than: “Rốt cuộc ta phải đi theo ai đây?”

Toán người tới sau rõ ràng nhanh nhẹn dứt khoát hơn, hoàn toàn không chuẩn bị để cho nàng còn cơ hội nói chuyện, trực tiếp xông lên bắt lấy nàng.

Hoa Thái U miễn cưỡng chống cự được hai chiêu. Nàng không thể nào nghĩ thông suốt được, nàng chỉ là một lương dân hiền lành chấp pháp, một tú bà không trốn thuế cũng chẳng lậu thuế, rốt cuộc đã gây chuyện với ai mà phải chịu sự đeo bám của nhiều người thế này chứ?

Sau thành công cứu hỏa của toán trước, nàng phát hiện một vấn đề thú vị, toán người đối phó với nàng dường như đã được mở rộng, cứ a lô xô xông tới. Vậy là trong đám hỗn loạn đen ăn đen này, Hoa Thái U vốn dĩ là con mồi cả hai phía đều muốn bắt bồng dựng bị gạt sang một bên không ai thèm đếm xỉa, điều này ít nhiều khiến nàng dễ thở hơn một chút.

Đúng lúc hai toán quân đang đánh nhau loạn xạ, chợt một luồng sáng bạc dường như từ trên trời rơi xuống.

Tiêu Mạc Dự từ đầu tới giờ luôn bàng quan đứng xem thấy vậy khẽ cười: “Cao Lương Địa, cuối cùng người cũng đã tới rồi.”

Hoa Thái U ngẫm hiểu ra mọi chuyện, nàng cấu vào eo Tiêu Mạc Dự trách: “Từ lâu chàng đã biết Cao Lương Địa sẽ tới đúng không?”

“Nếu trận chiến lớn thế này nếu còn không thể dẫn hẳn tới, thì không phải là Cao Lương Địa rồi.”

“Sao chàng không nói sớm, hại thiếp mất công suy tính tìm cách chạy trốn như thế nào.”

“Bởi đáng vẻ khi đánh nhau của nàng rất đẹp. Không những thế chúng quấy rầy việc tốt của hai chúng ta, lẽ nào không nên đích thân dạy dỗ một chút chứ?”

“... Vậy sao chàng không ra tay?”

“Làm vậy quá dã man, ta sợ sẽ làm bẩn quần áo của mình.”

“ ... ”

Hoa Thái U phần nộ, quay đầu lại nhìn trận chiến phía sau, kết quả mới nhìn một cái đã cảm động tới mức nước mắt nước mũi dàn dụa.

Tới giờ nàng mới biết, khuôn mặt lạnh như tiền thường ngày của Cao Lương Địa cùng giọng điệu nói chuyện lạnh như băng của hắn nếu được so sánh ở đây, tự nhiên ấm áp như ngày xuân, nóng bỏng như mùa hè.

Càng ngày càng có nhiều đuốc rơi xuống đất, các ngọn lửa nhỏ đã bắt quện vào nhau thành biển lửa.

Mỹ nam lạnh lùng tung hoành ngang dọc như ở chốn không người, thân pháp kỳ dị thủ đoạn cay độc, đi tới đâu giống như gió thu quét sạch lá rụng vậy, người thì cụt tay, người thì cụt chân, người thì mất đầu lục phủ ngũ tạng bay tung tóe.

Bức tranh được tạo thành từ máu và lửa, mang theo hơi hướng tử vong, mỹ nam này giống như thần chết từ địa ngục, giết sạch mọi thứ.

Tự dưng Hoa Thái U cảm thấy choáng váng.

Nàng đã từng nhìn thấy người chết, nhưng chưa từng nhìn thấy cảnh tượng giết chóc. Cảnh trước mặt đã vượt quá phạm vi chịu đựng của nàng, khiến nàng không ghìm được cảm xúc chỉ muốn mình la hét rồi bất tỉnh giống như một đại tiểu thư yếu ớt.

Nhưng nàng chỉ còn biết nhẫn nại, bởi hiện giờ tuyệt đối không phải là lúc thể hiện vẻ yếu đuối yêu kiều khiến người ta thương tiếc.

Nàng còn đang cố gắng trấn áp dạ dày réo không ngừng, thì một bàn tay chắc chắn, che luôn tầm nhìn của nàng. Đồng thời một bàn tay khỏe mạnh khác, ấn chặt vào vai nàng.

Nàng tự cảm thấy không cần phải gồng mình run rẩy giống như kỳ tích, mọi cảm giác sợ hãi dường như đã biến mất.

Có chàng ở cạnh bên, nàng không cần phải cố giả bộ mạnh mẽ nữa, trước mặt chàng, nàng có thể thể hiện sự yếu đuối.

Hoa Thái U nghiêng đầu nhìn Tiêu Mạc Dự từ đầu chí cuối luôn đứng bên cạnh mình, dưới ánh lửa soi chiếu, đôi môi chàng mím chặt, mọi đường nét trên khuôn mặt bỗng dường trở nên cứng nhắc, lạnh lùng. Thần thái lạnh như băng, thân người ưỡn thẳng như một cây thương sắc bén.

Đây lại là một mặt khác của chàng, tuy không nói câu nào, nhưng có thể khiến nàng mặc cho chàng dẫn dắt, nhắm nghiền mắt đi theo chàng trong thiên binh vạn mã, hay rừng đao mưa tên.

Lúc này thế trận đã thay đổi ít nhiều.

Hai cánh quân người ngựa đã trở tay không kịp dẫn tới thương vong thảm hại sau sự tấn công bất ngờ của Cao Lương Địa đã nhanh chóng trấn tĩnh trở lại, đi tới lựa chọn cùng nhau liên thủ chống lại thù chung.

Ba bốn chục tên quân chủ lực còn lại đều đã được huấn luyện kỹ càng, nếu đánh riêng lẻ thực lực không đủ, nhưng nếu liên kết lại thành thế trận thì uy lực không thể xem nhẹ. Tuy hiện giờ Cao Lương Địa vẫn chiếm thế thượng phong, nhưng đã không thể dễ dàng làm hại tới toán quân giống như lúc nãy. Dần dần thế trận rơi vào trạng thái giằng co.

Mắt Tiêu Mạc Dự khẽ nheo lại, trong giây lát sắc lạnh ánh lên trong con ngươi.

Chàng rút một thứ từ trong lòng rồi vút lên, ba phát pháo hoa màu đỏ nhất tề mở rộng trên không trung, càng khiến cho cuộc chiến này trở nên âm u đáng sợ.

Nhận thấy khi viện binh của Tiêu Mạc Dự tới sẽ không còn đường lui nên đám người áo đen hiểu rõ triết lý kẻ thông minh là người biết thời cuộc, quyết chống đối tới cùng là kẻ ngu, do vậy đã đưa ra quyết định rút lui tìm đường chạy.

Đám áo đen rút chạy bốn phía, không chút rối loạn, rất có kỷ luật, tuyệt đối không giống như phường ô hợp.

“Cao Lương Địa, đừng truy đuổi bọn chúng nữa!”

Tiêu Mạc Dự lớn tiếng kêu gọi Cao Lương Địa lúc này vẫn đang hăng máu, tiếp đó yên lặng nhìn đám người kia nhanh như chớp ẩn vào bụi cây trong rừng tối. Đầu lông mày chàng khẽ nhíu lại, trong mắt ánh lên vẻ cương quyết.

Hoa Thái U kéo bàn tay đang che trước mắt xuống, nàng nhìn thiếu niên áo bạc với thanh trường kiếm đang nhỏ máu nhưng cả người lại không vấy chút máu nào, lăm bắm với Tiêu Mạc Dự: “Cá mực nhỏ, sau khi về dọn dẹp một chút phòng của thiếp cho hăn ở đi, với vị thần chết này chúng ta chỉ có thể cung phụng cho hăn ăn ngon mặc đẹp thôi, nếu không một ngày nào đó khiến hăn không vui, không biết chừng bị hăn xẻ làm bánh chẻo nhân thịt người thì oan lắm đó!”

Cao Lương Địa vừa gập tay miết các giọt máu vương trên kiếm đi, vừa lạnh lùng nói: “Bánh chẻo nhân thịt người không ngon, quá chua. Có điều máu người lại tương đối ngọt, cũng có thể dùng để tắm rửa.”

Hoa Thái U ngay lập tức rùng mình.

“Cao Lương Địa dọa nàng chơi thôi!”

Tiêu Mạc Dự vừa cười vừa giơ tay giữ chặt lấy eo nàng, tựa hồ muốn ôm nàng vào lòng.

Hoa Thái U định chống lại, giả bộ yếu điệu, chợt cảm thấy cả người chàng căng cứng, nàng hốt hoảng trong lòng, còn chưa kịp phản ứng thì đã bị một lực mạnh đẩy sang một bên.

Đang còn mất thăng bằng, nàng đã nghe thấy Cao Lương Địa giận dữ quát to, rồi tiếng ám khí xé không khí lao tới bị bảo kiếm chặn rơi, tiếp đó là tiếng chỉ trích nghiêm khắc của Tiêu Mạc Dự “Cao Lương Địa!”. Mấy âm thanh lại tiếp tục tới cùng một lúc, tạo thành một mạng lưới tràn đầy sát khí.

Nàng liếc mạng quay lại nhìn, chỉ thấy đầu kiếm của Cao Lương Địa vốn định chặn mấy chiếc ám khí lao về phía Tiêu Mạc Dự, liền sau đó đã dừng lại sau tiếng chỉ trích nghiêm khắc kia, chỉ trong giây lát cuối cùng đã giơ kiếm đỡ trọn nguy hiểm đang hướng về phía nàng.

Lúc ngã xuống, tầm mắt của Hoa Thái U vừa hay liếc về phía Tiêu Mạc Dự, khoảng trắng ngà trước ngực đang dần được thay thế bởi màu đỏ thẫm...

Nàng chỉ còn biết trơ mắt đứng nhìn máu Tiêu Mạc Dự bắn tung tóe tại trận, tay ôm ngực ngã tại chỗ, tuy nàng không sợ tới mức bủn rủn tay chân, cũng không nhanh chóng lao tới chỗ chàng ôm vội đối phương vào lòng rồi gào khóc điên cuồng, mà vô cùng điềm tĩnh bước tới, đỡ lấy chàng, bắt mạch, kiểm tra vết thương, tiếp đó bình tĩnh đưa ra kết luận: “Chàng không chết được đâu.”

Không biết có phải mộ tổ nhà Tiêu Mạc Dự linh thiêng không nhưng ít nhất có ba mũi ám khí trúng vào ngực, nhưng không làm tổn thương tâm mạch, do vậy mặc dù khóe miệng rỉ máu nhưng ý thức vẫn rất tỉnh táo, nghe thấy Hoa Thái U nói vậy bất giác ho khẽ cười: “Ta cũng thực sự không muốn nàng phải làm quả phụ mà!”

Hoa Thái U vốn định độp lại mấy câu như thường lệ, nhưng bị Cao Lương Địa sa sầm nét mặt, bay tới, nàng tối tăm mặt mũi chuyển hướng bò dậy, thấy thần chết kia đang chuyên tâm cứu người thì cũng chỉ biết tiếp tục giữ bình tĩnh mà thôi.

Cao Lương Địa vỗ liên tiếp vào phía sau lưng Tiêu Mạc Dự, để ép toàn bộ ám khí bay ra, cả đám ám khí bay mạnh cắm vào cành cây trước mắt.

Hoa Thái U rút ra một cái đặt vào lòng bàn tay ngấm nghĩa, nàng cẩn thận nghiên cứu dưới ánh lửa. Ám khí này to bằng ngón cái, hình tam giác không theo kiểu truyền thống, được làm bằng vàng đen rất tinh xảo lại sắc nhọn, tuy được chế tạo với diện sát thương không lớn nhưng để lại vết thương sâu rất khó lành.

Loại ám khí này xem ra rất hiếm gặp, có lẽ là vật chuyên dụng của một tổ chức hay môn phái nhất định nào đó.

Có điều kỳ lạ là dựa theo thân thủ của toán người này, nếu thực sự muốn lấy mạng người khác, tại sao dường như chỉ sử dụng có năm phần nội lực? Cho dù chỉ cần sử dụng bảy phần nội lực, tất sẽ tổn thương tới tâm mạch, chết ngay tại chỗ.

Lẽ nào, vốn đã không định hạ sát? Mất nhiều công sức như vậy, ném ra nhiều ám khí cứ như thể tiên nữ rải hoa thế này, chỉ là để tùy tiện làm bị thương cho vui sao? Hay là ăn no rửng mỡ đây?

Đang lúc nàng còn nghi hoặc thì bỗng nghe thấy tiếng quần áo kêu soàn soạt trong không khí, mấy người đàn ông áo xanh xuất hiện cùng lúc, nhất tề quỳ trước mặt Tiêu Mạc Dự, người cầm đầu nhanh nhẹn lão luyện khoảng chừng hai mươi lăm hai mươi sáu tuổi, trầm giọng nói: “Thuộc hạ tới muộn, xin công tử trách phạt!”

“Cổ Tử mau đứng dậy, không liên quan tới các người, truyền các người tới chỉ vì ta muốn dưỡng thương ở sơn trang gần đây mà thôi.”

Tiêu Mạc Dự dựa vào người Cao Lương Địa, khẽ ho mấy cái tiếp đó nghiêng đầu gượng cười với Hoa Thái U vẫn đang đứng ngây cạnh bên: “Cùng đi với ta tới thôn trang của chúng ta sống vài ngày, được không?”

Lúc này Hoa Thái U vẫn đang ngăn người trong chiếc áo dài của Tiêu Mạc Dự, tóc tai rũ rượi mặt mũi lấm lem, quần áo xộc xệch. Mặc dù Tiêu Mạc Dự không nói gì, nhưng người tinh ý cũng có thể ngay lập tức đoán ra quan hệ giữa họ là cặp tình nhân.

Người kia chỉ liếc nhìn một cái đã rất hiểu ý nói một câu: “Công tử yên tâm, đồ dùng của phu nhân đã được chuẩn bị xong xuôi rồi.”

Phu nhân...

Lòng Hoa Thái U rối bời...

Trước đây lúc còn ở Tiêu gia, nàng dường như chỉ ở trong nhà, do vậy những người làm việc ở bên ngoài thế này về cơ bản chưa từng nhìn thấy nàng. Vậy mà mới gặp mặt nàng đã được tôn xưng với thân phận cao quý, quả thực khiến nàng khó tiếp nhận ngay.

“Các huynh đệ nghe cho kỹ đây, tú bà Tiêu Kim lâu chính là thê tử của ta, là bà chủ Tiêu gia chúng ta!”

Hoa Thái U không biết nói sao chỉ biết ngẩng mặt nhìn trời xanh rồi khấn thầm.

Ngoài ra lúc Tiêu Mạc Dự đốt quả pháo hiệu hiệu triệu kia, căn bản chàng chưa bị thương. Tại sao bây giờ lại nói là để mấy người này đưa chàng đi dưỡng thương?

Lẽ nào, chàng có bản lĩnh biết trước mọi việc, hoặc giả lúc đó chàng đã có dự cảm không hay? Ôi Tiêu bán tiên ơi...

Hoa Thái U ở bên kia chỉ thấy mọi thứ rối như canh hẹ, còn Cao Lương Địa bên này luôn giữ nét mặt lạnh tanh chẳng thèm để ý tới ai, cúi người xuống công Tiêu Mạc Dự, sau đó dùng khí chất mạnh mẽ lạnh như tiền của mình đẩy lùi hết những người đang có ý đồ bước tới giúp đỡ ra khỏi phạm vi ba mét.

Sự quan tâm chăm sóc của Cao Lương Địa giống như cách gà mẹ bảo vệ đàn gà con khiến trên đầu thiếu niên dường như đang tỏa ra vầng hào quang sáng rực của tình mẹ...

Cả đoàn người vừa định đi, đột nhiên nghe thấy tiếng vó ngựa vọng tới rất gấp, Tiêu Mạc Dự cười gằn khẽ nói: “Cuối cùng cũng đã tới.”

Chàng vừa nói xong, một đội quân sĩ đang vỗ ngựa đi tới, người đi đầu là một hảo hán mặc giáp đen với khuôn mặt uy vũ. Người đó kéo cương, khiến con tuấn mã phía dưới chồm lên bằng hai chân, phải mất một lúc lâu mới dừng lại, hơn mười kỵ sĩ phía sau đồng loạt dừng lại, động tác vô cùng oai phong.

Người đó tiếp tục liếc đôi mắt thâm quầng nhìn đống thi thể nằm ngổn ngang trong khu rừng đang cháy rừng rực, hỏi bằng chất giọng sang sảng: “Có chuyện gì vậy?”

Tiêu Mạc Dự ra hiệu cho Cao Lương Địa đặt mình xuống, tiếp đó chậm rãi tiến lên phía trước, bao tay cười to: “Mạnh thống lĩnh, đã lâu không gặp, ngài vẫn khỏe chứ?”

Vị thống lĩnh mới tới họ Mạnh, tên chỉ có một chữ Lôi không có đệm, là thống lĩnh hộ vệ Ung thành mới thay cho tên Mã Võ thân bại danh liệt kia.

Mạnh thống lĩnh nhìn kỹ đối phương, gương mặt lộ rõ vẻ ngạc nhiên: “Tiêu công tử?”

Nói rồi vội vàng nhảy xuống ngựa, giơ tay đỡ Tiêu Mạc Dự đang chực ngã: “Chẳng hay Tiêu công tử... gặp cướp sao?”

Cao Lương Địa bị gạt sang một bên, tự thấy khí chất có thể khiến mọi vậy chết cồng của mình dường như chẳng có tác dụng gì với kẻ lỗ mãng này, bất giác cảm thấy thất bại ê chề, lòng tự tôn bị tổn thương nghiêm trọng, thế là hết lần này tới lần khác định dùng ánh mắt giết chết đối phương, giết chết... sau đó không giết nổi...

Tiêu Mạc Dự cười méo mó: “Việc này nói ra thì dài lắm, Mạnh thống lĩnh, có thể cho phép ta vài ngày nữa sẽ tới nha phủ bẩm báo rõ nguồn cơn?”

Người này đã biết Tiêu Mạc Dự trong bữa yến tiệc tại Ngụy phủ, biết rõ thân phận của chàng và cũng biết Ngụy Lưu rất coi trọng chàng, hiện tại tận mắt nhìn thấy chàng rõ ràng bị thương rất nặng, do vậy không chút chần chừ đáp: “Mọi thứ chờ tới lúc vết thương của Tiêu công tử khỏi rồi hãy nói sau, giờ ta sẽ cử người đưa công tử về.”

“Đa tạ ý tốt của Mạnh thống lĩnh, không dám phiền đại nhân.”

Tiêu Mạc Dự nhìn đám cháy dường như đang dần xóa hết mọi dấu vết hiện trường, lạnh lùng than: “Lửa to thế này, nếu quả thực làm tổn hại tới rừng phòng hộ này, chính là tội của ta.”

Tác dụng của rừng phòng hộ được tạo nên từ các loài cỏ thụ hàng trăm năm tuổi đương nhiên có tác dụng rất lớn đối với vùng giáp ranh giữa Ung thành và địch quốc. Ngọn lửa lúc này tuy vẫn chỉ là đốt cháy lá và vỏ cây, nhưng tiết trời hanh khô khiến mọi vật hanh khô dễ bén lửa, không ai dám đảm bảo không xảy ra hậu quả gì. Tới lúc đó, cho dù có tới mấy cái đầu cũng không đủ để chặn.

Mạnh thống lĩnh dừng lại suy tính, tiếp đó không còn tiếp tục kiên trì: “Nếu Tiêu công tử đã có người hộ tống tin cẩn, vậy ta sẽ sắp xếp người xử lý chỗ này, hôm khác sẽ tới thăm sau.”

Tiêu Mạc Dự cười nhận lời.

Hoa Thái U im lặng từ đầu tới giờ đột nhiên mở miệng thắc mắc: “Chết nhiều người thế này, tại sao có thể coi là chuyện nhỏ chứ. Nếu trì hoãn thêm mấy ngày nữa, rất có khả năng xuất hiện những điều bất lợi đối với việc điều tra vụ án. Thôi thì như vậy đi, dân nữ về cùng Mạnh thống lĩnh và sẽ kể lại rõ ràng tình hình.”

Người mới tới lúc này mới chú ý tới nàng, ông ta gãi gãi đầu thắc mắc: “Cô nương là?”

“Dân nữ có mặt từ lúc bắt đầu tới khi kết thúc, do vậy nắm rõ toàn bộ sự việc.”

Hoa Thái U đi tới bên cạnh Tiêu Mạc Dự, cúi xuống nhìn chàng: “Thiếp quyết không thể để bọn chúng trốn thoát thế này!”

Tiêu Mạc Dự khẽ nhắm mắt, rồi lại mở ra, giơ tay vuốt lọn tóc rối bên má vào sau tai nàng, tiếp đó lấy tay áo nhẹ nhàng lau vết bẩn trên mặt nàng, trên khuôn mặt xanh xao của chàng ẩn hiện nụ cười hạnh phúc: “Để Cổ Tử điều tra, sau khi xong việc hẳn sẽ đưa nàng về sơn trang, ta chờ nàng ở đó.”

“Vâng.”

Về chuyện Tiêu công tử bao tú bà của Tiêu Kim lâu hầu như mọi người ở Ung thành đều biết. Mạnh thống lĩnh tuy rất lỗ mãng nhưng thực tế lại không ngốc chút nào, vừa thấy tình cảnh trên trong đầu đã tái hiện cốt truyện “Đôi uyên ương vui vẻ bên ngoài không may trên đường gặp thổ phi, kẻ cướp, uyên ương đực vì cứu uyên ương cái đã đấu với thổ phi hơn ba trăm hiệp, cuối cùng bị thương trong vinh quang”, liền sau đó vỗ ngực

lớn tiếng đảm bảo: “Xin Tiêu công tử cứ yên tâm, trong vòng hai canh giờ ta đảm bảo cô nương có thể quay lại bên công tử!”

Tiêu Mạc Dự cười cảm tạ.

Hoa Thái U nhìn theo bóng áo trắng của Tiêu Mạc Dự lúc này cuối cùng đã không thể chống đỡ nổi nữa nằm rạp trên lưng thiếu niên áo trắng, hoàn toàn mất hết ý thức, bỗng chốc nổi cơn thịnh nộ.

Dám làm hại người đàn ông của ta!

Cổ Tử – người cùng đi theo Hoa Thái U về nha môn, tên chỉ có một chữ Ý không có đệm, là đại quản gia lần này Tiêu Mạc Dự mang tới, phụ trách mọi sự vụ phức tạp của Tiêu gia ở Ung thành.

Hoa Thái U không có thiện cảm lắm với Mạnh Lôi này, một là vì nàng sợ hãi theo phản xạ có điều kiện đối với kẻ nắm giữ chức thống lĩnh, hai là vì nhớ tới chuyện Hạ tiên sinh từng nói với nàng, khi xưa rất có khả năng có người muốn mưu đoạt chức vụ này mới phối hợp với họ để dụ dỗ bìm leo đối với Mã Võ kia. Hiện giờ tên họ Mạnh này vớ bở, đương nhiên chính là tên ném đá giấu tay kia. May mà giờ đây nàng chỉ phải làm việc công với hắn, do vậy cũng không cần phải giả bộ nhiệt tình làm gì.

Còn về Cổ Ý thì chuyên tâm cố gắng tận hết trách nhiệm của mình, người này ép buộc những thuộc hạ đi cùng mình cởi bỏ áo bào bên ngoài rồi quấn chặt Hoa Thái U lúc này quần áo không chỉnh tề ba tầng bảy lớp giống như chiếc bánh bao nhân thịt chỉ còn nhìn thấy mỗi mắt mũi của nàng, mục đích chỉ có một, đó là tuyệt đối không để bà chủ Tiêu gia bị bất cứ người ngoài nào xâm soi.

Hoa Thái U im lặng không nói gì, nàng thầm nghĩ có được thuộc hạ trung thành thế này, Tiêu Mạc Dự có thể ngậm cười nơi chín suối được rồi...

Ngụy Lưu vừa biết tin liền vội vàng tới, vừa nhìn thấy bộ dạng hiện giờ của nàng đã không kìm được cười phá lên: “A Thái, còn lâu mới tới tết Đoan Ngọ mà!”

Hoa Thái U bất lực giống như con lật đật, chỉ biết lắc sang trái rồi lại sang phải: “Sao nào, có muốn ăn bánh chưng trước không?”

Ngụy Lưu kéo áo ngồi xuống, buột miệng đáp: “Được thôi.”

Lúc Hoa Thái U nói những lời trên, nàng thực sự chỉ mang nghĩa ăn bánh chưng thuần túy, không hề nghĩ tới nghĩa ẩn dụ nào, hiển nhiên Ngụy Lưu cũng không nghĩ theo hướng khác, thế nhưng sau một tiếng ho mạnh của Cổ Ý, hai người đã nhanh chóng tỉnh ngộ, không ho he gì nữa.

“Ta, ta... ý ta không phải để Ngụy đại nhân ăn ta...”

Hoa Thái U nhất thời kích động tới mức càng diễn tả càng tối ý.

Cổ Ý xì mặt.

Mạnh Lôi bàng quan tự biến mình thành cục đá nhắm mắt làm ngơ.

Ngụy Lưu vuốt trán thở dài.

Kể từ lúc đó, Cổ Ý giống như ôn thần mặt đen cứ đứng kè kè bên cạnh Hoa Thái U, chốc chốc lại hăng giọng nhằm nhắc nhở ngăn chặn mọi lời nói cho dù chỉ có chút xíu ngầm ý hiểu ra nghĩa không đứng đắn. Cuối cùng đã thành công ngăn Hoa Thái U không dám nói với Ngụy Lưu cho dù chỉ là một từ.

Hoa Thái U rốt cuộc cũng hiểu ra mọi lẽ.

Tiêu Mạc Dự đặc biệt cử một quản gia thế này đi theo nàng, nhất định từ lâu đã đoán được Ngụy Lưu sẽ xuất hiện.

Bị thương nặng tới mức nôn ra máu rồi vẫn không quên ghen, thề phải diệt bỏ mọi mầm mống gian tình cho dù mới chỉ manh nha, chàng đâu phải là Cá mực nhỏ, mà rõ ràng là cá nẫu dấm bầm sinh!

Có điều may mắn là mọi tình hình về đặc điểm cũng như trình độ võ công của hai toán người áo đen đã được Hoa Thái U kể lại toàn bộ cho Mạnh Lôi, nàng thấy bầu không khí hiện tại có phần gượng gạo nên quyết định đứng dậy cáo từ.

Ngụy Lưu đích thân tiễn họ ra nha phủ, nhân lúc Cổ Ý đi dắt ngựa liền chớp thời cơ nói: “A Thái, nàng cứ yên tâm.”

Hoa Thái U sững người một lát: “Gì kia? À... dân nữ tin chắc chắn đại nhân sẽ tóm được bọn chúng.”

“Đám người xuất hiện tối nay đương nhiên một tên cũng không thoát được, kẻ cầm đầu đứng sau lưng cũng vậy.”

Vẻ tức giận thoáng qua gương mặt Ngụy Lưu: “Ta tuyệt đối không cho phép có người làm hại nàng!”

Hoa Thái U lầm bầm: “Dân nữ có sao đâu...”

“A Thái, khi xưa chỉ vì nguyên cơ nhạc sư kia mà nàng có thể làm ra những hành động như thế, giờ đây hướng hồ người bị thương lại là Tiêu Mặc Dự.”

Ngụy Lưu cười nói tiếp: “Có điều chuyện này e là không đơn giản như vậy, tốt nhất Tiêu Kim lâu và Tiêu gia không nên nhúng tay vào. Nếu tin ta, thì hãy giao cho ta xử lý.”

“Nếu không tin đại nhân, thì đã không tìm tới ngài rồi.”

Giọng Hoa Thái U càng lúc càng bé, nàng cụp mắt, tránh ánh mắt của Ngụy Lưu.

Chính vì nhận thấy lai lịch của hai toán người áo đen không đơn giản, nên nàng mới chủ động yêu cầu tới quan phủ nói rõ tình hình.

Bởi nàng biết rằng, nếu Ngụy Lưu biết nàng gặp nguy hiểm nhất định sẽ tới, dựa vào sự hiểu biết tính bất chấp tất cả có thù ắt báo đối với nàng, chắc chắn sẽ không cho nàng nhúng tay vào để tránh rơi vào cục diện nguy hiểm. Điều quan trọng nhất là ở Ung thành, chỉ có dựa vào sức mạnh của vị thành chủ này mới có thể làm ra đồng thời nhờ rẽ kẻ ẩn giấu sau tấm màn bí mật.

Do vậy Thường Ly à, ta đành phải xin lỗi chàng, vì đã lợi dụng chàng vậy.

Dường như biết được nàng đang nghĩ gì, Ngụy Lưu lạnh lùng nói: “Nàng để tâm tới Tiêu huynh, còn ta lại để tâm tới nàng, rất công bằng thôi.”

Hoa Thái U ngược mắt: “Thường Ly, dân nữ thực sự hy vọng đại nhân có thể đừng biết hết mọi chuyện như vậy được không? Đừng hiểu dân nữ như vậy. Có lẽ nếu như vậy, đại nhân sẽ thanh thản hơn nhiều.”

Ngụy Lưu không tỏ ra tán đồng cũng chẳng phản bác khế cong môi, ngừng một lát, lại nói tiếp: “A Thái, người nàng để tâm tới quá nhiều đấy.”

Ánh trăng lảnh lảnh rơi vào mắt Ngụy Lưu, khiến màu đồng tử mờ ảo: “Nhưng nếu có một ngày nào đó, những người nàng để tâm lại làm hại lẫn nhau, thì nàng sẽ làm thế nào?”

Hoa Thái U nghe thấy vậy thất kinh, nàng còn chưa kịp trả lời thì Cổ Ý đã vội vội vàng vàng dắt hai con ngựa tới, ánh mắt giống như “bắt gian” của hắn khiến mọi điều nghi hoặc đều hóa thành cảm giác vô lực.

Vậy là Hoa Thái U đành phải ngoan ngoãn leo lên lưng ngựa, sau đó không ngừng thúc ngựa phi...

Lúc rẽ vào góc đường, vừa hay gặp một người cưỡi ngựa lướt ngang qua, người ngồi trên lưng ngựa là cô nương yêu kiều quý phái, người đó chính là biểu muội của Ngự Lưu, quận chúa An Dương.

DU THÁI HOA

Lập Thệ Thành Yêu
www.dtv-ebook.com

Chương 9+1

Type: Thu Nguyen

Tiêu gia có tiền, nên mua một sơn trang cũng rất oách.

Lúc Hoa Thái U và Cổ Ý tới nơi đêm đã khuya, cả sơn trang chìm vào tĩnh mịch.

Cổ Ý giao ngựa cho người tới đón, sau khi hỏi han sơ qua tình hình liền dẫn Hoa Thái U tới trước cửa một tòa nhà, đồng thời nói rằng nơi này sẽ là nơi nàng và Tiêu Mặc Dự sống chung sau này. Ông ta còn nói thêm nếu cần gì thì trực tiếp dặn dò người hầu kẻ hạ ở đây là được, nói rồi liền cáo từ rút đi.

Tiêu Mặc Dự chắc chắn ở phòng chính, sau một hồi phân biệt dưới ánh trăng, Hoa Thái U nhón chân định lách vào trong. Kết quả tay còn chưa chạm vào cửa đã cảm thấy một trận gió lạnh điên cuồng thổi xuống từ phía phải, trong giây lát lông tóc nàng dựng đứng nhanh chóng lộn người về phía sau, nàng gần như vừa lăn vừa bò mới thoát được lưỡi đao giáng xuống.

Hoa Thái U còn chưa hoàn hồn lau mồ hôi đã kinh hãi than: “Cao Lương Địa, sao ngươi chưa đi ngủ hả?”.

Thiếu niên áo bạc lạnh lùng đứng ở cửa, lạnh lùng nhìn nàng, không nói không rằng, bộ dạng lạnh tanh đó chính xác muốn chuyển tải thông tin hẳn hoi: Nếu ngươi dám lại đây, ta sẽ đánh bay ngươi!.

Hoa Thái U bất lực, đành phải thăm dò nói lý: “Phàm chuyện gì cũng quá tam ba bận, người đã tấn công ta ba lần, chắc cũng đủ rồi chứ?”.

Cao Lương Địa hừ lạnh một tiếng.

“Ta biết tại sao người không vui, nhưng việc Tiêu Mạc Dự bị thương thực ra cũng không thể hoàn toàn trách ta được phải không?”.

Cao Lương Địa vẫn tiếp tục không nói không rằng.

“Hiện giờ dù gì chàng cũng bị thế này rồi, người cũng không thể lấy ám khí ra chọc mấy lỗ trên người ta để xả giận chứ?”

Bỗng mắt của Cao Lương Địa sáng lên, như thể bắt đầu nghiêm túc suy nghĩ về tính khả thi của đề nghị trên.

“... Câu nói vừa rồi coi như ta chưa từng nói, người chớ bùng bột đó!”.

Cao Lương Địa vô hồn quay mặt đi, như thể chẳng còn muốn nhìn nàng nữa.

Hoa Thái U lại than thở tiếp: “Là người đang tự trách bản thân đã không cứu được chàng, hay đang trách chàng tại sao bắt người phải cứu ta đúng không?”.

Cao Lương Địa nghiêng rằng, vẫn không lên tiếng.

“Nếu để người chọn, chắc hẳn người sẽ cứu chàng không cứu ta đúng không?”

Cao Lương Địa nắm chặt nắm đấm, vẫn im lặng như cũ.

Hoa Thái U khẽ cười: “Nếu để ta chọn, ta cũng muốn người cứu chàng”.

Cao Lương Địa đột nhiên quay đầu, thung thảng buông một câu: “Nhưng ta chỉ có thể chọn cứu người!”

“Chỉ có thể nghĩa là gì?”

“Chính là chỉ có thể!”

“...”

Hoa Thái U chẳng hiểu ra sao, quả thực nàng cũng không thể hiểu nổi được phương thức tư duy kỳ quặc của thiếu niên lạnh lùng này, sau một hồi vò đầu bứt tai nàng chỉ đưa ra một câu: “Nhưng... hôm nay rõ ràng ban đầu không muốn cứu ta đó sao”.

Không ngờ vừa nhắc tới chuyện này, thiếu niên lạnh lùng như núi băng bỗng chốc biến thành núi lửa, Hoa Thái U chỉ nghe thấy soạt một tiếng đã thấy Cao Lương Địa bay tới trước mặt nàng, trong đôi mắt đen láy ánh lên hai ngọn lửa rực cháy: “Lần sau, nhất định sẽ không như vậy!”.

Nhất định sẽ không cứu nàng ngay từ đầu, hay là nhất định sẽ không giữa chừng quay sang cứu nàng?

“Được rồi, được rồi, sẽ không như vậy, nói tóm lại người nói gì thì sẽ là thế. Cho dù người có nói mặt trời nhất định không mọc ở đằng đông, làm xằng nhất định sẽ tuân thủ giới luật ta cũng sẽ giơ cả hai tay hai chân tán thành...”.

Hoa Thái U vừa nói xong, chỉ mong sao có thể tát cho mình hai cái bạt tai.

“A di đà phật, đa tạ sự tín nhiệm của nữ thí chủ lưu manh đối với bản tăng”.

“Liệu có thể bỏ đi hai chữ lưu manh kia không?”

Loan lai mặc áo bào trắng đứng trên nóc nhà, nụ cười từ bi vương trên khuôn mặt như muốn phổ độ chúng sinh: “Lúc bần tăng tới đã phát hiện ra một mảnh ruộng cao lương có phong cảnh rất đẹp, Cao thí chủ đi với bần tăng tới đó cùng xuống địa ngục được không?”.

Cao Lương Địa nổi giận đùng đùng: “Hòa thượng thôi chết đi!”

“Có Cao thí chủ đi cùng, bần tăng còn vô cùng vui mừng nữa kìa”.

Vậy là áo bạc trắng lại diễn vở hai chú bướm người đuổi ta trốn thường ngày.

Tới lúc bóng của cả hai đã biến mất, một giọng nói vọng tới: “Người trong sân đã bị ta điểm huyết ngã hết rồi, sẽ chẳng còn ai tới làm phiền nữ thí chủ lưu manh và nam thí chủ lưu manh nữa đâu. Mọi hành động lưu manh chỉ có thể tồn tại trong lòng chứ không thể hành động được, quả thực bi thương quá đỗi. Xin hai vị bớt đau buồn, dưỡng tinh dưỡng sức chờ ngày khác chiến vậy. Thiện tai thiện tai!”.

“Chả trách làm ầm ĩ lên cả nửa ngày cũng chẳng thấy ai ra cả... Con lừa trọc này đúng là kẻ luôn nói và làm những việc không nên làm, nguyên rủa người bị thần chết tìm đến cửa đi!”

Hoa Thái U vừa lẩm bẩm vừa đẩy cửa bước vào, tiếp đó gắng sức dìu hai a hoàn đang bất tỉnh nhân sự tới giường ngủ, cuối cùng lấy khăn ướt sạch cùng nước trà ấm đã pha sẵn vén rèm cửa nhẹ nhàng bước vào phòng ngủ.

Ánh đèn lưu ly trong phòng tán ra ánh sáng dịu dịu, xem ra lại phản chiếu khuôn mặt vàng võ của người đàn ông nằm trên giường.

Hoa Thái U đặt các thứ trong tay xuống, tiếp đó ngậy người ngồi bên giường ngắm chàng.

Tuy Tiêu Mạc Dự không chết được, nhưng vết thương quả thực không nhẹ chút nào.

Cổ Ý nói đã mời đại sư giỏi nhất về chữa trị cho chàng, tuy tạm thời không còn lo lắng về tính mạng nữa nhưng cần phải tĩnh dưỡng trên giường để tiện quan sát.

Hoa Thái U tự cảm thấy phản xạ thần kinh của mình thật trì trệ, từ lúc Tiêu Mạc Dự bị thương tới giờ đã gần ba canh giờ, vậy mà dường như bây giờ nàng mới bắt đầu phản ứng lại, nỗi sợ hãi dần xâm chiếm tâm trí nàng.

Đúng vậy, sợ hãi.

Chàng đẩy nàng ra, hốt hoảng hét lên “Cao Lương Địa”, chiếc áo trắng đẫm máu của chàng, chàng cố chống đỡ, rồi chàng hôn mê...

Từng cảnh tượng lướt qua trước mắt nàng khiến nàng khiếp đảm, khiến nàng vốn bị quấn chặt ba tầng bảy lớp nóng rực vô cùng bỗng chốc lạnh tới mức chân tay run lẩy bẩy.

Nàng liều mạng hít một hơi dài lệnh cho bản thân phải bình tĩnh lại, tiếp đó lấy khăn mặt khê lau mồ hôi cho chàng.

Đôi lông mày của chàng nhíu chặt, đôi môi trắng bệch, vàng trán nóng rực.

Nàng khê khịt mũi, mắt nhạt nhòa.

“Hoa cải dầu, nàng đang đóng thổ phi bịt mặt sao?”

Tiêu Mạc Dự không biết tự lúc nào đã mở mắt, trong giọng yếu ớt vẫn phảng phất nụ cười.

“Chẳng có sức tưởng tượng chút nào, rõ ràng thiếp đang làm bánh trưng đấy chứ!”

Hoa Thái U đứng dậy, quay người lại, lần lượt cởi các tầng áo đang quấn trên người ra, chỉ giữ lại chiếc trường bào của chàng, cuối cùng nàng dụi dụi mắt để nhìn rõ hơn.

Nàng tiếp tục ngồi xuống, nghiêng đầu, ngoác miệng cười ra vẻ rất đắc ý: “Thế nào, thiếp đã nói rồi mà, chàng không chết được đâu”.

Tiêu Mạc Dự khẽ nhếch khóe môi, cố gắng ngồi dậy: “Ừ, hy vọng có thể tốt như lời chúc phúc của nàng”.

Hoa Thái U vội vã đệm gối sau lưng chàng, tiếp đó rót trà đưa cho chàng, nàng do dự một lát mới lên tiếng: “Chàng, chàng có trách thiếp không?”.

“Trách nàng gì kia? Trách nàng đã không làm ta cảm động tới rơi nước mắt, hay là trách nàng đã không chạy ngược chạy xuôi theo ta càng giúp càng rồi sao?”.

Tiêu Mạc Dự chép chép miệng mấy cái, tiếp đó đặt tay nàng giữa lòng bàn tay chàng nói: “Nếu như nàng thực sự làm như vậy, ta mới trách nàng lăng nhăng hay gây chuyện phiền phức đó”.

Hoa Thái U bĩu môi: “Lại nói một đấng làm một nẻo đúng không? Đàn ông các chàng chẳng phải rất thích phụ nữ như vậy sao?”.

Tiêu Mạc Dự than: “Nhưng ai bảo người ta thích lại là một nữ lưu manh chứ?”

“... Chàng nghe thấy lời Lâm xằng nói à?”

“Không chỉ có thế”.

Hoa Thái U sững người, đột nhiên nàng rụt rè hỏi: “Vậy thiếp và Cao Lương Địa...”.

Tiêu Mạc Dự chậm rãi giơ tay vuốt má nàng: “Tiểu Cao và ta đã quen biết nhau từ lâu, do vậy xảy ra chuyện thế này về mặt tình cảm khó tránh khỏi cảm giác buồn bã. Có điều chỉ cần ngủ một giấc sẽ qua thôi, rốt cuộc vẫn là tính khí trẻ con, vả lại vết thương của ta cũng không đáng ngại lắm”.

“Thiếp biết, hăn nổi nóng với thiếp cũng là điều dễ hiểu, bởi nếu không phải vì thiếp, hăn hoàn toàn có thể cứu chàng”.

“Cám ơn nàng đã không so đo tính toán với hăn, nhưng Hoa cải dầu à, nàng phải nhớ một điều rằng, lựa chọn của hăn, là có lý của hăn, nàng không cần phải tự trách bản thân vì điều này. Nếu có lần sau...”

Hoa Thái U bực bội: “Phỉ phui cái miệng chàng đi!”.

Tiêu Mạc Dự cười phá lên: “Hy vọng không có lần sau”.

“Chắc chắn sẽ không có”.

“Đúng vậy, chắc chắn không có đâu”.

Hoa Thái U trừng mắt lườm Tiêu Mạc Dự.

Tiêu Mạc Dự cười hì hì mặc cho nàng lườm.

Hoa Thái U cảm thấy thất bại toàn tập: “Được rồi, được rồi, rõ ràng chàng đang phô diễn thiếp. Bây giờ thiếp không thảo luận với chàng về việc này nữa, sau này sẽ nói sau. Chàng mau đi nghỉ đi”.

Tay Tiêu Mạc Dự ghì chặt lấy Hoa Thái U, rồi trầm giọng khẽ nói: “Không cho phép nàng sau này còn tồn tại ý nghĩ nguyện để Tiểu Cao cứu ta đâu đấy, nàng nghe rõ không vậy?”.

Hoa Thái U muốn giăng tay Tiêu Mạc Dự ra, nhưng lại sợ ảnh hưởng tới vết thương của chàng, đành phải thuận thế cẩn thận áp người vào cổ chàng, nàng khẽ ngửi mùi thảo dược thoang thoảng trên người chàng, bỗng

dưng sự dịu dàng trong người nàng trôi dạt, nàng run rẩy nói: “Cá mực nhỏ à, chàng khiến thiếp sợ hết hồn đấy có biết không? Chàng hãy hứa với thiếp sẽ không còn có lần sau nữa được không? Thiếp không còn muốn nhìn thấy ai bị thương nữa, càng không muốn nhìn thấy ai đó mãi mãi dờn xa. Không sai, đúng là thiếp để tâm tới rất nhiều người, nhưng người thiếp quan tâm nhất, chính là chàng đó, thiếp đã không còn người thân nào nữa, chỉ có mình chàng mà thôi...”

“Ngốc ạ, ta cũng chỉ còn có nàng thôi”.

Tiêu Mạc Dự khẽ vuốt ve mái tóc Hoa Thái U: “Hoa cải dầu, ta chỉ có thể nhận lời nàng một việc, đó là cho dù ta có bị thương cũng sẽ nhanh chóng bình phục. Cho dù ta rời đi, cũng chỉ là tạm thời mà thôi. Chờ mọi thứ trôi qua gió yên sóng lặng rồi, tất cả chúng ta sẽ thưởng hoa ngắm mưa, uống rượu nhấm trà ở Giang Nam. Nàng tin ta không?”.

“Vâng”.

Chàng sẽ không làm hại những người thiếp quan tâm, thiếp cũng sẽ không để bọn họ tổn hại tới chàng, do vậy cái ngày mà Thường Ly nói kia sẽ mãi mãi không bao giờ tới, mãi mãi...

Sau khi chăm sóc tới lúc Tiêu Mạc Dự thiếp đi, Hoa Thái U vừa ra ngoài đã nhìn thấy trên mái nhà đối diện có hai người đang hả hê uống rượu.

“Hóa ra ở địa ngục cũng có bán rượu sao?”.

“Không chỉ có rượu, mà còn có gái nữa, nữ lưu manh thí chủ có muốn đi xem không? Tránh khi nam lưu manh thí chủ không thể thực hiện việc lưu manh, dục vọng không được đáp ứng lại phải nhịn quá ảnh hưởng tới cơ thể đó. Không giấu gì nữ thí chủ, tên này cũng đang phải nhịn đó”, tiếp đó chỉ tay sang Cao Lương Địa đang ngồi uống rượu.

“...”

Hoa Thái U cười hì hì: “Hà có gì mà bỏ gần tìm xa? Trước mắt người chẳng phải đang có một tuyệt sắc giai nhân sao?”.

Con người Cao Lương Địa đến cả hành động nấc cụt khi uống rượu cũng vô cùng lạnh lùng, những lời hằn nói ra khiến người ta đau đớn con tim: “Ta không có hứng thú với gái già”.

Hoa Thái U còn chưa kịp đau đứt ruột, thì đã bị Cổ Ý trung thành hết mực từ đâu đi tới cung kính khuyên nhủ: “Phu nhân, đừng chấp bọn trẻ người non dạ kia”.

Vậy là Hoa Thái U mặt mũi héo hon, lòng đau đớn vào trong tấm rữa đi ngủ...

Trưa mấy ngày sau, Hoa Thái U giơ chân đạp mở toang cửa phòng Tiêu Mạc Dự vừa lớn tiếng nói: “Thiếp muốn kháng nghị”.

Tiêu Mạc Dự đang nằm nghiêng trên giường đọc sách, chàng chẳng thèm ngẩng đầu lên đáp: “Kháng nghị vô hiệu”.

“Ngày nào cũng bắt thiếp mặc áo vàng váy vàng giày vàng đến tất cũng vàng nốt, lần này đến cả áo yếm cũng màu vàng, chàng xem này bây giờ cả người thiếp từ đầu tới chân ngoài cây huyết sâm trên đầu ra, đều vàng một màu như một bông Hoa cải dầu trên đất kia...”

Ầm ỉ một hồi lâu, bỗng Hoa Thái U hoảng hốt ngộ ra: “Cá mực nhỏ! Chàng đã cố điều chỉnh thiếp theo đúng hình mẫu Hoa cải dầu đúng không?”.

“Người giống với tên chẳng phải rất hay sao?”

Tiêu Mạc Dự nghiêng người, lấy tay chống cằm ngắm nhìn Hoa Thái U với nét mặt vô tội: “Mà nàng vốn rất thích màu vàng kia mà?”.

Tiêu Mạc Dự giơ tay kéo Hoa Thái U vàng chóa một màu ngời xuống giường, chàng nói với nàng bằng chất giọng vui tươi pha lẫn vẻ yêu chiều không hề che giấu: “Đang nóng lòng chờ ta xâm phạm đúng không? Mau cho ta xem một chút áo yếm có đủ vàng không nào?”

Hoa Thái U gạt bàn tay đang sờ soạng lung tung không an phận chút nào của Tiêu Mạc Dự ra, tiếp đó điềm tĩnh nhìn chàng nói: “Đúng là thiếp đang nóng lòng đây! Chỉ tiếc là ai kia có lòng mà không có lực, chỉ biết nhìn mà chẳng thể làm kìa. Nếu chàng còn tiếp tục trêu ghẹo nữa, ngộ nhờ khiến thiếp động tình thật, lúc đó đừng có mà trách thiếp tìm đại một người để giải quyết nhu cầu đấy. Dù gì thiếp cũng thấy đàn ông ở trong thôn trang này cơ bản trông cũng nhìn được đấy, dùng để mây mưa một trận thậm chí hai ba năm sáu trận chắc chẳng có vấn đề gì”.

Hoa Thái U tuôn một tràng không nghỉ khiến Tiêu Mạc Dự đang rục rịch bỗng chốc biến thành con châu chấu cuối thu cùng chiếc lá dập nát trong sương, ủ rũ ngay tắp lự. Chàng rụt tay, mở sách ra, giấu mặt, rên rỉ: “Tránh xa ta ra một chút...”.

Thế nhưng Hoa Thái U vẫn không buông tha, nàng luồn tay vào chăn, rồi dùng ngón tay vẽ lòng vòng lên bụng dưới trên lớp áo mỏng: “Họ đều nói, lúc then chốt nếu bị gián đoạn rất dễ để lại di chứng đó. Nếu chàng thực sự cảm thấy có gì bất ổn thì phải nói ngay ra đấy, không biết chừng còn có thể chữa được. Chớ đừng để tới lúc mãi không ngóng lên được hay vừa đi tới chợ đã tiêu hết tiền, e là sẽ mất hứng lắm đó”.

Gân xanh ở góc trán Tiêu Mạc Dự giật liên hồi, chàng bỏ sách xuống, tóm lấy cằm nàng hỏi: “Họ là những ai?”.

“Chính là những người tới thăm chàng đó”.

Hoa Thái U nháy nháy mắt ra bộ ngây thơ: “Chàng cũng biết bản lĩnh của Hạ tiên sinh mà, hần hể nhìn thấy thiếp liền thở ngấn than dài, thất vọng chán chường vô cùng với người được mong đợi làm nên điều gì đó là thiếp đây, khiến thiếp đây có cảm giác mình thật vô dụng. Để chứng minh khả năng của thiếp, đương nhiên thiếp phải nói rõ sự tình cho Hạ tiên sinh nghe!”.

Tiêu Mạc Dự lại bắt đầu ngửa miệng liền quặc lại: “Vậ sự tình là gì?”.

“Đúng lúc chàng bị thiếp dụ dỗ, mê hoặc tới mức không kiềm chế được biến thành sói ác vô mồi lửa tình hừng hực, đúng như người xưa nói mọi sự đã đủ chỉ thiếu gió đông chực bắn mà chưa bắn được, bị tiếng ho của một người trong đám áo đen kia khiến cho chàng buộc phải nhin vào trong”.

Hoa Thái U nghiêng đầu giống như con thỏ trắng nhỏ: “Thế nào, những điều thiếp nói không có nửa câu bịa đặt đúng không nào?”.

Tiêu Mạc Dự nghiêng răng ken két.

Vậ là Hoa Thái U rất hiểu ý liền di chuyển ngón tay đang vẽ vòng tròn trên bụng Tiêu Mạc Dự lên môi chàng: “Chàng không cần phải lo lắng đâu, Làm Xăng đã từng vỗ ngực đảm bảo với thiếp rằng, chỉ cần chàng không phải là thái giám, hần sẽ có cách khiến chàng một trụ chống trời sủng vàng không đổ! Cầu tiên sinh cũng nói, chỗ Hình ma ma có phương thuốc gia truyền chuyên trị những chứng bệnh khó kiểu này, có thể giúp những người đàn ông giống như chàng tìm được niềm tự tin trên giường và có can đảm sống tiếp. Chàng thấy đấy, mọi người đều rất quan tâm tới chàng, chàng có cảm động không vậ?”.

Cái gì mà những người đàn ông giống như chàng, chàng rất bình thường thậm chí còn mạnh mẽ hơn những kẻ bình thường hàng trăm lần ấy

chứ? Chỉ là điều kiện khách quan tạm thời không cho phép chàng ngay lập tức hành sự mà thôi.

Tiêu Mạc Dự không nói không rằng, hai hàng nước mắt tuôn rơi.

Từ tối hôm bị thương tới nay đã được mười ngày, tuy đã mời đại phu giỏi nhất, dùng những loại thuốc tốt nhất, dưỡng thương trong môi trường tốt nhất nhưng vết thương của Tiêu Mạc Dự hồi phục không được như mong muốn. Bởi mấy ám khí kia được chế tạo với diện sát thương vô cùng thâm độc, tuy không tổn hại tới kinh mạch nhưng rất khó lành, thêm vào đó lại bị thương đúng vị trí hiểm tại ngực, do vậy tuyệt đối không dám lơ là.

Do vậy những ngày này Tiêu Mạc Dự chỉ có thể ngoan ngoãn nằm dưỡng thương, hôm qua chàng cố gắng xuống đất, có điều mới đi được mấy bước đã đau tới mức mồ hôi túa ra đầm đìa, đương nhiên đừng hòng tơ tưởng tới hình thức vận động với cường độ lớn cần nhiều thời gian như chuyện mây mưa rồi.

Mỗi lần nhìn thấy Hoa Thái U giống như một bông Hoa cải dầu đang thời xuân thì yếu điệu ra vào xung quanh, thì lòng ham muốn trong người Tiêu Mạc Dự quả thực giống như chín con mèo hoang đang thời kỳ động dục nhất tề liều mạng điên cuồng cào cấu, khó có thể chịu nổi, khó có thể chịu nổi!

Trở trêu hơn là, mấy vị quản gia của Tiêu Kim lâu cùng với Loan Lai – tên hòa thượng điên cứ thay phiên nhau tới sơn trang, mượn cớ thăm bệnh nhưng thực chất là gây chia rẽ. Hôm nay người này mang mấy viên thuốc hoàn tới, ngày mai người kia lại mang mấy bức tranh nói chung chẳng lần nào là tới tay không cả, có điều những thứ này hoàn toàn chẳng có chút tác dụng nào đối với thương tích của chàng.

Điều này khiến Hoa Thái U cả ngày từ sáng tới tối cứ khoa chân múa tay nói năng lảm nhảm, bộ dạng tò mò kinh khủng, hận không thể ngay lập

tức lấy được thứ gì để thử chàng của đám người kia khiến chàng mười hai canh giờ phải sống trong nỗi khiếp đảm, chỉ sợ sảy chân một chút mà phải hận cả đời. Món ngon mình muốn chén bao năm nay vậy mà hết lần này tới lần khác đã kề bên miệng bỗng chốc bay mất, không những thế còn lo ngay ngáy mình vừa tỉnh lại đã bị người khác nhanh chân chén mất rồi.

Bi kịch thâm này lại một lần nữa chứng tỏ cái chân lý nghìn năm bất diệt – khi thời cơ đến phải quyết đoán bởi thời cơ đâu có thể quay trở lại!

Chàng tiếp tục sống trong sự giày vò như vậy thêm vài ngày, cuối cùng do tinh thần tích cực phối hợp của Tiêu Mạc Dự cùng sức mạnh tinh thần mạnh mẽ, chàng đã có thể đi lại chậm rãi, thỉnh thoảng có thể rời phòng ra sân hóng mát, tắm nắng.

Phương bắc một khi vào thu, nhiệt độ giảm hết như con chó hoang tuột xích điên cuồng chạy vậy.

Lúc này Tiêu Mạc Dự với cơ thể yếu ớt hư nhược vẫn là đối tượng được chăm chút trọng điểm, chàng mặc áo kép sát người, trùm chăn cuộn tròn trên ghế mềm, thậm chí còn được quấn chặt hơn cả Úc Nhi, chính vì điều đó mà trong ánh mắt của thằng bé nhìn chàng lại ít nhiều lại toát lên vẻ khinh bỉ như đàn ông đối với đàn ông.

Nghĩa phụ bị thương, con nuôi đương nhiên phải tới thăm rồi. Có điều đối với cậu con nuôi này hẳn nhìn thấy nghĩa phụ không khóc thì làm ấm lên ít nhiều mang tới phiền phức, do vậy mẹ ruột của cậu bé đành phải một mình đến thăm trước hai lần để bày tỏ tâm ý. Không biết có phải vì lúc này trông Tiêu Mạc Dự rất yếu ớt không mà Úc Nhi chỉ nhíu nhíu mày, khịt mũi, hoàn toàn không dở chứng.

Hoa Thái U phải mười ngày nay chưa gặp Úc Nhi, do vậy đã nhớ cậu bé tới mức sống dở chết dở, nàng chạy tới ôm chầm cậu bé vào lòng rồi

không nỡ đặt xuống.

Vân Thư thấy vậy liền cười nói: “Nếu bà chủ Hoa không phiền, thì hãy để Úc Nhi ở đây với bà cho vui”.

Hoa Thái U mừng ra mặt: “Cô nương có chịu được không?”.

“Giao cho mẹ nuôi như bà có gì mà không nỡ chứ? Huống hồ gần đây công việc của tiểu nữ cũng nhiều, do vậy cũng chẳng còn sức chăm lo cho cháu”.

“Tốt quá rồi! Ta đang chán chường tới mức phát hoảng đây, có Úc Nhi ở cùng, có thể không cần phải cả ngày đối mặt với ai đó đang bệnh tật yếu xìu kia!”.

Hoa Thái U làm mặt xấu về phía Tiêu Mạc Dự đang cố cười méo mó kia: “Cậu bé còn chưa tròn một tuổi này, chắc không nằm trong phạm vi phòng bị của Cổ Ý đâu nhỉ?”.

Tiêu Mạc Dự còn chưa kịp đáp trả, đã nghe thấy một giọng nói cung kính không biết xuất hiện từ góc nào nữa: “Bẩm phu nhân, phạm là những người dưới ba tuổi và trên tám mươi tuổi nằm ngoài phạm vi phòng bị”.

“...”

Vân Thư mau miệng: “Bà chủ Hoa à, Tiêu công tử đúng là rất quan tâm tới bà đó!”.

Hoa Thái U trách móc: “Theo ta thì làm vậy vẫn chưa đủ đâu, tốt nhất phải biến tất cả những sinh vật đực xuất hiện trong phạm vi năm trăm mét xung quanh ta thành thái giám hết mới phải!”.

Lần này, một giọng nói lạnh lạnh đột nhiên tiếp lời: “Ta cho là nên gạt bỏ hết những người lớn tuổi hơn cô ta”.

Một giọng nói đàn ông vô cùng trang nghiêm khác cất lên phản bác: “Lời nói của Cao thí chủ không đúng, cho dù là người lớn tuổi hơn nữ thí chủ đây, cũng chưa chắc đã có nhu cầu”.

Cuối cùng, một giọng nói thẫm đẫm chất học thuật với chất giọng phát âm đẹp đưa ra tổng kết: “Tự cổ chí kim khắp thiên hạ này, muốn xâm nhập vào trong người bà chủ Hoa hoặc ngược lại bị bà chủ Hoa xâm nhập vào thì chỉ có một người thuộc giống đực nhưng hư thực chưa rõ có phải là thái giám hay không nữa”.

Tiêu Mạc Dự nghiêng răng ken két, chàng phải cố hết sức lực mới coi như đã kìm nén được khả năng muốn chứng minh bản thân trước mặt mọi người, nhằm xóa câu nói chụp mũ mậ mờ kia...

Hoa Thái U nổi cơn tam bành: “Không muốn bị ta trực tiếp diệt khẩu tại chỗ thì hãy mau biến mất ngay lập tức!”.

Ba giọng nói đồng thanh cất lên: “A di đà Phật, xin nữ thí chủ với lòng tham vô đáy kia bớt đau buồn”.

Nói rồi cả ba cùng cười phá lên rồi bay vụt đi mất...

Hoa Thái U chỉ còn biết dậm chân, lớn tiếng ra lệnh: “Cổ Ý, mau đuổi ba tên kia cho ta!”.

Giọng nói cung kính ban đầu nhanh chóng đáp lại: “Xin phu nhân thông cảm, thuộc hạ không làm được”.

“Tại sao?”

“Đánh không lại.”

“... Vậy hãy nghĩ cách dẫn dụ chúng ra ngoài, sau đó đừng để chúng vào lại cửa chính của trang viên nữa”.

“Bẩm phu nhân, từ trước tới giờ bọn chúng chưa từng vào bằng đường cửa chính”.

“...”

Tiêu Mạc Dự cuối cùng không nhịn được nữa, chàng khẽ cười ra tiếng.

Hoa Thái U hẳn học lờm chàng một cái: “Nếu còn cười tiếp, cả tối hôm nay thiếp sẽ dùng công cụ Hạ tiên sinh đem tới để hành hạ chàng”.

Khóe miệng Tiêu Mạc Dự giật giật, chàng mặt mũi rên rỉ: “Trước mặt trẻ con, nàng ít nhiều nên tiết chế...”

Ức Nhi chớp chớp đôi mắt đen láy nhìn chàng, sau đó vỗ vỗ tay, lần đầu tiên nở nụ cười với chàng, có điều, bộ dạng cậu bé nhìn thế nào cũng thấy giống với vẻ cười trên đau khổ của người khác vậy...

Hoa Thái U bỗng chốc tâm trạng vui vẻ, nàng thơm mạnh hai cái lên mặt Ức Nhi: “Đúng là cục cưng của mẹ, mẹ sẽ đưa con vào bếp tìm thứ gì đó ngon ngon ăn vụng đi!”.

Tiêu Mạc Dự lắc đầu than: “Dạy hư con trẻ”.

Vân Thư khẽ cười đáp: “Ức Nhi giao cho bà chủ Hoa, không phải, đúng hơn là giao cho hai người, tiểu nữ cũng yên tâm rồi”.

Hoa Thái U quay lại liếc nhìn Vân Thư, dường như nàng lơ mơ nhận thấy vẻ kỳ quặc trên nét mặt Vân Thư.

Tới lúc bế Ức Nhi đang cầm trên tay miếng bánh được làm rất tinh tế, cả người từ đầu xuống chân lấm lem vụn bánh quay lại, Hoa Thái U vừa hay nhìn thấy bóng Vân Thư đang rời đi, vừa đi vừa đưa tay gạt nước mắt.

Tiêu Mạc Dự đang đứng chấp tay sau lưng, như thể đang đưa mắt tiễn Vân Thư, sắc mặt chàng xanh xao, đôi lông mày nhíu chặt, thần sắc vừa có vẻ đồng cảm, lại pha lẫn nét bất lực.

“Tại sao Vân Thư cô nương lại vội vàng đi như vậy?”.

“Ồ, nói là có mấy việc đang cần hoàn thành để giao cho khách”.

Tiêu Mạc Dự khẽ cúi người xuống trêu Ưc Nhi: “Cho nghĩa phụ cắn một miếng được không?”.

Có lẽ cảm thấy mình đang phải đối mặt với vị “nghĩa phụ xấu xa” này, mọi thứ đồ trong tay trở nên không an toàn chút nào, do vậy cu cậu không chút do dự nhét vội miếng bánh vào miệng “bà mẹ nuôi tốt bụng”.

Tiêu Mạc Dự bất giác than: “Thằng bé này không hiểu tại sao lại thù lâu nhớ dai như vậy?”.

Hoa Thái U không kịp phòng bị, bị miếng bánh làm cho nghẹn tới mức nước mắt rưng rưng, nàng hoàn toàn không nghe rõ câu nói vừa rồi của chàng, tầm mắt nhòe nhoẹt, chỉ cảm nhận được dường như chàng giống như gậy guộc hơn trong gió thu xào xạc, và dường như cũng xa cách hơn một chút...

Chỉ mấy ngày sau, Ngụy Lưu đã lâu không lộ diện bỗng cử người tới đưa tin, nói là đám người hôm đó tấn công nàng và Tiêu Mạc Dự đã bị tiêu diệt hết, thế lực đứng sau cũng đã điều tra rõ ràng.

Chúng lần lượt là giáo phái Vô Minh giáo và Hắc Vũ vệ.

Vô Minh giáo là một giáo phái rất thần bí, hơn mười năm trước đột nhiên nổi lên sau đó mau chóng lớn mạnh, thành phần trong bang hội rất phức tạp, thường xuất quỷ nhập thần trong khoảng thời gian dài ở Ung thành và các vùng lân cận. Theo tin tức chính thức của quan phủ, công việc

chủ yếu của giáo phái này chính là dăm bữa nửa tháng lại gây chuyện phiền phức cho chính quyền, do vậy không hồ danh được quan phủ nhận định là “tổ chức phi pháp”, được chính quyền liệt vào danh sách cần tấn công và xóa bỏ.

Trên thực tế thì những năm lại đây, cả chính quyền và giáo phái này không ngừng giao đấu, đôi bên đều có lần thắng lần thua, thương vong, những gì cả đôi bên trải qua đúng là vô cùng gian khổ, cực kỳ bất khuất, không bên nào khoan nhượng, đáng để ca tụng và khiến người ta cảm động rơi nước mắt.

Mã Võ đã từng lập đại công trong quá trình chiến đấu với Vô Minh giáo, đã từng chặt một lúc ba bốn chục cái đầu của những tên giữ vị trí quan trọng của đối phương, treo lên cổng thành thị chúng ròng rã bảy ngày.

Sau cuộc tiểu trừ này, nguyên khí của Vô Minh giáo tổn thương nghiêm trọng. Không lâu sau đó, lão giáo chủ đã bị chết không rõ nguyên do gì, giáo chủ mới vội vàng tìm cách dẹp nội loạn. Cùng lúc này, cũng là thời kỳ quá độ tiếp quản thành chủ mới và cũ của Ung thành, thêm vào đó là cái chết đột ngột của thống lĩnh quân hộ vệ, rõ ràng cũng không còn sức để đấu tới cùng với tà giáo, và cứ dửng dăng như vậy đã lâu ngày.

Còn về Hắc Vũ vệ, là quân thị vệ hoàng gia trực thuộc đại nội, thành viên của giáo phái này người nào người nấy đều đã từng phải chịu sự huấn luyện ma quỷ thâm khốc tới mức không thể tưởng tượng nổi, thân thủ kỳ dị nhưng lại vô cùng trung thành. Lúc nhận mệnh lệnh chỉ nhận tín vật không nhận người, nói một cách khác chỉ cần cầm được thứ có thể điều động chúng, thì thẳng cột thẳng kèo vớ vẩn nào đó cũng có thể khiến cả đám cao thủ tuyệt đối nghe theo sự sai khiến của hắc.

Theo điều tra, toán người áo đen bịt mặt xuất hiện trước tiên trong rừng ngày hôm đó chính là Vô Minh giáo, toán người áo đen không bịt mặt chính là Hắc Vũ vệ.

Một lúc động tới cả hai tổ chức có thể lực hùng hổ thế này, Hoa Thái U cảm thấy ngạc nhiên chứ chưa tới mức kinh hãi cũng chưa tới mức hoảng loạn...

Bên ngoài nhà gió mát trăng thanh, bên trong nhà yên tĩnh bất thường.

Hoa Thái U một tay chống cằm, một tay cầm bút, ngồi sau bàn thờ gần than dài.

Tiêu Mạc Dự một tay cầm sách một tay cầm đèn, nằm nghiêng trên giường nhón nha nhón nhơ.

“Này! Cá mực nhỏ chàng đang làm gì vậy?”.

“Nghiên cứu cách đánh cờ”.

“Đã rảnh rồi thế thì chi bằng lại đây nghiên cứu đồng số sách lộn xộn này đi!”.

“Đại phu đã dặn, ta phải tĩnh dưỡng, không thể lao tâm được”.

“...”

Hoa Thái U nhìn đồng số sách trước mặt với những việc vụn vặt cho dù có xử lý thế nào cũng không thể xong, rồi lại quay ra nhìn Tiêu Mạc Dự đang lắc lư đầu với thần thái ung dung, bất giác cảm thấy chua xót vô cùng.

Bản thân nàng cũng không nhớ nổi rút cuộc nàng đã lún sâu vào tình cảnh này như thế nào, rút cuộc là ma xui hay quỷ khiến mà lại trở thành kẻ lao động không công. Nàng còn nhớ dường như là vì không nhẫn tâm nhìn Tiêu Mạc Dự bị thương nặng chưa khỏi nhưng một ngày từ sáng tinh mơ tới tối mịt vẫn bị quấn vào những sự việc dai dẳng không ngớt, khiến đại não căng thẳng liên tục mình đứng ra yêu cầu giúp đỡ.

Tiêu Mạc Dự không hổ danh là hàng cực phẩm trong các gian thương, đối với mọi cái lợi đưa tới trước miệng tự nhiên xuất hiện dục vọng chiếm hữu phát ra từ tâm can, không những thế một khi đã nắm được thì chết cũng không buông tay.

Đối mặt với sự khiêu chiến điên cuồng, rồi kháng nghị liên miên của Hoa Thái U, chàng sử dụng mọi trò lừa gạt bịp bợm của mình rất hiệu quả, lời lẽ dạn của đại phu ra làm lệnh tiễn, nếu không được liền thay đổi chiến thuật học theo Tây Thi nhăn mặt, với bộ dạng nhú mày khề ho khiến ai đó đã phải vất vả nung nấu đã định găm rỗng như sư tử Hà Đông cũng chỉ có thể ngọt nhạt mềm dẻo, hết lần này tới lần khác mới đạt được mục đích của mình.

Vậy là đường đường tú bà của Tiêu Kim lâu dăm ngày ba bữa lại biến thành trợ thủ riêng của Tiêu đại công tử, hàng ngày bận tối mày tối mặt từ sáng tới tối, phải đối đầu với đồng công việc vụn vặt ngập đầu ngập cổ.

“Cá mực nhỏ, rốt cuộc tới khi nào chàng mới khỏi hăn vậy?”.

“Chắc khoảng dăm bữa nửa tháng nữa!”

“Còn lâu thế kia à?”

“Sốt ruột sao?”

“Đương nhiên rồi, thiếp sắp chết ngán với những việc này mất thôi! Thiếp cho rằng chắc chàng không tới mức đã khỏi hăn nhưng để trốn việc nên thông đồng với đại phu cố ý giả vờ yếu ớt đúng không?”.

Tiêu Mạc Dự ngồi xoay lưng lại nàng than: “Hoa cải dầu, nàng yên tâm đi, ta còn mong bình phục hơn nàng hàng trăm lần kia!”.

Buổi đêm trong núi tuyết rất lạnh lẽo, nhưng trong phòng lúc này lại ấm áp vô cùng.

DU THÁI HOA

Lập Thệ Thành Yêu

www.dtv-ebook.com

Chương 9+2

Tiêu Mạc Dự mặc bộ quần áo lụa, chiếc chăn lông đắp hờ trên bụng, lúc chàng nghiêng đường cong mê hoặc nơi eo lại càng trở nên rõ nét. Mái tóc đen được buộc hờ bằng dải lụa, một phần tóc xõa trên vai, phần còn lại buông trên cổ, càng khiến sắc mặt thiếu máu của chàng thêm phần trắng ngọc.

Hoa Thái U chỉ cảm thấy họng thắt lại, mũi cay cay, nàng đặt bút xuống, tiến lại gần, kề mặt lên bờ vai chàng cảm giận than: “Thứ ám khí của Vô Minh giáo gì đó sao lại thâm độc, thất đức tới vậy chứ, cầu cho chúng bị Thường Ly diệt cho mất xác luôn!”.

Tiêu Mạc Dự quay người lại, gõ nhẹ một cái vào mũi nàng: “May mà không ném trúng nàng, nếu không để lại sẹo khó coi thế này, ta sẽ phải suy tính xem có cần phải trả hàng không đây”.

“Chàng dám!”

Hoa Thái U hùng hổ ra mặt, nhưng lại đưa tay khẽ chạm vào vùng ngực chàng, tuy qua một lớp áo mỏng vẫn có thể cảm nhận được rõ ràng một vết sẹo lớn, đó là vết sẹo lưu lại sau khi rạch thịt lấy ám khí ra.

“Cá mực nhỏ, lúc đó chàng có nghĩ đến mình sẽ chết không vậy?”

“Không”

“Chắc vậy sao?”

Tiêu Mạc Dự cup mắt, đùa nghịch vờ một lọn tóc của nàng trong tay, nói: “Đám người đó chỉ muốn nàng đi cùng chúng một chuyến, đương nhiên sẽ không ra tay giết người đâu”.

“Tại sao chàng biết, số ám khí này chính là do toán người áo đen đầu tiên ném ra? Thiếp vẫn còn nhớ như in những gã xuất hiện ở toán thứ hai, có điều chúng vừa xuất hiện đã muốn lấy mạng thiếp mà”.

“Nếu muốn lấy mạng nàng, thì sẽ chỉ tập trung số ám khí này vào người nàng thôi, chứ không cần phải phân tán mục tiêu như vậy”.

“Có khả năng là để Cao Lương Địa che chắn cho người này thì sẽ không thể làm gì cho người còn lại không nhỉ?”

“Nếu đồng ám khí đó nhằm toàn bộ vào nàng, cho dù có võ công cái thế cũng không thể che chắn được”.

“Chỉ trong khoảng thời gian chớp nhoáng như vậy, mà chàng có thể nhìn nhận rõ nhiều thứ như vậy...”

Hoa Thái U cắn môi, khẽ thốt lên: “Đúng là có nhãn quang”.

Tiêu Mạc Dự ngược mắt nhìn nàng, trầm tư một lát, tiếp đó cười đáp: “Được rồi ta thừa nhận, từ đầu ta đã biết rất có khả năng không có cách nào thoát thân hết, nên mới triệu Cổ Ý tới. Ngộ nhờ một khi bị thương, trang viên này ở gần chỗ đó, không những thế nhân lực được sắp xếp ổn thỏa môi trường xung quanh lại rất phù hợp với việc dưỡng thương.

Chàng vừa nói vừa cố gắng gỡ những sợi tóc quăn chặt vào tay: “Trong lòng nàng nghi ngờ, tại sao không hỏi?”

Hoa Thái U giơ tay chụp lên đầu, cười đáp: “Chàng không nói, sao thiếp phải hỏi chứ?”

“Nàng ấy à, vẫn là cái tính xấu đó, cái gì cũng biết tởng nhưng lại giữ trong lòng, biết rõ mười mười vẫn giả vờ ngây ngô, kết quả luôn luôn gây ra những hiểu lầm không thể cứu vãn được, lại trở thành hồ đồ thật!”

“Ai bảo chàng lúc nào cũng thích chơi trò thần bí kia? Nếu thiếp hỏi nhưng chàng không nói, há chẳng phải tự mình làm xấu mặt mình, rất mất mặt hay sao?”

Tiêu Mạc Dự cười đau khổ than: “Nàng còn coi trọng những thứ này với ta kia à”.

“Đương nhiên, thà thất trinh thất tiết cũng không thể mất thể diện!”

“Dù gì chỉ cần mất ở chỗ ta là được...”

Hoa Thái U ngồi bên cạnh chàng, nghiêm mặt nói: “Vậ bây giờ chàng có thể nói cho thiếp, sự việc này rốt cuộc có thiên cơ gì?”

Tiêu Mạc Dự khẽ trầm ngâm: “Thực ra sở dĩ ta không nói với nàng, là vì có một số việc ta tạm thời vẫn chưa tìm hiểu rõ. Ví như việc Vô Minh giáo đã từng xuất hiện ba lần bảy lượt ở Đại viên nhưng lần nào Lâm Xăng cũng kịp thời xuất hiện ngăn chặn, nhưng mặc dù đã cố hết sức vẫn chưa từng thực hiện những hành động bất lợi đối với nàng. Bao gồm cả ngày hôm đó, rõ ràng chúng không hề có ý muốn làm nàng bị thương, có điều tại sao lúc rút đi lại ném số ám khí kia? Còn về phán đoán lý do không thể bảo toàn lực lượng mà rút lui thì rất đơn giản, ta miễn cưỡng nhận biết một vài chiêu thức thường dùng của Hắc Vũ vệ, vừa nhìn thấy kẻ cầm đầu phát ra chỉ lệnh phải “thấy máu”, cũng chính là bắt buộc phải làm một người của đối phương bị thương mới được coi là hoàn thành nhiệm vụ. Nói một cách khác, chúng chỉ cần làm đối phương bị thương chứ không phải giết người. Có điều, tại sao lúc vừa xông ra lại liên tiếp đưa ra các chiêu thức chí mạng chứ?”.

“Ngay từ đầu chàng đã biết lại lịch của toán áo đen thứ hai? Tại sao lúc đó lại không nói với Mạnh Lôi, sau sự việc cũng tuyệt nhiên không nhắc tới?”

Tiêu Mạc Dự cười lạnh lùng: “Ta vốn là một dân đen áo vải ở cách xa hoàng cung, nhưng lại có thể ngay lập tức nhận ra thị vệ ngầm thuộc về hoàng thất, chắc chắn không thể là chuyện đáng để khoe khoang khắp nơi. Huống hồ, ta tin chắc rằng với bản lĩnh của Ngụy Lưu ắt sẽ điều tra rõ ràng, và thật sự là huynh ấy quả nhiên không khiến ta thất vọng”.

Hoa Thái U gãi gãi đầu, sắp xếp lại toàn bộ manh mối lộn xộn: “Ý của huynh là, ám khí kia tuy chính xác là của Vô Minh giáo, nhưng lần này chúng lại không có lý do sử dụng. Còn người của Hắc Vũ vệ tuy bề ngoài đều giống như sử dụng sát chiêu, nhưng thực chất lại không muốn lấy mạng thiếp. Xét lại những điều đã nói ở trên... dường như cũng không thể loại trừ khả năng số ám khí kia được ném ra từ tay của phái Hắc Vũ vệ?”.

“Nếu đúng là như vậy...”

Mắt Tiêu Mạc Dự đột nhiên tối sầm lại: “Rốt cuộc điều chúng muốn thăm dò là gì?”

“Thăm dò?”

Tiêu Mạc Dự không nói gì thêm, một lát sau lại chậm rãi tiếp lời: “Hoặc giả chỉ là muốn tạo ra một cái cớ...”

“Để tiêu diệt Vô Minh giáo?”

Hoa Thái U rùng mình: “Lẽ nào là... Thường Ly?”

“Lần này hộ vệ quân của Ung thành chỉ trong vòng nửa tháng ngăn ngui đã xâm nhập và tiêu diệt được sào huyệt lâu đời của Vô Minh giáo, xem ra không giống với hành động vội vàng, chắc đã được trù tính từ lâu,

chỉ chờ thời cơ thích hợp mà thôi. Ung thành là vùng đất giao thương trọng yếu, đa phần các thương gia đến từ khắp nơi trên đất nước, do vậy việc bảo vệ sự an toàn cho họ là vô cùng quan trọng. Ta vừa tới đã phải chịu cái họa giời ơi đất hời này nhằm vào thanh danh Tiêu gia chúng ta, cho dù là quan phủ hay là thương hội đều không thể ngồi yên. Thêm vào đó thỏ chết cáo cũng buồn đúng không, theo ta biết, vật tư quân dụng lần này có tới quá nửa được quyên góp từ các thương gia”.

“Thường Ly chỉ đạo Hắc Vũ vệ tới... sao có thể như vậy chứ?”

Hoa Thái U đầu óc rối bời: “Nếu người của Vô Minh giáo không tình cờ có mặt, nếu Cao Lương Địa không kịp thời tới, nếu chàng không đẩy thiệp ra, nếu Cao Lương Địa không nghe theo lời chàng quay ngược lại cứu thiệp... Vậy thiệp... không, không thể thế được, Thường Ly tuyệt đối không đẩy thiệp vào hoàn cảnh nguy hiểm, chàng không bằng không có đừng tùy tiện hãm hại Ngụy Lưu”.

Thần sắc Tiêu Mạc Dự ngậy ra, chàng khẽ mím môi, cẩn thận gỡ từng lọn tóc ra khỏi tay: “Đây chỉ là một suy đoán mà thôi, rốt cuộc chỉ xét bề ngoài thì người chúng nhắm vào là nàng chứ không phải là ta, cũng có thể mọi thứ chỉ là cơ duyên sai sót ngẫu nhiên”.

Chàng vừa khẽ thở dài vừa bóp nhẹ vào cằm nàng: “Nhìn nàng kìa, tốt nhất chưa tới lúc kết luận thì không thể nói cho nàng, kích động tới mức này kìa à!”

Những lời nói vừa rồi Hoa Thái U hoàn toàn buột miệng nói ra trong lúc nóng lòng, vừa nói xong liền cảm thấy hối hận: “Cá mực nhỏ, thực ra ý của thiệp là...”

“Ta hiểu”.

Tiêu Mạc Dự bỏ tay xuống dựa vào thành giường, mệt mỏi ấn huyệt giữa lông mày: “Ta cũng cho là với tính cách và phong thái làm việc nhất

quán của Ngụy Lưu, sẽ không giở thủ đoạn tàn độc như vậy. Chỉ có điều, trước khi mọi việc được phơi bày ra ánh sáng, mọi giả thuyết có thể xảy ra đều không thể loại trừ, cần phải suy đoán kỹ càng một cách khách quan”.

Hoa Thái U đưa tay xoa lên vết hằn nhẹ giữa lông mày của chàng, nhất thời suy tư.

Những ngày này nàng là người trực tiếp giúp chàng xử lý sự vụ mới nhận ra gánh nặng trên vai chàng thật nặng nề. Những việc nàng vừa trải qua chẳng qua chỉ là những việc vụn vặt thường ngày lặp đi lặp lại theo quy luật, còn toàn bộ những việc thực sự hao phí tâm huyết đều do chàng gánh vác.

Nàng đã từng được chứng kiến rất nhiều những kế hoạch được vạch ra kín kẽ, không có chút sai sót bằng tính cách bình tĩnh, quả cảm của chàng. Ngoài những sách lược này ra, chắc nàng sẽ còn thấy được nhiều hơn nữa trong tương lai...

“Cá mực nhỏ, có khi nào chàng và Thường Ly sẽ nổ ra xung đột với nhau không, hoặc giả một ngày nào đó, đứng ở hai phía đối lập?”.

“Tại sao nàng đột nhiên hỏi điều này?”

Hoa Thái U chần chừ một lát, tiếp đó nhìn xoáy vào đôi mắt sáng của chàng đáp: “Huynh ấy cự tuyệt lại ý chỉ ban hôn với quận chúa An Dương của Hoàng Thượng”.

Tiêu Mạc Dự không tỏ ra bất ngờ gật gật đầu.

“Huynh ấy nói, thiếp hãy đứng ở chỗ cũ, chờ huynh ấy bước tới”.

Tiêu Mạc Dự rướn mày.

“Thiếp đâu có ảo tưởng, cho rằng huynh ấy từ hôn hoàn toàn là vì thiếp, nhưng dù ít dù nhiều vẫn có chút liên quan. Người như huynh ấy, một khi đã nhận định là đúng sẽ nhất định làm được, sẽ đá bay mọi hòn đá ngáng chân, còn chàng...”

Mặt Tiêu Mạc Dự lộ rõ vẻ chế giễu: “Lẽ nào ta là một hòn đá ngáng chân?”.

Hoa Thái U có phần tức giận trước thái độ thờ ơ của Tiêu Mạc Dự, nàng đứng dậy gạt tay định đi: “Không phải, chàng là hòn đá trong hố phân, vừa thối vừa cứng!”.

Tiêu Mạc Dự cười phá lên rồi vòng tay ôm lấy nàng, lật người ghì chặt nàng trong lòng: “Nàng đừng giãy đạp, kéo ba bốn tháng nữa ta cũng không khỏi được đâu”.

Vậy là Hoa Thái U chỉ còn biết ngừng giãy giụa, nàng cắn mạnh một cái vào cánh tay chàng để hạ giận.

“Hoa Thái U, cảm ơn nàng đã nói với ta những điều này”.

Tiêu Mạc Dự nén đau, giấu tay đi, trong giọng nói vẫn pha nét hài hước: “Ta hiểu ý của nàng, có điều nàng không cần phải lo, cho dù thực sự có một ngày nào đó đối đầu với huynh ấy, ta cũng sẽ không làm hòn đá ngáng chân để bị đá bay đâu, chí ít cũng phải làm hòn đá trong hố phân, khiến huynh ấy không chịu được, đàn ông thối, không thối sao có thể gọi là đàn ông chứ?”.

Hoa Thái U giả bộ hít mạnh mấy hơi rồi ra vẻ ghê sợ, sau đó nghiêng đầu gối lên bụng chàng, chốc lát không kìm nén được khoe miệng lại nhếch lên.

Thực ra mùi hương cơ thể Tiêu Mạc Dự rất dễ chịu, thoang thoang tựa hồ quên cả mùi sách, khiến bất kỳ ai cũng đều cảm thấy yên lòng.

Xem ra chàng còn tinh táo, bình tĩnh hơn cả tưởng tượng của nàng, do vậy dường như nàng không còn gì phải lo sợ nữa. Bất luận thế nào, nàng cũng sẽ luôn đứng bên chàng, kề vai với chàng để đối mặt với bất kỳ ai, bất kỳ sự việc nào, và sẽ luôn như vậy...

Ngày hôm sau có tin, quận chúa An Dương đã khởi giá về kinh, Ngụy Lưu hộ tống.

Hoa Thái U ngậy người một lúc: “Thiếp biết rồi, toán người áo đen thuộc Hắc Vũ vệ kia thực ra là do quận chúa An Dương phái tới. Thường Ly tuy không thể làm gì được nàng ta, nhưng có thể lấy việc này làm lý do để tống nàng ta đi. Do vậy Hắc Vũ vệ tới tìm thiếp là vì quận chúa ghen. Vậy Vô Minh giáo đối đầu với thiếp lâu như vậy, rốt cuộc là vì cái gì chứ?”.

Tiêu Mạc Dự cúi người nhặt một phiến lá rơi: “Có điều cuối tháng sẽ tiêu trừ Vô Minh giáo thôi, tiền tiểu quận chúa về, tuy thời cuộc thay đổi khó lường, nhưng mọi thứ sẽ nằm hết trong bàn tay. Tâm trạng của thành chủ đại nhân của chúng ta ắt sẽ phấn khởi lắm đây. Còn về Vô Minh giáo, tốt nhất nàng thử nghĩ kỹ lại xem, có phải còn nợ chúng món nợ phong lưu nào không?”.

Cổ Ý vác cây chổi to lướt tới, thản nhiên buông một câu: “Theo những gì thuộc hạ biết, trong phạm vi nước ta, tới thời điểm hiện tại những người đàn ông có độ tuổi phù hợp đủ tư cách để kết duyên với quận chúa An Dương, ngoài Ngụy thành chủ ra, thì có công tử nữa mà thôi”.

Gió thu xào xạc, khiến những cây cổ thụ rung rinh.

Khóe miệng Hoa Thái U giật giật.

Lông tóc trên người Tiêu Mạc Dự dựng đứng cả lên.

Từ lúc Cổ Ý nói câu trên, Tiêu Mạc Dự có cảm giác tâm can của mình giống như lá cây cố gắng bám cành cây trong lá thu xào xạc vậy, lắt lay run rẩy ngả nghiêng.

Về phía Hoa Thái U, biểu hiện của nàng vô cùng bình tĩnh. Chính điều đó khiến bầu không khí sợ hãi càng trở nên rõ nét. Cái gọi là bùng nổ trong trầm mặc thì bất luận kết quả thế nào, Cá mực nhỏ cũng bị nướng thành cá nướng, không những thế còn bị nướng khét lẹt...

Ngày hôm nay, trời đang nắng ráo bỗng nhiên âm u, cuối trời đen xì cho dù có nhìn bằng mắt thường vẫn có thể cảm nhận được tốc độ mây đen dàn ra nhanh khủng khiếp.

Tiêu Mạc Dự đứng dựa vào cửa sổ nhìn cảnh tượng buồn thảm bên ngoài, bất giác cảm thấy giờ khắc này thật giống với những gì mình đã trải qua.

Có điều nổi buồn của chàng nhanh chóng bị gián đoạn bởi tiếng chân đạp cửa của Hoa Thái U.

“Ưc Nhi, tới lượt chàng thay tã cho Ưc Nhi rồi!”

“Chẳng phải vừa thay lúc trước khi ăn cơm hay sao? Tiểu lão gia ngài sao tè khỏe vậy?”

Ưc Nhi hất chiếc hàm nhỏ lên phụt một tiếng, phun cả một miệng nước dãi vào mặt Tiêu Mạc Dự - người vừa cất lời ngạo mạn không khách khí kia.

Trong trang viên ngoài một đám gia nhân độc thân ra, thì chỉ còn lại mấy nha đầu nhỏ chưa lấy chồng vừa được mua về, do vậy không có ai từng sinh con, nếu so sánh một cách công tâm, thì Hoa Thái U lại được coi là người có kinh nghiệm chăm trẻ con nhất, chính vì lý do đó nàng cũng

không để mình chịu toàn bộ trách nhiệm với việc này, đương nhiên Tiêu Mặc Dự - con mực đen đũi kia biến thành đối tượng chịu giáng họa theo.

Chàng nhận lệnh đặt đứa bé đang khoa chân múa tay quay cuồng lên giường, cởi quần nó rồi lấy tã ra. Tuy động tác của Tiêu Mặc Dự không được coi là thành thục lắm, có điều cũng có thể miễn cưỡng chấp nhận được, chỉ ít Úc Nhi cũng không có hành động dựng càn lên trực tiếp rửa mặt cho chàng khi bị vằn vò khó chịu như lần đầu...

Hoa Thái U vì muốn thể hiện tính công bằng trên phương diện địa vị cha nuôi mẹ nuôi, nên đã đề nghị mọi việc có liên quan tới Úc Nhi đều phải phân chia công bằng cho cả nàng và Tiêu Mặc Dự. Ví như người này thay tã, người kia cho ăn, người này tắm cho Úc Nhi, người còn lại sẽ dỗ nó ngủ...

Đồng thời để người cha nuôi không được trông đợi kia có nhiều cơ hội vun đắp tình cảm với đứa trẻ, nàng lại đề nghị thay đổi công việc ít nhiều, ví như trên cơ sở tự giác tự nguyện người cha nuôi rảnh thì có thể làm thêm vài lần. Đương nhiên, tự giác tự nguyện là điều không tưởng, nhưng rảnh rỗi tất nhiên là có rồi...

Dùng khăn mặt ẩm lau sạch sẽ cho Úc Nhi xong, Tiêu Mặc Dự khẽ vỗ một cái lên cái mông núng nính kia, cười nói: “Thật nghi ngờ những thứ con từng ăn uống, đi một vòng trong ruột rồi toàn bộ ra ngoài hết, lãng phí thật!”.

Trải qua một vài ngày sống cùng từ sáng tới tối, sự chông đối của Úc Nhi đối với chàng đã giảm hẳn, có điều vẫn không gần gũi giống như với người khác, thường xuyên hất cái mặt khinh khỉnh hoặc bất cần để biểu đạt thái độ của mình.

Lúc này dường như cu cậu cũng nhận thấy bộ dạng của Tiêu Mặc Dự hiển nhiên không phải đang nói điều gì hay ho, liền nhân lúc Tiêu Mặc Dự

cúi người mặc quần cho, cu cậu liền giơ gót chân mấp mạp đập mạnh vào mũi chàng.

Trong giây lát nước mắt nước mũi Tiêu Mạc Dự trào ra...

Hoa Thái U đang đứng cạnh xem trò hay cười phá lên vui vẻ, nàng bế Ưc Nhi lên thơm hai cái: “Cục cưng phải luyện cho giỏi chiêu Vô ảnh cước này nhé, sau này có thể chuyên tấn công phía dưới”.

Ưc Nhi nhoẻn miệng khoe hai chiếc răng mới mọc, rồi kêu “A... a... i... i...” như thể biểu thị tán đồng vậy.

Tiêu Mạc Dự lấy tay che mũi rên rỉ: “Vậy sẽ không có em trai em gái chơi cùng con rồi”.

“Ai nói vậy? Sau này mẹ nhất định sẽ sinh mấy em trai, em gái cho Ưc Nhi”.

“Nàng sinh con với ai thế?”.

“Thiếp sẽ sinh con với người mà bên dưới không bị đá hỏng”

Tiêu Mạc Dự nghiêng răng, rồi đột nhiên hét toáng lên: “Tiểu Cao!”

Một trận gió lạnh lướt tới, thiếu niên mặc áo bạc xuất hiện vô cớ.

Tuy đã tận mắt chứng kiến rất nhiều lần như vậy, nhưng Hoa Thái U vẫn rùng mình trước sự xuất hiện bằng cách thức không quang minh chính đại thế này, Ưc Nhi dang rộng đôi tay đòi bế, trông bộ dạng rất phấn khởi.

“Đưa đứa bé này đi!” Tiêu Mạc Dự uy nghiêm ra lệnh, tiếp đó bổ sung thêm một câu: “Bây giờ nó vẫn chưa buồn ngủ không cần phải cho nó ngủ!”.

Cao Lương Địa thản nhiên bế Úc Nhi lúc này đang hớn hờ ra mặt rồi lại biến mất một cách lén lút, Hoa Thái U hắt hơi một cái: “Không sao, hẳn đám đẽ con của thiếp ngủ, thiếp sẽ khiến phần dưới của chàng yên giấc luôn”.

“...”

Nhớ lại lúc trước Cao Lương Địa lần đầu gặp Úc Nhi, sở dĩ hẳn có thể thành công dỗ cậu bé ngủ, mà không cần mẹ đẻ của cậu bé, mà dùng điểm huyết...

Sau khi Làm Xăng biết được, liền dựng đứng ngón tay không thể lay động của mình lên quay đầu lắc đuôi, như thế cả đời này cuối cùng đã gặp được tri kỷ, đôi bên đều có cảm hứng có điểm huyết. Tiếp đó kéo Cao Lương Địa chui vào ruộng cao lương, miệt mài truyền thụ phải làm thế nào mới có thể dùng ngón tay dài nhất điểm được huyết với kết quả hoàn hảo...

Tiêu Mặc Dự chạm vào mũi lúc này đang cay xè than thở: “Du Thái Hoa, sao nàng lại oán hận với phần dưới của ta như vậy?”.

“Bởi có để lại tất sẽ gây họa”.

“Chỉ làm hại một mình nàng không được sao?”

“Sao thiếp biết được chàng có làm hại người khác không?”

“Có trời xanh chứng giám!”

“Xì! Ông trời bận quá nhiều việc, làm gì có thời gian giải quyết chuyện này”.

Hoa Thái U đảo mắt, tiếp đó cười nham hiểm: “Có điều, may mà nhân gian cũng có tấm chân tình, trời không quản thì người quản. Hôm nay Hạ

tiên sinh đưa cho thiếp một thứ rất hay có tên “trinh thao tảo” (Khóa giữ trinh)

Tiêu Mạc Dự giật mình, lão đảo lùi về phía sau nửa bước: “Thứ này là vật gì vậy?”

“Chính là thứ khiến mầm tai họa của chàng ngoài thời gian gây họa với thiếp ra, thì chỉ có thể bày ra ở đó chứ không thể dùng. Thứ đồ chơi này được làm rất tinh xảo, đáng yêu và chỉ có một chìa khóa mình thiếp mới mở ra được”.

Hoa Thái U cười phá lên rồi thật thà nói tiếp: “Hạ tiên sinh nói, lúc mới bắt đầu dùng có khả năng sẽ hơi đau một chút, có điều đừng sợ, thiếp sẽ rất cẩn thận. Hay là, lát nữa chúng ta thử một chút xem sao”.

“Tại sao... Tại sao đang yên đang lành thế này hăn lại nghĩ tới việc đưa cho nàng thứ này chứ?”

“Bởi vì thiếp thỉnh giáo hăn, phải làm thế nào mới có thể giữ được người đàn ông của mình”.

Sắc mặt tái xanh của Tiêu Mạc Dự dần dần giãn ra.

“Nếu quận chúa An Dương muốn kết duyên cùng chàng, là chàng thấp cổ bé họng không thể từ chối. May mà thiếp là người rất độ lượng, không quá phiền về chuyện có thêm một cô chị hay cô em đâu”.

Mặt của Tiêu Mạc Dự lại xanh mét trở lại.

“Chỉ có điều, danh phận có thể thương lượng cùng hưởng nhưng người đàn ông tuyệt đối không thể chia sẻ. Cho nên chỉ cần cô ta không để ý tới chuyện cả đời này chỉ có thể dùng công cụ để bù đắp sự trống rỗng của cơ thể, thiếp cũng không để tâm tới việc mỗi lần bị chàng gây họa xong còn phải mất công đeo cái khóa nhỏ đẹp đẽ này cho chàng”.

Mặt Tiêu Mạc Dự bắt đầu xanh lét.

Hoa Thái U nghiêng đầu nhìn chàng, rồi làm ra bộ chăm chú suy tư: “Thực ra còn một cách nữa”.

Mắt Tiêu Mạc Dự sáng rực lên.

“Chính là giết cô ta luôn”.

Tiêu Mạc Dự tiu nghỉu.

Tiêu Mạc Dự giơ tay tóm lấy tai Hoa Thái U rồi đẩy lên đẩy xuống cật lực, tiếp đó cúi người ghé sát vào tai nàng gầm lên: “Bất kể là danh phận hay là đàn ông, nàng cũng đều không cần phải chia sẻ với bất kỳ ai, bởi vì người phụ nữ cả đời này của Tiêu Mạc Dự chỉ có một mình Hoa Thái U nàng mà thôi, nàng đã nghe rõ chưa vậy?”.

Hoa Thái U ong đầu trước tiếng gầm long trời lở đất của chàng, vội vàng nói: “Hiểu rồi, hiểu rồi, vậy thiếp cũng thoáng hơn một chút, sẽ không yêu cầu chàng có thêm mấy người đàn ông nữa”.

“... Một người cũng sẽ không có đâu!”

“Được được được, về phương diện động vật chàng cứ tùy ý nhé”.

“...”

Tiêu Mạc Dự không chịu được thêm nữa, chàng cúi đầu bịt kín đôi môi đỏ mọng đang không ngừng tuôn ra những ý niệm đa dạng khiến người khác sụp đổ.

Nụ hôn của chàng không dịu dàng như trước, vừa kề môi đã bá đạo lấn lướt, như thể đang gấp rút muốn chứng minh điều gì đó.

Sự thâm nhập sâu cùng thời gian kéo dài của nụ hôn khiến Hoa Thái U tức ngực, hụt hơi, tứ chi vô lực, sự nồng nhiệt hoang dại của nó khiến nàng chỉ biết rên rĩ không ngừng, nước mắt bất giác tuôn rơi.

Khó khăn lắm mới được thả ra, việc đầu tiên Hoa Thái U làm đó là chạy vội tới bàn trang điểm, cầm chiếc gương lên, tức giận nói: “Chàng xem này, sưng hết lên rồi! Trông giống hệt hai cái lạp xường!”.

Tiêu Mạc Dự liếm liếm môi, cười nhả nhổ: “Thế thì ngon biết bao!”

Hoa Thái U nghĩ thầm, tay này chắc tới già có thể viết ra một bộ sách lớn: “Tôi đã sa đọa như vậy – Tự truyện của một thanh niên văn nghệ sĩ”.

Một lúc sau, Tiêu Mạc Dự không cười nữa, chàng tiến tới chỗ nàng, gờ ngón tay khê vuốt ve đôi môi bóng rât của nàng.

“Hoa Thái U, ta khiến nàng cảm thấy bất an đúng không?”

“Đâu có”

“Trước mặt ta, nàng cứ nhất định phải tỏ ra hiếu thắng như thế sao?”

Hoa Thái U ngược mắt nhìn khuôn mặt dịu dàng của chàng, nàng gờ tay vuốt đuôi lông mày của chàng: “Cá mực nhỏ, thực ra trong lòng chàng cũng rất bất an. Chàng nói thiếp hiếu thắng lẽ nào chàng không phải như vậy? Chỉ có điều lúc đối mặt với khó khăn, thiếp thà dùng vẻ kiên cường ngụy tạo chứ không muốn tỏ ra yếu đuối, còn chàng, cũng giống hệt như vậy”.

“Do vậy, chúng ta quả thực rất giống nhau...”

Tiêu Mạc Dự khê cười, giọng điệu bình thản: “Nếu Đốc vương gia không có cách nào kết thân được với thành chủ Ung thành, chắc chắn rất có

khả năng sẽ đẩy ý tưởng tới Tiêu gia. Bởi rốt cuộc thì binh quyền và tiền tài, nếu chiếm được một thứ cũng ổn rồi”.

“Có điều Đốc vương gia ủng hộ Tam hoàng tử, dường như không chung một đường với chàng đúng không?”

Tiêu Mặc Dự khẽ rướn mày: “Những thứ này Ngụy Lưu nói cho nàng à?”.

“Chỉ nhắc đến qua loa mà thôi, huynh ấy nói trước mặt cả chàng và huynh ấy đều ủng hộ thái tử.”

“Miễn cưỡng coi là như vậy, huynh ấy còn nói gì nữa?”

“À phải rồi, còn nói chuyện đi lần này của chàng rất có khả năng đang âm thầm làm việc cho thái tử”.

Hoa Thái U nói tiếp: “Chàng đang tìm thuốc trị bệnh cho thái tử phải không?”.

“Thuốc á?” Tiêu Mặc Dự khẽ sững người, liền sau đó gật đầu: “Đúng vậy”.

“Tìm được chưa?”

“Ừ”.

“Thế thì tốt”.

“Chờ tới lúc thời cơ chín muồi, hộ tống thuốc về kinh, mọi việc sẽ kết thúc”.

Tiêu Mặc Dự ôm Hoa Thái U vào lòng: “Tiêu gia từ trước tới giờ chưa từng liên hôn với hoàng thân quốc thích, để tránh bị cuốn vào vòng tranh đấu chính trị. Quy định này, tuyệt đối không thể bị hủy trong tay Tiêu Mặc

Dự ta được. Cho dù để lấy một người phụ nữ mình không yêu, có được hứa cho nửa giang sơn đi chẳng nữa, ta cũng không muốn.”

“Chàng đừng có mà hối hận đấy! Thiếp không muốn mấy chục năm nữa, có một lão già cứ lái nhái từ sáng tới tối bên tai thiếp rằng, nếu như năm xưa thế nọ thế kia, thì nhất định sẽ thế này thế nọ rồi”.

Tiêu Mạc Dự cười phá lên: “Ta lại rất mong chờ tương lai có một bà già nói với ta rằng, mà y mà năm xưa thế nọ thế kia, nếu không nhất định đã thế này thế nọ rồi”.

Hoa Thái U bĩu môi: “Thiếp biết bà già đó chắc chắn sẽ nhắc tới cái gì – May mà năm xưa đã dùng ‘Trình thao tảo’ nếu không nhất định đã tai họa khôn lường!”.

“... Đưa thứ vớ vẩn kia cho ta vứt nào!”

“Được thôi, vậy thì đổi ‘Nhất văn tam bất cử’ nhé!”

“Đây lại là thứ quái gì nữa đây?”

“Ngửi một lần, ba ngày cương không nổi. Hiệu quả nhanh, được hiệu tốt, không tác dụng phụ”.

“... Ất có một ngày ta sẽ đốt sạch nhà kho của Hạ tiên sinh kia với một mồi lửa”.

Hai người đang nói cười, bỗng một tiểu a hoàn chạy vào bẩm báo, Ưc Nhi muốn ngủ, nhưng Cao Lương Địa kia vẫn bế cu cậu khư khư trên tay bay loạn xạ khắp nơi, còn năng nặc nói rằng Tiêu Mạc Dự đã dặn, bé không buồn ngủ không được dỗ cho ngủ...

Tiêu Mạc Dự và Hoa Thái U đưa mắt nhìn nhau hoảng sợ thất sắc, vội vàng lao ra ngoài.

Vừa chạy tới hành lang, hai người đã nghe thấy một tiếng hét long trời lở đất, cơn mưa bị dồn nén cả một ngày xem ra sắp đổ ập xuống tới nơi.

Cổ Ý vội vàng chạy tới tránh không kịp trận mưa to, bị ướt như chuột lột thế nhưng dường như người này chẳng hề quan tâm chỉ lo chạy thẳng tới trước mặt Hoa Thái U, khẽ nói: “Vừa nhận được tin báo từ Tiêu Kim lâu, Vân Thư cô nương chết rồi”.

DU THÁI HOA

Lập Thệ Thành Yêu
www.dtv-ebook.com

Chương 10+1

Type: Jennifer Nguyen

Tin hay không?

Vân Thư tự sát, uống thuốc độc.

Lúc Hoa Thái U cùng Tiêu Mạc Dự tới căn nhà nhỏ, sai dịch khám tử thi đã nghiệm rõ nguyên nhân cái chết của Vân Thư, đám người trong thanh lâu nghe tin chạy tới cũng đã giải tán gần hết, chỉ còn lại mấy người phụ trách lo hậu sự, trong đó có Hình ma ma và Tử Vũ.

Vân Thư và Tử Vũ đều được dạy dỗ dưới cùng một tay Hình ma ma, hai người tuổi tác tương đương, cũng có thể coi là cùng lớn lên. Có điều giữa các cô nương ở thanh lâu cơ bản không tồn tại thứ gọi là tình cảm sâu đậm, quá lắm cũng chỉ hợp tính nết có thể nói được dăm ba câu hoặc giả làm đôi bên không có gì coi là tranh chấp, đấu đá.

Tử Vũ và Hình ma ma chinh đốn kỹ lưỡng lại quần áo dung mạo cho Vân Thư, không ai nói gì cũng chẳng ngậm ngùi rơi lệ, nỗi buồn giống như phảng phất trên khuôn mặt nhưng xem ra vẫn bình tĩnh. Có lẽ bản thân họ là người đã nhìn thấy cảnh tượng tự sát sinh tử quá nhiều nên đã quen rồi chẳng.

Do vậy Hoa Thái U cũng không tiện thể hiện sự bị thương.

Quen biết chưa tới một năm, không thể coi đã hiểu nhau, cũng không thể coi là thân, lần nào gặp gỡ cũng chỉ dăm câu ba tiếng, chủ yếu là về Ưc

Nhi.

Nàng bi thương gì chứ, lập dị.

Ức Nhi vừa nhìn thấy mẹ đẻ đã mấy ngày không gặp, vô cùng phấn khởi.

Hoa Thái U vừa đặt cậu bé lên giường, cu cậu đã bò vội vàng tới bên cạnh Vân Thư, vòng tay ôm chặt cổ mẹ.

Cu cậu cọ khuôn mặt vào mặt mẹ, giơ đôi tay nhỏ vuốt ve mẹ, tiếp đó ghé mặt nhìn chăm chú vào đôi mắt mẹ từ đầu tới giờ vẫn nhắm nghiền, dường như cu cậu có phần mệt mỏi.

Tại sao mẹ không thềm đếm xia tới Ưc Nhi vậy? Tại sao mẹ không bế Ưc Nhi? Mặt của mẹ tại sao lại lạnh như vậy...

Cu cậu vừa nghiêng đầu nghĩ ngợi, vừa nằm xuống cạnh mẹ, giơ bàn chân nhỏ lên tự chơi một mình.

Mẹ mệt rồi, chỉ muốn ngủ thôi, Ưc Nhi không được làm ồn, Ưc Nhi ngoan...

Có lẽ Vân Thư ra đi không đau đớn lắm, cô ấy nằm ngửa lặng lẽ, xem ra rất giống với đang ngủ.

Có điều khuôn mặt mộc mạc thường ngày đã được trang điểm vô cùng xinh đẹp, bộ váy vải đã được thay bằng bộ váy áo bảy màu sắc sỡ.

Hình ma ma khẽ phúi đi mấy hạt bụi vương trên mặt Vân Thư. “Khả năng trang điểm của con nha đầu này không hề suy giảm, đúng là không uổng phí công dạy dỗ của ta”.

Tử Vũ giúp Vân Thư chỉnh lại bộ váy áo phẳng phiu không chút nhăn nhúm: “Tiền làm bộ quần áo này là tiểu nữ cho cô ta đó, đã mấy năm rồi

nhưng không hề phai chút màu nào”.

Ức Nhi nhúu mày nhìn họ, như thể đang trách họ làm phiền sự nghỉ ngơi của mẹ mình.

Hình ma ma nói tiếp: “Đi sớm kể cũng hay, con trẻ sẽ nhanh chóng quên sự tồn tại của người mẹ này, tránh sau này nhớ ra lại buồn”.

Tử Vũ đáp: “Không chỉ con trẻ, tất cả mọi người cũng sẽ nhanh chóng quên cô ta”.

Hoa Thái U chêm vào: “Ức Nhi nhìn này, mẹ ruột con vốn xinh đẹp thế này, thật đáng tiếc, con chưa từng được nhìn mẹ con nhảy. Nếu được nhảy với bộ váy áo này, chắc chắn sẽ rất đẹp”.

Tử Vũ nói: “Đúng vậy, sẽ rất đẹp. Nếu không đẹp, làm sao lọt vào mắt người đàn ông đó chứ? Nếu không đẹp, làm sao xảy ra một loạt những sự việc tiếp theo? Như vậy cô ta cũng không phải chịu nhiều đau khổ và tội lỗi rồi phải sa chân tới bước đường cùng như hiện giờ”.

Hình ma ma than: “Được rồi được rồi, mỗi người có số phận của mình, đó là lựa chọn của cô ta, trách được ai chứ. Con nha đầu này trông có vẻ yếu mềm, nhưng thực tế lại là người cương quyết vô cùng. Cũng giống như việc năm xưa cô ta cố chấp may bộ váy áo nhảy này và chỉ nhảy vì một người đàn ông. Bà chủ Hoa đừng qua luyến tiếc, bộ quần áo này sẽ tung xoè thế nào khi người chủ mặc nó múa, chúng ta đều chưa từng được nhìn. Còn người duy nhất được ngắm nhìn kia, e là hẳn đã quên tiệt từ lâu rồi”.

Hoa Thái U thắc mắc: “Tại sao cô nương Vân Thư lại muốn chết vậy?”.

Tử Vũ đáp: “Sống đã không có niềm vui, chết có gì phải sợ”.

Hình ma ma tiếp lời: “Khi tim người ta tuyệt vọng rồi, thì sẽ chết thôi”.

Hoa Thái U lại thắc mắc: “Nhưng cô nương ấy còn có Ưc Nhi, sao có thể tuyệt vọng chứ?”.

Hình ma ma đáp: “Khi một người phụ nữ chỉ có thể dồn hết hy vọng của đời mình vào đứa con của mình, đó chính là tuyệt vọng. May mà Ưc Nhi còn có cha mẹ nuôi, chắc con nha đầu này cũng chẳng còn gì phải lo lắng nữa”.

Mưa gió bên ngoài dường như mạnh hơn, thi thoảng lại có những giọt nước nhỏ bay vào từ khe cửa sổ đã đóng chặt rồi rơi xuống đuôi tóc, tà áo của Vân Thư.

Hình ma ma và Tử Vũ ngay lập tức lấy tay áo của mình lau khô cho Vân Thư, họ lau vừa nhẹ nhàng vừa cẩn thận, cứ như thể lo sợ hành động của mình sẽ đánh thức người đang chìm trong giấc mơ kia dậy...

Hoa Thái U sực sùi quay đầu đi, nàng tự nhủ với mình không thể hành động trái ngược với mọi người ở đây được.

Nàng đảo mắt quanh một vòng, chợt nhiên cảm thấy trống trải, lòng nàng trống rỗng, căn nhà cũng trống không.

Hoa Thái U hỏi tiếp: “Thế còn đồng tay nải kia đâu? Mười mấy cái lộn, trước đây được chất đồng gọn ghẽ ở kia”.

Tử Vũ đáp: “Đốt rồi, mấy hôm trước lúc tiểu nữ tới tìm cô ta lấy quần áo đã giặt xong vừa hay nhìn thấy”.

Hình ma ma nói: “Không chỉ số tay nải đó, mà còn mọi vật dụng có liên quan giữa con nha đầu này và Ưc Nhi, chỉ ngoại trừ bộ váy nháy này ra

mà thôi. Chắc sau khi chôn cất xong xuôi, trên đời này sẽ chẳng còn thứ gì có liên quan tới con nha đầu này nữa rồi”.

Đột nhiên Hoa Thái U nhớ ra chuyện gì, hôm Vân Thư đưa Ước Nhi tới trang viên, Ước Nhi mặc trên người bộ quần áo mà Cầu tiên sinh đặc biệt chọn mua theo yêu cầu của Tiêu Mặc Dự mấy ngày trước khi nhận cu cậu làm con nuôi. Chất vải cũng như kiểu dáng của bộ quần áo này rất đẹp, giá cả đương nhiên không rẻ chút nào, Vân Thư còn nói phải ăn mặc thế này mới long trọng.

Còn thường ngày, Vân Thư luôn cho Ước Nhi mặc quần áo mình tự tay may cho con, rẻ thôi, có điều rất vừa.

Cô nương này thực sự cố ý không để lại cho dù cả một đường kim mũi chỉ cho con trai.

Có lẽ, lúc đó cô nương này đã quyết định sẽ chấm dứt sinh mạng của mình từ lâu rồi.

Số tư trang đủ cho Ước Nhi dùng tới khi cu cậu hai mươi tuổi đã hao tổn biết bao tâm huyết của cô nương Vân Thư, vậy mà chỉ với một mồi lửa đã thiêu rụi thành tro.

“Tại sao lại tuyệt tình như vậy chứ?” Có phải vì không muốn xuất thân của mình mang tới sự xấu hổ nhục nhã cho đứa con còn sau này chẳng?

Không! Cho dù sau này Ước Nhi công thành danh toại nổi danh bốn biển, cũng không thể không nhận cô mà. Ai dám khinh thường nó, ai dám bất kính với cô nương chứ? Cô nương thông minh, kiên cường như vậy, sao lại có thể xuất hiện ý nghĩ hồ đồ tạo ra việc không thể cứu vãn này?

Cô nương bắt ta sau này phải nói với Ước Nhi thế nào đây, lẽ nào, sẽ mãi mãi không nhắc tới, người mẹ đẻ mang thai chín tháng mười ngày cho

nó thành hình có máu có thịt có sinh mạng là cô nương sao...” – Hoa Thái U thầm nghĩ. Nhìn Ưc Nhi dựa chặt vào người mẹ trên giường, cảm thấy vô cùng thương cảm, liền nhẹ nhàng đi ra.

Mấy người trong thanh lâu lo liệu hậu sự đang đứng bàn tán bên ngoài nhà, Tiêu Mạc Dự đứng một mình bên cửa nhìn màn mưa giăng giăng bên ngoài.

Hoa Thái U nhẹ nhàng đi thẳng về phía Tiêu Mạc Dự.

“Cỗ Ý đâu rồi?”

“Đi đặt quan tài rồi. Tuy cô nương Vân Thư là người trong lầu của nàng, nhưng rốt cuộc Ưc Nhi lại là con nuôi của ta, do vậy Tiêu gia cũng nên góp sức lo liệu việc tang của mẹ nó. Ta đã bàn bạc xong xuôi với họ rồi, nàng có ý kiến gì không?”

“Thiếp còn có thể đưa ra ý kiến gì chứ?”

Hoa Thái U khẽ cười đáp: “Vân Thư chỉ là người sai bảo bình thường, đâu có phải cô nương nổi nhất, nếu không tồn tại mối quan hệ này của chàng, e là đã không có cái gọi là việc tang, mọi chuyện đương nhiên do chàng quyết định rồi”.

“Có phải nàng đang trách ta tự ý nhúng tay vào, đã làm hỏng quy định của Tiêu Kim lâu?”

“Làm sao thiếp lại trách chàng chứ?”

Hoa Thái U nhìn mép áo bào đã ướt đẫm do mưa tạt: “Mọi việc chàng làm đều hợp tình hợp lý, bất kỳ ai cũng đều không thể moi ra chút sai sót nào”.

Tiêu Mạc Dự khẽ nhú mày, tiếp đó cầm ô lên: “Đi cùng ta một lát”.

“Vâng”.

Tiếng sấm đã ngừng, mưa đã dần nhỏ lại, có điều gió càng lúc càng to, trời dần buốt giá.

Hoa Thái U chột rung mình, bỗng nàng nghe thấy một cơn ho khẽ từ phía Tiêu Mạc Dự đang đi bên cạnh.

Hoa Thái U thở dài đứng lại: “Về thôi, đi dạo trong mưa có lẽ phù hợp với những cơn mưa bụi ở Giang Nam hơn”.

Tiêu Mạc Dự dừng bước: “Nàng có điều gì muốn nói với ta đúng không?”.

“Cũng chẳng phải chuyện quan trọng gì, mấy ngày nữa hãy nói cũng không sao.”

“Ta không muốn giữa chúng ta xuất hiện bất cứ một hiểu lầm nào nữa, có gì thì nàng hãy nói luôn đi”.

Hoa Thái U nhìn xoáy vào Tiêu Mạc Dự hỏi: “Hôm ở sơn trang đó, chàng có phát hiện ra Vân Thư có gì bất ổn không vậy?”.

Bàn tay cầm ô của Tiêu Mạc Dự bỗng chốc siết chặt lại, khớp tay chàng trắng bệch, chàng khẽ nghiêng chiếc ô qua bên nàng một chút: “Nàng cho là ta biết nguyên nhân cô nương ấy tự vẫn?”.

“Nếu không phải như vậy, thì lúc Cổ Ý tới báo tin này, sắc mặt chàng đã không khó coi như vậy. Nếu không phải vậy, thì người từ trước tới giờ không thích dầm mưa như chàng, trước đây sẽ không đứng ở trước cửa lâu như vậy, càng không thể có chuyện mặc cho mình ướt đẫm vì mưa như lúc này được.”

“Hoa Thái U à, ta từng nói nàng rất hiểu ta đúng không?”

Hoa Thái U lắc đầu, cười méo mó, chàng cất giọng khàn khàn nói tiếp: “Ta biết người đàn ông đó, người đó là bạn cũ ở kinh thành của ta”.

Hoa Thái U ngỡ ngàng, ngay lập tức hít một hơi dài, cố gắng điều khiển tâm trạng của bản thân: “Hắn nhờ chàng tới đón Vân Thư tới kinh thành?”.

“Huynh ấy nhờ ta tới xem xem cô nương sống tốt không.”

“Chỉ là xem xem? Vậy nếu tốt thì sao, không tốt thì sao? Có liên can gì tới hắn chứ? Hắn có tư cách gì mà yêu cầu chàng tới xem? Tại sao chàng lại phải giúp hắn? Liệu có phải nếu Vân Thư vẫn là cô nương số một của Tiêu Kim lâu, sống chuối ngày kẻ đưa người đón như trước kia, thì hắn có thể yên lòng rồi đúng không? Cảm thấy bản thân mình thật sáng suốt, không coi lời hứa đối với một cô gái phong trần ra gì. Không biết chừng còn cảm thấy bản thân kiểu gì thình thoảng cũng có thể nhớ tới đối phương, và như vậy cũng có thể coi là đã tình sâu nghĩa nặng tới mức cảm động trời đất chẳng”.

Tiêu Mặc Dự thở dài, giơ tay ấn vai nàng: “Không phải như nàng nghĩ đâu, gia đình của huynh ấy vô cùng phức tạp, hoàn cảnh hiện tại của người ấy cũng rất khó khăn. Do vậy mãi vẫn không có cách nào về tìm Vân Thư được, càng không có cách nào để thực hiện lời hứa năm xưa. Lần này, được biết ta sắp tới Ung thành, liền đích thân tới nhờ ta gắng sức thay huynh ấy chăm sóc Vân Thư. Chỉ có điều không ngờ...”.

“Chỉ là không ngờ, Vân Thư lại ngốc tới vậy, giữ thân, chung tình với hắn còn sinh cho hắn một cậu con trai nữa.”

Hoa Thái U lạnh lùng nói tiếp: “Đàn bà có thể không cần nhưng không thể không cần con nối dõi. Cốt nhục con nhà danh giá, há có thể cho phép lưu lạc bên ngoài, càng không thể ở nơi như thế này. Thiếp nói vậy chắc không có gì sai?”.

Mắt Tiêu Mạc Dự sững lại, giọng chàng xa xăm: “Lẽ nào nàng nghi ngờ, ta giúp huynh ấy đoạt Úc Nhi khỏi Vân Thư sao?”.

“Lẽ nào chàng chưa nói cho hẳn chuyện về Úc Nhi? Lẽ nào hẳn không yêu cầu chàng đưa Úc Nhi về?”

“Nàng nghi ngờ chính ta đã bức chết Vân Thư?”

Ngón tay Tiêu Mạc Dự lạnh ngắt, mặc dù còn cách hàng tầng áo, vẫn có thể cảm nhận được cái lạnh thấu xương đó.

Hoa Thái U nhìn khuôn mặt trắng bệch của chàng cùng đôi môi bợt bạt không chút sắc đỏ mà trái tim như thắt lại, nàng ngược đầu nhìn khuôn mặt xương xương của chàng, run run hỏi: “Hãy nói với thiếp, chàng không làm vậy”.

Một hồi lâu sau, Tiêu Mạc Dự mới khẽ hỏi vặn: “Những gì ta nói, nàng tin không?”.

Tin.

Từ này đã được nhắc đi nhắc lại nhiều lần. Cũng chính từ này luôn nằm chắn ngang giữa chàng và nàng.

Đã yêu chàng, thì nên tin chàng.

Đúng là nàng yêu chàng, nhưng...

Tiêu Mạc Dự đặt chiếc ô vào tay Hoa Thái U, trên khuôn mặt lộ rõ vẻ mệt mỏi: “Đôi khi nàng rất hiểu ta, nhưng cũng có lúc nàng lại mắc sai lầm khủng khiếp. Ví như lúc này ta mặc cho mưa dầm ướt người, không phải vì trong lòng bất ổn càng không phải do có điều đáng hổ thẹn trong lòng mà là vì không muốn nàng bị lạnh”.

Chàng quay người, bước vào làn mưa thu.

Nước mưa chảy xuống từ đuôi tóc thấm ướt nửa thân áo, còn ở sau lưng nước mưa thấm xuống từ góc áo bào, hoà vào với bùn đất dưới chân.

Mùa thu ở Trại Bắc còn lạnh hơn cả mùa đông ở Giang Nam, Tiêu Mạc Dự vốn không chịu được lạnh, hiện giờ vết thương vẫn chưa khỏi hẳn, chàng sao có thể chịu được chứ...

“Thiếp tin chàng!”

Hoa Thái U chạy đuổi theo sau, nàng giơ ô, che mưa cho chàng: “Bởi vì chàng từng nói rằng, sẽ không làm tổn hại tới người thiếp quan tâm. Hơn nữa, từ nhỏ chàng cũng không có mẹ, làm sao chàng có thể nhẫn tâm để Ưc Nhi giống chúng ta chứ”.

“Xin lỗi...”

Tiêu Mạc Dự vẫn không ngoảnh lại, dường như giọng chàng trở nên run rẩy trong mưa: “Ta vốn định sắp xếp để Vân Thư rời đi trước, chờ mọi sự ổn thoả xong, sẽ để cô ấy và Ưc Nhi đoàn tụ rõ ràng cô nương ấy đã đồng ý với ta, ta đâu có ngờ...”.

“Có lẽ, là vì thân phận của người đó khiến Vân Thư cảm thấy, cả đời này cũng không thể ở cùng nhau được, nên không muốn tiếp tục chờ đợi...”

“Nhưng ta chỉ nói cho cô ấy rằng người đó đến từ một gia đình giàu có ở kinh thành mà thôi, hoàn toàn không nói rõ thân phận cụ thể, sao cô ấy lại tuyệt vọng như vậy...”

Tiêu Mạc Dự trầm ngâm một lát, lúc quay người lại, sắc mặt và giọng nói đã ổn định hơn: “Người đã chết rồi, những gì từ giờ về sau ta với nàng có thể làm, chính là chăm sóc Ưc Nhi cẩn thận”.

“Chàng sẽ giao Ưc Nhi cho người đó sao?”

“Chung quy họ vẫn là cha con ruột với nhau mà.”

“Rốt cuộc người đó là ai?”

“Hiện giờ ta nói nàng cũng không biết đâu, chờ sau này khi chúng ta đưa Úc Nhi vào kinh, nàng tự nhiên sẽ biết thôi.”

Hoa Thái U gật đầu: “Việc tương lai hãy nói chuyện sau vậy!”.

Nàng im lặng một lát, rồi lại nhìn ra màn mưa phía xa cười: “Thiếp hãy còn nhớ chàng đã từng nhận lời thiếp, cho dù có người phải tạm thời rời xa, thì cuối cùng cũng sẽ trở về. Chỉ có điều, người rời ra lần này, lại vĩnh viễn không thể quay về được nữa...”.

Nàng không nhìn thấy, sắc mặt Tiêu Mạc Dự lúc này giống như những bọt nước toé lên lúc giọt mưa rơi xuống mặt đất vậy, dường như trong suốt và lạnh lẽo...

Tang lễ của Vân Thư rất đơn giản, lúc mai táng, Hoa Thái U không đi, chỉ có Tiêu Mạc Dự bế theo Úc Nhi tham gia.

Ngày hôm đó trời rất âm u, Hoa Thái U thần thờ leo lên nóc cao nhất của Tiêu Kim lâu, hai bầu rượu đặt bên cạnh nàng.

“A Thái, nàng đang chờ ta uống rượu cùng?”

“Thường Ly... thì ra huynh vẫn chưa đi...”

Ngụy Lưu mặc áo bào đen, mái tóc đen nhánh, trông tuấn tú phong độ vô cùng.

“Vừa có công chuyện nên phải lùi lại mấy ngày.”

“À...”

“Nàng không quan tâm xem ta có chuyện gì sao?”

“Thứ có thể khiến huynh thay đổi hành trình, nhất định phải là việc công quan trọng, ta hỏi để làm gì chứ?”

“Thì ra trong mắt nàng, ta lại là người vô tình cứng nhắc như vậy.”

“Ta nói vậy là khen huynh một lòng một dạ vì việc công, coi đại cục làm trọng được không vậy?”

Ngụy Lưu cười lớn, chàng cúi người lấy một bầu rượu, mở nắp, tiếp đó dốc bầu rượu xuống dưới, rượu chảy lan theo mái xuống đất, hương thơm nồng.

Hoa Thái U nhìn số tiền giấy long lánh kia, bất giác mũi cay cay: “Vân Thư, ta ở đây tiễn cô nương chặng cuối. Giao Úc Nhi cho ta, cô nương cứ yên tâm, ta thề sẽ không để nó phải chịu chút ấm ức nào. Nó tuyệt đối sẽ không phải là đứa trẻ không có mẹ, nó còn có ta...”.

Đặt bầu rượu xuống, Ngụy Lưu lại cầm bầu rượu còn lại lên ngửa cổ uống ừng ực, chờ tới lúc Hoa Thái U phản ứng trở lại, đã chẳng còn giọt nào.

“Dù gì huynh cũng phải để lại cho ta một chút chứ.”

“Ai bảo nàng chỉ kiếm có hai bầu thôi.”

“Ta đâu có ba tay.”

“Ai bảo nàng không phải vậy chứ?”

“...”

Ngụy Lưu cười rồi vén áo ngồi xuống: “Ta sợ nàng uống say rồi, sẽ khóc rất khó coi đó”.

Hoa Thái U trừng mắt nhìn Ngụy Lưu: “Sao dân nữ phải khóc chứ?”.

“Bởi vì muốn khóc thôi.”

Hoa Thái U trừng mắt nhìn chăm chăm: “Sao dân nữ lại muốn khóc?”.

“Bởi vì buồn.”

Hoa Thái U tiếp tục lờm hỏi: “Sao dân nữ lại buồn?”.

“Bởi vì người nàng quan tâm chết rồi.”

Hoa Thái U đã không thể tiếp tục lờm được nữa, nàng chớp mắt nói: “Đại nhân thấy chưa, đều tại đại nhân đó!”.

Ngụy Lưu xoa xoa đầu Hoa Thái U.

DU THÁI HOA

Lập Thệ Thành Yêu
www.dtv-ebook.com

Chương 10+2

“Chắc chắn mắt dân nữ bị hỏng rồi, nếu không thì ở đâu ra lăm nước mắt như thế này chứ?”

Ngụy Lưu vỗ nhẹ vào vai nàng.

“Thế này lại khiến ta giống như rất lập dị vậy.”

Ngụy Lưu thở dài, giơ tay ôm lấy nàng, để nàng dựa vào vai mình.

“Thường Ly, dân nữ không muốn trở thành lập dị đâu.”

“Ừ.”

“Thường Ly, dân nữ hơi buồn.”

“Ừ.”

“Thường Ly, đã từ lâu lắm rồi dân nữ không khóc trước mặt người khác, dân nữ sẽ giết đại nhân diệt khẩu luôn.”

“Ừ.”

“Thường Ly, cảm ơn đại nhân đã tới đây ngồi cùng dân nữ.”

“Ừ.”

“Thường Ly...”

“Hả?”

“Đại nhân nói một từ khác thì chết sao?”

“Ừ.”

Hoa Thái U vuốt mặt ngồi xuống, Ngụy Lưu túm túm nhìn nàng cười.

“A Thái, thì ra bất kể nàng say hay không, lúc khóc cũng đều xấu xí.”

“...”

“Cho nên, tốt nhất đừng khóc. Nếu không chịu được nữa, thì chỉ nên khóc trước mặt ta thôi nhé, bởi dù gì ta cũng muốn bị nàng giết người diệt khẩu, và cũng chẳng quan tâm bị giết mấy lần nữa.”

“Đại nhân cũng biết thừa dân nữ không thể giết ngài được đúng không?”

“Ta chỉ đoán là nàng sẽ không xuống tay được.”

Ngụy Lưu lấy chiếc khăn tay ra, tiếp đó lau nước mắt đang vương trên mặt cho Hoa Thái U, động tác của chàng vẫn tự nhiên và dịu dàng như những lần trước đây, có điều lần này nàng lại ngoan ngoãn không tránh mặt như trước.

“Thường Ly, hãy giúp dân nữ một việc nhé!”

“Nàng nói đi.”

Hoa Thái U giữ chặt thứ đó trong tay, do dự một lát mới lên tiếng: “Đại nhân hãy điều tra xem cha đẻ của Úc Nhi là ai”.

“Được.”

“Đại nhân không hỏi nguyên nhân sao?”

“Ta chỉ cần biết là đó là việc A Thái nàng muốn làm là được rồi.”

Ngụy Lưu nghiêng đầu nhìn nàng: “Qua một tuần hương nữa nàng hãy đi xuống nhé, không thì đôi mắt đỏ của nàng sẽ doạ chết khiếp nhiều người đấy. Ta đi trước đây, đội quân vẫn đang chờ ta ở đó”.

“Đội quân?”

“Lần này làm lỡ hành trình của ta không phải là việc công quan trọng gì, mà chính là do nàng đó. Ta biết hôm nay nàng chắc sẽ rất buồn, sẽ trốn ra đây khóc một mình, ta không nhẫn tâm nhìn nàng như vậy.”

Ngụy Lưu đứng hẳn dậy, tóc chàng bay bay trong gió lạnh: “A Thái, nhiều nhất hơn một tháng nữa ta sẽ về, hãy chờ tin của ta, còn nữa hãy...”
Ngụy Lưu ngưng lại một lát rồi nói tiếp: “Chờ ta”.

Hoa Thái U há miệng ngờ ngàng, không đáp lại.

Ngụy Lưu không tỏ thái độ rõ ràng, chàng nhếch môi cười, lặng lẽ rời đi.

Tới lúc này Hoa Thái U mới mở tay ra, nàng nhìn chăm chăm vào chiếc còi đã cọ vào lòng bàn tay nàng rớm máu, tiếp đó nhắm chặt mắt, rồi ném mạnh ra xa.

Vật thể màu xanh tạo ra một đường vòng cung hoàn mỹ trong không trung, rồi rơi xuống nơi không ai nhìn thấy được, tiếp đó bỗng một giọng nói hốt hoảng kêu lên: “Ái dà!”.

Hoa Thái U sững người, nàng vội vàng bò dậy, đưa mắt nhìn xung quanh, chỉ thấy một nam thanh niên mặc áo bào gấm màu đen đang ôm đầu nhìn về phía nàng, liền đó rướn mày cười với nàng.

Hoa Thái U ngay lập tức chỉ cảm thấy như sấm rền bên tai.

Đây lẽ nào là nụ cười ma mị trong truyền thuyết? Vẻ gian tà, vẻ ma mị đó...

Không những thế vị công tử kia xem ra còn rất quen nữa...

“Cô nương đây xem ra quen quen.”

Hoa Thái U trừng mắt.

“Lẽ nào ta và nàng đã từng gặp nhau trong mơ?”

Hoa Thái U ngây người.

“Đã có duyên như vậy, nàng hãy theo ta đi!”

Hoa Thái U kinh hãi tột độ.

“Mai ta sẽ tới chuộc thân cho nàng.”

Hoa Thái U rùng mình.

Dung mạo mỏng mày hay hạt thanh tú cùng thân hình mảnh dẻ kết hợp cùng đôi mắt đen và cặp lông mày dài, còn cả giọng nói sang sảng nhưng vẫn pha lẫn vẻ tế nhị, nhỏ nhẹ ở cuối câu, quả thực rất giống với người đã chết kia.

Chiếc áo trắng như không dính bụi trần, cùng vẻ bất khuất lẫm liệt toát ra từ dáng vẻ phục tùng kia, cùng tiếng đàn du dương nữa...

Rồi cặp mắt và lông mày giống hệt nhau, nhưng khí chất toát ra lại khác nhau một trời một vực.

Nếu như người đó chỉ đứng yên ở đó không lên tiếng, tuyệt đối sẽ nhận lầm là cùng một người, quá lắm chỉ cảm thấy hơi quen mắt mà thôi.

Đúng vậy, chết thì đã chết rồi, làm sao có thể lại xuất hiện trên thế gian này nữa chứ?

Hoa Thái U dụi dụi đôi mắt sung đỏ của mình, đang định ngồi xuống tiếp tục ngậy người, đột nhiên đầu gối tê dại, phút chốc liêu xiêu nhe nanh mức vượt lặn từ trên nóc nhà xuống.

Còn chưa kịp hét lên thảm thiết, cả cơ thể đang bay bổng trên không bỗng chốc rơi vào vòng tay ôm chắc chắn.

“Cô nương à, tại sao lại không cẩn thận vậy chứ? Nếu bị ngã thật thì ta sẽ đau lòng lắm đấy.”

Người trẻ tuổi kia nói với Hoa Thái U bằng chất giọng ba phần trên ba phần chọc bốn phần cợt nhả khiến nàng phải liếc nhìn tới đôi môi mỏng dính phát ra những câu trên tiếp đó lia tới chiếc cằm bóng bẩy cùng cục yết hầu đang gợn lên gợn xuống, bất chợt nàng cảm thấy rất ngứa tay.

Nàng giơ một tay túm lấy vạt áo người kia, tay còn lại vung năm đấm hướng về mặt kẻ đó: “Chán sống lắm rồi hả? Mà dám ném đá giấu tay!”.

Đối phương ngả đầu về phía sau, hai vai thả lỏng, Hoa Thái U thừa thế xông lên huých cùi chỏ về phía hăn, đồng thời dồn toàn lực giã xuống. Dưới tác dụng của mấy chiêu thế, chỉ nghe thấy mỗi một tiếng “soạt” vang lên, vạt trước chiếc áo bào đen được may rất tinh tế cùng áo trong nhất tề tuyên cáo thua trận, lộ ra một mảng ngực trần...

Hoa Thái U tiếp đất vững vàng, tiếp đó đưa mắt nhìn mảnh vải trong tay, rồi lại nhìn người đàn ông bám sát theo nàng khen: “Da đẹp đấy!”.

Làn da trắng như ngọc, không có chút vết tích đã từng bị thương.

Quả nhiên không phải...

“Có đi mà không có lại thật vô lễ, nàng đã nhìn thấy da của ta, vậy ta cũng phải nhìn của nàng mới được.”

Hoa Thái U còn đang ngây người những đã nhanh chóng bị câu nói trên dọa cho tỉnh táo trở lại: “Ta, ta... ta không phải là cố ý!”

“Thế à? Nhưng ta thì cố tình đấy.”

“...”

Quần áo bị xé rách không những không khiến cho người đàn ông kia nhếch nhác, trái lại càng khiến hắn trở nên hấp dẫn.

Hắn chấp tay sau lưng nghiêng đầu tiến lên trước một bước, đôi lông mày xéch ngược. Tuy trong giọng nói lộ rõ vẻ nhỏ nhen, nhưng sự ghê gớm ẩn chứa trong đôi mắt lại khiến người ta không thể nghĩ là hắn đang nói đùa.

Hoa Thái U lùi về sau mấy bước, nàng nhanh chóng đưa ra những phán đoán tạm thời với tình hình hiện tại của mình:

Một: Đối phương thực sự muốn lột áo của nàng.

Hai: Rõ ràng nàng không đánh lại được đối phương.

Ba: Nơi này vắng vẻ ít người qua lại, không những thế trước khi nàng gào rách cả họng chắc chắn đã bị lột sạch rồi.

Bốn: Nàng có thể cắn lưỡi tự tử hoặc tự cắt cổ tay để bảo toàn sự trong trắng, có điều làm vậy quá đau.

Năm: Trong trắng là cái thá gì!

“Chờ một lát!”

Hoa Thái U không tiếp tục lùi về phía sau mà đứng thẳng, bình tĩnh lên tiếng, sắc mặt nghiêm ghi như thể thà làm ngọc nát còn hơn làm ngói lành.

Người đàn ông kia cũng đứng lại, rướn mày cười tủm, rồi quan sát nàng như con vật bị săn bằng ánh mắt như mèo nhìn thấy chuột. Kết quả xém chút nữa hoá thạch trước lời đề nghị sau đó của nàng.

“Để ta tự làm!”

Hoa Thái U hiên ngang giơ tay cởi áo, miệng không ngừng lái nhai: “Quần áo đắt thế này, nếu xé rách thì đáng tiếc quá. Cho dù có tiền cũng không thể không tôn trọng thành quả lao động của người khác, trên chiếc áo này được kết tinh từ bao tâm huyết của bao nhiêu người! Hơn nữa, cho dù nhân loại niệm tình cùng tổ tông cùng nguồn gốc mà không so đo tính toán với người, vậy còn những con tằm thì sao chứ? Đừng coi thường bộ quần áo này, không biết chúng đã phải nhả bao nhiêu tơ, người nói xem người có lỗi với chúng không? Lẽ nào không cảm thấy xấu hổ sao?”.

Người đàn ông cúi đầu nhìn bộ quần áo bị xé rách của mình, rồi lại quay sang nhìn sự lạnh lặn của quần áo nàng, lặng lẽ không nói không rằng...

Tốc độ cởi quần áo của Hoa Thái U không chậm chút nào, loáng một cái đã cởi xong áo ngoài, sau đó lạnh lùng bắt đầu cởi áo trong, vừa làm vừa tranh thủ tán chuyện: “À phải rồi, áo yếm của ta cũng là màu vàng đấy, chính là màu của Hoa cải dầu, người thích không vậy?”.

Người đàn ông kia quá đỗi bất ngờ trước sự phối hợp chủ động giác ngộ cao của nàng và những lời lẽ vớ vẩn kia: “Hả?”.

“Hả cái con khi ấy!”

Nhân lúc gã đàn ông còn đang ngây ngô, Hoa Thái U đột nhiên trở mặt hết lên một tiếng, rồi giơ chân phi thân về phía sau, đồng thời vung tay phải, chỉ thấy một vật thể đen xì vù vù lướt gió lao tới.

Gã đàn ông nghiêng người, giơ cả hay tay khẽ kẹp lại, sắc mặt vẫn lạnh lùng như cũ.

Hoa Thái U vô cùng phấn khởi trước chiêu đầu được thi triển thuận lợi, nàng còn đang dự định chạy thần tốc, bỗng nghe thấy một giọng nói ngờ ngàng vọng tới từ phía sau: “Hoa Thái U, nàng làm gì vậy?”.

Trời âm u, gió lạnh lẽo, Hoa Thái U chỉ biết lạnh lùng nhìn Tiêu Mạc Dự, nàng khuyu vai, nét mặt vô cùng đau đớn.

“Thì ra cô nương tên là Hoa Thái U? Tên hay đấy, ta thích!”

Trong khoảnh khắc ngăn ngùi đó, gã đàn ông kia đã rảo bước tới chỗ nàng, bộ dạng hơi hất cằm trông lỗ bịch, háo sắc vô cùng, khuôn ngực đẹp chói loà trong mắt Tiêu Mạc Dự.

Ông bà cô bác chị em ơi, nếu muốn biết thế nào gọi là bắt gian phu dâm phụ tại giường quần áo xốc xếch thì mau chạy tới đây mà xem...

“A di đà Phật, trẻ con không phù hợp, xin Cao thí chủ mau đưa tiểu thí chủ rời khỏi đây.”

Cao Lương Địa lạnh lùng liếc nhìn Loan Lai đạo mạo thản nhiên, vô cùng bình tĩnh giơ tay che đôi mắt to đang tràn ngập lòng hiếu kỳ lại, sau đó tiếp tục bình tĩnh đứng xem.

“Cao thí chủ xin hãy bình tâm tạm thời đừng nôn nóng, theo tình hình hiện tại, chắc là vị nữ thí chủ này giờ trò lưu manh trực lợi kiếm chác nhưng có lẽ vẫn chưa kịp phát sinh quan hệ trực tiếp với người kia.”

Hạ tiên sinh chỉ nhìn Hoa Thái U đã lắc đầu đưa ra kết luận cuối cùng: “Rõ ràng không có tiếp xúc da thịt, bởi vì bà chủ Hoa vẫn còn trinh”.

Cổ Ý lặng lẽ lướt tới, lặng lẽ rút từ trong người một chiếc áo gió rồi lặng lẽ phủ lên đầu Hoa Thái U.

Hoa Thái U vô cùng bi phẫn, tên nô bộc này đã bắt đầu mang theo người áo dự phòng nữa kìa.

Gã đàn ông đưa mắt nhìn đám người kỳ quặc này, rồi lại quay sang nhìn Hoa Thái U phải khó khăn lắm mới thò đầu ra được nói: “Nguồn khách của cô nương thật đa dạng phong phú, không thiếu loại nào cả, ta thích!”.

“Thích bà ngoại nhà người ấy!”

Cuối cùng Hoa Thái U không chịu nổi nữa: “Ta là tú bà ở đây, khách cái đầu người đó!”.

Gã đàn ông ngỡ ngàng ngờ ra: “Thì ra cô nương chính là bà chủ Hoa bị người ta bao một năm sao, đúng là thất kính, thất kính! Bấm vị huynh đài kia, tiền vi phạm khế ước ta sẽ trả, không những thế sẽ trả gấp đôi để tiếp tục bao cô nương”.

Tiêu Mạc Dự cười, trên khuôn mặt vẫn luôn giữ vẻ nho nhã vốn có: “Thực sự xin lỗi, loại hàng này không chuyển bao”.

Hàng này...

Hoa Thái U giận dữ trừng mắt.

Gã đàn ông giống như lúc ban nãy nhìn thấy Tiêu Mạc Dự, đưa mắt quan sát đối phương từ đầu tới chân một lượt rồi hỏi: “Dám hỏi huynh đài là?”.

“Ta chính là người bao tú bà này.”

“Tình tường đó, ta thích!”

Gã đàn ông giơ tay khen, tiếp đó lại nhú mày, lộ vẻ không hiểu: “Có điều đã bao rồi, tại sao không tận hưởng chứ?”.

Nói rồi hất cằm ra vẻ tự tin lắm bắm một mình: “Lẽ nào vừa rồi cô nương này khóc lóc tố khổ với tên đàn ông kia về việc này chẳng? Chả trách vừa nhìn thấy ta đã xé áo, có cảm giác như quá cô độc thèm khát khó chịu nổi rồi...”.

Lúc này Tiêu Mặc Dự không còn lạnh lùng nữa, ánh mắt hướng về Hoa Thái U đã tương đối nồng cháy...

Gã đàn ông kia vẫn tiếp tục thành khẩn hỏi: “Nếu huynh đài đã không dùng như vậy, hà cớ gì nhất quyết cứ phải bao cô nương này, há chẳng phải quá lãng phí sao?”.

Loan Lai trang nghiêm, rất đồng tình than: “Chiếm lấy hổ phân không chịu ị, quá tội lỗi, thật quá tội lỗi!”.

Hạ tiên sinh đưa đôi mắt chuyên nghiệp liếc nhìn nửa thân dưới của cả Hoa Thái U và Tiêu Mặc Dự: “Sự ví von này xem ra hơi tởm, có điều lại rất xác đáng”.

Cao Lương Địa và Ưc Nhi chớp chớp mắt, tỏ ý không hiểu.

Loan Lai sờ đầu hai người, vô cùng từ bi nói tiếp: “Cao thí chủ tới ruộng cao lương, bần tăng sẽ giải thích cho thí chủ nghe. Còn về vị tiểu thí chủ này, chờ khi nào có khả năng chiếm được hổ phân, bần tăng sẽ tới hoá duyên cũng chưa muộn”.

Da mặt và thần kinh của Tiêu Mạc Dự sau khi chịu thử thách đã đạt tới cảnh giới kim cương bất hoại, chàng chẳng thèm nhìn những người khác, chỉ quay sang dụ dàng nói với Hoa Thái U: “Tới lúc thay tã cho Úc Nhi rồi”.

Giọng chàng dụ dàng tới mức có thể vắt ra nước được, có điều là nước lạnh cóng mà thôi.

Hoa Thái U lãi nhai một lúc, không dám tiếp tục dài dòng văn tự nữa, cúi đầu bước về phía Cao Lương Địa, đỡ lấy Úc Nhi rồi ngoan ngoãn đứng cạnh Tiêu Mạc Dự.

Lúc này mới nhìn thấy Tử Vũ bị đám đàn ông cao to đứng phía trước che lấp mất.

Cô nàng đang bình tĩnh nhìn gã đàn ông áo đen, trong đôi mắt thu thủy kia ánh lên vẻ mơ màng.

Gã đàn ông dường như cũng cảm nhận được điều gì, nghiêng đầu nhìn lại, tiếp đó lại nở nụ cười ma mị.

Đôi lông mày thanh tú của Tử Vũ khẽ nhíu lại, liền sau đó cô nàng gật đầu đáp lễ, rồi ngược mắt, lúc này đã trở lại dáng vẻ lạnh lùng thanh cao vốn có.

Tiêu Mạc Dự chấp tay nói: “Xin cáo từ đi trước”.

Gã đàn ông cũng không chần chừ trả lễ, rồi chêm luôn hai câu: “Mời huynh đài. Cô em Thỏ, hẹn ngày gặp lại”.

Cô em Thỏ...

Hoa Thái U hùng hổ ra mặt, đang định học Cao Lương Địa dùng ánh mắt giết chết gã, nhưng bị ánh mắt giết chết gã, nhưng bị ánh mắt lạnh tanh

của Tiêu Mặc Dự khiến cho cụt hứng.

Cả đám người âm ỉ bỏ đi, gã đàn ông xoè tay ra, trong đó có một chiếc còi cùng một cây ám khí.

DU THÁI HOA

Lập Thệ Thành Yêu
www.dtv-ebook.com

Chương 11

Type: Cherry Jan Cha

Hoa Thái U nhớ người nhạc sư kia ban đầu do Hạ tiên sinh tìm tới, vốn định hỏi ông ta, nhưng nghĩ đi nghĩ lại, đến Tử Vũ người đã từng qua lại giao tình sâu nặng với người đó còn chẳng có phản ứng gì, hơn nữa gã đàn ông này trong mắt chỉ thấy mỗi Xuân cung đồ này xem ra chẳng có điểm gì tương đồng, thôi thì mặc kệ vậy, bởi rất có khả năng chỉ là người có ngoại hình giống nhau mà thôi.

Nhưng Hạ tiên sinh thấy nàng nhiều lần nhìn mình với bộ dạng muốn nói lại thôi, lại cứ ngỡ nàng có bí mật gì không thể nói với người khác, liền lăm lét ghé sát vào tai nàng hỏi: "Phía sau gã đàn ông kia tuy vẫn chưa bị khai khẩn, nhưng công phu để lộ được phía trước kia cũng đáng nể đó. Bà chủ đã từng suy ngẫm về điều này chưa. Bà chủ cần phải biết rằng, lúc bị phá trình thì cảm nhận do người đàn ông có kinh nghiệm và không có kinh nghiệm mang lại sẽ khác biệt một trời một vực đó".

"Người đúng là nhân tài với kỹ năng cao cấp chuyên nghiệp".

Hoa Thái U thở dài, chỉnh lại vẻ mặt tôn kính giống như vờ đê Hoàng hà của mình, tiếp đó vô cùng than khẩn thỉnh cầu:

"Sau này người có thể đừng bao giờ nhắc tới từ "trình" được không vậy?".

Hạ tiên sinh chớp chớp đôi mắt ngây thơ hỏi: "Tại sao vậy?".

"Bởi vì ngộ nhớ một ngày nào đó Cá mực nhỏ thật sự bị kích động tới mức điên loạn, bất kể mọi thứ bày đặt cường bức ta, vậy thì số công cụ người cho ta nào là linh đơn rồi một loạt các thứ khác nữa sẽ không thể dùng được, ta cũng chẳng có cách nào nói cho người được hiệu quả sử dụng của những công cụ đó, càng không thể đưa ra ý kiến cải tiến với người được. Hơn nữa, ngộ nhớ vì màn kịch chuẩn bị không chu đáo mà khiến ta có ác cảm, dẫn tới không có cách nào cảm nhận được niềm vui của quan hệ xác thịt, tất sẽ trở thành một vết nhơ chuyên nghiệp mãi mãi của người, do vậy sẽ khiến người không thể nâng cao đầu trong lĩnh vực chuyên ngành của mình được."

Dưới sự dẫn dắt hợp tình hợp lý kết hợp cả lừa bịp của Hoa Thái U, cuối cùng Hạ tiên sinh cũng ý thức được tính nghiêm trọng của sự việc, sau một hồi đưa cảm ra suy nghĩ nghiêm túc, liền trịnh trọng đưa ra quyết định: "Được thôi, thuộc hạ sẽ không nhắc tới "trinh" của bà chủ nữa, nhưng phải có điều kiện đấy".

"Nói đi!"

"Quán kỹ nam của chúng ta đã sắp khai trương, do vậy rất cần một người làm hình ảnh đại diện."

Hoa Thái U kinh ngạc: "Chắc không phải người nhắm vào Tiêu Mặc Dự đấy chứ?".

Hạ tiên sinh khinh bỉ ra mặt: "Công tử đó không được đẹp lắm, hơn nữa tuổi tác cũng dư rồi".

Hoa Thái U tức giận: "Chàng không được coi là quốc sắc thiên hương nhưng cũng thuộc dạng tuấn tú phong độ, mới hơn hai mươi đang độ thanh xuân đẹp nhất, thế mà qua miệng người lại trở nên vô giá trị như vậy?".

Hạ tiên sinh ngỡ ngàng: "Lẽ nào bà chủ Hoa đang cố hết sức để giới thiệu phu quân của mình trong quá khứ cũng là gian phu hiện tại làm hình

ảnh cho quán?".

Hoa Thái U bức xúc: "Gian phu gì chứ, rõ ràng là "khách làng chơi"...".

Hạ tiên sinh an ủi: "Nếu Tiêu công tử trẻ hơn năm sáu tuổi, đẹp hơn một chút thì rất có hy vọng tham dự cạnh tranh đấy".

"Ta thay mặt chàng cảm ơn sự nâng đỡ cử người".

Hoa Thái U không kìm được lòng hồi tưởng lại lần đầu gặp Tiêu Mặc Dự năm xưa, thiếu niên trắng trẻo với gương mặt thanh tú cùng dáng người dong dỏng, đúng là có sức hút khơi gợi niềm dục vọng nguyên thủy nhất của đàn ông.

Nghĩ tới đây, đột nhiên nàng ngờ ngàng kêu lên: "Cao Lương Địa!".

Hạ tiên sinh cười híp mắt gật đầu biểu thị tán đồng: "Nhân quan của thuộc hạ cũng không tồi đúng không?".

Hạ tiên sinh nhìn Hạ tiên sinh như thể đang nhìn một kẻ đã chết chắc: "Chúc người chết vui vẻ, cứ từ từ mà chết nhé, không tiền!".

"Không không không phải vậy, câu này nên là thuộc hạ nói với bà chủ mới phải".

Thấy Hoa Thái U lập tức đứng dậy bỏ đi, Hạ tiên sinh liền vội vàng nghiêm mặt giải thích thêm: "Thực ra hoàn toàn không phải là yêu cầu hẳn ra mặt tiếp khách, chỉ là muốn vẽ một bức họa chân dung của hãn dãn ở cửa để câu khách mà thôi".

"Chỉ đơn giản vậy sao?"

"Nếu không phải vậy làm sao có thể gọi là hình ảnh đại diện được chứ?"

"Vậy sao người không tự vẽ đi?"

"Vì thuộc hạ sợ chết."

"Cô nương ta đây cũng là con người bằng xương bằng thịt!"

"Cho nên mới cần Tiêu công tử giúp, Tiểu Cao tuyệt đối sẽ không xuống tay với công tử đâu."

"Có lý..."

Nét mặt Hạ tiên sinh nghiêm trang, giọng nói thần thánh: "Huống hồ tài vẽ của Tiêu công tử cũng rất xuất sắc, đặc biệt vẽ chân dung, thuộc hạ tin chắc rằng dưới nét bút của Tiêu công tử, thần thái tuyệt thế của Tiểu Cao nhất định sẽ được bộc lộ tối đa, chính vì lẽ này sẽ có cống hiến không thể mai một đối với sự phát triển về lâu dài của Tiêu Kim lâu của chúng ta.

Những lời nói trên của Hạ tiên sinh khiến Hoa Thái U vừa nghe đã thấy bầu nhiệt huyết dâng trào, nàng cầm tay Hạ tiên sinh, hai người đưa mắt nhìn nhau rơi lệ, nghẹn ngào không nói câu gì.

Mấy ngày nay để tiện cho việc hậu sự của Vân Thư, cả bọn Hoa Thái U đều ở trong Đại viên, Hoa Thái U vốn định sẽ ở thêm đêm nay nữa, nhưng Tiêu Mặc Dự lại quất ngựa phi khỏi sơn trang, nghĩ tới khuôn mặt sát khí đờ đờ như cá chết dưới đáy nồi cháy đen của chàng, Hoa Thái U đành phải ngoan ngoãn đi theo.

Trở về Ký Mặc Hiên, Tiêu Mặc Dự sau khi dặn dò người hầu kẻ hạ chuẩn bị nước lạnh khăn mặt ướt cho Hoa Thái U xong thì lẳng lặng không nói không rằng đi vào thư phòng.

Ức Nhi lăn lộn cả ngày trời thấm mệt, đã ngủ thiếp trên đường đi. Hoa Thái U không đành lòng thức cu cậu dậy, liền ngồi canh bên cạnh, mãi tới

khi thấp đèn, cậu nhỏ mới mơ mơ màng màng mở mắt, chếp chếp miệng ra chiều đang đói.

Sau khi uống một chút sữa cùng nước cơm, cu cậu lại âm ỉ lên một lúc mới yên lặng chìm vào giấc ngủ.

Nhìn khuôn mặt của cậu bé, Hoa Thái U bất giác thở dài.

Mới tí tuổi đầu thế này, cậu bé không hay không biết không chút đau buồn trước cái chết của mẹ đẻ của mình.

Nghĩ tới chuyện ba tuổi bản thân cũng mất mẹ, mười tuổi mất nốt cha, toàn bộ ấn tượng trong lòng nàng về mẹ chỉ là bức tranh chân dung cha ngồi đối mặt hằng đêm, còn cha nàng.

Đã mấy năm trôi qua, dường như đang vẽ cha đã bắt đầu mờ nhạt trong tâm trí nàng, nàng chỉ còn nhớ rõ đôi tay mạnh mẽ thường tung nàng lên cao, cùng cặp lông mày rậm rịt như giãn ra mỗi lần nhìn thấy nàng, cùng bộ râu khiến nàng sợ hãi chạy loạn trong sân để tránh đụng phải, cùng mùi rượu pha lẫn mùi thuốc đặc trưng, mùi của cha nàng...

Do vậy đôi khi một số thứ nếu mất đi sớm một chút thực ra cũng chẳng phải điều gì không tốt, chí ít sẽ không có quá nhiều kí ức dai dẳng không thôi, thậm chí cho dù có cố tình quên đi, cũng có lí do đầy đủ của nó.

Hoa Thái U dụi dụi mắt, nàng không kìm được nén khinh bỉ nhìn lại bản thân, có lẽ nào ăn no rửng mỡ không có việc gì làm nên mới giờ bài ủy mị như vậy chứ, lẽ nào nàng đang thực sự chuẩn bị lấy nước mắt chan cơm biến mình thành một cô em thỏ thật sự chẳng?

Nàng cúi xuống thơm lên khuôn mặt nhỏ của UN, đắp chăn cho nó rồi đứng dậy ra khỏi phòng.

Bầu trời đêm đen xì, không thấy sao đâu, chỉ có gió lạnh thổi mạnh.

Hoa Thái U khép chặt áo lại, vừa đưa mắt nhìn vào thư phòng đang đóng chặt, vừa đưa tay túm đầu.

Nàng chạy tới bếp kỳ cách hồi lâu, cuối cùng bưng một hộp đồ ăn lên, giơ chân đạp cửa.

Tiêu Mạc Dự đang cầm bút, vừa ngẩng đầu lên, vô cùng ngạc nhiên, trông bộ dạng vô cùng hoảng hốt.

Hoa Thái U nhìn cánh cửa bị phá hỏng đang kêu kễo kẹt, liền chế giễu: "Chẳng phải trước giờ chàng không hay chốt cửa sao?"

Tiêu Mạc Dự hậm hực đáp: "Cho dù ta không chốt cửa, thì trước khi vào nàng cũng không cần phải gõ cửa trước sao?"

Hoa Thái U xì mặt: "Hai chúng ta có phải người xa lạ đâu, đã quen thân tới mức này rồi kia mà."

"Rất quen thân sao?"

"Chín tới mức sắp khô nữa kìa!"

Hoa Thái U vui vẻ đặt hộp thức ăn lên bàn, lấy ra một đĩa đồ ăn: "Giữa chúng ta giống như đĩa cá nấu chua này vậy".

Tiêu Mạc Dự liếc mắt nhìn, lạnh lùng phán: "Tay nghề nấu nướng của nàng vẫn kinh khủng như vậy".

Thân là khuê nữ, việc vào bếp nấu nướng là một trong những môn học bắt buộc. Việc này hoàn toàn không phải thực sự yêu cầu những cô nương mà mười ngón tay không dính nước hành tây kia phải đi rửa rau nấu cơm, chẳng qua chỉ là để thể hiện sự hiền thực của họ, sau này khi đã về nhà

chồng, không biết chừng còn có thể có cơ hội thể hiện tài năng nội trợ của mình.

Đương nhiên Hoa Thái U cũng đã học rồi, có điều nàng luôn giữ vững nguyên tắc của mình, học cái gì cũng chỉ cần học nửa vời là được, nàng nấu ra những món ăn mà theo cách nói của Tiêu Mạc Dự người đã từng phải chịu rất nhiều tổn thương kết luận có hai đặc điểm rõ rệt đó là: đã chín, và ăn không chết người.

"Thiếp cảm thấy rất tiến bộ đó, chàng hãy nể mặt thiếp mà thử một chút đi!"

Tiêu Mạc Dự giống như trước đây, miễn cưỡng nâng lên, mặt mũi khó chịu gắp một miếng, rồi khổ sở nhét vào miệng, sau đó nhăn nhó kêu: "Chua quá..."

Nhưng vẫn giống như những lần trước đây, bất kể khó ăn thế nào, chàng cũng đều không nhè ra, mà vô cùng đau khổ nuốt xuống, tiếp đó lại lặp lại toàn bộ động tác như trên, mãi tới khi ăn hết mới thôi.

"Thời gian rán hơi lâu, thịt rán vừa cứng vừa quá ròn."

"Ừ."

"Cho quá nhiều dấm, át hết cả vị tươi của cá."

"Ừ."

"Nàng nhìn này, nhìn này, đến cả vảy cá cũng chưa cạo sạch đây này."

"Ừ."

"..."

Tiêu Mạc Dự phê bình một câu, Hoa Thái U liền đáp lại một tiếng, trông thái độ có vẻ rất khiêm tốn, có điều xem ra hiệu quả trong điều kiện thông thường lại vô cùng có hạn.

Ăn xong cả con cá, sắc mặt nhăn nhó hồi lâu của Tiêu Mạc Dự vẫn chưa thể dịu đi được, chàng đặt đũa xuống nói: "Hoa cải dầu, nàg đang chơi ta phải không vậy?".

"Cuối cùng chàng cũng nhận ra rồi".

Hoa Thái U cười hả hê: "Thiếp đã bỏ cả hai chai dấm vào đó! Chẳng phải chàng thích ăn giấm* đó sao, do vậy thiếp để chàng ăn một lần cho đã luôn! Thế nào, chắc ngon lắm nhỉ? Nếu còn chưa đã đừng khách sáo cứ nói ra, trong bếp vẫn còn một con nữa, thiếp sẽ ngay lập tức bưng tới cho chàng".

*Thích ăn giấm chua: Ở Trung Quốc từ này ám chỉ những người hay ghen.

Tiêu Mạc Dự nghiêng rằng, chàng phải kìm nén lắm mới có thể không cắn chết người con gái ở trước mặt, cầm bình trà lên ngửa cổ uống hết một hơi, vút hết mọi sự nho nhã lên chín tầng mây, nhưng hào khí đàn ông đó lại vô cùng hấp dẫn. Hoa Thái U mơ màng chống cằm hau háu nhìn chàng: "Nếu thiếp là đàn ông thì nhất định sẽ chọn chàng chứ không chọn Cao Lương Địa, người lúc thì chủ động tấn công lúc lại bị động, hai thứ này hài hòa mới đã đời."

"Nàng đang lăm bắm gì vậy?"

"Thiếp đang khen chàng già không tha trẻ không thương giết sạch, một người cũng không bỏ sót."

Tiêu Mạc Dự dường như đã giảm hết cảm giác đau khổ vì món cá chua, ngay lập tức hồi phục khả năng đớp chát của mình, chàng liền rướn

mày liếc xéo kéo dài giọng nói: "Đâu có giỏi được như nàng chuyên tâm chủ động đưa ra một thứ mà vô cùng hiệu quả? Dăm ngày ba bữa lại thay đổi một thứ khác mới mẻ để đổi khẩu vị, không những thế kể cả màu sắc lẫn mùi vị cũng tương đối ổn".

"Hi hi, chắc chàng đang khen thiệp có sức hấp dẫn phải không?"

"Đúng vậy! Có điều xem ra, ta cũng nên đi thử một chút sự hấp dẫn của mình, nếu không, há chẳng phải không xứng với nàng sao?"

Hoa Thái U đập bàn quát lớn: "Chàng dám!".

Tiêu Mặc Dự bình tĩnh đáp: "Có gì không dám chứ? Tục ngữ nói chí phải, gan dâm dăng coi trời bằng vung."

Hai người giận dữ, bốn mắt nhìn nhau tóe lửa.

Trong giây lát, bỗng Hoa Thái U há to miệng lao tới, ngoạm luôn vào sống mũi thẳng của Tiêu Mặc Dự: "Thiếp cần luôn sự dâm dăng của chàng".

Tiêu Mặc Dự đau đớn vùng vẫy, cái ghế không chịu được sức nặng của hai người đổ sập, gãy tan tành.

"Hoa cái đầu nàng bị bệnh à? Sao lại cắn mũi ta?"

"Bởi vì Hạ tiên sinh nói, mũi của đàn ông chính là thứ đại diện cho nòi dâm dục của người đó! Sao nào, chỗ đó của chàng có thấy đau không vậy?"

"Nàng có bị ngứa không vậy? Nếu như vậy thật thì cung hình cứ trực tiếp cắt luôn mũi là xong."

"Có lẽ... họ làm vậy để giữ thâm mĩ chăng? Bởi rốt cuộc trong các thái giám cũng có người rất đẹp mà."

Tiêu Mạc Dự chán chảng muốn tiếp tục tranh luận về vấn đề này nữa, chàng đang định ngồi dậy, liền bị Hoa Thái U lao tới đè xuống đất: "Cá mực nhỏ, chàng có thôi không vậy? Còn dám trái khoáy như vậy, thiếp sẽ ném chàng vào vại giấm cho chết luôn! Thiếp với gã đó thực sự chỉ là hiểu lầm mà thôi, thiếp chỉ thuần túy không cẩn thận trượt tay, thêm vào đó chất liệu vải của gã đó lại quá dỏm mà thôi".

Tiêu Mạc Dự dừng lại một lát, tiếp đó bình tĩnh cười: "Ta biết giữa nàng với hắn chả có gì".

"Vậy sao chàng lại hậm hực như vậy chứ?"

"Nàng thực sự không hiểu sao?"

Tiêu Mạc Dự chống tay đỡ nửa người dậy, chàng đưa mắt nhìn Hoa Thái U vẫn đang nằm phục trên ngực mình, trong ánh mắt tràn đầy tâ trạng sâu xa, nói với nàng bằng chất giọng trầm thấp mệt mỏi.

Hoa Thái U chỉ cảm thấy khó hiểu, nàng nghiêm mặt, lật người ngồi dậy bó gối cạnh chàng: "Đúng vậy, Thường Ly tới tìm thiếp, để từ biệt thôi, nhân tiện tiễn Vân Thư tới nơi yên nghỉ cuối cùng với thiếp, chỉ có thế mà thôi."

Tiêu Mạc Dự khẽ thở dài: "Hoa cải dầu, đương nhiên ta biết nàng sẽ không xảy ra chuyện gì vượt quá luân thường đạo lý, nếu giữa hai chúng ta đến cả một chút tin tưởng cũng chẳng có, làm sao có thể nói chuyện sống trọn đời bên nhau chứ?"

Tiêu Mạc Dự giơ tay chạm vào đôi mắt đang sụp xuống của nàng rồi đáp: "Điều ta quan tâm chính là nàng luôn giả vờ kiên cường trước mặt ta, lẽ nào ta không thể nào khiến nàng yên tâm mà dựa vào sao?"

Đôi mắt vừa hết sưng đột nhiên lại cay xè, sự ấm áp của đầu ngón tay chàng như xuyên qua lớp da mỏng truyền tới đáy mắt, khiến sự cay xè đó

biến thành chất lỏng trào ra, thấm ướt đôi mắt.

Hoa Thái U vùi mặt vào lòng bàn tay Tiêu Mạc Dự, nước mắt tuôn rơi
lã chã qua kẽ tay chàng: "Không phải vậy..."

Nàng cứ nhắc đi nhắc lại ba từ trên.

Có điều, đúng là không phải như vậy...

Tiêu Mạc Dự ôm lấy nàng, để nàng dựa vào ngực mình, tiếp đó hôn
lên mái tóc nàng an ủi: "Được rồi, mấy ngày nay nàng cũng đã mệt, mau đi
ghỉ đi!".

"Cá mực nhỏ, thiếp rất ích kỉ, lần nào cũng chỉ lo cảm nhận của
mình."

Hoa Thái U dần ngừng thút thít, nàng nằm yên trong lòng chàng, cất
giọng bồn chồn: "Thiếp sợ phải đối mặt với chiếc quan tài bị đất vùi, sợ
phải đối mặt với nỗi thê lương giăng khắp nơi, do vậy đương nhiên thiếp
chuyển hết mọi việc sang cho chàng. Nhưng hiện giờ thiếp mới nghĩ ra,
thực ra chắc chàng cũng rất sợ, thậm chí còn sợ hơn cả thiếp. Lúc Tiêu bá
bá và mẹ chàng qua đời, chàng đã ở cái tuổi không thể quên hết mọi
chuyện, do vậy mọi thứ đều in đậm trong đáy tim chàng, vĩnh viễn không
thể xóa nhòa. Hôm nay khi vừa về chàng đã nhốt mình trong thư phòng,
đương nhiên có một phần là do thiếp, nhưng điều quan trọng nhất vẫn là để
chàng có thể một mình điều chỉnh tâm trạng. Nếu không chàng đã không
chốt cửa bởi bình thường chàng đâu làm vậy, chàng nói xem đúng không?".

Mắt Tiêu Mạc Dự bừng sáng, khóe miệng khẽ nhếch lên: "Nghe thấy
những lời này của nàng, cũng không uổng công ta phải ăn các món khó
nuốt đến vậy."

"Để bù đắp cho chàng, ngày mai thiếp sẽ nấu món cá chua ngọt cho
chàng nhé!"

"Có khi nào nàng chỉ bỏ đường mà không bỏ giấm không nhỉ?"

"Không đâu, chua chua ngọt ngọt mới ngon chứ."

"Nàng chỉ cần đừng nấu thành đắng đắng chát chát thì ta đã biết ơn lắm rồi."

Hoa Thái U ngược khuôn mặt đang còn ngấn lệ lên, tiếp đó cười xảo trá nói: "Nếu thiếp có thể chế biến thành công, chàng định thưởng thiếp thế nào?"

Tiêu Mặc Dự vô cùng cảnh giác lùi về phía sau: "Đừng hòng bắt ta vẽ Xuân cung đồ cho Hạ tiên sinh đấy!".

"Hắn yêu cầu chàng vẽ thứ này?"

"Hắn nói tài vẽ chân dung của ta phi phàm, nếu không dùng vào Xuân cung đồ quả thực lãng phí."

"Hắn nói cũng có lý đó. Tốt thôi, đừng kích động, thiếp không phải muốn chàng vẽ thứ đó, chỉ là muốn chàng vẽ một bức chân dung của Tiêu Cao thôi."

"Để làm gì kia?"

"Treo ở đầu giường tránh thai."

"..."

DU THÁI HOA

Lập Thệ Thành Yêu
www.dtv-ebook.com

Chương 11+2

Ngày hôm sau, sau khi Hoa Thái U giết vô số cá đáng thương, cuối cùng cũng nấu được một đĩa cá chua ngọt "chua chua ngọt ngọt chính là người."

Tiêu Mạc Dự ăn ngon tới mức nở mày nở mặt, miệng cười mắt cũng cười, sau đó giữ lời hóa vẽ ra một mỹ nam vô địch với vẻ bề ngoài lạnh lùng giống như một bông hoa kì lạ nở trên núi băng ngàn trượng.

Hạ tiên sinh hơi hờ nhận bức họa. Cảm thấy có đi không có lại, liền tiết lộ một thông tin coi như báo đáp.

Gã đàn ông cao đen xuất hiện ngày hôm đó đang thương lượng với chị Tiền về các điều khoản kế ước bao của Hoa Thái U của Tiêu Mạc Dự.

Sau nguồn tin tin cậy, chị Tiền sau khi nghe thấy số tiền, ánh sáng xanh phát ra từ đôi mắt đó đủ để làm tổn hại mọi con mắt tò mò dòm ngó...

Thực ra mắt của chị Tiền rất đẹp.

Lòng Hoa Thái U cảm kích vô cùng khi nhìn vào người quản lý tay hòm chìa khóa Tiêu Kim lâu giờ khắc này.

Chị Tiền ngược đôi mắt tròn tròn lên, lộ ra hai đồng tử nhạt màu, có điều đôi mắt có lòng đen lòng trắng rõ ràng, trong vắt tựa hồ có thể nhìn thấy đáy.

"Thỏa thuận xong!"

Sau một tiếng thét đình tai nhức óc, dứt khoát, lanh lẹ, mí mắt chị Tiền lại sụp xuống, sắc thái tươi tỉnh ngoài sức tưởng tượng kia đã hoàn toàn biến mất.

Hoa Thái U thấy vậy, bất giác thở dài, nàng kéo tay áo Tiêu Mạc Dự nói: "Còn có tiền nữa không? Mau lấy ra một chút để kích thích tí ấy đi!"

Tiêu Mạc Dự nghiêng răng nghiêng lợi ghì giọng đáp: "Nàng tưởng ta công cả núi vàng chạy khắp nơi sao?"

Được biết có người muốn chia se Hoa Thái U, Tiêu Mạc Dự ngay lập tức đưa ra quyết định dùng tiền đập chết đối phương.

Chàng đem theo khế ước cùng một tệp ngân phiếu lao tới trước mặt hai người đang định ký tên vào khế ước bao nuôi, tiếp đó rất khiêm tốn bày hai thứ đó lên bàn, đôi mắt đủ để khuynh đảo chúng sinh của chị Tiền phút chốc lại sáng bừng lên.

Bộ dạng hân hoan, hớn hờ, yêu sâu sắc không kìm nén không oán hận kia giống hệt bộ dạng kẻ hám gái nhìn thấy gái đẹp, con sói đói nhìn thấy gà chiên, gian phu thoáng thấy dâm phụ...

"Trên thế gian này quả nhiên có nhiều tiền có quyền phát ngôn, ngay đến việc bao một cô nương trước tiên cũng phải liều thực lực đến cùng. Tiêu công tử đây vì cô em thỏ của ta mà tỏ khí phách vung tiền qua cửa sổ quả thực khiến tại hạ ta thua đến tâm phục khẩu phục, ta thích!"

Hoa Thái U tức giận nhìn gã đàn ông đang ngồi xiên xẹo trên chiếc ghế: "Thích thích thích muội muội người ấy! Còn nữa, sau này không được phép gọi ta như vậy!"

"Đúng vậy, ta đúng là rất thích cô em thỏ đó."

Gã đàn ông nghiêng đầu, rướn mày, nhếch mép cười, vẻ tà khí cùng thái độ cợt nhả tựa hồ như bản năng của gã. Gã vẫn như thường lệ mặc bộ áo bào gấm đen, được cắt may rất vừa vặn, càng tôn lên dáng gầy gầy dong dỏng của gã, nhưng hoàn toàn không mang nét yếu đuối bệnh tật, trái lại toát ra vẻ hung bạo ghê gớm, giống như con báo săn nằm phục trong rừng bất cứ lúc nào cũng có thể lao ra tấn công giết chết con mồi vậy.

Tiêu Mạc Dự liền nở nụ cười hòa nhã sinh tài chuyên nghiệp, bao tay tiến lên phía trước nửa bước, thản nhiên đứng trước mặt Hoa Thái U: "Tiêu gia vốn đã có ý đầu tư vào Tiêu kim lâu, hiện giờ vừa hay tiền vốn đã chuyển tới đúng vị trí, quả thực không có ý nhắm vào huynh đài."

Gã đàn ông kia vung tay áo đứng thẳng dậy: "tiêu công tử đã có ý mở đường cho xuống, nếu ta cứ cố chấp chẳng phải quá không biết tốt xấu sao? Việc này kết thúc tại đây, có điều..."

Đột nhiên gã xoay người di chuyển tới cạnh Hoa Thái U, tiếp đó ghé vào tai nàng thủ thỉ: "Cô em thoải, giữa chúng ta tương lai còn dài."

Đồng thời nhét luôn bản hợp đồng coi như đã hủy vào tay nàng: "Giữ làm kỉ niệm nhé!"

Nói rồi gã chấp tay, rảo bước ra cửa.

Hoa Thái U vội mở tờ giấy mỏng trên tay ra, liếc nhìn vào đó, đột nhiên thần sắc nàng thay đổi đột ngột, còn chẳng kịp nghĩ ngợi gì đã nhắc chân đuổi theo sau.

Tiêu Mạc Dự không hiểu đầu cua tai nheo thế nào cứ đứng ngây tại chỗ, chị Tiên vừa đếm đồng ngân phiếu vừa rướn mắt than: "Sức hấp dẫn của mỹ nam đối với bà chủ Hoa giống hệt như tiền bạc đối với ta vậy."

"..."

Gã đàn ông kí tuy nhìn như đang nhàn rỗi cất bước nhưng thực ra đi nhanh như gió, khiến Hoa Thái U chạy tới bỏ hơi tai, thở hồng hộc mới đuổi kịp gã tại khu rừng vắng vẻ – một nơi rất phù hợp để xảy ra những chuyện đại loại như gian dân cướp bóc.

"Cô em thỏ, sao vậy, rốt cuộc vẫn không nở rời ta sao?"

Gã đàn ông nhớn nhơ đứng dựa vào cây, mắt như nước mùa xuân mặt tựa hoa đào, trông bộ dạng không khác gì một tay lưu manh phong độ ung dung...

Hoa Thái U mồ hôi đầm đìa cúi người, một tay ôm bụng, một tay chỉ vào gã, một hồi sau không nói nên lời.

Gã đàn ông dường như không muốn tiếp tục nhìn bộ dạng sống dở chết dở của Hoa Thái U, liền nhíu mày thở dài, giơ tay đỡ lấy tay nàng giúp nàng điều tiết lại hơi thở, chỉ với một động tác đơn giản đã ngay lập tức giúp nàng khôi phục trạng thái bình thường.

"Người tên là Liễu Âm?"

Hoa Thái U vừa thở vừa lật tay lại, giữ chặt cổ tay gã, mặt nàng đỏ rần toát ra vẻ hung tợn khó tả.

"Ta còn cứ ngỡ nàng sẽ giống như chị Tiên hỏi ta – "Người cũng tên là Liễu Âm sao?""

Gã đàn ông không thèm đếm xỉa mặc cho nàng nắm chặt cổ tay của mình, đối với người học võ mà nói, điều này đồng nghĩa với việc giao phó sự sống chết của mình cho đối phương.

"Bớt nói lời vớ vẩn đi, rốt cuộc người có phải là huynh ấy hay không?"

"Ô, cô em thỏ tức giận rồi kìa."

Hoa Thái U nổi cơn tam bành trước những lời trêu đùa quá trớn của gã, nàng nghiêng răng, bóp mạnh tay, một nguồn lực chạy nhanh theo huyết mạch môn đi thẳng tới các đường kinh khác của hắn: "Còn nói vớ vẩn nữa ta sẽ ngay lập tức phế người luôn."

Nụ cười trên khuôn mặt của gã đàn ông vẫn không thay đổi, có điều mồ hôi rịn ra một lớp mỏng trên trán hắn, nhưng vẻ cợt nhả vẫn không hề giảm đi chút nào trong giọng nói hắn: Sao nào, cô em rất hi vọng ta là hắn đúng không?"

Hoa Thái U không nói gì, nàng càng siết chặt hơn.

"Người khác chẳng qua chỉ thấy hơi quen mắt, sau đó thì mặc kệ. Sao cô em lại cố chấp như vậy?"

Hoa Thái U vẫn tiếp tục không nói không rằng, tiếp tục siết chặt tay hơn.

Mồ hôi lăn từ gò má người đàn ông này xuống cằm rồi nhỏ xuống đất, trong giọng nói sang sảng cuối cùng đã pha lẫn giọng khàn khàn cùng run rẩy không thể điều khiển được, thế nhưng trên nét mặt vẫn giữ nguyên vẻ phớt lờ: "Lẽ nào cô em thích hắn?"

Hoa Thái U sững người, nàng ngược mắt nhìn lên.

Ráng chiều xuyên qua tầng tầng lớp lớp lá cây tạo thành những khoảng râm mát lớn, bất giác khiến mọi vật trở nên mơ hồ không rõ ràng.

Gã đàn ông nhanh chóng thu lại vẻ mặt thanh tú, đôi mắt ấm áp, cùng thần thái yếu đuối pha lẫn vẻ kiên nhẫn, rồi nở nụ cười méo mó đau khổ chế giễu: "Chẳng qua chỉ là duyên gặp mặt một lần mà thôi, người giống như ta đây, làm gì có tư cách để ảo tưởng xa xôi chứ?"

Hoa Thái U kinh hãi buông tay, lùi về phía sau: "Người..."

Gã đàn ông giống như mất chỗ dựa, khẽ tựa người vào cây, mồ hôi đầm đìa, thở hồng hộc, tiếp đó móc từ trong lòng ra một vật, đặt lên lòng bàn tay, như thể thứ gì đó rất quý báu: "Ta từ đầu tới giờ luôn mang thứ này theo người."

"Đây là... chai thuốc ta cho người..."

Hoa Thái U hít dài một hơi, nàng đưa mắt nhìn người đàn ông áo đen trước mặt lúc này đã hoàn toàn trở lại hình dáng khi xưa, nghẹn ngào thốt lên: "Liễu Âm, quả nhiên là Liễu Âm".

"Đúng vậy, ta là Liễu Âm, ta chưa chết, nàng vui không vậy?"

"Vui chứ, đương nhiên ta vui rồi..."

Hoa Thái U gật đầu, tiếp đó đột nhiên nổi đóa tung một cú đấm như trời giáng vào bụng người đàn ông: "Người đúng là tay lừa bịp khốn kiếp! Nói đi, rốt cuộc người là ai, trước đây tại sao phải giả chết, hiện giờ vì sao muốn quay lại?"

Liễu Âm không hề né tránh, cam chịu lãnh lấy cú đánh, tiếp đó ho nhẹ rồi đưa tay chùi vết máu ở khóe miệng: "Ta nói rồi, ta là Liễu Âm, chỉ có điều ta không phải là nhạc sư nữa. Còn về thân phận thực sự của ta, trước mắt vẫn không thể nói cho nàng được. Chờ một ngày kia thời cơ chín muồi, tới lúc đó e là nàng không muốn biết cũng không được."

"Vớ vẩn!"

Hoa Thái U tiếp tục tung chưởng ra, đột nhiên khi cú đấm còn cách ngực Liễu Âm khoảng nửa thốn, Hoa Thái U dừng lại hỏi: "Tại sao người không đánh lại?"

"Ta không bao giờ ra tay với nàng đâu."

"Người có thể tránh mà."

"Vậy thì không thể khiến nàng hết giận được."

Đối với loại người nhân nhỡ thế này Hoa Thái U nghiêng răng nghiêng lợi đã mấy lần nắm chặt nắm đấm, nhưng cuối cùng vẫn quyết định buông tay: "Hứ! Hời lòng dạ kẻ độc ác kia xin hãy bớt nói lời đường mật!"

"Những gì ta nói đều là sự thật."

"Một tên lừa bịp nói thật cũng buồn cười giống hết mối thâm tình của một khách làng chơi!"

Liễu Âm đứng thẳng người, trong lời nói của người này ngầm mang ý sâu xa khiến Hoa Thái U cảm thấy bất an khó tả: "Ta thừa nhận, đúng là ta đã lừa nàng. Nhưng trên đời này có ai chưa từng lừa qua người khác chứ, có ai mà không sống trong những lời dối trá chứ? Những người sống hằng ngày cùng nàng, lẽ nào có thể một trăm phần trăm thành thật với nàng chứ, liệu nàng có thể nhìn thấu người đó, hiểu rõ về người đó? Người nàng toàn tâm toàn ý tin tưởng dựa vào, lẽ nào sẽ không vì lý do này lý do nọ mà giấu nàng, ức hiếp nàng thậm chí lợi dụng nàng? Còn về bản thân nàng, liệu nàng có thể thành thật hoàn toàn không chứ?"

Hoa Thái U há hốc miệng, chẳng thể nói được lời nào.

Liễu Âm vừa nói vừa tiến lên phía trước một bước, lông mày khẽ rướn lên, trong giây lát lại khôi phục vẻ cợt nhã vốn dĩ: "Tuy ta lừa nàng, nhưng hoàn toàn không mang lại bất kỳ tổn hại nào cho nàng. Quá lắm nàng đã từng phần nộ, buồn bã vì cái chết của ta mà thôi, nhưng ta vừa bị nàng đánh cho một trận, ít nhiều cũng có thể coi là đã bù đắp phần nào đúng không?"

Thấy Hoa Thái U không lên tiếng, liền tiếp tục được voi đòi tiên: "Hai chúng ta coi như đã hòa nhau rồi nhé được không cô em thờ?"

Hoa Thái U trầm ngâm một hồi rồi quay đầu lại nhìn chăm chăm vào Liễu Âm nói: "Trước tiên người hãy trả lời một vài câu hỏi của ta, đương nhiên, nếu không muốn nói hoặc không thể nói có thể ngậm miệng!"

"Xin cứ hỏi."

"Hôm đó người mà ta nhìn thấy trong sân chính là người đúng không?"

"Đúng vậy."

"Nhưng người bị chết sau này lại không phải là người?"

"Đương nhiên."

"Do vậy, người... bị Võ Mã làm nhục..."

Liễu Âm khẽ cười: "Ta đã bố trí một kẻ thế mạng, nhưng hắn đã ra đi sạch sẽ. Cho dù không bắt chấp thủ đoạn, ta cũng sẽ không dùng cách bẩn thỉu đó, do vậy, đương nhiên Mã Võ cũng không phải do quá phẫn kích nên đã chết trong quá trình hành sự."

Nói tới đây, giọng của Liễu Âm lạnh đi, khiến nhiệt độ xung quanh khu rừng vào lúc chiều tối dường như cũng giảm xuống: "Tên đó vẫn đang sống sờ sờ bị đâm ba bốn chục lỗ trên người, điều đó đã khiến hắn từ từ nếm trải từng phút đau đớn, để đền mối thù của ba bốn chục huynh đệ của ta bị hắn chặt đầu treo trên thành, sau đó mới chết dần."

"Lục Phiến Môn quả nhiên có vấn đề, quả nhiên người làm việc cho phe nào đó trong quan phủ."

Hoa Thái U cười chế giễu: "Uống công ta còn gắng sức biện bạch cho người, càng buồn cười hơn nữa, chính là còn muốn đòi lại công bằng cho người nữa..."

Liễu Âm lại một lần nữa tiến lên phía trước một bước, trong mắt ánh lên niềm hân hoan: "Ta thực sự không ngờ, chỉ vì duyên gặp mặt một lần với nhạc sư địa vị thấp hèn như ta mà nàng đã làm những việc đó."

Hoa Thái U đứng bất động tại chỗ, thần thái cũng vô cùng lạnh lùng: "Con người không tồn tại sự phân chia sang hèn, người đâu có tư cách nói những người khác tiện hay không."

Liễu Âm chớp chớp hàng lông mi dài, nghiêng đầu nhìn Hoa Thái U, con người đen láy láy đảo mấy vòng, đột nhiên giơ tay kéo tay Hoa Thái U lắc liên tục, giống như trẻ con chơi trò đồ dành, nói bằng chất giọng nũng nịu chất có thể, khiến người đối diện chỉ cảm thấy mềm lòng: "Được thôi được thôi, đều là do ta sai được chưa? Nàng đánh cũng đã đánh rồi, chửi cũng chửi rồi, rốt cuộc nàng còn muốn thế nào nữa? Chắc không tới mức bắt ta phải chết thật một lần nữa phải không? Nàng nhẫn tâm thật đó, cô em thỏ à."

Hoa Thái U ngây ngô nhìn Liễu Âm, nàng có cảm giác con người trước mặt mình không phải là tên thỏ lưu manh phong độ ung dung, cũng không phải là con thỏ trắng đáng thương nàng nhìn thấy, gã chính là con thỏ bị điên thần kinh phân liệt!"

"Vậy vết thương trên người người lúc đó là thế nào?"

"Vẽ lên trên thôi mà."

"Vậy người bị chết kia, cũng bị thay đổi dung mạo?"

"Đúng vậy, dáng người hẳn cũng giống với ta, đường nét trên khuôn mặt cũng có nét tương đồng, do vậy chỉ cần xử lí qua là được, dù gì cũng

đâu có ai nghiệm xác tử mi thật sự."

"Ta còn có một câu hỏi quả thực tới giờ vẫn nghĩ chưa thồn suốt, xem ra thân phận của người rất huyền bí, chắc kiểu gì cũng có chút lai lịch. Tại sao lại đích thân xuất mã làm chuyện đó, không những thế còn dùng mặt thật, tên thật? Không những thế hiện giờ còn đang hoang lai vắng nơi cũ, lẽ nào người không sợ bị người khác nhận ra sao?"

"Không có ai đồ đồng ta hiện giờ và tay nhạc sư trước kia là một, đến cả nàng, chẳng phải cũng chỉ nghi ngờ đó hay sao? Sở dĩ ta phải đích thân xuất mã, là vì cảm thấy chuyện này rất thú vị. Còn về tại sao ta không thay đổi diện mạo, không đổi tên, thực ra rất đơn giản! Bởi vì ta thích hình dạng bản thân, thích tên của ta, nói chung thích mọi thứ của ta, do vậy không có hứng thay đổi mà thôi!"

"Đối với loại sinh vật quá yêu bản thân nh người chắc hẳn được sinh ra từ sinh sản vô tính, đúng là ông trời không có mắt..."

"Cho nên chẳng có cách nào, ta đành phải tới tìm cô em thỏ nàng thôi."

"Đi mau!"

Hoa Thái U và Liễu Âm sóng đôi đi bên nhau ra khỏi khu rừng không bao xa, liền gặp ngay Tiêu Mạc Dự và Hạ tiên sinh đang bước tới.

"Này! Sao hai người lại đi cùng nhau vậy?"

Tiêu Mạc Dự đưa mắt lướt nhìn Hoa Thái U và Liễu Âm, thản nhiên gật đầu với Liễu Âm coi như chào hỏi, tiếp đó mới đáp: "Hạ tiên sinh nói muốn đi tìm Tiểu cao, do vậy mới đi cùng ta."

"Vậy thì cùng về đi."

Hoa Thái U liền quay mại nói khẽ với Liễu Âm: "Ta sẽ không bán đứng người, nhưng người cũng đừng tới gây phiền phức cho ta đấy!"

Liễu Âm cười hiền lành, trả lời rất đáng đánh đòn, động tác cũng giống như đang tìm cái chết.

Gã nhếch mép, giơ tay chỉnh lại cổ áo cho Hoa Thái U, nhẹ nhàng đáp: "Ta không đấy!"

Hạ tiên sinh liếc nhìn sắc mặt Tiêu Mạc Dự lúc này đã hơi tái đi, vừa định lên tiếng an ủi tuy hai người họ vừa chui từ rừng ra nhưng hiển nhiên không xảy ra việc nào có thể dẫn tới thay đổi về chất cả bởi cái "ngàn vàng" của Hoa Thái U vẫn còn, nhưng chợt nhớ trước đây đã từng hứa sẽ không nhắc tới từ "trinh" của ai đó trước mặt người khác.

Vậy là tư duy đại não trong lúc hỗn loạn xoắn lại, rồi buột miệng thốt ra từng từ rất rõ ràng như sau: "Tiêu công tử không cần phải lo lắng, bà chủ Hoa đã không còn là người trong trắng nữa rồi."

Liễu Âm: "..."

Hoa Thái U: "..."

Tiêu Mạc Dự: "..."

Hoa Thái U hoàn toàn mất bình tĩnh, bởi Tiêu Mạc Dự rất bình thản.

Sau khi nghe thấy lời nói kinh thiên động địa của HTS, thì phản ứng của Tiêu Mạc Dự là... chẳng có phản ứng gì!

Không những thế chàng còn rất chu toàn lễ nghĩa nói lời từ biệt với Liễu Âm, tiếp đó quất ngựa phi thẳng về sơn trang, thái độ điềm tĩnh như chưa xảy ra chuyện gì, nói cười thoải mái ăn cơm uống rượu.

Hoa Thái U hoàn toàn sụp đổ từ trạng thái lằm lũi gượng gạo lúc ban đầu tới nỗi kinh hãi tiếp theo, tâm trạng trời sục như con đường gập ghềnh vậy.

Hạ tiên sinh là người từng trải nhiều việc, khi nghe Hoa Thái U tâm sự sau phút ngạc nhiên ban đầu liền lặng lẽ một hồi, tiếp đó buồn bã nói với Hoa Thái U: "Tình hình trước mắt chỉ có thể có hai khả năng: Một là Tiêu công tử không để ý tới bà chủ. Hai là, Tiêu công tử đã giận tới mức phát điên rồi."

Nói rồi tên tội đồ ăn no ngủ kỹ kia liền phui mông kéo tiếp Cao Lương Địa tới giường của cô nương nào hay gã trai nào tiếp đó tìm Loan Lai cùng đi trác táng ở nơi khác.

Cả hai khả năng trên đối với Hoa Thái U mà nói đều là bi kịch to lớn, có điều sức sát thương của khả năng đầu tiên lớn hơn nhiều so với khả năng thứ hai. Nàng có thể chịu được kể cả Tiêu Mạc Dự điên, rồ, ngốc, thiếu năng, nhưng tuyệt đối không thể chịu được nếu chàng dám không quan tâm tới nàng!

Để bảo vệ sự tôn nghiêm của phụ nữ, Hoa Thái U quyết định liều một phen!

DU THÁI HOA

Lập Thệ Thành Yêu
www.dtv-ebook.com

Chương 11+3: Chiêu Thứ Nhất: Giờ Bài Lãng Mạn

Hoa Thái U vô cùng chân tình mời gọi: "Cá mực nhỏ, cảnh sắc đêm nay đẹp quá, chúng mình ra ngoài đi dạo được không?"

Tiêu Mạc Dự vô tình từ chối: "Hoa cải dầu, nàng uống quá nhiều rồi phải không? Trên trời đế, cả một vì sao cũng chẳng có, gió thổi to tới mức có thể thổi bay cả người ta ấy chứ, con mắt nào của nàng nhìn thấy cảnh sắc đêm nay đẹp vậy?"

Hoa Thái U nũng nịu: "Người ta đã lâu không được nghe chàng đánh đàn rồi đó!"

Tiêu Mạc Dự lạnh lùng: "Ta thì chẳng muốn đàn gãy tai trâu chút nào."

Hoa Thái U tiếp tục chèo kéo: "Vậy thì ngâm thơ làm câu đối cùng thiếp đi!"

Tiêu Mạc Dự chẳng thèm đếm xỉa: "Tiếc là trình độ giữa hai ta lại chênh lệch quá nhiều."

Hoa Thái U cố nín kẻo: "Chi bằng hai ta cùng xem Xuân cung đồ bản mới nhất nhé!"

Tiêu Mạc Dự phát tay áo bỏ đi: "Xin thứ lỗi không tiếp được."

Thất bại, đau lòng.

Chiêu thứ hai, giờ bài đanh đá.

Hoa Thái U chống nạnh, giận giữ gầm lên: "Cá mực nhỏ, không được đi!"

Tiêu Mạc Dự vẫn thản nhiên đi ngang qua.

Hoa Thái U ngửa cổ nói rống: „Đêm dài dằng dặc chẳng có tâm trạng nào mà ngủ, thật muốn tìm một ai đó thức cùng.“

Tiêu Mạc Dự bước vào thư phòng.

Hoa Thái U lồng lộn: "Mỹ nam trốn ở đâu vậy, tú bà ta tới đây.“

Tiêu Mạc Dự đóng sập cửa.

Thất bại, đau đầu.

Chiêu thứ ba: Chiêu cuối cùng – dùng sắc mê hoặc.

Hoa Thái U sau khi vắt óc suy nghĩ đã quyết định phải làm tới, nàng muốn chứng minh cái gọi là “nam lao vào nữ cách cả tầng núi nữ chủ động lao về nam chỉ cách bức màn the“, không nỡ nhẫn tâm sao bắt được sói, không vứt bỏ trong trắng sao lấy được chồng.

Nàng thả hương, rắc cánh hoa tắm rửa, áo váy hững hờ tóc buông vai.

Hoa Thái U gõ cửa, khẽ nũng nịu: “Tiêu công tử, thiệp có thể vào không?“

“Không được.“

Hoa Thái U sững người, dậm chân: “Cá mực nhỏ, chàng dám để thiệp đứng ngoài sao!“

Tiêu Mạc Dự liếc mắt nhìn Hoa Thái U phá cửa xông vào: “Vậy nàng còn rồi hơi hỏi chi cho thừa vậy?“

Hoa Thái U hít sâu một hơi, nàng giơ tay vuốt tóc, kéo cổ áo điều chỉnh nét mặt, xuất hiện trở lại với dáng vẻ yếu điệu lẳng lơ khủng khiếp, bắt đầu kiểm soát bắt chuyện: “Chàng đang làm gì vậy?”

“Làm việc.”

“Làm việc gì thế?”

“Việc công.”

“Hãy đừng làm nữa, ngồi nói chuyện với thiếp nhé.”

“Không rảnh.”

Tiêu Mạc Dự vẫn vui đầu làm việc thậm chí còn chẳng buồn ngẩng đầu lên, chàng vô tình tới mức khiến người con gái đang đứng trước mặt vốn tưởng mình đang tràn đầy sức hấp dẫn bỗng chốc trở thành cục đá hôi thối bên vệ đường cùng với rau nẫu trong chợ rau.

Đúng là quá đổi sỉ nhục!

Hoa Thái U chỉ cảm thấy máu trong cơ thể như dồn hết lên mặt, nàng cười luôn đôi giầy thêu hoa rồi ném về phía Tiêu Mạc Dự.

Tiêu Mạc Dự nhanh nhẹn nghiêng người tránh, tiếp đó vồ lấy ngọn cờ giặt sau lưng ghế ném trở lại phía Hoa Thái U.

Hoa Thái U đỡ lấy, tức giận gào lên: “Chàng học ai không học lại học theo Cổ Ý”.

“Nàng không lạnh sao?”

Tiêu Mạc Dự đặt bút xuống, chàng đứng dậy lấy khăn khô, đi tới bên cạnh Hoa Thái U rồi lau mái tóc ướt sũng của nàng: “Nếu bị cảm lạnh, thì chẳng làm gì được đâu”.

Hoa Thái U đảo mắt nghĩ một lát, tiếp đó quán người bằng cờ thắc mắc: “Ví như việc gì kia?”

“Không thể tiếp xúc với Úc Nhi, bởi sẽ lây bệnh cho nó.”

“Còn gì nữa?”

“Không thể chạy lung tung khắp nơi chỉ có thể ngoan ngoãn ở trong phòng, để tránh cho bệnh nặng thêm.”

“Còn gì nữa?”

“Không thể muốn ăn gì thì ăn, phải tuân theo lời dặn của đại phu.”

Tiêu Mạc Dự vừa dịu dàng lau tóc cho nàng, vừa đối đáp trôi chảy khiến Hoa Thái U ngứa ngáy, mắt như muốn nứt ra.

Chí đã quyết, nàng giơ tay ôm lấy cổ chàng, hai chân quặp chặt eo chàng, vừa định ban tặng một nụ hôn nồng cháy vô tư khơi gợi đối phương, liền chợt luôn hứng bởi một câu nói vô cùng quan tâm của Tiêu Mạc Dự: “Cảm thấy lạnh chân đúng không? Để ta nhặt giày giúp nàng?”

Tiêu Mạc Dự bế Hoa Thái U đi tới trước bàn, cúi người để nàng trên ghế, tiếp đó nhã nhặn cười nói: Hoa cải dầu, nàng không buông ta ra, làm sao ta nhặt giày được chứ?”

“Hả...”

Hoa Thái U ủ rũ toàn tập giống như bông hoa nhỏ bị vùi dập trong bãi tuyết, đến cả mái tóc không được một nửa trông cũng thuần ra như đã chết vậy.

Tiêu Mạc Dự nhặt giày rồi đi lại cho nàng, trông chàng lúc này vẫn đĩnh đạc đường hoàng khiến những người trong tâm còn đang tồn tại ý nghĩa tà đạo phải che mặt quệt nước mắt xấu hổ treo cổ tự vẫn...

"Nàng tới đúng lúc thật, mấy ngày này dồn lại rất nhiều việc chưa xử lý xong. Đã rảnh rồi thế này rồi, vậy thì hãy tranh thủ đi thôi!"

Hoa Thái U nhìn Tiêu Mạc Dự lấy bút mực nghiên, công văn giấy tờ công hàm tới, nàng chỉ muốn đập đầu chết cho xong!

Có điều Hoa Thái U và Tiêu Mạc Dự có một đặc điểm chung, đó chính là chuyên tâm. Chỉ cần bắt đầu bắt tay làm một việc, thì sẽ nhanh chóng vào guồng, có thể lập tức vứt bỏ những ý nghĩ ngoài luồng, và đều ghét nhất là bị làm phiền giữa chừng.

Cuối cùng, người dùng sắc để dụ dỗ và người mê hoặc vì sắc cuối cùng đã trở thành hai chiến binh hùng hực khí thế, có thể khiến người đời phải kính phục.

Chiêu cuối cùng, thất bại hoàn toàn, vô cảm...

Hai người họ cứ miệt mài chiến tới trưa ngày hôm sau mới dừng lại.

Hoa Thái U giờ sổ sách: "Sao tiếp lại cảm thấy vốn được điều chuyển về Ung thành lần này dường như quá nhiều hơn mọi lần nhỉ? Trừ hết khoản vốn đăng ký để mở chi nhánh và đầu tư vào Tiêu Kim lâu ra, phần còn lại vẫn rất nhiều, dùng để làm gì vậy?"

Tiêu Mạc Dự lộ rõ vẻ ngạc nhiên: "Hoa cái đầu, nàng tiến bộ nhanh thật đấy, đến cả việc này cũng nhận ra kia à".

"Vớ vẩn! Tuy hình thức điều động là chia đợt, chia kênh không những thế lại không phải toàn bộ là tiền mặt, nếu là người ngoài có lẽ cũng không thể phát hiện được điều bí mật trong đó, cho dù tới cả Tiêu gia e là cũng chỉ có một số ít người biết tình hình mà thôi. Nhưng dù gì tiếp cũng có thể nhìn được toàn bộ những tài khoản vắng lai, nếu còn không nhìn ra được chút manh mối dấu tích này há chẳng phải là tên đại ngốc chẳng?"

"Nếu nàng là tên đại ngọc, thì sao có tư cách làm nữ chủ nhân Tiêu gia ta chứ?"

Hoa Thái U gập sổ sách lại, để ngay ngắn: "Cá mực nhỏ, thiếp biết chàng tới Ung thành chỉ là lấy cớ mở chi nhánh ở đây, nhưng thực ra việc chàng muốn làm lại có liên quan tới triều đình đúng không? Vẫn là câu nói cũ, chàng muốn làm gì thì cứ gắng hết sức mà làm, những gì thiếp có thể giúp thiếp sẽ cố hết sức, những gì không nên hỏi thiếp cũng sẽ tuyệt đối không hỏi. Mấy ngày gần đây, chàng cố tình đẩy nhiều việc cho thiếp, để thiếp học, để thiếp làm, thiếp cũng đã hiểu được rất nhiều thứ. Chính vì vậy thiếp tin vào quyết định chàng làm, bởi vì thiếp hiểu chàng".

Tiêu Mạc Dự nghiêng đầu nhìn Hoa Thái U, lông mày như giãn ra, tiếp đó giang tay ôm nàng vào lòng, giơ tay khẽ vuốt mái tóc mượt của nàng: "Nàng có thể hiểu nỗi khổ tâm trong lòng ta, thật tốt biết bao. Thực ra đôi khi ta thực sự không biết mình có nên để nàng biết nhiều như vậy không nữa. Trước đây nàng hiểu lầm ta, là vì nàng không hiểu ta. Nhưng trong tương lai nếu nàng lại hiểu lầm ta lần nữa, thì rất có khả năng là do nàng quá hiểu ta...".

"Tại sao chàng lại nói vậy?"

"Không có gì, chỉ là ta linh cảm như vậy thôi."

Hoa Thái U gõ nhẹ vào trán Tiêu Mạc Dự: "Lại lên giọng văn nghệ sĩ đây mà? Đa sầu đa cảm, lo lắng không có được, có được rồi lại lo mất, không có bệnh rên rỉ ầm ĩ..."

Tiêu Mạc Dự cúi đầu nói: "Lại lời mấy thành ngữ chỉ có trong bụng nàng ra rồi, đừng giở trò nữa".

Chàng ngừng lại một lúc rồi nói tiếp: "Khoản vốn ngoại ngạch đó chính xác có liên quan tới triều đình, hiện giờ ta chỉ có thể nói với nàng như

vậy, toàn bộ số tiền đó được dùng vào mục đích chính đáng, hơn nữa hoàn toàn không phải để tranh quyền đoạt vị".

"Thích dùng vào đâu thì dùng vào đó thôi, thiếp cũng chẳng rảnh hơi mà quản."

Hoa Thái U gồi đầu lên chân Tiêu Mạc Dự nói: "Bây giờ việc công đã xử lý xong xuôi, tới lúc bàn tới việc tư rồi nhi?".

Tiêu Mạc Dự đặt hai tay lên eo Hoa Thái U, rướn lông mày hỏi: "Nàng có việc riêng muốn làm sao? Vậy thì mau làm đi, đã muộn thế này rồi còn gì".

"Việc này chỉ có thể làm với chàng thôi!"

"Nàng muốn đi tản bộ trong đêm ngắm trăng sao chẳng?"

"Không phải vậy."

"Muốn ngâm thơ làm câu đối đánh đàn hay vẽ?"

"Cũng không phải."

"À, ta biết rồi, chắc nàng muốn cùng ta xem Xuân cung đồ." Nhưng Hạ tiên sinh lại vừa lấy đi rồi, hẳn nói có một vài chỗ cần phải sửa lại đôi chút. Có điều ta có bản dành riêng cho nam nhân đấy, nàng muốn xem không?"

Hoa Thái U tức giận: "Chàng không quan tâm tới thiếp, thiếp không thích trong lòng chàng không có thiếp! Trời đất ơi mấy ngày gần đây thiếp chẳng biết phải sống thế nào nữa, hãy để thiếp tự tìm cái chết đi!".

Tiêu Mạc Dự cố tỏ ra kinh ngạc: "Ái chà! Nàng nói vậy nghĩa là sao?"

"Thiếp bị người ta phá trinh, nhưng chàng chẳng hề kích động chút nào cả!"

"Ai nói nàng bị phá trinh vậy?"

"Hạ tiên sinh chứ còn ai nữa."

"Hắn nói gì ta cũng phải tin sao?"

"Hắn là người chuyên nghiệp, chàng dựa vào đâu không tin hắn?"

"Chuyên gia cũng có lúc không tin được."

Tiêu Mạc Dự giơ tay vuốt nhẹ đuôi lông mày đang dựng đứng lên của Hoa Thái U rồi nghiêm túc nói: "Đuôi lông mày của nàng rõ ràng đã thể hiện rõ, nàng vẫn còn trinh".

"Chàng nói vậy nghĩa là sao cơ?"

"Đuôi lông mày trợn tuột là phụ nữ, còn rối tung là còn trinh."

"Thật à? Ai nói cho chàng vậy?"

"Đây là bí quyết lưu truyền của Tiêu gia, thử lần nào trúng phúc luôn!"

Hoa Thái U bị khuất phục hoàn toàn trước vẻ mặt nghiêm túc của Tiêu Mạc Dự, xém chút nữa phục sát đất trước con mắt tinh đời của liệt tổ liệt tông Tiêu gia. Để đúc kết ra bí quyết này, chắc hẳn đã phải ngắm nhìn không biết bao nhiêu cô nương đã có chồng ở trên đường...

Nàng thất thần suy nghĩ, thậm chí còn không nhận thấy lá cờ đang quần trên người đã rơi xuống tự lúc nào, lộ ra chiếc yếm màu vàng hoa cải rực rỡ.

Tiêu Mặc Dự nóng má, đồng tử co lại, có điều thần thái vẫn như cũ: "Đêm khuya rồi, đi nghỉ đi!".

Hoa Thái U liêu xiêu trèo xuống, nàng vừa cúi đầu chợt nhận thấy bộ dạng nhếch nhác của mình, bất giác cảm thấy buồn tê tái.

Cho dù đã biết nàng không bị người ta làm gì, nhưng như nàng mới cảm thấy thất bại. Lẽ nào bản thân không đủ sức hấp dẫn nên dưới bộ dạng như này mà vẫn không bị làm gì đó?

Hoa Thái U lau khô nước mắt, máu chiến lại sục sôi, nàng hăm hăm trở về phòng, lấy ra lọ thuốc xuân dược loại tốt nhất mà Hạ tiên sinh đưa cho, đổ nước pha trà, rồi lại hăm hăm tới thư phòng, vừa tới nơi sững người vì ngạc nhiên.

"Phong Diễm? Sao người lại lóí đây?"

"Cầu tiên sinh nói muốn tìm Tiêu công tử thương lượng chút việc, bà chủ cũng biết mà, hiện giờ các tỉ muội đều đang ở thời kỳ bận rộn nhất, chỉ có mình ta do không nhìn thấy gã đàn ông nào vừa mắt nên mới nhàn rỗi, do vậy không dễ từ chối chạy tới đây một chuyến!"

"Việc gì mà phải bàn bạc lúc nửa đêm canh ba thế này?"

Tiêu Mặc Dự đã thắt áo choàng xong: "Về việc đăng ký vốn, ta đoán là Cầu tiên sinh sau khi quay về đã nghe thấy chị Tiền nhắc tới việc này, do vậy sốt sắng tới tìm ta thôi".

Hoa Thái U cố ghìm nổi buồn trong lòng, nàng tiện tay để tách trà lên bàn.

Tiêu Mặc Dự sau khi ăn mặc chỉnh tề xong, vừa nhìn thấy bộ dạng thất thế như gà chọi bị đá thua của Hoa Thái U, liền không nhịn được cười.

Chàng kéo nàng tới bên cửa, ghé sát vào tai nàng nói khẽ. "Cho dù ta làm bất kỳ việc gì, đều không muốn bị gián đoạn giữa chừng".

Hoa Thái U chớp chớp mắt, đột nhiên nàng như ngộ ra: "Từ lâu chàng đã biết tối nay phải ra ngoài, nên mới...".

"Dù biết nàng và gã đàn ông chưa xảy ra chuyện gì, có điều trước mặt ta nàng bất chấp tất cả chạy đuổi theo gã, không những thế lại cô nam quả nữ ở trong rừng cây lâu như vậy, ta há có thể dễ dàng tha cho nàng sao? Nhưng..“

Tiêu Mạc Dự khẽ cắn vào tai Hoa Thái U: "Ta thực sự không biết, nàng lại không chịu nói tới vậy. Yên tâm đi, chờ sau khi ta quay lại nhất định sẽ bù đắp tới nơi tới chốn cho nàng, thậm chí còn chẳng bỏ phí một giây một phút nào kia...".

Tiêu Mạc Dự nói xong, liền bỏ đi với dáng vẻ phong lưu phóng khoáng.

Hoa Thái U nóng mặt với lời trêu đùa lưu manh của Tiêu Mạc Dự, nàng phóng như bay về phòng ngủ của mình.

Không ai chú ý tới Phong Diễm đuổi theo tới mức khát khô cổ, uống cạn luôn tách trà kia...

Màn đêm tĩnh mịch phủ xuống sơn trang.

Đột nhiên một cánh cửa buồng được mở ra, một bàn tay ngọc ngà thò ra, túm lấy gã đàn ông đi ngang qua đó kéo vào bên trong.

Chỉ còn nghe thấy những tiếng rên rỉ, tiếng giằng co, tiếng quần áo bị xé rách, tiếp đó là tiếng thở hỗn hển của nam nữ hòa vào nhau... Những âm thanh đó kéo dài mãi tới khi gà trống gáy sáng, vầng đông ửng hồng mới thôi.

Trong đêm hôm đó, chính xác có người bị gì đó, cũng chính xác đã có ai đó không còn là nam nhân trong trắng...

DU THÁI HOA

Lập Thệ Thành Yêu

www.dtv-ebook.com

Chương 12

Type: Mai Hoàng

Gió thu xào xạc, lá rụng trơ trọi, đây là mùa được nhiều người coi là buồn nhất trong năm.

Vào mùa không lấy gì làm vui vẻ này đương nhiên không thiếu những người bi thương, ví như Hoa Thái U, ví như Phong Diễm, hay như Cổ Ý.

Nguyên nhân khiến họ không vui lần lượt là: “Bất mãn với nhu cầu quan hệ” và “Quan hệ quá nhiều.”

Nguyên nhân đầu là nhằm vào Hoa Thái U và Phong Diễm, còn nguyên nhân thứ hai chĩa vào Phong Diễm và Cổ Ý. Từ thông tin này có thể không khó để nhận ra, chỉ số buồn của Phong Diễm đứng đầu...

Lại nói về cái đêm sơ suất ngẫu nhiên uống phải lọ thuốc xuân được cực nhạy của Hạ tiên sinh, Phong Diễm ngay lập tức cảm thấy lửa dục bốc lên thiêu đốt toàn thân. Là một nhân sĩ chuyên ngành có kinh nghiệm phong phú, nàng thủng thẳng vớ lấy một gã đàn ông đi ngang qua, tiếp đó dẫn dắt đối phương cùng mây mưa với mình. Không những thế còn tận tình gánh trọng trách dậy bảo để khiến cho con gà ngây ngô kia có thể nắm được kỹ năng cũng như trải nghiệm được cảm giác cao trào trong thời gian ngắn nhất. Sau khi xong việc, Phong Diễm còn tuân thủ quy định hiện hành vứt ra một tờ ngân phiếu sau đó chạy tới quán nhỏ bên đường uống một bát tào phớ ăn mấy chiếc quẩy...

Trong mắt Phong Diễm cả quá trình ấy thực ra rất đơn giản, thậm chí còn đơn giản hơn so với việc kết hợp tào phớ với quấy vậy, không những thế còn kết thúc hoàn toàn trọn vẹn nữa. Do vậy chỉ cần quay mặt đi đã có thể quên tiệt, cô nàng lững thững đi về Tiêu Kim lâu đánh một giấc ngon lành, tinh thần tràn đầy, chuẩn bị đi ra ngoài tìm một người đàn ông thuận mắt để liếc mắt đưa tình.

Có điều vừa mở cửa phòng, đập ngay vào mắt là khuôn mặt đoan chính với cặp lông mày rậm, cùng đôi mắt to, sống mũi thẳng, miệng rộng, vừa nhìn đã có thể nhận ra là người hiền lành học hành tới nơi tới chốn được sinh ra và lớn lên trong quỹ đạo nhân sinh bình thường.

Sau khi ngắm nghía mấy lượt, Phong Diễm bất giác khẽ gật đầu, loại hàng này tương đối khó gặp trong chốn bán phần mua hương này. Cô nàng nhất thời nảy sinh lòng tò mò, đang định thi triển mỹ nhân kế để dụ dỗ, chợt suýt chút nữa đã hoàn lương vì một câu nói chắc nịch của đối phương.

“Cô nương chắc là Phong Diễm đúng không? Ta tên là Cổ Ý, người Giang Nam, năm nay hai mươi ba tuổi, cha mẹ đều đã lìa đời, không có huynh đệ tỉ muội nào. Nay ta làm việc cho Tiêu gia, lương hàng năm cũng ổn. Hôm nay ta tới là muốn lấy nàng làm vợ”.

Phong Diễm sau chút ngỡ ngàng ban đầu, liền giơ tay vuốt ngực Cổ Ý: “Công tử à, chàng có bệnh không vậy?”.

Làn da nâu của Cổ Ý phút chốc ửng đỏ, có điều vẫn tiếp tục ghì giọng đáp: “Ta thân thể khỏe mạnh, đã có hơn mười năm chưa từng cảm ốm gì cả”.

“...Đầu óc hỏng hết rồi, có lẽ cũng không phải bệnh nhẹ nữa ấy chứ”.

Phong Diễm che miệng ngáp, cô nàng thậm chí còn chẳng thèm đếm xỉa tới anh chàng xem ra rất bình thường nhưng thực tế lại bị thần kinh kia: “Người muốn lấy ai thì lấy đi, đừng làm ảnh hưởng tới việc làm ăn của ta”.

“Ta chỉ lấy nàng thôi, còn nữa nàng cũng không được phép tiếp tục làm ăn thế này nữa”.

“Tiểu tử thôi, ta và người không thù không oán, sao người lại chạy tới đây làm khó ta vậy?”

“Đúng là cô nương với ta chẳng có chút thù oán gì, nếu có chỉ là gần gũi da thịt mà thôi.”

Phong Diễm khó chịu gằn giọng: “Sao ta lại không nhớ đã từng ngủ với loại đàn ông cứng nhắc như người nhĩ?”

Cổ Ý đỏ mặt đáp: “Có lẽ là do lúc đó không thấp đèn.”

“Vậy tại sao người nhận ra ta vậy?”

“Sáng nay ta vừa hỏi phu nhân mới biết.”

“Sáng nay? Phu nhân?”

Phong Diễm dường như đã ngộ ra: “Thì ra người chính là người khiến ta tá hỏa sao?.

Mặt Cổ Ý càng đỏ hơn: “Đúng vậy”.

Phong Diễm cười yếu điệu rồi đưa ngón tay lướt qua khuôn cằm vuông vắn của Cổ Ý rồi nói: “Sống tới hai mươi ba năm vẫn là một đứa trẻ chưa từng tiếp xúc với đàn bà, đúng là hiếm có! Thế nào, cảm giác lần đầu chắc tuyệt lắm hả?”

Cổ Ý ậm à ậm ừ nói không ra lời.

“Được rồi, được rồi, thôi thì nể tình mọi người dù sao cũng có chút giao tình, lần sau nếu có nhu cầu thì cứ tới tìm ta! Quá lắm thì tính rẻ cho người một chút!”

Cố Ý giơ tay chặn Phong Diễm đang định bỏ đi, thần thái nghiêm túc giọng điệu mạnh mẽ, nói như đinh đóng cột: “Ta không muốn làm ăn với nàng, ta chỉ muốn lấy nàng mà thôi!”.

“Chỉ vì ta ngủ với người một tối mà người nhất quyết phải thành thân với ta sao? Nếu theo cách nói của người, ta há chẳng phải được gả đi hành nghìn hàng vạn lần rồi sao?”

“Việc trước đây ta không quan tâm”.

Giọng Cố Ý sang sảng với phong thái cho dù có thấy quan tài cũng quyết không rơi lệ: “Tóm lại sau này nàng chỉ có thể có một người đàn ông là ta mà thôi”.

Phong Diễm bị Cố Ý khiến cho phát điên: “Dựa vào cái gì?”.

“Dựa vào bản thân ta quyết không thể để nhà họ Cố tuyệt hậu”.

“Nhà họ Cố các người tuyệt tử tuyệt tôn có liên quan gì tới ta chứ?”

“Bởi vì nhà họ Cố có truyền thống, cả đời chỉ có thể có quan hệ với một người phụ nữ mà thôi”.

“...”

Từ đó, Phong Diễm và Cố Ý bắt cặp với nhau.

Chiến thuật Cố Ý lựa chọn đơn giản mà hiệu quả, suốt mười hai canh giờ hấn dấn lấy Phong Diễm như hình với bóng, không nói gì nhiều cũng chẳng làm gì nhiều, chỉ lặng lẽ kiên trì không mệt mỏi đánh bật tất cả từng người đàn ông có ý định tiếp cận Phong Diễm.

Phong Diễm bị mặc tầng tầng lớp lớp áo giống như chiếc bánh chưng che hết cả đường cong tuyệt mỹ cuối cùng đã sụp đổ hoàn toàn, cô nàng bắt đầu phản kích mạnh mẽ.

Chẳng phải người nói chỉ có thể có một người đàn ông là người thôi đúng không? Được, không vấn đề!

Vậy là cô nương nổi tiếng nhất Tiêu Kim lâu chỉ còn sót lại đúng một người đàn ông, quyết định này của Phong Diễm đã khiến vô số những kẻ háo sắc thất vọng toàn tập.

Chỉ tiếc là chuỗi ngày sống chung của đôi bên lại hoàn toàn không thuận buồm xuôi gió giống như những gì người ta tưởng tượng.

Phong Diễm trước kia vốn là ngày nào cũng đối mặt với hàng loạt đàn ông mới mẻ vậy mà giờ đây từ sáng tới tối chỉ có thể đối diện với một khuôn mặt cứng đờ có thể miễn cưỡng coi là tuần tú. Không những thế kỹ năng trên giường của người này chỉ dừng lại ở mức sơ cấp, đương nhiên không có cách nào đáp ứng được dục vọng cuồn cuộn như sóng lớn của cô nàng.

Do vậy, giữa hai người tuy cả ngày chẳng làm gì chỉ có mỗi việc quan hệ mà thôi, nhưng kết quả lại là sự thâm cảm của “Bất mãn với nhu cầu quan hệ” được che đậy dưới lớp vỏ “Quan hệ quá nhiều”.

Còn về Cổ Ý, xem ra còn bi thảm hơn.

Hắn là một gã đàn ông mà kinh nghiệm về mặt này lại là con số không, thế nào lại đụng phải Phong Diễm - cô kỹ nữ độc nhất cô nhị không có đối thủ kia. Phong Diễm căn bản không cần phải đích thân xuất mã, chỉ cần tùy tiện lấy ra mấy đạo cụ đã có thể khiến Cổ Ý sống không bằng chết...

Chỉ mới qua mấy ngày, Cổ Ý đã bị dày vò tới mức mặt xanh nanh vàng, gày dơ xương, hai mắt vô hồn, đi lại phát phờ giống như tiên đang cười mây.

Nói tóm lại, Cổ Ý đã phải dùng cảnh ngộ của bản thân để nói với mọi người rằng nhất định phải trân trọng cuộc sống, tránh quan hệ tình dục quá nhiều. Cái gì “quá” đều không tốt.

So sánh hai người này, xem ra nỗi buồn của Hoa Thái U không thấm tháp vào đâu.

Sau buổi tối Tiêu Mạc Dự tham dự buổi hẹn gặp cùng Cầu tiên, sáng sớm hôm sau hai người đã song hành mỗi người một ngựa phi nước kiệu đi mất.

Lúc này, bên tai nàng văng vẳng câu nói với điệu vỗ ngực đảm bảo của Cầu tiên sinh: “Bà chủ cứ yên tâm đi. Hãy để ta trông chừng Tiêu công tử!”.

Để hai người đàn ông phong lưu, tuấn tú, vô cùng hợp nhau lại cùng trong độ tuổi hừng hực khí thế cùng ăn cùng ngủ ít thì nửa tháng nhiều thì cả tháng bảo nàng làm sao có thể yên tâm được chứ.

Huống hồ, dường như Tiêu Mạc Dự đã từng nghiên cứu tỉ mỉ bản Xuân cung đồ dành cho kĩ nam nữa chứ, ai có thể đảm bảo chàng sẽ không nhất thời ngứa tay muốn làm gì đó. Cần phải biết một điều rằng, thực tiễn chính là cách tốt nhất để kiểm chứng lý luận.

Tuy trong lòng Hoa Thái U vô cùng hồ nghi nhưng nàng chỉ có thể nhẫn nhịn chịu đựng mà thôi. Bởi lần này Tiêu Mạc Dự và Cầu tiên sinh hoàn toàn là vì việc công.

Trải qua một đêm bàn bạc khẩn cấp, mấy đại quản sự Tiêu Kim lâu đều thống nhất với kế hoạch được dựa trên khảo sát thực tế của Cầu tiên sinh, tranh thủ tình hình ngành thanh lâu đang ăn nên làm ra, quyết định mở chi nhánh ở tòa thành lân cận, dùng số ngân phiếu vừa đưa tới nơi của Tiêu gia làm vốn ban đầu.

Tiêu Mạc Dự vừa hay có chút giao tình với quan phụ mẫu của tòa thành này. Làm ăn quý ở chỗ biết nắm cơ hội, giành cơ hội trước tiên, do vậy chỉ có thể sớm chứ không thể muộn. Trời vừa tang tảng sáng, cả hai chẳng đem theo gì, chỉ cầm theo đủ ngân phiếu rồi phi nước kiệu một mạch...

Việc đã như vậy, có cố giằng co níu kéo cũng đã muộn...

Hoa Thái U chỉ có thể phần chần trở lại đối mặt với cuộc sống, tích lũy năng lượng chờ tới lúc cá về động sẽ tha hồ mà ăn, ăn hết cả mặt trước tới mặt sau, không bỏ qua chỗ nào.

Tiêu Mạc Dự đi rồi, mọi việc ở Ung thành của Tiêu gia đều giao cho Hoa Thái U xử lý. Từ khi nàng có ý thức tự giác đối với vị trí bà chủ của mình, Hoa Thái U bất giác nhận thức được việc làm thủ quỹ của Tiêu gia đúng là việc khiến người ta sợ tới mức lông tóc dựng đứng hết cả lên, vội vàng tích cực tham dự vào các quyết sách nghiệp vụ thường ngày của Tiêu Kim lâu.

Chính vì vậy, những ngày này nàng bận túi bụi, dường như chẳng còn thời gian để mà u buồn nữa.

“Cô em thỏ, có nhớ ta không?”

Vừa nhìn thấy khuôn mặt tuần tú đùng đùng xuất hiện ngay trước mặt, lòng Hoa Thái U phút chốc vừa buồn vừa đau.

Liễu Âm – gã thỏ điên, thần kinh phân liệt tới mức cùng cực, có thể trong nháy mắt phân liệt thành vô vàn những khuôn mặt như kẻ chủ động dụ dỗ, lúc lại trở nên vô cùng e ngại rõ ràng thích người ta nhưng lại không dám thừa nhận, thậm chí có lúc dụ dằng tấn công, lúc lại dùng đao cụ ngược đãi tinh thần cũng như thể xác đối phương. Sự đa dạng trong phong cách của gã khiến bất kỳ ai cũng đều phải hoa mắt, ngỡ ngàng.

Đối với Hoa Thái U, Liễu Âm ngay từ đầu đã tỏ rõ thái độ muốn bao trọn. Sau khi thất bại, gã tiếp tục giở thủ đoạn tấn công mạnh mẽ, với khoảng thời gian ngắn ngủi chưa tới nửa tháng gã gần như đã dùng hết các chiêu trong “Bảy mươi hai kế tán gái”.

Việc dồn hỏa lực vào tấn công điên cuồng của Liễu Âm kết hợp với dung nhan đủ để so với mỹ nam Cao Lương Địa của gã đã mấy lần khiến Hoa Thái U không chống đỡ được, định đầu hàng bỏ chạy, bỏ cả Tiêu Mặc Dự mà đi.

Để xuất hiện tình hình này, ít nhiều cũng là do thất sách của Tiêu Mặc Dự.

Chàng đã cài Cổ Ý ở lại, định ninh cho rằng mọi sinh vật đực từ ba tuổi tới tám mươi tuổi không thể tiếp cận Hoa Thái U trong phạm vi năm mét. Nhưng chàng đâu ngờ rằng, hiện giờ phạm vi hoạt động của Cổ Ý chỉ giới hạn trên giường của Phong Diễm...

Còn về bảo kê riêng Cao Lương Địa của Hoa Thái U, thì luôn giữ nguyên tắc, chỉ cần không nguy hiểm tới tính mạng, sẽ tuyệt đối không xuất hiện ngăn chặn. Dưới sự tôi luyện của Loan Lai và Hạ tiên sinh, chắc hẳn Cao Lương Địa không thể nhận thấy chút gian tình nào xảy ra...

Do vậy Liễu Âm có thể tự do thần xuất quỷ nhập xuất hiện bên cạnh Hoa Thái U.

“Hôm nay ngươi lại muốn giở chiêu gì vậy?”

“Chẳng định làm gì cả, chỉ muốn ngồi đây ngắm cô em tỏ giải quyết công việc thôi”.

Rõ ràng giờ gã lại thay đổi thành kẻ ngoan ngoãn cam chịu.

Hoa Thái U cố nén chịu ánh mắt nóng bỏng của Liễu Âm nhưng cuối cùng cũng không chịu nổi: “Bị người xấu xoi thế này, ta chẳng thể làm được việc gì”.

“Cô em thỏ xấu hổ à?”

“Đúng vậy, đúng vậy, ta đang xấu hổ đây, sao người không tự tìm thứ gì đó mà chơi?”

“Được thôi! Ta đánh đàn cho cô em thỏ nghe nhé!”

Liễu Âm đi tới bên chiếc đàn của Tiêu Mặc Dự, gõ khê gảy, một chuỗi âm thanh lạnh lốt cất lên.

Tiếng đàn lúc trong trẻo như tiếng suối nguồn trong núi cao, lúc lại vang vọng cao xa như chim ưng vút lên trời.

Thật khó có thể tượng tượng được tiếng đàn ngạo nghễ thế kia lại được đánh ra từ kẻ xem ra rất yếu đuối tựa hồ không biết âm luật.

Lòng Hoa Thái U bất chợt xao xuyến khó tả.

Nàng chỉ còn biết thở dài, đặt bút xuống.

Có điều nàng vừa đứng dậy, tiếng đàn đã đột ngột chững lại.

Liễu Âm vừa dứt tay vào tay áo, vừa nheo mắt nhìn ra bên ngoài, trên nét mặt vẫn hiện hữu nụ cười đều đặn.

Hoa Thái U nhìn theo hướng gã nhìn, chỉ thấy Tử Vũ đang đứng trong sân, đuôi tóc và vạt áo bay bay trong gió.

Có chiếc lá khô rơi xuống, che luôn tâm trạng trong mắt cô nương Tử Vũ, Hoa Thái U chỉ có thể nhìn thấy bàn tay đang cầm tiêu của cô nương bỗng trắng nhợt bất thường.

Dường như tự cảm nhận được ánh mắt của người trong phòng nhìn về phía mình, đôi lông mày dài của Tử Vũ khẽ chớp chớp, nàng ta liền ngược mắt đi tới trước cửa, nhưng không gõ cửa, chỉ lạnh lùng nói qua lớp cửa dày: “Bà chủ Hoa, sơn trang cử người tới nói, mời bà chủ về ngay có việc gấp cần thương lượng”.

Nói rồi Tử Vũ chẳng đợi trả lời, quay người bỏ đi không chút lưu luyến

DU THÁI HOA

Lập Thệ Thành Yêu
www.dtv-ebook.com

Chương 12+2

Type: Mai Hoàng

Hoa Thái U lẩm bẩm: “Liệu cô ta có nghe ra gì từ tiếng đàn không nhỉ?”.

Liễu Âm không cười nữa, yên lặng một lát, rồi khẽ nói: “Nghe ra thì sao chứ?”.

“Người đứng là loại đàn ông vô lương tâm! Người có biết không, cây đàn gãy khi xưa của người là do cô nương đó tự tay sửa lại. Người cũng vừa nhìn thấy đó, nếu không phải vì người, thì cô nương đó đâu có làm những chuyện vớ vẩn chạy tới truyền lời như vừa rồi chứ? Cô nương đó vẫn kiên định cho rằng người chính là nhạc sư áo trắng trước kia.”

“Cô em thô nói những điều này làm gì vậy? Cô em đang định tiếp thị cô nương trong lầu xanh của mình với ta sao?”

Liễu Âm chợt lên tiếng ngắt lời Hoa Thái U, đôi lông mày xếch ngược, cặp môi mỏng khẽ mím lại, sắc mặt lộ rõ vẻ không vui: “Cô ta nghĩ thế nào hay làm gì, có liên quan gì tới ta chứ?”.

Chỉ trong giây lát Liễu Âm lại thành kẻ tấn công lạnh lùng.

Hoa Thái U tử trước tới giờ không hứng thú lắm với việc của người khác, do vậy nàng chẳng rời hơi tiếp tục đôi co với Liễu Âm, liền quát ngựa phi thẳng về sơn trang.

Xử lý xong việc công, lại chơi với Ưc Nhi một lát, cuối cùng lăn ra ngủ.

Trong lúc nửa tỉnh nửa mê, chợt nhiên bị đánh thức bởi tiếng động kỳ quặc.

Nàng vừa mở mắt, đã thấy Liễu Âm đang ngồi trên đầu giường của mình.

Lúc này, chân trời phía đông mới lấp ló tia nắng đầu tiên.

Một người đàn ông đen xì xì như từ dưới đất chui lên trong căn nhà tối om, thế nhưng trên khuôn mặt trắng nhợt của gã vẫn phảng phất nụ cười nham hiểm, đôi môi đỏ máu me đầm đìa...

Máu đầm đìa!

Cảm giác buồn ngủ của Hoa Thái U bỗng chốc bay đi đâu mất, nàng ngồi bật dậy, đang định lên tiếng, đã sợ tới mức mất luôn khả năng nói bởi hành động tiếp theo của Liễu Âm.

Gã đang thay quần áo, không những thế còn đang thay với tốc độ nhanh vô cùng, chỉ với vài động tác đã lột sạch mọi thứ trên người chỉ để lại bộ quần áo lót sát người, tiếp đó nhảy lên giường, chui vào chăn, lấy ga giường lau sạch vết máu trên miệng. Cuối cùng thò cái đầu bù xù ra khỏi chăn, nhe răng quay về phái Hoa Thái U lúc này đang mắt chữ O mồm chữ A nhăn nhó: “Hi hi, dấu vết ‘cái ngàn vàng’ của cô em thỏ này!”.

“...”

Hoa Thái U vừa định nổi cơn tam bành, chợt nghe thấy có tiếng bước chân vọng tới từ bên ngoài, trong đầu cô thoáng hiện dự cảm vô cùng không lành.

Nàng còn đang rối bời, chợt Liễu Âm cấu mạnh một cái vào cánh tay, khiến nàng buột miệng kêu đau do không chút phòng bị, tiếng kêu đó thống thiết, pha lẫn vẻ hoảng sợ.

Tiếp đó dự cảm xấu đã thành hiện thực, không những thế còn khủng khiếp hơn tưởng tượng rất nhiều...

Một toán người phá cửa xông vào, cảnh tượng rung động lòng người không còn nghi ngờ gì nữa phơi bày ra trước mắt, một vài giọng nói đồng thời cất lên, giọng nam có giọng nữ có...

“Du Thái Hoa...”

“A Thái...”

“Tỉ tỉ...”

Chỉ một giây sau, Hoa Thái U bị người ta cuộn vào chăn bế đi, tiếp đó phá thủng trần nhà, bay vọt ra ngoài. Sau một hồi lẩn tránh, Liễu Âm vác Hoa Thái U nhảy xuống một vực sâu.

Liễu Âm quả có tài khoáng vật thiên bẩm, bởi thứ được cuộn chặt trong chăn không chỉ là một con người mà cả xiêm y mũ áo nữa. Sau khi Hoa Thái U ăn mặc chỉnh tề xong xuôi, liền ngồi bên khe suối, ngậy người nhìn gã đàn ông áo đen bên cạnh.

Trên bụng gã là một vết chém dài từ xương quai xanhh tới bụng dưới, khiến bất kỳ ai nhìn thấy đều không khỏi khiếp sợ, có lẽ do được điểm huyết đạo và khống chế nội lực trước đó nên máu chảy không nhiều lắm. Hiện giờ, Liễu Âm đã rơi vào trạng thái hôn mê, máu tươi chảy ồ ạt không ngừng, lênh láng, nhuộm đỏ cả vạt cỏ xanh dưới người gã.

Nhận thấy vết máu đã bắt đầu chảy về hướng khe suối, Hoa Thái U không nỡ nhìn thấy dòng suối trong vắt bao năm bị nhuộm tanh mùi, liền

bất lực thở dài, tiếp đó kéo một góc võ chăn ra thắm.

Nào ngờ vừa chạm vào người Liễu Âm, gã đàn ông dường như đã mất ý thức đột nhiên tỉnh lại, mắt mở ráo hoảnh, cả con người gã toát ra vẻ sát khí lạnh lùng khiến Hoa Thái U rùng mình. Nhưng sau khi nhìn rõ người trước mặt, gã ngay lập tức thở phào nhẹ nhõm.

Liễu Âm khó nhọc nhếch miệng, giọng nói khàn khàn rất khó nghe: “Nàng muốn cứu ta sao?”.

“Không thể thì làm sao chứ? Ta còn đang đợi người đưa ta lên trên đó nữa kìa! Nếu khinh công của ta không kém như vậy, ta còn rảnh hơi để quan tâm xem người sống hay chết thế nào nữa chắc!”

Hoa Thái U vừa lái nhái vừa hậm hực vừa cẩn thận xử lý vết thương cho Liễu Âm: “Đã ra nông nỗi này rồi vậy mà hãy còn tâm trí chạy tới hãm hại ta, người đúng là điên nặng mất rồi”.

Liễu Âm không nói không rằng, môi gã càng lúc càng nhợt nhạt, chờ tới lúc Hoa Thái U gần như băng bó xong xuôi, hẳn mới khẽ lên tiếng: “Trong quần áo ta có thuốc”.

Hoa Thái U theo lời gã lấy ra một lọ thuốc nhỏ, dẫn đo một lúc, rồi trực tiếp rắc thứ thuốc bột trong đó lên vết thương của gã. Nàng vốn cho rằng đó chỉ là thuốc trị thương bình thường, ai ngờ được tính tương đối mạnh, theo khả năng chịu đựng của gã có lẽ cũng không quá khó chấp nhận.

Kết quả nào ngờ, Liễu Âm đau đớn vô cùng, đột nhiên hét lên một tiếng thảm thiết, tiếp đó bắt đầu nghiến răng lặn lội quần quai dưới đất. Hoa Thái U thấy vậy thất kinh, chẳng kịp nghĩ ngợi điều gì, liền vội vàng chạy tới giữ chặt Liễu Âm, để tránh làm trầm trọng hơn vết thương.

Một lát sau, Liễu Âm mới dừng giãy dụa, cả người gã run lên bần bật, mặt trắng bệch, mồ hôi toát ra đầm đìa, giống như mới bị vớt từ dưới nước lên vậy.

Hoa Thái U trước giờ chưa từng nhìn thấy cảnh tượng nào như vậy, sự việc lần này khiến nàng sợ hết hồn, chỉ biết ôm chặt gã vào lòng.

Một lúc lâu sau, Liễu Âm mới thở đều trở lại, gắng gượng nói: “Cô em thỏ...sợ à? Yên tâm đi, ta sẽ không...chết được đâu...”.

Thấy Hoa Thái U trợn tròn mắt nhìn mình chăm chăm, hấn liền nhếch miệng khẽ cười nói tiếp: “Lần này đúng là hơi đau một chút, ta không phải...giả vờ đâu...”.

“Rốt cuộc người đang dùng thuốc gì thế?”

“Thuốc dưỡng thương Lão Hồ thảo nổi tiếng, có điều, tác dụng hơi mạnh một chút, gắng chịu thì sẽ nhanh khỏi thôi.”

Hoa Thái U thấy Liễu Âm lúc này tuy đã rất yếu, nhưng vết thương đã ngừng chảy máu, do vậy nàng cũng không hỏi gì thêm nữa.

Sau khi băng bó sơ qua cho Liễu Âm, Hoa Thái U đắp chăn cho gã, tiếp đó một mình buồn rầu nhìn lên bầu trời dài hẹp trên đỉnh đầu.

Cho dù Liễu Âm lần này coi như không chết, nhưng để hồi phục được mức độ có thể bay lên và đi trên tường như trước, chí ít cũng phải dăm bữa nửa tháng. Với địa hình này, chờ tới lúc có người từ phía trên tìm được cách mò xuống cứu, có lẽ đôi “gian phu gian phụ” này không biết đã bay tới nơi nào sống vui vẻ từ lâu rồi...

Nói một cách khác, họ cần phải tìm cách để chuẩn bị cho việc phải sống lâu dài ở nơi khí ho cò gáy này.

May mà Hoa Thái U từ trước tới giờ luôn hướng tới chủ nghĩa tình thần lạc qua cùng nguyên tắc làm người tuyệt đối không chấp nhận số phận sắp đặt. Sau khi phân tích xong xuôi tình hình, nàng liền đi nhặt củi khô, bẫy được mấy con chim, xiên được hai con cá.

Lúc quay về, nhận thấy Liễu Âm vốn ngủ vùi từ lâu không biết tự lúc nào đã tỉnh lại, còn tự mình lê tới ngồi một góc ở hang, lúc này đang nhoẻn nụ cười đáng yêu vô hại về phía nàng.

Hoa Thái U kinh ngạc vô cùng: “Lẽ nào thuốc Lão Hồ kia là tiên đơn?”.

Liễu Âm cười tươi đáp: “Chủ yếu là do công phu của ta thâm hậu mà thôi”.

“Chắc người người da dày thịt cứng thì đúng hơn?”

“Rõ ràng ta là người da mỏng thịt mềm, không tin cô em thử có thể tự mình tới kiểm chứng mà.”

Hoa Thái U chẳng thèm đôi co với kẻ yếu ớt bệnh tật kia, nàng cẩn thận quan sát vết thương của gã, phát hiện dường như đã có khuynh hướng liền miệng, nàng không giấu nổi vẻ kinh ngạc: “Hiệu quả của loại thuốc này đúng là quá hay, người kiếm được thứ này ở đâu vậy?”.

“Gia truyền đấy.”

Liễu Âm chớp chớp mắt ra vẻ thần bí: “Tiếp theo đây, nàng còn sẽ nhìn thấy thứ thú vị hơn nữa kìa”.

Mấy ngày sau, Hoa Thái U chỉ biết há hốc miệng nhìn vết thương lớn theo lẽ thường sẽ để lại vết sẹo vĩnh viễn, dần đóng vảy, bong vảy, sau đó không hề lưu lại bất kỳ dấu vết gì.

Liễu Âm một tay cầm cá nướng, một tay vỗ vào khuôn ngực mềm mại trắng như trứng gà bóc của mình khoe mẽ: “Thế nào, lợi hại chưa?”.

Trông bộ dạng đặc ý của gã giống như trẻ con vậy.

Hoa Thái U tặc lưỡi khen hay, nàng giơ tay vuốt qua vuốt lại làn da mịn màng không tì vết của gã khen: “Đúng là quá lợi hại! Để ta chém cho người mấy nhát nữa được không? Ta còn muốn xem xem loại thuốc này lợi hại thế nào nữa!”.

“Cô e thô à, cô em dã man thật!”

Liễu Âm ban đầu được vuốt ve tới mức sức xuân dâng tràn, vậy mà trong nháy mắt lại bị kích động tới mức phải đáp lại bằng chất giọng ai oán, đau thương vô cùng.

Điều này khiến Hoa Thái U dẹp luôn ý định trêu chọc, nàng nhú mày nghiêm túc nói: “Ta thấy, loại thuốc Lão Hồ thảo gì kia, sau này người tốt nhất hãy ít dùng. Đã là thuốc thì sẽ có ba phần độc, đừng ham hố trị ngoại thương nhanh mà bất chấp việc để lại hậu họa sau này. Nếu thực sự vết thương đã nhập nội tạng rồi, xem ra người không còn ở đó mà thử nữa đâu”.

Liễu Âm lại lộ nét mặt bất cần: “Nàng đừng thấy ta da mỏng thịt mềm, thực ra đã chịu rất nhiều dày vò”.

Hoa Thái U chỉ cảm thấy lửa giận bốc lên ngàn ngút: “Dù gì cơ thể là bản thân người, người thích thế nào thì tùy người thôi, chỉ cần tới lúc đó đừng chết tước mặt ta là được! Chết càng xa chỗ tú bà ta càng tốt!”.

Liễu Âm nghiêng đầu nhìn nàng, liền sau đó đi tới dưới bóng cây to bên cạnh, nhặt một chiếc lá lên, cuỗi cùng để lên môi thổi một khúc nhạc buồn ai oán, có điều khúc nhạc này rất quen.

Hoa Thái U đang nghĩ xem mình đã từng nghe ở đâu thì Liễu Âm đã búng tay bắn chiếc lá găm vào cành cây lâu năm cạnh đó, tiếp đó quay người lại che miệng khẽ ho một trận, rồi lạnh lùng nói: “Đây là khúc nhạc mẹ ta thích nhất, cũng là khúc nhạc mà sư phụ ta thường xuyên thổi nhất”.

Trong ánh nắng loang lổ, bóng Liễu Âm càng trở nên mỏng manh, có điều cả người vẫn thẳng đứng. mái tóc bay bay quệt qua gò má xanh xao, kết hợp với đôi lông mày dày rợp càng tôn lên đôi mắt sáng.

Hoa Thái U không nói gì, bởi nàng biết hiện giờ thứ gã cần chỉ là lặng lẽ thuật lại mọi chuyện.

“Mẹ ta xuất thân giang hồ, tình cờ cơ duyên trùng hợp quen biết với công tử con nhà sanh gia vọng tộc đang du ngoạn bên ngoài, sau đó hạ quyết tâm yêu người đó, bất chấp sự phản đối của người nhà, thậm chí còn không tiếc đoạn tuyệt tình thân cốt nhục, không hề hối tiếc rời bỏ quê hương đi theo người đó. Có điều khi tới nhà của người đàn ông kia, mới phát hiện hẳn từ lâu đã lấy vợ sinh con. Việc năm thê bảy thiếp của công tử nhà giàu vốn là chuyện rất bình thường, người đàn ông đó nói, có thể dành toàn bộ tình yêu cho mẹ ta, nhưng thứ mẹ ta cần lại là một lòng một dạ của ông ta, người mẹ ta cần là một người chõng thuộc về chỉ một mình bà mà thôi. Người đàn ông đó không làm được, bởi vợ của ông ta lại liên quan tới vận mệnh gia tộc nhà ông ta. Mẹ ta không muốn, cũng không ép buộc ông ta, liền một mình mang theo thai nhi trong bụng, rời khỏi người đàn ông đó. Mấy tháng sau, ta chào đời trong một căn lều tranh rách nát vào một đêm tuyết rơi dày. Mẹ ta thậm chí còn không lấy một xu một cắc từ chỗ người đang ông kia, và cũng chẳng còn mặt mũi nào trở về với cha và anh trai, bà một mình nuôi ta khôn lớn. Trong thời buổi loạn lạc như thế này, một người phụ nữ tự thân nuôi con ở nơi đất khách quê người, có thể tưởng tượng được khó khăn đến thế nào.”

Liễu Âm khẽ ngửa đầu, nhìn tầng tầng lớp lớp cành lá phía trên, như thể nhìn thấy quá khứ vô vàn khó khăn tủi nhục trước đây, nhưng chỉ ít lại

có một tình cảm ấm áp có thể nương tựa suốt đời, đó là tình yêu sự quan tâm vô tư của mẹ: “Khi ta tám tuổi, sư phụ tìm thấy hai mẹ con ta. Ông là một kỳ tài văn võ song toàn, được nhân sĩ võ lâm ngưỡng mộ kính phục, thế nhưng để tìm theo tông tích của mẹ ta, ông đã vứt bỏ mọi thứ. Sư phụ ta vốn là bạn thanh mai trúc mã của mẹ, nếu không có sự xuất hiện của người đàn ông kia, sư phụ ta với mẹ ta ắt là một cặp trời sinh. Năm xưa khi mẹ ta quyết chí bỏ đi, sư phụ ta đã từng thề độc rằng, đời này kiếp này quyết không gặp lại, do vậy khi sư phụ xuất hiện trước mặt hai mẹ con ta, mẹ ta đã nói với ông ấy qua cánh cửa: “Đã lập lời thề, thì phải tuân thủ thôi”.

Sư phụ nhìn ta qua cánh cửa mỏng nói: “Được”.

Về sau, cả hai người họ không nói với nhau dù chỉ một từ, và cũng chưa từng gặp lại mặt nhau...Sư phụ ta dựng một túp lều bên cạnh nhà ta, buổi sáng dạy ta đọc sách học võ, buổi tối lại một mình đánh đàn trong sân. Lúc trời sắp sáng, đã chẻ củi, đổ đầy vại nước cho mẹ ta. Mẹ ta thường xuyên làm mấy món ngon, bảo ta mang sang cho sư phụ ăn. Quần áo sư phụ rách, mẹ ta lại bảo ta mang về nhà cẩn thận vá cho ông ấy. mẹ ta và sư phụ cứ sống như vậy chẵn ba năm trời. Cuối cùng mẹ ta do quá vất vả mà thành bệnh, rồi chết đi. Sư phụ vẫn tuân thủ lời thề ban đầu, ông không sang gặp mặt bà lần cuối. Chỉ đánh đàn hết đêm này sang đêm khác, túc trực bên linh cữu mẹ ta bằng tiếng đàn, tiễn đưa mẹ ta tới nơi an nghỉ cuối cùng...

Sau này, khi sắp xếp lại di vật của mẹ ta, ta phát hiện ra một thùng tư tay. Trong đó ghi lại mọi nốt nhạc được sư phụ ta đánh kể từ ngày đầu mẹ ta gặp sư phụ. Hơn một nghìn đêm dài, hơn hai trăm bản nhạc, đều được sư phụ ta sáng tác vì mẹ ta. Trong đó có một bản nhạc, dường như cứ cách hai ba ngày sư phụ ta lại đánh một lần. Đó là bản nhạc được sáng tác bằng nước mắt khi mẹ ta quyết ra đi, sư phụ ta nhìn theo bóng mẹ ta bỏ đi cùng người đàn ông kia. Mẹ ta đã viết hai chữ ‘Buông tay’ nhỏ ở phía dưới bản nhạc đó, bà ép sư phụ ta giữ lời thề, muốn sư phụ ta tuyệt vọng dứt bỏ ý định,

sau đó rời bỏ bà, cuối cùng có thể sống cuộc sống của chính mình. Sư phụ ta nhìn tờ giấy đó, chẳng nói chẳng rằng, chỉ khẽ cười rồi buồn bã lắc đầu. Liệu mẹ ta có yêu sư phụ, ta không biết chắc, nhưng ta biết một điều, bà là người hiểu tiếng đàn của sư phụ nhất, bà và sư phụ thực sự là những người hiểu nhau. Sau đó không lâu sư phụ ta cũng lặng lẽ qua đời. Sư phụ không thể quên được mẹ ta, nên quyết định đi tìm bà. Cả đời này tuy không có duyên, tuy đã bỏ lỡ, nhưng quyết không buông tay”.

Hoa Thái U nghe tới đây, không nén được cảm xúc khê thở dài: “Năm đó, người mới chỉ mười một tuổi”.

Liễu Âm vẫn không đổi tư thế, thần thái lạnh lùng như ban đầu, có lẽ, lúc này Liễu Âm hiện giờ là người đã gỡ bỏ hết mặt nạ, một Liễu Âm chân thực không giả dối. Gã vẫn lặng lẽ, giống như đang thuật lại một câu chuyện của người khác, hồi ức lại nỗi đau của bản thân.

“Trước khi sư phụ qua đời, đã gửi gắm ta cho anh trai của mẹ ta – người cũng là cậu ruột, đồng thời cũng là người thân duy nhất của ta trên đời. sau khi biết tin mẹ ta bị phụ bạc, cậu ta đã ngầm thành lập một tổ chức chống đối với người đàn ông kia, nhằm đòi lại công bằng cho mẹ ta. Có điều, chỉ dựa vào thủ đoạn giang hồ chống đối với con nhà qua, chẳng khác gì lấy trứng chọi với đá. Cậu ta hận người đàn ông kia, đương nhiên cũng không thích ta, chí ít lúc đó ta cho rằng như vậy. Cậu ta trực tiếp vớt ta vào một hẻm núi chuyên đào tạo tử sĩ, chỉ lạnh lùng buông ra một câu: ‘Có thể sống sót ra khỏi đây, thì quay về tìm ta’, rồi không còn xuất hiện lần nào nữa. Bảy năm sau, ta sống sót đi ra khỏi hẻm núi chết chóc kia, lúc tới trước mặt cậu, thì ông đã thoi thóp hơi tàn. Ta đã tiếp quản vị trí của cậu, dẹp hết những người bất đồng quan điểm với mình. Mãi tới lúc đó ta mới chợt hiểu ra, mọi việc cậu làm đối với ta, chính là muốn ta trở nên mạnh mẽ, bởi sẽ chẳng còn ai có thể làm chỗ dựa cho ta nữa, ngoài bản thân ta. Chỉ tiếc là tới lúc ta hiểu được mọi chuyện thì đã quá muộn.”

Hoa Thái U đi tới bên cạnh Liễu Âm, nàng ngăm nhìn khuôn mặt gày gò của gã: “Hiện giờ người còn muốn báo thù không?”.

“Thù? Thù ở đâu kia?”

Nụ cười lúc này của Liễu Âm lại mang vẻ chế giễu: “Đã là lựa chọn của bản thân thì chẳng có gì đáng oán hận cả. Huống hồ người đàn ông kia đã chết rồi. Có lẽ tới lúc chết, người đó cũng không biết tới sự tồn tại của ta”.

“Vậy thì vết thương trên người người...”

“không liên quan tới chuyện cũ, nói cách khác là hoàn toàn không can dự gì nữa.”

Liễu Âm quay người lại, đôi môi nhợt nhạt khẽ giật giật: “Ta nói những điều này, chủ yếu là để nàng hiểu ta thêm một chút, đừng luôn cho rằng ta là một kẻ lừa bịp khó lường”.

Hoa Thái U lạnh lùng than: “Đầu tiên là giả chết, tiếp đó điên điên khùng khùng tiếp cận ta, bây giờ lại cố tình hãm hại ta. Người cho là ta sẽ có cảm giác thế nào về người?”.

Liễu Âm bất lực: “Được thôi, vậy ta sẽ nói thật cho nàng nhé! Giả chết là vì ta có thù với Mã Vô nên phải trừ khử hẳn, tiếp cận nàng là vì ta thích nàng, còn về lần hãm hại này thì là muốn nàng làm bù hộ mạng cho ta, thế nào, ta nói vậy đã đủ thẳng thắn chưa?”.

“Ta hiểu rồi. Có ta trong tay, dù gì cũng có thể khiến Thường Ly không thể thoải mái truy bắt người, Tiêu Mặc Dự cũng không dám để Cao Lương Địa xuống tay nặng với người”.

“Đúng vậy, từ đây có thể dễ dàng nhận thấy nàng quả thực có giá trị trong tim bọn họ”.

“Nhưng tiếp theo đây thì thế nào? Lẽ nào người cứ trốn chui trốn lủi mãi không chịu xuất đầu lộ diện?”

“Đương nhiên không thể như vậy! Ngày mai ta sẽ cùng về với nàng.”

Hoa Thái U sững người: “Nếu ta đoán không nhầm, lần này người chắc chắn sẽ bị tóm bởi Thường Ly thôi, nếu không huynh ấy đã không đưa người ngựa xông vào sơn trang của Tiêu Mặc Dự lúc sáng bảnh mắt như vậy. Nói một cách khác, người đã gây chuyện với quan phủ rồi”.

Liễu Âm chớp chớp mắt, trên khuôn mặt lại lộ rõ vẻ cáo già đáng ghét: “Vậy nàng nên biết rằng, quan phủ muốn xử lý vụ án phải dựa vào chứng cứ”.

“Do vậy người trốn ở đây, chờ vết thương kia biến mất...”

“Việc này gọi là vô bằng vô cứ, xem chúng có thể làm gì được ta?”

Liễu Âm vừa cười đều vừa giơ tay nắm cằm Hoa Thái U: “Ta quá lắm cũng chỉ là lên giường với tú bà của Tiêu Kim lâu mà thôi, việc này chắc cũng không được coi là dụ dỗ con gái nhà lành đúng không, dường như không phạm pháp thì phải?”.

“Người đúng là con thỏ thần kinh chết tiệt!”

Liễu Âm tóm lấy năm đấm tức giận đang bổ xuống mặt hăn của Hoa Thái U, tiếp đó nhìn nàng khẽ nói: “Nàng hãy nhớ rằng, chưa tới phút cuối, ta tuyệt đối sẽ không buông tay. Còn nữa, trên người ta thực ra có rất nhiều vết sẹo, chỉ có điều, nàng không nhìn thấy mà thôi”.

Ngày hôm sau, quả nhiên Liễu Âm đưa Hoa Thái U về.

Nhưng khi gần tới sơn trang, Hoa Thái U lại yêu cầu dừng lại, tiếp đó ngồi xuống bên đường vẽ lung tung.

Tuy trong lúc hỗn loạn bắt gian phu dâm phụ hôm đó, nhưng nàng vẫn nhìn thấy một người không nên xuất hiện chút nào.

Tại sao họ lại xuất hiện cùng nhau chứ?

“Cô em thỏ, nếu cảm thấy ngượng, hay là bỏ trốn cùng ta đi?”

“Người còn dám nói.”

“Nếu bọn họ chỉ vì chúng ta đầu gối tay ấp với nhau mà không thiết tới nàng nữa, vậy nàng việc gì phải cần bọn họ chứ?”

“Ai đầu gối tay ấp với người hả?”

“Không nằm cùng giường kê cùng gối thì làm sao nàng chảy máu?”

“Bây giờ ta sẽ đánh cho người toàn thân chảy máu luôn!”

Hoa Thái U còn đang đánh Liễu Âm tới tấp, chợt nghe thấy một giọng nói yếu điệu cất lên: “Tỉ tỉ không sao, biểu ca có thể yên tâm được rồi”.

DU THÁI HOA

Lập Thệ Thành Yêu
www.dtv-ebook.com

Chương 13

Type: Nguyên Lý

Cô biểu muội xa Tiết Ngưng của Tiêu Mạc Dự, xuất thân con nhà quan, từ nhỏ đã thông minh tuyệt đỉnh, cầm kỳ thi họa không thứ nào không tinh thông, phần nào có phong thái phong lưu. Do đường công danh của cha cô ta không thuận lợi khiến gia đạo suy đốn, chỉ Tiết Ngưng buồn bã mà chết, không lâu sau, mẹ cũng cất bước theo cha. Người trong gia tộc ức hiếp Tiết Ngưng con cô, liền chiếm nhà cướp gia sản, làm khó dễ đủ đường.

Tiêu Mạc Dự trong lúc đi khảo sát việc buôn bán, vừa hay gặp cảnh Tiết Ngưng thà chết chống lại thúc phụ định hứa gả cho một tên hôn quan làm thiếp, nhất thời tức giận, ra tay giúp đỡ. Sau đó lại niệm tình nữ lưu yếu đuối không nơi nương tựa, nếu tiếp tục ở lại trong gia tộc xem ra khó tránh cảnh tiếp tục chịu ức hiếp, liền dứt khoát đưa Tiết Ngưng về Tiêu gia, chỉ mong sau này sẽ tìm được một người tốt để Tiết Ngưng có thể nương tựa cả đời.

Tiêu Mạc Dự đâu có ngờ, hành động của mình sau đó gây ra nhiều sóng gió tới vậy.

“Nhìn thấy tí tí bình yên trở về thế này, biểu ca chắc hẳn rất vui đó, biểu ca ăn không ngon ngủ không yên, chỉ sợ tí tí gặp chuyện gì không hay.”

Tiết Ngưng khoảng chừng mười bảy cái xuân xanh, dung mạo xinh đẹp, khí chất thoát tục, cho dù không lên tiếng cũng chẳng cần làm gì, chỉ

cần lặng lẽ đứng yên ở đó, đã toát lên vẻ liễu yếu đào tơ khiến người ta phải xót thương. Nếu như cất tiếng oanh vàng, ngữ điệu dịu dàng, có thể khiến cả gã đàn ông lỗ mãng nhất cũng phải ghìm giọng, chỉ sợ khẽ to tiếng sẽ đường đột tới giai nhân mỏng manh trước mặt.

Tỉ tỉ...

Hoa Thái U đã tự động bỏ chông, vậy thì việc xưng hô từ tâu tử sang tỉ tỉ của Tiết Ngưng xem ra chẳng có gì không thỏa đáng cả.

Có điều, việc biết được khẩu vị của Tiêu Mặc Dự có tốt hay không cũng đành cho qua, còn việc chàng ngủ được hay không làm sao có thể rõ được chứ? Lẽ nào đã ăn nằm cùng nhau rồi?

Hoa Thái U liền nhìn xoáy vào đuôi lông mày của Tiết Ngưng, có điều cô nàng đã vẽ lông mày, cơ bản không nhìn ra đuôi lông mày rồi tung hay là suôn mượt.

Trên đời này liệu còn bao nhiêu phụ nữ không vẽ lông mày chứ? Xem ra phương pháp xác định gái còn trinh hay không gia truyền của Tiêu gia rất đáng nghi.

Hoa Thái U chuyên tâm vào lĩnh vực học thuật chuyên nghiệp tới mức không nhận thấy có một đôi mắt lén lút đang nóng rục nhìn Tiết Ngưng từ đầu tới chân khiến cô nàng rùng mình.

Thật may vẻ háo sắc lúc này của Liễu Âm lại phát tác đúng lúc vừa hay giải tỏa được bầu không khí gượng gạo hiện giờ, chỉ thấy gã rảo bước lên trước cúi người, tiếp đó ghé sát vào tai Tiết Ngưng thì thầm bằng chất giọng gheo gái bản năng: “Vị cô nương xinh đẹp này thật lạ quá đi, vừa hay tối nay ta rảnh, chi bằng hai ta hãy cùng làm quen nhé, được không?”

Tiết Ngưng xị mặt, lùi về sau hai bước: “Vị công tử này, xin hãy tự trọng.”

“Này! Ta nói với cô em thỏ nè, các cô nương trong Tiêu Kim lâu của nàng thật là càng ngày càng thú vị đó. Có điều, ta thích giọng điệu trong lòng muốn từ chối song ngoài mặt lại như muốn chào đón này.”

Hoa Thái U nhận thấy Tiết Ngưng sắp sửa mất bình tĩnh liền vội vàng kéo Liễu Âm ra chỗ khác: “Đừng ăn nói lung tung! Vừa rồi người không nghe thấy cô ta gọi Tiêu Mạc Dự là biểu ca sao?”

“Hả? Ta cứ ngỡ cô ta là biểu muội của mấy tay hầu nhỏ tuổi hay cò mồi nào đó kia!”

Liễu Âm mở to mắt, cổ tỏ vẻ ngây thơ vô tội ra trên khuôn mặt Liễu Âm lúc hăn ngẩng đầu lên khiến Hoa Thái U không thể không lờm, nàng bỗng tỏ ra vô cùng chính trực nói: “Tên này từ trước tới giờ luôn nghĩ gì nói đó, muội đừng đến chấp nhật với hăn.”

“Ta dù gì cũng được coi là sứ giả hộ tống người đẹp, vất vả lâu như vậy rồi, lẽ nào nàng cũng không mời ta vào uống chén trà?”

“Còn hộ tống người đẹp nữa kia à, người không bị ta ra tay hủy hoại đã coi như trời có mắt rồi đó.”

“Thế cũng được, hai ngày nữa ta sẽ lại tới tìm nàng, để bông hoa xinh đẹp nhỏ bé là nàng sẽ được nếm thử đoạn của bốn đại gia ta!”

Liễu Âm cười khi chấp tay cáo từ, tiếp đó quay người bỏ đi.

Hoa Thái U nhìn theo bóng hình đơn độc của gã, bất giác như có điều gì thôi thúc khiến nàng đuổi theo: “Này...”

Liễu Âm dừng lại, nghiêng đầu, mặt mày rạng rỡ hỏi: “Cô em thỏ, không nở rời xa ta sao?”

“Đi đi đi! Ta chẳng rỗi hơi lảng nhãng với người. Có điều ta đuổi theo chỉ muốn nói thêm một câu, tốt nhất người đừng ăn no rửng mỡ, chẳng có việc gì lại gây chuyện phiền phức với quan phủ. Dù gì Thường Ly huynh ấy...chẳng phải dạng vừa đâu. Chí ít...cũng nên chờ cho vết thương trên người khỏi hẳn đã rồi tính sau.”

“Tỉ tỉ, chúng ta có thể về rồi nhỉ?”

“Ừ...”

Hoa Thái U nhìn Tiết Ngưng đang đứng cách đó không xa, trong lòng bỗng chốc cảm thấy khó chịu.

Đối với Tiết Ngưng, nàng thực ra không quá nhiều ý thù địch lắm. Sở dĩ ban đầu xuất hiện cục diện như thế, nói thẳng ra hoàn toàn là vì sự từ ti của bản thân nàng, thêm vào đó là sự không thấu hiểu đối với Tiêu Mặc Dự. Nếu không làm âm ỉ ra thế này, không hiểu giữa nàng và Tiêu Mặc Dự có hòa thuận với nhau như hiện giờ hay không. Do vậy xét từ một phương diện nào đó, dường như nàng nên cảm ơn người ta mới đúng.

Có điều đối với người phụ nữ đang thềm nhỏ dãi người đàn ông của nàng, việc khiến bản thân không lăn tăn là điều không thể.

“Huynh ấy...biểu ca của muội đang ở trong sơn trang à?”

“Tâm này chắc biểu ca đang ở đây.”

Hoa Thái U ngẩng đầu nhìn trời, thất bại toàn tập, tại sao nàng từ trước tới giờ chưa từng chú ý qua quy luật làm việc và nghỉ ngơi của Tiêu Mặc Dự nhỉ?

“Tại sao không có ai đi cùng muội vậy? Lạ nước lạ cái, cứ cho là không gặp phải bọn người xấu, ngộ nhỡ lạc đường thì cũng rất phiền phức đấy.”

“Không sao, con đường này muội đã đi mấy lần rồi, biểu ca thích dùng nước sôi pha trà, muội chẳng có công việc to việc nhỏ gì, nên đi lấy giúp cho huynh ấy thôi.”

Hoa Thái U quay đầu nhìn về phía sau, đau đớn thay, tại sao nàng từ trước tới giờ chưa từng chú ý qua nước pha trà của Tiêu Mạc Dự được lấy từ đâu chứ?

“Muội sống ở đây đã quen chưa?”

“Biểu ca sắp xếp cho muội ở khuôn viên độc lập, cùng với hầu kẻ hạ, nơi này ngoài tiết trời hơi khô ra, xem ra chẳng có gì khác biệt với Giang Nam cả.”

Lúc này Hoa Thái U chẳng biết phải nhìn đi đâu nữa, nàng đành đảo mắt tăm tắp: “Huynh ấy đối với muội vẫn chu đáo quan tâm như trước.”

“Vâng.”

Tiết Ngưng sau khi nhanh nhẩu đáp một câu đủ khiến cho Hoa Thái U nghẹn chết, liền dừng bước nói: “Ti ti đừng đa nghi, biểu ca đối với ai cũng đều lễ nghĩa như vậy.”

Hoa Thái U giơ tay sờ mũi, lẩm bẩm một câu: “Tại sao không thấy huynh ấy lễ nghĩa với ta như vậy...”

“Điều này dễ hiểu thôi, kẻ thô lỗ chỉ dụ dàng với một người, tương tự như kẻ dụ dàng chỉ thô lỗ với một người vậy.”

Tiết Ngưng cười lạnh lùng nói tiếp: “Tất cả đều do phúc phận khác nhau, đến từ sự độc nhất vô nhị trong tim huynh ấy.”

Hoa Thái U sửng người: “Muội...”

“Tình Ý của biểu ca đối với tử tử, muội đã hiểu rõ từ lâu, cũng từ rất lâu rồi muội không còn vọng tưởng nữa.”

Ngữ khí của Tiết Ngưng dịu dàng, thần thái cực kỳ bình tĩnh: “Sở dĩ muội tới tìm biểu ca là vì ở Giang Nam đã không còn chỗ dung thân nữa. Sau kho biểu ca bỏ đi, liền rộ lên một tin đồn, nói là muội lãng loạn với biểu ca, thân muội đã không còn trong sạch nữa. Còn về gia đình biểu ca đã đính ước cho muội, không có cách nào tiếp nhận một người con dâu đã thất tiết, do vậy đã tới nhà hủy hôn ước. Muội chẳng có đường nào để đi, đành phải trèo đèo lội suối đi tìm biểu ca, trên đường đi gặp phải bọn lưu manh thảo khấu, may nhờ Ngụy thành chủ ra tay cứu giúp. Trong lúc nói chuyện, tình cờ biết được Ngụy thành chủ là chỗ quen thân với biểu ca, liền thuận đường cùng tới đây. Nếu không có duyên kỳ ngộ trên, e là đã mất mạng trong thời buổi loạn thế, xương cốt vùi ở hoang mạc rồi cũng nên.”

Những lời lẽ trên của Tiết Ngưng quả thực vượt quá ngoài dự liệu của Hoa Thái U, nàng vốn cho rằng cô nàng không cam tâm mới tạo ra câu chuyện tiểu thư xinh đẹp nghìn dặm tìm tình lang, hoàn toàn không ngờ được cô nàng lại gặp cảnh ngộ thế này.

Nghe nói dạo này xuất hiện rất nhiều bọn lưu manh thảo khấu không rõ lai lịch nguồn gốc, chúng đi tới đâu liền cướp giết, giết chóc, đối đầu với binh lính quan phủ. Tiết Ngưng - một cô gái hoàn toàn không biết chút võ công, không những thế lại là người lần đầu đi xa một mình. Có lẽ, cô nàng đã phải mạng ý định liều chết một phen? Làm như vậy, rốt cuộc là vì tránh lời đồn thất thiệt, hay chỉ vì muốn gặp lại Tiêu Mạc Dự một lần nữa?

Cái gọi là có quan hệ lãng loạn với Tiêu Mạc Dự, căn bản chính là câu nói dối Tiết Ngưng tự tạo ra, bởi ngoài Hoa Thái U và cô nàng ra hoàn toàn không có người thứ ba biết sự tình, bao gồm cả Tiêu Mạc Dự. Vậy thì, tại sao lại xuất hiện lời đồn như vậy chứ?

Ngoài ra, Ngụy Lưu lại tình cờ cứu được Tiết Ngưng, thật sự chỉ là “tình cờ” hay là còn có ẩn tình nào khác?

“Lời đồn từ đâu ra thế?”

“Không biết.”

“Là những ai đồn hả?”

“Từ miệng nhiều người.”

“Tiêu Mặc Dự không cử người đi điều tra sao?”

“Biểu ca không biết tình hình.”

“Sao lại không biết?”

“Sự việc nhỏ nhặt này, đương nhiên sẽ không có ai báo cho biểu ca cả.”

Hoa Thái U chợt nhớ ra, trong rất nhiều tin báo tới, nếu có đề cập tới chuyện trong gia đình, đa phần đều là những sự việc có sức ảnh hưởng lớn, ví như việc tranh đấu trong nội tộc hay liên hôn với nhà danh gia vọng tộc khác....

Điều này cũng đồng nghĩa với hôn sự của Tiết Ngưng đối với Tiêu Mặc Dự mà nói, hoàn toàn không hề quan trọng, nói một cách khác, việc đi hay ở, tồn vong của Tiết Ngưng không được ai quan tâm.

Lẽ nào Tiêu Mặc Dự lại tuyệt tình thật sự như vậy sao?

Hai người đồng thời yên lặng, rồi lầm lũi tiến vào sơn trang.

DU THÁI HOA

Lập Thệ Thành Yêu
www.dtv-ebook.com

Chương 13+2

Type: Nguyên Lý

Từ lâu đã có người thông báo cho Tiêu Mạc Dự biết, do vậy Hoa Thái U và Tiết Ngưng còn chưa đi tới sơn trang đã nhìn thấy một người rảo bước ra đón.

Người đó bận chiếc áo dài màu xanh nhạt, đai lưng gấm. Hai dây đai lưng buông hai bên hông lay động theo bước chân càng làm nổi bật tôn lên mái tóc bay bay bên gò má.

Khi người đó còn cách chỗ Hoa Thái U và Tiết Ngưng khoảng ba thước bỗng đột ngột dừng bước, hơi thở có phần gấp gáp tạo thành một làn hơi trắng mỏng bay lên trước mặt, khiến đôi mắt khó có thể che dấu được tâm trạng bộn bề mờ đi.

“Cá mực nhỏ, chàng bản lĩnh thiệt rồi đó! Thời tiết này mà chỉ mặc đúng một chiếc áo đi lại khắp nơi thế này. Xem ra, chàng đã rất quen với khí hậu ở Mạn Bắc rồi nhỉ?”

Hoa Thái U bận bộ váy áo màu vàng nhạt, kiểu tóc đơn giản, chấp tay sau lưng đứng đó. Nàng nghiêng đầu, hất cằm, khóe miệng nhếch lên trên, đuôi lông mày hất ngược, trong giọng nói lãnh lót pha lẫn nụ cười châm biếm.

“Hoa cải dầu, khí sắc của nàng tuyệt lắm, xem ra mười một ngày vừa rồi nàng sống rất ổn đó.”

“Đương nhiên rồi! Đồ ăn sẵn có, đồ uống khắp nơi lại còn có cả mỹ nam bên cạnh, nếu không phải là vì quá nhớ Úc Nhi, thiếp thực sự không muốn quay về nữa.”

“Thế thì hay quá, gần đây ta bận tối mắt tối mũi, bận tới mức suýt nữa quên mất còn có nhân vật như nàng thế này.”

“Gì kia? Phải không vậy? Bận tới mức thế này rồi còn đếm được cả số ngày nữa kìa, thật làm khó chàng vẫn có thể nhớ được rõ tới vậy.”

Tiêu Mạc Dự giống bị bóc trần tâm sự vừa xấu hổ lại vừa tức giận, quát to: “Nàng cho là ai cũng đều vô tâm như mình sao?”

“Nhìn đi nhìn đi, thiếp vừa mới thoát nạn quay về mà chàng đã quát thiếp như vậy.”

“Nếu nàng còn dám không quay về, ta sẽ khiến cả người nàng biến thành bánh bao nhân thịt!”

“Có điều thiếp lại thích chàng bằm bằm chặt chặt thiếp thành bánh chèo kia...”

Tiêu Mạc Dự găm mặt lườm Hoa Thái U, nàng cũng không hề tỏ ra yếu thế trợn mắt nhìn lại: “Chàng giường cao gối ấm ăn ngon mặc đẹp lườm cái gì mà lườm, thiếp dầm mưa dãi nắng ăn gió nằm sương còn chưa phát điên kìa! Chàng nói xem loại người vô lương tâm như chàng, còn thản nhiên ngồi chờ trong nhà, chàng định chơi trò ôm cây đợi thỏ à? Dù gì cũng nên ra ngoài đảo qua đảo lại, cho dù chỉ là lấy lệ. Quả thật khiến người ta quá đau buồn, bản tú bà đây về mặt tình cảm sao có thể chịu được điều này chứ.”

“Người nói ra những lời này mới là loại người lương tâm bị chó ăn mất thì có! Những ngày vừa qua ta ngày cũng như đêm đều + trí (?) người

nghe cách phá chướng khí, hòng vào được hang núi đó, còn giường cao gối ấm cái gì chứ, căn bản đến mép giường còn chẳng sờ vào được?”

“Chướng khí?”

Hoa Thái U cố kiềm chế niềm vui nhỏ trong lòng, lẩm bẩm một mình: “Thì ra đó là đường thoát gã đã chuẩn bị từ trước, chả trách gã có thể yên tâm dưỡng thương như vậy...”

Tiêu Mạc Dự nghe thấy vậy, đuôi lông mày khẽ rướn lên, chàng tiếp tục nói: “Huống hồ, ta cũng lo lắng nếu ép quá gã sẽ lấy nàng làm con tin mà làm tổn thương tới nàng, chỉ có thể cố gắng hết sức lựa chọn những cách ngu ngốc có tính phá hoại nhỏ nhất. Nếu không thì, cứ dùng thuốc nổ mở ra một con đường là xong, cần gì phải gắng sức?”

“Gã sẽ không làm hại thiếp đâu...”

Thấy sắc mặt Tiêu Mạc Dự không ổn, Hoa Thái U vội vàng bĩu môi nói: “Có điều chàng cũng thật ung dung thái quá đó, cô nam quả nữ lửa gần rơm dễ bắt lửa lắm đó, lẽ nào chàng không sợ thiếp tranh thủ dấm dúi trắng hoa với gã kia?”

Tiêu Mạc Dự giống như đang trừng phạt nàng dám nói ta tình huống rất có khả năng xảy ra này, liền vò tóc nàng rối bù, tiếp đó cười lớn nói: “Hoa cải dầu gốc nghếch! Nếu phải so sánh giữa sự trong sạch và an nguy của nàng, cái gì quan trọng hơn?”

Có hai con người vừa ôm ấp, vừa cười đùa vui vẻ, quấn lấy nhau trong làn gió nhẹ cùng ánh nắng đẹp.

Còn một người con gái khác trông yếu đuối như liễu lại dẻo dai như liễu, không biết tự lúc nào đã lặng lẽ bỏ đi...

Biển hiệu Tiêu gia sắp sửa khai trương, nhưng đại quản gia Cổ Ý lại bị Tiêu Mạc Dự phái đi tòa thành lân cận để giúp Cầu tiên sinh mở chi nhánh của Tiêu Kim lâu. Cổ Ý kiên quyết muốn đem Phong Diễm đi cùng, có điều Phong Diễm lại kiên quyết không đồng ý. Cổ Ý chỉ với một cú chặt gáy khiến Phong Diễm ngất xỉu rồi quần cô nàng trong áo choàng, tiếp đó vác lên vai khởi hành chuyển đi của mình.

Cao Lương Địa vì bức trang đại diện hình tượng cho quán kỹ nam mà vô tình trở thành người tình trong mộng của các đại lão gia, ngày nào cũng đối mặt với dăm bảy vụ quấy rối. Điều khiến người ta phải thờ phào nhẹ nhõm chính là Cao Lương Địa không hề phản kháng cũng chẳng từ chối trái lại rất biết hưởng thụ đối với việc này, hẳn rất thích nhìn đám đàn ông thèm khát hẳn tới mức nước dãi chảy đầm đìa vừa gào thét “Tiểu mỹ nhân” vừa nhảy xộc tới chỗ hẳn. Điều khiến người ta đau đớn là, hẳn càng thích khoanh khắc những tên háo sắc kia vừa chạm vào vạt áo hẳn đã bị hẳn đá bay không thương tiếc. May mắn là hẳn chưa từng khiến ai tử vong cũng như bị tàn tật, chỉ khiến họ nằm dưỡng thương dăm bữa nửa tháng. Tuy vậy Tiêu Kim lâu cũng phải trả rất nhiều ngân lượng kết hợp với sự yêu thương vô bờ bến mới có thể xoa dịu nỗi đau cả về thể xác lẫn tâm hồn của đám đàn ông kia.

Do Cầu tiên sinh người chuyên phụ trách các vấn đề đối ngoại hiện giờ không ở Tiêu Kim lâu, nên tú bà Hoa Thái U đành phải đích thân lộ diện thay mặt cho Tiêu Kim lâu đi đưa ngân lượng và tặng tình yêu thương, và cũng chính tú bà này đồng thời còn phải ứng phó hết tốp khách này tới tốp khách khác tới chúc mừng đại lễ khai trương của Tiêu gia.

Còn về nguyên nhân thứ hai thì đơn giản hơn nhiều, đó là Tiêu Mạc Dự đã đổ bệnh.

Đúng vào buổi chiều hôm Hoa Thái U trở về, Tiêu Mạc Dự bỗng dưng đổ bệnh nhanh chóng. Đúng là muốn bệnh là bệnh không những thế còn bệnh rất dứt khoát, không chút do dự.

Màn đêm nặng nề buông xuống, vầng trăng tròn vành vạnh trên bầu trời.

Hoa Thái U phải khó khăn lắm mới có chút thời gian rảnh rỗi ngồi trên mái nhà rên rỉ với trăng: “Sức khỏe mới là vàng, thanh niên văn nghệ sĩ chẳng khôn khỗ phép tắc chút nào!”

“A Thái, vậy nàng thấy ta có theo phép tắc không?”

Một giọng nói trầm ấm pha lẫn giọng điệu vui tươi cất lên bên cạnh Hoa Thái U, khiến nàng suýt nữa loạng choạng ngã kèn ra.

Ngụy Lưu một tay kịp thời đỡ lấy eo của nàng khiến nàng bớt lão đảo rồi dìu nàng ngồi dậy, tay còn lại giơ một bầu rượu lắc trước mặt Hoa Thái U: “May mà ta chỉ mang một bầu rượu, nếu không thì chỉ có thể giương mắt đứng nhìn nàng ngã xuống mà thôi.”

“Thì ra huyng cũng chỉ có hai tay? Ta cứ tưởng huynh ít nhất phải có ba không chừng còn bốn năm sáu bảy cái nữa kia!”

“Ta đâu có phải là nhện...”

Nhớ tới tình cảnh gặp nhau lần trước, hai người bất giác nhìn nhau cười sảng khoái.

“Thường Ly, tại sao đêm hôm khuya khoắt huynh lại tới đây vậy?”

“Bởi vì lúc này ta mới rảnh.”

“Đúng vậy, ta cũng bận chết mất.”

Hoa Thái U giơ bầu rượu uống hai ngụm, tiếp đó đưa cho Ngụy Lưu: “Chắc huynh cũng rất bận hả?”

“Đúng là rất bận, có điều hoàn toàn không phải vì người đó, nên nàng không cần phải lo lắng.”

“Ta đâu...”

Hoa Thái U chợt dọ nhoẻn miệng, không tiếp tục giải thích thêm nữa.

Từ hôm chia tay với Liễu Âm, nàng không còn nghe thấy tin tức gì của gã. Hoa Thái U có phần hoài nghi gã đã rơi vào tay của Ngự Lưu. Tuy hoàn toàn không biết rốt cuộc tại sao gã lại có xung đột với quan phủ, có điều Hoa Thái U cũng không hy vọng gã xảy ra chuyện gì không hay.

Cho dù gã thực sự là đạo tặc khét tiếng thì đã sao, dù gì trong mắt nàng, gã vẫn chỉ là một con thỏ thần kinh phân liệt không hơn không kém, một gã đã phải chịu nỗi đau khổ tột cùng, nhưng vẫn cố gắng che đậy những vết sẹo chi chít trên cơ thể để luôn nở nụ cười nhăn nhó.

Ngự Lưu nhìn Hoa Thái U: “Nếu hắn là người nàng quan tâm, ta sẽ không truy cứu tiếp nữa.”

Hoa Thái U sửng người, liền sau đó lại ra vẻ trượng nghĩa: “Thường Ly, huynh có việc cần phải làm, chớ đừng vì ta mà ảnh hưởng tới việc công.”

“Thật chứ?”

“Nếu không ảnh hưởng quá nghiêm trọng, thực ra cũng có thể nương tay một chút...”

Ngự Lưu vừa cười vừa lắc đầu, không nói gì thêm, chỉ giơ cao bầu rượu, nghiêng bầu để rượu chạy trực tiếp xuống miệng, yết hầu chuyển động, rượu không lọt ra ngoài giọt nào.

Ánh trăng chiếu rọi trên mặt Ngụy Lưu, bỗng chốc làm dịu đi đường nét kiên nghị ban đầu. Gió đêm thổi bay mái tóc cùng vạt áo chàng, khiến mùi thơm của rượu bốc lên nồng.

Người đàn ông này, từ trước tới giờ luôn ít làm nhiều, luôn xuất hiện vào những lúc phù hợp, mang tới sự yên tâm cho người khác, khiến bất kỳ ai đều muốn dựa vào. Người này sinh ra đã là người mạnh mẽ, biết hết mọi chuyện, có thể điều khiển mọi thứ, hơn nữa có khả năng dùng đôi tay chắc chắn của mình để bảo vệ tất cả.

Hoa Thái U cũng tự biết rõ, sở dĩ Ngụy Lưu đồng ý không tiếp tục truy cứu Liễu Âm đương nhiên không hoàn toàn là vì nàng, nhưng cho dù chỉ cần có chút ít quan hệ, nàng đã cảm thấy mãn nguyện và cảm động rồi.

“Thường Ly, nghe nói chuyến đi lần này của huynh gặp lưu manh đạo khấu phải không, nhưng chắc không bị thương vong gì chứ?”

“Gần đây lưu manh thảo khấu hoành hành, vừa đi được nửa lộ trình thì không có cách nào tiếp tục tiến lên nữa, đành phải quay lại, chờ sau khi bình yên trở lại sẽ đưa An Dương về kinh.”

Ngụy Lưu dừng lại một lát, rồi nói tiếp: “Lúc cứu Tiết cô nương, ta hoàn toàn không biết cô ta vốn là biểu muội của Tiêu huynh.”

Hoa Thái U nhận rõ vẻ hối lỗi trong giọng điệu của Ngụy Lưu, liền vội vàng cười nói: “Cứu người là việc tốt đáng tự hào, sao huynh lại ra vẻ đau lòng như vậy?”

“Sau khi cứu cô nương Tiết Ngưng, lại không có cách nào tiếp tục đưa cô nương đó về Giang Nam, trong lúc bất lực, đành phải đưa về Ung thành giao cho Tiêu huynh.”

Ngụy Lưu khẽ thở dài: “A Thái, ta biết nàng không muốn nhìn thấy cô nương này, thật lòng xin lỗi.”

“Bị huynh nói như vậy, dường như ta lại trở thành người nhỏ nhen, hẹp hòi. Đúng vậy, ta thực sự không thích cô ta, nhưng cũng không quá ghét, càng không trông mong cô ấy bị chết. Huynh cứu cô ấy, quả thực ta phải cảm ơn huynh mới phải. Nếu không, ngộ nhờ cô ấy thực sự gặp chuyện gì không hay trên đường, thì lương tâm ta mặc dù rất hữu hạn, nhưng cũng khó tránh khỏi bất an một thời gian.”

Hoa Thái U cười khì khì vỗ vai Ngụy Lưu: “Thường Ly à, cùng đi với nhau cả chặng đường dài như vậy, anh hùng cứu mỹ nhân là huynh đây lẽ nào không phát triển chút tình cảm quyến luyến với người đẹp sao?”

Ngụy Lưu thật thà trả lời: “Có biểu muội của mình ở cạnh bên, làm sao có thể cùng phổ khúc nhạc tình yêu với biểu muội của người khác chứ?”

“Lẽ nào đây chính là thứ mà người ta gọi là, phía sau một biểu ca tuyệt tình luôn có một biểu muội si tình...”

“Muốn đoạn tuyệt lại không đoạn tuyệt được trái lại phải chịu sự rối ren, đôi khi tuyệt tình chưa chắc đã là vô tình, suy cho cùng lại là đa tình kia. Thứ đạo lý này, cả ta và Tiêu huynh đều hiểu rõ.”

Ngụy Lưu đặt bình rượu xuống, nghiêng người nhìn Hoa Thái U đang giả bộ không để ý: “Lúc bọn ta vào được nhà trọ, tất cả mọi người đã bị bọn thảo khấu giết sạch, chỉ còn mỗi một mình Tiết Ngưng đang đứng dựa vào tường, cầm dao găm đầu với mười mấy gã đàn ông khát máu. Cô ấy cầm rất chắc tay, dường như không nhận thấy chút hoảng hốt nào cả, khí thế trấn tĩnh đó khiến bọn giặc giết người không ghê tay kia khó xông lên được nửa bước. Cho nên A Thái à, thực ra Tiết cô nương hoàn toàn không yếu đuối như vẻ bề ngoài đâu, ta thậm chí còn nhận thấy vẻ liều chết toát ra từ người cô ấy, nói một cách khác để đạt được mục đích nào đó cô ấy sẵn sàng vứt bỏ mọi thứ cản đường.”

Hoa Thái U cầm bầu rượu lên, nhưng không uống, nàng trầm mặc một lúc mới nói: “Thường Ly, ta hiểu ý của huynh. Yên tâm đi, ta không phải là loại người không hề phòng bị, càng không phải loại bất chấp hy sinh bản thân để tácthành cho người khác hoặc có ý đồ dùng tình yêu bao la để cảm hóa phần lương thiện trong con người đối phương.”

Ngụy Lưu không hề thay đổi nét mặt, cầm bầu rượu từ tay Hoa Thái U, ngửa cổ tu một hơi, tiếp đó lấy tay áo quạt miệng, cười sảng khoái nói: “Nếu nàng là người như vậy, làm sao ta lại thích nàng được kia chứ?”

Ngụy Lưu đắc chí cười lớn, nắm ngửa về phía sau, gối đầu lên tay, ngắm nhìn vàng trăng sáng trước mặt: “A Thái, nếu một ngày nào đó ta chết nơi chiến trường, liệu nàng có nhớ ta chăng? Nếu một ngày nào đó ta thăng quan tiến chức, có khi nào nàng sẽ hân hoan vì điều đó?”

Hoa Thái U vẫn ôm gối ngồi tại chỗ, nàng khẽ ngược đầu, hướng về phía phần trăng sáng như bạc kia đáp: “Chắn chắn rồi.”

Lúc này đây, trăng thanh gió mát, trong mắt Ngụy Lưu chỉ có mỗi hình bóng của một người con gái tóc dài ngang vai, bóng hình đó có phần mỏng manh, nhưng không quá yếu điệu, khiến người ta chỉ muốn ôm vào lòng, không muốn buông tay.

Ngụy Lưu chậm rãi dang tay, có điều khi bàn tay chàng chỉ còn cách bóng hình kia một đầu ngón tay bỗng đột nhiên dừng lại.

“A Thái, việc nàng nhờ ta điều tra, đã có manh mối rồi đó.”

Cả người Hoa Thái U như cứng đờ, có điều nàng vẫn cố giữ tư thế như cũ hỏi lại: “Cha của Úc Nhi là ai?”

“Ta...không thể nói được.”

“Đến huynh cũng không thể nói...”

Hoa Thái U khẽ cúi đầu, nàng trầm ngâm một lúc, rồi thở dài than: “Vậ thì, hãy đừng nói nữa! Cứ coi như từ trước tới giờ muội chưa từng nhờ qua huynh và huynh cũng chưa từng điều tra vụ việc này bao giờ.”

Bàn tay Ngụy Lưu dần thu lại, để sau gáy, tiếp đó khẽ đáp: “Được.”

Vì sự “ích kỷ” của Ngụy Lưu nên dạ dày của Hoa Thái U không có rượu để giữ ấm, nàng cảm thấy lạnh run người. Sau khi leo xuống, trời đã gần sáng, cả người nàng mệt rũ rời, thế nhưng hoàn toàn không cảm thấy buồn ngủ.

Sau khi trần trọc hồi lâu không ngủ được, nàng liền vào thư phòng của Tiêu Mạc Dự.

Không có ánh đèn, sau một hồi dò dẫm không mục đích trong phòng, cuối cùng nàng dừng lại trước một giá sách. Do dự khoảng nửa tuần hương, nàng mới giơ tay, sờ soạng một lúc rồi ấn vào một chỗ lồi lên không rõ, một âm thanh khẽ vang lên, giá sách mở rộng về hai phía, lộ ra một bức tường trống rỗng. Nàng tiếp tục ấn một chỗ lõm to chừng ngón cái, liền nảy ra một ô cửa ngầm.

Đây là nơi Tiêu Mạc Dự cất giữ tài liệu mật, bình thường mở ra đóng vào hoàn toàn không hề giấu Hoa Thái U, có điều Hoa Thái U chẳng hứng thú chút nào với những thứ bí mật kia, còn lên mặt bày tỏ trừ phi đầu mình bị thần kinh mới nghĩ tới việc muốn biết rốt cuộc ở trong đó để những gì không thể để người khác nhìn được.

Ngăn cửa không lớn lắm, rộng chừng một thước, trong đó có một xấp thư cùng một tiệp tranh phác thảo.

Bàn tay của Hoa Thái U lưỡng lự một hồi trước hai thứ đó, cuối cùng nàng chọn lấy ra tiệp tranh phác thảo.

Nàng tiến tới bên cửa sổ, rồi lần lượt lật giở từng trang dưới ánh trăng mờ ảo.

Đó là những bức chân dung Tiêu Mạc Dự từng vẽ, có bức vẽ theo kiểu tỉ mỉ, bức lại theo kiểu chấm phá, bức lại vẽ theo cách thủy mặc, bức nào bức nấy đều được vẽ rất khéo khiến thần thái của người được vẽ xuất thần ra khỏi tranh.

Nhân vật chính trong tranh là một cô gái được vẽ từ khi còn nhỏ tới khi đã lớn, có bức vẽ cô gái khi cười, bức lại vẽ khi cô gái tức giận, bức thì vẽ lúc cô gái khóc, lúc cô gái buồn, lúc thì đứng, lúc lại ngồi, cũng có bức vẽ cô gái khi múa thương múa gậy, lúc lại múa đao trên lưng ngựa....

Và dường như nhân vật được vẽ từ nhỏ tới lớn trong những bức họa này là cùng một người.

Và cô gái này, dường như rất quen...

Hoa Thái U liền đi tới trước bồn rửa mặt ở góc phòng. Nàng cúi xuống ngắm nhìn khuôn mặt được phản chiếu trong làn nước trong xanh.

Nàng chớp mắt, nhoẻn miệng cười.

Tiếp đó chỉnh lại mấy chục bức phác thảo, để lại vào ngăn bí mật như cũ, cuối cùng không động tới sổ thư tín kia.

Không điều tra, không nghi ngờ, không hàm hồ nữa, có gì không tốt chứ?

Nàng chỉ cần tấm lòng chân thật của chàng, còn về những thứ khác, nếu đã qua rồi, hãy quên hết đi.

DU THÁI HOA

Lập Thệ Thành Yêu
www.dtv-ebook.com

Chương 13+3

Type: Nguyên Lý

Sơn trang trong buổi bình minh lạng lẽ không có bất kì tiếng động nào.

Lúc cửa thư phòng của Tiêu Mạc Dự bị mở ra, khiến người ta phải chú ý.

Nhìn thấp thoáng bóng hình kia, Hoa Thái U chỉ biết xoa mũi.

“Nữ thí chủ lưu manh yên tâm đi, hiện tại nam thí chủ lưu manh không có khả năng hành sự lưu manh được đâu. Có điều, nữ thí chủ lưu manh nếu vẫn đang hồ nghi, bản tăng cũng không ngại thay thí chủ đi kiểm tra. Hạ thí chủ từng nói rằng, sau một đêm mây mưa chắc chắn trên cơ thể vẫn còn lưu lại những dấu vết hoan ái, đặc biệt với người nữ, bởi da dẻ họ mềm mại, mỏng manh nên càng rõ rệt hơn. Đương nhiên, với độ mềm của da thịt nam thí chủ lưu manh, có lẽ cũng không hề thua kém, chi bằng, chờ bản tăng sau khi đã kiểm tra kỹ càng cả hai bên xong, sẽ thông báo kết quả cho nữ thí chủ lưu manh được không?”

“Nếu thực sự cần điều tra, thì cũng không tới lượt người dính vào...”

Hoa Thái U gối đầu trên bậc cửa sổ nhìn gã hòa thượng đang chậm rãi bước tới, bất giác cảm khái muôn phần.

Vàng thái dương dần mọc từ đằng đông xóa tan lớp sương mỏng mờ ảo, chiếc áo choàng trắng được ánh nắng nhuộm vàng, khuôn mặt sáng sủa

tuấn tử phảng phất nụ cười thoát tục siêu phàm, thân hình thẳng dong dong, thẳng tắp của Loan Lai toát ra khí chất đoan trang phổ độ chúng sinh.

Trong mắt người đời, đây đúng là một thánh tăng không cần bàn cãi.

Đứa trẻ đẹp như trong tranh vẽ đang nằm yên trong tay hẳn lại tăng thêm vầng hào quang chói lòa đầy tình mẫu tử cho hẳn.

Có thể nói đây kì thực là một “Đức mẹ”, bởi giới tính sinh lý khác biệt, cũng có thể gọi người này là “Đức cha”.

Hoa Thái U nhảy bổ về phía cửa sổ, nàng giật mạnh lại đứa bé thơm lầy thơm để mấy cái: “Loan Lai, sao mới sáng tinh mơ người đã mang Ưc Nhi tới làm gì, cẩn thận kéo thẳng bé lạnh.”

“Giờ Tí ngủ giờ Mão dậy, bây giờ là lúc tiểu thí chủ sau khi dậy hít thở không khí trong lành, bé trai không được chiều chuộng quá, nếu không tương lai sẽ không thể gánh vác trọng trách.”

“Mấy ngày gần đây cục cưng có ngoan không vậy?”

“Ngày nào cũng khóc lóc mè nheo một tới hai lần, tức giận ba tới bốn lần, làm mình làm mấy năm tới sáu lần. Với lứa tuổi này mà nói, không thuộc phạm vi ngoan ngoãn.”

Loan Lai trả lời vô cùng nghiêm túc và chắc chắn, vầng hào quang chói lòa của “Đức cha” lấp lánh khiến mắt Hoa Thái U đen xì.

Nếu nói người Ưc Nhi không muốn gặp nhất đương nhiên là Tiêu Mạc Dự, còn về người cậu bé muốn gặp nhất lại là Loan Lai.

KHông hiểu có phải cậu bé có hứng thú với cái đầu trọc lóc của người xuất gia không nữa, mà lần nào chỉ cần bàn tay nhỏ của cậu sau khi xoa xoa cái đầu trọc kia liền nhảy bổ vào vòng tay hòa thượng này, thậm chí còn

vô tình bỏ mặc bà mẹ nuôi tú bà cùng ông chú lạnh lùng Cao Lương Địa ngay.

Đương nhiên Loan Lai cũng thể hiện tình yêu khiến người khác phải sửng sốt đối với Úc Nhi, sở dĩ phải nói là sửng sốt tình yêu này rất đối bình thường, chẳng mang chút xằng bậy nào cả.

Ngày nào cũng vậy, Loan Lai hy sinh rất nhiều thời gian “phá sắc giới” của mình để bên cậu bé, còn đưa ra vô số yêu cầu vô cùng nghiêm khắc đối với việc ăn mặc đi lại của cu cậu bé nhỏ này, không những thế còn đích thân đốc thúc chấp hành nữa. Ngoài việc này ra, còn dành thời gian quý báu của mình giảng giải mọi đạo lý cơ bản chính thống cho cậu bé còn chưa biết nói này nghe nữa. Điều này khiến Tiêu Mạc Dự vốn rất có thành kiến với Loan Lai cũng phải khâm phục tán thưởng.

Theo cách nhìn của Hoa Thái U, có lẽ đến cả lão hoàng đế năm xưa cũng không được hưởng phương thức giáo dục từ bé đáng sợ thế này.

“Làm xằng à, tối qua không đi tìm cô nương nào giải khuây à?”

“A di đà Phật, sao nữ thí chủ lưu manh lại nói những việc không nhõ nhã thế này trước mặt con trẻ? Quả là tội lỗi tội lỗi!”

“Nó có hiểu đâu, huống hồ vừa rồi bản thân người cũng vừa nói đó sao?”

“Trẻ con chỉ là miệng không nói được, nhưng tai vẫn có thể nghe, mắt có thể nhìn, tâm có thể nghĩ, não có thể nhớ. Do vậy đừng cho là chúng chẳng biết gì, nếu không khi hối hận thì đã muộn đấy. Bần tăng vừa rồi tâm không tà ý, một lòng chỉ muốn giải tỏa nỗi nghi hoặc cho nữ thí chủ lưu manh, tiểu thí chủ đây tâm tư ngây thơ đương nhiên có thể phân biệt rõ ràng. Vẫn mong sau này nữ thí chủ lưu manh luôn lấy mình là bề trên để làm gương, chớ đừng buông lời xằng bậy để tránh hư trẻ nhỏ.”

Nói rồi Loan Lai giăng lại Úc Nhi còn đang mắt tròn mắt dẹt vui vẻ trên tay Hoa Thái U, nhanh chóng biến mất.

Hoa Thái U bị “Đức cha” hăn học lên lớp cho một bài khiến nàng hồi hận vô cùng, và nổi đau biến thành nổi tức giận ăn uống, nàng một hơi húp sạch hai bát cháo, ăn bốn cái quẩy cùng hai chiếc bánh rán, tiếp đó xoa xoa cái bụng tròn vo bước vào phòng ngủ của Tiêu Mạc Dự.

Trên lý luận, một người khi mắc bệnh thì tinh thần sẽ sa sút nghiêm trọng, đặc biệt là những thanh niên mang máu nghệ sĩ như Tiêu Mạc Dự thì tổn thương, đau đớn xem ra còn nghiêm trọng hơn nhiều.

Tiêu Mạc Dự tuy vẫn nằm trên giường bệnh, sốt cao đã hết sốt nhẹ chưa giảm, sớm ho tựa hồ ho ra cả phổi, có điều lúc nào cũng cười khì khì, xem ra tâm trạng rất ổn.

Có lẽ bởi bên cạnh có cô biểu muội dịu dàng lại rất hiểu ý, không những thế lại đẹp như hoa thế này phục vụ, chăm sóc, không những tận tình chu đáo còn thỉnh thoảng đàn hát, vẽ tranh, làm thơ đáp ứng nhu cầu về phương diện tinh thần, quả thực so với sự kết hợp của cả hai cô nương Tử Vũ và Vân Thư có phần nổi trội, chỉ không biết nếu kết hợp luôn cả Phong Diễm có khi nào lại vượt trội hơn nữa không.

“Tỉ tỉ đến rồi à?”

Tiết Ngưng thấy Hoa Thái U đẩy cửa bước vào, liền mỉm cười chào, nhưng tay vẫn không ngừng đỡ Tiêu Mạc Dự vừa rửa mặt súc miệng xong xuôi ngồi dậy, tiếp đó lại bưng bát thuốc vào, ngừng một lát liền đề nghị: “Tỉ tỉ tới bón thuốc cho biểu ca nhé?”

Hoa Thái U vội vàng xoa tay, vui vẻ đi tới bàn trà rót cho mình một tách trà nóng: “Tốt nhất là tiếp tục làm phiền muội thôi, ta từ trước tới giờ chưa từng hầu hạ qua người khác, ngộ nhỡ không cẩn thận lại khiến đại thiếu gia của chúng ta sặc thì chết.”

Tiết Ngưng không từ chối nữa, cô nàng thành thực tỉ mỉ bón thuốc, rồi súc miệng cho Tiêu Mặc Dự, sau khi dọn dẹp xong xuôi mọi thứ liền cáo từ, xem ra từ ngôn ngữ tới hành động cử chỉ đều rất thỏa đáng khiến bất kỳ ai nhìn thấy chỉ có thể khen một câu “huynh muội tình thân” mà thôi.

Trong lúc Hoa Thái U bận tối mắt tối mũi, chạy đôn chạy đáo khắp Ung thành lo liệu việc làm ăn, thì việc chăm sóc Tiêu Mặc Dự đang bị ồm được giao hoàn toàn cho Tiết Ngưng. Việc này được Hoa Thái U sắp xếp, Tiêu Mặc Dự cũng không hề phản đối, Tiết Ngưng dường như cũng rất cam tâm.

Tiêu Mặc Dự đang ngồi dựa vào đầu giường khẽ ho vài tiếng, vừa nhìn thấy Hoa Thái U cười tươi như hoa liền hỏi: “Hôm nay sao lại rảnh rỗi ghé thăm thế này?”

Tốc độ trở mặt của Hoa Thái U xem ra còn nhanh hơn cả tốc độ giờ sách, nàng xì mặt đáp: “Chàng cũng biết thiếp đâu có rảnh đúng không? Vậy mà còn mặt dày ồm mãi thế này?”

“Nghe nàng nói cứ như thể ta muốn ồm lắm không bằng?”

“Thiếp mặc kệ! Nếu chàng còn tiếp tục bệnh tật ồm yếu thế này, thiếp sẽ buông tay không làm nữa.”

Tiêu Mặc Dự cười rồi kéo Hoa Thái U tới bên giường ngồi xuống: “Ta biết, những ngày này vất vả cho nàng quá, co điều nàng làm tốt lắm! Chạy đôn chạy đáo lo liệu cả hai phía đều ổn thỏa, điều này nói rõ, tiềm lực của nàng rất lớn đó!”

“Mặc kệ cái tiềm lực của chàng! Thiếp muốn chẳng có việc gì để làm kia! Thiếp chỉ muốn ăn chực chờ chết thôi! Thiếp muốn được ăn uống cờ bạc chơi giai kia!”

“...Ngoài điều thứ bốn ra ba điều còn lại có thể, còn các việc khác chờ khi ta khỏi hẳn sẽ tính sau.”

“Thiếp muốn chơi mỹ nam!”

“Không được!”

“Thiếp muốn được mỹ nam chơi kìa!”

“Không được!”

“Thiếp muốn cùng chơi với mỹ nam!”

“...”

Tiêu Mặc Dự nghiêng răng, cố lìm cảm xúc lấy miệng mình bịt kín miệng đối phương, chàng kéo mạnh tay Hoa Thái U xuống, cả khuôn mặt nàng vùi vào trong lồng ngực mình: “Nếu không sợ lây bệnh cho nàng, ta nhất định sẽ khiến cho đôi môi kia của nàng biến thành hai cái xúc xích đó!”

“Thiếp không sợ.”

“Gì cơ?”

“Thiếp không sợ bị lây bệnh...”

Hoa Thái U ngược mặt lên, nhìn chăm chăm vào cặp môi nhợt nhạt của Tiêu Mặc Dự: “Như vậy, thiếp có thể biết được, rốt cuộc chàng bị bệnh gì.”

Tiêu Mặc Dự sững người, tiếp đó gập tay búng mũi nàng: “Nàng muốn trục lợi ta thì cứ nói thẳng ra, hà cố gì mà vòng vèo như vậy?”

“Cá mực nhỏ, cho dù trước đây chàng bị thương không được bồi dưỡng tới nơi tới chốn, kể đó lại cùng Cầu tiên sinh tới làm việc tại thành phố lân cận, sau khi về lại phải tốn công tốn sức tìm thiếp dẫn tới lao lực quá sức, cơ thể cuối cùng không chống đỡ được nên đổ bệnh, có điều đã nhiều ngày trôi qua rồi, tại sao vẫn không có chút khởi sắc như vậy? Chàng đừng giấu thiếp việc gì đấy.”

Tiêu Mạc Dự bật cười: “Nghe nàng nói vậy, ta dường như không phải trúng độc thì là bệnh nặng tới nơi, chỉ có thể chờ chết sao?”

Hoa Thái U nổi giận: “Chàng dám chết thử xem, thiếp thề không hủy hoại sạch gia sản trăm năm nhà chàng thì không phải là Hoa Thái U nữa!”

“Trước khi nàng có bản lĩnh tiếp quản Tiêu gia, ta cũng không yên tâm đi tây phương hưởng lạc. Huống hồ...”

Tiêu Mạc Dự giang tay ôm Hoa Thái U vào lòng: “Nàng còn chưa sinh con trai cho ta nữa kìa!”

Hoa Thái U đột nhiên cảm thấy lạnh, nàng vội vàng vứt giày, cởi áo khoác ngoài, chui vào chăn, ôm lấy eo Tiêu Mạc Dự, kề mặt vào ngực chàng thổn thức: “Sinh con gái không được sao? Dù gì...chúng ta cũng có Ưc Nhi rồi mà. Hay là thế này đi, nếu là con gái, hãy để nó làm vợ Ưc nhi. Tương lai hai đứa nó cùng lớn lên, chắc chắn sẽ hiểu nhau hơn, và chắc sẽ không giống với chúng ta, cứ lòng vòng mãi thế này.”

Cả người Tiêu Mạc Dự cứng đờ, chàng khẽ thở dài: “Hoa cái đầu à, Ưc Nhi rốt cuộc vẫn không phải họ Tiêu, cũng...không thể mang họ Tiêu được. Còn về hôn sự của nó, tương lai phải do cha nó làm chủ, làm gì đến phiên chúng ta phải lo lắng chứ? Do vậy, hãy cứ ngoan ngoãn sinh cho ta mấy đứa con trai đi nhé!”

“Vậy cần phải xem chàng có bản lĩnh khiến thiếp sinh con trai được hay không.”

Hoa Thái U véo mạnh hai cái vào vợ thể đã gày guộc của Tiêu Mạc Dự, tiếp đó cong môi nói tiếp: “Với thân hình dơ xương này, theo cách nói của Hạ tiên sinh, khi lâm sự vừa không có lực lại chẳng thể kéo dài, không những thế chất lượng còn kém nữa kìa. Cho dù có may mắn mèo mù vớ được cá rán khiến người nữ mang thai, thì chỉ sinh ra hậu duệ bị lỗi mà thôi!”

“...”

Tiêu Mạc Dự bị kích động tới mức không thở được, xém chút nữa ho tới mức nghẹt thở luôn.

Hoa Thái U vừa vuốt ngực cho chàng vừa không buông tha lạnh lùng nói tiếp: “Còn nữa, Hình ma ma cũng nói rằng, thông thường nếu đàn ông sau khi trải qua một cơn bệnh, chí ít cũng phải tĩnh dưỡng một vài năm mới có thể phục hồi nguyên khí, trong khoảng thời gian này nếu có hành sự giường chiếu cũng tuyệt đối không thể hoài thai, nếu không thì sản phẩm tạo ra dễ là sản phẩm khiếm khuyết thứ cấp. Do vậy thiếp quyết định, cho dù qua mấy ngày nữa chàng có khỏe lại, thì cũng phải chờ tới mùa Hoa cải dầu nở rộ năm sau mới có thể hành sự với thiếp. Thiếp thật sự không muốn uống mấy thứ thuốc kia để tránh thai, ngộ nhỡ không cẩn thận uống nhiều lại vô sinh thì chết. Có điều, nếu chàng thực sự tìm cô gái khác để giải tỏa nhân tiện luyện tập kỹ năng luôn. Trong Tiêu Kim lâu của thiếp có nhiều cô nương như vậy, chắc chắn không tới mức không thể đáp ứng được chàng đúng không, hoặc giả...”

Hoa Thái U ngoác miệng cười, lộ ra bốn cái răng khênh cả trên lẫn dưới: “Hiện tại chẳng phải vừa hay có một người thích hợp, hay là chàng cứ tác thành cô ấy cho xong, bởi dù gì người ta cũng không ngại làm thiếp mà.”

Hoa Thái U vừa nói xong, Tiêu Mạc Dự khoa khăn lăm mới thở hắt ra được, tiếp đó giơ tay cù nàng: “Không được phép nghe những lời chọc

ngoáy của đám quân sự trong Tiêu Kim lâu của nàng! Mà này Hoa Thái U, đầu nàng từ sáng tới tối đang nghĩ những gì vậy? Nếu để ta lại nghe thấy những lời này lần nữa, ta sẽ đích thân tống nàng về Giang Nam, nhốt hẳn trong nhà, cả đời này đừng hòng mà nghĩ tới chuyện ra ngoài đó!”

Hoa Thái U lăn lộn trên giường tránh né bàn tay của Tiêu Mạc Dự, nàng cười ngặt nghẽo tới mức tứ chi mềm nhũn toàn thân vô lực, cuối cùng chỉ còn biết rối rít xin tha.

Tiêu Mạc Dự sau một hồi vận động, cũng cảm thấy hơi mệt liền rút tay lại, đưa mắt nhìn người con gái đang cười không ngừng không nghỉ kia: “Nếu nàng không vui, ta sẽ cử người vào thành thuê một căn nhà, để biểu muội dọn ra đó ở.”

“Người ta bất chấp cả tính mạng, nghìn dặm xa xôi tìm tới biểu ca chàng đây, chàng làm vậy, há chẳng phải là cái cớ để người ta lại làm mình làm mẩy chàng là đồ vô tình vô nghĩa sao?”

“Nàng bắt đầu quan tâm tới cách nghĩ của người khác từ khi nào vậy?”

“Thiếp chẳng quan tâm người khác nghĩ về thiếp thế nào, nhưng cũng không thể không để ý tới danh tiếng của chàng. Nói gì thì nói hiện giờ chàng là trưởng môn nhân của Tiêu gia, nhất cử nhất động của chàng đại diện cho thể diện của cả Tiêu gia, huống hồ chàng mới tới Ung thành, nói gì thì cũng không thể tạo cho người ta cái cớ để nói ra nói vào. Người dân Trại bắc thật thà chất phác, làm ăn cũng thích làm việc thẳng thắn, trước tiên phải làm bạn sau đó mới nói chuyện làm ăn. Nếu người ở đây ngay từ đầu đã có định kiến với chàng, thì việc làm ăn sau này của chàng chắc chắn sẽ khó thành công đó.”

Tiêu Mạc Dự nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc đang rối bù của Hoa Thái U: “Nàng có thể nhìn thấy được những điều này, hoàn toàn không nằm ngoài

dự tính của ta.Nhưng nàng có thể vì những điều này mà chịu đựng Tiết Ngưng, ta chắc chắn sẽ rất ngạc nhiên và cảm động đấy.”

“Chàng đừng nghĩ thiệp vĩ đại như vậy.”

Hoa Thái U ngồi bật dậy, bỗng dừng trong lời nói của nàng toát ra vẻ lạnh lùng hiểm thấy: “Thực ra, thiệp cũng giống như chàng, chẳng qua chỉ muốn biết rốt cuộc có ẩn tình gì trong lần xuất hiện đột ngột này của cô ấy mà thôi.”

DU THÁI HOA

Lập Thệ Thành Yêu
www.dtv-ebook.com

Chương 14

Type: Chickenliverpate

Nhìn hai người đẹp thân mật như tỷ muội ruột đang thả bước tâm sự trong hoa viên, cổ họng Hoa Thái U đắng nghẹn. Hoa Thái U luôn cho rằng nếu một ngày nào đó nàng bị phơi xác nơi đầu đường xó chợ thì cũng chẳng kỳ lạ chút nào.

“Bà chủ Hoa, còn chưa mời đã tự ý tới nhà rồi, chỉ mong đừng trách.”

“Quận chúa nói gì vậy, quận chúa là quý nhân muốn mời còn không mời được nữa là, hôm nay lại đại giá quang lâm quả thật khiến sơn trang Tiêu gia chúng thần nở mày nở mặt. Nói ra vẫn là Tiết Ngưng muội đây thật có phúc đó.”

“Tỷ tỷ lại lấy muội ra trêu đùa rồi, muội chỉ là một cô nương cô độc không có nơi nương tựa làm gì có thể diện lớn như vậy chứ? Có điều là do quận chúa niệm tình từng đi cùng một đoạn đường, nên mới hạ mình tới thăm muội mà thôi.”

“Muội nói câu này đúng là chẳng có lương tâm gì cả, nếu không phải có duyên với muội, ta đã không rảnh tới thăm muội lần này đúng không? Nếu nói vậy, trước đây ta từng tới thăm muội nhiều lần như vậy, thì ra đều không được coi ra gì sao?”

“Đúng vậy, muội đường đường là biểu muội của chương môn Tiêu gia, nếu một chỗ dựa lớn như thế này còn nói là không nơi nương tựa, há

chẳng phải phần lớn người trên thiên hạ đều phải kêu gào khóc lóc đòi chết sao?”

Ba người phụ nữ một vở kịch, cho dù là giả tạo hay cố ý, cho dù trong lời nói ẩn chứa nhiều đao thương, thì trên bề mặt vẫn giữ vẻ hào hiệp, nhu mì tuyệt đối.

Hoa Thái U vừa ngắm nghía hoa cúc đầy vường vừa cười tươi như hoa.

An Dương là Tiết Ngưng không hổ là hai người khôn ngoan hợp nhau, họ đều là điển hình cho mẫu thực nữ con nhà quyền quý, đoan trang, xinh đẹp, tài trí xuất chúng, cử chỉ phong độ ăn nói lễ nghi giống nhau ra, cách nhìn, cách nghĩ thậm chí cả cách làm đối với những người đàn ông mà họ yêu cũng giống hệt nhau.

Để không kích động tới thần kinh yếu đuối của đối phương dẫn tới manh động giết người, Hoa Thái U lôi ra mấy câu xã giao hòng tìm cơ chuồn, bỗng từ xa nhìn thấy Loan Lai từ bi đang bế Úc Nhi chậm rãi bước tới.

An Dương vừa nhìn thấy liền kéo Tiết Ngưng ra đón, hai cô nương cười tươi định đùa Úc Nhi.

Thằng bé một tay ôm lấy cổ “Đức cha”, tay còn lại tóm lấy vạt áo “Đức cha”, ngoan ngoãn nằm úp vào ngực “Đức cha”, tiếp đó chớp chớp đôi mắt đen láy nhìn hai cô nương không coi là quen cũng chẳng coi là lạ trước mặt.

Tuy cậu bé không tỏ ra không muốn gặp như đối với Tiêu Mặc Dự, nhưng theo tính cách của Úc Nhi từ trước tới giờ hễ nhìn thấy hai người đẹp liền tươi cười đòi bế, thì dường như lần này cu cậu tỏ ra quá tĩnh lặng.

An Dương và Tiết Ngưng tuy rất thích thái độ ngoan ngoãn của Ưc Nhi, hai cô nương tấm tắc khen mấy câu. Sau đó hai cô nương còn chơi một lúc với cậu bé rồi mới cáo từ.

“Cực cứng hôm nay sao lại ngoan như vậy chứ?”

Hoa Thái U ôm lấy Ưc Nhi vừa khen một câu, một lọn tóc của nàng đã bị giật khỏi đầu trong tay cậu bé.

Loan Lai thấy vậy cũng chỉ lẩm nhẩm đọc kinh.

Hoa Thái U đau tới mức nước mắt nước mũi túa ra, nàng tức giận chất vấn: “Loan Lai người lẩm nhẩm cái quái gì thế?”

“Bần tăng đang đọc kinh siêu độ cho tóc của nữ thí chủ lưu manh.”

Hoa Thái U quay lại chỉ tay vào trán Ưc Nhi nói: “Nếu con đã thích giật tóc như vậy, tại sao còn thích ở cùng với tên trọc này chứ?”

“Sở dĩ tiểu thí chủ giật tóc là vì muốn giúp nữ thí chủ lưu manh hết phiền não mà thôi, còn bần tăng từ lâu đã không còn lưu luyện với thế tục nữa rồi, do vậy tiểu thí chủ đây rất vui được cùng nhàn rỗi với bần tăng thôi?”

“Lẽ nào trước đây khi người đoạn tuyệt phiền não thì sẽ nhổ từng cái một sao? Mà phải nói thêm là ta không muốn làm ni cô, ta còn lưu luyện hồng trần, ta muốn uống rượu ăn thịt, muốn chơi trai đẹp nữa.”

Loan Lai giơ tay giật lại Ưc Nhi, thuận đà đẩy Hoa Thái U ra, tiếp đó lắc lư đầu ngón tay chuyện dụng để điểm huyệt: “Nữ thí chủ lưu manh nếu còn tiếp tục không giữ mồm giữ miệng trước mặt tiểu thí chủ đây, thì đừng trách bần tăng ra tay đây.”

“Không cần đâu, không cần đâu.”

Một trận gió lạnh thổi tới khiến Úc Nhi hắt xì, Loan Lai vội vàng cởi áo choàng bọc cậu bé lại, chỉ còn lộ ra ngoài mỗi cái đầu đội mũ đầu hồ.

Hoa Thái U nhìn tổ hợp kì quặc một lớn một nhỏ trước mặt, đột nhiên sững người cảm thấy mắt mũi ngũ quan của hai người này có phần giống nhau, tiếp đó một ý nghĩ thoáng qua: “Làm...Làm xằng...có phải từ lâu người đã biết Vân Thư phải không?”

“Từ lâu là từ khi nào?”

“Chính là...trước khi Úc Nhi chào đời đó.”

Loan Lai nghĩ ngợi dăm chiêu, sau đó lắc đầu nguây nguậy: “Lần đầu tiên bản tăng gặp thí chủ Vân Thư, lần đầu tiên gặp nam thí chủ lưu manh, lần đầu tiên gặp thí chủ Phong Diễm, lần đầu tiên gặp nữ thí chủ lưu manh, đều vào cùng một ngày. Ngày hôm đó, bản tăng đang dạo bước thưởng ngoạn cảnh đẹp của Tiêu Kim Lâu, chợt bên ngoài căn nhà nhỏ ở nơi vắng vẻ kia, bản tăng nhìn thấy một vị nữ thí chủ bế theo một tiểu thí chủ quỳ trước mặt vị nam thí chủ lưu manh khóc lóc ỉ ôi. Bản tăng vốn tâm từ bi, điều bản tăng không muốn nhìn thấy nhất chính là thấy đời người đau khổ rơi nước mắt. Bản tăng chỉ mong sớm phá sắc giới, ngộ được chân lý giáo lý, độ chúng sinh vãng Tây phương cực lạc.”

Hoa Thái U nghe thấy vậy ù ù cạc cạc, nàng nói tiếp: “Sau đó người cùng Phong Diễm tới tu hành ở khu rừng nhỏ đó đúng không? Sau khi xong việc tình cờ gặp ta?”

Úc Nhi chính vì nhìn thấy mẹ ruột của mình quỳ khóc trước mặt Tiêu Mạc Dự, nên mới ghét chàng như vậy? Tại sao Vân Thư phải làm như thế, nàng ta đang cầu xin gì vậy?

“Vạn sự vạn vật đều có nhân duyên của nó, nhìn thì có vẻ rất trùng hợp, kỳ thực đã được định sẵn rồi.”

Hoa Thái U trầm ngâm một hồi, đột nhiên nàng cất tiếng hỏi: “Làm xằng, tại sao người lại xuất gia vậy?”

Ngón tay của Loan Lai khẽ vuốt qua lông mày của Úc Nhi, rồi lạnh lùng đáp: “Trời định.”

“Người chưa từng nghĩ tới việc hoàn tục sao?”

“Một ngày còn chưa phá sắc giới, một ngày còn ở hồng trần, làm sao nghĩ tới chuyện hoàn tục hay không.”

Hoa Thái U nghiêng đầu nhìn khuôn mặt tuấn tú của Loan Lai: “Chí ít hoàn tục rồi người sẽ có tóc trở lại, có tóc rồi sẽ càng vui hơn đó.”

“Ba nghìn sợi phiền não đã cạn hết, thì cũng chẳng còn ngày mọc lại nữa.”

Trước sự quyết đoán trong lời nói của Loan Lai, lòng Hoa Thái U bỗng bình tâm trở lại: “Đưa Úc Nhi tới Đại viên ở mấy ngày đi! Các tỉ muội có lẽ cũng rất nhớ nó, vừa hay Cao Lương Địa gần đây cũng thường xuyên ra vào nơi đó.”

“Xin nữ thí chủ lưu manh cứ yên tâm với sự an nguy của tiểu thí chủ.”

Loan Lai gật đầu đồng ý như thể đã hiểu ngầm ý trong lời nói của Hoa Thái U, tiếp đó trên khuôn mặt bỗng toát lên vẻ nghiêm túc có lẽ một trăm năm cũng khó thấy: “Về bệnh tình của nam thí chủ lưu manh, sao kéo dài lâu như vậy vẫn chưa khỏi?”

Hoa Thái U tối sầm mặt: “Đồ ăn thức uống cũng như thuốc đều được kiểm tra kỹ lưỡng trước khi đưa đến cho chàng dùng, nhất cử nhất động của Tiết Ngưng đều nằm trong tầm giám sát của ta, hoàn toàn không phát hiện có bất cứ dấu hiệu bất thường nào. Lẽ nào, thật sự là do ta quá đa nghi sao... Nhưng ta vẫn luôn cảm thấy lần xuất hiện này của Tiết Ngưng không

hề đơn giản. Nếu không phải do quá yêu mà sinh hận muốn làm hại ta và Tiêu Mặc Dự, thì rốt cuộc mục đích của cô nàng này là gì nhỉ?”

Loan Lai kéo mũ của Úc Nhi xuống thấp hơn, không nói không rằng bỏ đi.

Buổi chiều hôm đó, Loan Lai đưa Úc Nhi tới Tiêu Kim lâu, Hoa Thái U vẫn tiếp tục bận tối mắt tối mũi, còn bệnh của Tiêu Mặc Dự bắt đầu có chuyển biến tích cực.

Mọi việc cứ tiếp tục trôi qua như vậy thêm mấy hôm nữa. Những bông tuyết bay lất phất trên bầu trời âm u đã lâu.

Chạng vạng tối, Hoa Thái U mới bớt chút thời gian khỏi đồng công việc lu bù, nàng bế Úc Nhi đứng bên cửa sổ cho cậu bé nhìn trận tuyết đầu tiên trong đời, chợt một bóng người lướt tới, mang theo hơi lạnh khắp phòng.

“Cô em thô chắc đang nhớ ta chết đi được đúng không?”

Gã vẫn như thường lệ mặc một cây đen xì, tóc được cố định gọn gàng bằng một cây trâm gỗ cài lệch, trên vai và đuôi tóc vương chút tuyết trắng xóa, có điều khóe miệng, khóe mắt lại có phần rạn ngời.

Hoa Thái U tiện tay vớ lấy một chiếc cốc ném về phía hắn: “Ta muốn người chết thì có.”

Liễu Âm cười khì khì đỡ lấy chiếc cốc: “Ta cất công tới ngắm tuyết cùng cô em thô đó, cảm động không vậy?”

“Ai thèm chứ!”

Hoa Thái U cong môi tỏ vẻ bất cần, có điều nàng lại đưa mắt liếc nhìn gã tỉ mỉ, dường như gã có phần xơ xác hơn trước, có điều khí sắc vẫn ổn:

“Người từ đâu tới vậy?”

“Kinh thành.”

“Lộ trình hơn nghìn dặm, sao người có thể vừa đi vừa về nhanh thế được?”

“Vẫn là do ta muốn sớm gặp lại cô em thỏ đó mà, trên đường đi chết mất mấy con ngựa đấy.”

Liễu Âm thông thuộc rót cho mình một cốc trà nóng, uống cạn một hơi, những bông tuyết trên người mãi tới lúc này mới tan thành nước, long lanh trên bề mặt chiếc áo làm bằng lông chồn.

Ức Nhi tò mò nhìn tiếp, tiếp đó giơ tay định chạm vào. Liễu Âm hiểu ý ghé lại gần, có điều khi bàn tay mũm mĩm của cậu bé sắp sửa chạm vào, gã lại khẽ lắc người, những giọt nước bông chốc vỡ tan, thấm vào khe áo, biến mất hoàn toàn không còn thấy dấu vết nữa.

Vậy là một người khóc òa, một kẻ cười to, người còn lại chẳng biết nên khóc hay nên cười nữa.

Tối hôm đó, Hoa Thái U chiếm luôn sảnh lớn của Đại viên bày một bàn rượu thịt coi như tiệc tẩy trần cho Liễu Âm.

Loan Lai và Cao Lương Địa từ đâu xuất hiện chẳng ngại ngùng ngồi xuống ăn uống cùng.

Mọi người vừa uống được ba tuần rượu thì Tử Vũ bước tới, nói muốn thối một khúc nhạc góp vui.

Tiếng tiêu du dương khiến gió đông bắc đang gào thét dường như lắng xuống.

Liễu Âm ngồi trên ghế nghe một lúc, đột nhiên gã đứng dậy đi tới trước cây đàn của Tiêu Mạc Dự, nhón tay lướt trên phím đàn, tiếng đàn réo rắt, kết hợp với tiếng sáo, âm điệu cao thấp, chậm gấp đan xen, khiến mọi vật bỗng chốc đắm chìm trong bản hòa tấu.

Từ đầu tới cuối, Tử Vũ nhìn không chớp mắt vào bóng hình dong dỏng, thẳng tắp của Liễu Âm.

Khi khúc nhạc kết thúc, Tử Vũ thu ánh mắt lại, sụp mắt, khẽ thi lễ, tiếp đó cầm tiêu bỏ đi, không nói một lời.

Một hồi lâu sau, Liễu Âm mới quay người lại, cười to.

Loan Lai nghe xong khúc nhạc này liền lên tiếng: “May mà thí chủ Tử Vũ không có nội lực, nếu không với sự kết hợp của hai vị đủ để đẩy lên ý chỉ tam quân đó.”

Ngừng lại một lúc, như thể nghĩ ra chuyện gì, Loan Lai thở dài một tiếng với Hoa Thái U vẫn chưa thoát ra khỏi tiếng đàn: “Sớm biết thế này, nên để cho thí chủ Tử Vũ thổi một điệu nhạc đối với mấy tên áo đen kia, không biết chừng có thể dẹp tan ý định tìm đến cái chết của chúng cũng nên.”

Liễu Âm chậm rãi bước tới bên bàn, nhưng không ngồi xuống, giả bộ như thể không biết gì hỏi: “Mấy vị thí chủ áo đen kia là ai vậy?”

Hoa Thái U giải thích: “Trước đây từng có bảy tên áo đen bịt mặt cứ lén lén lút lút ở đây không biết chúng định làm gì, sau khi bị Loan Lai điểm huyết ngã, liền chẳng nói chẳng rằng tự sát luôn.”

Liễu Âm nghiêng đầu nhìn đại hòa thượng với khuôn mặt từ bi hỉ xả đang thao thao bất tuyệt kia, nở nụ cười gian xảo...

“Thì ra đại sư chính là cao thủ thâm tàng bất lộ, liệu có thể chỉ giáo cho tại hạ ít nhiều không?”

Gã nói rất khách khí, nhưng động tác lại chẳng khách khí chút nào, còn chưa hỏi xong, gã đã vung chưởng lướt ngang, tuy không nghe thấy tiếng động, nhưng lại khiến đồng bát đĩa trên bàn rạn vỡ.

Loan Lai điềm nhiên không chút hoảng loạn trước sự tấn công đột ngột của Liễu Âm, điềm tĩnh lui về phía sau, tiếp đó chỉ nghe thấy một tiếng “rầm” đã phá cửa xông ra ngoài.

Gió lạnh kèm theo mưa tuyết, khiến Cao Lương Địa đã rượu thịt no say nằm dưới gầm bàn giật mình tỉnh giấc vì lạnh, hăn dụi mắt: “Có chuyện gì vậy?”

Hoa Thái U sững sờ chỉ về phía cánh cửa bị phá hỏng nói: “Liễu Âm đang giao đấu với Loan Lai...”

Cao Lương Địa trong giây lát toát ra khí lạnh khủng khiếp, chỉ một giây sau, bóng người màu bạc của hắn đã vọt ra ngoài với tốc độ tên bắn.

Vậy là, cả thế giới bỗng yên tĩnh trở lại...

Hoa Thái U nhìn cốc chén bát đĩa ngổn ngang trên mặt đất, bỗng chốc rùng mình khiếp sợ.

Nàng có cảm giác rượu trong bụng bị gió lạnh đẩy hết lên não, chỉ cảm thấy trời đất quay cuồng liền ngồi bệt xuống đất.

Một hồi lâu sau, cả giác quay cuồng mới dần tan biến, nàng lồm cồm bò dậy, bỗng chốc lại đổ nhào trước giọng nói hốt hoảng của một người hầu chạy tới thông báo: “Úc Nhi bị người ta bắt đi rồi!”

Nói một cách chính xác, Úc Nhi không phải bị người ta bắt đi, mà là bị người ta nhẹ nhàng bế đi mà thôi, dường như toàn bộ mọi người trong sân đều tận mắt chứng kiến khoảnh khắc kỳ tích này.

Một người đàn ông áo đen trông rất bình thường, bế Úc Nhi đang ngủ say từ trong phòng của nó, sau đó tự nhiên bỏ đi. Người đó không nháy qua cửa sổ cũng không hay lên cột, mà đường đường chính chính đi qua cửa chính, trước mắt của rất nhiều người nữa.

Tất cả mọi người đều giống như Hoa Thái U, đều xây xẩm mặt mày, tứ chi vô lực nằm bẹp trên mặt đất, có thể nhìn có thể nghe nhưng không thể động đậy. Điều kỳ lạ là cả đám người trên đều không uống rượu.

Hoa Thái U lồm cồm bò dậy, nhanh chóng lấy nước lạnh rửa mặt, hối hả rời khỏi sơn trang, đi thẳng tới phòng của Tiết Ngưng.

Lúc này đã gần nửa đêm, âm thanh duy nhất nghe được lúc này chính là tiếng tuyết rơi, chính vì vậy tiếng gõ cửa dồn dập càng trở nên âm ỉ.

Tiết Ngưng vẫn chưa đi ngủ, cô nàng cẩn ăn mặc chỉnh tề, trang điểm cẩn thận, xem ra còn xinh đẹp lung linh hơn cả bình thường. Vừa nhìn thấy Hoa Thái U, cô nàng liền tươi cười, nghiêng người nhường đường, hoàn toàn không cảm thấy bất ngờ hay ngạc nhiên, giống như đang chờ đợi sự xuất hiện của Hoa Thái U từ trước vậy.

Hoa Thái U vừa bước vào xong, Tiết Ngưng liền đóng cửa lại.

DU THÁI HOA

Lập Thệ Thành Yêu
www.dtv-ebook.com

Chương 14+2

Type: Chickenliverpate

Tiết Ngưng vẫn chưa đi ngủ, cô nàng căn ăn mặc chỉnh tề, trang điểm cẩn thận, xem ra còn xinh đẹp lung linh hơn cả bình thường. Vừa nhìn thấy Hoa Thái U, cô nàng liền tươi cười, nghiêng người nhường đường, hoàn toàn không cảm thấy bất ngờ hay ngạc nhiên, giống như đang chờ đợi sự xuất hiện của Hoa Thái U từ trước vậy.

Hoa Thái U vừa bước vào xong, Tiết Ngưng liền đóng cửa lại.

“Tỉ tỉ đêm khuya tới chỗ muội, không biết tìm muội có việc gì?”

“Ức Nhi đang ở đâu?”

“Cậu bé chẳng phải đang ở trong Tiêu Kim lâu của tỉ tỉ sao, còn được trông coi bởi một đám người nữa, tại sao lại hỏi muội chứ?”

Hoa Thái U nhìn Tiết Ngưng đang cười duyên dáng, liền lắc đầu nói: “Người đoán chắc ta không thể làm gì người được đúng không? Rốt cuộc ai đang chống lưng cho người vậy? Là quận chúa An Dương phải không? Có điều dù là ai cũng không quan trọng, bất luận lực lượng sau lưng người là ai đi chăng nữa, thì trong sơn trang của Tiêu gia đều do ta làm chủ. Nói một cách khác, ta để người sống thì người được sống, ta muốn người chết thì người phải chết. Khả năng cao hơn nữa chính là khiến người sống dở chết dở.”

Hoa Thái u chậm rãi tiến lên phía trước nửa bước, giọng nói của nàng càng lúc càng nhẹ, nhưng cũng càng lúc càng lạnh lùng: “Hy vọng người có thể hiểu một việc, hiện giờ ta hoàn toàn không phải loại đàn bà con gái trong nhà cao cửa rộng, cần phải cầu kỳ giữ phép tắc nhân nghĩa đạo đức lễ nghĩa liêm sỉ, phải kiêng kị rất nhiều điều. Ta là tú bà, sống tạm bợ ở lâu xanh nơi phố phường đô hội, thứ mà ta giỏi nhất chính là chơi những chiêu dầy vò người khác. Ta nghĩ người cũng biết rõ, phụ nữ một khi đã muốn dầy vò phụ nữ, thì lắm chiêu lắm. Người có tin không, ta có thể thay đổi phương pháp mỗi ngày đối với người, có lẽ đến cả nửa năm cũng không lặp lại đâu, không những thế, người cũng đừng hòng mà chết được.”

Tiết Ngưng tuy vẫn đang mỉm cười, nhưng dường như nụ cười trên gương mặt cô nàng đã có phần gượng gạo: “Tại sao tỉ tỉ lại đối với muội như vậy chứ?”

“Người muốn biết hả? Được thôi, ta sẽ nói cho người rõ.”

Dường như hôm nay Du Thái Hoa giữ được vẻ kiên nhẫn hơn bình thường rất nhiều, nàng không chút vội vàng giải thích: “Lúc người nói có gian tình với Tiêu Mặc Dự, ngoài ta ra không có người thứ ba tại hiện trường. Vậy thì, cái người gọi là tin đồn là do ai truyền ra ngoài? Chắc chắn không thể là ta rồi, đúng không nào? Người tự lên kịch bản và kiêm luôn diễn viên, mục đích chính là khiến bản thân lâm vào cảnh bi đát cùng cực, bởi vì người đã đoán chắc được Tiêu Mặc Dự sẽ chắc chắn tiếp nhận người. Trên thực tế, chiêu này thực ra hoàn toàn không mới lạ nhưng rất cao siêu, và cũng hữu dụng, bởi trong tình hình bình thường, dường như mọi thứ đều chỉ có thể thuận nước đẩy thuyền mà thôi. Có điều vấn đề ở chỗ, Tiêu Mặc Dự không ở Giang Nam mà là đang ở vùng Mạc Bắc xa xôi hàng nghìn dặm. Một mình người – một thiên kim tiểu thư chưa từng ra khỏi nhà bao giờ, một thân một mình đi tìm chàng, căn bản không khác gì với việc tự sát cả. Cho nên nói cách khác, người đến đây không hoàn toàn là vì chỉ được ở bên chàng”.

Giọng nói của Hoa Thái U lạnh thấu xương: “Người muốn hủy hoại Tiêu Mạc Dự đúng không? Người tự tung tin đồn trên, không chỉ hủy hoại danh tiết của một mình người, mà còn hủy hoại thể diện của chàng. Trước tiên là hủy hoại trình tiết biểu muội, sau đó lại hứa gả biểu muội cho người khác, hành động vô liêm sỉ như vậy, đủ để thanh danh được giữ gìn, xây đắp bao năm nay của chàng bị phá sạch không còn gì nữa. Có điều thứ người cần không chỉ là điều này, người còn muốn nguyên khí của cả Tiêu gia bị tổn thương nghiêm trọng nữa”.

Nói tới đây, Hoa Thái U dừng lại một lát, chờ cho nụ cười trên gương mặt Tiết Ngưng tắt hẳn, nàng mới nói tiếp: “Người tới tìm người, là hoàng thân quốc thích đúng không? Và cũng chỉ có bọn chúng, mới có thể đem được cái tin đồn kia truyền tới Ung thành, từ đó khiến Tiêu Mạc Dự trở tay không kịp, không thể không sắp đặt giữ người lại. May mà đúng lúc này, ta lại vừa hay xảy ra chuyện, do vậy chàng chẳng có thời gian rảnh mà điều tra người. Lần trở về này của ta, chàng lại đổ bệnh rất kỳ lạ, chắc cũng có phần liên quan tới người? Với mục đích kéo dài thời gian, để cho bọn người hợp tác với người có thời gian để bày binh bố trận, đúng không?”.

Tiết Ngưng quay người đi tới bàn trà, tự rót cho mình một cốc trà đã chẳng còn chút hơi nóng nào: “Tỉ tỉ quả thật rất thông minh, lần này sai lầm lớn nhất của muội chính là đã đánh giá thấp tỉ tỉ. Mà không, có lẽ là muội đã luôn đánh giá thấp tỉ tỉ”.

Tiết Ngưng khẽ nhấp một ngụm trà: “Không sai, đúng là muội định khống chế biểu ca đồng nghĩa với khống chế toàn bộ cục diện, nhưng muội không ngờ được hiện giờ tỉ là người càng đáng mọi việc. Không những thế, lại hoàn toàn không có cách hạ thủ được tỉ”.

Hoa Thái U nghe thấy vậy sững người: “Ta cũng rất bồn chồn, tại sao các người mãi không lựa chọn hành động đối với ta. Cho dù ta đã phòng bị, nhưng cũng không thể gió yên biển lặng như vậy. Thật ra sở dĩ ta chần chừ

không muốn lật bài ngửa với người, cũng là vì ta muốn xem xem, các người còn có chiêu nào chưa xuất nữa”.

Tiết Ngưng khẽ cười, đột nhiên hỏi vặn: “Vậy theo tỉ tỉ, muội dự định sẽ hủy hoại biểu ca, tổn thương nguyên khí Tiêu gia như thế nào?”.

“Ức Nhi.”

Hoa Thái U trả lời không chút do dự: “Sự việc đã tới nước này, giữa ta và người cũng không còn có gì có thể giấu nữa. Thân phận của Ức Nhi không đơn giản, nếu xảy ra chuyện, Tiêu Mạc Dự nhất định sẽ bị truy cứu trách nhiệm. Ngay từ đầu ta đã cho là, người chỉ đơn thuần là do yêu mà sinh hận, do vậy chỉ muốn Tiêu Mạc Dự phải chịu sự dày vò khổ sở về thể xác mà thôi. Nhưng sau này ta phát hiện người và quận chúa An Dương có giao tình thân thiết, nên ta đã kết hợp với những điểm nghi vấn trước đây, và cũng không khó khăn lắm đoán ra mục tiêu của người hóa ra là Ức Nhi. Hai ngày nay trong Đại viên xuất hiện rất nhiều chậu mai, chính người đã sắp xếp cho người của người mang tới đúng không? Tối hôm qua trùng hợp nở hoa, tất cả mọi người ở Đại viên đều giống như bị trúng thuốc mê, chắc hẳn có kẻ đã giở trò với nhụy hoa? Chắc hẳn người nghĩ ta không biết gì đúng không?”.

“Tỉ tỉ đã sớm đoán được, tại sao còn bình tâm ngồi nhìn mọi việc xảy ra như vậy?”

“Bởi vì, ta muốn tóm được kẻ bí ẩn đứng đằng sau màn mà thôi. Còn là vì...”

Thần thái của Hoa ThasiU lúc này còn lạnh hơn cả gió bắc bên ngoài cửa sổ: “Ta muốn để người chết, nhưng phải chết rõ ràng, chết một cách tâm phục khẩu phục! Tiết Ngưng, trước đây tuy người đã lừa ta, nhưng ta hoàn toàn không hận người, bởi vì nếu không phải ta không có niềm tin, cũng sẽ không bị mê hoặc trước những lời lẽ phiến diện của người. Người

yêu Tiêu Mạc Dự, điều này không thể quở trách người được, để được ở cùng chàng người đã lao tâm khổ tứ bất chấp thủ đoạn, dùng đủ tâm kế, thì cũng không phải là tội lỗi lớn. Thậm chí hiện giờ người hận chàng, muốn hại chàng cũng là điều thường tình. Với trò chơi này, tự cổ chí kim dường như được diễn ra hàng giờ hàng khắc. Thường thì phải nhìn thấy đoạn kết mới biết kẻ thắng người thua”.

Hoa Thía U mở chụp đèn thủy tinh ra, để ánh đèn chiếu sáng cả căn phòng: “Tiếc là lần này kẻ thua là người. Cục diện đã phát triển tới mức này rồi, đương nhiên ta không thể giữ người lại được. Có điều nghĩ lại, chắc người cũng đã có chuẩn bị một khi mình thất bại đúng không? Chắc hẳn đã chuẩn bị tự kết liễu chính mình chăng?”

Tiết Ngưng im lặng một lát, tiếp đó bưng cốc trà đến trước mặt Hoa Thái U hỏi: “Xem ra, Úc Nhi chắc chắn không gặp chuyện gì rồi?”

“Có hòa thượng Loan Lai ở bên, nó làm sao có chuyện chứ? Nói không chừng, giờ này Úc Nhi đã được đặt lại vào chiếc giường nhỏ của nó ngủ ngon lành rồi.”

“Cho nên, dường như muội là kẻ thất bại toàn tập?”

“Đúng là như vậy.”

Tiết Ngưng nghiêng tai lắng nghe tiếng tuyết rơi bên ngoài cửa sổ, đột nhiên nhoẻn miệng cười, bình tĩnh nói: “Lần đầu muội gặp biểu ca, cũng vào mùa này, tuyết cũng rơi nhiều như vậy. Bắt đầu từ khoảnh khắc đó, muội đã quyết định sẽ theo huynh ấy cả đời cả kiếp. Sau khi tới Tiêu gia, nhìn thấy tí tỉ, muội cảm thấy bất bình thay cho biểu ca. Huynh ấy là người dòng dõi cao quý, tại sao lại có thể tử chỉ biết múa thương múa gậy như tí thế này. Và muội đã nhanh chóng phát hiện dường như biểu ca và tí tỉ hoàn toàn không hợp nhau, thế là muội nhận định, sở dĩ huynh ấy lấy tí, hoàn toàn là do không muốn làm trái lệnh của phụ thân mà thôi. Do đó muội đã

bày kế giúp huynh ấy ép tử phải bỏ đi, muội cứ ngỡ huynh ấy sẽ rất vui, nhưng muội đã lầm. Bộ dạng huynh ấy khi biết tin tử bỏ đi, mãi mãi muội không thể nào quên được, vẻ thất thần, sự không thể tin nổi, nỗi đau giống như mất đi báu vật trên tay vậy... Vậy là muội biết, mình đã tính sai mọi việc, bởi xem ra chính muội đã khiến huynh ấy hiểu ra rốt cuộc tử quan trọng như thế nào đối với huynh ấy. Biểu ca chẳng nói chẳng rằng với muội, tuyệt tình đưa muội ra khỏi Tiêu gia. Từ đó trở đi không hề hỏi han tới muội. Có lẽ huynh ấy ít nhiều đoán ra được những việc muội đã làm. Sau này, huynh ấy hứa hôn muội cho nhà người ta, khi tin này truyền đến tai muội đã khiến muội cười hết cả đêm. Muội hận huynh ấy sao lại tuyệt tình như vậy, và muội càng không cam tâm khi biết mình bại dưới tay tử, cho nên muội đã tới tìm huynh ấy. Nhưng muội phát hiện ra một điều, bất luận muội dùng cách nào, thì giuwaax huynh ấy và tử đã không còn có thể xuaatsg hiện người thứ ba được nữa... Đau đớn hơn nữa, muội không thể không thừa nhận, hiện giờ tử so với trước kia, thích hợp hơn với biểu ca, thích hợp để làm nữ chủ nhân của Tiêu gia.”

Tiết Ngưng khẽ cúi đầu, ngắm nhìn màu trà trong chiếc cốc, trầm ngâm một lúc, mới nói: “Nhưng giữa huynh ấy và tử tồn tại một vấn đề trí mạng...”.

Hoa Thái U tuy không muốn hỏi, nhưng cuối cùng vẫn tò mò: “Là gì?”

Quả nhiên Tiết Ngưng không trả lời. Cô nàng chỉ ngược mắt, cười hỏi lại: “Tử tử, tử thật sự muốn muội chết sao?”

Nét mặt gần như ngây thơ của Tiết Ngưng khiến Hoa Thái U bất giác mềm lòng, nhưng nàng cố nghiến răng, không đáp lại.

Tiết Ngưng lại hỏi tiếp: “Tử thật sự sẽ không hối hận chứ?”

Hoa Thái U nắm chặt nắm đấm, nàng thậm chí còn cảm nhận được nỗi khổ khi móng tay chạm vào lòng bàn tay: “Ta không thể để một người luôn rắp tâm muốn làm hại Tiêu Mạc Dự, hại Úc Nhi, thậm chí hại cả những người Tiêu gia tiếp tục ở lại bên chàng. Đúng vậy, ta có thể cử người đưa người đi, đưa người đi thật xa, để cả đời này người cũng không còn cơ hội xuất hiện trước mặt chúng ta một lần nữa. Có điều, liệu người có bằng lòng như vậy? Liệu người có chấp nhận cái số phận lẻ loi như vậy?”

Tiết Ngưng cười thành tiếng: “Thì ra người hiểu muội nhất trên đời này lại là tỉ tỉ đó. Chỉ tiếc là, tỉ tỉ vẫn nhìn sai một điểm.”

Tiết Ngưng chậm rãi nhấp một ngụm trà trong cốc, như thể đang thưởng thức mùi vị của nó: “Từ đầu tới cuối, muội chỉ có mỗi một mục đích, đó chính là được ở bên cạnh biểu ca mà thôi.”

Tiết Ngưng vừa nói xong đã nghe thấy tiếng cốc sứ rơi xuống đất vỡ toang, vậy là ngọc nát hương tàn.

Đúng lúc này, cửa phòng bị đẩy ra từ bên ngoài, Tiêu Mạc Dự đứng trong bóng tối, khó có thể nhận biết được thần thái của chàng lúc đó, chỉ có thể nhận thấy sắc mặt chàng trắng bệch đáng sợ.

Hoa Thái U bỗng cảm thấy lạnh run người, lạnh như chưa bao giờ bị lạnh vậy.

Tiêu Mạc Dự sau khi tĩnh lặng khoảng thời gian bằng mấy nhịp thở xong liền lên tiếng: “Đối với bên ngoài cứ nói Tiết Ngưng chết vì bạo bệnh, sáng mai phát tang.”

“Vâng, thiếp sẽ sắp xếp.”

“Không cần đâu, việc này để ta xử lý. Bây giờ nàng hãy ngay lập tức trở về Đại viên xem tình hình của Úc Nhi, mấy ngày này nàng hãy sống

bên đó với nó, đừng quay lại đây, trẻ con nên tránh xa việc tang lễ một chút.”

“Chắc thiếp phải xuất hiện trong tang lễ của Tiết Ngưng chứ?”

“Nàng hoàn toàn không có liên hệ gì với muội ấy, cũng chẳng có giao tình gì, không tham gia cũng được.”

Hoa Thái U cười gằn, bước lên phía trước mấy bước,: “Ý của chàng là, việc của Tiêu gia không liên quan tới thiếp? Lúc này, chàng lại nhớ ra thiếp không phải là người Tiêu gia đúng không?”

Lúc Hoa Thái U còn cách Tiêu Mạc Dự khoảng nửa sải tay, chàng bất chợt quay người: “Nàng vốn không phải mà.”

Trong gió lạnh, giọng của Tiêu Mạc Dự bỗng trở nên rời rạc, đôi chút mơ hồ.

“Chàng trách thiếp đã ép muội ấy chết?”

Hoa Thái U vẫn đứng nguyên tại chỗ, nàng hoảng hốt nhận ra bóng hình trong chiếc áo lông trắng của Tiêu Mạc Dự dường như đã hòa vào thậm chí gần như biến mất trong màn tuyết trắng.

“Tất cả mọi việc thiếp làm, lẽ nào đều không nằm trong kế hoạch chàng đã vạch sẵn? Ngay từ khi chàng mới tới Ung Thành, đã ép thiếp học xử lý chuyện Tiêu gia, thậm chí dạy cho thiếp cả những tính toán vừa ghê gớm lại vừa hiểm ác. Tới giờ, thiếp đã không phụ lòng vất vả của chàng, có thể thản nhiên như không, có thể kết hợp với chàng diễn kịch không ai có thể nhận thấy bất kỳ sơ xuất nào, có thể nhìn không chớp mắt một người đang sống sờ sờ bỗng đột nhiên lăn ra chết ngay trước mặt. Bây giờ thiếp giống hệt với những gì chàng mong muốn, tại sao chàng lại không vui? Liệu có phải thiếp đã quá độc ác, nhẫn tâm khiến chàng khiếp sợ rồi sao?”

Vai Tiêu Mạc Dự run mạnh, giống như sắp quay lại, nhưng cuối cùng chàng vẫn cất bước bỏ đi, chẳng nói chẳng rằng, thứ duy nhất còn sót lại chỉ là một cơn ho cố kìm nén vọng tới tai Hoa Thái U...

Trở về Đại viên, quả nhiên Hoa Thái U nhìn thấy Úc Nhi đang ngủ ngon lành trong chiếc giường nhỏ của mình. Hòa thượng Loan Lai, Cao Lương Địa và Liễu Âm đang ngồi yên lặng thành thế chân vạc quanh chiếc bàn với những chiếc cốc vỡ ngổn ngang. Tuyết bay vào tới tấp qua cánh cửa đã bị phá hỏng, tạo thành một lớp dày trên người và trên đầu cả ba.

Hoa Thái U nhìn thấy cảnh tượng kỳ quặc như vậy, bất giác sửng người thắc mắc: “Các người đang làm gì vậy?”

Không người nào đếm xỉa tới nàng.

“Chết cóng hết rồi à?”

Vẫn không một ai để ý tới nàng.

“Bị điểm huyết hết rồi à?”

Cả ba vẫn tiếp tục không nói không rằng.

Hoa Thái U bước vào nhìn, chỉ thấy cả ba người thần sắc bình thường, vẫn đang thở đều, Liễu Âm thậm chí còn đá mắt với nàng nữa.

Hoa Thái U liền đá mạnh vào gã một cái: “Ai cho phép người liếc mắt đưa tình với bản tú bà?”

Liễu Âm ngửa mặt ngã oạch xuống đất, cùng lúc này, hòa thượng Loan Lai cùng Cao Lương Địa giống như đã hồi sinh trở lại.

“A di đà phật, Liễu thí chủ thua rồi.”

Cao Lương Địa lạnh lùng phụ họa: “Tự nguyện đánh cược vậy hãy ngoan ngoãn chịu thua đi.”

Liễu Âm tức tối hét lên: “Cô em thả, cô em hại chết ta rồi đấy.”

Hoa Thái U vô cùng tò mò hỏi lại: “Các người đang đánh cược? Cá cược cái gì vậy?”

Loan Lai vung tay áo tuyết trên cái đầu trọc lóc của mình: “Rất đơn giản thôi, ai động đậy trước người ấy thua.”

“Tại sao phải đánh cược?”

“Bởi vì Cao thí chủ và Liễu thí chủ không thể phân được thắng thua qua đấu võ, do vậy bần tăng đã nghĩ ra cách này, vừa không tổn hại hòa khí lại không tổn thương cơ thể, lại vừa có thể nghiệm được cao thấp trình độ và nội lực. Bần tăng cũng nhất thời hứng khởi nên cũng tham gia cho vui.”

“Kẻ thua phải làm gì?”

Liễu Âm lúc này mới lồm cồm bò dậy, ôm chặt lấy Hoa Thái U, gào to: “Cầu xin khách quan hãy tới chiếm hữu ta đi!”

“...Hả?”

Giọng Cao Lương Địa vẫn lạnh lùng như cũ, nhưng có phần không che giấu nổi vẻ háo hức cũng như pha lẫn dư vị cười trên đau khổ của người khác, trên gương mặt tuấn tú lạnh lùng phảng phất nụ cười xấu xa điên đảo chúng sinh: “Đây chính là thứ được đặt cược, ngày mai đứng ở cửa lớn, ôm hết toàn bộ khách tới tìm của lạ rồi nói một lượt câu trên.”

Hoa Thái U lập tức tỏ thái độ vô cùng ngưỡng mộ nhìn về phía Loan Lai, đại hòa thượng chỉ cười khiêm tốn nói: “Không biết sẽ có bao nhiêu khách vui lòng đổ công dốc sức, chúng ta hãy cùng chờ đợi xem sao.”

Hoa Thái U sáng mắt lên, hưng phấn vỗ vào khuôn mặt khiến người ta xót thương của hắn: “Đây à lần đầu của người à! Không thể làm qua loa như vậy được, những vị khách vui lòng đổ công đổ sức xin hãy đấu giá, người ra giá cao nhất sẽ giành được quyền với người lần đầu, những người ra giá thấp hơn sẽ được sắp xếp lần lượt theo thứ tự. Dựa vào bộ dạng hiện giờ của người, ta tin là, cho dù chỉ có ba người một ngày, chí ít cũng phải xếp hàng tới năm sau đây.”

Càng nghĩ Hoa Thái U càng thấy hay, nàng không kìm được, chống nạnh cười phá lên: “Ta đúng là người rất có đầu óc kiếm tiền, chị Tiền tất sẽ yêu ta mê mết mất thôi! Ha ha ha...”

Cao Lương Địa tán đồng đề nghị vừa rồi của Hoa Thái U.

Loan Lai chậm rãi giơ thẳng đầu ngón tay ma mị lên để cổ vũ Liễu Âm lúc này đang vô cùng đau khổ.

DU THÁI HOA

Lập Thệ Thành Yêu
www.dtv-ebook.com

Chương 14+3

Type: Chickenliverpate

Hoa Thái U sáng mắt lên, hưng phấn vỗ vào khuôn mặt khiến người ta xót thương của hắn: “Đây à lần đầu của người à! Không thể làm qua loa như vậy được, những vị khách vui lòng đổ công đổ sức xin hãy đấu giá, người ra giá cao nhất sẽ giành được quyền với người lần đầu, những người ra giá thấp hơn sẽ được sắp xếp lần lượt theo thứ tự. Dựa vào bộ dạng hiện giờ của người, ta tin là, cho dù chỉ có ba người một ngày, chí ít cũng phải xếp hàng tới năm sau đây.”

Càng nghĩ Hoa Thái U càng thấy hay, nàng không kìm được, chống nạnh cười phá lên: “Ta đúng là người rất có đầu óc kiếm tiền, chị Tiền tất sẽ yêu ta mê mết mất thôi! Ha ha ha...”

Cao Lương Địa tán đồng đề nghị vừa rồi của Hoa Thái U.

Loan Lai chậm rãi giơ thẳng đầu ngón tay ma mị lên để cổ vũ Liễu Âm lúc này đang vô cùng đau khổ.

Trời đã hừng sáng.

Cao Lương Địa tranh thủ đi dưỡng sức chờ xem màn kịch hấp dẫn, Loan Lai chuẩn bị đưa Ưc Nhi đi tập thể dục buổi sáng, Hoa Thái U tạm thời không buồn ngủ, Liễu Âm có lẽ bị đá kích quá thâm nên không có cách nào ngủ được, hắn chỉ biết đi đi lại lại quanh Hoa Thái U với nét mặt đau đớn vạn phần.

“Này, uống thêm chút nữa lát nữa phải nói nhiều đó! Này, ăn thêm chút nữa sẽ mất nhiều sức đấy.

Hoa Thái U vừa chuẩn bị đồ ăn sáng, vừa ân cần khuyên Liễu Âm, lúc này nàng giống như một chủ nhà nhiệt tình, hiếu khách.

Liễu Âm không chút khách sáo cúi đầu hưởng thụ, tới lúc không thể uống thêm một giọt nước, không thể ăn thêm một hạt cơm nữa, liền đưa mắt nhìn Hoa Thái U vẫn nhiệt tình không giảm sút, nắc một cái rồi cười méo mó: “Nhồi ta chết vì no, tâm trạng nàng sẽ tốt hơn chẳng?”

Hoa Thái U vừa nghe thấy vậy liền nổi giận ùng ùng: “Mới sáng sớm đã sống với chết cái gì, ăn uống no say rồi cút ngay.”

“Trong khoảng thời gian ta không ở đây, rớt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Tối qua tại sao nàng đến sơn trang, tại sao lại về ngay trong đêm? Gió to tuyết lớn, đường núi khúc khuỷu nguy hiểm rình rập, cho dù Tiêu Mặc Dự không thương nàng đi chẳng nữa, lẽ nào hấn lại an tâm được sao?”

“Câm miệng!”

Liễu Âm thở dài than: “Nếu mọi việc đều đã được tiến hành theo kế hoạch định sẵn của nàng, đáng ra nàng phải vui vẻ mới phải chứ...”

“Vui vẻ vui vẻ, có gì mà vui chứ?”

Hoa Thái U tức giận ngắt lời Liễu Âm: “Người cho là ta phải vất óc tính kế, so đi tính lại rất đã đời sao? Người cho là việc ta ép chết người còn đang sống sờ sờ là chuyện vui lắm sao?”

“Ai chết vậy?”

Liễu Âm trầm tư một lát rồi hỏi tiếp: “Biểu muội của Tiêu Mặc Dự à?”

Hoa Thái U không trả lời, chỉ tỏ ra kinh ngạc đưa mắt nhìn gã.

Liễu Âm nhíu mày, đứng bật dậy, mở cửa sổ, lạnh lùng buông một câu: “Không ngờ, cố nương đó lại chết nhanh nư vậy...”

“Người nói vậy có ý gì?”

“Không có gì, chỉ là cảm thấy việc lặn lội vất vả tìm tới đây, đáng lẽ ra phải làm được chút việc gì mới phải chứ?”

Liễu Âm dựa vào khung cửa, thò tay hứng mấy bông hoa tuyết, tiếp đó cười xòa: “Có lẽ chắc chắn là do cô em thỏ quá ghê gớm rồi.”

“Ta ghê gớm? Ta chẳng qua chỉ là một quân cờ trong tay người khác mà thôi, dùng xong sẽ bị vứt bỏ.”

Liễu Âm thổi bay số tuyết vẫn còn chưa tan trong lòng bàn tay,: “Đây là lời nói thực lòng của nàng hay chỉ là lời nói lúc giận dỗi? Nếu là cái thứ hai, nói trước mặt ta chẳng sao, nhưng nếu bị người khác nghe thấy, không biết sẽ đau lòng đến mức độ nào.”

Lòng Hoa Thái U thắt lại, trước mặt nàng lại hiện lên bóng hình tiêu Mạc Dự lúc đó, vừa cô độc lại vừa xơ xác, vẻ mệt mỏi hiện rõ trên khuôn mặt chàng.

Chàng không để nàng tiếp tục tham dự vào mọi việc, có lẽ vì chàng không muốn cái chết đột ngột của Tiết Ngưng mang tới nguy hiểm nào cho nàng chẳng?

Vậy thì cũng có thể nói là, cái chết của Tiết Ngưng nằm ngoài dự liệu của chàng, cho nên mới khiến chàng có phản ứng như thế? Như vậy, sự việc đã phát triển tới mức này rồi, Tiết Ngưng cơ bản đã chết không còn nghi ngờ gì nữa và chàng vẫn chưa có cách ứng phó với tình huống này.

Hoặc giả, chàng vì quá đau lòng đau khổ thương hoa tiếc ngọc cho số phận Tiết Ngưng mà giận cá chém thớt sang nàng chăng?

Ngoài ra, rõ ràng Tiết Ngưng đã chuẩn bị sẵn cho cái chết vào đêm đó. Có lẽ cô nàng đã lường trước được lần hành động này sẽ thất bại? Vậy thì tại sao vẫn hành động để rồi tự kéo theo cả tính mạng của mình? Cô ta làm vậy để đạt được gì chứ?

Còn nữa, câu nói cuối cùng của Tiết Ngưng, rốt cuộc có ý gì...

Hoa Thái U lắc đầu như muốn xua tan những điều thắc mắc rối như hẹ, nàng đi tới bên cạnh Liễu Âm nói: “Có phải ngay từ đầu người đã biết kế hoạch của ta? Nếu không, làm sao người lại phối hợp tốt như thế chứ?”

“Nàng không nói, làm sao ta có thể biết được chứ? Có điều mũi của ta vừa hay ngửi được những thứ đại loại như độc, trùng... Tối qua khi ta vừa bước vào chỗ này, liền nhận thấy có gì không ổn, cũng là vì vô cùng rồi nghề nên quyết tâm ở lại xem xem. Lúc ăn cơm, mùi thuốc mê càng lúc càng rõ ràng, nhưng thần thái đại hòa thượng công lực thâm hậu nhất kia lại thản nhiên như không nhận ra. Còn hô hấp của Cao Lương Địa, rõ ràng không giống với người đã say be bét. Do vậy, ta đương nhiên đoán được mọi người đã có sắp xếp từ trước, muốn tương kế tựu kế để kẻ chủ mưu sa lưới. Có điều, ta cũng không muốn mình thật sự bị ngấm thuốc mê thật, nên đành phải tìm cơ hội bỏ đi thôi.”

“May mà đám người Hắc Vũ vệ kia không có cái mũi thính như của người, nếu không kế hoạch của ra đã không thực hiện được rồi.”

Hoa Thái U nghĩ một lát lại hỏi: “Trùng độc cũng có thể ngửi ra được sao?”

Liễu Âm được khen, cười ngoác miệng, dương dương tự đắc thao thao bất tuyệt: “Khi ta từng ở trong hang núi chết, mọi trò lấy mạng người đều có. Để sống được, thì phải có mấy chiêu độc đáo này mới được.”

Liễu Âm cười khì khì vuốt ve cái mũi của mình: “Lần đi kinh thành lần này ta đã dựa vào cái của quý này đã đánh hơi được một chuyện rất thú vị. Thì ra đám hoàng thân quốc thích xem ra vô cùng cao quý kia còn cực kỳ hiểu biết những thứ như lời nguyền, hạ trùng độc, thứ mà đến cả dân giang hồ chúng ta còn cảm thấy vô si, không những thế còn chế ra mấy loại trùng vô cùng thâm độc để khống chế vài đại thần và tử sĩ.”

“Hoàng gia...”

Hoa Thái U chợt cảm thấy hoang mang kỳ lạ, nàng nắm chặt tay áo Liễu Âm theo bản năng: “Vậy, người có thể đánh hơi xem người nào đó có trúng độc hay không?”

“Vấn đề có lẽ không lớn lắm.”

Liễu Âm thấy bộ dạng hiện giờ của nàng, bất giác không kìm được cười: “Trong địa giới Ung thành từ trước tới giờ chưa từng có tung tích của mo trùng, lẽ nào...”

Hoa Thái U sợ hãi cúi đầu, nhìn đôi tay đang run lên không thể điều khiển được của mình: “Tiết Ngưng đã chết rồi, còn có thể làm gì được chứ? Liệu trùng độc có biến mất theo cái chết của người chủ nuôi dưỡng nó hay không?”

Liễu Âm nghiêm mặt, như thể nghĩ ra chuyện gì, thần sắc trên khuôn mặt hần thay đổi liên tục, cuối cùng cũng định hình sang nụ cười bồn chồn, khẽ giơ tay dứ vào trán Hoa Thái U một cái: “Cô em thỏ à, ta trên nàng cho vui đấy! Thứ trùng độc kia vốn là đồ cấm của quan phủ đã bao đời nay, chỉ tồn tại ở vùng biên giới xa xôi. Với tiết trời của kinh thành đám trùng độc kia không có cách nào sống được, huống hồ cái nơi lạnh chết người như vùng Mạc Bắc này. Theo ta được biết, thành chủ Ung thành từ trước tới nay ráo riết tiêu trừ những thuật cấm giang hồ tà đạo không chính thống. Do

vậy đối với người ở đây trùng độc chỉ là truyền thuyết mà thôi, xem ra việc thân tiên xuất hiện còn đáng tin hơn.”

Hoa Thái U chột ngược mắt lên nhìn hẳn: “Thật không? Người không lừa ta chứ?”

Liễu Âm đưa tay ôm lấy ngực, nhú mày làm bộ oan uổng: “Việc đã tới nước này, nàng vẫn coi ta là tên lừa bịp.”

“Đúng vậy! Vừa rồi người chẳng phải đã lừa ta hay sao?”

“Ta chỉ là trêu nàng mà thôi!”

“Mau tắm rửa chải chuốt rồi cút ra cửa lớn, đi tìm vị khách đầu tiên của người đi!”

“...”

Ngày hôm đó, Liễu Âm chỉ kiếm được đúng một vị khách, bởi vị khách đầu tiên tới khi Tiêu Kim lâu mở cửa làm ăn chính là Ngụy Lưu.

Thành chủ Ung thành nhìn thấy một gã đàn ông nhảy bổ tới, gã đàn ông mặc áo lông đen ôm chặt lấy eo chàng làm nũng. Thành chủ lúc đầu cũng hơi ngỡ ngàng, nhưng sau đó nhanh chóng sáng khoái đáp lại: “Được đấy!”

Liễu Âm nghe thấy giọng nói này liền mở to đôi mắt đang nhắm tịt, vừa ngược đầu lên nhìn đã hoảng hốt sợ hãi.

Đám đông tò mò vây lấy thành ba vòng tròn nô nức ném hoa, biểu thị được giá...

Ngụy Lưu còn chưa kịp “hành sự” Liễu Âm, thì hẳn đã bỏ chạy rồi. Sau khi nhìn rõ được đối tượng mình đang ôm eo là ai, gã giống như con thỏ trúng tên liền nhanh chóng vọt đi mất tăm.

Ngụy Lưu nhìn theo bóng dáng khỏe mạnh của gã tiếc nuối thở dài: “Bà chủ Hoa à, thái độ phục vụ như thế này là không được đâu đấy!”

Hoa Thái U cười vui vẻ bước tới, đá mặt chuyên nghiệp: “Khách quan chớ giận, hay là để ta đổi cho một bông hoa cúc khác xem sao?”

Ngụy Lưu nhìn theo ánh mắt của nàng, quan sát từ đầu tới chân kẻ được giới thiệu, gật đầu khen: “Không hổ danh là đại diện hình tượng kỹ nam của Tiêu Kim lâu, quả nhiên không phải hàng thông thường.”

Cao Lương Địa đã có kinh nghiệm phong phú chẳng thềm để ý tới ánh mắt phóng túng của Ngụy Lưu, thản nhiên như không buông một câu: “Muốn ta à, Vậy người hãy qua đây đi!”

Vẻ lạnh lùng của thiếu niên khiến cho tiết trời lạnh lẽo càng thêm buốt giá, tuy lời nói rõ ràng mang ý nghĩa trêu chọc dẫn dắt nhưng lại khiến nhiệt độ xung quanh hạ thấp khủng khiếp.

Ngụy Lưu sửng người một lát, liền sau đó nhếch miệng cười cất bước về phía Cao Lương Địa, khoảng cách cũng như nhịp bước chân giống như được căn trước, không chút sai lệch.

Cao Lương Địa vẫn đứng nguyên tại chỗ, trông bộ dạng như thể đứng rất tùy ý, nhưng cả người hẩn lại kín kẽ không chút sơ hở.

Những bông tuyết bay bay rồi rơi xuống mặt đất, nhưng dường như gặp phải thứ gì đó ngăn trở, không có một bông tuyết nào rơi trong phạm vi năm thước xung quanh hai người.

Hoa Thái U chợt rùng mình, vừa định mở miệng, Loan Lai đã lắc người một cái, nhẹ nhàng tiến vào lớp ngăn trở vô hình kia. Loan Lai đi tới bên cạnh Cao Lương Địa, tiếp đó kéo hẩn mấy cái rồi không thấy tăm dạng đâu.

Dường như tuyết rơi nhiều hơn, trên vai Ngụy Lưu lúc này đã không còn lớp ngăn trở bí ẩn, dần hình thành một lớp tuyết mỏng.

Hoa Thái U cầm lại chiếc ô của Ngụy Lưu đưa cho chàng: “Loan Lai sợ Tiểu Cao sẽ đối xử với huynh giống như các khách làng chơi khác, nên mới kéo hẳn đi, nói cho cùng một khi cả hai người này bắt đầu động chân động tay, thì Tiêu Kim lâu này của muội chí ít cũng bị dỡ tới một nửa.”

Hoa Thái U vừa nói vừa ghé sát vào tai Ngụy Lưu nói nhỏ: “Thường Ly à, tại sao không nói sớm huynh cũng giỏi chuyện này thế? Để muội bảo Hạ tiên sinh tặng huynh mấy thứ tuyết đỉnh luôn!”

Ngụy Lưu nhận lấy ô, nhìn nàng chăm chú, rồi lạnh lùng nói: “Chẳng qua là để đối lấy một nụ cười của nàng mà thôi, ta nghĩ, mấy người bọn họ cũng mang tâm tư như vậy.”

Hoa Thái U há miệng, gãi đầu, cuối cùng thở dài than: “Lẽ nàng trông bộ dạng muội thật sự rất thảm hại sao?”

“Nàng vẫn nhớ tới một câu ta đã từng nói chứ?”

Ngụy Lưu nghiêng người, khẽ thổi đi mấy bông tuyết vương trên tóc nàng: “Gồng mình để giả vờ tâm trạng tốt, cũng giống như món ăn chủ đạo bị nấu cháy còn phải găng sức để trang hoàng cho đẹp, thảm tới mức không nữ nhìn. Ta muốn nàng bất luận lúc nào khi nào cũng phải là người đẹp nhất xinh nhất, chỉ ít là trong mắt ta.”

Hoa Thái U cào móng tay vào cán ô theo bản năng: “Thường Ly, dường như mỗi lần tâm trạng muội không tốt, thì huynh đều xuất hiện thì phải.”

Ngụy Lưu dường như không nhẫn tâm nhìn chiếc ô đáng thương tiếp tục bị hành hạ, liền dứt khoát cầm lấy nó, tiếp đó ân cần an ủi: “Úc Nhi may mắn không việc gì, bọn Hắc Vũ vệ ở Ung thành tất sẽ bị ta tóm gọn

thôi, những mưu đồ được vạch ra trong khoảng thời gian này đều được thuận lợi tiến hành. Do vậy việc khiến nàng không vui, có lẽ chỉ là cái chết của Tiết cô nương mà thôi.”

“Kẻ tối qua bế Úc Nhi đi đã bị Loan Lai khống chế, chứng thực được là người của Hắc Vũ vệ. Lần trước, ta không thể có bất kỳ hành động nào đối với việc Hắc Vũ vệ ra tay đối phó với hai người là vì muội và Tiêu Mặc Dự là những kẻ không quyền không chức. Nhưng lần này thì khác, sau lưng Úc Nhi, là hoàng gia.”

Hoa Thái U không đáp gì chỉ vặn hỏi: “Những kẻ đó, chính xác là chịu sự chỉ huy của quận chúa An Dương?”

“Đúng vậy.”

“Đốc vương gia ủng hộ tam thái tử, vậy thì quận chúa An Dương rất có khả năng chính là người do tam thái tử phái tới.”

“Đúng vậy.”

“Cho nên tam thái tử đã biết được sự tồn tại của Úc Nhi, đồng thời đã bắt đầu hành động.”

Hoa Thái U cười đau khổ: “Chúng ta sống tạm bợ lâu như vậy, chính là để xác định chuyện này. Tiếp sau đây, là kết thúc hay là bắt đầu? Không biết khi hoàng đế mới đăng cơ, liệu cơn sóng gió này của Ung thành có thật sự lắng xuống hay không?”

Ngụy Lưu nhíu mày, nhưng không nói năng gì, chỉ lặng lẽ nhìn nàng.

“Thường Ly, Úc Nhi...là con trai của thái tử đúng không?”

Ngụy Lưu giống như hoàng toàn không bất ngờ, chỉ bất lực thở dài: “A Thái...”

“Thật ra từ lâu muội đã đoán được, có điều không dám thừa nhận mà thôi.”

Hoa Thái U quya đầu nhìn những bông tuyết rơi bên ngoài ô: “Ngay từ đầu Tiêu Mạc Dự đã nhận ủy thác của thái tử, tới thăm người đàn bà đã cùng vui vẻ một tháng kia. Nhưng không ngờ, lại phát hiện cô ấy đã sinh hạ được cốt nhục cho thái tử. Muội vẫn nhớ như in huynh đã từng nói rằng, tất cả con trai của thái tử đều đã chết yếu, nghĩ đi nghĩ lại hoàn toàn không đơn giản chút nào. Việc nối dõi của hoàng gia quan trọng nhường nào, không cần nói nhiều cũng hiểu. Thân là người kế vị, lại vô hậu liên tục như vậy, không nghi ngờ gì là một yếu tố trong việc kế vị. Theo muội được biết, đương kim thiên tử tuổi cao sức yếu, e là cũng không sống bao lâu được nữa. Cho nên, đối với thái tử mà nói, Ưc Nhi đúng là món quà lúc chết đuối vớ được cọc ông trời ban cho. Nhằm tránh xuất hiện những thảm kịch như trước đây, trước khi chưa có được quyền lực tối cao, tuyệt đối không thể để người khác biết được thân phận của Ưc Nhi. Vì vậy Tiêu Mạc Dự được giữ lại, phụng mệnh ngầm bảo vệ mẹ con Vân Thư. Đồng thời bịt miệng tất cả những người biết tình hình ở Tiêu Kim lâu. Bởi nếu thật sự chỉ là con của một nhân vật ở kinh thành, hà cớ gì phải dùng nhiều hộ vệ ngầm như vậy.”

Ngừng một lúc, như thể đang lấy hơi để tiếp tục nói tiếp, giọng nói của Hoa Thái U có mấy phần run rẩy: “Mà đã là dòng máu của hoàng gia, thì mẹ của nó nếu không phải là con gái nhà quyền quý, chỉ ít cũng phải có thân giá tròn sạch, tuyệt đối không thể là phường nữ nhi phong trần được. Cho nên sự tồn tại của Vân Thư, là một hậu họa khôn lường. Có lẽ thái tử cũng đã sắp xếp sẵn một người mẹ có thân phận phù hợp cho Ưc Nhi, không nổi danh cũng không qua nổi bật, có hộ tịch có thể điều tra, người này đã không còn bất cứ người thân nào nữa. Và Tiêu Mạc Dự sẽ nhận Ưc Nhi đúng lúc cơ duyên trùng hợp, đồng thời làm bố nuôi của cậu bé, sau này cũng dễ bề cho phụ tử nhận nhau với cơ duyên trùng hợp nào đó, đây là một đòn khiến đối thủ trở tay không kịp. Tương lai thái tử kế vị, Ưc Nhi cho dù không kế vị cũng là một vương gia. Cho dù về danh nghĩa Tiêu gia

không tham dự vào cuộc chiến tranh quyền đoạt lợi, không có cách nào luận công ban thưởng, nhưng Tiêu gia vẫn có thể giữ được danh lợi tới hàng trăm năm. Cho dù thái tử thất bại, tam thái tử cũng không có lý do làm hại Tiêu gia. Nói tóm lại, bước đi này của Tiêu Mạc Dự, chỉ được chứ không mất. Chỉ tội cho Vân Thư, không thể không chết.”

Ngụy Lưu khẽ cúi người về phía trước, khiến khoảng cách giữa hai người được thu lại hẹp nhất, dường như chàng muốn mượn hành động này để truyền nhiệt lượng từ cơ thể mình sang cho nàng, để nàng có thể ấm hơn một chút: “A Thái, ta biết sẽ có một ngày nàng đoán ra thân phận thật sự của Úc Nhi, nhưng không ngờ, nàng lại có thể nhìn nhận mọi chuyện triệt để như vậy.”

“Tiêu Mạc Dự chắc chắn đã nói cho Vân Thư biết từ lâu, người cô nương ấy đã từng đau khổ chờ đợi là ai, nếu không với tính cách cao ngạo từ trước tới giờ của Vân Thư, sao cô ấy lại vừa bể Úc Nhi vừa quỳ lại chàng ấy chứ? Có lẽ chính lúc đó, hai người bọn họ đã đạt được thỏa thuận, để Tiêu Mạc Dự nhận Úc Nhi làm con nuôi. Điều đáng cười là ở chỗ muội luôn cho rằng, chàng làm như vậy hoàn toàn là vì muội.”

Hoa Thái U tự cười giễu cợt bản thân, nàng sụi sụi nói tiếp: “Có lẽ, chính chàng đã sắp xếp đường thoát cho Vân Thư, chính xác chàng không muốn để Vân Thư chết. Nhưng bất luận như thế nào, Vân thư vẫn chết rồi. Người đàn ông cô nương ấy một lòng một dạ chờ đợi, không thể không hoàn thành được lời hứa năm xưa, thậm chí còn cảm thấy sự tồn tại của cô nương ấy là nỗi nhục của bản thân, là hòn đá chặn đường lên đỉnh cao quyền lực của mình. Là một người phụ nữ, lòng cô nương ấy đã nguội lạnh, còn làm một người mẹ, cô ấy sẵn sàng trả mọi giá, chỉ mong sao con trai của mình có thể có được một tương lai xán lạn. Không sai, dùng xương máu của mình để trải thảm cho tương lai của con trai, những điều này có thể Tiêu Mạc Dự không hiểu được... Cũng có thể chàng hiểu, nhưng khoảnh khắc nói ra cha đẻ của Úc Nhi, đã cắt đứt đường sống của Vân

Thư. Nhưng, cách hiểu lòng người cùng với nhìn thấu việc đời của chàng, xem ra lại...thực sự không hiểu...”

Ngụy Lưu giơ tay đặt lên vai Hoa Thái U, tiếp đó ấn xuống, chàng trầm giọng nói: “Tiêu huynh hành sự từ trước tới giờ luôn quang minh lỗi lạc, nếu thật sự đã làm gì đó, ắt cũng đau lòng lắm.”

Hoa Thái U khẽ cười, nàng cười ra hai hàng nước mắt, có điều trước khi nước mắt rơi xuống đất đã bị gió lạnh thổi bay: “Huynh không cần nói đỡ cho huynh ấy, cũng không thể nói đỡ được. Mấy tháng gần đây, muội càng ngày càng hiểu huynh ấy, cũng ngày càng hiểu gánh nặng trên vai huynh ấy. Để chống đỡ Tiêu gia lớn là vậy, có rất nhiều điều bất lực, có rất nhiều việc không thể không làm. Thậm chí đến cả muội cũng không có cách nào giống như trước đây, chỉ quan tâm tới việc của bản thân. Do vậy, lần này muội mới nóng vội ra mặt, bức tử Tiết Ngưng. Rốt cuộc cô ta vẫn là dòng giống nhà chàng, có giao tình thâm sâu với chàng. Thực ra, muội không muốn làm khó chàng, không muốn làm cho gánh nặng trên vai chàng nặng thêm.”

Hoa Thái U hít dài một hơi, rồi nhấn mạnh từng từ: “Đã không còn cách nào giữ được sự trong sạch như ban đầu, vậy thì muội bằng lòng trở nên xấu xa cùng với huynh ấy.”

Mắt Ngụy Lưu như co lại, chàng chậm rãi rút bàn tay đang đặt trên vai nàng ra, tiếp đó nắm chặt tay, đút vào tay áo, ánh mắt lạnh lùng rời khỏi gương mặt đang tràn ngập quyết tâm của nàng, cuối cùng dừng lại trên chiếc trâm “Huyết Ngọc Kê” trên mái tóc nàng: “Đã không oán, không hối hận, tại sao còn buồn?”

Hoa Thái U lau nước mắt nói: “Muội sợ huynh ấy sẽ đẩy muội ra, bởi vì, muội đã mất đi tính cách ban đầu.”

“Nếu Tiêu huynh thật sự làm như vậy, còn đáng để muội phải trả giá, đáng để muội đau lòng vì huynh ấy không?”

“Nói là vậy...”

“A Thái, nếu muội đã lựa chọn rồi, thì đừng nên sợ hãi rụt rè như vậy.”

Chiếc cằm chẻ của Ngụy Lưu lúc này bỗng trở nên rõ nét, giống như dáng người thẳng tắp của chàng vậy, tràn ngập sức mạnh khiến người khác phải tin phục: “Muội nói không sai, có thể tất cả mọi việc mới chỉ là bắt đầu. Theo ta biết, Thái tử rất có thể không có con được nữa, điều này có nghĩa Ưc Nhi là hy vọng duy nhất của ngài. Còn nữa, hai ngày trước ta vừa nhận được tin từ kinh thành truyền tới, thuật trùng độc đã diệt trừ mấy chục năm nay dường như đang lặng lẽ vươn vòi trong hoàng thất.”

Hoa Thái U thất thanh: “Trùng độc?”

DU THÁI HOA

Lập Thệ Thành Yêu
www.dtv-ebook.com

Chương 14+4

Hoa Thái U thất thanh: “Trùng độc?”

“Đúng vậy, trong đó có một loại rất khó luyện, cũng là loại thâm độc nhất, loại trùng độc này dùng người làm vật nuôi, sau đó hạ trùng độc cho người có quan hệ thân thích. Một khi thành công, thì cả chủ nuôi và người bị hạ trùng độc sẽ có liên quan sống chết. Chỉ cần người nuôi trùng độc chết, thì trùng độc sẽ tự phát tác, người bị hạ trùng độc không ngoài một tháng cũng sẽ chết theo. Hành động lần này của Tiết Ngưng cô nương, rất có khả năng là nhận chỉ thị đặc phái của tam thái tử, tới biến Úc Nhi làm vật nuôi, từ đó thần không biết quỷ không hay hại chết thái tử. Cho dù sau này có thật sự truy cứu ra chân tướng sự việc, tên đầu sỏ là biểu muội của Tiêu huynh, tới lúc đó cả Tiêu gia khó tránh được tội, có thể nói là một mũi tên trúng nhiều đích. May mà, Úc Nhi có đại sư Loan Lai cùng Cao Lương Địa hai cao thủ tuyệt đỉnh bảo vệ, khiến Tiết cô nương không có cách nào hạ độc. Có lẽ chính vì nguyên nhân này, chúng mới không đợi được mà liều mạng như vậy.”

Hoa Thái U chỉ cảm thấy toàn thân bị bao quanh bởi cái lạnh không thể nói được bằng lời kia: “Nhất định...phải là quan hệ cùng huyết mạch?”

“Không cần phải quan hệ cùng huyết mạch dường như cũng có thể, nhưng có lẽ hiệu quả sẽ giảm đi. Ví như thời gian chết sẽ kéo dài hơn, nhưng vẫn sẽ tương ứng, mức độ trùng độc sẽ tăng lên, do vậy sẽ phải chịu nhiều đau khổ hơn.”

Ngụy Lưu đang giải thích, phát hiện có gì đó không ổn, liền vội càng đỡ lấy Hoa Thái U: “A Tháo, nàng sao vậy, lạnh lắm à?”

“Thường Ly..”

Hai hàm răng của Hoa Thái U bắt đầu va lập cập: “Không cứu được sao? Trúng loại trùng độc này, thật sự vô phương cứu chữa sao?”

Ngụy Lưu gắng tỏ ra bình tĩnh: “Vạn vật trong thiên hạ tương sinh tương khắc, không có bệnh nào không chữa được và cũng không có loại độc nào không giải được, thuật trùng độc cũng như vậy thôi.”

Hoa Thái U trong giây lát giống như một người chết đuối vớ được cọc, nàng nắm chặt tay Ngụy Lưu: “Vậy huynh giúp muội điều tra xem cứu như thế nào nhé!”

“Tại sao? Là người quen muội trúng hay là muội?”

“Không phải không phải không phải! Muội...muội chỉ là hiếu kỳ thôi.”

“Được.”

Ngụy Lưu ngừng lại một lát, chàng dùng hơi ấm lòng bàn tay mình sưởi ấm cho bàn tay lạnh cóng của Hoa Thái U: “Ta đã từng nói qua, phạm là những việc nàng muốn làm, ta đều sẽ giúp nàng làm.”

“Cảm ơn huynh...”

Hoa Thái U lúc này giống như đã mất hết sức lực, nàng mềm oặt dựa vào trước ngực Ngụy Lưu, tiếp đó nói bằng giọng lẩm nhẩm chỉ bản thân nàng mới có thể nghe thấy: “Chắc chắn là muội đã nghĩ ngợi lung tung rồi...cô ấy yêu chàng, làm sao nhẫn tâm hại chàng chứ...nhưng tại sao Liễu Âm lại phải lừa muội, tại sao không dám nói thật về trùng độc cho muội biết.”

Ngụy Lưu một tay cầm ô, tay còn lại ôm chặt lấy Hoa Thái U, mấy lọn tóc đen bị gió thổi bay, chốc lát mới xòa xuống che luôn đôi mắt buồn xa xăm...

Những ngày sưa đó, sơn trang Tiêu gia tổ chức tang lễ cho Tiết Ngưng. Người tới viếng đông không kể xiết, đương nhiên Tiêu Kim Lâu cũng cử đại diện đến phúng viếng. Có điều Hoa Thái U không đi, cả ngày chỉ ở lì trong Đại viên, lúc chơi với Úc Nhi, lúc nói chuyện với Loan Lai, thỉnh thoảng lại trêu ghẹo Cao Lương Địa, xem ra hiện giờ nàng lại khôi phục lại cuộc sống tiêu dao vô công rồi nghề, chỉ biết ăn rồi chờ chết trước kia. Ngày nào trông nàng cũng hớn hờ, xem ra sống cũng ổn.

Trong thời gian này, Ngụy Lưu không hề tới Tiêu Kim Lâu. Liễu Âm thì giống như sợ tới mức bốc hơi trước câu nói “Được thôi” của chàng, kể từ ngày đó sau khi bỏ chạy thực mạng thì cũng không thấy tin tức gì nữa.

Còn Tiêu Mạc Dự, chưa từng xuất hiện qua, và cũng chẳng nói năng gì.

Những ngày tuyết rơi lất phất cuối cùng cũng dừng, hôm nay linh cữu của Tiết Ngưng sẽ được chuyển về quê nhà an táng.

Hoa Thái U sau một hồi chờ dẫn nhìn bầu trời trong xanh, liền một mình quất ngựa phi về sơn trang, mở cửa phòng Tiêu Mạc Dự, thư phòng này chỉ có nàng và Tiêu Mạc Dự mới có thể tự do ra vào.

Hầu như tất cả mọi người trong sơn trang đều đang bận rộn với việc thu dọn hậu tang lễ, do vậy khu nhà tĩnh lặng lạ thường, thêm vào đó Tiêu Mạc Dự cùng các thuộc hạ đều đã ra ngoài thành đưa tang, lúc này khu nhà yên tĩnh tới mức mang hơi hướng chết chóc.

Mọi sắp đặt trong thư phòng không có gì thay đổi, bao gồm những cuộn sách, giấy viết thư được chất đống như núi trên bàn làm việc, xem ra rất rối nhưng thực ra không loạn một chút nào.

Điều khác biệt duy nhất là trong không khí thoang thoang mùi hương của sách mực trước đây, dường như quên cả mùi thuốc nữa.

Hoa Thái U mở cửa phòng, đi thẳng tới trước giá sách, tiếp đó mở ô cửa bí mật ra.

Đồ để trong đó vẫn được chia thành hai phần gọn gàng, nhưng dường như phần bản thảo tranh đã dày lên rất nhiều.

Hoa Thái U lấy bức tranh ở trên cùng, mở ra, trong hình là một bà cụ trông rất cao quý, tuy tóc đã bạc trắng, nhưng đường nét quắc thước, lưng vẫn thẳng, đang vui vẻ nhìn đám trẻ con đang chơi đùa ở phía xa.

Nhưng lại giờ một bức bản thảo nữa, vẫn là bà cụ đó, có điều trông bà trẻ hơn, ngồi trong sảnh đường cười rạng rỡ, đang giơ tay đỡ lấy chén trà của đôi tân lang tân nương đang dâng lên.

Hoa Thái U sững người một lát, nàng giơ tay vuốt ve khuôn mặt mình.

Nàng liền rút đại ra một bức từ trong tệp bản thảo, vẫn là đôi tân lang tân nương đó, tân nương trong trang phục truyền thống với mũ phượng cùng tân lang trong trang phục đỏ đang hành lễ phu thê giao bái, hai người đều đang vui vẻ cúi đầu, không nhìn rõ mặt.

Nhưng Hoa Thái U vẫn có thể nhận thấy, tân nương kia là nàng, còn tân lang, lại không phải là Tiêu Mặc Dự.

Mấy chục bức tranh, nhưng dường như đã phát họa cả đời Hoa Thái U.

Chắc chàng muốn dùng tranh để ghi lại mọi chặng đường trong đời nàng? Nhưng, tại sao lại sốt sắng vẽ trước mười mấy năm trong tương lai như vậy? Không những thế, trong cuộc đời nàng sao lại không có bóng hình của chàng...

Đang lúc thất thần, chợt Hoa Thái U nghe thấy tiếng động vọng tới, nàng quay đầu lại, chỉ thấy một con bồ câu đang đập cánh bay về phía cửa sổ.

Nhận ra đây là con bồ câu đưa thư chuyên được dùng để truyền tin quan trọng được Tiêu Mạc Dự nuôi dưỡng, nàng liền mở cửa cởi ống sắt đựng tin bí mật được buộc trên chân chim. Nàng cầm cái ống, do dự hồi lâu, cuối cùng quyết định lấy mẫu giấy nhỏ ở bên trong ra.

Nội dung mẫu giấy rất đơn giản, chỉ có một câu ngắn gọn...

“Cách giải trùng độc đã có manh mối, thuộc hạ lại một lần nữa nhắc nhở công tử, nhất định phải giữ tính mạng cho chủ nuôi, nhớ kỹ.”

Người đề tên: Cố Ý

“Tỷ tỷ thật sự muốn muội chết sao?”

“Tỷ tỷ thật sự sẽ không hối hận chứ?”

“Từ đầu tới cuối, muội chỉ có một mục đích, đó chính là được cùng ở bên biểu ca.”

Hoa Thái U nhìn cây trong sân, đột nhiên cảm thấy trời đất quay cuồng, tới lúc nàng phản ứng lại, không biết mình đã ngồi bệt trên đất lạnh từ lúc nào.

Thì ra, từ lâu Tiêu Mạc Dự đã biết về chuyện trùng độc, đồng thời còn ngầm cử Cố Ý tìm cách hóa giải.

Thì ra, sở dĩ Tiêu Mạc Dự để nàng bỏ đi, không phải vì mục đích nào khác, chỉ vì chàng không muốn nàng biết chàng đã trúng độc, không muốn để nàng biết rằng chính nàng đã khơi độc trong cơ thể chàng, nàng đã tự tay mình cắt đứt đường sống của chàng.

Thì ra, đây mới chính là mục đích của Tiết Ngưng.

Mặt trời lặn dần về phía tây, nhiệt độ càng lúc càng giảm.

Hoa Thái U cố gắng đứng dậy trước khi hoàn toàn bị đóng băng, nàng khẽ làm động tác điều hòa hơi thở, rồi cất bước có phần cứng nhắc ra khỏi thư phòng, đang đi ra bỗng chạm mặt một người.

Quận chúa An Dương mặc váy trắng, khoác áo choàng cũng màu trắng, nhẹ nhàng đi về phía nàng, trên khuôn mặt kiêu sa dường như vẫn phảng phất nét đau buồn vẫn chưa tan hết.

“Tại sao bà chủ Hoa không đi tiễn Tiết tỷ týtới nơi an nghỉ cuối cùng?”

Hoa Thái U đưa mắt nhìn xung quanh không có người, nên cũng chẳng muốn nói lời khách sáo vòng vèo, nàng trực tiếp hỏi lại: “Quận chúa đặc biệt tới tìm dân nữ?”

“Bà chủ Hoa quả nhiên mau mồm mau miệng.”

An Dương dừng lại cách nàng hai bước, những ngón tay ngọc ngà thon thả đang ôm một chiếc lò giữ ấm tay được thiết kế tinh xảo: “Đa vậ ta cũng không vòng vo nữa, cái chết của Tiết tỉ tỉ chắc có liên quan đến người?”

Hoa Thái U đưa bàn tay đã lạnh cóng lên miệng hà hơi mạnh mấy cái, rồi thản nhiên hỏi lại: “Quận chúa nói vậy là sao?”

An Dương nhìn Hoa Thái U thoải mái không câu nệ, đôi lông mày thanh tú khẽ nhíu lại, giọng điệu cũng không còn vẻ lạnh lùng xa lạ vốn có của mình, bỗng chốc trở nên sắc lẹm chưa từng thấy: “Bởi vì ta hiểu tỉ ấy, bởi vì ta biết tỉ ấy sẽ chết trong tay người.”

Hoa Thái U ngừng hà hơi, nàng đưa mắt liếc nhìn, ánh mắt ghê gớm sắc sảo của nàng khiến An Dương lùi về sau nửa bước: “Nói vậy, mọi việc muội ấy làm đều nằm trong tay quận chúa? Có lẽ quận chúa và thành chủ tình cờ gặp muội ấy trên đường, chắc cũng đã nằm trong kế hoạch đã định sẵn của các người? Rất có thể, trùng độc hiểm độc kia cũng là quận chúa đưa cho muội ấy?”

An Dương nghe thấy vậy thất kinh hỏi lại: “Ai nói cho người về chuyện trùng độc vậy?”

“Đương nhiên dân nữ có nguồn tin riêng của mình, không cần quận chúa phải lao tâm.”

Hoa Thái U tiến sát lại gần An Dương, tiếp đó quan sát dáng vẻ nhỏ nhắn nhưng quý phái kiêu diễm của đối phương, tiếp đó nói với An Dương bằng chất giọng đầy sát khí: “Dám hỏi quận chúa cách hóa giải trùng độc là gì?”

An Dương rốt cuộc cũng không phải nữ thường tình, cơn hoảng loạn ban đầu đã qua đi, nàng ta đã bình tĩnh trở lại, lúc này khẽ hất cằm toát ra khí thế lạnh lùng bất cần: “Cách hóa giải đương nhiên ta có rồi, chỉ có điều...”

Không để An Dương nói xong, Hoa Thái U đã mất kiên nhẫn ngắt lời: “Bớt nói dài dòng đi, quận chúa muốn điều kiện gì?”

An Dương đột nhiên bật cười: “Bà chủ Hoa thông minh như vậy, sao lại có thể không biết chứ?”

“Quả nhiên là vậy...”

Hoa Thái U nghiêm túc nghĩ một lát, rồi nói tiếp: “Không biết chừng, trùng độc đó cũng không phải là quận chúa đưa cho muội ấy, tác dụng ban đầu của quận chúa chỉ là tìm cơ hội để muội ấy danh chính ngôn thuận đưa

tới chỗ dân nữ và Tiêu Mạc Dự, để muội ấy có thể thuận tiện ra tay với Ưc Nhi.”

An Dương thắt chặt áo choàng, trầm ngâm một hồi: “Đã nói tới nước này rồi, ta cũng không ngại để người biết rõ hơn một chút. Không sai, trùng độc đó là do tam thái tử cử người giao cho Tiết tử tử, nhiệm vụ của ta trong chuyện này cũng chính xác như người nói. Chỉ có điều, sự việc sau này lại diễn biến ngoài dự liệu của bọn ta. Tiết tử tử muốn để Tiêu công tử cùng xuống suối vàng với tử ấy, không những thế, còn phải làm sao để chính tay người tiễn họ lên đường. Cho nên, tử ấy mới phối hợp với bọn ta để thực hiện mưu đồ. Ta nghĩ, chắc chắn Tiết tử tử rất yêu Tiêu công tử và cũng hận người tới tận xương tủy.”

Tuy đã biết đoán trước được mọi chuyện, nhưng khoảnh khắc mọi thứ được chứng thực, vẫn gây chấn động đủ để dồn người ta xuống vực sâu muôn trượng.

Hoa Thái U nhắm mắt, gắng hết sức để đánh tan làn sương đen mù mịt trước mắt: “Từ lâu quận chúa đã biết muội ấy làm trái mệnh lệnh, hạ độc với Tiêu Mạc Dự, tại sao không ngăn cản?”

An Dương che miệng cười: “Tại sao phải ngăn cản chứ? Tử ấy hành sự theo kế hoạch đương nhiên là rất tốt, nhưng nếu có tự làm theo ý cũng chẳng ảnh hưởng gì tới ta, thậm chí lại càng có lợi hơn. Biểu ca thành chủ của ta vì người mà kháng lại chỉ định hôn nhân của hoàng thượng cho bọn ta, vậy thì Đốc vương phủ ta chỉ còn mỗi đường liên hôn với Tiêu gia mà thôi. Nếu phải so sánh giữa việc đốc túi đánh ván bạc cuối cùng làm theo lời của tam thái tử cùng với việc liên hôn với Tiêu gia để có thể nắm quyền tới hơn một nửa huyết mạch kinh tế của cả nước, thì xem ra lựa chọn thứ hai mới là lựa chọn tốt nhất. Nói ra thì mọi chuyện bị đẩy tới nước này căn bản chính là do người tạo ra. Đây là cái mà người ta gọi là làm điều ác không thể sống.”

An Dương khẽ lách người, nghiêng đầu nhìn bầy chim đang bắt mồi bên ngoài trời tuyết, âm thanh vui tai mang chút tàn nhẫn: “Thuốc giải của loại trùng kia chỉ có một mình ta nắm giữ, không những thế trong cả gầm trời này, chỉ có một viên này mà thôi, bởi những viên khác đã bị ta hủy hết rồi. À phải rồi, nếu muốn chế lại, ít nhất phải mất ba năm, tin ta đi, Tiêu công tử tuyệt đối không còn mạng để có thể chờ tới ngày ấy đâu.”

“Quận chúa hoàn toàn không yêu chàng, hà tất gì phải khổ...”

Hoa Thái U cảm thấy câu nói này của mình quá thừa, do vậy chưa nói xong đã tự cười giễu cợt: “Hôn nhân của hoàng thân quốc thích vốn là một cuộc giao dịch. Mới xa rời môi trường này chỉ hơn một năm, dân nữ đã trở nên ngây thơ như vậy đấy.”

An Dương bất cần tham: “Người vốn không phải người thuộc thế giới của bọn ta.”

“Đúng vậy, cho nên dân nữ có thể đoán được, cũng có thể hiểu được những gì các người nghĩ hay làm, có điều lại không thể nào chấp nhận được. Ví như, dân nữ thực sự cảm thấy khó hiểu, quận chúa luôn miệng gọi Tiết Ngưng là tử tử, nhưng lại giương mắt nhìn muội ấy rơi vào một trò cười bi thảm. Cho tới lúc chết muội ấy vẫn ngỡ mình đã thành công, người muội ấy đem lòng yêu thương không lâu nữa sẽ gặp lại muội ấy nơi địa phủ, trong thế giới này, muội ấy không thể có được huynh ấy, vậy thì người khác cũng phải như vậy. Kết quả lại hoàn toàn bất ngờ, bản thân muội ấy từ đầu tới cuối chỉ là một câu chuyện cười may áo cưới cho tình địch lấy chồng.”

“Những người như chúng ta, vốn không tồn tại cái gọi là tình tử muội thật sự. Huống hồ, ta đâu có tự tay giết chết tử tử ấy, mọi việc đều là do tử tử tự lựa chọn mà thôi.”

Đột nhiên An Dương cao giọng, liền sau đó lại ngậm chặt miệng, ngửa đầu nhìn những con chim đang bay lượn trên không trung, tới lúc cất lời một lần nữa, giọng nói đã khôi phục điệu chậm rãi: “Chí ít Tiết tỉ tử cũng được ngậm cười khi chết.”

Hoa Thái U định hồi tưởng lại bộ dạng của Tiết Ngưng lúc chết, rồi cuộc xem xem cô nàng có cười hay không, nhưng nàng chỉ nhớ mang máng sau khi Tiết Ngưng ngửa cổ uống cạn chất lỏng trong cái cốc kia, liền chỉ nghe thấy một tiếng rơi khẽ của chiếc cốc xuống đất, cùng ánh sáng lạnh lẽo phát ra của những mảnh vỡ đó, sắc lẹm như dao...

“Bà chủ Hoa, những điều cần nói ta đã nói hết rồi.”

An Dương thu mắt lại, lặng lẽ nhìn Hoa Thái U, lạnh lùng buông một câu từ đôi môi đỏ mọng: “Đối với Tiêu công tử, người định cứu hay là không cứu đây?”

Cứu hay không cứu dường như căn bản không phải là vấn đề nữa rồi.

Hoa Thái U cười méo mó: “Hiện giờ cho dù dân nữ có nằng nặc quần lấy Tiêu Mặc Dự, e là chàng cũng không đồng ý.”

An Dương lạnh lùng: “Còn chưa đủ!”

“Ý quận chúa muốn dân nữ chủ động rời xa chàng, tốt nhất để chàng hận dân nữ, cắt đứt hoàn toàn mọi liên quan giữa dân nữ và chàng. Đồng thời, vĩnh viễn không bao giờ gặp lại, đúng không?”

“Nói chuyện với người hiểu biết, đúng là không hao sức. Dựa vào bản lĩnh và sự khôn khéo của bà chủ Hoa, ta nghĩ để làm được điều này chắc không khó lắm nhỉ?”

“Đương nhiên không khó.”

Hoa Thái U khẽ lay lớp tuyết đè nặng trên thân, sau đó xoay người cười với An Dương: “Ví như, dân nữ có thể thành hôn với Thường Ly. Muốn một người đàn ông nhanh chóng biến tình yêu đối với mình thành nỗi hận, thực ra rất đơn giản, chỉ cần phản bội chàng là xong.”

An Dương nghe thấy vậy lặng người, vừa hay có cơn gió thổi tới, thổi bay chiếc áo choàng của cô, bàn tay ngọc ngà đang ôm lò sưởi lộ ra, những móng tay được cắt tỉa cẩn thận dù được sơn đỏ nhưng dường như vẫn lơ mờ hiện sắc xanh.

Hoa Thái U lạnh lùng nhìn An Dương: “Mục đích của Tiết Ngưng là được mãi mãi ở bên Tiêu Mạc Dự. Còn mục đích của quận chúa, thì chỉ là không muốn dân nữ ở bên cạnh Tiêu Mạc Dự. Còn về mối lương duyên giữa Đốc phủ và Tiêu gia, dường như không tỏ ra quan trọng lắm. Người nói Tiết Ngưng hận dân nữ, nhưng trên thực tế lẽ nào người không phải như vậy? Chỉ có điều, mọi ấy là vì Tiêu Mạc Dự, còn người, là vì Thường Ly?”

An Dương cắn chặt môi dưới, lúc này sắc môi cùng màu với móng tay, liềm sau đó cô nàng ngược cằm, vẫn cố giữ vẻ cao ngạo: “Người nói không sai, nếu không phải người, biểu ca đã không thoát hôn. Từ khi ta hiểu chuyện, biết sau này sẽ được gả cho biểu ca làm vợ, ta đã yêu huynh ấy, yêu nhiều năm như vậy rồi, kết quả lại bị người hủy hoại hoàn toàn. Đã vậy, ta đương nhiên phải gậy ông đập lưng ông, dường như làm vậy cũng không quá đáng lắm nhỉ?”

“Không quá đáng, đương nhiên không quá đáng chút nào.”

Hoa Thái U gật đầu lia lịa biểu thị sự đồng ý: “Chỉ có điều hoàn cảnh của quận chúa và Ngụy Lưu dường như hơi khác biệt một chút. Tình yêu giữa dân nữ và Tiêu Mạc Dự xuất phát từ hai phía, còn quận chúa và Thường Ly chỉ là yêu đơn phương mà thôi. Cho nên cho dù không có sự tồn tại của dân nữ, huynh ấy chưa chắc đã chấp nhận cuộc hôn nhân này. Ngoài

ra, hậu quả của việc làm này của quận chúa, rất có khả năng quận chúa được gả cho Tiêu Mạc Dự, Thường Ly lấy dân nữ. Trong việc này lại có một điểm khác biệt, bất luận Tiêu Mạc Dự hận dân nữ hay không, thì huynh ấy cũng tuyệt đối không thể yêu người, còn bản thân người, chắc chắn cũng mãi mãi không thể có tình cảm với huynh ấy được, hai người đã được trời định chỉ có thể trở thành một cặp oan gia. Còn về Thường Ly, chỉ ít huynh ấy đã yêu dân nữ, còn về phía dân nữ, nếu không phải dân nữ cũng yêu Tiêu Mạc Dự, không biết chừng có thể thật lòng yêu thương lại huynh ấy, từ đó ngày ngày bên nhau, tình cảm nảy nở, con đàn cháu đống, trăm năm đầu bạc.”

“Câm miệng.”

An Dương nhanh chóng ngắt lời Hoa Thái U lúc này đang thao thao bất tuyệt, tiếp đó xua đuổi đám chim chóc đang kiếm mồi ở xung quanh, khuôn mặt xinh đẹp như ngọc như ngà lúc này đã đỏ lựng vì tức giận, thậm chí giọng nói run lên không kềm chế được nữa: “Khiến ta nổi giận, chẳng tốt đẹp gì đối với người đâu!”

Hoa Thái U nhìn theo đám chim chóc đang hoảng hốt bay tán loạn, thở dài than: “Đúng vậy, dân nữ chẳng qua cố tình già mồm, chọc tức người mà thôi.”

Ngưng lại một lát, lại tiếp tục lên tiếng: “Tiếp sau đây phải làm như thế nào, xin hãy cho dân nữ chút thời gian để nghĩ đã.”

“Người cứ suy nghĩ thoải mái đi, dù sao ta cũng không sốt ruột.”

An Dương tức tối quay người, cất bước bỏ đi.

DU THÁI HOA

Lập Thệ Thành Yêu
www.dtv-ebook.com

Chương 14+5

An Dương tức tối quay người, cất bước bỏ đi.

“Đương nhiên quận chúa không sốt ruột rồi, bởi người đâu có trúng độc.”

Hoa Thái U cong môi giễu cợt, lúc bóng dáng An Dương biến mất ở góc tường, nàng mới giống như đã mệt rũ người, ngồi bệt xuống bồn hoa bị tuyết phủ đầy bên cạnh, lẩm bẩm một mình: “Lẽ nào, mình thật sự chỉ dựa vào ba tấc lưỡi tự lừa mình dối người là có thể xoa dịu bản thân?”

Hoa Thái U nghĩ mãi nghĩ mãi, tròn mười ngày, tới ngày thứ mười một, nghe thấy một thông tin Tiêu Mạc Dự đã kết thúc mỹ mãn những việc liên quan ở Ung Thành, trong tương lai gần sẽ khởi hành về Giang Nam, đi cùng với chàng ngoài đoàn tùy tùng ra, còn có cậu con trai nuôi nữa

Loan Lai một tay bế Ưc Nhi một tay mân mê phím đàn, bắt đầu tiến hành dạy âm luật cho cậu bé: “Xem ra, bản tăng cần mang tiểu thí chủ đi tìm một nơi nào đó để tu dưỡng một khoảng thời gian.”

“Ý của người là, người sẽ tung tin giả để tiện che mắt thiên hạ?”

Hoa Thái U dựa vào cửa sổ, thản nhiên trêu đùa chim: “Chàng cò trống rợp trời đưa hết những người có ý đồ bất lợi đối với Ưc Nhi đi, chỗ chúng ta đây xem ra có thể an toàn hơn nhiều. Tới lúc đó, khả năng cử người tiếp ứng Ưc Nhi cũng sẽ dễ dàng hơn nhiều.”

“Đúng vậy.”

“Việc chàng tin tưởng ta toàn tâm toàn ý bảo vệ Úc Nhi cũng là điều đương nhiên, nhưng tại sao chàng lại tin tưởng người như vậy nhỉ?”

“Duyên phận.”

“Vớ vẩn!”

Loan Lai đánh xong nốt nhạc cuối cùng, liền phất tay áo đứng dậy, độ bóng sáng của cái đầu trọc của hắn như muốn độ sáng với mặt đất phủ đầy tuyết trắng bên ngoài: “A di đà Phật, thiện tai thiện tai. Nữ thí chủ lưu manh dường như đã nghĩ được phương án làm thế nào để phá giải bế tắc rồi?”

Hoa Thái U bị phân tâm, ngay lập tức nhảy dựng lên: “Ngoài cách bị thiêu chết ra, chẳng nghĩ được cách nào cả.”

“Vậy hãy cùng chết với nam thí chủ lưu manh đi.”

“Người dù gì cũng là một hòa thượng, sao lại khuyên giải người ta tự tìm tới cái chết thế?”

“Sinh tức là tử, tử tức là sinh, tuy sống mà như chết, tuy chết mà như đang còn sống.”

“...Nghĩa là thế nào?”

“Phật dạy không thể nói, không thể nói được.”

“Cút!”

Loan lai vừa bế Úc Nhi đi, thì Ngụy Lưu liền tới, đây là lần gặp lại đầu tiên kể từ sau hôm chia tay đó.

Bụi bám đầy mặt, dung nhan tiều tụy, nhưng trên khuôn mặt lại phảng phất nụ cười rạng rỡ.

“A Thái, ta đã về rồi.”

Hoa Thái U suýt chút nữa đã bật khóc vì câu nói trên, nàng lóng ngóng rót trà: “Huynh... đã đi những đâu vậy?”

“Kinh thành.”

Ngụy Lưu mím môi, ghìm giọng: “Xin lỗi.”

Hoa Thái U run tay, làm đổ ấm trà, nước sôi văng tung tóe, làm bỏng tay nàng.

Ngụy Lưu không bước tới giúp, vẫn đứng nguyên tại chỗ nhìn bộ dáng nhếch nhác của nàng: “Thuốc giải của loại trùng độc đó đã bị phá hủy toàn bộ, người trúng độc nhanh thì hơn một tháng, chậm thì chỉ nửa năm sẽ bị chết.”

“Muội hiểu...”

Vừa nói xong câu này, Hoa Thái U nhanh chóng bình tĩnh trở lại, nàng đi tới bồn rửa ở góc phòng, nhúng đôi tay đã ửng đỏ vào làn nước lạnh thấu xương: “Thường Ly, cảm ơn huynh.”

“Điều nàng muốn nói với ta, chỉ đơn giản như thế này thôi?”

“Không thế thì sao?”

Ngụy Lưu nhắm đôi mắt vẫn đỏ, đột nhiên chàng sai bước đến trước mặt Hoa Thái U, vung tay đập mạnh vào bồn rửa, khẽ gằn lên: “Tại sao nàng không cầu xin ta?”

Hoa Thái U cúi đầu, nhìn đống đổ nát dưới chân: “Thường Ly, giày và áo của huynh đều đã ướt rồi, để muội bảo người lấy đi hong khô.”

Ngụy Lưu nắm lấy cổ tay nàng lặp lại một lần nữa: “Tại sao, không cầu xin ta?”

Ngữ khí thay đổi từ chất vấn mạnh mẽ sang than thở bất lực.

“Cầu xin huynh cái gì kia?”

Hoa Thái U ngược mắt, khẽ cười: “Cầu xin huynh thu hồi quyết định từ hôn, xin hoàng thượng ban cho kết hôn một lần nữa, để huynh thành thân với quận chúa An Dương sao?”

“An Dương sở dĩ làm như vậy, đều là vì ta.”

Giọng nói của Ngụy Lưu khàn đặc: “Chỉ cần toại nguyện nàng ấy, Tiêu huynh cũng sẽ không sao, những điều này nàng đều đã biết. Nàng cũng biết, chỉ cần nàng lên tiếng với ta, ta chắc chắn sẽ không từ chối. Tại sao nàng không nói? Lẽ nào...”

Đôi mắt sâu thẳm của Ngụy Lưu thoáng qua vẻ thăm dò: “Lẽ nào nàng lại không bất chấp tất cả vì mạng sống của huynh ấy?”

Hoa Thái U giơ tay chạm vào bộ râu quai nón của Ngụy Lưu: “Thường Ly, huynh yêu An Dương không? Huynh có thật lòng muốn lấy cô ấy không? Huynh có bằng lòng bầu bạn với cô ấy cả đời không?”

“Chỉ cần vì nàng...”

“Nếu chỉ là vì muội...”

Hoa Thái U ngắt lời Ngụy Lưu: “Vậy thì muội gánh vác không nổi đâu, cũng không muốn gánh vác món nợ tình nghĩa này của huynh. Thường Ly, muội là người ích kỷ, sở dĩ không muốn huynh làm vậy, thực ra hoàn toàn không phải là vì muội quá vĩ đại đâu, mà là vì không muốn cả đời này bất an mà thôi. Thứ hạnh phúc mà phải đánh đổi bằng đau khổ của người

khác, chi bằng muội dựa vào bản thân mình. Cho dù hạnh phúc muội có được rất ngắn ngủi.”

Ngụy Lưu đưa ánh mắt tuyệt vọng, không dám tin nhìn nàng, chàng định nói nhưng mất cả tiếng.

Hoa Thái U rút tay lại, lùi về sau một bước: “Thường Ly, huynh giúp muội một lần cuối cùng nhé?”

Ba ngày sau, Ngụy phủ mở đại tiệc tiễn Tiêu Mặc Dự, toan bộ những nhân vật tai to mặt lớn trong thành không phân biệt quan phủ hay thương gia, đều tham dự với tư cách khách quý, thêm vào đó việc treo đèn kết hoa được bố trí khoa học mà sang trọng, khiến trong sự náo nhiệt còn mang không khí vui mừng.

Sau khi các quan khách nô nức vào chỗ ngồi, chờ rất lâu vẫn không thấy bắt đầu buổi tiệc, nghe nói dường như đang chờ một vị khách quý. Mọi người đều rất tò mò, nghiêng đầu ghé tai thảo luận xem rốt cuộc là vị hoàng thân quốc thích nào đại giá quang lâm, mà khiến đường đường thành chủ đại nhân và tất cả các vị quan khách phải cung kính chờ đợi như thế này.

Trong không khí như vậy, bỗng một người áo đỏ xuất hiện ở cổng sân, chậm rãi bước vào từ phía sau, toàn bộ quan khách yên lặng dõi theo.

Người con gái đội mũ phượng, mặc áo cưới, khuôn mặt xinh đẹp, khí chất cao quý, nàng ta vừa mỉm cười vừa khẽ đưa gót sen đi trong sự chú ý của hàng trăm người.

Ngụy Lưu đứng dậy, cười to công bố: “Bữa tiệc rượu hôm nay là vì hai việc, một là rượu tiễn biệt, hai là rượu mừng. Chư vị phải nhớ ngày mai bù thêm một phần quà, nếu không thì, sau này Tiêu gia không cho mua chịu, thì đừng tới trước mặt ta mà khóc lóc tố khổ đó.”

Đám quan khách đều là những người tinh anh hiểu biết nhân tình thế thái, vừa nghe thấy câu trên, bất kể hiểu hay không, toàn bộ đứng lên chúc mừng, cả hội trường náo nhiệt hẳn lên, không khí vui vẻ tràn ngập.

Ngụy Lưu tranh thủ thời cơ tuyên bố bắt đầu buổi tiệc, đám người hầu kẻ hạ bước vào theo hình xương cá, do vậy mọi sự chú ý đều tạm thời chuyển dịch, không ai phát hiện sự khác thường của tân lang.

Tiêu Mặc Dự từ đầu tới chân giữ trạng thái mặt lờ đờ như bị sét đánh, chỉ biết ngồi bất động ở đó, nhìn không nháy mắt Hoa Thái U xuất hiện trong trang phục cưới đỏ, tiến lại gần rồi dừng lại.

“Một năm trước thiệp đã tự bỏ chàng, hiện giờ, thiệp lại lấy chàng. Trước mặt bao nhiêu người thế này, chàng đồng ý lấy cũng phải lấy, không đồng ý lấy cũng phải lấy thôi. Dù sao nếu chàng dám không chấp nhận, thiệp sẽ lập tức biến hôn trường thành chốn động phòng hoa chúc ngay.”

Sau khi Hoa Thái U nói liền ba câu, Tiêu Mặc Dự mới xem như có phản ứng, chàng chống tay vào bàn chậm rãi đứng vậy, rõ ràng chưa uống giọt rượu nào, nhưng lại giống như đã say tới mức đứng không vững: ‘Nàng...nàng đang làm gì vậy?’

Không biết có phải trùng hợp không nữa, từ trước tới giờ Tiêu Mặc Dự luôn mặc y phục trang nhã hôm nay lại mặc áo bào màu đỏ thẫm, đúng là hợp cảnh hợp tình, khuôn mặt xanh xao của chàng ánh lên chút hồng hào hiếm thấy.

“Thiệp đang thành thân với chàng mà, lẽ nào đến cả điều này chàng cũng không nhận ra?”

Hoa Thái U vừa nói vừa đưa tay rót hai ly rượu: “Đã không còn là lần đầu nữa, vậy thì những nghi thức rườm rà như giấy ăn đỏ này, bái đường này, có thể bớt thì hãy bớt đi nhé! Sau khi chúng ta cùng uống ly rượu giao bôi này, thiệp sẽ là con dâu của Tiêu gia, sẽ là thê tử của chàng.”

Tiêu Mạc Dự nhìn ly rượu đã được đưa tới trước mặt, chất lỏng bên trong cốc phẳng như gương, không có chút gợn sóng nào. Chàng giơ tay, lúc bàn tay chàng gần chạm vào cốc thì chàng chợt rút tay lại, nắm chặt tay, nổi khố do móng tay đâm vào lòng bàn tay truyền thẳng xuống đáy lòng: “Đủ rồi, ta sẽ không diễn vở kịch này với nàng! Dâu con của Tiêu gia, thể tử của Tiêu Mạc Dự ta, tuyệt đối không phải là loại...mưu mô cay độc như nàng.”

“Đã không có cách nào chọn thời gian chết cùng, vậy thì chí ít, có thể lựa chọn phương thức sống.”

Hoa Thái U hòa nhã, mỉm cười, vẫn cầm chắc hai ly rượu, nàng không cao giọng nhưng lại nói rất rõ ràng đủ để Tiêu Mạc Dự nghe được: “Khiến trùng độc trong người chàng phát tác, là tội lỗi không thể cứu vãng cả đời này của thiếp. Nhưng việc cắt đứt đường sống duy nhất của chàng, lại là quyết định thiếp sẽ không hối hận suốt phần đời còn lại. Bởi vì cho dù chàng chỉ còn lại một ngày thôi, thiếp cũng sẽ khiến chàng sống vui vẻ. Bởi vì cho dù chỉ lát nữa thôi chàng sẽ chết, thiếp cũng sẽ khiến chàng ngậm cười ra đi không cần phải lo lắng điều gì.”

“Nàng...sao nàng biết?”

“Chuyện của chàng, sao thiếp lại không biết chứ?”

Thần thái của Tiêu Mạc Dự dần thay đổi từ trạng thái chấn động ban đầu sang thái độ bình thản, chàng không nói gì thêm, chỉ lắng nghe, chàng nhìn chăm chú vào người con gái đang đứng trước mặt, người đang khoác áo cưới lên cho chàng.

“Cá mực nhỏ, thiếp sẽ sinh con trai cho chàng, thiếp sẽ nuôi dưỡng nó thành tài, thiếp sẽ chứng kiến thời khắc nó lấy vợ sinh con, thiếp sẽ giao Tiêu gia cho nó, thiếp sẽ có con cháu đầy nhà, thiếp sẽ trở thành trở thành

một bà cụ tóc bạc phơ nhưng lưng vẫn thẳng băng. Tới lúc cuối cùng, thiếp cũng sẽ mỉm cười ra đi với thân phận là người Tiêu gia.”

“Hoa cải dầu, ta sẽ luôn bầu bạn bên nàng, bảo vệ cho nàng, ta sẽ đợi nàng trên cầu Nại Hà, để cùng nhau chuyển thế luân hồi.”

Tiêu Mạc Dự nhoén miệng cười, chàng giơ tay đỡ lấy ly rượu, hai người lồng tay vào nhau uống cạn.

Trong tiếng chúc phúc reo hò tràn ngập hôn trường, tân lang kéo tay tân nương chạy ra khỏi sân đình, cùng lên ngựa rời vung tay phi nước kiệu.

Cho dù có nhiều chạm bấy nhiêu kế hoạch được giăng ra, thì đều không ngăn cản được những con người yêu nhau thật lòng đến với nhau.

Không biết khi nào sẽ chết, nhưng chí ít có thể biết được một điều, yêu một người, thì phải khiến chàng khi còn ở trên cõi đời này sống vui vẻ không hối tiếc. Cần phải biết, nếu tự nghĩ là đẩy chàng cho người khác sẽ tốt hơn, có lẽ sẽ khiến chàng mãi mãi mất đi nụ cười tự tin kia.

Nhạc kết thúc tiệc cũng tàn, duy nhất còn lại lúc này là nỗi cô quạnh tĩnh lặng sau phút phù hoa huyên ảo.

Ngụy Lưu một mình đứng giữa sảnh đường đèn đuốc sáng rực, nặng nề nhìn bầu trời rộng bao la không trăng cũng chẳng sao.

“Lần này biểu ca may áo cưới cho tình địch, thật là hay à nha.”

An Dương chậm rãi bước tới, cười tươi nói tiếp: “Không biết tâm trạng hiện giờ của biểu ca thế nào?”

Ngụy Lưu nhú nhú mày liếc nhìn An Dương.

An Dương xì mặt, cười nhạt: “Đều là kẻ thua cuộc, hà có gì mà phải mất kiên nhẫn chứ?”

“Thua ư?”

Ngụy Lưu khẽ than dường như không thể nghe thấy, miệng vẫn mím chặt, đuôi lông mày nhếch lên, đứng chắp tay sau lưng. Bóng hình của chàng in xuống mặt đất, giống như một thanh đao đã được tuốt khỏi vỏ.

DU THÁI HOA

Lập Thệ Thành Yêu
www.dtv-ebook.com

Chương 15+1

Type: lemtphan

Tiêu Mạc Dự một lần nữa lại lấy hành động thực tế chứng minh bản chất mù mịt đường sá của mình, chàng cứ một mực quất ngựa trong đêm tối, lúc tảng sáng mới phát hiện ra một thị trấn nhỏ không biết tên, sau đó không chút xấu hổ, trái lại còn tự hào tuyên bố: “Chúng ta chính thức lạc đường rồi!”.

Hoa Thái U tỏ thái độ khinh bỉ đối với thói văn nghệ sĩ tới nước này rồi vẫn không quên sính dùng chữ của chàng, tuy nhiên do thời gian gấp rút nên cũng không phê bình quá sâu sắc. Bởi càng lúc số người đi lại trên đường càng đông, do vậy bộ áo đỏ rực trên người nàng lúc này trở nên quá nổi bật.

Tiêu Mạc Dự lại cảm thấy có phần lãng mạn trong chuyện này: “Nếu có người đi tới hỏi, ta sẽ nói là đây chính là tân nương ta cướp được từ chính nơi cử hành hôn lễ, tân nương trốn theo trai vì tình yêu thật lòng”.

“Trốn theo trai?”

Mũi Hoa Thái U thở phì ra hai làn khói trắng rồi nghiêng mặt liếc xéo chàng: “Chàng có tiền không vậy?”.

“Gì kia?”

“Gì cái gì mà gì? Tiêu đại công tử chàng vì giả thanh cao, trên người từ trước tới giờ đều không mang theo tiền, thiếp lại ăn mặc thế này đương

nhiên cũng không có chỗ để tiền. Chạy trốn theo trai, thiếp nghĩ chàng tự ý đưa thiếp đi lung tung chết đói nơi đầu đường xó chợ thì có.”

Tiêu Mạc Dự bất lực nhìn chân trời phía xa xa: “Không ngờ, cả đời ta lại có lúc rầu rĩ vì tiền thế này”.

Có điều người giàu sở dĩ có thể thành người giàu, chính là chỉ cần vớt một hạt trân châu, vớt chút đồ trang sức trang trí trên cán quạt...cũng đủ để người nghèo no mặc tốt mấy tháng nữa kia, điều này thật đúng với “Câu lạc đà gầy còn hơn ngựa béo”. Không để Tiêu Mạc Dự rầu rĩ lâu, Hoa Thái U liền kéo chàng tới hiệu cầm đồ, chỉ mấy đồ trang sức cùng hai miếng ngọc bội đã đổi lại được một túi bạc nặng chịch.

Sau đó cả hai dùng túi bạc này thuê một căn nhà trong thị trấn, mua một số chăn gối, quần áo và đồ dùng hằng ngày. Sau khi sắp đặt xong xuôi, Hoa Thái U liền ra chợ đi một vòng xách về một giỏ rau, một con gà, hai con cá cùng một chút dầu đèn, củi lửa.

Những việc này đối với Tiêu Mạc Dự mà nói đều là lần đầu trải nghiệm, trên đường đi chàng cứ ngó đông ngó tây nhìn thứ gì cũng thấy mới lạ, gặp thứ gì cũng hỏi, giống như chàng ngốc vậy, khiến Hoa Thái U cảm thấy vô cùng xấu hổ.

Có điều người đẹp luôn gặp may mắn, đặc biệt là một mỹ nam gốc nghềch tuấn tú nho nhã nhường này. Điều này không chỉ có thể thúc đẩy tình mẫu tử cũng như thói mê trai của đám đàn bà con gái, mà còn khiến đám đàn ông con trai thầm nhủ ông trời thật không công bằng.

Nói tóm lại chỉ với một ngày đi với Tiêu Mạc Dự, và cũng chính do chàng mà Hoa Thái U nhận được rất nhiều ưu đãi, lúc này Hoa Thái U đã mất cảm giác mất mặt ban đầu, nàng quyết định từ nay về sau sẽ thường xuyên đem chàng đi đây đi đó, tranh thủ tối đa mục tiêu “mặt tiền ăn cơm không cần mất tiền”.

Sau một hồi chạy ngược chạy xuôi trần đã lên cao, Hoa Thái U sai Mạc Tiêu Dự đi vo gạo, còn mình thì lo việc nhóm bếp.

Một lát sau, Tiêu Mạc Dự phẩn khởi mang rá gạo về, Hoa Thái U vừa liếc nhìn, cảm thấy hơi bồn chồn liền hỏi lại: “Tại sao lại mất đi đâu cả nửa số gạo thế này?”.

Tiêu Mạc Dự vén áo bào lộ ra vết nước in hằn trên mặt giày, tiếp đó nói với Hoa Thái U bằng giọng ung dung: “Vo gạo mà, giữ lại được chừng này gạo, đều là gạo tốt thực sự đó!”.

Chỉ tiếc là, Hoa Thái U không hề bị lay động vì phong thái tuyệt thế của chàng, nàng giã thẳng nắm đấm vào chàng: “Biến ra phòng khách dọn bát đĩa ngay!”.

Tiêu Mạc Dự lui thủi đi ra, chỉ một loáng sau, đã nghe thấy âm thanh loảng xoảng, Tiêu Mạc Dự lại tên tò quay lại: “Ta vốn định rửa qua chén bát cho sạch...”.

Hoa Thái U ăn vận giống phụ nữ bình thường một tay chống nạnh, tay còn lại múa chày cán bột, nghiêng răng nghiêng lợi rít lên: “Đi trái đẽm!”.

Kẻ biết thời thế là trang tuấn kiệt, hảo hán không chịu thua thiệt trước mắt, Tiêu Mạc Dự không nói câu nào ôm đầu lui như chuột.

Lần này quả thực không nghe tiếng động gì, cho nên lúc chàng lại một lần nữa xuất hiện, Hoa Thái U hoàn toàn không có tâm lý chuẩn bị, cuối cùng vẫn bị đả kích thảm hại.

“Hoa cải dầu...”

Tiêu Mạc Dự rụt rè bước tới: “Chúng ta còn có cái chần thừa nào hay không?”.

“Hai chần cho hai người, đã đủ dùng rồi mà.”

“Việc là thế này, bông hoa mẫu đơn được thêu trên vỏ chần sống động như thật, có thể nói nghệ thuật dân gian quả nhiên không thể xem thường, ha ha ha!”

Hoa Thái U dịu dàng nhìn Tiêu Mạc Dự rồi dịu dàng hỏi: “Thế thì sao?”.

“Thì ta muốn xem rõ hơn một chút...”

Tiêu Mạc Dự vừa nói vừa ngoảnh đầu đi chỗ khác: “Muốn xem rõ hơn, thì phải lại gần lửa hơn một chút, gần tới mức, vừa không cẩn thận đã bắt lửa cháy mất rồi...”.

Nói tới đây, chàng đã thành công ra khỏi phòng bếp, cảm thấy đã thoát khỏi nguy hiểm liền to gan lớn mật, vung tay, ưỡn người khoe: “Có điều nàng yên tâm đi, may mà ta vẫn kịp thời cứu được, cho nên chỉ mới bị cháy một chiếc chần mà thôi, nhà mới của chúng ta vẫn an toàn không sao!”.

Tiêu Mạc Dự vừa nói xong, một con dao lao vút tới, sượt qua tai chàng, cắm vào cây hòe ở phía sau.

Lúc ăn tối, Tiêu Mạc Dự ăn rất ngon dưới ánh mắt tràn đầy tình cảm, dịu dàng quyến luyến của Hoa Thái U, chàng thể hiện tự đáy lòng thì vị ngon này người thường liệu có mấy lần được nếm thử.

Tới khi chàng ăn uống xong xuôi, Hoa Thái U dường như vẫn không động đũa chút nào mới vỗ vào đầu như đột nhiên nghĩ ra điều gì, nàng lấy một túi dầu từ trong nhà bếp ra: “Suýt nữa thì quên ở đây còn có chút đồ ăn điểm tâm cùng thịt vịt nướng, để đến ngày mai sợ không tươi nữa, vậy thiếp sẽ chịu ẩm ức một chút, cố gắng mà ăn thôi!”.

Lông mày Tiêu Mặc Dự dựng đứng lên: “Sao ta lại không biết còn có thứ này nhi?”.

“Bởi vì khi mua những thứ này, chàng đang bị cô gái bán cá trên.”

Tiêu Mặc Dự nhớ lại mùi vị thơm ngon của món trên, không kìm được lòng khóc nức: “Hoa cải dầu, là nàng cố ý, nàng cố ý, nàng cố ý thì có”.

Căn nhà hai người thuê tổng cộng có ba gian, một căn bếp cùng một vườn hoa nhỏ, nằm gần mảnh ruộng phía tây nam của thị trấn, xung quanh còn có mấy hộ gia đình sống thưa thớt, nói chung rất yên tĩnh.

Đêm đông không có tiếng côn trùng và sâu bọ, chỉ có tiếng gió lạnh gào thét không ngừng.

Căn nhà tuy đã được xây lâu năm, nhưng rất kín gió nên cũng ổn, cửa chính cửa sổ đóng chặt, đốt lò sưởi, cả căn nhà vô cùng ấm cúng.

Tiêu Mặc Dự không có bút mực giấy nghiên, không có thi từ ca vũ, không có cầm kỳ thư họa cảm thấy vô cùng trống trải và vô vị, chàng hết sờ chỗ này tới chỗ khác, lượn ra lượn vào quanh các phòng khiến Hoa Thái U đang tính toán xem những chuỗi ngày tiếp theo sẽ phải chi tiêu thế nào chóng cả mặt: “Chàng có thể ngồi yên một chút đừng làm phiền thiếp được không vậy? Tự mình tìm việc gì đó mà giết thời gian đi!”.

Tiêu Mặc Dự kéo dài giọng đáp: “Nương tử à, ta không có việc gì làm, phải làm sao đây?”.

“Trộn dưa góp đi!”

“Để ta giúp nàng tính tiền nhé!”

“Chàng có biết gạo mấy xu tiền một cân, xì dầu bao nhiêu tiền một chai không?”

“...Không biết.”

“Chàng có biết một bữa cơm phải đốt bao nhiêu củi, một miếng xà phòng có thể dùng bao lâu không?”

“...Không biết.”

“Vậy làm sao chàng giúp thiếp đây? Đứng sang một bên, đừng làm loạn nữa!”

Vậy là, đại công tử Tiêu gia người hoàn toàn không có một chút kinh nghiệm cuộc sống bình dân nào, bị người bạn đời Hoa Thái U coi thường ra mặt.

Tiêu Mặc Dự cảm thấy bị tổn thương, chàng ôm lấy trái tim tan nát trèo lên giường.

Tới lúc Hoa Thái U tính toán xong, quay ra xem, chỉ thấy chàng nằm nghiêng trên giường, ngủ say mất rồi.

Hoa Thái U khẽ ngồi ở mép giường, cẩn thận gạt mớ tóc lòa xòa trên trán chàng ra, tay nàng chạm vào da chàng, không phải nhiệt độ bình thường mà rất nóng. Gò má chàng nổi cao, chiếc cằm gầy gò khiến đường nét trên khuôn mặt chàng càng trở nên tiều tụy.

Chỉ mới hai mươi ngày chia xa, chàng đã tiều tụy tới mức này.

Nếu sớm biết thế này, thì nàng đã dẹp hết mọi chuyện, đã không chậm trễ tới gặp chàng.

Sớm biết không thể cứu được, thì nàng đã bất chấp tất cả để ở bên chàng, từng giờ từng phút, mãi tới khi...

Lòng Hoa Thái U đau nhói, tay nàng run lên.

Lông mi Tiêu Mạc Dự khẽ rung rung, tiếp đó chàng mở to mắt, đôi lông mày khẽ nhíu dần giãn ra: “Tính toán xong rồi?”.

“Ừ, tiêu tiết kiệm một chút, cầm cự được ba bốn tháng không thành vấn đề.”

“Thế là đủ rồi...”

Tiêu Mạc Dự buột miệng, dường như cảm thấy có gì không ổn, chàng quay người ngồi dậy, nghiêm túc đáp: “Đã tới lúc chúng ta nên làm việc chính rồi”.

Hoa Thái U vẫn đang sững sờ nên nhất thời chưa có phản ứng lại, nàng ngây ngô hỏi: “Gì kia?”.

“Lễ động phòng hoa chúc đã trì hoãn một đêm rồi, bất luận thế nào ta cũng không thể giống như lần trước đâu, miếng thịt kề trước miệng mà không ăn.”

“...Chàng mới là thịt mỡ thì có! Chàng mới béo thì có!”

“Ta béo hay không, nàng phải tự tay kiểm nghiệm mới biết được. Còn về nàng...”

Tiêu Mạc Dự nhìn Hoa Thái U từ đầu đến chân, nghiêm túc nói: “Có một chỗ chắc chắn béo hơn ta!”.

Hoa Thái U làm sao cam chịu nổi nhục kỳ quặc thế này, nàng nổi giận đứng bật dậy, hay tay chống nạnh ngẩng đầu ưỡn ngực: “Mở to mắt của chàng ra nhìn cho rõ đi! Tú bà đây không chỉ có tâm hồn ma quỷ, mà còn có dáng người ma mị nữa kìa!”.

Tiêu Mạc Dự rướn lông mày: “Hả?”.

Chàng giơ tay kéo nàng vào lòng, tiếp đó luồn tay vào cổ áo nàng, di chuyển xuống một chút liền dừng lại: “Lẽ nào, chỗ này của nàng lại không bằng của ta?”.

Toàn thân Hoa Thái U run bắn, nghiêng răng cãi: “Cho dù chàng có tập luyện thành bụng sáu múi thì cũng không so được với thiếp!”.

Tiêu Mạc Dự nghiêng đầu, nghiêm túc suy tính, sau đó rút ra kết luận: “Sáu múi kiểu gì cũng to hơn hai múi một chút”.

“Có điều sáu múi của chàng đều phẳng lì à.”

Hoa Thái U liền thò tay vào áo bào của Tiêu Mạc Dự, sờ soạng một hồi qua lớp áo lót, sau đó trầm ngâm hồi lâu: “Dường như thiếp chỉ sờ được đúng một múi?”.

“Sao lại thế được, nàng thử lại cẩn thận đi!”

“Được thôi!”

Hoa Thái U lại lên giọng nghiên cứu học thuật, tiếp tục thò tay vào lớp áo lót, sờ soạng mấy lượt cẩn thận, cuối cùng thành khẩn nói: “Chính xác chỉ có một múi”.

Tiêu Mạc Dự chỉ cảm thấy bụng dưới của mình bị nàng sờ đi sờ lại tới mức giống như có lửa thiêu đốt, cố gắng kìm chế nói: “Cảm nhận tay của nàng thật chẳng chuẩn chút nào, chi bằng cứ trực tiếp dùng mắt nhìn đi!”.

Vậy là Hoa Thái U vô cùng ngoan ngoãn quan sát cẩn thận thân thể chàng, cuối cùng day day mũi gậy đầu lia lia: “Ái chà! Đúng là sáu múi thật”.

Tiêu Mạc Dự vừa được rửa oan phút chốc cảm thấy trời xanh đúng là có mắt, chàng nói liền một mạch: “Nàng đã nhìn sáu múi của ta rồi, bây giờ

tới lượt ta nhìn lại nàng”.

Hoa Thái U vỗ ngực nói: “Chẳng phải hằng ngày chàng vẫn nhìn đó sao?”.

Tiêu Mạc Dự có phần bối rối, liền sau đó thay đổi sắc mặt: “Theo cách nói của nàng, há chẳng phải đàn ông trong thiên hạ đều có thể nhìn?”.

“...Dường như đúng là vậy.”

“Ta muốn nhìn thứ chỉ ta mới có thể nhìn thôi.”

Tiêu Mạc Dự định giở thế sói vồ mồi lao về phía Hoa Thái U liền bị Hoa Thái U lạnh lùng ngăn lại: “Xin công tử hãy chờ một chút, để thiếp tự làm!”.

Sau đó, việc gì đến sẽ phải đến, bản Xuân cung đồ của Hạ tiên sinh cuối cùng cũng có đất dụng võ.

Tiêu Mạc Dự tuy mới bước vào lĩnh vực này, có điều trước đây đã từng nhận được sự dạy bảo chuyên tâm của Hạ tiên sinh, hòa thượng Loan Lai, cộng thêm sự tìm tòi của bản thân cuối cùng cũng đi đúng đường.

Còn Hoa Thái U thì dễ dàng hơn một chút, nàng chỉ cần làm theo những nội dung được dạy bảo trong tác phẩm nổi tiếng của Hình ma ma, phối hợp với các tư thế được vẽ trong Xuân cung đồ là được, thỉnh thoảng còn lên tiếng chỉ dạy Tiêu Mạc Dự.

Vậy là hai con người lần đầu nếm trải mùi vị mây mưa sau khi đã phải đi rất nhiều đường vòng nhưng cuối cùng đã không tạo thành bất kỳ ám ảnh tâm lý nào, trải qua nỗi đau ban đầu, cuối cùng cả hai đều lên đỉnh.

DU THÁI HOA

Lập Thệ Thành Yêu

www.dtv-ebook.com

Chương 15+2

Sau khi xong việc, Hoa Thái U chỉ vào những vết bầm tím trên người mình tố cáo: “Cá mực nhỏ, chàng một chút nho nhã cũng chẳng có, trên giường chẳng chút nghệ sĩ gì, rõ ràng đúng là loại cầm thú!”.

Tiêu Mạc Dự không kém cạnh vạch dấu răng in trên xương quai xanh, cùng vết cào sau lưng và vết bầm tím trên vai: “Hoa cải dầu nàng rõ ràng là sói ác đầu thai, lão hổ chuyển thế!”.

“Chàng khiến xương cốt của thiếp sắp long ra tới nơi rồi!”.

“Nàng căn bản chỉ muốn ăn sạch ta, cả da lẫn thịt đến cả xương cũng không tha.”

Hoa Thái U hứ một tiếng rồi lao tới: “Vậy thiếp sẽ ‘ăn’ sạch sẽ luôn, nếu không lại phải chịu tiếng oan”.

Tiêu Mạc Dự mở rộng vòng tay ôm lấy nàng: “Còn ‘ăn’ nữa? Nàng không sợ ‘ăn’ nhiều quá sẽ không chịu nổi sao?”.

“Thế thì phải xem xem chàng phải có bản lĩnh đó không đã.”

Hai người lại quần quýt lao vào nhau cho tới lúc trời hừng sáng.

Sự tồn tại của chuyên gia nửa mùa như Hoa Thái U, khiến đời sống vợ chồng của hai người dần ổn định trong thị trấn nhỏ kia.

Cứ cách ba bốn ngày, hai người lại cùng nhau đi bộ xuống thị trấn mua thêm một vài thứ đồ, ví như những đồ ăn hằng ngày, gia vị hay bút,

mực, nghiên, giấy cùng các loại thuốc...

Do Tiêu Mạc Dự dường như có yêu cầu gần như quá khích và cố chấp đối với bút, mực, giấy, nghiên, nên khi chọn mua những thứ này chàng chẳng hề tỏ ra ngổ chúi nào, điều này trực tiếp dẫn tới bà chủ tiệm đang nằm trong nguy cơ tiền mẫn kinh luôn tỏ ra khó chịu, do vậy không chỉ không giảm giá trái lại còn nâng giá lên.

Hoa Thái U - người phụ nữ nội trợ gia đình chỉ cho phép tình hình thâm hụt hầu bao này xảy ra một lần. Những lần đi chợ về sau, nàng và Tiêu Mạc Dự đều chia hai đường, một đường đi mua giấy bút, một đường đi mua thuốc, sau đó gặp lại ở chợ, một người phụ trách bị trêu ghẹo một người phụ trách hưởng lợi. Cuối cùng, đôi vợ chồng tay trong tay đi về nhà.

Về tới nhà, việc đầu tiên Hoa Thái U làm là phân loại xếp đặt các loại túi to túi nhỏ, tiếp theo đó liền bắt đầu rửa rau, vo gạo, nhóm lửa chuẩn bị nấu cơm. Tiêu Mạc Dự sau một lần nhóm lửa suýt nữa sặc chết, liền bị cách ly triệt để sau cửa phòng bếp, chỉ có thể nằm bò trên bậu cửa sổ trong phòng khách, giương mắt nhìn Tiêu phu nhân bận rộn ngược xuôi.

Sau nhiều lần trải nghiệm thực tiễn, Hoa Thái U cho rằng trình độ nấu nướng của bản thân đã tiến bộ vượt bậc, hiệu suất tăng cao rõ rệt, tuy đôi lúc về mặt mỹ quan cũng có chút khiếm khuyết, nhưng về mặt thực cảm dường như có thể đạt mức hoàn mỹ. Tiêu Mạc Dự kiên định là do cơ quan cảm nhận vị giác của cả hai đã bị phá hủy toàn bộ, mất luôn chức năng phân biệt ngon dở.

Có điều bất luận thế nào, mùi vị cơm canh Hoa Thái U nấu, đã in dấu sâu đậm trong trí nhớ Tiêu Mạc Dự, mãi mãi không thể xóa nhòa.

Lúc rảnh rỗi, Tiêu Mạc Dự vẫn đánh đàn, làm thơ như cũ, thỉnh thoảng vẽ một hai bức tranh, lúc nổi hứng liền chơi mấy ván cờ với Hoa Thái U. Ban đầu, cho dù chàng cố tình nhường mười mấy nước nhưng rất

cuộc Hoa Thái U vẫn thua. Sau này, tuy vẫn thua, có điều chàng không nhường nhiều nước cờ nữa, số lần nhường nước đi cũng giảm đi, cuối cùng chỉ còn nhường ba nước, rốt cuộc nàng vẫn thua, luôn léo nhéo chẳng hay ho gì, còn từ chối tiếp tục chơi chẳng khác nào tự tìm nhục.

Thực ra, chẳng bao lâu, Hoa Thái U đã có thể đánh cờ vây công bằng, thậm chí còn thỉnh thoảng thắng một ván, chẳng phải do nàng tiến bộ thần tốc, mà là Tiêu Mặc Dự đã không còn đủ tinh lực, để duy trì một ván cờ hao phí tâm lực.

Mùa đông năm nay dường như dài hơn thường lệ, rõ ràng tiết trời đã vào xuân, nhưng thời tiết vẫn không có dấu hiệu chuyển ấm chút nào, dăm ngày ba bữa lại đổ một trận mưa tuyết lất phất.

Sau khi tuyết ngừng rơi, Hoa Thái U lại vào thị trấn mua thêm vật dụng. Sau hơn ba tháng, cư dân của thị trấn nhỏ phần lớn đã quen với nương tử Tiêu gia rộng rãi, cởi mở, thích nói thích cười, có điều mấy lần gần đây không thấy bóng dáng phu quân luôn gắn với nàng như hình với bóng. Theo lời nàng, mấy hôm trước chàng mắc phong hàn nên không tiện ra ngoài.

Nghĩ tới lúc bình thường, vị Tiêu công tử kia tuy phong độ ung dung, tuấn tú vô cùng nhưng thường xuyên ho mấy tiếng, không những thân thể gầy gò, sắc mặt xem ra cũng không tốt lắm, trong mắt của mọi người chàng là một thư sinh yếu đuối bệnh tật đầy mình. Do vậy mọi người nô nức thể hiện sự quan tâm thấu hiểu và an ủi, lúc tính tiền người nào người nấy lại giảm giá rất nhiều khiến Hoa Thái U hớn hờ ra mặt.

Hoa Thái U vừa ra khỏi thị trấn ồn ào, tuyết lại bắt đầu rơi.

Hoa Thái U lò rò về tới góc tây nam thị trấn, thì nhìn thấy một người đang cầm ô đứng chờ ở cạnh bờ ruộng.

Người đó mặc áo bông, trông chẳng khác gì với người dân bản địa, có điều vẻ thanh tú nho nhã vẫn toát ra từ cốt cách, nét phong lưu hiện rõ trên mặt, bất luận ăn mặc thế nào cũng không thể che giấu được.

Còn nữa, vẻ dịu dàng, quyến luyến hàm chứa trong khóe mắt khóe môi chàng đúng là độc nhất vô nhị trong thiên hạ này.

Hoa Thái U khẽ sững người, tiếp đó nàng rảo bước nhanh về phía chàng, nhíu mày trách: “Sao chàng lại ra ngoài? Là do chàng thấy tối qua bản thân mình ho còn chưa đủ nặng hay sao?”.

Tiêu Mạc Dự cười, chìa ô về phía nàng: “Ta đâu phải đi ngắm tuyết rơi đâu, chủ yếu là tới đưa ô cho nàng thôi. Nếu chẳng may nàng bị cảm lạnh, ai sắc thuốc cho ta đây, đúng không nào?”.

“Đúng cái đầu chàng ấy! Chỉ giỏi viện cớ thôi.”

Hoa Thái U lấy ô đẩy về phía chàng, tiếp đó giơ tay phủi hết những bông tuyết rơi trên vai chàng: “Đừng nhiều lời nữa, mau vào nhà đi! Tối nay chúng ta làm món xì dầu cay bát bảo”.

Tiêu Mạc Dự rướn cao mày, nhìn thẳng vào bụng dưới được bao bọc dưới quần áo tầng tầng lớp lớp của Hoa Thái U: “Nàng muốn ăn chua hay là ăn cay vậy? Ta nhớ có một câu nói cổ dường như là ‘Chua trai cay nữ...’ hay là nàng muốn ăn cả hai thứ vậy?”.

“Còn một câu nói nữa là bụng nhọn là con gái bụng tròn là con trai, chàng muốn để thiệp bụng nhọn hay tròn hay là vừa nhọn vừa tròn đây?”

Tiêu Mạc Dự sờ cằm trầm ngâm một lát: “Có thể vừa nhọn vừa tròn được không?”.

Hoa Thái U giận dỗi kéo tay áo chàng rảo bước về phía trước: “Thiếp không chỉ muốn ăn chua ăn cay, còn muốn ăn ngọt ăn đắng nữa! Khẩu vị

của thiếp không cần phải khai hoang cũng đã rất tốt rồi, không giống như người nào kia, đã lớn thế này rồi ăn cơm vẫn cần người khác phải dỗ dành”.

“Hoa cải dầu à, cái này gọi là tình cảm vợ chồng, nàng hiểu không vậy?”

“Không hiểu, thiếp chỉ biết tối nay nếu chàng không ăn hết cơm thiếp xới cho, thiếp sẽ biến chàng thành món mực khô xào xì dầu đấy!”

Tiêu Mạc Dự méo mặt, trông bộ dạng chàng lúc này giống như một đứa trẻ trốn ra ngoài chơi bị phụ huynh tóm tại trận vậy, cả đoạn đường bị Hoa Thái U lải nhải, lôi về không thương tiếc.

Lúc sắp về tới nhà, Tiêu Mạc Dự chợt dừng bước, dùng sức giật mạnh tay, khiến Hoa Thái U không kịp đề phòng nghiêng ngã, vừa hay ngã vào vòng tay chàng: “Hoa cải dầu, nàng nhìn này, những bông hoa tuyết này giống như tơ liễu bay theo gió vậy, bay trên bờ ruộng, hòa vào màu tuyết trắng mênh mang, không để lại bất kỳ dấu vết nào, thật là đẹp”.

Hoa Thái U nhìn theo tay chàng, nhìn cảnh tượng bình thường tới mức không thể bình thường hơn, tiếp đó lại lén đưa mắt liếc nhìn khuôn mặt hưng phấn rạng ngời như đang thưởng thức cảnh đẹp tuyệt diệu, nàng khẽ tựa đầu vào vai chàng, giơ tay ôm chặt eo chàng, cuối cùng cười khanh khách nói: “Đúng vậy, thật là đẹp!”.

Hai người nương tựa vào nhau cùng ngắm tuyết rơi, cùng cầm chung ô, mãi tới khi mặt trời lặn.

Sau khi về tới nhà, việc đầu tiên Hoa Thái U bắt Tiêu Mạc Dự làm là uống một bát canh gừng nóng hổi, tiếp đó lại đốt lò sưởi, nhét chàng vào chăn, cuối cùng mới ra ngoài nấu nướng.

Tới lúc nấu nướng xong xuôi nàng đi vào xem, chỉ thấy Tiêu Mặc Dự đang cuộn trong chăn ngồi trước bàn viết lách.

Ánh đèn vàng lay lắt cả căn phòng, ngón tay cầm bút của chàng vẫn xanh xao, thon thon như trước. Tuy bàn tay vẫn nắm chắc được, nhưng thi thoảng lại run run, chỉ với hai trang giấy mỏng, để viết ra những dòng này, trán chàng đã rịn đầy mồ hôi.

Tới đây chưa bao lâu, Tiêu Mặc Dự đã bắt đầu viết lại tất cả những sự việc xảy ra ở Tiêu gia, giống như bình thường chàng hay xử lý sự vụ vậy, tuy rất phức tạp nhưng lại vô cùng rõ ràng. Tới hôm nay, đã đóng thành tám quyển sách dày.

Những thứ này, là chàng gắng sức để lại cho hậu duệ Tiêu gia sau này.

Nửa tháng trước, chàng lại tiếp tục gửi đi mười mấy bức thư cho những bậc tiền bối tin cậy cùng bạn bè có giao dịch làm ăn thân cận, cùng những lực lượng có thể tin tưởng được trong triều cũng như trên giang hồ, để xác nhận Hoa Thái U có thể thuận lợi tiếp quản đồng thời giảm tối đa gánh nặng của nàng.

Hoa Thái U biết, với sức khỏe hiện tại của Tiêu Mặc Dự không nên lao tâm lao lực như thế này, nhưng nàng cũng biết, nếu không để chàng làm vậy sẽ khiến chàng không yên tâm ra đi.

Nàng cũng từng hứa với chàng, sẽ giúp chàng giữ cơ nghiệp trăm năm Tiêu gia, nàng hiểu, chàng muốn dùng phương thức này để cùng nàng trải qua những gập ghềnh trắc trở trong tương lai.

Do vậy, nàng chỉ có thể tĩnh tâm nghe theo từng việc dặn dò, nhìn từng sự sắp đặt từng bước một của chàng, cùng chàng phân tích tình hình cục diện sẽ phải đối mặt tiếp theo, nên ứng phó hóa giải thế nào.

“Ăn cơm thôi!”

“Ừ.”

Hoa Thái U tiến lại gần gõ gõ vào đầu Tiêu Mạc Dự: “Dở hơi à?”.

“Nàng mới dở hơi thì có.”

Tiêu Mạc Dự cuối cùng cũng được coi là có phản ứng, chàng dừng bút ngẩng đầu, đưa hai tờ giấy cho Hoa Thái U như thể đang hiến dâng vật báu: “Nàng mau xem đi!”.

“Toàn bộ tên những người này sao thiếp chưa từng nghe qua nhỉ? Đều họ Tiêu...”

Hoa Thái U vừa lật giở vừa lẩm bẫm: “Lẽ nào là chi họ bản đại bác cũng không tới của Tiêu gia chàng?”.

“Ngốc quá đi mất.”

Tiêu Mạc dự chép chép miệng biểu thị khinh thường: “Đây là tên của con chúng ta, một trang là tên con trai, trang còn lại là tên con gái. Nàng mau chọn ra một cái tên từ trong đó đi”.

“Chàng hì hục suốt nửa ngày chính là bận việc này ư?”

“Đúng vậy! Thực ra ta đã nghĩ rất lâu rồi, có điều hôm nay mới cầm bút viết ra thôi.”

Hoa Thái U khẽ thở dài, sau đó nàng cười khì ngời sát mép giường, Tiêu Mạc Dự mở chặn cho nàng vào: “Hoa cải dầu à, con của chúng ta dù là con trai hay con gái thì đều sẽ phóng khoáng, hiên ngang, mạnh mẽ, văn võ song toàn, thông minh tuyệt đỉnh cầm kỳ thi họa thứ nào cũng tinh thông...”.

“Chàng nghĩ là để ra thần tiên sao?”

Hoa Thái U hờ qua hờ lại tờ giấy trong tay với vết mực còn chưa khô: “Những cái tên này đều quá phức tạp! Vừa rối rắm lại vừa khó hiểu, nét bút lại còn nhiều nữa, điều này nhất định sẽ lưu lại ám ảnh tâm lý nghiêm trọng đối với em bé của chúng ta khi học viết tên của mình!”.

Tiêu Mạc Dự không phục nói: “VẬY nàng nói ra hai cái tên thử xem”.

“Muốn thiếp nói à, quá đơn giản! Nếu là con gái thì gọi là Tiêu Tàn Thứ, nếu là con trai thì gọi là Tiêu Phế Phẩm. Bởi theo cách nói của Hình ma ma, trong tình trạng sức khỏe chàng chưa phục hồi toàn bộ, những đứa con thiếp và chàng sinh ra không phải là tàn tật thì là phế phẩm. Thế nào? Vừa hay lại vừa dễ nhớ, còn dễ viết nữa, thiếp có tài không nhỉ?”

“Ta thấy dường như nàng có thù với con của chúng ta thì phải.”

Tiêu Mạc Dự cúi đầu, khẽ cắn vào dải tai - nơi nhạy cảm nhất của nàng, đồng thời hơi thở thổi ra nóng hổi như ngọn lửa nhanh chóng lan ra khắp nơi: “Tinh thần quật cường của ta, một cột chống trời, thương vàng không đổ, truyền giống đó đi, tất nhiên đứa nào đứa nấy đều là giống tốt”.

Hoa Thái U bắt đầu luống cuống trước hơi thở dồn dập của Tiêu Mạc Dự, nàng cố gắng đẩy chàng ra: “Cá mực nhỏ, chàng đúng là tên lưu manh thối tha! Cho dù muốn làm việc cũng phải ăn no rồi mới làm chứ, nếu không thì làm gì có sức. Ngộ nhờ mới làm được đỡ chùng đã kiệt sức, không tạo ra những hàng thứ phẩm và phế phẩm mới lạ!”.

Tiêu Mạc Dự cười lớn ngả người lên giường, chàng cười tới mức sặc cả lên, một tràng ho nổi lên, vừa ôm ngực vừa cố gắng vẩy vẩy tay: “Nàng ra trước đi, ta dọn dẹp một chút sẽ ra ngay”.

“VẬY chàng mau lên đây.”

“Được thôi.”

Hoa Thái U rời khỏi phòng ngủ ra sân, nàng ngửa đầu nhìn bầu trời đen kịt. Những bông tuyết lạnh lẽo rơi vào mắt nàng, biến thành thứ chất lỏng nóng hổi chảy ra ngoài, lăn vào tóc mai, không còn dấu vết gì nữa.

Trùng độc của Tiêu Mạc Dự lại phát tác rồi, khoảng cách với lần trước thu hẹp lại chỉ còn chưa tới ba canh giờ.

Mỗi lần phát tác, Tiêu Mạc Dự lại mượn cơ đẩy nàng ra chỗ khác, nếu vào ban đêm, chàng lại lặng lẽ chịu đựng một mình.

Chàng không muốn để nàng nhìn thấy bộ dạng đau đớn của mình, cho nên nàng đành giả vờ không biết.

Hai lần đầu phát tác, nàng khăng khăng đòi ở bên cạnh chàng, nàng cứ ngỡ làm vậy có thể chia sẻ một phần đau đớn cho chàng. Nhưng thực tế lại vô cùng phủ phàng, nàng chỉ có thể giương mắt nhìn chàng rõ ràng đã đau tới mức toàn thân run lên, nhưng vẫn cố gắng nhoẻn miệng cười với nàng. Rốt cuộc nàng đã hiểu ra một điều - nếu đã không có cách nào giảm nhẹ được nỗi đau vô đối phương phải chịu, vậy thì hãy để cho chàng một không gian để chàng một mình đối mặt, chí ít có thể khiến chàng không cần cùng lúc đối mặt với nỗi đau, còn phải gắng gượng lo lắng cho cảm nhận của người còn lại.

Có một lần, nàng vừa vờ hỏi: “Dư vị lúc trùng độc phát là thế nào?”.

Chàng cũng nửa đùa nửa thật đáp: “Giống như có một thanh đao sắc nhọn đang chém mạnh vào lục phủ ngũ tạng của mình thôi”.

Nàng lại thắc mắc: “Thật hay giả vậy? Ha ha ha”.

Chàng đáp: “Đương nhiên là giả rồi”.

Nàng lại nói tiếp: “Cá mực nhỏ, thiếp biết ngay chàng lại lừa thiếp mà! Ha ha ha”.

“Hoa cải đầu, nàng cười thật khó nghe quá đi.”

Thực ra nàng biết những gì chàng nói đều là thật.

Chàng cho rằng nàng không thông hiểu lý lẽ, chàng đâu biết trong những tháng ngày vật vạ khắp nơi nàng đã từng học được chút kiến thức từ một vị thầy lang già. Tuy chỉ là chút kiến thức hời hợt, nhưng cũng đủ để nàng không cần đi mua thuốc cùng chàng, cũng có thể hiểu được những vị thuốc chàng kê trong đơn cho mình, dường như toàn bộ đều là những loại thuốc dùng để giảm đau, không những thế liều lượng còn rất nặng nữa.

Tận mắt chứng kiến nỗi đau đớn chàng phải chống lại, trong lòng nàng như có một giọng nói thường trực cất lên: Hãy để chàng đi đi! Hãy giải thoát cho chàng đi! Đừng bắt chàng phải tiếp tục chịu khổ chịu tội nữa, người cứ yêu chàng, quyến luyến chàng như vậy, đối với chàng mà nói, là ích kỷ là tàn nhẫn thế nào không? Có điều, nàng thực sự không nỡ...

Khoảng một tuần trà trôi đi, Tiêu Mạc Dự quần áo chỉnh tề, tinh thần thoải mái bước ra phòng khách, ngoài chút vết máu còn lưu lại trên môi dưới nếu không nhìn kỹ cũng không thể nhận ra, không có chút bất thường nào khác.

Hoa Thái U bưng hai bát cơm, một bát cháo ngoài ra còn một chiếc màn thầu bày ra trước mặt Tiêu Mạc Dự, dịu dàng dỗ dành: “Ngoan, phải ăn hết chỗ này đây”.

Tiêu Mạc Dự cãi: “Nàng đang định nuôi lợn đúng không?”.

Hoa Thái U nhỏ nhẹ đưa đũa cho chàng: “Cho dù chỉ còn thừa một miếng thôi, tối nay chàng cũng không làm việc được đâu đấy!”.

Dưới sự dụ dỗ mơn man ấy, Tiêu Mạc Dự không nói tới lời thứ hai, trực tiếp xắn tay áo bắt đầu chiến đấu.

Hoa Thái U thấy chàng ăn vui vẻ như vậy cảm thấy rất hài lòng, nàng liền cầm đĩa định gắp đồ ăn cho mình, có điều món xì dầu cay bát bảo thơm phức kia vừa gắp ngang qua mũi, liền cảm thấy buồn nôn ghê gớm, nàng vội vàng bịt miệng chạy tới chân tường không ngừng nôn khan.

Nôn hồi lâu mà chẳng nôn ra thứ gì, cuối cùng nàng đứng thẳng lưng, gãi gãi đầu suy nghĩ, tiếp đó quay người, buông một câu đối với Tiêu Mặc Dự lúc này đang trợn mắt há mồm vì không hiểu đầu cua tai nheo thế nào: “Chắc là...thiếp có rồi”.

Sự thật chứng minh, Hoa Thái U đã phát hiện ra mình mang thai bằng cách sáo rỗng như vậy.

Cầm bàn tay Tiêu Mặc Dự - người đang thể hiện rõ cười như thế nào mới là điệu cười của kẻ ngốc, nàng run rẩy nói: “Cá mực nhỏ à, chàng hãy ở bên thiếp, được không?”.

“Ngốc ạ, ta chẳng phải vẫn luôn ở bên nàng sao?”

Tiêu Mặc Dự thơm lên đầu mũi nàng, tiếp đó lại kề đầu vào vùng bụng vẫn đang phẳng lì của nàng: “Ta luôn ở bên nàng, nàng lại ở bên con của chúng ta”.

Hoa Thái U vuốt ve tóc chàng, khẽ lên tiếng đồng ý.

Để thiếp được ích kỷ thêm một lần nữa, tàn nhẫn thêm một lần nữa, chỉ một lần này mà thôi, một lần cuối cùng! Đừng đi, cho dù chỉ ở bên thiếp thêm một lúc nữa, hãy ở cùng mẹ con thiếp, cho dù chỉ một chốc một lát cũng được.

Đã tháng ba, lúc này băng đã tan tuyết cũng đã chảy.

Tiết trời ở phương bắc lúc này tuy vẫn còn hơi lạnh, nhưng đã không cần ru rú bên cạnh lò sưởi tránh rét nữa.

Sau khi Hoa Thái U mang thai, Tiêu Mạc Dự vô cùng căng thẳng. Nhớ tới một vài người phụ nữ ở Giang Nam một khi có thai chỉ mong sao từ sáng tới tối được nằm trên giường tới lúc đẻ, cho nên chàng cũng muốn học này học nọ. Cho dù Hoa Thái U chỉ trở mình chàng đã sốt sắng lên tiếng “Để ta để ta làm”, chỉ sợ dùng chút sức mà động thai, lại còn xuống giường trước, hoặc làm việc nhà, thậm chí ra ngoài mua đồ, khiến Hoa Thái U chỉ muốn điên lên.

Người phụ nữ trung niên vừa được thuê tới dọn dẹp nhà nhân tiện chăm sóc Hoa Thái U nhìn không quen mắt, liền dùng thân phận người từng trải giáo dục người sắp làm bố hay lo lắng kia: “Phụ nữ mang thai không thể chiều chuộng như thế đâu, tới lúc đó sẽ không có sức sinh, hoặc còn dễ bị ngộ thai ngược nữa kia. Đại nhân cứ nhìn ta là rõ, một ngày trước khi sinh con ta vẫn còn đang làm việc ngoài đồng, ngủ tới nửa đêm thấy đau bụng, trời còn chưa sáng đã sinh xong rồi, đến cả bà đỡ còn chưa kịp mời. Đại nhân lại nhìn tiếp những tiểu thư có thân phận máu mặt kia, việc gì cũng có người khác hầu hạ, một ngày ba bữa canh gà canh sâm tẩm bổ, tới lúc sinh mời cả bày bà đỡ tới chăm sóc, nhưng hễ sinh phải mất ba ngày ba đêm, lại còn thường xuyên chết cả mẹ lẫn con ấy chứ”.

Lúc mới nghe xong Tiêu Mạc Dự ban đầu sửng sờ, cuối cùng sợ hãi, tâm trạng phập phồng lo lắng.

Có điều những lời nói trên xét cho cùng cũng có tác dụng, chàng bắt đầu hỏi ý kiến nương tử, đích thân nghiên cứu mấy cuốn y thư về phương diện sinh sản, cuối cùng Tiêu Mạc Dự cũng đồng ý cho Hoa Thái U có thể vận động trong phạm vi nhỏ.

Khi Hoa Thái U có thai tới tháng thứ tư, thai nhi cơ bản ổn định, bụng của Hoa Thái U cũng bắt đầu to dần lên. Nàng vốn có cơ địa khỏe mạnh của người học võ, nên ngoài bị nghén ra không có gì bất thường, răng tốt, khẩu vị ổn, ăn ngon.

Tiêu Mặc Dự rất hài lòng với hiện tượng này, chàng thích vuốt ve bụng của nàng rồi nói: “Không hổ là con trai của ta, biết thương mẹ như cha của nó vậy”.

Hoa Thái U liền gõ vào trán chàng: “Sao chàng biết đó chắc chắn là con trai? Nhỡ là con gái thì sao?”.

“Chỉ có con trai mới quan tâm lo lắng cho mẹ như vậy.”

“Vậy con gái còn là tấm áo bông thân thiết của mẹ!”

“Chua con trai cay con gái, gần đây nàng thích ăn chua mà.”

“Thiếp thích ăn cả chua lẫn cay được chưa?”

“Nàng xem bụng nàng tròn thế này, cho nên nhất định là con trai.”

“Vớ vẩn! Bây giờ rõ ràng là bệt thì có.”

Mỗi lúc thế này, Tiêu Mặc Dự lại buông một câu xanh rờn: “Giống ta gieo ta là người rõ nhất”.

“...”

Có một lần Hoa Thái U hỏi Tiêu Mặc Dự: “Cá mực nhỏ dường như chàng không thích con gái phải không? Hay là lo lắng nếu là con gái thì tương lai không thể tiếp quản Tiêu Gia vậy?”.

Tiêu Mặc Dự giơ tay cốc nhẹ vào trán nàng: “Hoa Thái U nàng lại đang nghĩ ngợi lung tung gì vậy? So với con trai, ta thích con gái hơn. Huống hồ, Tiêu gia ta từ trước tới giờ chưa hề có quy định nào là con gái không được giữ sản nghiệp cả, chỉ cần chọn một chàng trai ở rể là xong. Sở dĩ ta hi vọng là con trai, là vì ta muốn nó thay ta bảo vệ nàng”.

Tiêu Mạc Dự khẽ thở một tiếng rồi ôm lấy vai Hoa Thái U: “Năm xưa ta đã từng nhận lời với cha, sẽ yêu nàng và bảo vệ nàng cả đời, tiếc là, ta không làm được...Con trai ta sẽ giúp ta hoàn thành lời hứa này. Con trai của ta, cháu nội của ta, chắt của ta...Chúng sẽ cùng nhau giúp ta bảo vệ nàng, để nàng có thể vui vẻ mà sống”.

Hoa Thái U khẽ gật đầu: “Chúng sẽ làm vậy, thiệp cũng sẽ làm vậy”.

“Cám ơn nàng đã kiên cường như vậy. Còn nữa...”

“Còn gì nữa?”

“Xin lỗi đã khiến nàng phải kiên cường như vậy.”

Liên tiếp mấy ngày trời âm u, Hoa Thái U ngồi lì trong nhà mấy ngày tự cảm thấy mình sắp mốc tới nơi, liền tranh thủ Tiêu Mạc Dự ngủ trưa lên ra ngoài.

Mặt trời chiếu trên người nàng ấm áp, những chồi non xanh biếc mọc ra trên khắp các cành cây, Hoa Thái U tiện tay ngắt một chiếc lá rồi ngậm vào miệng, nàng vừa đi men theo bờ ruộng vừa thổi vu vơ.

Đúng lúc nàng đang cao hứng, chợt nghe thấy một giọng nói lười biếng vọng tới tai: “Cô em thỏ, nàng thổi quả thực khó nghe quá đi”.

Hoa Thái U ngẩng đầu lên nhìn, chỉ thấy một gã đàn ông trẻ mặc bộ áo bào gấm đen đang nằm nghiêng trên cây, tay chống cằm nhìn nàng với điệu cười gian tà, ma mị.

Hoa Thái U nhặt một hòn đá ném về phía gã: “Người đúng là đồ thỏ điên, còn không mau cút đi cho ta!”.

Liễu Âm bay xuống đất bằng thân pháp đẹp vô cùng, hấn khoanh tay nghiêng đầu ngắm nghía nàng một hồi, cuối cùng ánh mắt dừng lại ở cái

bụng đã nhô ra của nàng, hấn rướn mày trêu: “Sao nàng béo nhanh đến vậy?”.

“Người chết đi!”

“Hay thật!”

Hoa Thái U ban đầu hơi bất ngờ trước câu trả lời chẳng hợp logic chút nào của gã, nhưng nghĩ đi nghĩ lại gã này từ trước tới giờ làm việc đâu có hợp tình hợp lý, liền chẳng thèm đếm xỉa, quay lại hỏi tiếp: “Sao người lại tới đây?”.

“Nhớ nàng quá!”

“Vớ vẩn! Tại sao bây giờ người mới tới?”

Liễu Âm cúi người ghé sát vào người Hoa Thái U hỏi: “Nhớ ta à?”.

“Ngoài việc nhớ ra người còn có thể có chiêu gì khác không vậy?”

“Có chứ!”

Liễu Âm mở rộng hay tay, gã vờ ôm Hoa Thái U rồi hỏi: “Chiêu này thế nào?”.

Hoa Thái U giãy giụa nhưng không được, đành nói: “Bản tú bà đây đã làm mẹ, xin công tử tự trọng!”.

Liễu Âm cười một lúc lâu, sau đó liền thắc mắc: “Nếu khi đó ta cũng sắp chết như vậy, liệu nàng có làm vậy với ta không?”.

Hoa Thái U sững người, liền sau đó thở dài, cố tình hỏi lại: “Thế nào kia?”.

Liễu Âm quả nhiên không trả lời, chỉ ôm nàng chặt hơn, gã vừa khê cười vừa húng hắng ho vài tiếng.

Bị gã ôm chặt khiến hơi ngọt ngọt, Hoa Thái U liền hít mạnh một hơi, nàng bỗng ngửi thấy mùi thuốc quen thuộc, lòng nàng thắt lại: “Người lại dùng Lão Hồ thảo à?”.

“Ừ.”

“Người lại bị thương ở đâu? Tại sao lại bị thương? Bị thương rồi thì từ từ dưỡng thương, đàn ông con trai có chút sẹo thì làm sao chứ? Thứ vợ vẫn đó tuy hiệu quả nhanh, nhưng rõ ràng sẽ mang tới hậu quả nghiêm trọng đấy, ta chẳng phải đã nhắc nhở người đừng tùy tiện sử dụng lại nó rồi hay sao?”

Nghe người trong lòng nổ một tràng không ngắt, khiến độ cong của môi Liễu Âm càng lúc càng lớn, tiếp đó trong mắt gã ánh lên vẻ đau đớn, gã khê nói: “Nhưng nếu không dùng, thì ta không gặp được nàng rồi”.

Hoa Thái U đẩy mạnh hẳn ra, nàng nhìn hẳn chăm chăm: “Người nói vậy có ý gì?”.

Liễu Âm nhún vai bất cần: “Đùa nàng thôi, ta khỏe thế này kia mà, trên đời này kẻ có thể làm ta bị thương có mấy người chứ”.

“Người cứ bốc phét đi! Lần trước không biết là ai suýt chết ở hang núi đó đấy.”

“Chẳng có cách nào, ai bảo Ngụy thành chủ của chúng ta lại vừa hay là một trong số những người đó chứ?”

Liễu Âm không muốn tiếp tục vấn đề này, cười hì hì rồi rút ra một chiếc bình sứ từ trong ngực: “Thứ nàng vừa ngửi thấy là cái này, bên trong

có thành phần của Lão Hồ thảo, có điều chủ yếu là một loại linh dược của người Tân Cương”.

Hoa Thái U bỗng chốc cảm thấy tim đập nhanh: “Người Tân Cương?”.

“Đúng vậy! Nếu không phải đi tới nơi quý quái đó, thì ta đã tới tìm nàng từ lâu rồi. Có điều...”

Liễu Âm rút lại nét vui mừng trên khuôn mặt, vẻ mặt tiếc nuối: “Vẫn không thể tìm được thuốc giải, thuốc hoàn trong chiếc bình này chỉ có thể tạm thời kìm nén trùng độc phát tác, nếu hiệu quả tốt, có thể sống được nửa năm tới một năm mà thôi”.

“Nửa năm tới một năm...vẫn không kịp để chờ thuốc giải được chế ra...”

Hoa Thái U cúi đầu nhìn vào bụng mình: “Đã có thành phần Lão Hồ thảo, uống nó chắc sẽ đau đớn lắm nhỉ...”.

“Chỉ cần chưa chết, thì vẫn có hy vọng.”

Liễu Âm nhét chai thuốc vào tay nàng, nghiêm túc nói: “Chí ít, cũng để huynh ấy nhìn thấy mặt con mình rồi hãy chết. Chưa biết chừng, tới lúc đó sự việc lại có cơ xoay chuyển thì sao”.

“Cơ xoay chuyển?”

“Chẳng phải vẫn còn một viên thuốc giải hay sao?”

Hoa Thái U cười méo mó: “An Dương chắc chắn có chết cũng không chịu đưa ra đâu”.

“Chưa chắc! Người ta sống ở đời, còn có rất nhiều thứ đáng sợ hơn cả cái chết, chỉ cần nhận lời ta, đừng buông xuôi là được.”

Liễu Âm dừng lại, gã khẽ đặt tay Hoa Thái U vào lòng bàn tay mình, cup mắt nói khẽ: “Ta đã từng nói qua, ta sẽ không dễ dàng buông tay. Chỉ tiếc là, vẫn không kịp nắm bắt, vậy thì không thể không buông tay rồi”.

Nói rồi gã cười, lùi về sau nửa bước: “Được rồi, được rồi, ai bảo ông trời lại thiên vị tên tiểu tử Tiêu Mạc Dự đó chứ?”.

Mặt trời lặn dần về phía Tây, khiến bóng của hắn bị kéo dài ra, giống hệt như người gã lúc này, mỏng manh tới mức chỉ cần một cơn gió thổi tới có thể tan biến mất.

Hoa Thái U nhìn khuôn mặt càng ngày càng hóp lại của gã, tiếp đó nhìn vào khoảng giữa lông mày gã cho dù cố gắng thay đổi thần thái thế nào vẫn không có cách nào giấu được vẻ tiều tụy mệt mỏi, lòng nàng phút chốc cảm thấy có gì bất ổn. Nàng vừa định mở miệng hỏi, đột nhiên hắn giằng lấy chiếc lá trong tay nàng thổi khúc nhạc cũ, lúc thì du dương lúc lại bộc phát.

DU THÁI HOA

Lập Thệ Thành Yêu
www.dtv-ebook.com

Chương 15+3

Lúc thời khúc nhạc này, đôi lông mày kiếm của Liễu Âm rướn lên, ánh mắt trong vắt, mang một chút ngô nghê, pha lẫn vẻ ngạo mạn, đôi lúc lại tùy tiện. Điều này khiến Hoa Thái U trong lúc hốt hoảng nhìn thấy hình ảnh một hiệp khách thiếu niên với thanh đao ba thước đi khắp chín châu.

“Hay không?”

“Hay.”

“Khúc nhạc này có tên ‘Vô danh khúc’, ta sáng tác đó, có giỏi không?”

“Quá giỏi!”

“Thực ra ta còn có rất nhiều điểm mạnh nữa kìa, nhưng ta sẽ không nói cho nàng đâu, giữ lại để nói cho người con gái khác. Cô em thả à, chúng ta cáo biệt ở đây, có duyên sẽ gặp lại.”

“Cáo biệt.”

Liễu Âm cười rồi bỏ đi, áo bào bay bay trong gió.

Hoa Thái U đứng ở chỗ cũ, mãi tới khi bóng hình đen kia biến mất hoàn toàn, không còn dấu vết nào có thể tìm được mới thôi.

Nàng mở bình sứ, đưa lên mũi ngửi, đúng là có mùi vị của Lão Hồ thảo, nhưng chỉ thoáng qua, dường như hoàn toàn không giống với mùi vị nàng vừa ngửi thấy.

Mặt trời lặn bên ngoài thị trấn.

Liễu Âm chấp tay chào lấy lệ đối với người đàn ông áo đen đang lặng lẽ đứng bên đường: “Bắt Ngụy thành chủ phải chờ lâu ở đây, mong Ngụy thành chủ mở lượng hải hà tha tội”.

Ngụy Lưu khẽ cười lạnh lùng: “Không ngờ, người lại có thể cầm cự được lâu như vậy”.

“E là Ngụy thành chủ thực sự không ngờ được, bởi người ta gặp được trước khi chết lại là nàng, mà không phải là huynh đệ trong giáo phái của ta.”

“Ta chính xác không ngờ được, đường đường giáo chủ của Vô Minh giáo lại là kẻ vì tư lợi mà bỏ việc công.”

“Người nghĩ tới ba mươi bảy vết đâm trên người Mã Võ là để báo thù cho ba mươi bảy huynh đệ bị hãm chặt đầu. Người cũng nghĩ tới những cái cố được người khác tạo ra để tiêu trừ, chẳng qua là một vài tên chết thay không phục tùng ra, còn ta từ lâu đã chuyển dịch Vô Minh giáo thật sự tới nơi an toàn. Người cũng nghĩ tới việc ta tất sẽ nghĩ cách để tìm ra kẻ phản bội, nên mới giả vờ lấy cố vào kinh, nhưng thực chất là giăng lưới để dụ ta sa bẫy. Thấy ta không những không chết mà còn phục hồi vết thương trong một thời gian ngắn, người lại nghĩ tới việc ta tất phải có Lão Hồ thảo. Sau này thấy ta vì việc Tiêu Mặc Dự trúng trùng độc mà lặn lội tới vùng Tân Cương, liền cố ý tiết lộ nơi để viên thuốc giải đó, khiến ta biết có thể sẽ rơi vào cạm bẫy nhưng cũng chỉ có thể xông lên mà thôi, cuối cùng bị người dùng nội lực đánh nát lục phủ ngũ tạng. Vậy là theo cách nói của người, ta chỉ có thể uống Lão Hồ thảo để kích phát toàn bộ tiềm năng tạm thời ép nội thương xuống, trước khi tắt thở có thể về lại giáo phái của mình sắp đặt hậu sự, như vậy, người có thể thừa cơ giăng một mẻ tóm gọn.”

Liễu Âm đĩnh đạc nói, liền sau đó dường như nghĩ ra việc gì rất thú vị liền vỗ tay cười lớn: “Có điều, nếu mọi việc đều trong dự liệu của người, há chẳng phải rất vô vị lắm chăng? Cho nên, ta mới tới gặp cô em thỏ của ta. Ta không thể nào trước khi chết còn phải đối mặt với một loạt đại lão gia, không thể chết không nhắm mắt được. À phải rồi, ngoài ra, còn có một chuyện người không ngờ được, ta đã đem toàn bộ chứng cứ người hãm hại Đốc vương gia mưu phản giao cho người tin cẩn rồi”.

Ngụy Lưu phút chốc thất kinh, giơ tay tóm chặt lấy xương bả vai của Liễu Âm: “Làm sao người biết được?”.

Tiếng xương cốt vỡ vụn trở nên vô cùng rõ ràng trong đêm khuya thanh vắng, trán Liễu Âm trong giây lát đổ mồ hôi lạnh, nhưng vẫn cười rất vui: “Người không nghĩ rằng hai lần ta ngằm lên vào mật thất của người mà không có thu hoạch gì sao? Nếu là như vậy, một giáo chủ như ta há chẳng phải quá vô dụng?”.

Ngụy Lưu bóp mạnh hơn, gằn giọng hỏi: “Người giao cho ai rồi?”.

Liễu Âm trả lời rất thành khẩn: “Dạo trước ta có đi một chuyến kinh thành, dạo này lại chạy một chuyến Tân Cương, trên đường đi quả thực đã vượt qua rất nhiều nơi, gặp qua rất nhiều người. Nếu người muốn điều tra, khả năng mất nhiều công sức đấy”.

Ngụy Lưu trầm ngâm một hồi, buông lỏng tay hỏi: “Mục đích của người?”.

Người Liễu Âm khẽ lắc, nhưng rất nhanh chóng đứng thẳng, đứng đối mặt với Ngụy Lưu: “Rất đơn giản, một là từ hôm nay trở đi người phải nước sông không phạm nước giếng với Vô Minh giáo của ta”.

Ngụy Lưu đáp rất nhanh chóng: “Chỉ cần các người không tới gây chuyện với quan phủ, thì mọi việc trên giang hồ ta đương nhiên sẽ không quản”.

“Hai là, không được lấy thuốc giải để o ép, bức nàng làm những việc nàng không muốn làm.”

Ngụy Lưu sững người, cuối cùng nổi giận: “Ta không bao giờ ép nàng!”.

Đôi môi nhợt nhạt không chút sắc máu xua Liễu Âm nhếch lên chế giễu: “Nhưng người lại bức Tiêu Mặc Dự, thì cũng chẳng khác gì bức nàng! Yên tâm đi! Những ‘việc tốt’ người từng làm ta chẳng hề đả động với nàng, ta nghĩ, chắc Tiêu Mặc Dự cũng không nói đâu, bọn ta vì cái gì, người cũng biết rõ đúng không. Bất luận thế nào, tới lúc đó, người chỉ cần lấy được thuốc giải, thì ngay lập tức không được đặt bất kỳ điều kiện gì đưa cho họ”.

Đồng tử trong mắt Ngụy Lưu khẽ co lại: “Ta vốn định làm như vậy, nếu không thì, cần gì phải sốt sắng gây chiến chứ?”.

“Cũng mong như vậy...”

Liễu Âm còn muốn nói gì nữa, nhưng những cơn đau dồn dập nơi ngực làm gián đoạn, gã gắng ép vị tanh lờm nơi cổ họng, nhú mày chịu đựng, tiếp đó lại cười bất cần: “Trùng độc trong người Tiêu Mặc Dự có lẽ còn kéo dài mấy tháng nữa, người có thể chậm rãi mà tấn công, đừng vì một phút bốc đồng mà hỏng hết cơm cháo. Nếu mọi việc diễn ra như vậy, cô em thỏ đáng thương cùng chú thỏ con trong bụng nàng của ta sẽ thành mẹ góa con côi mất thôi”.

Ngụy Lưu sững sờ: “A Thái nàng...”

“Cho nên tích đức một chút đi!”.

Liễu Âm bĩu môi, liền sau đó khẽ thở dài, trên khuôn mặt gã vẻ như chột biến mất thay vào đó là nét mặt có phần cô quạnh: “Người đã có nhiều thứ như vậy rồi, hà có gì cứ phải cố chấp như vậy?”.

Ngụy Lưu nhìn gã đàn ông đứng trước mặt có chiều cao ngang mình nhưng gầy guộc dơ xương, lại nhìn vào ánh mắt ánh lên vẻ hào kiệt mặc dù đang đứng giữa ranh giới giữa cái sống và cái chết kia, trong lòng bỗng dâng lên một cảm giác khó tả, khiến khoảng cách hơi thở từ trước tới giờ của chàng vốn rất ổn định và dài bỗng trở nên trì trệ: “Người...người có quan hệ gì với giáo chủ của họ?”.

Đôi môi mỏng của Liễu Âm khẽ mím lại, tiếp đó trả lời dứt khoát: “Chẳng có quan hệ gì cả”.

Ngụy Lưu ngậm điều chỉnh hơi thở, trầm ngâm một lát rồi nói: “Người vì nàng mà mất cả tính mạng, người không hối hận sao?”.

Liễu Âm ngửa mặt lên trời cười, đôi mắt sáng ngời: “Uống rượu phải uống loại mạnh nhất, cưỡi ngựa cưỡi con ngựa chạy nhanh nhất, vì huynh đệ nguyện đao xuyên thủng hai bên sườn, vì bạn bè thậm chí không ngại xả thân, cũng có thể vì người con gái mình yêu chết chín lần cũng không hối hận! Đây là phương châm sống của người trong giới giang hồ, vô cùng đơn giản, hành xử theo những gì mình nghĩ. Người, mãi mãi cũng không thể hiểu được đâu!”.

Một người hát ca rộn ràng, cười vang, hào sảng bước đi dưới ánh trăng, trong gió nhẹ.

Mái tóc đen cùng áo bào đen hòa vào màn đêm rồi biến mất trong núi.

Người đó vốn vô danh, đâu cần phải lưu âm.

DU THÁI HOA

Lập Thệ Thành Yêu

www.dtv-ebook.com

Chương 16

Type: Tiểu Tắt Tắt

Hoa Thái U cảm thấy hoang mang khó hiểu trước sự xuất hiện bất ngờ cũng như biến mất đột ngột của Liễu Âm, nàng một mình đứng ngây ra bên bờ ruộng, sau đó quay ra chợ mua một vài đồ lặt vặt rồi mới về nhà.

Vừa vào cửa, nàng liền nghe thấy tiếng ho không ngớt, tuy sức đã kiệt, nhưng tiếng ho như xé gan xé phổi.

Hoa Thái U dừng bước, nắm chặt chai thuốc trong tay, nàng cử động một chút khớp miệng đã tê vì lạnh, cuối cùng rảo nhanh bước, mở cửa phòng ngủ.

“Thiếp đã về rồi!”

Trong căn nhà sáng rực ánh nến, Tiêu Mạc Dự đang gục bên mép giường, cả người chàng khẽ co lại, giữa kẽ tay trắng xanh che miệng chảy ra những tơ máu đỏ tươi, rơi trên đầu bút rớt dưới nền, khiến sàn nhà vốn đen đen bản bản biến thành màu đỏ đen khiến bất kỳ ai nhìn thấy cũng phải kinh sợ.

Nghe thấy tiếng động, chàng cố ngồi thẳng dậy rồi dựa vào đầu giường, đồng thời giấu luôn đôi tay bị nhuộm máu vào trong tay áo, tiếp đó lấy ống tay áo lau miệng, cuối cùng mới nhúu mày tức giận quát: “Còn biết đường quay về sao?”.

Hoa Thái U sững người đứng bên cửa, liền sau đó nhoén cười bước tới, mở hết túi to túi nhỏ trong tay thanh minh: “Thiếp chẳng qua ở nhà buồn quá mà, nên mới ra ngoài đi loanh quanh một tí, chàng cũng biết, phụ nữ mà, hễ dạo phố là quên hết thời gian. Có điều thiếp mua rất nhiều thứ ngon đấy, chàng nhìn này, mũ con hổ, lục lạc bạc, còn có cả trống đồ chơi này...”.

Tiêu Mạc Dự sau phút trở mặt liền hài lòng gật đầu: “Nể tình nàng mua đồ cho con trai ta, nên ta không truy cứu nữa, nhưng không được tái phạm đâu đấy!”.

Đôi lông mày lá liễu của Hoa Thái U dựng lên: “Hay thật, bây giờ trong mắt chàng chỉ còn mỗi cậu con trai còn chưa chào đời của chàng thôi, căn bản chẳng còn thiếp nữa rồi. Thiếp đi mất dạng lâu như vậy mà chẳng thấy chàng lo lắng sốt ruột gì”.

Tiêu Mạc Dự véo mũi nàng: “Nàng đúng là đồ nhỏ mọn, vô lương tâm, nếu không nhờ thím Trương nói nhìn thấy nàng tắm nắng ở bờ ruộng, lại nghe thấy những người đi mua bán quay về nói nhìn thấy nàng đang lượn lờ trong chợ, thì ta đã lo lắng tưởng chết từ lâu rồi!”.

“Thật không?”

“Nói cũng bằng thừa.”

Hoa Thái U toét miệng cười, ôm lấy cổ chàng rồi cọ vào má: “Thế này được chưa”.

Tiêu Mạc Dự ôm ngược lại, cảm chàng cọ trong tóc nàng: “Lần sau nếu còn muốn ra ngoài, phải nhớ gọi thím Trương đi cùng, để ta còn yên tâm”.

“Hiện giờ cơ thể thiếp càng lúc càng nặng nề, thật sự cũng không muốn vận động nữa. Trước khi sinh bé, thiếp chẳng còn muốn đi đâu, chỉ

quanh quần bên chàng, làm phiền chàng thôi.”

“Được, chính nàng nói đấy nhé.”

Tiêu Mạc Dự cười, rồi lạnh tanh nói tiếp: “Hai ngày trước ta đã viết thư cho Cố Ý rồi, bảo hẳn trung tuần tháng sau tới đây. Hẳn sẽ giúp nàng... xử lý một vài việc.”

Giọng nói trầm ấm khàn khàn của chàng vọng tới tai Hoa Thái U, giống như tiếng sấm men theo kinh mạch truyền thẳng tới tim nàng.

Từ đây đến trung tuần tháng sau, còn có hai mươi ngày.

Hóa ra cho dù con người có tâm lý sẵn sàng thế nào, cho dù cố gắng cứng rắn thế nào, thì khi đối diện với thời khắc phải đối mặt, vẫn sẽ dễ gục ngã, sụp đổ.

“Cá mực nhỏ, xin lỗi...”

Hoa Thái U lặng lẽ dứt cho chàng ăn một lát, sau đó ngồi thẳng, vén tay áo chàng lên, lộ ra bàn tay đang nắm chặt kia, nàng khẽ tách từng ngón tay ra, để nỗi đau đớn của chàng lần đầu đập vào mắt nàng trần trụi không che giấu. Nước mắt nàng tuôn rơi lã chã, khiến những vết máu đã khô trong lòng bàn tay chàng lại bong ra, có điều màu sắc đã nhạt đi: “Thiếp không kiên cường, thiếp rất ích kỷ, thiếp biết rõ hiện giờ từng giây từng phút chàng phải chịu đựng nỗi dày vò này, thiếp cũng biết rõ chàng không yên tâm về thiếp nên mới phải khổ sở gồng mình lên thế này, thiếp cũng biết rõ để cho chàng rời đi sớm hơn mới thật sự tốt cho chàng... nhưng thiếp không làm được...”.

Đã lâu lắm rồi nàng mới khóc như vậy, nước mắt tuôn rơi không ngừng, khiến Tiêu Mạc Dự nhất thời hoảng loạn vì bất ngờ, chỉ còn biết giơ bàn tay lau nước mắt rồi vỗ lưng an ủi nàng.

Hoa Thái U càng ngày càng khóc thương tâm hơn, nàng nhào vào lòng Tiêu Mặc Dự, lớn tiếng gào khóc, nước mắt vòng quanh, nước nỏ nói không thành lời: “Liễu... Liễu Âm nói chỉ cần... có hy vọng thì nhanh chóng... không được bỏ lỡ, nhưng... tia hy vọng mỏng manh kia... chẳng qua chỉ là... là lừa mình dối người... mà... mà thôi...”.

“Liễu Âm?”

Cuối cùng Tiêu Mặc Dự cũng tìm được trọng điểm trong lời nói hàm hồ, lộn xộn của Hoa Thái U.

“Nàng gặp hãn rồi à?”

“Ừ... Tình cờ hôm nay... cũng có thể không phải tình cờ... gã tới tìm thiệp...”

“Vậy hiện giờ hãn đâu?”

“Đi... đi rồi...”

“Hãn đến tìm nàng làm gì?”

“Cho thiệp một chai... thuốc.”

“Mang thuốc ra cho ta xem”

Sau một hồi khóc lóc âm ỉ Hoa Thái U quay sang đưa chai thuốc cho Tiêu Mặc Dự – người lúc này có tư duy rõ ràng, tâm trạng vô cùng ổn định, sau đó tiếp tục ôm chàng khóc không ngừng.

Tiêu Mặc Dự mở lọ thuốc ra, đưa lên mũi ngửi, lông mày chàng nhíu lại, trầm ngâm một hồi mới nói: “Hãn nói với nàng thế nào?”.

“Gì cơ?”

“Hãy nói cho ta tình hình lúc hãn gặp nàng, và hãn nói với nàng những gì nữa.”

Vậy là Hoa Thái U liền ngoan ngoãn nghe lời kể lại vắn tắt nhất cử nhất động từ lúc Liễu Âm xuất hiện tới lúc gã bỏ đi, đột nhiên mặt Tiêu Mạc Dự đen xạm hãn.

“Hãn ôm nàng?”

“Ừ.”

“Hãn còn cầm tay nàng sao?”

“Ừ.”

Tiêu Mạc Dự nghiêng răng ken két: “Tốt nhất hãn sống lâu trăm tuổi, chờ ta làm ma rồi sẽ đi ám quẻ hãn dám ỨC HIẾP NƯƠNG TỬ CỦA TA”.

Hoa Thái U khóc tới mức cổ họng khô rát, tai ù đi, vừa mới dứt cơn không còn rơi lệ, nhưng nghe thấy chàng nói vậy suýt nữa lại khóc òa lên: “Chàng cũng cảm thấy là lừa mình dối người đúng không? Nếu muốn lấy được thuốc giải, trừ phi Thường Ly lấy An Dương, mà chắc huynh ấy sẽ tuyệt đối không liên hôn với Đốc vương gia đâu”.

Tiêu Mạc Dự giơ tay lấy một chiếc khăn tay tới, tiếp đó lau sạch khuôn mặt lem nhem cho nàng, nhân tiện hứng chí hỏi thêm: “Tại sao không thể chứ?”.

“Bởi vì người mà Thường Ly lựa chọn để phò tá là thái tử, làm sao có thể cấu kết với người của tam thái tử chứ?”

“Vì nàng cũng không thể sao?”

Hoa Thái U phì mũi than: “Xét từ góc độ lòng hư vinh của phụ nữ, đương nhiên thiếp hy vọng có thể như vậy. Nhưng rất đáng tiếc, tình hình

thực tế là cho dù Thường Ly có động lòng hơn nữa đối với thiếp, huynh ấy cũng tuyệt đối không vì thiếp hay vì bất cứ ai mà ảnh hưởng tới việc đại sự của huynh ấy. Thực ra xét trên một góc độ nào đó, chàng và huynh ấy là cùng một loại người”.

Tiêu Mạc Dự gập khăn lại cất đi, chàng rướn mày hỏi lại: “Nàng nói vậy nghĩa là gì?”.

“Chàng vì Tiêu gia còn huynh ấy vì Ung thành, đương nhiên sẽ phải gạt bỏ rất nhiều thứ, bất luận là chủ động hay bị động, chàng và huynh ấy đều sẽ không chút do dự.”

“Vậy...”

Tiêu Mạc Dự không tỏ ra tán thành cũng như không phản đối, chàng cup mắt nhìn chai thuốc trong tay: “Liễu Âm thì sao? Hãn cũng không phải người bình thường, trên vai hãn cũng có gánh nặng không thể không làm”.

Hoa Thái U nghĩ một lát: “Liễu Âm thì khác. Có lẽ là vì gã thuộc người trong giang hồ, vốn không có nhiều sự ràng buộc như vậy. Gã này tuy bề ngoài xem ra coi trời bằng vung, đối với mọi sự đều thờ ơ, không thèm quan tâm, nhưng thực ra chỉ cần nhìn nhận một sự việc hay một người, gã sẽ toàn tâm toàn ý đối tốt với người đó. Thiếp nghĩ, gã có thể làm được, vì người mình yêu cho dù trở thành kẻ địch của toàn thiên hạ gã cũng không tiếc, chỉ cần được sánh vai bên người mình yêu là đã cảm thấy cuộc đời này sống đủ rồi. Bởi vì tình yêu và sự hận thù của gã đều rất đơn giản, thậm chí còn là đơn thuần nữa”.

“Cho nên, nếu cần hãn có thể vì nàng mà chấp nhận trả mọi giá, thậm chí là cả...”

Tiêu Mạc Dự cười, đổ ra một viên thuốc cho vào miệng, nuốt xuống: “Tính mạng”.

Hoa Thái U sững người: “Chàng...”.

“Hoa cải dầu, không thể không nắm bắt niềm hy vọng. Bởi vì có hy vọng sau đó càng tuyệt vọng hơn, quá đau quá tàn nhẫn. Ta chỉ muốn nắm bắt mỗi một cơ hội trước mắt, nắm bắt cơ hội được ở bên cạnh nàng. Cho dù phải dùng nỗi đau lằng trì để đổi lấy một khoảnh khắc ngắn ngủi ở bên nàng, ta cũng cam tâm tình nguyện. Nàng nói nàng ích kỷ, thực ra người thực sự ích kỷ là ta mới đúng.”

Sắc mặt Tiêu Mạc Dự vốn đã xanh xao, lúc này trắng bệch như tuyết, chàng khẽ nhíu mày, rồi vừa cười vừa nói tiếp: “Nàng biết không, ta từng có một nguyện vọng, chính là nàng sẽ chết trước ta. Như vậy, ta sẽ có thể đi cùng nàng tới chặng đường cuối cùng, hiên ngang tiễn nàng lên đường, sau đó dùng hết cuộc đời còn lại để nhớ nàng. Kết quả không ngờ...”.

“Cá mực nhỏ...”

Hoa Thái U vừa dụi dụi đôi mắt đã sưng đỏ của mình, vừa ngắt lời chàng: “Chàng không nhẫn tâm, lẽ nào thiếp không như vậy? Đã là do ông trời sắp đặt, chúng ta cũng chỉ có thể mỉm cười mà chấp nhận thôi”.

Chàng không nhẫn tâm để lại một mình thiếp bơ vơ trên cõi đời, thiếp sao lại bằng lòng để chàng một mình đối mặt với nỗi đau mất mát? Hai người thật lòng thương yêu nhau, thế nhưng ông trời sắp đặt một người ra đi trước, một người ở lại, và ai cũng hy vọng mình là người về sau.

Tiêu Mạc Dự nhìn nàng không chớp mắt, liền sau đó gập tay gõ vào sống mũi nàng: “Vừa rồi còn đang khóc lóc sụt mướt, vậy mà loáng một cái đã bình thường rồi”.

Hoa Thái U vuốt ve cái bụng của mình nói: “Chàng thì hiểu gì chứ? Cái này gọi là chứng trầm cảm trước sinh, thiếp trầm cảm đấy! Thiếp hể ưu buồn là sẽ khóc, khóc xong rồi đương nhiên sẽ không còn buồn nữa, không buồn nữa thì đương nhiên sẽ bình thường”.

“Được rồi được rồi, thím Trương phần cơm cho nàng, nàng mau ăn đi!”

“Chàng ăn rồi à?”

“Yên tâm, dưới sự chỉ đạo của nàng, thím Trương xem ra còn xuất sắc hơn, không nuôi lợn nữa mà chuyển sang nhồi vịt rồi!”

“Quá tốt, ngày mai thiếp sẽ tăng tiền lương cho thím ấy.”

Hoa Thái U vui vẻ đứng dậy bỏ đi, nhìn thấy mấy chiếc bút cùng một phong thư chưa dán vương vãi trên mặt đất liền cúi xuống nhặt lên.

Bức thư đó lộ ra một góc có chữ Tiêu Kim lâu. Lúc nhìn lại lần cuối, nàng nhận thấy trước chữ “Tiêu” có thêm nửa nét chữ nữa nhưng chỉ trong chốc lát nàng đã không còn nhớ tới việc này.

Hoa Thái U định bụng hỏi, nhưng vừa quay lại đã thấy Tiêu Mạc Dự trở mình, nằm quay vào tường. Mặc dù cách một lớp áo dày, nàng vẫn có thể nhìn thấy cột sống chàng nhấp nhô.

Sau khi trải qua một cơn đau giằng xé tâm can, cuối cùng trên khuôn mặt đầy mồ hôi của chàng cũng lộ ra một nụ cười méo mó.

Chẳng ai biết trùng độc này sẽ mang lại tổn thương thế nào cho cơ thể, càng không biết được dược lực của thuốc hoàn có sự kết hợp của Lão Hồ thảo sẽ mạnh thế nào nữa. Tục ngữ có câu, giúp người thì giúp tới nơi tới chốn, tiền Phật tiền tới Tây phương, theo lý mà nói, lần này Liễu Âm đúng là thành tâm giúp đỡ, vậy thì chí ít cũng nên dùng nội lực hỗ trợ tâm mạch đã suy kiệt tới mức đỉnh điểm trong lần đầu chàng uống thuốc, để tránh bị tổn thương do kích động quá mạnh của thuốc mới phải.

Thế nhưng Liễu Âm chỉ vội vàng để lại chai thuốc rồi vội vã đi mất, nếu liên hệ lại những điều gã nói với Hoa Thái U, e là lần này Tiêu Mạc Dự

lành ít dữ nhiều. Trong Ung thành này, người có thể làm giáo chủ Vô Minh giáo bị thương còn có thể là ai chứ?

Ngoài ra, cái gọi là “chuyển cơ”, tất nhiên không phải là lời an ủi buột miệng, mà rất có khả năng, Liễu Âm cũng đã biết chuyện đó. Trừ phi, chính vì điều này mà gặp họa sát thân? Cũng có thể, mượn cái này làm cơ để đạt được thỏa thuận nào đó, cho nên mới chắc như đinh đóng cột cho Hoa Thái U một tia hy vọng, khiến nàng không thể buông tay.

Bất luận thế nào, với mấy tháng tranh đấu cùng với tử thần thế này, Tiêu Mạc Dự và nàng đã nợ Liễu Âm một món nợ ân tình có lẽ cả đời này không có cách nào trả được.

Bất luận thế nào, người con gái mà Liễu Âm nguyện vứt bỏ cả tính mạng của mình, biết được sự yêu ghét rõ ràng, hiểu được mọi sự hy sinh của Liễu Âm, coi như không còn gì hối tiếc nữa.

Có thuốc của Liễu Âm, trùng độc trong cơ thể Tiêu Mạc Dự quả nhiên được khống chế, tuy vẫn dăm ngày ba bữa lại phát tác, nhưng tần suất không còn nhiều như trước. Tình hình sức khỏe cũng có chuyển biến rõ rệt, bình thường còn đưa Hoa Thái U ra bờ ruộng đi dạo, thỉnh thoảng còn có thể đi một vòng chợ nữa.

Ngoài những bức thư công vụ được gửi tới, hai người dường như đã đoạn tuyệt với thế giới bên ngoài, chỉ quan tâm tới thị trấn thanh bình họ đang sống, sống cuộc sống vợ chồng bình lặng, cùng nhau chờ đợi đứa con trong bụng chào đời.

Tháng năm, tin dữ truyền tới, ba mươi vạn quân kỵ binh của dị tộc xâm chiếm Ung thành, vì hai bên đã đình chiến mười mấy năm, đột nhiên lần này không có dấu hiệu báo trước đột ngột khởi binh khiến quân giữ thành của Ung thành chỉ có thể bị động đối phó, cục thế vô cùng nguy cấp. May nhờ thành chủ vừa dũng mãnh lại vừa có mưu lược chỉ huy, dẫn mười

vạn quân kỵ binh ứng chiến, đã nhanh chóng đẩy lùi được thế tấn công mạnh mẽ của quân địch, cuối cùng đã thành công đưa cuộc chiến vào trạng thái giằng co.

Tháng sáu, hoàng đế hạ chỉ sắc phong Ngụy thành chủ Ung thành là “Định quốc công”, nhất đẳng công tước, tước vị truyền đời.

Tháng bảy, Định quốc công Ngụy Lưu nhận ấn soái, thống lĩnh ba quân.

Tháng tám, triều đình điều mười vạn kỵ binh, hai mươi vạn bộ binh lần lượt tới địa giới Ung thành, từ đây, thế đối đầu quyết chiến một trận sống mái với địch đã hình thành.

Do toàn bộ chiến sự đều tập trung ở vùng đông nam bộ, do vậy thị trấn nhỏ nằm ở tận cùng tây bắc này không chịu bất kỳ sóng gió nào, tâm trạng của phần đông dân chúng vẫn rất ổn định.

Đầu tháng năm đã có một đội quân tinh nhuệ hai nghìn người đột ngột xuất hiện, đóng quân ở xung quanh thị trấn, bao bọc thị trấn nhỏ chỉ chứa tới một vạn dân trong một vòng bảo vệ vững chắc không đao thương nào có thể xâm nhập nổi.

Theo tin đồn, chính vì địa hình của nơi này liên quan đến sự tồn vong của cả Ung thành, cho nên mới bố trí phòng vệ nghiêm ngặt tới vậy.

Vậy là trong sự ổn định về mặt tâm lý của đại đa số người dân còn phẫn sự tự hào cùng cảm giác lâng lâng khó tả.

Tất cả những chuyện trên vợ chồng Tiêu thị đều được biết qua cái miệng của bà tám thím Trương, người nói hơn hờ, kẻ nghe thập phần phẫn khích.

Ngày nào trước khi đi ngủ, Tiêu Mạc Dự cũng giúp Hoa Thái U lúc này đã đi lại khó khăn rửa ráy súc miệng.

Đầu tiên chàng bưng một chậu nước nóng để nàng ngâm chân, sau đó vắt khăn để nàng lau mặt, cuối cùng ngồi xổm, khẽ mát xa bóp huyết cho đôi chân đã có phần phù to của nàng.

Hoa Thái U ngồi trên giường, dựa lưng vào chiếc chăn mềm, qua cái bụng nhô cao, nàng chỉ có thể nhìn thấy mái tóc gọn gàng cài trâm lệch, cùng đôi hàng lông mày dài tới tận tóc mai của Tiêu Mạc Dự. Lúc này, mi tâm của chàng thẳng hàng, không khẽ nhăn lại như khi suy nghĩ, cũng không nhíu chặt như khi chịu đau. Nàng vẫn có thể nhìn thấy khóe miệng chàng hơi nhếch lên, chúm chím, cùng nụ cười hiện hữu trong ánh mắt của chàng.

Nếu thời gian có thể dừng mãi ở lúc này, thì tốt biết mấy.

Hoa Thái U khịt khịt mũi, tiếp đó tìm chủ đề: “Đám đàn ông con trai ở Ung thành kia, chắc không xảy ra chuyện gì đâu nhỉ?”.

“Chắc chắn rồi.”

“Đao thương không có mắt, sao chàng có thể khẳng định như vậy?”

“Bốn mươi vạn đấu với ba mươi vạn, vấn đề không lớn lắm.”

“Nhưng quân địch đã được huấn luyện kỹ lưỡng nhiều năm, còn chúng ta thì chỉ vội vàng ứng chiến. Hơn nữa, bọn địch còn có mười lăm vạn kỵ binh giáp nặng, vừa giỏi công thành vừa giỏi tập kích, lúc hai bên giao đấu một tên có thể chống lại mười người của chúng ta. Còn triều đình ta từ trước đến giờ đều không coi trọng kỵ binh, tuy lần này điều động trên danh nghĩa là hai mươi vạn, nhưng trừ năm vạn kỵ binh trong tay Thường Ly có thể miễn cưỡng ngang ngửa với chúng ra, những người còn lại e chỉ là một đám quân ô hợp được ghép lại tạm thời. Nếu không dựa vào quân

dân Ung thành một lòng, địa thế lại dễ thủ khó công, sợ rằng không thể cầm cự chờ được viện quân của triều đình!”

Đầu lông mày của Tiêu Mạc Dự khẽ rướn lên, chàng giơ tay lấy chiếc khăn khô lau chân cho Hoa Thái U, tiếp đó lại giúp nàng đắp chăn, tới lúc này mới ngồi dậy tới bên cạnh nàng, tỏ rõ nét mặt kinh ngạc thái quá: “Ái chà nương tử của ta, từ lúc nào nàng lại tinh thông với việc đánh trận vậy?”.

“Chế giễu thiếp sao?”

“Không dám không dám.”

Tiêu Mạc Dự ôm ngay đôi tai đã nhiều lần bị xoắn theo phản xạ có điều kiện: “Hoa cải dầu, gần đây nàng đúng là dễ tặng xông thật!”.

“Không phục sao?”

“Phục phục phục, ai bảo trời đất bao la phụ nữ mang bầu to nhất chứ?”

“Ý của chàng là, sau khi thiếp sinh xong chỉ có thể là con mụ mặt vàng nhỏ bé đúng không?”

“Không không không, vừa rồi ta lỡ lời, nên nói là trời đất bao la nương tử to nhất.”

“Thế còn hợp lí.”

Hoa Thái U nửa đùa nửa thật cười: “Còn về sau không đấy?”.

Tiêu Mạc Dự nói như đinh đóng cột: “Không có, lần này tuyệt đối không có”.

Tới lúc này Hoa Thái U mới cười rạng rỡ, nàng giơ tay khẽ day dái tai chàng nũng nịu: “Chàng ngoan như vậy, thiếp thực sự muốn thưởng cho

chàng đó”.

Vành tai trắng ngần của Tiêu Mạc Dự trong giây lát đỏ ửng, chàng tóm chặt bàn tay nàng, nghiêng răng nói: “Nàng còn tiếp tục trêu ghẹo, đừng trách ta...”.

Hoa Thái U đưa mắt nhìn Tiêu Mạc Dự, trong ánh mắt hiện rõ nét dịu dàng như nước nhưng thực chất lại giống như ánh đao giao nhau: “Đừng trách chàng thế nào?”.

“Đừng trách ta...”

Tiêu Mạc Dự nghiêng răng, trông bộ dạng lại vô cùng khảng khái nói: “Đi đổ nước rửa chân”.

“...”

Hoa Thái U cười dựa vào vai chàng: “Cá mực nhỏ, gần đây bị chèn ép quá phải không?”.

“Vấn ớn.”

“Nhìn này, chàng đúng là miệng một đằng nghĩ một nẻo đúng không? Thiếp biết, theo quy định nhà giàu, thân là hiền thê nên chủ động tìm thiếp hay tìm a hoàn thông phòng cho chàng mới phải, để chàng có thể hạ hỏa. Nhưng điều kiện khách quan hiện giờ không cho phép, trong thị trấn nhỏ này chỉ có những gia đình nhỏ chân thật sống qua ngày, đến cả trưởng trấn đại nhân cũng chỉ có một thê một thiếp mà thôi, ai lại muốn gả con gái của mình cho người có lai lịch không rõ ràng như chúng ta làm thiếp chứ? Chàng nói xem có đúng không?”

Tiêu Mạc Dự nghe những lời dịu dàng quan tâm của nàng, có điều lại đồ mồ hôi lạnh, giọng chàng run run: “Hoa cải dầu, sự đại lượng bao dung của nàng có thể nói là tấm gương sáng trên đời, nhưng cả đời ta có một

mình nàng cũng đã đủ rồi, cần gì phải tiêu thiệp hay thông phòng cái gì nữa, ta cũng chẳng có phúc mà hưởng đâu”.

“Thật không?”

“Thật mà, trái tim ta với con người ta, mãi mãi là của nàng...”

Tiêu Mạc Dự nghĩ một lát, rồi cười đưa tay tới chạm vào cái bụng to tướng của Hoa Thái U, tiếp đó khẽ cất giọng nhẹ như hơi thở: “Hoa cải dầu à, sáu múi của ta, đều chỉ dành cho một mình nàng thưởng thức thôi”.

Hoa Thái U cuối cùng cũng hiểu thứ gọi là dụ lửa thiêu thân tự mình gây họa không thể sống, nàng chỉ còn biết đẩy chàng ra: “Đổ nước rửa chân đi!”.

Tiêu Mạc Dự cười rồi làm theo lời nương tử, sau khi quay lại, thấy Hoa Thái U đã đứng đó dang một tay chống eo một tay mài mực: “Nàng muốn viết gì sao? Nàng cứ nói còn ta cầm bút”.

“Rất đơn giản, chỉ một câu thôi.”

Hoa Thái U đứng tránh sang một bên nhường chỗ cho Tiêu Mạc Dự, chờ chàng ngồi xuống, trái sẵn giấy cầm bút lên, liền đồng dục nói: “Hạ tiên sinh nhìn thấy thư giống như thấy ta vậy, xin hãy mau chóng gửi tới một vài thứ đồ chuyên để ‘hạ hỏa’, tốt nhất là công cụ, thuốc cũng được. Hoa Thái U”.

Tiêu Mạc Dự suýt nữa đã đập đầu vào cán bút...

“Hoa cải dầu, tới đây, ta nghĩ chúng ta nên nói chuyện.”

“Nói chuyện gì?”

“Có phải nàng tưởng thật, sợ ta nhịn quá hóa bệnh...”

“Đương nhiên rồi! Hình như ma ma từng nói rằng, đàn ông nếu quá ba tháng không ‘làm việc’ sẽ tạo thành ảnh hưởng xấu tới ‘thâm căn’. Ngộ nhỡ sau này chàng bị liệt, thiếp há chẳng phải sẽ mất rất nhiều thú vui sao?”

Tiêu Mạc Dự nhìn thần thái Hoa Thái U lúc này có đôi phần học thuật giống như Hạ tiên sinh, chàng thở dài một hơi nói: “Đã như vậy, ta vẫn có cách, đơn giản mà hiệu quả, không những thế còn có thể thao tác ngay”.

Vừa nói Tiêu Mạc Dự vừa cầm bút vẽ ra một bức tranh thảo trên giấy, tuy nét vẽ đơn giản, nhưng rất liền mạch, nói tóm lại nội dung hình thức đều rõ nét.

Vẽ xong, chàng nghiêng đầu, ngược mắt, rướn lông mày, kéo dài giọng hỏi: “Thế nào?”.

Hoa Thái U đỏ mặt, tóm lấy ống bút gõ vào đầu chàng: “Hạ tiên sinh nói chẳng sai chút nào, chàng không đi vẽ ‘Xuân cung đồ’ đúng là phí phạm nhân tài”.

Tiêu Mạc Dự ôm đầu cười, chàng đứng dậy ôm nàng, dùng ngón trỏ miết đi miết lại trên đôi môi nàng, tiếp đó cúi đầu hôn, hai đầu lưỡi quấn lấy nhau. Một hồi lâu sau, Tiêu Mạc Dự mới buông nàng ra, nhưng chàng vẫn lưu luyến không muốn rời hẳn nhẹ vào đầu lưỡi nàng: “Chẳng qua ta không muốn con trai chúng ta nhìn thấy màn mùi mẫn đó mà thôi, nếu muốn làm, cũng phải chờ tới khi chỉ có hai chúng ta, chúng ta sẽ làm theo tư thế trong tranh, tha hồ mà thưởng thức nhé”.

Hoa Thái U há miệng lấy hơi mấy lần mới bù được sự thiếu dưỡng khí, tiếp đó nói: “Con trai của chúng ta tương lai nếu là một tiểu lưu manh chắc chắn là do có người cha lưu manh như chàng đó!”.

“Con trai ta chắc chắn giống ta rồi, có điều nó chỉ giỏi trò lưu manh với người con gái nó yêu thôi. Thế nào, lẽ nào nàng không thích ta làm vậy với

nàng?”

“Thích.”

Hoa Thái U giơ tay che mắt chàng: “Cho nên, chờ sau khi thiệp sinh xong tiểu lưu manh, lão lưu manh chàng chắc chắn phải giở thêm mấy trò lưu manh với thiệp mới được đó”.

Đôi môi mỏng nhợt nhạt của Tiêu Mạc Dự khẽ mím lại, liền sau đó khẽ nhếch lên: “Được”.

Tiêu Mạc Dự đỡ nàng ngồi xuống, chàng nghiêm mặt hỏi: “Sở dĩ nàng viết thư cho Hạ tiên sinh, là do không yên tâm về họ đúng không?”.

“Đợt này sắp chiến tranh thật rồi, liên kết đối ngoại càng ngày càng khó khăn. Đã gần hai tháng không nhận được tin tức gì từ Tiêu Kim lâu, cuộc chiến xem ra sắp bắt đầu rồi, ngộ nhờ...”

“Sẽ không có ngộ nhờ đâu.”

Tiêu Mạc Dự cúi đầu nhìn nàng: “Chiến sự vừa mới bắt đầu, Ngụy Lưu đã cử binh sĩ tướng lĩnh tới canh giữ chỗ này, điều này đủ để chúng minh, huynh ấy hoàn toàn không phải không phòng bị. Thậm chí còn có khả năng, trận chiến này, căn bản còn nằm trong lòng bàn tay huynh ấy nữa kìa”.

Hoa Thái U thở dài: “Thực ra thiệp cũng nghĩ như vậy, bởi vì từ tước vị tới binh quyền, thế lực của huynh ấy chưa chắc có thể mở rộng quá dễ dàng cũng như thuận lợi. Nhưng, nếu chỉ vì những thứ đó, chưa chắc huynh ấy đã gây nên cuộc chiến này?”.

“Đương nhiên, không chỉ vì những điều này.”

Tiêu Mạc Dự trầm ngâm hồi lâu, cuối cùng trầm giọng nói: “Ta chỉ có thể nói, dã tâm của huynh ấy rất lớn. Ở vị trí cao nhất trong triều, với đỉnh cao quyền lực, một khi thành công có thể lưu danh muôn thuở, hưởng hồ là...”.

“Là gì kia?”

Hoa Thái U giật mình: “Loan Lai và Cao Lương Địa mấy tháng trước đã mang Úc Nhi vào Ngụy phủ rồi, lẽ nào...”.

“Ta nghĩ từ lâu nàng đã đoán ra thân phận thực sự của Úc Nhi, cho nên, nàng nên biết rằng, huynh ấy có đường của huynh ấy phải đi, tương lai của huynh ấy bất luận như thế nào, đều không liên quan tới Tiêu gia ta. Hoa cải dầu, nàng phải nhớ rằng, sở dĩ Tiêu gia có thể tồn tại trăm năm, chỉ là vì luôn giữ chữ tín, tuyệt đối không tham chính. Lần này ta nhận ủy thác của cha Úc Nhi tới bảo vệ nó, hoàn toàn chỉ là quan hệ tư giao mà thôi. Hiện giờ, trao lại Úc Nhi cho thành chủ Ung thành, đương nhiên là điều không thể tốt hơn được, nàng có hiểu ý của ta không?”

Đột nhiên Hoa Thái U rất muốn hỏi, vậy thì việc bức tử Vân Thư, lẽ nào cũng chỉ là tư giao? Nhưng cuối cùng nàng không nói ra.

Bởi vì hiện giờ nỗi mong chờ duy nhất đối với nàng, là có thể sống bình yên cùng chàng mỗi ngày, còn những thứ khác đã không còn quan trọng nữa.

Thế là Hoa Thái U gật đầu nói: “Kỳ thực giao Úc Nhi cho mấy người họ chăm sóc, thiếp rất yên tâm. Nhưng thiếp vẫn mong cha đẻ của nó sau này cũng có thể thật lòng đối tốt với nó là được rồi”.

Tiêu Mạc Dự cười: “Ngốc ạ, cha con ruột thịt máu mủ kết nối, sao lại có thể không đối xử tốt với nhau chứ?”.

Hoa Thái U trầm ngâm một lúc, rồi nói tiếp: “Nếu Thường Ly thực sự có thể bước lên đỉnh cao quyền lực thật, thì là chuyện không thể tốt hơn rồi. Nếu thế thì, huynh ấy chắc chắn sẽ có cách lấy được thuốc giải”.

Nụ cười vẫn hiện hữu trên khuôn mặt Tiêu Mạc Dự, có điều chàng cup mắt, chậm rãi đứng dậy: “Nàng cảm thấy, sau khi huynh ấy lấy được thuốc giải, sẽ thật tâm đưa cho ta sao?”.

Giọng nói của chàng rất nhẹ, có điều lại nặng nề tới mức khiến người khác ngạt thở. Hoa Thái U chợt ngừng đầu, nàng chỉ có thể nhìn thấy cái cằm càng ngày càng trở nên thon gọn dưới ánh nển của chàng: “Tại sao lại không cho chàng chứ? Thường Ly huynh ấy đâu phải hạng người thấy chết mà không cứu đâu”.

Tiêu Mạc Dự nghiêng mặt, chỉ giây lát sau chàng quay đầu lại vuốt ve tóc nàng, dịu dàng nói tiếp: “Đúng thế, huynh ấy không phải như vậy”.

Ngày hôm sau, Hoa Thái U nhận được một bưu phẩm và một bức thư.

Gói bưu phẩm là do người của Tiêu Kim lâu nhờ một quân sĩ được chuyển công tác tới nơi này tiện đường mang tới. Bên trong phần lớn là quần áo và đồ dùng của trẻ sơ sinh, còn có cả thuốc bổ quý hiếm cho sản phụ, cùng mấy quyển sách về những điều chú ý trước khi sinh, trong khi sinh và sau khi sinh của bà đỡ nổi tiếng trong thành. Thật khó tưởng tượng được, những cô nương trong Tiêu Kim lâu lại có thể chuẩn bị chu đáo đến vậy.

Sau một hồi lật giở xem xét, Hoa Thái U chỉ còn biết lẩm bẫm một mình: “Đám người này thật là, cũng chẳng thèm viết bức thư, chẳng biết ai tặng thứ gì nữa, sau này đi về biết trả lễ thế nào đây?”.

Tiêu Mạc Dự đứng cạnh bên thản nhiên cầm một gói đồ có hình thù kỳ quái lên, lạnh lùng phán: “Chí ít thì những thứ này có thể biết được nên tìm ai để trả lễ rồi”.

Hoa Thái U sau khi nghiên cứu cẩn thận, khẳng khái than: “Người hiểu thiếp nhất chính là Hạ tiên sinh, thiếp và người này đúng là không cần nói cũng hiểu! Cá mực nhỏ, chàng có muốn thử ngay lập tức không vậy?”.

Tiêu Mạc Dự vung tay áo, tỏ thị bất luận công cụ nào cũng không thể khiến chàng động lòng.

Còn về lá thư đó, thì lại tới từ Ngụy Lưu người đã lâu không liên lạc, được chim ưng mang tới.

Trong thư ngoài mấy lời hàn huyên thông thường ra, còn đề cập tới một chuyện – hai ngày trước trong đại hội thề soái, cô nương Tử Vũ của Tiêu Kim lâu đã tấu một khúc nhạc để tăng nhuệ khí cho quân ta, tiếp đó, cùng sự trợ giúp nội lực thâm hậu của Loan Lai, còn mang tiếng sáo thê lương ai oán truyền tận tới doanh trại địch cách đó hơn trăm dặm, khiến tinh thần quân sĩ địch xuống dốc, quả thực đã lập công to.

Đoạn kết của thư, lại hỏi một câu như đùa: “A Thái, nàng có thể đoán ra, khúc nhạc đó tên gì không?”.

Tiêu Mạc Dự gãi gãi đầu, ngây ra một lát, rồi như chợt ngộ ra điều gì, khẽ “Ừ” một tiếng.

Tiêu Mạc Dự ngời chống cằm đối diện nàng, bữu môi dè bịu: “Ta thấy, nàng còn có một người khác mà không cần nói cũng ngầm hiểu mới phải?”.

“Chàng lại muốn ăn canh dấm chua đúng không?”

Hoa Thái U tức giận lườm chàng một cái: “Sở dĩ thiếp có thể đoán ra, hoàn toàn là vì thiếp biết, hành động này của Tử Vũ không phải vì muốn làm tan ý chí chiến đấu của quân địch, chỉ là muốn một người có thể nghe thấy tiếng lòng của cô nương ấy mà thôi”.

Liễu Âm ơi là Liễu Âm, Tử Vũ được coi là tri âm của người đó, nếu người nghe thấy, liệu người có động lòng không...

Tiêu Mạc Dự giống như đã hiểu ra, chàng tối sầm mắt lại, tiếp đó che miệng ho một trận, vừa ngước mắt lên đã gặp ngay ánh mắt lo lắng của Hoa Thái U, liền nhoèn miệng cười nói: “Theo quy định cũ nhé, ta sẽ chấp bút!”.

“Ừ. Vậy chàng hãy nói cho Thường Ly, tên của khúc nhạc thiếp thật sự không biết, chỉ biết là đó là khúc nhạc Liễu Âm thích nhất.”

Mồng năm tháng chín, hai bên chính thức giao chiến, nghe nói đánh nhau long trời lở đất, nhà cửa sụp đổ biến thành đất hoang, cảnh tượng vô cùng khốc liệt.

Mười chín tháng chín, cuộc chiến đã phát triển tới mức khốc liệt nhất, đến cả bầu trời đêm cũng bị lửa chiến thiêu đốt sáng bừng một góc.

Tối hôm đó, trong căn nhà nhỏ với mảnh sân xinh xắn, Tiêu Mạc Dự đang ngồi trên chiếc ghế băng cắt móng chân cho Hoa Thái U, chợt Hoa Thái U hét toáng lên đau đớn.

“Sao vậy? Ta cắt vào thịt của nàng à?”

Tiêu Mạc Dự kinh hãi, vội vàng ôm chân nàng ghé sát vào nền xem xét cẩn thận, tiếp đó lẩm bầm bồm chồm: “Đâu có...”.

Hoa Thái U ngồi dậy, giơ tay túm lấy tai chàng, hét lên thất thanh: “Tú bà sắp đẻ rồi!”.

Cả đời này, từ lúc Tiêu Mạc Dự biết nhận thức được tới giờ, lần đầu tiên chàng vừa lê vừa bò thay cho đi thẳng.

Vậy là trong tiếng hò hét giết chóc vang trời, phảng phất vọng tới tiếng hét thảm thiết của một phụ nữ, cùng hai tiếng khóc trẻ sơ sinh liên tiếp.

Mười chín tháng chín, Ngụy Lưu điều binh đại thắng, giết chết quá nửa quân địch, đẩy lùi quân địch ra xa ngàn dặm. Chỉ với một lần tấn công, Ngụy Lưu đã dẹp được mọi họa biên cương không thể giải quyết đã mười mấy năm nay, thanh thế của ngài vì thế mà tăng cao.

Mười chín tháng chín, trời nắng gió nhẹ.

Hoa Thái U đang cho con bú, Tiêu Mạc Dự đứng nhìn.

“Hoa cải dầu, nàng khiến con trai ta ngạt thở rồi kìa!”

“Hoa cải dầu, nàng khiến con gái ta không uống được sữa kìa.”

“Hoa cải dầu...”

Hoa Thái U trợn mắt la: “Có bản lĩnh chàng cho nó bú!”.

Tiêu Mạc Dự phần uất nói: “Nàng tưởng ta không muốn sao?”.

“Hãy bế con trai con gái của chàng đi!”

“Điều kiện khách quan không cho phép mà!”

“Vậy thì hãy ngoan ngoãn ngậm miệng lại cho thiếp!”

Tiêu Mạc Dự rón rén tới bên giường, dùng đầu ngón tay chạm nhẹ lên mặt con trai một cái rồi lại vuốt ve sống mũi nhỏ của con gái: “Hai đứa này, rốt cuộc tới lúc nào mới bú no đây? Cha đã đói lắm rồi đây này”.

Hoa Thái U tiện tay đẩy chàng ra: “Đứng sang một bên, đừng làm phiền các cục cưng bú”.

Tiêu Mạc Dự ai oán tố cáo: “Nàng có con rồi là không cần tướng công!”.

“Nếu vậy thì...” Hoa Thái U thở dài, hành động như thể sắp đẩy hai đứa con song sinh một trai một gái đang bú rất miệt mài sang một bên: “Để chứng minh tình yêu dồi dào của thiếp đối với tướng công, vậy đành để chúng đối trước đã rồi tính sau”.

Tiêu Mạc Dự ngay lập tức phê bình: “Hoa cải dầu, tại sao nàng lại làm như vậy? Đúng là chẳng có một chút giác ngộ làm mẹ gì cả”.

Nói rồi chàng lại vô cùng hiền từ nói với hai đứa trẻ: “Có điều Tuế Tuế, Nguyệt Nguyệt à, chúng ta phải thông cảm cho mẹ, bởi vì quả thực mẹ cũng rất ‘đói khát’ mà”.

Hoa Thái U liền giơ chân, đạp cho Tiêu Mạc Dự một cái như trời giáng.

Vì tên chính thức của hai đứa trẻ còn nhiều bất đồng nên tạm thời chưa quyết, trước mắt chỉ đặt tên ở nhà, bé trai là anh, gọi là Tuế Tuế, bé gái là em, gọi là Nguyệt Nguyệt.

Tiêu Mạc Dự nói, hai cái tên này là để kỷ niệm cho quãng thời gian sống bên nhau của Cá mực nhỏ và Hoa cải dầu.

Hôm nay là ngày đầy tháng của hai đứa trẻ, ban ngày hàng xóm láng giềng xung quanh cùng rất nhiều người quen trong thị trấn đều tới thăm, mọi người nô nức đứng chật sân nhỏ khiến không khí trong căn nhà nhỏ vô cùng náo nhiệt, mãi tới khi trời sắp tối họ mới cáo từ ra về. Khoảng thời gian này may nhờ có sự giúp đỡ của hàng xóm láng giềng nên cuộc sống đôi vợ chồng mới không nảy sinh những phiền phức không đáng có.

Tuy nhiên, mỗi lần Tiêu Mạc Dự bế con, luôn cảm thấy run như đi trên băng mỏng, lúc nào chàng cũng nơm nớp lo sợ không điều khiến tốt

đôi tay ngộ nhờ bóp chẹt hoặc bóp méo hai cơ thể nhỏ bé mềm yếu trên tay mình thì gay go to. Tuy nhiên mỗi lần Hoa Thái U bị đánh thức dậy lúc nửa đêm do hai đứa trẻ khóc, nàng luôn giống như một con sư tử cái nổi giận. Đương nhiên tới tận giờ, mỗi lần tắm rửa cho chúng, đều phải có thím Trương bên cạnh hướng dẫn để tránh không cẩn thận làm mất mạng...

Có điều, ngôi nhà bốn nhân khẩu này rất cuộc vẫn có thể sống tạm bợ qua ngày, không những thế còn sống rất vui nữa.

Qua tháng ở cũ, cuối cùng Hoa Thái U cũng có thể thoải mái tắm lần đầu tiên, còn bữa tiệc Hoa Thái U mong chờ từ lâu cuối cùng cũng có thể thực hiện rồi.

Tuy Hoa Thái U khỏe mạnh, sữa nhiều nhưng vẫn không đủ để cả hai đứa trẻ bú, Hoa Thái U liền đi mua một con dê cái về bổ sung.

Liên tiếp hết cữ sữa mẹ lại đến cữ sữa dê thay phiên, mãi tới khi hai đứa trẻ phờ phơ bú no thì trời đã tối om.

Hoa Thái U ngồi xếp bằng trên giường, Tiêu Mạc Dự vẫn theo thường lệ ngồi bên nôi khẽ hát ru hai đứa con.

“Cá mực nhỏ, hai đứa đã ngủ chưa?”

“Ngủ rồi.”

“Vậy sao chàng vẫn chưa qua đây?”.

“Chờ một lát.”

“Thiếp nói cho chàng hay, hôm nay thiếp rất mệt, chờ lát nữa không biết chừng đã ngủ mất rồi.”

“Được.”

“... Được cái gì kia?”

“Nếu nàng buồn ngủ, thì hãy ngủ trước đi!”

“Chàng có con rồi không cần nường tử nữa.”

“Đúng vậy.”

“...”

Hoa Thái U buồn tức lẫn lộn.

Nàng nhảy xuống giường bằng chân trần, nhẹ nhàng đi tới phía sau người Tiêu Mặc Dự, rồi nằm vắt lên lưng chàng, ôm chặt lấy cổ chàng rồi cắn nhẹ một cái, tiếp đó gầm gừ: “Chàng dám không cần thiếp?”.

Tiêu Mặc Dự không kịp đề phòng hơi ngã về phía trước, liền sau đó giơ một tay đỡ nàng, nghiêng người lộn một vòng, đứng dậy, dang rộng tay ôm Hoa Thái U vào lòng nói: “Nàng làm mạnh như vậy, ngộ nhờ làm bọn trẻ tỉnh lại thì sao?”.

“Tỉnh rồi thì chàng tiếp tục dỗ chúng, dù sao thiếp nhìn chàng dỗ chúng rất vui mà! Thiếp cảm thấy chàng rất hợp để dỗ trẻ con mà.”

“Mặc kệ nàng, ta không quản đâu.”

“Ý của thiếp là...”

Tiêu Mặc Dự ôm chặt lấy Hoa Thái U, khẽ nói bên tai nàng: “Âm thanh lát nữa của nàng, sẽ hợp hơn để ru bọn trẻ đó”.

Hoa Thái U trước tiên cảm thấy lâng lâng, nhưng liền sau đó liền hiểu ra: “Đúng vậy, chúng sẽ nghe thấy mất”.

Tiêu Mạc Dự vừa đi vừa dùng răng cời cúc áo của nàng buột miệng đáp: “Ừ...”.

“Thế thì không được!”

“Gì cơ?”

“Như vậy sẽ dạy hư bọn trẻ mất.”

Hoa Thái U nói rất nghiêm túc: “Loan Lai từng nói qua, trẻ con biết nghe biết nhìn biết nghĩ, chỉ là không biết nói mà thôi, những gì mắt thấy tai nghe thời nhỏ của bọn trẻ, sẽ ảnh hưởng tới cả đời chúng!”.

Rằng Tiêu Mạc Dự căn trúng vào lưỡi chàng: “Cái tên Loan Lai rõ ràng... toàn nói vớ vẩn”.

“Đó là việc ta không chắc chắn được, thiếp mặc kệ, dù sao cũng không thể dạy hư cục cưng của chúng ta, chàng mau đặt thiếp xuống đi!”

“... Đã tới lúc này rồi còn có thể do nàng quyết định sao?”

Tiêu Mạc Dự nghiêng răng đi tiếp vài bước, tiếp đó ném Hoa Thái U đang giãy dựa không ngừng lên giường, tiếp đó quay lại phòng lấy tấm bình phong dựng ở trong phòng ngăn cách giữa họ và bọn trẻ đang ngủ say, cuối cùng đá bay giày chui lên giường, rướn mày hỏi: “Nào tú bà, cười một cái cho lão gia đây xem nào”.

Hoa Thái U chớp chớp mắt, tiếp đó cời đồ mình với tốc độ còn nhanh hơn chàng, rút luôn trâm cài tóc mặc cho tóc xõa xuống, cuối cùng giơ tay vuốt ve mấy lọn tóc trên má, đôi mắt long lanh, nũng nịu nói: “Đại gia đừng làm khó thiếp, thiếp đây chỉ nguyện bán thân chứ không bán nghệ!”.

Tiêu Mạc Dự trong giây lát đã đạt đỉnh điểm.

Môi chạm môi, lưỡi quấn quýt, thân thể hòa làm một, linh hồn giao nhau.

Một đêm không ngủ, mấy lượt mây mưa.

Sao mai lấp lánh, phía đông đã bừng sáng.

Hoa Thái U yên lặng gối lên Tiêu Mạc Dự, ngắm nhìn khuôn mặt chìm trong giấc ngủ say của chàng.

Trùng độc trong người chàng phát tác với tần suất dần tăng lên, thỉnh thoảng còn ho ra máu, lần này chắc chắn không còn cách nào để kéo dài nữa.

DU THÁI HOA

Lập Thệ Thành Yêu
www.dtv-ebook.com

Chương 16+2

Nhưng lòng nàng đã không còn hoảng hốt không nơi nương tựa như trước, tuy rằng vẫn sẽ rất đau, nhưng sẽ không còn nhói buốt tới mức không thể chịu được, mà là nỗi đau âm ỉ, có thể kéo dài suốt tháng năm của cuộc đời dài đằng đặc phía trước.

Có được những tháng ngày giành giật chàng với tử thần, được cùng chàng chờ đợi sự ra đời của bọn trẻ, được cùng chàng nhìn thấy mặt bọn trẻ, khiến nàng thực sự mãn nguyện rồi. Do vậy lần này, nàng sẽ không khóc, nàng sẽ không ép buộc mình nữa, mà sẽ mỉm cười buông tay, để chàng mang theo nụ cười bên khóe miệng ra đi yên lành.

Tiếng trẻ con khóc vọng lại từ sau phía bình phong, có lẽ chúng đói rồi.

Hoa Thái U thở dài, nàng đang định ngồi dậy, thì Tiêu Mặc Dự đang ngủ mơ màng cũng tỉnh giấc, chàng mở mắt, vừa hay chạm đúng ánh mắt nàng, bất giác sững người một lát: “Hoa cải dầu, nàng sao vậy?”

“Cá mực nhỏ, thiệp đang nghĩ một chuyện.”

“Chuyện gì cơ?”

Hoa Thái U gối đầu trên bờ ngực gầy gò của chàng, lắng nghe nhịp đập có phần rối loạn mà yếu ớt của chàng, cười nói: “Thiệp cảm thấy mãn nguyện.”

“Còn có một chuyện nữa.”

“Gì cơ?”

“Chiếc áo còn lại của chàng ngày hôm qua thiếp đã giặt rồi nhưng vẫn chưa khô, cho nên hôm nay e là chàng phải cởi trần rồi.”

“...”

Đông chí – ngày mười bảy tháng mười một.

Hoa Thái U bận tối mắt tối mũi cả một ngày để nấu xôi đậu cùng bánh trôi theo tập tục Giang Nam, lại làm một đĩa bánh chèo thep tập tục bản địa. Khó khăn lắm mới làm xong bưng lên bàn, tiếp đó gọi Tiêu Mạc Dự bế bọn trẻ dậy cùng ăn bữa cơm đoàn viên, kết quả vừa vào phòng suýt nữa đã ngất lịm tại chỗ.

Chỉ thấy Tiêu Mạc Dự nằm phục trên bàn, chàng đặt đôi song sinh một trai một gái trên giấy vẽ, tiếp đó cầm bàn tay nghịch ngợm dính đầy mực của chúng vẽ lên giấy, từng nét từng nét rất chăm chú.

Không biết đã chơi bao lâu, hai đứa trẻ không chỉ tay chân đen xì, mà cả đầu cả mặt cả bộ quần áo mới thay hôm nay đều đen nhem, mặt của Hoa Thái U cũng đen xì theo...

“Cá mực nhỏ, chàng xem việc tốt chàng làm này!”

Nàng vừa hét to khiến cha bọn trẻ sợ hãi ngẩng đầu dậy, lộ ra khuôn mặt trắng đen lẫn lộn: “Suýt! Đừng làm phiền bọn ta sáng tác.”

Hoa Thái U vừa tức vừa buồn cười đi tới, nàng nghiêng đầu nhìn hồi lâu: “Đang yên đang lành thế này sao lại vẽ một đám cỏ?”

Tiêu Mạc Dự ngay lập tức ném ánh mắt khinh bỉ về phía nàng: “Nàng đúng là chẳng có văn hóa gì cả, đây là hoa mai”.

Tuế Tuế lắc đầu hừ hừ hai tiếng phụ họa.

Nguyệt Nguyệt dường như cảm thấy anh trai cướp mất lời của mình, tỏ ra vô cùng bất mãn, giơ tay đập vào mũi anh.

Tiêu Mạc Dự vỗ tay vui vẻ: "Con gái ngoan, làm tốt đấy".

Tuế Tuế đã quen với việc bị bố con nhà kia bắt nạt rồi, chỉ biết khịt khịt mũi, không có bất kỳ biểu hiện bất mãn nào.

Hoa Thái U nhìn thấy chướng mắt, liền giơ tay bế cậu bé lên: "Con trai đừng sợ, có mẹ yêu con, chúng ta mặc kệ người cha xấu xa cùng đưa em xấu xa kia".

Tiện thể Hoa Thái U còn đá cho Tiêu Mạc Dự một cái: "Còn không mau mang con gái rượu của chàng qua bên kia rửa mặt, thay quần áo, cơm canh sắp nguội hết cả rồi".

Tiêu Mạc Dự nhanh chóng làm theo lời vợ, chàng vui vẻ bế con gái lên cổ, hớn hờ chạy trước.

Mỗi lúc thế này, lòng Hoa Thái U lại mạnh động muốn "trả hàng" Nguyệt Nguyệt cho Tiêu Mạc Dự, bởi nhìn tình yêu thương dạt dào chàng dành cho con gái, quả thực có lý do để nghi ngờ cô con gái vàng ngọc nàng sinh ra này thực ra chính là người tình nhỏ kiếp trước của chàng.

Lúc ăn cơm, Tiêu Mạc Dự tìm mọi cách để cho bọn trẻ húp canh, ăn bánh chèo và đậu, nhưng đều bị Hoa Thái U ngăn lại. Cuối cùng nhân lúc Hoa Thái U vào bếp hâm lại thức ăn, chàng đã thành công đút cho bọn trẻ một thứ - hoa quế ngâm rượu, kết quả bị Hoa Thái U mắng cho một trận lên bờ xuống ruộng.

Tới lúc Hoa Thái U lo liệu ổn thỏa cho hai đứa trẻ miệng phun nước bọt phì phì, trở lại phòng khách, đã phát hiện hiện giờ còn xuất hiện thêm một con sâu say rượu nữa, nàng vội lao như tên bắn lên phía trước giơ tay giật lấy bầu rượu đã gần cạn.

Tiêu Mặc Dự chống cằm ngồi dựa vào bàn, rướn mày khẽ cười: "Hoa cải dầu nàng đừng lo, một chút rượu này ta say làm sao được?".

Hoa Thái U tức giận đùng đùng: "Ai lo chứ? Là thiệp giận chàng uống một mình đấy! Chàng thấy để làm ra một bầu rượu mang hương vị Giang Nam ở Trại Bắc này có dễ không?".

"Đúng đúng đúng, không dễ chút nào."

Tiêu Mặc Dự giơ tay kéo nàng vào lòng, ôm chặt: "Cho nên ta cảm ơn nàng đã để ta được thưởng thức một lần mùi vị quê hương".

Hoa Thái U rót chút rượu còn lại thành ba bát: "Trước đây hàng năm cứ mỗi khi đông chí, Tiêu bá bá lại cùng chúng ta ngồi vây quanh lò sưởi, vừa nói chuyện vừa uống rượu quế hoa. Hôm nay, hai người chúng ta ở đây hãy uống cạn bầu rượu này".

Tiêu Mặc Dự đứng thẳng dậy, đổ một bát rượu xuống đất, uống cạn một bát, rồi đưa mắt nhìn ba chiếc bát không trên bàn.

Bất kể là trước đây, hay là sau này, bầu rượu này của Tiêu gia, dường như cũng chỉ có ba người uống.

Tiêu Mặc Dự kéo Hoa Thái U tới chiếc bàn trong thư phòng, tiếp đó cầm bút, trong giây lát biến đám cỏ um tùm ban nãy thành một cây mai: "Trên cành mai này có tổng cộng tám mốt bông hoa, mỗi ngày tô đỏ một cánh, khi tô hết cánh hoa, tới lúc đó mùa xuân ấm áp hoa nở khắp nơi, chúng ta có thể khởi hành về Giang Nam rồi".

Hoa Thái U cầm bút đỏ lên: "Vậy bông hoa mai đỏ đầu tiên, đương nhiên phải được tô từ tay của trụ cột gia đình chúng ta rồi".

"Cùng tô."

"Được."

Tiêu Mặc Dự cầm bàn tay nàng, khẽ đặt bút xuống, bông hoa mai màu đỏ tươi nở rộ.

Tiêu Mặc Dự lúc này thể lực yếu, thêm rượu vào liền nhanh chóng ngủ thiếp đi, hai đứa trẻ vì cũng dính chút men rượu quế hoa, cũng ngủ yên khác thường.

Hoa Thái U không hề buồn ngủ chút nào trong đêm thanh tĩnh hiếm hoi này, nàng khoác thêm áo lên mình rồi lấy một quyển sách ra xem. Trong quyển sách này có rất nhiều chú thích được ghi bên cạnh tên người, ví như "Trọng trách cần gánh vác", hay như "Chờ đợi xem xét", hoặc như "Mãi mãi không dùng", còn có một số tên người được khoanh đỏ, mang nghĩa dùng gia pháp nghiêm trị.

Hai người đã hơn một năm nay chọn cách sống ẩn cư tránh xa thế tục, già trẻ lớn bé Tiêu gia đã trải qua một cuộc thanh trừng.

Hoa Thái U nhìn Tiêu Mặc Dự phải chọn thoái ẩn để làm bàn đạp tiến tới, phải dẫn dụ rất nhiều người ngựa khó lường, sau đó dùng đòn chí mạng tấn công, bố cục tinh xảo, tâm kế thâm hiểm, thủ đoạn tàn độc để giành lại cơ nghiệp trăm năm.

Chàng nói: "Ta sẽ để lại cho nàng một Tiêu gia ổn định, vững mạnh".

Nàng đáp: "Cho dù chẳng còn gì cũng chẳng sao, bởi vì thiếp đã học được cách nên xử lý thế nào".

Chàng nói tiếp: "Có một vài việc quá tàn khốc, hãy giao cho ta làm là được".

Nàng đáp: "Ngốc à, thực ra từ lâu thiếp đã quyết định, sẽ biến bản thân thành kẻ xấu cùng với chàng rồi".

Canh ba, lúc này dường như đã thấm mệt, Hoa Thái U liền gập quyển sách lại định đi ngủ, chợt nàng nghe thấy có tiếng động khác thường bên ngoài cửa sổ liền nhẹ nhàng bước ra.

Màn đêm tối như mực, mọi vật chìm trong tĩnh lặng.

Một bóng hình thẳng như đao đứng ở trong sân, với mái tóc đen kết hợp bộ quần áo đen cùng đường nét rõ ràng.

“A Thái, đã lâu không gặp”.

“Đúng vậy, đã lâu không gặp”.

Ngụy Lưu chậm rãi tiến về vị trí cách chỗ Hoa Thái U đứng tầm ba bước liền dừng lại, khẽ than: “Nàng vẫn đứng ở chỗ cũ không di chuyển, còn ta, lại không thể tiến thêm được nữa”.

“Thường Ly...”

“Nàng có biết, vì sao ta mang cái tên này không?”

“Có phải là vì một ai đó chăng?”

“Đúng vậy, là vì một người phụ nữ, một người phụ nữ được cha ta yêu say đắm. Tên ta vốn không phải là Ngụy Lưu, biểu tự cũng không phải Thường Ly, nhưng khi ta năm tuổi, phụ thân ta nằng nặc đòi đổi tên đổi tự cho ta. Mẫu thân ta vì chuyện này đã lâm trọng bệnh nằm liệt giường, bà bệnh mấy năm sau thì lìa đời. Người phụ nữ mà cha ta thương yêu không phải là mẹ ta, nhưng ông lại bắt ta ghi nhớ nỗi ân hận của ông đối với một người phụ nữ khác. Thật quá hoang đường và đáng chế giễu phải không?”

“Cha huynh hối hận, vì khi xưa đã không cố níu kéo, nên mới dẫn tới việc đôi bên biệt ly?”

"Cho dù có cố níu kéo, thì người phụ nữ đó vẫn sẽ đi thôi, bởi thể tử của cha ta chỉ có thể và mãi mãi chỉ có thể là một mình mẹ ta. Cha ta dựa vào thân phận phò mã để đổi lấy sự tín nhiệm của triều đình, để giữ được quyền lực cũng như danh vị đời này qua đời khác của ông ấy."

"Thì ra mẹ huynh là công chúa."

Hoa Thái U nghĩ một lát: "Chả trách An Dương lại gọi huynh là biểu ca, còn huynh lại chống lại hôn sự với nàng ta như vậy".

"Nhà họ Ngụy nhiều đời kết thân với hoàng tộc, nhưng ta quyết không làm như vậy."

Trong thần thái lạnh lùng của Ngụy Lưu tràn ngập vẻ ngạo nghễ: "Ta muốn dựa vào sức mạnh của bản thân để giữ mọi thứ thuộc về ta, chứ không nhờ vào sự ban ơn của hoàng gia".

"Chúc mừng huynh, cuối cùng huynh đã làm được. Huynh không chỉ giữ được gia nghiệp của Ung thành, mà còn đi vào được trung tâm của kinh thành, hiện giờ huynh đã lập được chiến công lẫy lừng, có được binh lực của nửa quốc gia, có thể hô gió gọi mưa, đối với huynh mà nói để lấy cả thiên hạ này dễ như trở bàn tay."

"Những thứ ta muốn, dường như lại không thể có được."

Ánh mắt Ngụy Lưu ánh lên vẻ cô đơn: "Sau khi mẹ ta qua đời không lâu, ta liền theo một vị danh sư chu du khắp nơi, hơn mười năm ta chưa từng đặt chân về nhà nửa bước, mãi tới khi cha ta hấp hối, ta mới trở về tiếp nhận đại ấn Ung thành. Trước khi cha ta lâm chung còn giao cho ta một nhiệm vụ cuối cùng, đó là tiếp tục tìm kiếm người phụ nữ kia và con trai của bà ta. Cha ta đã không có cách nào cho người ông yêu một danh phận thì chí ít cũng phải cho con của ông một cái họ. Ta thực sự oán hận cha ta, nhưng ta lại càng không hiểu, tại sao chỉ vì một người phụ nữ mà ông phải nhung nhớt cả đời, phải u uất cả đời như vậy. Mãi tới khi ta gặp nàng".

Hoa Thái U cười: "Nếu muội có thể hóa giải nỗi lòng của huynh đối với cha huynh, thì muội rất vui mừng, và cũng chỉ như thế mà thôi".

Ngụy Lưu nghiêng đầu quan sát Hoa Thái U: "A Thái, nàng thay đổi nhiều rồi".

"Đương nhiên, đã là vợ, là mẹ người ta rồi, sao có thể không thay đổi chứ?"

"Ta nghĩ, thứ khiến nàng thay đổi không chỉ là sự chuyển giao vai trò."

"Không sai, còn cả thân phận nữa, hiện giờ muội vừa nhận chức trưởng môn Tiêu gia."

Ngụy Lưu nhìn về phía cửa sổ đang le lói ánh nến, đằng sau cánh cửa đó là ba cha con Tiêu Mặc Dự đang ngủ yên lành.

"Từ đầu tới cuối nàng không tới tìm ta, Tiêu huynh cũng không chịu cúi đầu."

Hoa Thái U sững người trước câu nói giống như tự nhủ với mình của Ngụy Lưu.

Ngụy Lưu lại lấy ra một chai nhỏ từ trong lòng: "Nói cho huynh ấy, lần này ta chẳng có điều kiện gì cả, cứ yên tâm mà uống. Nếu huynh ấy cứ cố cứng đầu, nói không chừng thực sự không còn cách chữa".

"Đây là..."

"A Thái, nàng không tin ta có thể lấy được thuốc giải, hay là không tin ta sẽ giao thuốc giải cho nàng?"

Hoa Thái U không đáp lại, bởi vì giờ khắc này ngoài nhịp tim của bản thân ra, nàng chẳng còn nghe thấy bất kỳ âm thanh nào khác.

Ngụy Lưu khẽ thở dài một tiếng, tiếp đó cầm lấy tay Hoa Thái U, rồi đặt lọ thuốc vào lòng bàn tay nàng: "A Thái, ta đã có được mọi thứ, ngoài nàng mà thôi..."

Ngụy Lưu quay người bỏ đi, mái tóc đen cùng bộ quần áo đen hòa vào màn đêm mênh mang.

Nhặt một phiến lá lên, một khúc nhạc ai oán phiêu du trong gió.

Bởi vì người yêu dấu thích khúc nhạc này, nên cũng là khúc nhạc ưa thích của cha.

Ngày hôm đó, khi Tử Vũ thổi khúc nhạc trên, còn thắc mắc ai đã dạy cho cô nương ấy. Nhất thời chàng ta không nén nổi nỗi hân hoan, cầm bút viết thư cho nàng, thế nhưng nội dung trong bức thư trả lời lại nằm ngoài dự liệu.

Khúc nhạc này, sao lại có thể là bản nhạc yêu thích của Liễu Âm?

Vì trả thù cho em gái mình - chính là người phụ nữ kia, đại huynh của bà đã sáng lập ra Vô Minh giáo để đối đầu với cha. Hơn mười năm qua, hai phe đấu qua đấu lại, có kẻ thắng người thua, đan xen không dứt, Ngụy Lưu sớm đã có ý muốn diệt trừ giáo phái này, có điều khổ tâm giăng bày vẫn để lọt lưới giáo chủ mới. Sau mấy lần giao tranh, tuy chưa thể nhổ tận gốc triệt để, nhưng cuối cùng vẫn giết được Liễu Âm, đám ô hợp không có thủ lĩnh kia, đã không còn là mối họa nữa.

Vô Minh giáo, giáo chủ già, người phụ nữ kia, giáo chủ mới, khúc nhạc yêu thích nhất, Liễu Âm...

Không muốn tiếp tục suy diễn tiếp, nhưng lại không thể không điều tra.

Lần theo manh mối này, rốt cuộc đã tìm ra chân tướng sự việc.

DU THÁI HOA

Lập Thệ Thành Yêu
www.dtv-ebook.com

Chương 16+3

Ngụy Lưu cuối cùng cũng nhớ ra, trong hai lần giao đấu chính diện, Liễu Âm thực sự không dùng hết sức của mình, rõ ràng hẳn có cơ hội để khiến chàng ta trọng thương nhưng trong thời khắc then chốt vẫn để lộ sơ hở. Ban đầu Ngụy Lưu cứ ngỡ, là do Liễu Âm quá trẻ nên kinh nghiệm đối địch không đủ dẫn tới việc trên. Nhưng trong các tin tức tình báo được thu thập lại đã viết rất rõ ràng, Liễu Âm đã từng bước thoát khỏi chốn địa ngục kia như thế nào, ở nơi đó từng giây từng phút đều phải trả giá bằng tính mạng của mình. Người như vậy sao có thể coi là "quá trẻ nên kinh nghiệm không đủ" được.

Sự giải thích duy nhất chính là Liễu Âm biết chàng ta là ai và cũng biết mình là ai.

Hai huynh đệ cùng cha khác mẹ, đôi bên là mối quan hệ ruột thịt duy nhất trên đời này của nhau.

Vậy mà, chàng ta trái lại chém Liễu Âm một nhát, đâm một chưởng, cuối cùng bóp nát xương hẳn.

Còn về Liễu Âm, kỳ thực từ đầu tới giờ hẳn chưa từng làm một chuyện bất lợi nào đối với chàng ta.

Giữa hai người chỉ duy nhất một lần không xảy ra va chạm một sống một còn, đó chính là lần ở cửa Tiêu Kim lâu, Liễu Âm nhảy bổ tới ôm lấy chàng nói: "Cầu xin khách quan hãy tới chiếm hữu ta đi!"

Đúng là một đứa trẻ thích chơi thích nghịch, trẻ trung là vậy, khi cười thần thái cũng bay bổng.

Chỉ có điều, số phận quá mong manh...

Khi chưởng đó đánh trúng ngực hần, khi tay chàng ta túm được xương quai xanh của hần, đều có thể cảm nhận được sự gây guộc của hần.

Cảm giác đó, chắc chắn sẽ luôn lưu giữ trong kẽ tay, mãi mãi không thể xóa nhòa.

A Thái, người phụ nữ mà chàng ta yêu dấu, là người phụ nữ mà chàng ta bất chấp thủ đoạn bày mưu tính kế để chiếm được cho mình, chàng ta đã từng xác định, sẽ có một ngày, chàng ta sẽ đi tới trước mặt nàng, không những thế ngày này sẽ không còn xa.

Sự việc đã tới nước này rồi, chỉ còn có thể dừng lại.

Bởi vì Liễu Âm từng nói với chàng: "Tích một chút đức đi! Người đã có nhiều như vậy rồi, sao vẫn còn cố chấp?".

Bởi vì, họ Ngụy cũng là họ của chàng ta mà.

Hai đứa trẻ trong phòng vẫn say giấc nồng, Tiêu Mặc Dự không biết tự lúc nào đã tỉnh lại, chàng khoác thêm áo mỏng ngồi dựa vào giường, vừa nhìn thấy Hoa Thái U đẩy cửa bước vào, liền vén chăn, nghiêng đầu nhìn nàng với cặp mắt sáng long lanh.

Hoa Thái U nhìn thấy nếp gấp mờ trên khóe môi chàng dưới ánh đèn le lói, có điều bất luận cố gắng thế nào nàng cũng không thể cử động được, chỉ biết đứng ngây ra tại chỗ.

Tiêu Mặc Dự liền thở dài, xuống giường, bước tới, cầm tay nàng, kéo nàng đi từng bước tới bên giường, sau đó ấn vai nàng ngồi xuống, tiếp đó

cởi tất, cởi áo khoác cho nàng, rồi nhét nàng vào chăn, cuối cùng cúi người xoa xoa tay rồi áp lên gò má lạnh cóng của nàng: "Trời đông gió rét thế này, cũng không biết mời khách vào nhà, cứ đứng nói chuyện bên ngoài gió rét như vậy, đó là đạo tiếp khách gì vậy?".

Hơi ấm từ kẽ ngón tay chàng cuối cùng cũng khiến Hoa Thái U đang ngây như phỗng hồi phục được cảm giác: "Chàng biết có khách tới sao?"

"Biết."

"Chàng biết ai tới không?"

"Biết."

"Biết huynh ấy tới làm gì không?"

"Biết."

"Sao chàng biết hay vậy?"

"Bởi vì vừa hay tỉnh giấc, sau đó nghe thấy thôi."

Lúc này Hoa Thái U mới nhận thấy vết mồ hôi bên tóc mai Tiêu Mặc Dự, nàng giật mình, vội vàng kéo chàng vào chăn: "Vừa rồi lại phát tác à?".

Lần này nàng không giả vờ không nhìn thấy, còn Tiêu Mặc Dự cũng không giả bộ chưa phát tác, chàng khẽ nhíu mày đau khổ nói: "Đúng vậy, đau thật".

"Biết đau rồi? Chẳng phải chàng rất quật cường sao?"

Hoa Thái U chớp mắt nhìn Tiêu Mặc Dự hồi lâu, chột nàng nắm lên người chàng, cắn mạnh vào xương quai xanh, tiếp đó véo một cái mạnh vào xương sườn chàng: "Xương của chàng, dường như chẳng có gì đặc biệt cả?".

Tiêu Mặc Dự bị véo đau tới mức kêu oai oái: "Hoa cải dầu nàng bệnh rồi à? Xương của người ta ai mà chẳng như ai, lẽ nào nàng mong chờ phát hiện ra miếng sắt trên người ta mới được á?".

"Vậy tại sao Thường Ly lại khen xương chàng cứng?"

Hoa Thái U nghiêng đầu nghĩ một lát, tiếp đó hoảng hốt ngộ ra; "Xem ra, thiếp cần phải lấy chùy ra thử mới được".

Tiêu Mặc Dự vội vàng ôm chặt nàng, cười đắc ý: "Có lẽ là vì ta chưa từng đồng ý với huynh ấy một việc, nên huynh ấy mới khen ta như vậy, thật khiến người ta ngượng chết".

"Việc gì vậy?"

"Yêu cầu ta mang mấy tuyến đường chuyển hàng của Tiêu gia cho huynh ấy mượn, ta sợ lỡ việc làm ăn của mình, nên hơi nhỏ nhen một chút."

"Mượn để làm gì kia?"

"Đưa quân vào kinh."

Hoa Thái U hốt hoảng nhắc lại: "Đưa quân vào kinh?".

Tiêu Mặc Dự thản nhiên dùng ngón tay chải tóc cho nàng: "Vĩ ta không đồng ý, nên đương nhiên huynh ấy cũng không nói rõ tình hình cho ta hay. Có điều nghĩ lại, hiện giờ huynh ấy cũng đã không cần nữa rồi".

Hoa Thái U ngồi dậy, do dự một lát, cuối cùng vẫn buột miệng hỏi: "Thường Ly... là muốn dùng thuốc giải để... ép chàng?".

"Một giao dịch buôn bán lớn thế này, thù lao đương nhiên phải rất to rồi, thuốc giải chỉ là một trong những điều kiện mà thôi."

“Chàng, tại sao không nhận lời?”

Tiêu Mặc Dự nhìn nàng, lạnh lùng nói: "Nếu đổi lại là nàng, liệu nàng có nhận lời?".

Hoa Thái U yên lặng hồi lâu, tiếp đó chậm rãi lắc đầu: "Không đâu. Việc này một khi cuốn vào, nếu bại, thì Tiêu gia tất sẽ gặp cảnh diệt môn, còn nếu thành công, Tiêu gia cũng rơi vào vũng bùn tranh đấu hoàng quyền mãi không thể thoát thân được, thiếp không thể vì lợi ích cá nhân, mà kéo cả gia tộc xuống vực sâu. Nhưng tại sao chàng không kể cho thiếp nghe những việc này?".

"Bởi vì ta không muốn nàng hận Ngụy Lưu. Dã tâm và thế lực của huynh ấy một khi thành công sẽ lớn vô cùng, sau khi nàng quản lý Tiêu gia, làm bạn với người như thế này đương nhiên tốt hơn so với làm thù nhiều."

"Đến cả việc này chàng cũng đã mưu tính tới rồi, Cá mực nhỏ, chàng đúng là..."

Hoa Thái U ngật ngừng một lát, cuối cùng buông ra hai từ: "Ngốc nghếch".

Tiêu Mặc Dự nắm lấy bàn tay mãi vẫn lạnh ngắt của nàng: "Nàng có trách ta không?".

"Chàng đã khiến thiếp hiểu được cái lợi cái hại, thiếp làm sao có thể trách chàng chứ?"

Hoa Thái U cúi đầu nhìn những ngón tay với các khớp xương gồ lên: "Cơ nghiệp trăm năm, gia sản lớn như vậy, tính mạng của hàng nghìn hàng vạn con người, chàng có thể chết không chút do dự, nhưng không thể sống mà không chút lo lắng. Thiếp hước đây, có lẽ thật sự không hiểu, nhưng trải qua nhiều chuyện thế này, hiện giờ có lẽ thiếp không hiểu cũng không thể được rồi".

Tiêu Mạc Dự khẽ thở dài: "Ta không chút do dự..."

"Thiếp biết."

Hoa Thái U chợt vui vẻ nói: "Bất kể thế nào, mọi việc rồi sẽ qua đi. Thường Ly vẫn mang thuốc giải cho chúng ta, không những thế còn chẳng có điều kiện nữa".

Nàng cười rạng rỡ: "Thiếp biết huynh ấy sẽ không thực sự nhẫn tâm hại những người thiếp quan tâm, huynh ấy đã từng nhận lời thiếp".

Tiêu Mạc Dự cười: "Thế ư".

"Đúng vậy, đến cả Liễu Âm chống đối quan phủ như vậy huynh ấy cũng đồng ý không truy cứu đấy."

"Liễu Âm cũng là người nàng quan tâm đúng không?"

Hoa Thái U bĩu môi: "Lại ghen rồi!".

Tiêu Mạc Dự cười vuốt ve tóc nàng, sau đó ôm nàng vào lòng, ánh mắt chàng lóe lên vẻ chế giễu lạnh lùng nhưng chàng không nói gì thêm.

Người chết thì đã chết rồi, không cần thiết nhắc lại nữa, cho nên Ngụy Lưu à, sở dĩ ta chỉ cho nàng biết mặt tốt của người, chẳng qua là không muốn nàng đau lòng mà thôi.

Sau một hồi yên lặng ôm nhau, Hoa Thái U bỗng hỏi: "Phải rồi, từ lúc nào huynh biết Thường Ly có thuốc giải vậy?"

Tiêu Mạc Dự không trả lời lại vặn hỏi: "Nàng có biết tại sao Đốc vương gia đột nhiên bị giáng chức, bãi quan mất tước vị, bị quản thúc trong phủ không?"

"Chẳng phải là do cấp dưới vơ vét quân lương nên mới bị liên lụy đó sao?"

"Đốc vương gia chấp chính bao nhiêu năm như vậy, làm sao có thể vì một chút chuyện nhỏ này mà ngã ngựa chứ? Nguyên nhân thực sự là Ngụy Lưu đã tìm được chứng cứ về việc ông ta thông đồng với địch phản quốc."

"Thông đồng với địch phản quốc? Đây là tội nặng đáng bị chu di tịch thu gia sản. Triều đình đã không tuyên bố ra ngoài, điều đó chứng tỏ có người cố tình ém chuyện này xuống. Lẽ nào là Thường Ly? Huynh ấy có quyền lực lớn như vậy sao?"

"Chủ yếu là vì thế lực cũ của Đốc vương gia ăn sâu bám rễ, triều đình không muốn ép quá chặt trong lúc vẫn chưa nắm rõ tuyệt đối tình hình, tránh kích động gây nên những biến cố không đáng có. Điều then chốt ở chỗ, những thứ gọi là chứng cứ kia vẫn chưa được điều tra triệt để, thứ Ngụy Lưu cần, chẳng qua là mượn cớ tạm thời trói chân tay Đốc vương gia lại, để tiện cho việc thuận lợi tiếp quản binh quyền, tiến quân kinh sư."

Hoa Thái U ngậy ra một lát: "Cho nên, Đốc vương gia là bị người ta hãm hại...".

Tiêu Mặc Dự gật đầu: "Có thể nói như vậy, hiện giờ Ngụy Lưu đang nắm trong tay vận mệnh của Đốc vương phủ, do vậy muốn lấy thuốc giải trong tay An Dương, nào có khó khăn gì?".

"Đốc vương gia ngã ngựa, chắc chắn tam thái tử đã không còn hy vọng để tranh giành ngôi vị. Sau khi thái tử lên ngôi hoàng đế, Úc Nhi sẽ là hoàng tử?"

Hoa Thái U chỉ mong sao có thể chống nạnh cười to: "Vậy thiếp sẽ là mẹ nuôi của hoàng đế tương lai! Ha ha ha ha...".

Tiêu Mạc Dự cũng không tỏ ra kém cạnh: "Ta cũng sẽ trở thành cha nuôi của hoàng đế tương lai".

“Tương lai sẽ gả Nguyệt Nguyệt cho Úc Nhi, vậy chúng ta sẽ là nhạc phụ, nhạc mẫu của hoàng đế rồi!”

"Con gái ta tuyệt đối không được gả cho thằng nhãi lúc nào cũng nhắm mặt với ta!"

“Hay là để Tuế Tuế thay? Hoàng hậu nam dường như cũng tuyệt... Dù gì thiếp cũng muốn làm mẹ vợ của hoàng đế.”

“...”

Tiêu Mạc Dự chờ tới lúc chứng hoang tưởng của Hoa Thái U kết thúc mới nghiêm mặt nói: "Về thân thể của Úc Nhi, từ nay về sau đừng bao giờ nhắc lại nữa, nếu không sẽ gây họa sát thân đấy. Nàng phải nhớ rằng, Úc Nhi và Ung thành, từ đầu tới giờ không hề có chút quan hệ nào cả".

Hoa Thái U thộn mặt ra một lúc mới đáp lại: "Thiếp hiểu rồi, hoàng đế tương lai sao lại có thể có bất kỳ quan hệ gì với Vân Thư của Tiêu Kim lâu...”

Thấy nàng trầm ngâm, Tiêu Mạc Dự vội vàng bóp mũi nàng: "Hoa cải dầu, chỉ cần nàng ngoan ngoãn, chờ khi nào chúng ta về Giang Nam, ta sẽ tặng cho nàng một niềm vui bất ngờ".

"Niềm vui bất ngờ gì thế?"

"Bây giờ chưa thể nói cho nàng được."

"Không được úp úp mở mở như vậy."

"Ta cứ thế đấy."

"Nếu chàng cứ như vậy thiếp sẽ không khách sáo với chàng nữa."

"Xì, ai không khách sáo với ai đây?"

Tiêu Mặc Dự liền chạy tới trước bàn gõ gõ một hồi, tiếp đó lấy ra một chiếc bút đỏ rồi quay lại.

"Hiện giờ đã quá nửa đêm, chúng ta bắt đầu tô màu cho bông hoa thứ hai kia đi!"

"Gì kia?"

Hoa Thái U còn đang ngây người, Tiêu Mặc Dự đã lấy bút vẽ một bông hoa đỏ lên vàng trán thanh tao của nàng, bông hoa đỏ càng làm tôn nước da trắng ngần của nàng lên, như thể đang nở rộ trong tuyết trắng vậy.

Tiêu Mặc Dự tỉ mỉ quan sát, khẽ khen: "Thật đẹp".

Hoa Thái U cười tủm tỉm đáp: "Khách quan quá khen rồi".

"Ta là khen tác phẩm của mình, liên quan gì tới nàng đâu?"

"Chàng, gã lưu manh xấu xa này, tới chỗ kia tìm lấy tờ giấy mà chơi trò văn nghệ sĩ của chàng, đừng gây sự với thiếp."

Tiêu Mặc Dự trầm giọng trêu: "Còn có loại giấy nào thích hợp hơn cơ thể nàng để vẽ chứ?".

Chàng khẽ đề lên người Hoa Thái U rồi không ngừng vẽ lên người nàng. Hoa Thái U muốn giãy dụa nhưng cả người đã không còn chút sức lực nào, nàng chỉ còn biết cấn môi dưới gương mắt nhìn Tiêu Mặc Dự lúc này đã hoàn thành đại tác phẩm, thái độ chàng vô cùng chăm chú, chuyên nghiệp và rất nghiêm túc, đang nghiêng đầu thưởng.

"Cá mực nhỏ, chàng hãy đợi đấy, tú bà đây báo thù mười năm chưa muộn, thứ chúng ta có là thời gian để quyết chiến đó."

"Hoa cải dầu nàng nhìn xem, nàng lại uy hiếp ta."

Tiêu Mạc Dự thếp chép miệng ra vẻ rất uất ức: "VẬY ta không khách khí với nàng nữa".

Nói rồi bút vẽ lại chậm rãi hướng xuống dưới, cuối cùng chàng đã vẽ được thân cành của cây mai, chỉ vừa đủ thời gian chầm một ấm trà.

Lúc này Hoa Thái U đã thờ hồn hển không kìm chế được, bông hoa mai đỏ trên trán đã rịn sương sớm chính là những giọt mồ hôi, lúc này trông bông hoa lại càng thêm phần ma mị. Một lớp sương mù trào lên trong mắt, hàng lông mi dài đã ướt đẫm, run rẩy chẳng theo quy luật.

Tiêu Mạc Dự dừng bút, ngẩng đầu. Vừa thấy bộ dạng hiện giờ của nàng, chàng khẽ nghệt ra, ngay lập tức mắt tối sầm lại. Chàng tiện tay vứt bút ra xa, cúi người ngậm chặt đôi môi mơn mớn của nàng, chàng buông cổ tay nàng ra, ôm chặt lấy eo thon của nàng, khẽ kéo vào trong lòng. Chàng nghiêng đầu nói bên tai nàng bằng giọng nói tràn ngập yêu thương: "Ngốc à, kiên cường lâu như vậy rồi, sao giờ lại khóc vậy?".

Hoa Thái U giơ tay ôm lấy sống lưng Tiêu Mạc Dự, hai chân quấn chặt lấy chàng, nàng cắn móng tay vào người chàng, khẽ cắn nhẹ: "Thiếp muốn sau này thường xuyên được chàng đối xử không khách sáo thế này, thiếp sẽ vui quá tới mức trào nước mắt mất thôi".

"..."

"Hoa Thái U, ta còn muốn có một cô con gái nữa."

"Chàng chết đi, chàng nghĩ thiếp là lợn nái chắc? Cả năm chi biết sinh con cho chàng sao?"

"Nếu không thì chúng ta nghỉ một năm rồi lại sinh tiếp?"

"Việc tương lai để sau này lại nói sau."

"Trước tiên phải lên kế hoạch mà."

"Hiện giờ thiếp chỉ muốn ngủ thôi! Dù gì chúng ta cũng còn nhiều thời gian mà. Cá mực nhỏ, chàng vội gì vậy?"

Do Tiêu Mạc Dự trúng độc đã lâu, nên tốc độ giải độc tương đối chậm, kéo dài mãi tới chín chín tám mốt bông hoa mai bất luận là trên giấy hay là trên người ai đó đều được tô đỏ, mới xem như loại bỏ hết mọi tàn độc trong cơ thể.

Mùa xuân ấm áp cuối cùng đã thay thế mùa đông lạnh lẽo.

Hoa Thái U đi chợ mua một vài thứ đồ, chuẩn bị đồ dùng mấy ngày trên đường.

Tiêu Mạc Dự nói là có chút việc, cần xuất phát lên đường ngay, cho nên không có thời gian ghé qua Tiêu Kim lâu để từ biệt mọi người. Hoa Thái U cũng không muốn mới đầu lại phải diễn tâm trạng sứt sùi phân ly yếu đuối, liền quyết định về Giang Nam trước, chờ tới khi xong xuôi mọi việc, bọn trẻ được nhập vào gia phủ xong, sẽ tìm cơ hội quay lại tụ họp cùng đám người kia, bởi dù gì Tiêu gia cũng có nghiệp ở đây, sau này sẽ phải thường xuyên qua lại thôi.

Lúc quay lại, Hoa Thái U gặp một người ở trên đường, nói là nhận ủy thác giao cho nàng hai thứ đồ, thấy Hoa Thái U nhận rồi, người đó lập tức bỏ đi.

Hai thứ đồ kia lần lượt là một chiếc hộp sắt và một bức thư.

Mép của chiếc hộp sắt có vài vết đen do bị lửa thiêu cháy, khóa mật đã bị mở, đó là thiết kế cơ mật chuyên được dùng để giữ văn kiện quan trọng của Tiêu gia.

Bức thư là của Ngụy Lưu gửi tới, giấy viết thư không biết do Nguyên có gì đã nhàu nhĩ và hơi cũ, vết mực xem ra cũng đã được viết lâu rồi.

Hoa Thái U mở hộp ra, bên trong có mấy bức thư, nội dung rất đơn giản chỉ có một mệnh lệnh yêu cầu Tiêu Mạc Dự nhanh chóng diệt khẩu toàn bộ những người biết thân phận của Úc Nhi. Tuy không có ký tên, giấy viết cũng rất bình thường, nhưng không khó để đoán ra, đó là nét chữ của thái tử.

Nàng tiếp tục mở bức thư Ngụy Lưu viết, chỉ có một hàng chữ.

Mồng mười tháng chín, Tiêu Kim lâu và sơn trang Tiêu gia đã bị đạo tặc xông vào, cả hai chỗ tổng cộng năm trăm bảy mươi người không một ai sống sót.

DU THÁI HOA

Lập Thệ Thành Yêu
www.dtv-ebook.com

Chương 17+1

Type: Tiểu Tất Tất

Hoa Thái U cầm chiếc hộp sắt và bức thư kia ngồi hồi lâu bên vệ đường, nàng ngồi mãi tới khi bị ánh nắng càng lúc càng gắt khiến cho hoa mắt chóng mặt mới đứng lên, khó nhọc lê từng bước về tới nhà.

Nàng nghe thấy rõ từng tràng cười sáng khoái của Tiêu Mạc Dự pha lẫn giọng nói líu ríu của bọn trẻ từ trong phòng vọng ra hàng rào, thỉnh thoảng còn nghe thấy mấy tiếng lục lạc trong treo. Đó là một trong những thứ đồ được mọi người trong Tiêu Kim lâu gửi đến trong gói quà to, một đôi lục lạc bạc, mỗi đứa đeo một cái trên tay.

Nàng đứng lặng hồi lâu ngoài cửa, bỗng cảm thấy ngón tay nhói đau, nàng cúi đầu xuống xem, mới phát hiện ngón cái bị cạnh chiếc hộp cháy đen cửa chảy máu một chỗ, máu chảy đầm đìa, khiến bức thư Ngụy Lưu viết vì đặt trên hộp nên đã bị nhuộm đỏ tới một nửa, chỉ có thể nhìn thấy rõ ràng mấy hàng cuối cùng – lục sát, năm trăm ba mươi bảy người, không ai sống sót.

Chữ “lục” thực ra là một phần của chữ “cướp”.

Trong đầu nàng thoáng hiện lên một cảnh tượng, tay nàng run bắn, vết thương trên tay lại bị khoét rộng thêm một chút, khiến chữ lục kia cũng hoàn toàn bị biến thành một chấm đỏ.

Nàng quay người bỏ đi luôn. Vừa tới chợ phiên tình cờ gặp thím Trương, Hoa Thái U liền nhờ bà ta chuyển lời tới Tiêu Mạc Dự, nói là có

thứ đồ bắt buộc phải tới thị trấn bên cạnh mới có, nếu đã muộn, nàng sẽ trọ một đêm trong nhà trọ, ngày mai sẽ về.

Sau khi cáo từ thím Trương, Hoa Thái U liền đi chợ ngựa mua một con ngựa tốt rồi phi nước kiệu đi luôn.

Hoa Thái U vừa tới thành phố lân cận Ung thành, thì trời cũng đã tối.

Hoa Thái U hỏi thăm qua loa, đã tìm tới được chi nhánh mới khai trương của Tiêu Kim lâu ở nơi này, xem ra nơi đây làm ăn rất tốt khách ra khách vào nườm nượp, ngoài diện tích hơi nhỏ ra, chẳng có gì khác biệt so với đệ nhất thanh lâu Ung thành.

Sau khi Cầu tiên sinh đi tiền trạm đã xác lập quan hệ xong xuôi liền rút về, trước tiên chỗ này được giao cho Cổ Ý lo liệu, sau khi Tiêu Mặc Dự rời khỏi Ung thành, Cổ Ý liền bị điều về chăm lo việc làm ăn của Tiêu gia. Do vậy ở chi nhánh Tiêu Kim lâu chủ yếu là do những nhân sĩ bản địa được mời đến quản lý.

Hoa Thái U không muốn tốn lời, liền trực tiếp tìm một góc tường vắng vẻ lên vào, nàng đi vòng quanh một lượt, tiếp đó lại quay ra ngoài, tiếp tục quất ngựa phi nước kiệu.

Hàng mấy trăm người ở Tiêu Kim lâu này, quả nhiên không có một gương mặt quen thuộc nào.

Tới Ung thành sao mai đã ửng sáng.

Đi ngang qua sơn trang Tiêu gia, Hoa Thái U chỉ thấy chốn yên bình khi xưa đã biến thành đồng đổ nát hoang tàn.

Hoa Thái U vào thành, xuống ngựa. Nàng chậm rãi bước đi trong thành phố biên cương, rất nhiều người bán dạo qua qua lại lại đang gắng sức rao bán, nhưng Hoa Thái U dường như chẳng nghe thấy điều gì.

Sau này, người dần ít đi, ánh sáng xung quanh cũng dần tối đi, tới lúc này thính giác của Hoa Thái U mới hồi phục lại.

Nàng đã nghe thấy tiếng chào đón khách, tiếng tiễn khách, tiếng pháo... còn có cả tiếng mưa tí tách cùng tiếng cười của Phong Diễm, tiếng bàn tính của chị Tiền, cùng tiếng mắng mỏ dạy dỗ của Hinh ma ma, tiếng nói chuyện của Cầu tiên sinh, cùng tiếng diễn giảng đầy tính học thuật của Hạ tiên sinh nữa.

Rất nhiều âm thanh, quện vào nhau, ồn ào huyên náo khiến tai nàng ong ong muốn điếc.

Rất ồn ào...

Hoa Thái U nghiêng răng bịt tai, sau đó mọi thứ đột nhiên trở nên tĩnh lặng, chỉ còn tiếng gió gào thét.

Giống với sơn trang Tiêu gia, trước mắt nàng lúc này cũng chính ở vị trí Tiêu Kim lâu trước đây, chỉ còn lại bãi đất cháy hoang tàn.

Còn có một người, mặc bộ đồ trắng trâm ngọc cài tóc, thong dong đứng ở đó.

“Tại sao chàng lại ở đây?”

Hoa Thái U vừa mở miệng, đã nhận thấy giọng mình khàn đặc, rất khó nghe, bất giác nhíu mày, dừng một lát mới hỏi tiếp: “Thiếp nên hỏi là tại sao chàng biết thiếp tới chỗ này?”.

“Nếu chỉ đơn giản là mua một thứ đồ, nàng sẽ không rời xa bọn trẻ cả một đêm như vậy.”

Tiêu Mặc Dự chậm rãi bước tới chỗ Hoa Thái U hỏi: “Là ai đã nói cho nàng chỗ này xảy ra chuyện vậy?”.

“Thế sao chàng biết được?”

“Ta...”

“Thực ra chàng đã biết từ lâu rồi?”

Hoa Thái U khàn khàn ngắt lời chàng: “Sự việc nghiêm trọng thế này, lại có liên quan tới Tiêu gia, tại sao còn phải nhọc lòng phí sức giấu thiếp làm gì? Đừng nói với thiếp những lời vớ vẩn đại loại như sợ thiếp đau lòng nữa, đến cả cái chết của chàng thiếp còn có thể chấp nhận được, thì làm sao không thể chịu đựng được của người khác chứ?”.

Tiêu Mặc Dự dừng bước: “Nàng nói vậy có nghĩa gì?”.

Hoa Thái U trái lại bước tiếp lên phía trước, ngẩng đầu nhìn thẳng vào đôi mắt ngờ ngàng của chàng, nhẹ nhàng cất tiếng nhưng từng từ lại đánh thếp vô cùng: “Năm trăm sáu mươi bảy mạng người, chỉ trong một đêm gần ngủi đã bỏ mạng chỉ vì thể diện của hoàng gia. Rất nhiều người trong số họ, thậm chí căn bản còn chưa từng nhìn thấy Úc Nhi, cũng căn bản không biết mối quan hệ giữa Úc Nhi và Vân Thư, càng không thể biết được thân phận của Úc Nhi. Nhưng để trừ hậu họa, để hoàn toàn xóa bỏ vết tích Úc Nhi đã từng sống ở đây, đám người kia đã bị sát hại. Thiếp biết, thiếp thực sự hiểu tại sao thái tử lại phải làm như vậy bởi những người đang đứng ở đỉnh cao quyền lực như ngài, đương nhiên phải tàn độc rồi, đương nhiên coi tính mạng của người dân giống như cỏ rác vậy, đương nhiên phải lấy núi xương chông chất cùng vô số các oan hồn để đắp phẳng con đường của người làm vua! Chàng thấy đấy, liệu thiếp có hiểu đúng truyện không?”.

Đôi lông mày nhíu chặt của Tiêu Mặc Dự dần giãn ra, chỉ còn để lại một vết nhăn mãi mãi không thể tan biến: “Năm trăm sáu mươi bảy người, đến cả con số này nàng cũng biết...”.

“Thiếp còn biết lúc thái tử viết, còn hơi dừng lại ở nét cuối cùng của chữ diệt trong chữ diệt khẩu theo thói quen nữa.”

Thấy sắc mặt Tiêu Mạc Dự thay đổi chóng vánh, Hoa Thái U vô cùng tuyệt vọng, nàng cười đau đớn: “Thiếp hiểu rất nhiều chuyện, chỉ có điều thiếp không hiểu nổi, tại sao chàng có thể làm được những chuyện đó mà thôi? Những người đó hoàn toàn vô tội, những người đó sống cùng chúng ta bao nhiêu ngày tháng như vậy, những người đó đã từng ăn cơm, uống rượu, nói chuyện thậm chí còn đánh lộn cùng chúng ta, sao chàng có thể xuống tay được chứ? Làm sao sau khi giết chết chùng ấy người như vậy, chàng còn có thể thản nhiên như không có chuyện gì nói với thiếp về những chuyện thú vị giữa họ nữa chứ?”.

“Nàng cho là ta...”

Khuôn mặt vừa có chút hồng hào của Tiêu Mạc Dự bỗng chốc lại trắng bệch, giống hệt với màu trên người chàng: “Nàng chắc chắn là do ta...”.

“Lẽ nào không phải như vậy?”

“Ta nói không phải, nàng tin không?”

“Lại là câu nói này...”

Hoa Thái U cười, nét mặt nàng vừa hoảng hốt lại vừa tê tái: “Lúc Vân Thư chết, chàng cũng hỏi thiếp như vậy. Lúc đó thiếp đáp, thiếp tin chàng”.

Hoa Thái U giơ tay, vuốt ve mắt Tiêu Mạc Dự: “Bởi vì thiếp yêu chàng, cho nên thiếp mới mù quáng như vậy”.

“Hóa ra, nàng luôn cho là chính ta đã bức tử Vân Thư.”

Tiêu Mạc Dự lùi về sau nửa bước: “Hóa ra, từ trước tới giờ nàng chưa từng tin ta”.

“Cái chết của Vân Thư, có liên quan tới lựa chọn của cô nương ấy, chàng chẳng qua đẩy cô nương ấy một cái mà thôi, cho nên tuy thiếp trách chàng oan chàng, nhưng chàng vẫn có một phần trách nhiệm. Những ngày gần đây, chàng đã để thiếp tận mắt chứng kiến bàn tay lôi đình của chàng, đôi khi tuy thiết diện vô tình, nhưng hành sự rất hiệu quả, người nắm giữ đại nghiệp vốn phải như vậy thôi.”

Hoa Thái U thu tay về, tiếp đó nhìn vào đường vân tay của mình: “Trước đây thiếp thậm chí còn nghĩ là, sau này nếu thiếp thực sự giữ cơ nghiệp, có lẽ thiếp còn độc ác và tuyệt tình hơn cả chàng”.

Trầm ngâm một lát, nàng khẽ than: “Thật buồn cười biết bao, thiếp làm sao có thể bì được với chàng chứ. Vì cái gọi tư giao cá nhân, nói trắng ra chính là quan hệ đi lại cá nhân với thái tử, chỉ với một cái búng tay chàng đã tiễn hơn năm trăm con người xuống suối vàng. Hiện giờ chàng có thể nói cho thiếp hay bức thư ra lệnh thiêu hủy Tiêu Kim lâu kia là gửi cho ai không?”.

Tiêu Mạc Dự hoàn toàn ngỡ ngàng buột miệng: “Bức thư đó nàng làm thế nào...”.

Hoa Thái U nhìn chàng chăm chăm, nàng chỉ cảm thấy cơ thể cả một ngày một đêm trên lưng ngựa đến cả giọt nước cũng không có thời gian uống lúc này đã mệt mỏi rã rời, giống như đang đứng trước một ngọn sóng lớn đang ào ào đổ đến, nàng đã không còn có thể đứng vững nữa, liền gập gối ngồi thụp xuống: “Bức thư mật của chàng, đương nhiên thiếp không xem trộm rồi. Chỉ là vô tình nhìn thấy mấy chữ mà thôi... Đó quả nhiên là một phần của chữ ‘hủy’, thiêu hủy Tiêu Kim lâu... Thiếp đã tự tay mình cất bức thư đó, dán kín, ngày hôm sau buộc vào chân chim bồ câu đưa thư, sau đó nhìn chàng thả đi. Ngày mười chín tháng chín, đôi bên quyết chiến,

pháo lửa rền vang khắp nơi, trong lúc hỗn loạn như vậy, đương nhiên không có ai quan tâm tới hai điểm cháy nhỏ trong và ngoài thành này rồi, cần phá hủy đã phá hủy rồi, cần xóa bỏ đã xóa bỏ rồi, đương nhiên đây sẽ trở thành vụ án công không biết điều tra từ đâu, chỉ có thể quy là bị phá hủy nhằm do chiến tranh... Đúng là kế hoạch vẹn toàn, kín kẽ không chút sơ hở. Chả trách, thái tử lại tín nhiệm chàng đến thế, ủy thác nhiệm vụ quan trọng như vậy cho chàng”.

Sắc mặt Tiêu Mạc Dự thất vọng vô cùng, nhưng con người lại càng lúc càng sáng, lòng chàng nóng như lửa đốt, chất giọng sang sảng đã trở nên khản đặc, nhưng vẫn không giấu được sự lạnh lùng: “Hắn tùy tiện nói với nàng vài câu, nàng đến hỏi cũng không hỏi đã phủ định hoàn toàn với ta, không cho ta một cơ hội để giải thích. Chúng ta là phu thê, sao nàng lại có thể nghi ngờ ta tới mức như vậy”.

Hoa Thái U ngẩng đầu, thần thái lạnh băng, đưa cho chàng chiếc hộp sắt cùng bức thư đẫm máu: “Thường Ly chẳng nói gì, chỉ sai người mang tới cái này. Thiếp không muốn tin chàng thực sự lại làm như vậy, cho nên thiếp đã đi thành phố lân cận trước, cứ ngỡ đó là đường rút chàng đã chuẩn bị sẵn, cho là chàng từ lâu đã lạng lẽ di chuyển đám người đó qua đây, cho là mọi việc ở Ung thành chẳng qua chỉ là che mắt thái tử mà thôi. Tiếc là, đó không phải là đường thoát càng không phải là đường sống, chỉ là chốn làm ăn bình thường của chàng... Thiếp rất hy vọng chàng nói, thứ Thường Ly đưa cho thiếp thực ra là đồ giả, là thứ huynh ấy ngụy tạo, là thứ dùng để hãm hại chàng, là để dùng để thử thách mối quan hệ giữa hai chúng ta... Thiếp càng hy vọng chàng nói, thiếp đã nhầm đường, thực ra sơn trang Tiêu gia và Tiêu Kim lâu vẫn đang đứng sừng sững tại nơi đó, thực ra không có ai chết, chẳng ai chết cả, mọi người đều đang sống sờ sờ...”.

Tiêu Mạc Dự mím chặt môi nhìn nàng, tiếp đó quay sang nhìn hai thứ đồ trong tay nàng, khẽ nói: “Có thể hẳn cử người trà trộn vào phủ của ta lấy trộm tài liệu mật từ trong đám lửa, quả nhiên đã lên kế hoạch chu đáo”.

Tới lúc này, Hoa Thái U dường như đã không còn cách nào để giữ bình tĩnh nữa, nàng gào to: “Nói đi, tại sao chàng không nói?”.

Tiêu Mạc Dự trầm ngâm xé nát toàn bộ số thư kia, tiếp đó giơ tay ném vào trong gió, khuôn mặt chàng hiện rõ vẻ đau buồn, pha lẫn nét ngạo mạn: “Nói tóm lại, hẳn tuyệt đối không làm hại những người nàng quan tâm, còn ta thì sẽ vì quyền thế mà độc ác nhẫn tâm ra tay đến cả người thân cũng không nhận. Nàng tin hẳn không tin ta, nói nhiều có ích gì chứ?”.

“Người thiệp quan tâm... người thiệp quan tâm...”

Đầu óc Hoa Thái U quay cuồng với bốn từ trên, lúc nàng cố đứng dậy, vô tình chạm vào một thứ rất cứng, nàng cúi đầu nhìn, dưới ánh ban mai mờ ảo, nàng giật mình nhận ra đó là một khúc xương trắng. Trong giây lát dường như lý trí mất hết: “Thì ra cái chàng gọi là, sẽ có một ngày ta mời tất cả những người nàng quan tâm cùng tới Giang Nam uống rượu, thưởng trà, chính là oan hồn của họ đúng không. Tiêu Mạc Dự ới là Tiêu Mạc Dự, chàng làm việc gì đúng là chưa từng do dự bao giờ”.

Hoa Thái U đứng bật dậy, vung tay, ném khúc xương trắng trong tay ra xa.

DU THÁI HOA

Lập Thệ Thành Yêu
www.dtv-ebook.com

Chương 17+2

Type: Tiểu Tất Tất

Tiêu Mặc Dự lạnh lùng, thân nhiên nhìn cú tấn công có thể nói hoàn toàn không có chiêu thức nào này, chàng đứng yên, không tránh cũng chẳng né.

Vạt áo bào bay bay, máu thấm ướt áo trắng.

Hoa Thái U không ngờ bản thân không dùng bất kỳ nội lực nào mà khúc xương kia lại có uy lực còn hơn cả kiếm sắc, nàng sững người, trong giây lát đầu óc bỗng tỉnh táo trở lại.

Tiêu Mặc Dự giơ tay gạt máu rịn ra ở khoe môi, chàng lùi mạnh về phía sau một bước, rút vũ khí sắc nhọn khỏi ngực, vừa khẽ ho vừa cười hỏi: “Bây giờ chắc nàng thà để ta bị chết vì trùng độc còn hơn phải không?”.

Hoa Thái U ngây người nhìn theo khúc xương lúc này đã nhuộm đỏ máu, hoảng hốt ngẩng đầu, chỉ còn thấy bóng hình Tiêu Mặc Dự xiêu vẹo bỏ đi...

Mặt trời nhích dần trên bầu trời, ráng hồng tràn ngập khắp nơi.

Hoa Thái U đưa mắt nhìn cảnh tượng mê lương xung quanh, trong không khí còn vương lại mùi cháy khét, nàng hoảng loạn, nắm chặt khúc xương gãy kia, định chạy thật nhanh, có điều tứ chi mềm nhũn, nàng đành khinh bỉ nhìn lại bản thân vừa đưa mắt nhìn về hướng Tiêu Mặc Dự biến

mất. Nàng vừa bò vừa lăn, chốc chốc lại vấp, chốc chốc lại ngã, trông vô cùng nhếch nhác.

Vết máu trên đất ngoằn nghèo như giun trên đường, rồi biến mất tại một góc chết vắng vẻ không người qua lại.

Hoa Thái U thở phì phò đuổi tới đây, nàng cúi người chỉ vào Tiêu Mạc Dự đứng dựa vào tường hồi lâu mới cất được tiếng: “Chàng bị thương như vậy còn có thể chạy nhanh thế này sao?”.

Sắc mặt Tiêu Mạc Dự tái bợt, từ kẽ ngón tay đang ôm chặt lấy ngực vẫn không ngừng rỉ máu, nửa chiếc áo trắng đã thấm loang lổ: “Sao vậy, muốn báo thù đòi mạng cho số oan hồn đó đúng không?”.

Hơi thở Hoa Thái U đã phần nào ổn định trở lại, nàng đứng thẳng bước tới chỗ chàng: “Oan có đầu nợ có chủ, cho dù phải báo thù đòi mạng cũng phải tới kinh thành tìm ra tên đầu sỏ mới thôi”.

Tiêu Mạc Dự sững người, tiếp đó nhú mày chế giễu: “Không biết lượng sức mình”.

“Chí ít, cũng phải tìm những kẻ đã ra tay.”

Hoa Thái U dừng lại trước mặt chàng, giơ cao vật đang nắm trong tay: “Cũng chính là những kẻ sử dụng thứ đồ này”.

Trong ánh nắng, khúc xương trắng kia một đầu được mài tròn thô rất vừa tay cầm, một đầu sắc nhọn như mũi dùi, vết máu nhuộm đỏ vừa rồi đã biến mất, lộ ra sắc trắng kim loại.

Đây là thứ binh khí hình dạng giống như khúc xương trắng, dưới ánh sáng mờ, rất dễ nhìn nhầm, cho nên thứ binh khí này có sức sát thương kinh người.

“Chàng có thể nói cho thiếp, đám người kia rốt cuộc là ai?”

Tiêu Mạc Dự nhìn Hoa Thái U cả người đầy bùn nhưng đôi mắt lại sáng long lanh, khẽ cười nói: “Ta nói, nàng tin không?”.

“Muốn để thiếp tin chàng, thì đừng có cái gì cũng giấu thiếp như vậy.”

“Nếu nàng tin ta, cho dù ta chẳng nói gì, thì sẽ vẫn không nghi ngờ.”

Tiêu Mạc Dự dựa vào tường, cố đứng thẳng, giọng nói lộ rõ vẻ mệt mỏi: “Trước tiên là Tiết Ngưng, sau đó là Vân Thư, và bây giờ, nàng không những không tin ta, mà còn không cho ta bất kỳ cơ hội nào để giải thích nữa, từ trước tới giờ nàng đều như vậy, từ trước tới giờ đều... Hoa Thái U à, trước đây nàng nói là do yêu ta, nên nguyện mù quáng. Có điều, thực sự có phải là yêu không?”.

Hoa Thái U há miệng, nhưng chẳng nói gì, chỉ cảm thấy lòng chua xót. Nàng yên lặng một lát, rồi giơ tay đỡ lấy tay chàng, điểm huyết cầm máu: “Trước tiên hãy đi y quán đã, những chuyện khác, sau này nói sau”.

Thần thái Tiêu Mạc Dự nghiêm lại, chàng lật tay để lên tay nàng: “Tạm thời không cần đâu”.

Chàng vừa nói xong, đã nghe thấy tiếng áo quần sột soạt, hơn mười kẻ áo đen bịt kín ngũ cụt. Tên nào tên nấy thân pháp kì dị, công lực thâm hậu, không những thế còn không chút che giấu vẻ sát khí toát ra từ người chúng.

Tiêu Mạc Dự thấy vậy, rướn lông mày, khẽ cười một tiếng, tự chế giễu: “Hồng rồi, không ngờ diệt khẩu diệt tới đầu ta mất rồi, quả nhiên được chim quên ná, đúng là tự gây nghiệp chướng không thể sống sót”.

Hoa Thái U ngây người một lúc, đột nhiên nhảy dựng lên: “Vớ vẩn! Chàng có bản lĩnh điều động cả quân đội nước láng giềng tới chịu sự sai khiến của chàng sao?”.

Nói rồi nàng khua khua vũ khí có hình khúc xương lên: “Theo thiếp được biết, chỉ có một vài tướng lĩnh cao cấp của nước láng giềng mới có tư cách sử dụng thứ binh khí tượng trưng cho quyền binh này. Tiêu đại công tử, chàng có thể giải thích cho thiếp một chút, thứ này tại sao lại xuất hiện ở đồng đồ nát tại Tiêu Kim lâu? Lẽ nào trong đêm quyết chiến, tướng lĩnh nước láng giềng chạy tới sân sau của Tiêu Kim lâu đóng đại bản doanh để uống rượu tìm cô nương sao?”.

Tiêu Mặc Dự cảm thấy hơi bất ngờ, nghiêng đầu quan sát nàng, một hồi lâu sau, mới thở dài than: “Tại sao tới nước này rồi, đầu của nàng lại thông minh tới vậy? Hoa Thái U ơi là Hoa Thái U, có phải lần nào vào lúc ta sắp chết, nàng mới phát hiện ra điểm mạnh của ta vậy? Đây thực sự không được coi là thói quen tốt đâu đấy”.

Hoa Thái U vừa nghe vậy, liền nổi cơn tam bành: “Cá mực nhỏ, chàng đúng là tên khốn! Thiếp là do nhất thời hoa mắt mới cho rằng thứ này là khúc xương trắng gãy nên mới tiện tay ném mà thôi, còn chàng rõ ràng biết là vũ khí giết người lại không tránh cũng chẳng né, định làm anh hùng chắc. Chàng cố ý chống đối thiếp sao? Định để thiếp phải hối hận không thể ngăn đầu trước mặt chàng sao?”.

Hoa Thái U vừa lớn tiếng mắng vừa thản nhiên nghiêng người vòng tay ôm lấy eo Tiêu Mặc Dự, tóm chặt lấy đai lưng chàng: “Tới nước này rồi vẫn còn cứng đầu, ôm đồm mọi việc vào mình. Định để thiếp hiểu lầm chàng thậm chí hận chàng tới chết, chỉ mong sao chàng bị người ta xé thành tám mảnh vứt ở đầu đường xó chợ, tới lúc đó có thể sống cuộc đời quả phụ cả nửa đời còn lại vui vui vẻ vẻ không lo không lắng có đúng không? Chàng nói xem hành động này của chàng có đúng là trời đánh thánh vật không vậy”.

Nói tới câu cuối, nội lực trong người nàng tập trung vào hai tay, nàng đang định tranh thủ tung Tiêu Mặc Dự lên bức tường cao ở bên ngoài để thoát khỏi vòng vây. Nhưng không ngờ dường như chàng đã biết trước

nàng sẽ hành động như vậy, đúng lúc then chốt lại ghìm người xuống: “Ta không đi nổi đâu, cũng không thoát được đâu”.

Hoa Thái U suýt chút nữa đã không tìm được mong muốn bóp chết chàng rồi ném đi, nàng sốt sắng nói khẽ: “Cách bên ngoài không xa là con ngựa thiếp cưỡi tới, chàng kiên trì một lát, sau đó nhanh chóng đi tìm quan binh tới, thiếp sẽ ở đây tìm chân bọn chúng, chỉ có làm như vậy mới có đường sống, nếu không sẽ cùng chết chung đấy!”.

Tiêu Mạc Dự nhìn nàng, nhưng không nói gì thêm, chỉ buồn bã lắc đầu.

Lúc này đám người áo đen bị ngó lơ từ đầu tới giờ không nhin được thêm nữa, tay cầm đầu lạnh lùng lên tiếng: “Hai vị không cần phí công vô ích bàn mưu tính kế nữa, đã ở trong tay bọn ta rồi, từ trước tới giờ chưa từng có kẻ nào sống sót đâu. Hãy ngoan ngoãn chịu chết, không biết chừng còn có thể nhanh gọn không đau đớn”.

Hoa Thái U tức giận quát: “Người cầm miệng cho ta! Người không nhìn thấy phu thê chúng ta đang bàn chuyện nghiêm túc sao? Cho dù treo cổ cũng phải để người ta thở một hơi cho thoải mái chứ, chờ phu thê chúng ta nói xong đã rồi mới nói chuyện chết không được sao?”.

Thấy đám người áo đen không lên tiếng nữa, chỉ lặng lẽ đứng đó thản nhiên nhìn, Hoa Thái U bất giác chột dạ.

Bởi điều này càng chứng tỏ rằng, chúng đã nắm chắc mười mươi sẽ xử được nàng và Tiêu Mạc Dự, nên mới không vội vàng hành động như vậy, hiện giờ bọn chúng giống như mèo bắt chuột, chỉ nhìn xem mồi sẵn trong tay giở hết mánh khéo nhưng chẳng qua cũng là công toi mà thôi, chờ tới lúc chơi đủ rồi sẽ chậm rãi tiến tới nuốt con mồi vào miệng.

Tiêu Mạc Dự nghiêng đầu nhìn Hoa Thái U, đột nhiên chàng khẽ nói: “Thực ra với thân thủ của nàng, có thể liều đấu với chúng một phen đấy”.

“Đấu cái đầu chàng ấy!”

Hoa Thái U tức giận lườm chàng một cái, nàng chẳng thèm tiếp tục thảo luận vấn đề này, hất cằm chỉ về phía đám người kia: “Chàng có biết chúng là người của ai không? Lẽ nào lại là người của Hắc Vũ vệ hay là Vô Minh giáo?”.

“Chắc chắn không phải.”

“Rốt cuộc lần này thiếp đã tạo cái nghiệp chướng gì nữa, tại sao lần nào cũng phải đối đầu với bọn người áo đen vậy.”

“Không hiểu ta đã tạo cái nghiệp chướng gì, tại sao lại cứ đối đầu với nàng thế này?”

Hoa Thái U trợn mắt nhìn Tiêu Mạc Dự lúc này đang ngồi dựa vào tường với nét mặt phờ phơ chẳng hề quan tâm: “Chúng ta đang chờ chết, thái độ chàng có thể nghiêm túc một chút được không?”.

“Ai chẳng phải vừa sinh ra đồng nghĩa với việc đang chờ chết hay sao? Chỉ có điều chúng ta tương đối may mắn, có thể biết được thời khắc chính xác khi mình chết. Đã như vậy rồi, đương nhiên phải tạo cho mình tư thế dễ chịu một chút để chết thôi.”

Hoa Thái U nghĩ một lát, dường như cảm thấy có lý liền ngồi xuống bên cạnh chàng: “Nếu chúng ta chết rồi, Tuế Tuế và Nguyệt Nguyệt sẽ thế nào đây?”.

“Tạm thời thím Trương sẽ chăm sóc vài ngày, sau đó người của Tiêu gia sẽ đón chúng về. Những cái khác không dám nói, chứ khoản ăn uống áo mặc cả đời của chúng sẽ không phải lo lắng.”

“Chàng đã sắp xếp xong xuôi rồi? Lẽ nào trước khi chàng tới đã biết sẽ xảy ra chuyện sao?”

“Cầm đèn chạy trước ô tô mà thôi. Ta chỉ cảm thấy, tình hình có lẽ sẽ phức tạp hơn.”

Tiêu Mạc Dự khẽ ho mấy tiếng, rồi cười nói tiếp: “Kết quả không nằm ngoài dự liệu, quả thực không đơn giản chút nào. Cho nên, ta mới luôn nhắc nhở nàng, bất luận làm việc gì đều phải có kế hoạch thì sẽ thành công, bằng không sẽ thất bại, bây giờ nàng đã hiểu chưa?”.

Hoa Thái U khẽ ôm lấy chàng, nàng định truyền chút hơi nóng sang cơ thể đã bắt đầu run do mất máu quá nhiều của chàng, nhưng miệng vẫn phán: “Giờ đã ngộ ra được đạo lý, vậy những việc làm sai trước đây hãy bỏ qua đi”.

“Vậy thì trước khi chết, lẽ nào nàng không muốn làm rõ một vài chuyện? Ví như, rốt cuộc là ai muốn lấy mạng chúng ta, hay là rốt cuộc ta có phải là hung thủ giấu mặt sau màn của cuộc thảm sát kia?”

“Những việc này chờ sau khi chết rồi biến thành ma, đương nhiên sẽ rõ thôi, bởi vì ma có thể biết hết mọi thứ mà khi làm người ta không nắm rõ được. Nhưng có chuyện này, nhất định phải làm rõ trước khi xuống suối vàng, nếu không thì, cho dù thiếp có làm ma rồi, cũng sẽ là ma hồ đồ không vào được vòng luân hồi đâu.”

Hoa Thái U ngồi thẳng hơn một chút, nhìn khuôn mặt gày gò của Tiêu Mạc Dự nói: “Nếu một người cam tâm tình nguyện vì một người khác chịu cô độc cả nửa đời còn lại trên nhân gian, so với việc cùng nhau dắt tay xuống âm tào địa phủ, liệu có được coi là yêu không?”.

Tiêu Mạc Dự nhìn nàng, một lát sau, chàng cố gắng giơ tay, gập ngón trở lại, khẽ gõ vào sống mũi nàng.

Chàng còn chưa kịp nói đã nghe thấy tiếng vũ khí sắc bén xé gió lao tới, đồng thời một bóng người áo bạc xuất hiện giữa đám người áo đen nhanh như cắt, chỉ trong nháy mắt đã đâm trúng ba tên.

Hoa Thái U giống như nhìn thấy Phật Như Lai hiển linh, nhảy tung tung trên mặt đất.

Tiêu Mạc Dự cũng gượng đứng dậy, tuy chàng cũng cười, nhưng trong ánh mắt vẫn ánh lên vẻ lo lắng.

Cao Lương Địa tuy rất giỏi đột kích, nhưng đám người áo đen lúc này đã dàn trận phản kích, phần lớn bọn chúng vây kín lấy hắn, những tên còn lại xuất sát chiêu với Tiêu Mạc Dự và Hoa Thái U.

Hoa Thái U sau khi dùng binh khí xương trắng có hình thù kỳ quặc kia cố gắng chống chọi vài chiêu thì đã tỏ ra chống đỡ không lại, đúng lúc nàng đang lóng ngóng không biết phải làm sao, chợt nghe thấy Tiêu Mạc Dự – người được nàng che chở bảo vệ phía sau gọi giật giọng: “Tiểu Cao!”.

Giọng nói của chàng tuy lộ rõ vẻ yếu ớt do trung khí bất túc nhưng vẫn rất rõ ràng, quyết đoán.

Nàng run rẩy bản thân, tình cảnh quen thuộc lại thoáng hiện trong đầu.

Nàng bất chấp tất thảy quay người, tựa hồ như không nhìn thấy bất kỳ chiêu thức chí mạng nào của kẻ địch mạnh mẽ, chỉ lo nắm chặt bàn tay lúc này đã không còn chút hơi ấm nào của Tiêu Mạc Dự. Nàng vừa mở miệng nhưng chưa kịp nói, đã bị hai câu vừa nhanh vừa nhẹ của chàng làm gián đoạn.

Tiếp đó nàng bị người ta ôm chặt eo từ phía sau, cả người nhẹ bổng, từ từ bay lên cao, cùng lúc này, Tiêu Mạc Dự không biết lấy sức lực từ đâu, mạnh mẽ vỗ vào huyết mạch môn của nàng, ép nàng buông lỏng những ngón tay đang nắm chặt không chịu bỏ tay chàng ra.

Hoa Thái U muốn giãy dụa, nhưng bị Cao Lương Địa trực tiếp phong tỏa huyết đạo, khiến nàng không thể cựa quậy được.

Trong lúc tuyệt vọng, nàng chỉ có thể liều mạng mở to mắt, nhìn khuôn mặt hơi ngửa lên của Tiêu Mạc Dự, khuôn mặt chàng vẫn ánh lên nụ cười trong ráng chiều bao phủ.

Còn nữa, đám áo đen nhanh chóng dìu chàng xuống, ánh đao lạnh lẽo lóe lên, mang theo ánh đỏ thẫm của máu...

DU THÁI HOA

Lập Thệ Thành Yêu

www.dtv-ebook.com

Chương 17+3

Cao Lương Địa kẹp chặt Hoa Thái U rồi quắp nàng tới một bãi đất hoang, hần học thả nàng xuống, rồi giải hết huyết đạo bị điểm sau đó chẳng thèm nhìn chỉ nghe “soạt” một tiếng đã bay đi mất.

Khí huyết Hoa Thái U vừa ổn định xong, nàng liền đứng dậy, đã thấy thiếu niên áo bạc với vẻ mặt lạnh như tiền quay về.

“Người đâu? Chàng đâu rồi?”

“Biến mất rồi.”

“Sao lại nói biến mất rồi? Biến mất rồi nghĩa là gì?”

“Thì là biến mất rồi.”

Hoa Thái U bần rùn ngã về chỗ cũ, nhưng nhanh chóng bò dậy liều mạng lao về phía ngô cụt chết tiệt kia.

Trống trải, chỉ còn lại mỗi vết máu tung tóe khắp nơi.

Sống không thấy người, chết không thấy xác, quả nhiên biến mất hoàn toàn.

“Huynh ấy đã bị thương, võ công lại kém xa ta, tại sao không cứu huynh ấy trước? Tại sao nhất định phải nghe lời huynh ấy thế?”

Cao Lương Địa hần học đẩy Hoa Thái U đã gần như sụp đổ ngã xuống đất, trên khuôn mặt tuần tú lạnh lùng kia thoáng hiện lên nét hận thù, ánh

mắt hần lia tới màu đỏ thẫm ẩn hiện trong tóc nàng: “Ngọc huyết tâm”.

“Sao cơ?”

“Ai đeo Huyết Ngọc tâm thì Huyết Ngọc minh của ta sẽ phải bất chấp tất cả để bảo vệ tính mạng cho người đó.”

Huyết Ngọc minh là một tổ chức thần bí trong giang hồ, có thể bảo vệ ai đó cũng có thể giết ai đó, nếu đắc tội với tổ chức này, thì bất kể kẻ đắc tội có trốn kỹ thế nào, thì kết cục của hần cũng chỉ có đường chết mà thôi. Từ trước tới giờ chưa từng có ngoại lệ, không những thế thường chết rất thảm nữa, do vậy, hắc bạch hai lối đều phải dè chừng, tuyệt đối không chủ động gây sự.

Huyết Ngọc tâm, là tín vật của minh chủ Huyết Ngọc minh, người giữ nó thậm chí còn khiến hoàng gia thế lực giữ đại quyền sinh sát trong thiên hạ cũng phải nhượng bộ vài phần.

Vì Tiêu Mặc Dự có giao tình với minh chủ hiện tại của Huyết Ngọc minh, lại từng có ân với người đó, do vậy trước chuyến đi tới Ung thành đã được tặng tín vật, đồng thời còn cho Cao Lương Địa đi theo hỗ trợ.

Nói một cách khác, từ lâu Tiêu Mặc Dự đã tiên liệu chuyến đi này sẽ gặp nguy hiểm, nên đã đưa “bùa hộ mệnh” này cho Hoa Thái U.

Do vậy ở khu rừng rậm tối tăm đó, Cao Lương Địa mới bất đắc dĩ vào thời khắc cuối cùng quay đầu kiếm đi.

Trong ngõ cụt hôm nay, Cao Lương Địa cũng chỉ có thể lựa chọn cứu người có Huyết Ngọc tâm trước.

Do vậy, Tiết Ngưng mới nói, không phải người của tam thái tử không muốn xuống tay với Hoa Thái U, chỉ là không có cách nào làm được mà

thôi, nghĩ đi nghĩ lại, chắc là không muốn gây chuyện với kẻ thù mạnh mẽ Huyết Ngọc minh này.

Tiết Ngưng còn nói, giữa Hoa Thái U và Tiêu Mạc Dự có một vấn đề chí mạng, lúc đó Hoa Thái U không hiểu, bây giờ thì hiểu rồi, nhưng đã quá muộn.

Sau đó Cao Lương Địa nói cho Hoa Thái U, hãn và Loan Lai nhận ủy thác của Tiêu Mạc Dự hộ tống Ưc Nhi về kinh, tiếp đó ở một mạch trong “Phủ Định quốc công” của Ngụy Lưu. Mấy ngày trước sau khi thái tử đã chính thức công bố thân phận của Ưc Nhi đồng thời nhận con trai xong, Cao Lương Địa vốn định quay về Huyết Ngọc minh nhưng bị người có tâm dẫn về Ung thành.

“Thì ra, chính là chàng đã ủy thác các người bảo vệ Ưc Nhi.”

“Bởi vì đó là con nuôi của người.”

Bởi vì đó là con nuôi của nàng, là người nàng quan tâm, nên chàng mới nhờ hai vị võ công thâm hậu luôn bên cạnh Ưc Nhi để bảo vệ sự an toàn của cậu bé.

Nếu là trước đây, chắc chắn nàng sẽ nghĩ, chàng làm vậy chỉ là để hoàn thành nhiệm vụ thái tử giao cho mà thôi.

Rõ ràng đơn giản là vậy, tại sao tất cả mọi người đều nhìn rõ, chỉ có nàng... đúng thực là, mù quáng.

Cao Lương Địa sau khi buông lại một câu vẫn còn mùi vị thuốc súng liền biến mất trong không khí.

“Ta đi điểm huyết chết lũ quạ đen kia, để chôn cùng huynh ấy.”

Lúc này đã quá trưa, ánh nắng chói chang.

Hoa Thái U ngồi vào chỗ Tiêu Mạc Dự đã từng ngồi trước đó, lấy chiếc trâm Huyết Ngọc xuống, để vào tim mình hồi lâu, nhắm mắt, đứng dậy, cuối cùng cài lại chiếc trâm trên mái tóc.

Nàng phải sống cho tốt, cho dù phải đơn bóng nửa đời đi chăng nữa.

Nàng đánh ngựa rời khỏi Ung thành, sau lưng bụi bay mù trời.

Tiêu gia sẽ có người tới đón Tuế Tuế và Nguyệt Nguyệt, chăm sóc ổn thỏa. Hiện giờ vẫn không thể đi gặp chúng, nếu không, nàng sẽ lại không nữa rời xa.

Nửa tháng sau, Hoa Thái U đã tới Giang Nam, phong cảnh nơi này tuyệt đẹp, sơn thủy hữu tình.

Hoa Thái U tình cờ gặp lại Tử Vũ đang thổi tiêu bên cạnh chiếc cầu nhỏ, khúc nhạc thê lương vẫn vương da diết.

“Sao cô nương lại ở đây? Những người khác đâu?”

“Tiểu nữ đã chuộc thân cho mình, khoảng một năm trước đã tới đây mở một nhạc phường. Còn về những người khác, đương nhiên vẫn ở chỗ cũ rồi.”

Tử Vũ nhìn Hoa Thái U sau cơn kích động đã trở lại trạng thái tuyệt vọng trống trải: “Tại sao chỉ có một mình bà chủ Hoa vậy, Tiêu công tử đâu?”.

Vừa nghe nhắc tới tên người nàng đã cố không nghĩ tới, lòng Hoa Thái U nhói đau, thần sắc tối sầm: “Chàng...”.

“Lẽ nào lại giống như những gì Liễu Âm đã tiên liệu?”

“Liễu Âm?”

“Huynh ấy từng nhờ tiểu nữ cầm ba thứ đồ và một câu nói cho bà chủ Hoa.”

Còi trúc – khiến Hoa Thái U bắt đầu hoài nghi Tiêu Mặc Dự có ý đồ với hai mẹ con Vân Thư, cũng là nguyên nhân dẫn tới một loạt hiểu lầm sau này, là thứ Ngụy Lưu đưa cho nàng.

Ám khí – là thứ khiến cho Tiêu Mặc Dự bị thương khi bị tấn công bất ngờ trong khu rừng rậm tối đen kia, sau đó Ngụy Lưu đã lấy thứ này làm bằng chứng, chỉ với một hành động này đã càn quét được Vô Minh giáo.

Lọ thuốc – Khi Liễu Âm vẫn là một nhạc sư, Hoa Thái U đã tiện tay tặng cho gã, không ngờ được gã trân trọng như báu vật, thậm chí còn đèn đáp bằng tấm chân tình cả đời.

Một câu nói – Vô Danh khúc chỉ có giáo chủ Vô Minh giáo mới biết, lần cuối gặp Liễu Âm, khúc nhạc gã thổi chính là Vô Danh khúc.

Mấy tên áo đen bịt mặt kỳ lạ chết trong tay Loan Lai, cũng giống với bọn ở trong rừng rậm tối đen, thực ra đều do Liễu Âm cử đến tìm Hoa Thái U. Nhưng chúng không thể làm hại tới một sợi tóc của Hoa Thái U, là vì Liễu Âm không cho phép.

Cho nên, số ám khí kia là của một toán người khác đã chuẩn bị sẵn, mục đích chính là mượn thứ này để đổ tội cho Vô Minh giáo. Còn nếu thực sự là Hắc Vũ vệ chỉ nghe hoàng gia điều động, tất đã không cần phải làm vậy.

Hoa Thái U nghĩ lại, Tiêu Mặc Dự đã từng nói qua, trong tất cả sự việc này, người được hưởng lợi lớn nhất chính là Ngụy Lưu, vừa có thể thừa cơ trừ khử cường địch, lại triệt để giải được hôn ước với An Dương. Vậy mà trước đây, nàng kiên quyết không tin.

“Xem ra Liễu Âm thực sự rất hiểu bà chủ Hoa.”

Tử Vũ khẽ than: “Huynh ấy làm mọi việc, sắp xếp mọi việc, lên kế hoạch mọi việc, cũng đều là vì bà”.

Hoa Thái U vội vàng gạt nước mắt không biết tự lúc nào đã giàn dựa khắp khuôn mặt: “Liễu Âm ở đâu rồi?”.

“Tiểu nữ không biết.”

“Tử Vũ, cô nương vẫn đang chờ đợi hãn?”

“Tiểu nữ suốt đời này cũng không chờ được huynh ấy, vì trong lòng huynh ấy không có tiểu nữ.”

Tử Vũ vuốt ve chiếc tiêu ngọc, khẽ cười nói tiếp: “Tiểu nữ chỉ thỉnh thoảng nghĩ tới huynh ấy mà thôi. Phải rồi, hiện giờ tiểu nữ đã đổi tên là Niệm Âm”.

Lại mười ngày nữa, Hoa Thái U đã tới kinh thành.

Tiết Thanh minh tháng ba, vạn vật tràn trề sức sống.

“Phủ Định quốc công” được coi là đại diện cho thế lực mạnh nhất trong triều, sân đình tấp nập người vào kẻ ra.

Hoa Thái U chỉ là một người dân hèn bình thường, hơn nữa lại là bậc nữ nhi, nên không có ai dẫn vào gặp, muốn đi vào bằng cửa chính đúng là hoang tưởng. Vậy là nàng liền ngồi trên phiến đá phía sau hàng cây bên cạnh phủ, ngồi mãi tới khi mặt trời lặn, bỗng từ xa nàng nhìn thấy một đội người quất ngựa phi tới, người đi đầu, mặc quan bào màu tím đậm, khí phách hiên ngang, thần thái lạnh tanh, dáng vẻ rất ngạo mạn.

Hoa Thái U phủ tay đứng dậy, nàng vừa chạy vừa hướng về phía Nhất đẳng công đương triều đang định nhảy xuống ngựa gọi to: “Thường Ly”.

Vừa nói xong, mấy lưỡi dao sáng loáng đã kề bên cổ, nếu còn cố di chuyển chỉ cần nửa bước thôi, sẽ ngay lập tức đổ máu tại chỗ.

“Dừng tay!”

Bóng áo tím đi tới, dao rơi xuống đất, Hoa Thái U chỉ cảm thấy toàn bộ những thứ đang kề trên cổ đột nhiên biến mất, trước mắt nàng chỉ còn lại một người, trong giọng nói sang sảng của người đó không giấu nổi niềm vui bất ngờ: “A Thái, sao nàng lại tới được đây? Nàng tới tìm ta sao?”.

Hoa Thái U hớn hờ vuốt vuốt cổ: “Ở kinh thành muội chỉ quen mỗi huynh, cho nên cũng chỉ có thể tìm tới huynh mà thôi.”

“Mau đi vào cùng ta.”

“Muội tới tìm huynh uống rượu.”

“Trong phủ ta muội cứ mặc sức uống rượu ngon.”

“Nhưng muội cảm thấy uống rượu trong sân lớn được cảnh giới nghiêm ngặt sẽ làm hỏng hứng uống rượu mất.”

“Vậy chúng ta đi tìm một tửu lâu nào đó.”

Hoa Thái U thở dài xua tay: “Nhưng, mang nhiều thị vệ như thế này sẽ khiến những khách hàng khác chạy mất, khiến chủ quán sợ chết khiếp mất thôi.”

“Ai nói ta mang theo thị vệ chứ?”

“Hiện giờ huynh quyền cao chức trọng, chắc là không thể làm gì tùy ý như trước kia nữa?”

Ngụy Lưu cười lớn: “Trước mặt A Thái, ta mãi mãi chỉ là Thường Ly ngày xưa. Huống hồ, người có thể khiến ta bị thương, e là vẫn chưa có mặt

trên đời”.

Vậy là trước mắt mọi người, Ngụy đại nhân – người thậm chí còn không hề e dè trước mặt Hoàng thượng, đưa roi ngựa cho tùy tùng, sánh vai bước đi cùng người phụ nữ váy vàng phong trần kia, đuôi lông mày khẽ nhếch lên, đầu nghiêng sang một bên, lộ rõ niềm vui và sự sùng ái không hề che giấu.

Hoa Thái U và Ngụy Lưu tìm một quán rượu không nổi bật ở góc đường, sau khi uống hai vò rượu, hai người leo lên mái nhà, uống rượu dưới trăng, hát hò vui vẻ.

“Đã hơn một năm nay, ta không uống một giọt rượu nào. Tất cả mọi người đều nói, ta là một người kỷ luật thậm chí hà khắc, thực ra ta chỉ là không muốn uống rượu với ai, trừ nàng ra mà thôi. A Thái, nàng tới, ta rất vui, thực sự rất vui.”

Có lẽ do đã lâu không uống rượu, hơn nữa lại uống hơi gấp, nên Ngụy Lưu có cảm giác chệnh choáng. Ngụy Lưu thấy chóng mặt hoa mắt, liền nằm xuống, đầu gối lên tay, nhìn Hoa Thái U vừa quay người nhìn về hướng mình: “A Thái, nàng sống tốt không?”

“Rất tốt! Kê ra cũng nhờ huynh ban cho, muội nên cảm tạ huynh mới phải.”

Ngụy Lưu khẽ cười, cảm thấy dường như có một tấm màn che trước mắt, giọng nói cũng có chút lè nhè: “Gì kia? Nàng nói vậy có ý gì?”

Hoa Thái U đặt vò rượu rỗng không xuống, ôm gối ngồi đối diện với Ngụy Lưu, nghiêng đầu cười rất vui vẻ: “Nếu không phải là huynh, muội làm sao biết được Tiêu Mặc Dự rốt cuộc là người thế nào, làm sao ngờ chàng ấy có thể vì đại nghĩa diệt thân, giết hết những người chết oan kia, sau đó sẽ ung dung trở về Tiêu gia quản lý cơ nghiệp chứ?”

Ngụy Lưu còn chưa nghe xong đã biến sắc, định ngồi dậy, nhưng phát hiện toàn thân tê cứng không thể cử động được, đồng thời cảm thấy bụng quặn đau từng hồi, có điều chỉ hoảng loạn nhất thời, nhanh chóng trấn tĩnh trở lại, trầm giọng hỏi: “Những việc nàng nói, tại sao ta lại hoàn toàn không biết nhỉ?”.

“Không biết sao? Dưới gầm trời này còn có chuyện gì mà Ngụy thành chủ không biết nhỉ?”.

Hoa Thái U không cười nữa, nàng lạnh lùng nói tiếp: “Ngay từ đầu huynh đã lên kế hoạch sẵn, từng bước từng bước khiến ta và Tiêu Mặc Dự nghi ngờ lẫn nhau đúng không?”.

Những cơn đau dữ dội khiến trần trí Ngụy Lưu tỉnh táo trở lại, mím chặt đôi môi trắng bệch, sáng khoái đáp: “Đúng vậy, ta đã cố tình sắp đặt để nàng tưởng lầm Vân Thư là do Tiêu huynh bức tử, nhưng không ngờ, nàng lại có thể tha thứ cho huynh ấy”.

“Nhưng huynh biết, việc này đã biến thành một cái dằm trong tim ta, chỉ cần có cơ hội, sẽ có thể biến thành một thanh kiếm sắc nhọn hủy diệt tất cả.”

“Cơ hội đó, nằm trong tay ta.”

“Bởi từ lâu huynh đã biết, thái tử muốn diệt khẩu tất cả mọi thứ có liên quan tới Úc Nhi, mà Tiêu Mặc Dự căn bản không có đường lựa chọn.”

“Hắn có đấy. Ta yêu cầu hắn dùng đường thương mại nhà hắn để trao đổi, nhưng đã bị từ chối.”

Ngụy Lưu nhìn mặt Hoa Thái U cứng đờ, lạnh lùng cười: “Ở Ung thành, ta có thể tạo ra vẻ bề ngoài không ai hay biết, muốn bảo vệ tính mạng của mấy trăm người, hoàn toàn không khó. Tiếc là, hắn chỉ lo gia nghiệp nhà mình, bỏ mặc sự sống chết của đám người kia thôi”.

“Không...”

Hoa Thái U trầm ngâm một lát, chậm rãi lắc đầu, giọng điệu càng kiên định hơn: “Bởi vì chàng biết, huynh chỉ tạm thời giữ mạng sống cho họ, cũng chỉ là để làm con cờ trong tay huynh mà thôi, một khi không lợi dụng được, tất sẽ trừ khử. Dĩ tâm của huynh, tuyệt đối không chỉ dừng lại ở chức ‘Định quốc công’ này, huynh muốn lợi dụng việc này để ép thái tử kế vị, nhằm đạt được nhiều quyền lực hơn mà thôi”.

“Cứ coi như lời nàng nói là đúng thì sao chứ? Năm trăm sáu mươi bảy người, chính xác đã chết cả rồi.”

“Cho dù... cho dù họ thực sự...”

Hoa Thái U hít dài một hơi: “Ta vẫn tin chắc rằng, không liên quan tới Tiêu Mặc Dự.”

Ngụy Lưu ngược mắt nhìn vầng trăng sáng trên bầu trời, khẽ nheo mắt, rồi tự nhủ: “Quả thực đã tin tưởng đến mức mù quáng rồi sao?”.

Câu nói này rất nhỏ, đến cả Hoa Thái U cũng hoàn toàn không nghe thấy, nàng nói tiếp: “Huynh đưa cho ta thuốc giải, nói với ta huynh đã buông tay rồi, khiến lòng ta mang ơn và cảm thấy bối rối, đương nhiên không nghi ngờ gì rồi. Sau đó huynh lại lợi dụng sự tín nhiệm của ta đối với huynh, khiến ta và chàng tan vỡ, cuối cùng còn giết luôn cả chàng, đoạn mọi ý nghĩ nhớ nhung của ta đối với chàng, để huynh có thể thừa cơ xông vào”.

Hoa Thái U lắc đầu cười đau đớn: “Mỗi một bước đi của ta, mỗi một phản ứng của ta, đều nằm trong dự liệu đã sắp đặt trước của huynh. Chẳng trách huynh luôn nói với ta, để ta đứng ở chỗ cũ là được. Những thứ huynh muốn có, bất kể là quyền thế, địa vị, hay là người, đều nhất định phải có được”.

Ngụy Lưu thu mắt lại, nhìn nàng chăm chăm, giọng khàn lại: “Nhưng ta đã có được nàng chưa?”.

Hoa Thái U cười khinh bỉ: “Chỉ tiếc là, huynh bày đặt trăm phương ngàn kế nhưng vẫn có chỗ huynh không tính được. Ví như thứ binh khí xương trắng, ví như Liễu Âm...”.

Ngụy Lưu nghe tới đây giật mình, cố gắng dùng khuỷu tay chống người dậy một chút: “Liễu Âm? Hãn... hãn...”.

Hoa Thái U nhìn con người có lẽ núi Thái Sơn có sụp đổ ngay trước mặt cũng không thay đổi nét mặt kia đột nhiên lại thất thần như vậy, bất giác nhíu mày: “Liễu Âm chỉ là khiến ta hiểu ra một vài tình tiết của sự việc mà thôi”.

“Hãn... hãn từ khi nào... làm thế nào khiến nàng hiểu ra mọi chuyện?”

“Trước đây hãn đã nhờ người ta cầm cho ta mấy món đồ và...”

Đột nhiên Hoa Thái U dừng lại, nàng nhìn khuôn mặt trắng nhợt của Ngụy Lưu, cùng bàn tay vẫn đang ôm chặt bụng của hãn, khẽ cười: “Muốn câu giờ để đẩy hết chất độc ra khỏi cơ thể sao? Đừng phí sức nữa! Đây là thuộc độc Huyết Ngọc giáo dùng để đối phó với kẻ phản bội, là thiên họa chí độc, không có thuốc giải.”

Mồ hôi trên trán Ngụy Lưu đã thấm ướt áo, khóe miệng đã rỉ máu đen, tiếp đó nghiêng răng, đột nhiên mở miệng khẽ hỏi: “A Thái, nàng thực sự hận ta như vậy sao?”.

“Vớ vẩn! Người hại ta mất đi người ta yêu quý nhất, khiến ta phải sống trong hối hận cả quãng đời còn lại, ta hận không thể lăng trì người từng nhát từng nhát đao kia.”

“Nếu ta nói với nàng, những lời hôm đó ta nói, về việc buông tay, đều là sự thật, sau đó ta chẳng làm gì cả, nàng có tin không?”

“Người cảm thấy ta còn có thể tin người không?”

Hoa Thái U hừ một tiếng rồi đứng bật dậy, thần thái nghiêm nghị, gió lạnh ào tới, mái tóc đen tung bay.

Nàng mở tay phải ra, một thứ binh khí sắc nhọn giống hình khúc xương tỏa ra ánh sáng trắng của kim loại dưới ánh trăng: “Ta đã dùng thứ này để làm chàng bị thương, hiện giờ ta cũng dùng thứ này để tiễn người xuống suối vàng”.

Ngụy Lưu nở nụ cười đau khổ, lông mày giãn ra, lạnh lẽ nhìn thứ binh khí kia ngập vào ngực mình...

DU THÁI HOA

Lập Thệ Thành Yêu
www.dtv-ebook.com

Chương 17+4

Mây đen che khuất mặt trăng, khiến màu chiếc quan bào màu tím kia càng trở nên thẫm màu, binh khí xương trắng kia đập mạnh vào một chỗ khiến máu bắn tung tóe rồi chảy theo mái nhà rơi xuống.

Hoa Thái U ngẩng đầu, lẩm bẫm: “Cá mực nhỏ, tiếp tới với chàng đây...”.

Tiếp đó lật ngược tay, đâm mạnh đầu nhọn của thứ vũ khí kia vào tim mình, Ngụy Lưu chỉ còn thoi thóp thở thấy vậy thất kinh, nhưng không thể động đậy, chỉ biết giương mắt tuyệt vọng nhìn theo.

Đúng vào lúc này, Hoa Thái U chỉ thấy cổ tay tê dại, binh khí đã xé rách áo nàng bất giác tuột khỏi tay.

“Sốt ruột gì chứ? Qua một canh giờ nữa rồi hãy chết cũng chưa muộn mà.”

Giọng nói lạnh lót, khuôn mặt xinh đẹp, cử chỉ đơan chính.

Hoa Thái U kinh ngạc nhìn thiếu nữ đột ngột hiện thân trước mặt: “Quận chúa An Dương?”.

“Bà chủ Hoa, đã lâu không gặp.”

An Dương khẽ cười, tiếp đó rất lễ nghĩa chào hỏi Ngụy Lưu lúc này vẫn còn chưa hết ngạc nhiên: “Biểu ca, đã lâu huynh muội chưa gặp lại, huynh vẫn khỏe chứ?”.

“Sao người lại...”

“Biểu ca muốn hỏi, tại sao ta lại có thể ra khỏi vương phủ được canh phòng nghiêm ngặt đó đúng không?”

An Dương rất hiểu ý dụ dàng quan tâm hỏi tiếp: “Bởi vì, người bị giam trong đó, vốn không phải là ta!”.

Nói rồi, nàng ta che miệng cười, trông bộ dạng đắc thắng giống như trẻ con: “Đến cả biểu ca tinh tường hơn người cũng có thể lừa được! Không hổ công phụ vương ta mất mấy năm để dạy dỗ ra vật thay thế như vậy”.

“Đốc vương gia... đã có chuẩn bị từ trước...”

“Phụ vương ta chẳng qua vô cùng hiểu kết cục của người sau này mà thôi, cho nên mới đi nước cờ này.”

An Dương chậm rãi nghiêm mặt, giọng điệu đanh thép: “Chỉ là không ngờ, kẻ ép ông ấy phải đưa ra đòn sát thủ này, bức ta trở thành người không nhìn thấy ánh mặt trời, lại là huynh!”.

Ngụy Lưu nghĩ một lát, tiếp đó hoảng hốt nói: “Mấy tháng nay các nơi liên tiếp có quan viên trọng yếu bị thích khách giết, biên giới rục rịch chiến tranh, thậm chí bao gồm cả bệnh tật đột phát của bệ hạ và thái tử, xem ra đều liên quan tới nước cờ bí mật của Đốc vương phủ các người”.

“Không sai! Nếu không phụ vương ta trung thành phò tá hoàng thượng mấy chục năm nay, vậy mà lại gặp phải kết cục hàm oan thế này, há chẳng phải ông trời không có mắt?”

“Tất cả những kế hoạch dụng tâm nung nấu này chắc không chỉ để đòi lại sự trong sạch cho bản thân?”

Ngụy Lưu lạnh lùng chế giễu: “Sở dĩ vẫn nhẫn nhịn âm thầm không bộc phát, chẳng qua là để chờ thời cơ thích hợp mà thôi”.

“Cho nên, ta nên cảm tạ biểu ca đã cho chúng ta cái cơ hội này phải không?”

An Dương cúi người, nhìn thẳng vào Ngụy Lưu, giọng nói tràn ngập thù hận: “Phụ vương chỉ có một mình ta là con gái, vốn có hãnh một cõi giang sơn chờ người ôm vào lòng. Nhưng người lại không muốn, không thèm đếm xỉa nữa”.

Ngụy Lưu tuy bị trọng thương, nhưng vẫn không giảm bớt phần ngạo mạn: “Cho dù muốn giang sơn, ta cũng sẽ chỉ dựa vào sức của mình để giành lấy”.

“Nhưng lý do người từ hôn là vì một người phụ nữ sau khi bị nhà chồng từ bỏ đã nhuộm bụi phong trần, khiến ta mất hết thể diện không thể tiếp tục ngẩng mặt lên được nữa, người cố tình sỉ nhục ta đúng không?”

“Người và ta chỉ là huynh muội, không có gì khác, cho dù không có A Thái, ta cũng tuyệt đối không lấy người. An Dương, nếu người muốn báo thù, thì hãy trút lên người ta, đừng hận lầm sang người khác.”

Nghe thấy nhắc tới mình, Hoa Thái U cảm thấy dường như không nên im lặng tiếp, nàng hắng giọng: “Quận chúa nói sai rồi, ta không phải bị nhà chồng bỏ, mà ta tự bỏ mới đúng. Hơn nữa, không được tùy tiện kỳ thị bất kỳ một ngành nghề nào, mọi người đều phải dựa vào bản lĩnh để kiếm cơm, phụ nữ phong trần hoàn toàn không kém cạnh so với công chúa quận chúa các người đâu”.

Ngụy Lưu nhìn về phía nàng, khóe miệng khẽ cong lên, không nhịn được cười.

An Dương nổi giận, liền cười gằn, đứng dậy đối mặt với Hoa Thái U: “Bà chủ Hoa cũng thật thú vị, tới nước này rồi vẫn còn tâm trạng nói cười. Chắc hẳn cảm thấy tâm nguyện đã hoàn thành không còn gì vướng bận nữa phải không?”.

Hoa Thái U gật đầu nói: “Đúng vậy, thù lớn đã báo xong, hiện giờ chỉ mong nhanh chóng đi gặp người ta yêu dấu, tâm trạng đương nhiên rất tuyệt rồi”.

“Vậy nếu ta nói, cả hai việc này người đều không thực hiện nổi, không những thế còn mãi mãi không có cơ hội thực hiện, không biết, bà chủ Hoa có còn cười nổi nữa không?”

“Người nói vậy có ý gì?”

“Có nghĩa là, người đã tìm sai đối tượng báo thù rồi.”

Câu nói lạnh tanh của An Dương khiến Hoa Thái U giống như bị sét đánh ngang tai, nàng chỉ còn biết há hốc miệng không nói được câu nào.

Có lẽ tiềm năng cuối cùng bùng lên trước khi chết, Ngụy Lưu ngồi chồm dậy: “A Thái, mọi việc đều do ta làm, nàng đừng nghe cô ả nói lung tung!”.

“Người đã gần chết vẫn muốn bảo vệ cho ả...”

An Dương hận tình tới cực điểm, giơ chân đá Ngụy Lưu một cái, tiếp đó hần học dẫm vào vết thương của người nàng ta từng ngưỡng mộ, máu tươi phọt ra tưới ướt cả đôi giày thêu: “Sao hả, sợ ả ta sau khi biết hết chân tướng sự việc sẽ chết không nhắm mắt ư?”.

Sắc mặt Ngụy Lưu tái nhợt, những giọt mồ hôi to như hạt đậu tuôn rơi, chàng khẽ nhíu mày, găng gượng định lên tiếng, nhưng bị Hoa Thái U ngắt lời: “Chân tướng gì kia?”.

Tuy giọng nói nàng rất bình tĩnh nhưng cả người nàng đã run lên như phiến lá trong gió.

An Dương thấy vậy, liền nở nụ cười cay nghiệt, khẽ nói: “Chân tướng chính là, chiếc hộp sắt đó chính xác là do biểu ca sai người lấy trộm ra, bức thư đó cũng chính xác do chính tay biểu ca viết, chỉ có điều, người đưa hai thứ đó vào tay người là ta. Nói một cách khác, ta đã thay biểu ca ta hoàn thành những việc mà hắn muốn làm nhưng chưa làm được.”

“Thì ra, thực sự Thường Ly đã buông tay, lần này huynh ấy đã không lừa ta.”

Ánh mắt Hoa Thái U bần thần: “Đám người áo đen đó...”.

“Không sai, là do ta cử đến, còn thiếu niên Huyết Ngọc minh kia cũng dưới sự sắp đặt của ta kịp thời tới ứng cứu. Chỉ có để Tiêu Mặc Dự chết ngay trước mắt người, không những thế còn vì người mà chết, thì người mới đau khổ tột cùng, tiếp đó sẽ mất hết lý trí, chỉ muốn giết chết tên đầu sỏ gây ra tất cả mọi chuyện. Thế nào bà chủ Hoa, ta rất hiểu người đúng không?”

Hoa Thái U chỉ có thể cười méo mó: “Hiểu tính cách bông bột khó kiềm chế của ta, không chỉ có một mình người”.

“Ta muốn để người hại chết người người yêu, tiếp đó lại tự tay giết chết người yêu người.”

An Dương hẳn học nói, tiếp đó quay sang Ngụy Lưu đang không ngừng ho ra máu khẽ cười nói: “Biểu ca, đầu tiên bị người huynh yêu dẫu thù hận, tiếp đó được chết trong tay nàng, cuối cùng chỉ có thể giương mắt nhìn nàng bối rối hối hận đời đời kiếp kiếp không thể siêu sinh mà không thể làm gì, cảm giác này rất tuyệt phải không?”.

Hoa Thái U cúi người, hai tay đỡ đôi chân đã mềm nhũn, hít sâu mấy hơi, tiếp đó đi tới bên Ngụy Lưu rồi quỳ xuống: “Thường Ly, xin lỗi huynh”.

“A Thái, không liên quan gì tới nàng.”

Ngụy Lưu giơ bàn tay máu me be bét của mình khẽ đập vào bờ vai đang run lên không ngừng của nàng: “Nếu không phải ta có ý đồ kia, thì sẽ không bị người khác lợi dụng. Nàng còn hận ta không vậy?”.

“Không hận, từ trước tới giờ muội chưa từng hận huynh.”

Hoa Thái U cố nhoẻn cười: “Tới âm tào địa phủ rồi, muội sẽ cùng Tiêu Mặc Dự mời huynh uống rượu, gọi cả đám người Tiêu Kim lâu nữa”.

Ngụy Lưu gắng đáp lại: “Chúng ta sẽ không say không về”.

“Được.”

Hai người đưa mắt nhìn nhau cười, nỗi khúc mắc trong lòng đã biến mất, sự hiềm khích trước đây cũng đã tan biến.

An Dương thấy vậy, ánh mắt quắc lên, cuối cùng cười lớn: “Muốn gặp lại nơi chín suối, cùng nhau cười xóa xóa mọi ân thù? Hai vị, đừng nằm mơ nữa! Sao ta lại có thể tốt tới mức tác thành cho các người chứ?”.

“Tại sao người nói vậy?”

Hoa Thái U và Ngụy Lưu đưa mắt nhìn nhau, tiếp đó cùng giật mình nhੌm dậy: “Có phải huynh ấy... vẫn chưa chết? Huynh ấy... đang ở đâu?”.

An Dương trả lời dứt khoát: “Không biết”.

Hoa Thái U ngậy người: “Đã tới nước này rồi, người còn định úp úp mở mở sao?”.

“Tuy các người khiến ta được xem một vở kịch vô cùng hài lòng nhưng ta vẫn cảm thấy có một chút đáng tiếc nho nhỏ.”

An Dương lắc đầu than: “Ban đầu ta cũng định vào lúc này sắp đặt Tiêu Mặc Dự xuất hiện ở đây. Nếu hẳn nhìn người giống như đang nhìn một kẻ xa lạ, chắc hẳn tình cảnh đó sẽ rất thú vị đó”.

Ngụy Lưu chợt hỏi: “Trong thuốc giải người đưa cho ta, có pha lẫn độc?”.

Nếu như có độc, biểu ca làm sao không nhận ra chứ? Chẳng qua chỉ là một loại trùng khiến người ta quên đi một vài chuyện mà thôi, không tổn hại gì tới sức khỏe đâu.”

An Dương rút ra từ tay áo một lọ thuốc nhỏ: “Ta vừa hay hãy còn một viên, bà chủ Hoa, hãy vui vẻ nhận lấy này”.

Hoa Thái U thất kinh biến sắc, nàng thất thần lùi về sau mấy bước, suýt nữa đã trượt khỏi mái nhà.

Lúc này, khuôn mặt xinh đẹp của An Dương hơi đành lại: “Ta đã không có được người ta yêu, thì phải khiến cho các người bất kể ở âm gian hay dương thế, bất kể trên đường xuống suối vàng hay ở lục đạo luân hồi, hết đời hết kiếp chỉ có thể vô duyên đối diện bất tương phùng, mỗi người một nơi mãi mãi không thể nhận ra nhau”.

Cùng với lời nói đành thép của An Dương, trên mái nhà xuất hiện hơn mười kẻ áo đen.

Hoa Thái U thấy không còn đường thoát, đành run tay, đỡ lấy lọ thuốc, rồi nhũn nhận cầu xin: “Quận chúa An Dương, việc đã tới nước này rồi, chí ít cũng nói cho ta, huynh ấy hiện giờ đang ở đâu?”.

“Được người ta cứu đi rồi.”

“Ai kia?”

“Nếu ta biết, thì bây giờ hẳn phải đứng ở đây rồi.”

An Dương dấm dăng: “Có điều không sao đâu, trùng độc trên người hẳn ta đã kích hoạt rồi, cho dù mười mấy năm sau hẳn mới chết thì kết quả giữa hai người cũng như vậy thôi”.

Nói rồi, quay sang nhìn Ngụy Lưu đang cố gắng ngồi dậy từng chút một, khẽ nói: “Biểu ca à, muội sẽ không để huynh quên muội đâu, cho dù mang cả nỗi hận với muội đi đầu thai, bởi dù sao cũng coi như một dấu ấn của muội trọn cuộc đời huynh”.

Gió lạnh gào thét, màn đêm tĩnh lặng tới mức chỉ nghe thấy tiếng động phần phật của mấy chiếc áo bào.

Thấy Hoa Thái U vẫn nhìn chăm chăm vào viên thuốc trong lòng bàn tay, trì hoãn không cho vào miệng, An Dương cười gằn: “Bà chủ Hoa, đừng ép bọn ta phải động tay động chân đấy! Mau nhai đi, mà lên đường cho sớm nhé! Thực ra, ta cũng rất nhân từ rồi, để hai người các người ra đi cùng nhau, sáng sớm ngày mai, tất cả mọi người đều sẽ biết, chương môn mới tiếp quản Tiêu gia cùng Định quốc công cùng tận số, tin rằng cơn phong ba hiểm có này nhất định sẽ tạo thành ảnh hưởng không nhỏ đâu. Bà chủ Hoa, thực sự phải cảm ơn người đã cho ta cái cơ hội ngư ông đắc lợi này”.

Hoa Thái U không nói không rằng trầm ngâm một lúc, nhận thấy An Dương đã hoàn toàn mất kiên nhẫn, nàng mới thở dài than: “Bị người nói cho thế này, dường như ta thật sự không thể chết như vậy được. Thường Ly, độc trên người huynh có lẽ cũng đã giải được tương đối rồi nhỉ?”.

“A Thái, ta thật sự hơi lo lắng một chút, liệu có phải chờ tới lúc máu chảy khô rồi, độc này mới có thể giải hết.”

“Yên tâm đi! Mọi người không muốn tự tìm phiền phức cho bản thân đâu. Tôi danh sát hại Định quốc công, một dân nữ như mọi người không gánh nổi đâu.”

An Dương nhìn Ngụy Lưu chậm rãi đứng dậy, thần sắc bình thường nói cười tự nhiên với Hoa Thái U, thì giống như nhìn thấy ma: “Không thể nào... rõ ràng người đã sắp chết rồi kia mà...”.

“Ta đúng là đã trúng độc, độc tính cũng rất mạnh, có điều đã được giải độc rồi. Viên thuốc giải đó ở trên vai A Thái, chắc người cũng vẫn còn nhớ, vừa rồi nàng quỳ xuống, ta đã vỗ vỗ vai nàng mấy cái. Ngoài ra, một phần độc tố đã chảy ra theo máu. Cho nên, có lẽ ta nên cảm ơn cái đập khiến tình trạng vết thương của ta nặng lên đó.”

Ngụy Lưu vừa nói vừa điểm huyết cầm máu cho mình, tiếp đó bổ sung thêm một câu: “Cú đâm của A Thái tuy rất sâu nhưng cũng chỉ để dọa người chứ hoàn toàn không ảnh hưởng tới các bộ phận quan trọng trên người ta”.

Hoa Thái U cười hì hì cất thứ vũ khí kia đi: “Đã diễn kịch thì phải diễn y như thật, khiến người xem kịch tin tới mức không còn chút nghi ngờ nào, tin tới mức hí ha hí hửng, nếu không thì, làm sao có thể khiến cao thủ sau màn hiện thân chứ?”.

An Dương không tin hỏi lại: “Ta luôn giám sát nghiêm ngặt từng hành động của các người, các người tuyệt đối không thể có cơ hội liên lạc lẫn nhau!”.

“Ta và Thường Ly trước đây đều không thông đồng với nhau, lần này hoàn toàn do cao hứng diễn xuất thôi.”

Hoa Thái U đi tới điểm cao nhất của mái nhà ngòi xuống, sau khi tạo thế ngòi thoải mái nhất nói: “Bởi vì có kẻ có thể lấy được thứ chính tay Thường Ly viết, nhất định phải là người bên cạnh huynh ấy, ta thật sự

không muốn lại tiếp tục bị dắt mũi đi, nên dứt khoát mạo hiểm làm việc này”.

Ngụy Lưu ngồi xuống bên cạnh Hoa Thái U, cười méo mó than: “Nếu đấu thua, thì làm sao?”.

Hoa Thái U thản nhiên nhún vai: “Vậy muội đành phải tìm cái chết thôi”.

Lúc này, An Dương đã bình tĩnh trở lại, đứng nguyên tại chỗ lạnh lùng nhìn Hoa Thái U và Ngụy Lưu: “Nói cho ta, vấn đề ở đâu?”.

Hoa Thái U trả lời vô cùng thành khẩn: “Ta không nói cho người và cũng chẳng bao giờ nói cho người đâu. Ta muốn người cả đời này cũng nghĩ không thông, cho người sốt ruột mà chết! Thế nào, muốn qua đây cắn ta hả?”.

“...”

“Không sai, người còn có một quãng đời dài đằng đặc để nghĩ về vấn đề này, ta thật lòng hy vọng người có thể nghĩ thông suốt trong những năm tháng còn sống, bởi vì ta là người rất yêu tính mạng của mình, ta ghét nhất chuyện động một tí là giết chóc khiến máu tươi tung tóe khắp nơi, phá hoại môi trường. Mọi người đều được cha mẹ sinh ra nuôi dưỡng, trưởng thành thế này rồi tiêu hao bao nhiêu lương thực, mặc mất bao nhiêu vải nữa, nếu động một cái bị giết chết quả thực lãng phí tài nguyên quá.”

Thái độ của Hoa Thái U nhiệt tình mà hữu hảo, ánh mắt nhìn An Dương từ đầu tới cuối vẫn mơ mơ màng màng: “Đặc biệt là những cô nương quyền quý như quận chúa đây, để được chùng này phải tốn tới núi vàng núi bạc ấy chứ, vừa cao quý lại vừa xinh đẹp, khiến người ta vừa nhìn thấy đã muốn thềm nhỏ rãi, thì phải sống lâu trăm tuổi, phải gắng sống mới phải”.

An Dương nhìn quanh đám người áo đen đang bất động kia, đột nhiên cười to: “Xem ra, các người đã có chuẩn bị trước. Cũng được thôi, thắng làm vua, thua làm giặc, muốn giết muốn bắt tùy các người”.

Hoa Thái U tiếc nuối lắc đầu: “Tại sao người không hiểu ý của ta vậy? Chẳng phải ta đã nói rồi hay sao, người không thể chết, phải tiếp tục sống cho ra sống, tốt nhất có thể sống lâu hơn bọn ta”.

“Kẻ sĩ có thể giết không thể chịu nhục!”

An Dương nghiêng rặng, vung tay định tự vẫn, nhưng bị Ngụy Lưu từ đầu tới giờ luôn bàng quan ngồi đó dùng đá ném trúng huyệt đạo khiến ả không thể cự quật được.

“Người là cô nương xinh đẹp, đâu có phải là kẻ sĩ gì đó, cho nên không thể giết nhưng có thể chịu nhục được.”

Hoa Thái U đứng dậy bước về phía An Dương. Nàng giơ tay chạm vào má cô nàng hai cái, tiếp đó tặc lưỡi khen: “Chỉ với nước da này, nếu để ở lâu xanh, có thể thành hàng tuyệt đỉnh, chắc chắn sẽ có rất nhiều khách thềm muốn đấy”.

Thấy An Dương định cắn lưỡi, Hoa Thái U thản nhiên buông một câu: “Cho dù người cắn lưỡi, bọn họ cũng sẽ cứu người sống thôi. Nhân tiện nói cho người nghe, có những khách làng chơi, đặc biệt thích những cô nương không thể nói năng kia, cảm thấy khi được thưởng thức các cô nương kiểu này lại đặc biệt hơn”.

An Dương tuy đã thất bại nhưng vẫn duy trì khí thế: “Thách người cũng không dám làm vậy với ta”.

“Tại sao ta không dám chứ?”

Hoa Thái U tối sầm mặt, gằn giọng nói tiếp: “Trước đây sở dĩ ta không thể động vào người, là ngại thân phận quận chúa của người và Đốc vương phủ sau lưng người nữa. Còn bây giờ...”.

An Dương phút chốc giống như chết đuối vớ được cọc, danh giọng nói to: “Hiện giờ ta vẫn là quận chúa, thế lực của Đốc vương phủ vẫn còn”.

Hoa Thái U chớp chớp mắt: “Người trong cả thiên hạ đều biết, quận chúa An Dương từ đầu tới giờ vẫn ngoan ngoãn ở trong Đốc vương phủ mà.”

Thần thái An Dương đột nhiên thay đổi, trên nét mặt hiện rõ vẻ thất vọng, liền vội vàng nói: “Kế hoạch phụ vương dày công vun đắp bao năm qua, cho dù có bất sống ta, cũng không ảnh hưởng tới đại cục”.

“Những kẻ xuất đầu lộ diện liên lạc đều đã biến mất rồi, cái gọi là đại cục chẳng qua chỉ là một thế cờ bế tắc rồi đám mà thôi.”

Hoa Thái U cười gằn: “Không những thế ta tin chắc rằng, Thường Ly sẽ có cách móc hết những con cờ trong bàn cờ đó từ miệng người đấy”.

Đưa mắt nhìn Ngụy Lưu đang ngồi trên mái nhà phía xa xa, An Dương xuống nước van nài: “Biểu ca, niệm tình huynh muội ta thanh mai trúc mã lớn lên cùng nhau, huynh hãy cho muội được chết toại nguyện, được không vậy?”.

Trong đêm tối, không thể nhìn rõ thần thái Ngụy Lưu, chỉ nghe thấy chàng khẽ than: “Biểu muội của ta, đang ở trong vương phủ”.

An Dương hoàn toàn sụp đổ, gào toáng lên: “Người đối xử với ta như vậy, rốt cuộc là vì đại nghiệp quốc gia hay là vì muốn lấy lòng á đàn bà phong trần này”.

Ngụy Lưu không nói năng gì, Hoa Thái U liền một tay đỡ cô ả, một tay vung quyền đâm vào hạ sườn cô ả, không biết gãy mấy chiếc xương sườn nữa: “Ta hạ độc tiếp theo còn đâm huỳnh ấy mấy cái, cố nhiên là để diễn kịch cho người xem, nhưng một phần cũng là báo thù thay Tiêu Mặc Dự. Bởi Thường Ly đã từng hại chàng bị thương, lại còn cố ý khiến chàng phải chịu nỗi khổ do trùng độc lâu ngày tới vậy”.

“Đối với Thường Ly ta còn có thể xuống tay độc ác như vậy, huống hồ với người? Lần này làm gãy mấy chiếc xương sườn của người, chẳng qua là để người nếm mùi chỉ một phần vạ nỗi khổ Tiêu Mặc Dự đã phải trải qua, dù gì sau này thứ chúng ta có là thời gian mà, ta có nhiều thủ đoạn lắm, đừng quên là, ta đã từng là tú bà của lầu xanh nổi tiếng nhất Ung thành, những cách để dày vò người khác chí ít ta cũng biết một nghìn mấy trăm chiêu, đủ để người thưởng thức đã đời đó.”

An Dương đau đớn cùng cực nhưng lại không thể cử động, chỉ có thể đứng nguyên tại chỗ. Cho dù tâm cơ thâm độc tới mấy cũng chẳng qua là thiếu nữ mười sáu mười bảy tuổi mà thôi, huống hồ cành vàng lá ngọc chưa từng chịu tội như thế này, do vậy không còn ngang ngược tiếp tục nữa, nước mắt tuôn rơi lã chã, trông bộ dạng vô cùng đáng thương, nhưng vẫn cứng miệng nói: “Người cái loại... đàn bà thâm độc nham hiểm, độc địa như rắn...”.

Hoa Thái U gật đầu tán thành: “Từ trước tới giờ ta đâu phải mẫu người hiền lành. Người cứ thử tính xem mỗi hiềm khích giữa ta và người tồn tại bao nhiêu hận thù? Xem ta trả lại cho người một chút cũng không thiếu đâu”.

Tiếp đó Hoa Thái U lại giống như một người chị dịu dàng lau nước mắt cho An Dương: “Cho nên ta mới nói, người tốt nhất hãy sống cho tử tế vào, như vậy, ta mới có thể báo đáp người tới nơi tới chốn.”

Nói rồi, nàng quay người vẫy tay về phía Ngụy Lưu: “Huynh hãy nhận lấy cô ở trước, sau khi hỏi ra những gì huynh cần, hãy đưa cô ở về Tiêu gia, để muội tận tình đãi cô ở với thịnh tình chủ nhà.”

Ngụy Lưu ra hiệu, ngay lập tức hai người áo đen bước tới giải An Dương lúc này đã không còn giấu được vẻ hoảng loạn.

Nhận thấy yếu đuối không phát huy tác dụng, An Dương lúc này đã hoàn toàn sụp đổ đột nhiên cười to đến điên loạn: “Biểu ca, người giả bộ tình sâu nghĩa nặng làm gì? Ta không tin người lại hoàn toàn không hay biết về việc mất chiếc hộp cũng như thư đó, người chẳng qua muốn mượn đao giết người mà thôi”.

Ngụy Lưu đứng dậy, Hoa Thái U nhanh nhẩu buông một câu xanh rờn: “Không cần phí công khiêu khích nữa, những gì người nói ta đều biết tởng rồi.”

An Dương sững người, không nói được câu nào nữa.

Hừng đông đã le lói, nhưng trời vẫn lạnh giá.

“Vừa rồi muội chỉ là dọa cô ở mà thôi, không cần đưa tới Tiêu gia, muội chẳng có thời gian tiếp đón đâu.”

“Được.”

“Hôm nay coi như không phí công vô ích...”

Hoa Thái U đột nhiên ngồi xuống, co người lại, tay ôm mặt, những giọt lệ tuôn rơi lã chã qua kẽ tay.

Ngụy Lưu lặng lẽ bước tới, đứng bên cạnh nàng, giơ tay, nhưng đột nhiên dừng tay lại khi còn cách đầu nàng khoảng một phen, ngay lập tức

nắm tay rồi rụt lại, chàng lặng lẽ đứng ở đó, buồn bã nhìn người mình dấu yêu đang run lên bần bật, lắng nghe tiếng khóc nghẹn ngào của nàng.

DU THÁI HOA

Lập Thệ Thành Yêu
www.dtv-ebook.com

Chương 17+5

Type: Tiểu Tất Tất

Hồi lâu...

Hoa Thái U cuối cùng gạt nước mắt, ngẩng đầu, nở một nụ cười: “Chàng chưa chết, quả nhiên chàng chưa chết...”.

“Có phải nàng luôn tin Tiêu huynh vẫn chưa chết?”

“Thực ra muội chẳng chắc chút nào, muội nghĩ như vậy chỉ là vì, sống phải thấy người chết phải thấy xác thối. Nếu chàng thực sự chết rồi, muội cũng phải chôn cất chu đáo xương cốt của chàng, ngày ngày cúng tế quét dọn bên nhau trọn đời.”

“Hiện giờ biết huynh ấy chưa chết, cuối cùng nàng cũng có thể yên lòng rồi.”

Ngụy Lưu cười nói tiếp: “Ta sẽ bố trí người đi tìm huynh ấy.”

“Không cần đâu, đã có người mưu đồ cứu huynh ấy đi, chắc chắn đã biết huynh ấy là ai. Nếu chàng vẫn đang sống, thì nhất định sẽ trở về nơi thuộc về chàng, trở về bên cạnh muội.”

“Nhưng... ngộ nhỡ huynh ấy không còn nhớ...”

“Chàng sẽ không quên đâu.”

Hoa Thái U đứng dậy, nói bằng giọng mũi chặc như đinh đóng cột: “Chàng dám!”.

Ngụy Lưu gật đầu: “Ta cũng cảm thấy huynh ấy không dám đâu.”

Ngừng một lát, lại nói tiếp: “A Thái, ta...”.

“Thường Ly, những việc huynh đã làm, muội đều biết cả, muội cũng đã hiểu hết. Ví như, việc huynh nói với cô nương Vân Thư cha đứa trẻ là ai là vì huynh ủng hộ thái tử, sau này dự định sẽ mượn quyền của thái tử để khuynh đảo triều chính, do vậy tất phải để hậu duệ của thái tử sạch sẽ. Ví như, hai thứ đồ kia cũng là do huynh cố ý sai người lấy trộm. Huynh vẫn giữ chúng mà không phá hủy, chính là để dụ An Dương ra tay, bởi vì hành động bất thường của huynh tất nhiên sẽ khiến kẻ được Đốc vương phủ ngầm bố trí chú ý. Như vậy một là huynh có thể nhìn được cục thế đã được huynh bố trí sẵn sẽ phát triển tới kết quả cuối cùng như thế nào.”

Hoa Thái U vuốt tóc mai, ra vẻ rất bình tĩnh: “Thực ra nên nói là, huynh chẳng làm gì cả, từ đầu tới cuối, đều là vấn đề của muội. Cũng giống như huynh nói, từ đầu tới giờ muội chưa từng tin tưởng chàng thực sự. Thậm chí tới cuối cùng...”.

Hoa Thái U ngẩng đầu nhìn Ngụy Lưu, nở nụ cười gượng gạo: “Huynh có biết không, tại sao muội lại cho rằng, việc này không liên quan tới huynh? Bởi vì tới phút cuối cùng, chàng đã nói với muội hai câu, câu đầu tiên chính là ‘không phải Ngụy Lưu’. Ban đầu muội cho là, chàng làm vậy vì không muốn để muội hận huynh. Cũng giống như trước đây chàng im lặng không nói cho muội, huynh ép chàng dùng đường vận chuyển đổi lấy thuốc giải, chỉ là vì không muốn lúc chỉ còn lại một mình muội đối mặt với tất cả mọi thứ, lại bớt đi một người bạn cũ mà thêm một kẻ thù địch.”

Ngụy Lưu vì mất máu quá nhiều nên sắc mặt càng trắng nhợt, đột nhiên chàng ho mạnh mấy tiếng.

Hoa Thái U vẫn tiếp tục nói: “Huynh thấy đấy, tới lúc đó rồi, muội vẫn không tin chàng.”

Nàng gạt nước mắt nói tiếp: “Chỉ có điều, trước đây muội luôn nghi ngờ chàng làm điều bất lợi với người khác, bây giờ lại nghi ngờ chàng lừa dối muội. Có nương tử như muội thế này, chắc chắn chàng đã rất mệt...”.

Ngụy Lưu trầm ngâm một lát rồi nói: “Vậy sau này nàng đã làm thế nào để xác định vậy?”.

“Bởi vì muội đã nghĩ ra, nếu thực sự là huynh, chắc chắn huynh đã không để chàng chết với cách như vậy trước mặt muội. Huynh sẽ chậm rãi từ từ, đầu tiên khiến Tiêu Mạc Dự và muội tan vỡ, tiếp đó khiến cho hiểu lầm càng ngày càng sâu sắc, mãi tới khi không thể cứu vãn, mãi tới khi chàng hoàn toàn biến mất trong tim muội mới thôi.”

Hoa Thái U khẽ cười nói tiếp: “An Dương rốt cuộc vẫn chưa hiểu được cách hành sự trước tiên phải vạch kế hoạch sau đó mới hành động của huynh, cũng không biết muội đã không còn là tú bà bông bột xốc nổi chỉ vì một nhạc sư nhỏ nhoi có thể bất chấp tất cả chống đối với quan phủ. Nếu không thì, sự dạy bảo cả một năm lại đây của Tiêu Mạc Dự chẳng quá thất bại sao? Cô ả quá sốt sắng báo thù, lại còn đánh giá thấp đối thủ, sao có thể không tự tìm đường chết chứ.”

Nghe thấy hai từ nhạc sư, sắc mặt Ngụy Lưu biến sắc, còn ho sặc sụa tới mức gặp người.

Hoa Thái U vội đỡ Ngụy Lưu: “Sao vậy? Có phải do muội ra tay quá nặng không?”.

“Không phải.”

Ngụy Lưu thở hển hển mấy cái, tiếp đó lảng sang chuyện khác: “Ta cũng vì tin chắc rằng Tiêu Mạc Dự tuyệt đối không thể lấy Tiêu gia ra làm

trò đùa, giao gia nghiệp mà bản thân coi như tính mạng cho một người gần như trắng trợn mưu sát trọng thần triều đình như vậy, cho nên mới không chút do dự cùng nàng tham gia vở kịch này”.

“Muội đã đứng ở trước cửa lớn của phủ Định quốc công, rồi cũng bỏ đi cùng huynh trước ánh mắt của vô số quan viên cũng như người dân, một khi huynh xảy ra chuyện gì, chắc chắn muội không thể thoát được tội liên quan. Cho dù muội và huynh cùng tận số, thì cũng sẽ liên lụy tới cả Tiêu gia.”

Hoa Thái U nhìn Ngụy Lưu lúc này đã đứng dậy: “Muội cố ý làm như vậy, để huynh hiểu muội sẽ không ra tay thật sự. Còn huynh nếu phối hợp với muội làm như vậy, thì chủ yếu là để tóm được kẻ chủ mưu sau tấm màn bí mật của phủ Đốc vương mà thôi, có điều muội vẫn phải cảm tạ huynh đã cố gắng chịu đựng tới lúc muội hỏi ra được tình hình của Tiêu Mạc Dự mới lật ngược thế cờ.”

“A Thái...”

Ngụy Lưu do dự một lát: “Nàng, nàng thực sự không hận ta chứ?”.

“Chẳng phải muội đã vừa nói rồi đó sao, muội không hận huynh, từ trước tới giờ chưa từng hận huynh.”

Hoa Thái U day day môi: “Có điều nói ra cũng rất kỳ lạ, hễ xảy ra chuyện gì với Tiêu Mạc Dự, đầu óc muội luôn mụ mẫm giống như bị lừa đá vậy, cuối cùng luôn làm ra những việc vô cùng ngu xuẩn. Còn với huynh lại không như vậy, trái lại còn có thể bình tĩnh suy xét mọi chuyện...”.

Ngụy Lưu khê cười: “Không biết nàng có còn nhớ không, cách đây rất lâu nàng cũng đã hỏi ta một câu hỏi tương tự như vậy. Nàng hỏi ta, tại sao lại luôn nảy sinh hoài nghi và suy đoán đối với Tiêu Mạc Dự, rõ ràng ta luôn là người nàng không thể nhìn thấu được, nhưng lại không có tâm trạng như vậy đối với ta?”.

“Muội đã từng hỏi vậy sao? Tại sao muội lại không nhớ nhi... thế huynh đã trả lời thế nào?”

“Ta đáp lại là, bởi vì ta trong lòng muội, hoàn toàn không quan trọng như thế.”

Con người ta thường mất đi lý trí, hay loạn phương hướng, khi phải đối mặt với những thứ quan trọng nhất hoặc những người quan trọng nhất, không thể suy nghĩ, không thể tính toán, với những người thương yêu lẫn nhau càng là như vậy.

Hoa Thái U quát ngựa rời đi trong ánh bình minh.

Nguyệt Lưu đi tiễn, bóng hình thẳng tắp như ngọn đao của chàng kéo thành một bóng hình đồ dài trên mặt đất.

Tới tận khi bóng người ngựa đó biến mất trong tầm nhìn chàng mới thu ánh mắt lại, lấy con dao bên mình vạch mấy chữ trên đất.

Vì muốn lưu lại, nên chưa từng bỏ đi.

Tiếp đó quay người cất bước.

Tuy nàng không ở lại vì ta, nhưng ta vẫn coi như nàng chưa từng rời đi.

A Thái...

DU THÁI HOA

Lập Thệ Thành Yêu
www.dtv-ebook.com

Chương 18

Type: tuyen nguyen

Tháng năm, tội chứng mưu phản của Đốc vương gia đã được điều tra xác đáng, niệm tình ông ta đã từng có công với xã tắc nên miễn tội chết, phán quyết lưu đày nghìn dặm, nhưng do tuổi cao sức yếu, nên đã mắc bạo bệnh chết trên đường lưu đày. Tất cả mọi người trong phủ, bất luận già trẻ gái trai lớn bé đều không được vào cung, cả đời làm nô lệ.

Tháng sáu, hoàng đế băng hà, thái tử kế vị.

Tháng tám, xác lập hoàng tử Úc, là vị vua kế vị, bái Định quốc công Ngụy Lưu làm nghĩa phụ.

Tháng bảy năm kế tiếp, hoàng đế mới băng hà, Úc nhi kế vị. Nhưng vì tân hoàng đế còn quá nhỏ nên Ngụy Lưu ra mặt điều hành triều chính.

Nói một cách khác, Đốc vương gia hạ độc với hoàng đế và thái tử, lại vô tình tác thành cho Ngụy Lưu quyền khuynh thiên hạ, dày công suy tính, cuối cùng lại trở thành com cốp cho cọng nó xơi.

Chỉ trong thời gian một năm ngắn ngủi, ngai vị hai lần đổi chủ, khiến cả nước chấn động. Hiện giờ vua nhỏ tuổi, do vậy mọi việc triều chính do quyền thần nắm giữ, khiến những người luôn lo lắng cho xã tắc ngày đêm hao tâm tổn trí.

Là chường môn thay thế lo liệu Tiêu gia- Hoa Thái U lúc này cũng vô cùng lo lắng, có điều hoàn toàn không phải lo về những việc đại sự như

quốc kế dân sinh, thuần túy là vì vừa được người hầu báo tin, đôi song sinh ở nhà luôn nghịch ngợm phá phách, Tuế Tuế bất cần ngã xuống ao, trước mắt tình hình sống chết vẫn chưa rõ ràng.

Nàng nhanh chóng gạt hết mọi việc sang một bên, vội vã trở về nhà. Về tới nơi, đã nhìn thấy Nguyệt Nguyệt đang rướn cổ ngồi rất ngoan trên ghế. Hoa Thái U phút chốc chỉ cảm thấy đầu ong ong cô bé này ngày thường ngang ngược, nói không ngoa đúng là một nữ ma đầu, chỉ khi nào gây họa mới thấy giống với trẻ con ngoan, nếu cái họa mà cô bé gây ra càng lớn sẽ càng tỏ vẻ ngoan ngoãn.

“Mẹ...”

Vừa nhìn thấy Hoa Thái U, Nguyệt Nguyệt vội vàng đứng dậy khoanh tay trước ngực chớp chớp đôi mắt đen lầy nhìn mẹ từ đầu tới chân, gọi mẹ bằng chất giọng ngọt tới mức có thể ép ra một bát mật.

Cô bé lại tỏ vẻ đáng thương, trông bộ dạng rất ngoan ngoãn, hiểu chuyện...

Hoa Thái U khiếp đảm tứ chi mềm nhũn ngồi thụp xuống đất thê thọt hỏi: “Nguyệt Nguyệt à, con làm gì ca ca của con vậy? Nó... chắc vẫn còn sống chứ?” ...

“Ca ca vẫn chưa chết...”

Hoa Thái U còn chưa kịp thở phào nhẹ nhõm, Nguyệt Nguyệt đã bồi thêm một câu: “Vẫn ngủ từ bấy tới giờ”.

Hoa Thái U vội vàng giơ tay ôm lấy con tim xem chút nữa đã nhảy ra khỏi lồng ngực, tiếp đó giơ tay bế con gái lao vào phòng ngủ.

Tất cả mọi người trong phòng vừa nhìn thấy chủ nhân sát khí đằng đằng lao tới, ngoài đại phu đang bận chăm sóc cho Tuế Tuế ra, tất thảy đều

quỳ rạp xuống.

Hoa Thái U thấy vậy tối sầm mặt mũi suýt ngất xỉu, đúng lúc này, chợt nghe thấy tiếng rên rất nhỏ vọng tới từ trên giường, tiếp đó là tiếng thở phào của đại phu: “Tiểu thiếu gia tỉnh rồi”.

“Con trai ta chưa chết sao?”

“Tiểu thiếu gia chỉ là tạm thời bế khí, một lát nữa sẽ bình thường thôi, có điều do rơi xuống nước bị lạnh kết hợp với quá sợ hãi, cần phải tĩnh dưỡng mấy ngày nữa.”

“Chưa chết các người quỳ cái gì mà quỳ.”

Hoa Thái U đuổi hết đám người hầu kẻ hạ vì không chăm nom tốt cậu chủ nhỏ nên đã sợ tới mức đầu gối bủn rủn quỳ rạp xuống đất ra ngoài, sau đó để Nguyệt Nguyệt sang một bên, rồi vội vàng chạy tới bên giường, chỉ thấy Tuế Tuế bị quấn chặt trong chăn bông dày, khuôn mặt trắng nhợt môi run run, tóc tai vẫn còn ướt nhẹp.

“Cục cưng của mẹ, sao con lại bị thế này vậy?”

Tuế Tuế do dự một lát, cuối cùng vẫn thật thà đáp: “Bắt cá”.

“Đang yên đang lành sao lại nghĩ tới chuyện bắt cá?”

Tuế Tuế ngậm chặt miệng.

“Lại là muội muội của con bảo con làm vậy đúng không?”

Tuế Tuế không lên tiếng, chỉ lắc đầu nguầy nguậy.

Hoa Thái U vừa xót xa vừa tức giận: “Chắc con lại bao che cho nó đúng không, ắt có một ngày nó sẽ hành hạ cái mạng nhỏ của con mất thôi”.

Lúc này Nguyệt Nguyệt khiếp sợ bước tới, nằm bò trên mép giường nhìn ca ca giống mình như đúc nhưng lại mệt mỏi vì bệnh tật kia, chớp chớp mắt, đột nhiên ngoác miệng òa khóc.

Tuế Tuế vội vàng thò tay ra khỏi chăn, lau nước mắt cho muội muội: “Muội muội đừng khóc, ca ca không tốt”.

Nguyệt Nguyệt thế là lại gào khóc âm ỉ hơn.

Thấy đôi song sinh lại yêu thương nhau như vậy, Hoa Thái U bất giác cảm thấy được an ủi phần nào.

Nàng còn đang cảm động sắp trào nước mắt, chợt nghe thấy Nguyệt Nguyệt vừa khóc vừa nói: “Ca ca, cá bơi rồi”.

Tuế Tuế vừa ho vừa vội vàng vỗ ngực hứa: “Mai sẽ đi bắt cá!”.

Hoa Thái U ôm mặt khóc: “Một đứa vô lương tâm, một đứa bướng bỉnh, chắc chắn lại đi theo cha hai đứa thôi!”.

Nguyệt Nguyệt đang khóc liền nhoẻn cười tò mò hỏi: “Cha là thứ gì vậy?”.

Tuế Tuế nghiêm mặt đáp: “Cha là người, không phải là đồ vật”.

Hoa Thái U nghiến răng nghiến lợi: “Cha của hai đứa là người hay không mẹ không biết, nhưng chẳng ra làm sao cả!”.

Mọi người đã tìm kiếm lâu như vậy mà vẫn bật vô âm tín, không hiểu có phải chàng thực sự quên hết mọi việc không?

Quãng thời gian này, triều chính biến động không yên, nhưng Tiêu gia lại sóng yên biển lặng.

Hoa Thái U tuyên bố với bên ngoài Tiêu Mạc Dự do mắc bệnh trầm cảm nên cần nghỉ ngơi tĩnh dưỡng, do vậy nàng đã lấy thân phận thay chương môn nhân để vào Tiêu gia, do mọi việc đã được sắp xếp đầu ra đó nên hoàn toàn không phải mất quá nhiều công sức để chinh đốn.

Sau khi tiếp quản, dưới sự giúp đỡ của một số quản lý đặc lực, Hoa Thái U đã thực hiện được hai thương vụ buôn bán thành công, do vậy đã gây dựng được niềm tin của mọi người. Sau này thêm một sự việc nữa là Ưc Nhi sẽ kế vị trong tương lai nên khiến mọi kẻ có tâm địa xấu xa phản đối nàng đã không còn dám giở thủ đoạn gì nữa.

Đúng vào lễ đầy năm của Tuế Tuế và Nguyệt Nguyệt, Ưc Nhi-người được sắc phong làm vua kế vị đã đột ngột xuất hiện, vị vua kế vị kéo tay Hoa Thái U cung kính gọi một tiếng “mẹ nuôi” còn thân mật xoa đầu cặp song song của nàng, kể đó tình cảm gọi “nghĩa đệ, nghĩa muội”. Hành động của Ưc Nhi khiến toàn bộ mọi người có mặt ở hội trường chấn động.

Hoa Thái U hiểu đây là sự sắp đặt của Ngụy Lưu, chàng muốn dùng thế lực của hoàng gia để ủng hộ nàng, cho nên nàng hoàn toàn không bất ngờ, người khiến nàng thật sự ngỡ ngàng là người đàn ông đứng bên cạnh Ưc Nhi được cậu tôn kính gọi là sư phụ.

Khuôn mặt tuấn tú, thần thái tự tại, cử chỉ siêu phàm thoát tục, nụ cười buồn thương thân phận con người của người đó dường như được tôn lên với tấm tăng bào trắng muốt, càng khiến vẻ trang trọng thần thánh thêm sự thuần khiết, tựa hồ đài sen trắng mà Phật tổ ngồi trên vậy.

“Nữ thí chủ lưu manh, đã lâu không gặp vẫn ổn chứ?”

Hoa Thái U mắt tròn mắt dẹt nhìn vị đại hòa thượng đang nhẹ nhàng giơ ngón tay “tan biến mọi phiền não” về phía nàng, tới lúc này nàng mới tin hẳn vào mắt mình: “Làm... Làm xằng, quả nhiên là người, ta còn tưởng là anh em sinh đôi của người nữa kia...”.

“Tướng của bần tăng độc nhất vô nhị trong cả thiên hạ này.”

“Sao người lại trở thành sư phụ của Ưc Nhi vậy? Lẽ nào người muốn để thái tử điện hạ xuất gia làm hòa thượng sao?”

“Đâu có đâu có! Bần tăng truyền thụ cầm kỳ thi họa lịch sử, văn thao võ lược cùng đạo làm vua cho thái tử, tuyệt đối không truyền thụ Phật pháp.”

“Người là người đã ngoài vòng giáo hóa rồi, tại sao còn muốn vào triều làm quan vậy?”

“Nữ thí chủ lưu manh nói sai rồi, bần tăng không đảm nhận bất kỳ chức quan nào, vẫn lông bông lang bang như trước thôi, sợ dĩ bần tăng ở lại trong cung, chỉ là vì một việc.”

“Việc gì vậy?”

Loan Lai mỉm cười, lộ hai hàm răng đều tăm tắp, trắng sáng, tiếp đó lại lắc lắc ngón tay “phổ độ chúng sinh” của mình: “Nơi đó có rất nhiều con trai, lại còn có rất nhiều con gái, lại còn có vô số những người chẳng ra nam cũng chẳng ra nữ, bọn họ đều đang chờ bần tăng dẫn dắt họ đột phá sắc giới. A di đà phật, thiện tai thiện tai!”

“Chúc mừng, coi như người đã tìm được nơi chốn của mình...”

Đúng lúc Hoa Thái U và Loan Lai đang đứng nói chuyện ở góc tường, nghi thức đầy năm đã được tiến hành trước trong đại sảnh, Tuế Tuế và Nguyệt Nguyệt mỗi đứa ôm một chân Ưc Nhi, không những thế còn kiên quyết không buông tay, cuối cùng cả ba đứa trẻ lăn bổ vào nhau, đứa nọ đè lên đứa kia, cảnh tượng vô cùng đáng yêu.

Trong cung cũng cử người đón Tuế Tuế và Nguyệt Nguyệt vào cung trong lễ sinh nhật hai tuổi của đôi song sinh.

Sau khi ổn định tình hình Tiêu gia, Hoa Thái U đã từng ngầm cử người trở về Ung thành điều tra tung tích của Tiêu Mạc Dự, nhưng điều không có kết quả.

Hai lần quốc tang liên tiếp ảnh hưởng nặng nề tới làng giải trí, đặc biệt là chốn lầu xanh, vô số những lầu xanh phải đóng cửa, phá sản, khiến hàng loạt các cô nương thất nghiệp, tạo thành ảnh hưởng nhất định đối với sự ổn định của quốc gia.

Đúng lúc quan phủ đang suy tính phải mở một lớp học tập tái nghề để giải quyết vấn đề xã hội nghiêm trọng này, thì một thanh lâu có tên “Tiêu Kim Quật” đã dũng cảm đứng ra, dùng tài lực hùng hậu kết hợp với óc kinh doanh nhanh nhạy đã đạt được hiệu suất nhanh tới mức sấm đánh không kịp bịt tai, khiến các chi nhánh đặt ở các thành phố nảy mầm khai hoa kết quả, đồng thời mang tới cơ hội được làm nghề một lần nữa. Chính vì điều này các quan phụ mẫu vui mừng liên minh dân tấu, xin hoàng đế ngự ban hoàng biển – “Phụng chi khai thanh lâu”.

Hoa Thái U nhìn tin báo về ngành mình đã khởi sắc, liền nở nụ cười như địa chủ được mùa.

Tiêu Kim Lâu được nâng cấp thành “Tiêu Kim Quật” không những tăng thanh thế lên nhiều lần mà còn kéo được triều đình làm hậu thuẫn, quả nhiên vừa rat ay đã tạo được thành công rực rỡ, quả nhiên là một điều ngạc nhiên thú vị.

Hoa Thái U ngông nghênh đi tới trước cửa “Tiêu Kim Quật” mới được khai trương trong thành, sau đó lại ngông nghênh vén váy vượt tường vào, tiếp đó ngông nghênh đi dạo như thể trong nhà mình, có điều xuất hiện một đám người vừa đuổi theo phía sau vừa la hét “Bắt trộm”.

Lầu xanh buổi ban ngày luôn yên tĩnh, do vậy hành động quá đà của Hoa Thái U gây chấn động lớn ở đây.

Ầm ầm ã ã chưa được bao lâu, đã nghe thấy tiếng mắng mỏ vọng ra từ một căn lầu nhỏ: “Cãi cọ cái gì mà cãi cọ vậy chứ? Không biết bọn ta phải làm việc trên giường tới tận lúc trời sáng mới được ngủ sao?”.

Cánh cửa được mở mạnh ra ngoài từ phía trong, một cô nàng từ đầu tới chân toát ra vẻ lẳng lơ như đã thấm vào trong máu đứng dựa vào cửa, mái tóc rối bù, áo váy buồn lơ, đôi mắt mơ màng lim rim buồn ngủ, nhưng khuôn mặt như hoa như ngọc không giấu vẻ tức giận, do động tác đẩy cửa hơi mạnh khiến áo xộc xệch trễ nải, bờ vai gầy như lộ trần, đúng lúc này, một chiếc áo đen từ trên không trung xuất hiện kịp thời, che chắn kín mít cho cô nàng từ đầu tới chân, khiến đám đàn ông nước dãi chảy đầm đìa thất vọng tràn trề.

“Phong Diễm, xem ra người vẫn chưa thể thoát được tên Cổ Ý kia sao.”

Hoa Thái U cười lớn, dang tay ôm chặt lấy cô nàng: “Người là người đầu tiên ta nhìn thấy đây, thật tuyệt...”.

Hoa Thái U ngược mắt nhìn người đàn ông điển trai vội vàng chạy ra từ trong phòng khen: “Cổ Ý, người được dạy dỗ cũng tới nơi tới chốn đó, chiến đấu cả một tối trên giường vẫn còn tinh thần thế này”.

Sau một chiều say sưa với Cổ Ý và Phong Diễm, Hoa Thái U trở về Tiêu gia sắp đặt một việc, nàng phát lệnh truy sát trên giang hồ, treo thưởng hậu hĩnh cho thủ cấp của chính mình.

Lúc rời khỏi kinh thành, Ngụy Lưu nói cho Hoa Thái U một việc, sau khi truy đuổi quân địch, đã nhận được tin mật báo lại ở đại bản doanh của mình, nói là trong đêm quyết chiến quân ta có một đội quân tinh nhuệ khoảng hơn năm trăm người dự định đi trước đột kích quân địch đã mất tích một cách kỳ lạ.

Lúc nói điều này, thần thái Ngụy Lưu thanh thản, giống như buột miệng nói ra một chuyện rất thú vị, Hoa Thái U cũng cười ha hả rồi giả bộ như thể nghe cho xong.

Sau khi trở về Tiêu gia, Hoa Thái U liền lập tức giở hết mọi tư liệu về việc trước và sau khi tới Ung thành của Tiêu Mặc Dự, cuối cùng nàng tập trung sự chú ý vào một cuộc làm ăn vận chuyển ngựa.

Chỉ với nửa năm ngắn ngủi, Tiêu gia mua tới hơn bốn mươi vạn con ngựa với giá cao ngất ngưỡng từ nước láng giềng, tiếp đó chia ra vận chuyển tới nơi đóng quân của đội kỵ binh theo con đường bí mật.

Tới lúc này Hoa Thái U mới hoảng hốt nhận ra, mục đích thực sự Tiêu Mặc Dự đi Ung thành chính là để cung cấp lương thảo, hoàn thiện nâng cấp đội quân kỵ binh của nhà nước từ trước tới giờ vẫn được coi là yếu kém, đồng thời làm suy yếu sức chiến đấu của quân địch. Có lẽ cuộc chiến sắp tới có thể giành được thắng lợi nhanh chóng, cũng phần lớn nhờ vào công lao không nhỏ của đội ngựa chiến này.

Chả trách lúc đó chàng nói, việc ta phải làm tuy có liên quan tới triều đình, nhưng là con đường đúng đắn có lợi cho giang sơn xã tắc hoàn toàn không liên đới tới cuộc chiến tranh giành quyền lực.

Là thương gia lớn nắm quyền điều khiển tới hơn một nửa mạch máu kinh tế của quốc gia, nhưng không tham dự chính trị, có điều lại không thể vô tâm với quốc sự, do vậy không hổ với biệt danh nho thương Giang Nam.

Gánh nặng trên đôi vai con người tuần tú dật dờng đó từ đầu tới cuối đâu chỉ là một Tiêu gia mà thôi.

Có liên quan tới việc này, đương nhiên Ngụy Lưu là người nhìn rõ chân tơ kẽ tóc, có điều triều đình không tín nhiệm chàng, lo sợ chàng sẽ thừa cơ khống chế binh quyền, lại càng lo lắng chàng sẽ lợi dụng con đường buôn bán kia để đoạt lấy kinh đô rồi tác loạn, cho nên Tiêu Mặc Dự

thà chết không tiết lộ chút thông tin nào. Còn về sự phát triển cục thế sau này, cũng chỉ có thể nói là tác dụng tổng hợp của mấy nhân tố như thiên thời địa lợi nhân hòa, không nằm trong phạm vi khống chế của con người.

Hoa Thái U hiểu, sau này Ngụy Lưu đã nắm được binh quyền, nhưng Tiêu Mạc Dự vẫn không chịu cúi đầu như cũ, chủ yếu là vì chàng vẫn đang suy tính đường thoát cho đám người ở Tiêu Kim Lâu kia.

DU THÁI HOA

Lập Thệ Thành Yêu

www.dtv-ebook.com

Chương 18+2

Trong đêm quyết chiến, chàng đã thần không biết quỷ không hay bí mật đưa tất cả mọi người ở trong Tiêu Kim lâu cùng đám người trong sơn trang rời khỏi Ung thành qua mật đạo, đồng thời phục kích quân địch, tiếp đó đem số xác của quân địch đem tới đốt thành tro ở cả hai nơi trên. Chờ tới lúc chiến sự kết thúc, Ngụy Lưu về tới thành, các thi thể đã phân hủy hết, chết không có đối chứng, có muốn điều tra cũng chẳng thể điều tra được gì.

Hoa Thái U sững người một lát, tiếp đó mới phản ứng được Cao Lương Địa nói có ý gì, nàng vội vàng bỏ tay hấn ra, tiếp đó lật đật vuốt tay áo đã bị túm cho nhăn nhúm của hấn. Nàng vừa định lên tiếng, đột nhiên thấy mắt hoa lên, chỉ nghe thấy mỗi tiếng của hấn mà không thấy người đâu nữa: “Đi tìm sư phụ báo thù cho ta!”.

Tiêu Mạc Dự bước từ trong phòng ra, xách theo hai chiếc ghế tre: “Tiểu Cao đi làm gì vậy?”.

“Hấn...”

Hoa Thái U do dự một lát, cuối cùng đứng dậy, rút chiếc trâm từ trong mái tóc mình ra: “Tìm mình chủ giúp hấn báo thù”.

Tiêu Mạc Dự nhìn Huyết Ngọc trâm trong tay nàng, đột nhiên cười to nói: “Thì ra là quý khách tới nhà, đúng là thất kính”.

“Chàng, chàng không biết vật này?”

“Tín vật của mình chủ, tại sao lại không biết chứ?”

“VẬY... chàng có biết làm thế nào vật này lại rơi vào tay thiếp không?”

“Lẽ nào là mình chủ đưa cho phu nhân?”

“Không.”

Hoa Thái U ngẩng đầu nhìn sâu vào mắt Tiêu Mạc Dự: “Là một kẻ ngốc cho ta, có điều ta luôn cho rằng đây chỉ là một cái tram cài tóc bình thường mà thôi”.

“Người đó không để phu nhân biết, có khả năng là không muốn phu nhân phải lo lắng.”

“Nhưng người đó chẳng nói gì, ta làm sao biết được chàng đã vì ta nguyện bỏ cả cơ hội sống cho riêng mình chứ?”

Tiêu Mạc Dự đưa mắt nhìn nàng, ánh mắt thản nhiên, vừa nghe thấy câu đáp của nàng liền cười: “Cho dù không biết, cũng sẽ vẫn coi trọng người đó, bởi từ người phu nhân toát lên vẻ cao quý thế này, thì tại sao ở trên tóc lại chỉ có một chiếc trâm xem ra rất đời thường thế này chứ?”.

“Đúng vậy, từ lúc chàng tự tay cài lên cho ta, thì hơn ba năm nay ta điều không dùng tới bất kỳ một đồ trang sức nào khác cho mái tóc của mình.”

Hoa Thái U cúi đầu, day day mũi: “Chỉ tiếc là, có một vài chuyện, tới khi ta hiểu ra thì đã quá muộn”.

Tiêu Mạc Dự thấy vậy, liền lấy ra một chiếc khăn tay từ trong tay áo đưa cho nàng.

Hoa Thái U sững người, ngược mắt ngạc nhiên: “Đây là...?”.

Mắt Hoa Thái U sáng lên, hoàn toàn không có chút nước mắt nào, Tiêu Mặc Dự cũng sững người, bất giác bồn chồn: “Ta còn tưởng phu nhân...”.

“Chàng còn tưởng, ta muốn khóc sao?”

Hoa Thái U cẩn thận hỏi lại, Tiêu Mặc Dự vẫn chỉ nhìn nàng chăm chăm, không trả lời, có đôi phần hoảng hốt.

“Động tác này trước khi ta muốn khóc, chỉ có người gần gũi nhất với ta mới biết.”

Hoa Thái U giơ cao chiếc ngọc huyết trâm tới trước mắt chàng: “Trên thực tế, cũng chỉ có tên ngọc tặc cho ta vật này mới biết mà thôi”.

Nắng trưa bóng râm, ánh nắng chiếu trên chiếc trâm, tạo thành một vòng sáng màu đỏ máu.

Tiêu Mặc Dự cảm thấy hơi chói mắt, liền đưa tay che mắt theo bản năng, có điều chàng vừa giơ tay lên, chợt nhìn thấy thần sắc của Hoa Thái U có phần thê lương, lòng chàng bỗng rung động khó tả, tiếp đó đặt tay lên vai nàng, khẽ an ủi: “Đừng buồn...”.

Vừa nói tới đây, Tiêu Mặc Dự cảm thấy lời nói và hành động của bản thân không ổn lắm, liền gượng gạo rút tay lại, lùi về sau một bước: “Xem ra cử chỉ vô tình của ta khiến phu nhân nhớ tới cố nhân, những lời nói nông nổi trước đó của ta vô tình chạm vào nỗi đau thầm kín trong lòng phu nhân, quả thực quá đường đột mạo phạm rồi, rất mong phu nhân thông cảm, chớ để trong lòng”.

Vô tình...

Lời nói nông nổi...

Hoa Thái U chỉ còn biết lắc đầu cười méo mó.

Tiêu Mạc Dự càng cảm thấy gương gạo tới mức tay chân lóng ngóng, im lặng một lát, chàng khẽ ho một tiếng: “Con nha đầu Hạnh nhi này chắc lại bị tóm trong lúc trộm rượu rồi, Tiểu Cao đi báo thù có lẽ cũng chỉ chốc lát nữa sẽ quay lại. Cũng đã muộn rồi, nếu phu nhân không ngại, xin hãy dùng bữa trưa tại hàn xá được không vậy?”.

“Được thôi!”

Hoa Thái U lấy lại tinh thần, nhìn về phía nhà bếp: “Mọi đồ nấu nướng ở trong đó cả ư? Để ta đi nấu cơm”.

“Làm gì có chuyện để khách xuống bếp chứ?”

Tiêu Mạc Dự vừa cười vừa ngăn nàng lại: “Trong phòng có mấy quyển sách, phu nhân có thể xem để giải sầu”.

“Chỗ này có có người khác sống nữa à?”

“Một gian nhà tranh đương nhiên chỉ có một mình ta ở thôi.”

“Vậy có lẽ cũng chẳng có người hầu kẻ hạ đúng không?”

“Ở đây, ai cũng dựa vào sức của mình, làm gì có kiểu sai kiến người khác chứ.”

Hoa Thái U vẫn nghi nghi: “Lẽ nào, chàng tự nấu cơm?”.

Tiêu Mạc Dự gạt đầu ra vẻ đương nhiên.

Hoa Thái U ngỡ ngàng hỏi tiếp: “Chàng biết nấu cơm?”.

Tiêu Mạc Dự cười đáp: “Ta là một nông phu miền sơn cước biết nấu cơm có gì lạ đâu? Trái lại một người quyền quý như phu nhân ý thức được

tự tay nấu cơm canh mới khiến người ta bất ngờ chứ”.

“Ta đã từng làm việc này hơn một năm trời!”

Hoa Thái U vừa nói vừa xắn tay áo: “Đã lâu không vào bếp rồi, hôm nay vừa hay có thể thử tay nghề nấu ăn có giảm sút chút nào không”.

Tiêu Mạc Dự thấy nàng háo hức muốn thử cũng không ngăn cản nữa, liền không khách sáo nữa gặt đầu đồng ý.

Phía sau nhà có một vườn rau nhỏ với những loại rau theo mùa, Tiêu Mạc Dự nhổ mấy cây, tiếp đó chỉ vào mấy con gà vịt đang nhón nhơ bên ngoài hàng rào giới thiệu với Hoa Thái U đều là do chàng nuôi, tối nay chờ Hạnh nhi và Tiểu Cao về sẽ thịt làm mỗi bữa, cử chỉ lời nói của chàng đều rất tự nhiên, toát lên sự vui vẻ và mãn nguyện tận đáy lòng.

Lúc Hoa Thái U đang bóc tỏi, nhìn thấy Tiêu Mạc Dự buộc áo ngang lưng, xắn tay áo bận rộn nhóm bếp liền cười nói: “Chàng giỏi hơn tên ngốc kia nhiều, tên đó vo gạo thì làm rơi tới phân nửa, nhóm lửa thì hun chết một đám người, thái rau chỉ thiếu chút nữa cắt luôn cả ngón tay của mình... cho nên sau này ta cấm chỉ cho phép lãng xảng bên ngoài bếp, tránh trường hợp càng giúp càng bận”.

“Có phu nhân tận tay nấu một ngày ba bữa cho huynh ấy, đúng là phúc phận của huynh ấy.”

“Chắc hẳn không cho là như vậy, luôn kêu ca món ăn ta nấu khó ăn chết đi được.”

“Ta trái lại cảm thấy, huynh ấy làm vậy là cố ý chọc phu nhân mà thôi!”

Tiêu Mạc Dự đổ rau xào ra đĩa, ngửi mùi thơm, tiếp đó lấy đũa gắp một cọng lên thử, cuối cùng hài lòng gặt đầu: “Trên đời này chẳng có thứ gì

là không học được, chỉ là có bằng lòng muốn học không mà thôi”.

Hoa Thái U mở to mắt, ó vể không tin: “Lẽ nào ý người muốn nói, chàng như vậy thực ra là muốn ăn những món ta nấu sao?”.

Tiêu Mạc Dự nghiêm túc đáp: “Rất có khả năng”.

Hoa Thái U cười nghiêng ngả, vừa cười vừa giơ tay dụi mắt, trong giây lát bị cay mắt bởi vị tỏi còn sót trên tay nước mắt tuôn giàn giụa.

“Phu nhân...”

Tiêu Mạc Dự buồn bã than: “Hôm nay ta sao vậy, luôn nói năng không cẩn thận”.

“Không phải đâu, không phải đâu, người nói rất có lý, rất đúng nữa kia, có lẽ, người rất hiểu chàng...”

Nước mắt càng tuôn rơi Hoa Thái U càng đưa tay lên lau: “Thực ra, dường như mọi người đều hiểu chàng, chỉ ngoài ta mà thôi...”.

Tiêu Mạc Dự im lặng cầm tay nàng, tiếp đó lấy khăn lau nước mắt cho nàng, cuối cùng lấy một chậu nước để nàng rửa hết vị cay xung quanh mắt.

“Ta tuy không biết được rốt cuộc giữa hai người đã xảy ra chuyện gì, có điều huynh ấy đã đối xử với phu nhân bằng tấm lòng như vậy, chắc chắn không nhẫn tâm nhìn phu nhân vì huynh ấy mà đau khổ buồn bã đâu.”

Hoa Thái U nhắm mắt lại, nàng cảm nhận được hơi ấm qua kẽ tay người đang đứng trước mặt, nàng để mặc cho giọng nói dịu dàng trầm ấm kia đập vào màng nhĩ yếu đuối của mình: “Nhưng chàng đã quên mất ta rồi, cho dù ta có làm thế nào, cũng đều không liên quan tới chàng nữa’.

“Nếu thực sự khắc cốt ghi tâm, thì làm sao có thể dễ dàng quên chứ? Nếu hoàn toàn không khắc cốt ghi tâm, thì sao lại có thể đắm chìm trong đó

như vậy?”

“Do vậy, đối với chàng, mọi thứ đã từng có trước đây chỉ là mây by khói tỏa, muốn quên là quên được thôi. Còn đối với ta mà nói, cứ đau khổ giằng xé giữa những tình cảm xưa cũ chẳng qua chính là tự mình làm khổ mình.”

“Con người vốn không nên sống trong quá khứ.”

“Nhưng nếu không có quá khứ, thì làm sao có hiện tại và tương lai chứ.”

“Ta cũng chẳng có quá khứ, hiện giờ chẳng phải vẫn rất ổn hay sao? Tin rằng tương lai cũng sẽ như vậy.”

Hoa Thái U mở to đôi mắt vẫn còn vương lệ, nàng thấy khuôn mặt Tiêu Mặc Dự hơi nhòe đi, nhưng đôi mắt đen sáng của chàng vẫn rất rõ nét, đôi mắt đó trong tới mức có thể nhìn thấy tận đáy, đôi mắt đó dường như biết hết mọi chuyện. Chờ tới lúc mắt hết nhòe, nàng nhìn thẳng vào lông mày chàng, phát hiện vết nhăn hằn sâu trước kia đã không còn nữa.

Nàng chợt nhận ra, khoảng thời gian trùng phùng này chàng đã không còn phải nhíu mày, do vậy liền thở dài.

“Người thực sự không muốn biết quá khứ của mình sao?”

Tiêu Mặc Dự thấy nàng đã không còn ngại nữa, liền cúi người nâng chậu nước ra ngoài đổ, tiếp đó lạnh nhạt nói: “Không cần thiết tới phải ép buộc, cứ thuận theo tự nhiên thôi”.

“Quả nhiên vẫn là ta, ép buộc sao...”

Hoa Thái U lăm bắm chế giễu, tiếp đó quay người đổ rau vào chảo dầu, khói bốc lên mù mịt, khiến nàng ho sặc sụa.

Ba món ăn một bát canh hai bát cơm, thật đơn giản đại khái.

Tay nghề nấu nướng của Tiêu Mạc Dự quả thực rất tuyệt, Hoa Thái U tấm tắc khen ăn rất ngon.

Còn về tay nghề của Hoa Thái U, dường như đã giảm sút bội phần.

Nàng tự gặp một đũa, liền đó cười ngượng nghịu: “Đúng là đã lâu không vào bếp, giảm sút rõ rệt”.

Tiêu Mạc Dự vừa ăn vừa bình luận: “Dầu cho ít quá, muối cho nhiều quá, xào hơi nhừ quá...”.

Tuy không nể tình, nhưng chàng lại ăn hết không chừa chút nào.

Hoa Thái U cố gắng chớp chớp đôi mắt cay xè, nàng không để ý tới chàng nữa, chỉ lo và vội mấy miếng cho hết cơm, tiếp đó chạy đi xới cơm.

Chỉ còn lại một mình Tiêu Mạc Dự sững sờ trước bàn ăn trống trải.

Cảnh tượng này, mùi vị này, dường như rất quen thuộc.

Sau khi ăn xong không có việc gì, Tiêu Mạc Dự liền dẫn Hoa Thái U đi dạo quanh xóm, coi như làm hết phận sự chủ nhà hiếu khách. Trên đường đi, họ gặp rất nhiều người, dù là đàn ông hay đàn bà, người lớn hay trẻ con, đều tươi cười chào hỏi, có lúc còn dừng lại nói dăm ba câu chuyện.

Tâm trạng của Hoa Thái U dần vui vẻ trở lại, nàng không nén được tò mò, khẽ hỏi Tiêu Mạc Dự: “Những người này đều là người của Huyết Ngọc minh sao?”.

“Đúng vậy.”

“Không giống...”

“Chẳng lẽ cứ phải là hung thần ác quỷ mới giống sao?”

Tiêu Mạc Dự vừa cười vừa lắc đầu nói tiếp: “Thực ra những người trong giáo phái cũng đều là người dân bình thường, phải ăn cơm phải ngủ phải lấy vợ sinh con. Chỉ cần không có ai tới làm phiền, thì cả đời này sẽ không tranh giành với đời”.

“Người rất thích cuộc sống ở đây, phải không?”

“Đơn giản bình dị, không phải suy tính dối lừa, ai lại không thích chứ?”

Hoa Thái U nhìn gương mặt nghiêng của Tiêu Mạc Dự đắm chìm trong ánh mặt trời, khẽ nói: “Ừ, cái tên gốc kia, chắc cũng sẽ thích”.

Lúc mặt trời lặn về phía tây, Hạnh nhi ôm hai bầu rượu to về, chỉ là không biết tại sao sắc mặt khó coi.

Hoa Thái U đương nhiên chẳng hiểu, Tiêu Mạc Dự chỉ khẽ giải thích: “Con nha đầu này này luôn như vậy, động một tí là dở chứng, có điều chỉ một lát sẽ đâu vào đó thôi. Tính khí trẻ con hoàn toàn không có ác ý, mong phu nhân đừng so đo với nó”.

Trong lời nói của chàng lộ rõ vẻ thân mật gần gũi với Hạnh nhi cùng cách nói khách khí có lễ nghĩa với Hoa Thái U, khiến tâm trí của nàng càng thêm rối bời.

Hai người còn đang nói chuyện, chợt Hạnh nhi đặt mạnh hai bầu rượu lên bàn, chống nạnh, nhìn nàng bằng cặp mắt to tròn nói: “Nghe nói tửu lượng của phu nhân cũng khá lắm, hôm nay ta muốn đấu với phụ nhân. Nào, ta cạn trước!”.

Tiếp đó Hoa Thái U chỉ biết tròn mắt nhìn cô nàng thoải mái tu ừng ực, uống cạn một bầu rượu, nàng giơ ngón cái khen: “Vị cô nương này,

đúng là một nam tử hán...”.

Tiêu Mạc Dự vốn bất lực lo lại lắng nghe thấy câu nói trên, bất giác bật cười.

Hạnh nhi nổi giận, ném luôn bầu rượu xuống đất: “Cười cái gì mà cười, không được cười!”.

Tiêu Mạc Dự đành phải gắng kìm lại: “Được được được, không cười không cười nữa”.

Hạnh nhi tiếp đó rất khàng khái chỉ tay vào Hoa Thái U: “Bây giờ tới lượt phu nhân đó! Nếu phu nhân uống không lại ta, thì sẽ phải chấp nhận thua đó”.

Hoa Thái U cười khì xua tay: “Ta đâu có nhận lời đấu với cô nương, do vậy, giữa hai chúng ta dường như không tồn tại vấn đề thắng thua thì phải”.

“Không được! Hôm nay ta nhất định phải thắng thua với phu nhân.”

“Ta và cô nương không thù không oán, phân định thắng thua để làm gì chứ?”

“Nếu như ta thắng, phu nhân phải rời khỏi đây ngay lập tức, mãi mãi không được phép xuất hiện trước mặt ta.”

“Nhưng nếu cô nương thua thì sao?”

“Ta tuyệt đối không thể thua được!”

Hoa Thái U thấy cô nàng thẳng thắn đáng yêu, trái lại cảm thấy rất thú vị, liền true: “Dựa vào gì chứ? Cô nương đâu phải sâu rọu”.

“Chỉ dựa vào ta thích Ngõ ca ca, ta phải lấy Ngõ ca ca, cho dù phải liều mạng, ta cũng tuyệt đối không thua đâu.”

Hạnh nhi lắc lư đi tới trước mặt Tiêu Mạc Dự, đứng vững, nhấn mạnh từng từ một: “Mười tám tháng sau ta đã tới tuổi có thể lấy chồng rồi, Ngõ ca ca người phải lấy ta đó”.

Tiêu Mạc Dự lại sững người một lát, liền sau đó giơ tay đỡ lấy Hạnh nhi đã bắt đầu đứng không vững, cười nói: “Muội say rồi”.

“Vớ vẩn, ta đâu có say!”

Hạnh nhi trợn mắt, nắm lấy tay Tiêu Mạc Dự, cả người ngả về phía trước, nhưng vẫn ngẩng đầu, nhắc lại lần nữa: “Ta muốn người lấy ta, nghe rõ chưa vậy?”.

“Nghe thì nghe thấy rồi.”

Tiêu Mạc Dự khẽ ho một tiếng, tiếp đó nghiêm mặt nói: “Có điều đây là việc đại sự của đời người, cần có mệnh lệnh của cha mẹ cùng lời của bà mối, tự mình quyết định không được tính. Cho nên, hiện giờ câu trả lời của ta căn bản không thể chuẩn xác được”.

“Ý của người là, bắt cha ta phải đích thân tới nói chuyện thành thân phải không?”

“Ý của ta là, hiện giờ muội cứ ngoan ngoãn về ngủ đi, chờ tới sáng mai sau khi tỉnh lại, hãy tới tìm ta.”

Hạnh nhi tuy lúc này đầu nặng chình chịch, nhưng thần trí vẫn tỉnh táo, nghe thấy những lời nói trên liền nổi giận, giơ tay đẩy mạnh vào ngực Tiêu Mạc Dự: “Ta đang nói nghiêm túc với huynh, còn huynh chỉ coi ta đang nói giỡn”.

Võ công của Hạnh nhi vốn đã cao cường, thêm rượu vào lại càng mạnh thêm, chỉ với một cú đẩy khiến Tiêu Mặc Dự loạng choạng, ngay lập tức sắp sửa va vào một cột gỗ.

May mà Hoa Thái U từ đầu tới cuối vẫn giữ thái độ bàng quan phản ứng nhanh nhạy, vào lúc then chốt đã kéo được chàng lại.

“Cẩn thận lưng của người lại bị thương đó.”

“May mà lần này không bị thương ở lưng.”

Hai câu nói theo bản năng, được buông ra đồng thanh.

Tiêu Mặc Dự trước tiên là sững sờ, kể đó suy nghĩ, hoài nghi hỏi lại: “Tại sao lưng của ta chính xác đã từng bị thương vậy? phu nhân... lẽ nào biết việc này?”.

Hoa Thái U cúi đầu nhìn bàn tay đang nắm chặt tay chàng, khẽ nói: “Cùng nắm tay, sống tới già...”.

“Gì cơ?”

“Ý ta là, lưng của đàn ông rất yếu, có lưng của mấy ai là hoàn hảo không tổn hại chứ? Ví như thỉnh thoảng lại chạm thân mật một chút vào hòn giả sơn ở lầu xanh hay bàn ghế trong phòng các cô nương.”

Tiêu Mặc Dự lại một lần nữa sững sờ trước nụ cười bình thường xuất hiện trên gương mặt Hoa Thái U lúc nàng ngẩng lên, và điều kỳ lạ là, đối với lời nói thẳng như vậy, chàng với tính cách đoan chính lại không cảm thấy có gì không ổn càng chẳng hề có cảm giác bài xích.

Dường như đối với chàng mà nói, lầu xanh là một nơi rất quen thuộc, vẻ nhộn nhạo lòe loẹt ở đó, cùng các cô nương, còn có...

“Thực ra là ở... trong phòng của tú bà...”

Tay Hoa Thái U run lấy bầy, nàng sốt sắng muốn nhìn thấy nét mặt Tiêu Mặc Dự hiện ra trong ráng chiều tà, có điều chưa kịp làm đã bị Hạnh nhi nhảy bổ tới ngăn cách.

“Mở miệng ra là lầu xanh này, gái này... người có xấu hổ không vậy?”

Hạnh nhi hần học giật tay hai người ra, khuôn mặt nhỏ nhắn không biết vì rượu hay vì tức giận mà đỏ rần lên: “Tránh xa Ngõ ca ca của ta một chút, không cho phép người nhồi nhét những thứ vớ vẩn vào đầu huynh ấy”.

Hoa Thái U ngay lập tức cười khì tạo dáng lên lớp: “Tiểu nha đầu, người có biết lầu xanh đã cống hiến nhiều như thế nào cho quốc gia không? Các cô nương đã phải mất nhiều sức lực như thế nào để duy trì ổn định xã hội và truyền bá văn hóa không vậy? Đừng có vợ đũa cả nắm, còn nhỏ đã quen dùng đôi mắt phiến diện để suy xét sự việc. Còn nữa, hiện giờ ta phụng chỉ mở lầu xanh, có cả biển hiệu của hoàng đế ban tặng treo ở trước cửa, đây là cuộc làm ăn quang minh chính đại nhất trong gầm trời này đó, có hiểu không vậy?”.

Hoa Thái U nói một tràng khiến hơi rượu trong người Hạnh nhân đã rút đi ba phần, có điều đầu óc cô nàng lại hồ đồ bảy phần: “Người làm thế nào để mở lầu xanh vậy? Người đâu phải Tiêu...”.

Thấy cô nàng dường như nghĩ ra chuyện gì liền ngậm miệng lại luôn, Hoa Thái U hiểu, nhưng không nói trắng ra, trái lại cố ý chuyển chủ đề: “Đúng rồi, rốt cuộc người còn muốn độ uống rượu với ta không vậy?”.

Hạnh nhi mau miệng đáp: “Đương nhiên phải độ rồi”.

“Nhưng người tổng cộng mang tới hai bầu rượu, người tự uống trước một bầu, nếu ta uống cạn bầu còn lại mà cũng không say như người, vậy thì há chẳng phải không thể phân định thắng thua giữa hai chúng ta sao?”

“... Có vẻ là đúng.”

Hoa Thái U nhìn vẻ mặt khỗ não của Hạnh nhi nói tiếp: “Cho nên, ta và người đều là bậc hòa kiệt trong uống rượu, ta cho là, tốt nhất hãy kiểm đầu dăm ba bầu rượu tới đây nữa, người thấy thế nào?”.

“Có lý...”

“Tranh thủ trời vẫn chưa tối hẳn hãy nhanh chóng đi kiểm đi, ta sẽ ở đây chờ phân định cao thấp với người.”

“Được.”

Hạnh nhi gãi gãi đầu, tiếp đó liêu xiêu bỏ đi.

Tiêu Mặc Dự cuối cùng không nhịn được, cười phá lên.

“Con nha đầu này gặp phải phu nhân, làm sao mà đấu lại chứ?”

Hoa Thái U thản nhiên hỏi: “Chàng muốn ta thua hay là muốn ta thắng?”.

Tiêu Mặc Dự cất bầu rượu còn lại vào bếp, tiếp đó phui tay bước ra: “Tính khí trẻ con của cô nàng, chúng ta không nhất thiết phải điên cùng nhau”.

Hoa Thái U bĩu môi liếc nhìn Tiêu Mặc Dự: “Dường như chàng phải cảm ơn ta, đã giúp chàng giải vây mới phải?”.

“Đa tạ.”

Chiều tà ập xuống, khói bếp vẫn vút.

DU THÁI HOA

Lập Thệ Thành Yêu
www.dtv-ebook.com

Chương 18+3

Hoa Thái U nhìn người nữa đùa nữa thật vừa cười vừa khom lưng hành lễ với mình, nàng lén nắm chặt nắm đấm, tuy nhiên giọng nói vẫn thản nhiên như thường, thậm chí còn mang ý thúc giục: “Ngày mai nếu cha của cô nương Hạnh nhi tới đây nói chuyện thành thân, không biết ta có được uống cốc rượu mừng không nhỉ?”.

Tiêu Mạc Dự khẽ dừng lại, đứng thẳng nói: “Phu nhân nói đùa rồi”.

“Sao lại nói đùa chứ? Một cô nương đáng yêu thế kia, lẽ nào chàng không thích?”

“Thích chứ.”

Hoa Thái U nghiêng răng, cố gắng làm giãn thần kinh trên mặt đã có phần co lại: “Thích thì cưới người ta làm vợ đi!”.

“Có rất nhiều người đáng yêu, ta điều rất thích.”

“Có phải chàng định nói cho ta, chàng là một tên đa tình?”

Tiêu Mạc Dự cười: “Ý ta muốn nói, thích không đồng nghĩa với yêu. Ngoài ra, lời nói của phu nhân đôi lúc lại chẳng hợp với bộ trang phục và khí chất này”.

Thần kinh trên mặt của Hoa Thái U phút chốc không còn co lại nữa, nàng bắt đầu cười nói: “Xét từ ngoại hình của ta, chàng cảm thấy ta làm nghề gì?”.

“Xuất thân con nhà danh gia vọng tộc, nhưng gia thế suy bại.”

“Vậy thì, xét từ gốc độ ngôn ngữ thì sao?”

“Hành tẩu giang hồ, sống ở nơi phố thị.”

“Đều chính xác, lợi hại thật!”

“Có thể dung hòa hai sự trải nghiệm khác nhau vào người, phu nhân quả thực mang sắc thái đặc biệt.”

Hoa Thái U vô cùng khiêm tốn xua tay: “Thực ra cũng chẳng có gì, có điều chính vì không mặn mà gì làm con dâu chốn hào môn nên đã tự bỏ chồng, sau một thời gian làm tú bà ở lầu xanh lại tái hôn với phu quân trước. Không đáng để nhắc, tới không đáng để nhắc tới ha ha ha...”

“...”

Tiêu Mặc Dự cảm lạnh, lòng chàng bỗng xao động khó tả.

Lầu xanh, tú bà, còn cảm giác lưu trên tay, rất kỳ lạ...

Hoa Thái U chấp tay sau lưng, nghiêng đầu ngắm người đàn ông tuấn tú dưới ánh trăng: “Sau đây, đổi lại để ta quan sát, ngôn ngữ và cử chỉ của chàng thống nhất, nho nhã hài hòa, giỏi cầm kỳ thi họa. Lòng dạ bao dung, tâm tính bình lặng, không có ý tranh đấu, rất dễ thỏa mãn”.

Tiêu Mặc Dự ngược đầu khen: “Phu nhân quả thực có khả năng nhận biết người khác”.

“Có điều...”

Hoa Thái U chuyển chủ đề: “Vừa rồi ta phát hiện trên tay chàng có vết chai, đây rõ ràng không phải dấu vết do lao động nhiều gây nên, bình thường có lẽ chàng cũng không cầm bút quá lâu...”

“Ý của phu nhân là, ta đã từng mưu sinh bằng việc viết lách?”

“Với vẻ tu dưỡng khí phách này, tuyệt đối không phải thư sinh nghèo cũng không thể là quan văn. Kết hợp với căn bản võ công của chàng, cùng cách đối nhân xử thế, lời nói, cử chỉ ẩn chứa phong cách thiếu gia, tuy khiêm tốn nhã nhặn nhưng cũng vô cùng điềm đạm mực thước thậm chí còn mang lại cảm giác khiêm khắc. Nếu ta tiên liệu đúng, chàng là con cái nhà thế lực, không những thế còn là trưởng tử nữa kìa”.

Đuôi lông mày Tiêu Mạc Dự khẽ rướn lên: “Nếu đúng như những lời phu nhân nói, một thế gia đại tộc há lại không đoái hoài tới sự mất tích của một chương môn nhân sao?”.

“Có lẽ, có người đã giấu nhem chuyện này đi, thay chàng gánh vác cả gia nghiệp.”

“Để đoạt quyền chằng?”

“Để chờ chàng.”

Tiêu Mạc Dự nhìn khuôn mặt Hoa Thái U tuy gần trong gang tấc nhưng lại mờ ảo không rõ, chàng có cảm giác tận nơi sâu thẳm trong cõi lòng có thứ gì đó đang gào thét, nhưng lại không thể nghe rõ. Sau hi định thần lại, chàng do dự hỏi: “Trước đây chúng ta đã từng quen biết sao?”.

Hoa Thái U xúc động vô cùng, nàng bất chấp tóm lấy tay chàng, run run hỏi: “Chàng... đã nhớ lại rồi sao?”.

“Không phải, chỉ là ta cảm giác, trong cả quốc gia này có thể xưng là thế gia có mấy người chứ, giữa chúng ta chắc từng có qua lại, hoặc giả phu nhân đã từng tình cờ gặp ta, cũng không biết chừng.”

Tiêu Mạc Dự không giằng tay ra, mặc cho nàng nắm, rồi nói tiếp: “Bởi vì, phu nhân cho ta cảm giác rất quen thuộc”.

Hoa Thái U khó tránh khỏi thất vọng, nàng đành buông tay, âm thầm hít một hơi dài: “Nếu ta nói, ta quen chàng, lần này tới đây, chính là để đưa chàng về, chàng có bằng lòng không?”.

“Sau khi quay về, lại tiếp tục làm chương môn nhân?”

“Đúng vậy.”

“Gia nghiệp lớn như vậy, e là sóng gió cũng không nhỏ đâu.”

“Đúng vậy.”

Tiêu Mạc Dự ngừng lại trong giây lát, tiếp đó nhìn sâu vào mắt nàng hỏi lại: “Thật sự có người đang chờ ta sao?”.

Hoa Thái U không tránh né nhìn thẳng vào chàng, nói như đinh đóng cột: “Đúng vậy”.

“Là ai kia?”

Hoa Thái U vừa định trả lời, đột nhiên có người xông vào nhà từ bên ngoài cửa.

Hạnh nhi chân nam đá chân chiêu còn chưa hết mùi rượu kéo Hoa Thái U ra bên ngoài: “Quả nhiên ta quá hồ đồ rồi, lại để người cùng Ngõ ca ca ở lại cùng nhau, thế này làm sao được chứ? Người cùng ta đi thẳng tới hầm rượu của cha ta, không phân định được thắng thua quyết không thôi”.

Lúc này không hiểu do nguyên cớ gì Hạnh nhi bỗng trở nên khỏe lạ thường, Hoa Thái U không giằng tay ra được, chỉ còn biết nghiêng răng nghiêng lợi chịu kéo đi.

Quay đầu lại chỉ thấy Tiêu Mạc Dự đứng một mình trong sân cúi đầu nhìn vào lòng bàn tay mình, lặng im không nói không rằng.

Ánh trăng dịu như nước, chiếu rọi trên mi mắt chàng, tạo thành một bóng đen mờ.

Hoa Thái U chợt hoảng hốt, chàng lại nhú mày sao? Là vì, sự xuất hiện của nàng đã làm phiền tới chàng sao...

Hạnh nhi chạy đi chạy lại một hồi khiến hơi rượu trong người gần như được kích thích triệt để, chưa tới hàm rượu đã liêu xiêu ngã ở bờ ruộng không bò dậy được nữa. Hoa Thái U bất lực, đành phải cùng ngồi hóng gió cùng cô nàng. Đầu xuân tiết trời lạnh giá, có điều may mà cả hai đều là người tập võ, nên cũng không cảm thấy khó chịu lắm.

“Ta biết người là ai.”

Hạnh nhi sau khi nằm một lát trên mặt đất đột nhiên trở người ngồi dậy, tiếp đó nhìn Hoa Thái U chăm chăm: “Cho nên ta tuyệt đối sẽ không để người có cơ hội làm hại Ngõ ca ca một lần nữa đâu”.

Hoa Thái U thất kinh trước lời nói của cô nàng, vội vàng lùi về phía sau một đoạn, sau một lúc mới lên tiếng: “Có gì muốn nói thì hãy bình tĩnh nói, chúng ta tuy là phận nữ nhi nhưng cũng phải tuân thủ nguyên tắc động khẩu không động thủ, đánh đầu không đánh mặt, nếu không, người sẽ không phải là hảo hán đâu”.

“...”

Không ngoài dự liệu của nàng, Hạnh nhi một lần nữa lại bị những lời nói trên khiến cho ngây dại, có thể thấy cô nàng quả nhiên là đứa trẻ được bao bọc quá tốt, e là từ trước tới giờ chưa từng có ai so đo tính toán thật sự. Hoa Thái U nén cảm giác tội lỗi muốn chèn ép bắt nạt cô nương bé nhỏ này lại, nàng tươi cười hỏi: “Là Cao Lương Địa kể cho người nghe ta là ai phải không?”.

Mạch suy nghĩ của Hạnh nhi sau khi bị rối loạn, liền bất giác thà thà đáp: “Ta nghe thấy Cao Lương Địa nói với cha rằng, người chính là chưởng môn nhân cái gì đó của Tiêu gia, cũng chính là người được Ngô ca ca tặng Huyết Ngọc tâm”.

“Vậy chắc người cũng rõ ta và chàng có quan hệ gì, làm sao ta có thể làm hại chàng chứ?”

Vừa nói tới đây, Hạnh nhi đột nhiên nổi cơn tam bành, lồm cồm bò dậy, chỉ vào mặt Hoa Thái U mắng: “Người cho là ta không biết sao? Khi xưa chính là do người hại Ngô ca ca thảm như vậy. Lúc huynh ấy được cứu tới đây, đã hôn mê bất tỉnh rất lâu. Cha nói, là do ngoại thương kết hợp với trúng độc chưa thanh lọc hết trong cơ thể, nhưng nguyên nhân quan trọng nhất, là trước đây không hề để ý tới việc trúng độc phát mà lao tâm lao lực quá sức, dẫn tới tâm lực yếu gây nên. Vết thương trước ngực của huynh ấy lại tái phát, bất luận dùng bao nhiêu linh dược cũng không thấy chuyển biến tốt. Cha nói rằng, đó là tâm bệnh, ta không hiểu tâm bệnh nghĩa là gì, cha cũng không chịu giải thích cho ta. Mãi tới một hôm, ta nghe thấy huynh ấy trong lúc hôn mê nói một câu, liền tới ép hỏi Tiểu Cao, Tiểu Cao không chịu được sự mè nheo của ta mới kể lại mọi chuyện giữa người và huynh ấy cho ta nghe. Người có biết, huynh ấy nói gì không?”.

Sắc mặt lúc này của Hoa Thái U còn xấu hơn cả người chết, nghe thấy vậy chỉ găng nhếch miệng, nở nụ cười khó coi, giọng nàng lúc này đã khàn đặc: “Hoa cải đầu, nàng tin ta không”.

Hạnh nhi thất kinh, sửng người hồi lâu mới nói: “Sao người biết? Tiểu Cao nói với người à?”.

Hoa Thái U tiếp tục khàn khàn nói tiếp: “Bởi vì câu này, chính là tâm bệnh của chàng”.

Dày công lên kế hoạch suy tính chu đáo, trả mọi giá thế nhưng thu lại chỉ là một từ “Không tin”.

Cái nút thắt này, phải làm thế nào để gỡ đây.

“Nói tóm lại huynh ấy đã quên người rồi, ta sẽ tuyệt đối không cho phép huynh ấy nhớ lại đâu.”

Hạnh nhi hất mặt, lại lên mặt trở lại: “Bởi vì thứ người mang đến cho huynh ấy, chỉ có đau khổ mà thôi”.

Hoa Thái U đã bình tĩnh trở lại, nàng ngẩng đầu nhìn về phía Hạnh nhi: “Người tự tin có thể khiến chàng vui vẻ sao?”.

“Đương nhiên!”

“Dựa vào đâu?”

“Dựa vào ta thích chàng.”

“Người thích điểm gì của chàng?”

“Mọi thứ của huynh ấy ta đều thích.”

“Bao gồm cả quá khứ của chàng?”

“Chàng không có quá khứ.”

“Con người ta không thể không có quá khứ được.”

“Cho dù chỉ cần là thứ liên quan tới huynh ấy, ta đều sẽ chấp nhận, đều sẽ thích.”

“Bất luận là tốt hay xấu sao? Cũng có thể trước đây chàng là một người mưu cao kế hiểm thâm độc tàn ác thì sao, chàng như vậy, người vẫn thích?”

“Thích.”

“Người trả lời như vậy liệu có quá khinh suất chăng.”

“Không thể nào, đây không phải là khinh suất. Thích một người thì đều như vậy thôi, cho dù huynh ấy đi phóng hỏa giết người ta vẫn cứ theo, cho dù huynh ấy có phạm mười tội không thể xá được thì ta vẫn đứng bên huynh ấy, cho dù vì huynh ấy phải vứt bỏ tất cả bạn bè và người thân ta cũng không hối hận.”

“Vậy thì, nếu chàng thích người khác, người sẽ làm gì?”

“Ngoài ta ra, huynh ấy không thể nào thích người khác đâu.”

“Mọi việc đều có ngộ nhờ.”

“Ngộ nhờ... Ta chỉ có ý ngộ nhờ, nếu trong lòng chàng thực sự có người khác, ta cũng không sợ, chỉ cần cướp chàng lại chẳng phải là xong ư.”

Hoa Thái U nhìn khuôn mặt non nớt kia, nghe giọng nói trong trẻo kia, chợt trầm ngâm một lát, đột nhiên nàng vui đầu vào đầu gối cười gằn không ngừng, vai nàng run lên.

Một hồi lâu sau, nàng vuốt mặt đứng dậy, nói với Hạnh nhi với cặp mắt to vẫn lơ đãng vì rượu: “Tiểu nha đầu à, người mạnh hơn ta. Nếu ngay từ đầu ta cũng có được sự tự tin và can đảm như thế này, ta đã không bỏ đi. Nếu như trong những tháng ngày về sáu ta có thể có được sự kiên quyết thế này, thì ta đã không phải đoán già đoán non. Ta và chàng, cũng sẽ không phải đi tới bước đường ngày hôm nay”.

Hoa Thái U vừa thở dài vừa cười, nàng nheo nheo mắt, hỏi tiếp: “Hỏi người một vấn đề, người có cảm thấy chàng là người đàn ông tốt không?”.

“Đương nhiên rồi.”

“Người có biết người đàn ông thế nào mới được coi là đàn ông tốt không vậy?”

“Giống như Ngõ ca ca là được.”

Hoa Thái U lắc đầu: “Đã từng có người nói với ta rằng, cái gọi là đàn ông tốt, chính là chỉ ngủ với một người phụ nữ, không những thế mà là ngủ cả đời với nhau’.

Sáu đó, Hoa Thái U nghiêng người quay sang người đàn ông áo xanh không biết tự lúc nào đã đứng dưới gốc cây bên đường: “Thiếp chính là người phụ nữ đã từng ngủ cùng chàng. Chàng có muốn ngủ cả đời bên thiếp không?”.

DU THÁI HOA

Lập Thệ Thành Yêu
www.dtv-ebook.com

Chương 19

Type: lemtphan

Tiêu Mạc Dự không trả lời câu hỏi trên, bởi sự xuất hiện của một chiếc xe lăn.

Hoa Thái U ngỡ ngàng nhìn người ngồi trên xe lăn cùng Cao Lương Địa mặt vô hồn đứng đây phía sau xe lăn. Bởi Hạnh nhi gọi một tiếng “Cha” còn Tiêu Mạc Dự gọi một tiếng “Minh chủ”.

Minh chủ Huyết Ngọc minh tiếng tăm lừng lẫy từng khiến hắc bạch hai giới đều kính nể bội phần, lại là một người tàn phế cả hai chân.

Khi Hoa Thái U đưa mắt nhìn vào khuôn mặt người đàn ông đó, nàng bất giác cảm khái – đúng là một mỹ đại thúc!

Bộ quần áo trắng như tuyết, cùng cốt cách ngạo nghễ, kết hợp cùng khuôn mặt mệt mỏi vì sự dày vò của bệnh tật, thần sắc lạnh lùng kết hợp với đôi lông mày như vẽ kia, thậm chí đến cả bàn tay chống dưới trán cũng toát ra vẻ thần thánh dưới ánh trăng sao.

“Tiêu chưởng môn, ngưỡng mộ từ lâu.”

Giọng nói vừa dịu dàng vừa mang vẻ uể oải mệt nhọc, pha lẫn chút lạnh lùng, có điều lại không khiến người ta cảm thấy vô lễ, lại khiến người trong cuộc không nén được lòng xót thương, chỉ mong sao chạy qua chỗ ông ta ôm ông ta vào lòng vuốt ve an ủi một hồi.

Nàng tỏ thái độ đơan chính, nghiêm túc nói: “Nhờ minh chủ nhiều lần ra tay cứu giúp, gia tộc họ Tiêu vô cùng cảm tạ”.

“Không cần phải cảm ơn ta, dù sao cũng không phải ta ra tay.”

Hoa Thái U sững người một lát, liền sau đó nở nụ cười hiền hậu gửi lời cảm ơn tới Cao Lương Địa: “Vậy thì, phải đa tạ Cao thiếu hiệp rồi”.

Cao Lương Địa vẫn giữ vẻ mặt lạnh lùng như núi băng ngàn năm cũng không tan.

Đột nhiên minh chủ vẫy tay rất phong tình: “Chúng ta chỉ đi dạo ngang qua mà thôi, các người cứ tự nhiên nói chuyện đi”.

Cao Lương Đại lạnh lùng nói: “Minh chủ, thế này cũng coi là đi dạo?”.

“Chẳng qua là để thông thả giọng người một lúc”

“Thuộc hạ đâu phải là chó.”

“Ngoan nào ngoan nào, khi nào về rồi cắn nhả sau.”

“...”

Thấy cha sắp sửa đi, Hạnh nhi liền vội vàng chạy bổ tới ôm chặt lấy ông: “Cha à, con muốn lấy Ngõ ca ca, huynh ấy yêu cầu cha đích thân nói chuyện đó với huynh ấy mới được, bây giờ cha mau nói với huynh ấy đi”.

Tiêu Mặc Dự gượng gạo: “Ở đây có chút hiểu lầm...”

“Có hiểu lầm gì chứ? Chẳng phải huynh đã nói như vậy sao?”

“Hạnh nhi, việc này không phải là trò đùa, mọi đừng bướng bỉnh như vậy.”

“Rốt cuộc huynh muốn ta phải nói bao nhiêu lần nữa huynh mới tin ta nghiêm túc hả? Ta mặc kệ, ta muốn lấy huynh, nói tóm lại huynh không muốn lấy ta cũng phải lấy.”

Hai người cứ lời qua tiếng lại một hồi không ai chịu ai, đột nhiên người ngồi trên xe lăn thản nhiên buông một câu: “Đây là chuyện của hai đứa, sau khi bàn bạc xong xuôi thì tới tìm ta”.

Hoa Thái U phút chốc vô cùng ngưỡng mộ: “Minh chủ không chịu sự gò ép của lập pháp thế tục, khuyến khích con gái tìm kiếm người đàn ông mình thích, quả nhiên anh minh!”.

Cao Lương Địa lạnh lùng hừ một tiếng tiếp đó lại lạnh lùng buông một câu: “Lười”.

“Đúng là đồ đệ ngoan hiểu người làm sư phụ ta.”

Người đàn ông áo trắng nhân từ vỗ nhẹ vào tay Cao Lương Địa biểu thị tán thưởng: “Tiêu trưởng môn nói một tràng dài có điều chẳng liên quan gì tới ta cả, ta chỉ là lười quản quá nhiều như vậy mà thôi”.

Tiêu Mặc Dự thờ dài: “Xem ra, có lẽ minh chủ ắt cũng lười quản về bầu rượu ‘Thiên sơn tuyết lương’ kia nữa”.

“Làm sao người biết?”

Người đàn ông nghe thấy vậy ngồi thẳng dậy, loáng một cái vẻ bệnh tật yếu đuối trước kia cũng đôi mắt mờ đục bỗng chốc tinh anh vô cùng, mũi ông ta phập phồng, trông bộ dạng thất sắc kinh hãi, tiếp đó giơ tay túm cổ áo của Hạnh nhi đang định chuồn đi: “Con nha đầu thói! Người lại trộm rượu của lão! Nói đi, đã uống chừng nào rồi?”.

Hoa Thái U tốt bụng đáp thay: “Không nhiều đâu, mới chỉ một bầu mà thôi”.

“Một bầu...mà thôi.”

Người đàn ông kêu lên thảm thiết, phong thái tiên nhân siêu phàm thoát tục vừa rồi đã biến đâu mất: “Ta đã phải đánh nhau với lão quái Thiên Sơn kia bảy ngày bảy đêm tròn, đánh tới mức chút nữa còn mất cả mạng mới giành được hai bầu rượu đỉnh kia, vậy mà chỉ mới chớp mắt một cái đã bị người uống cạn một nửa!”.

Tiêu Mặc Dự thần thái khoan thai nói tiếp: “Bầu rượu còn lại thuộc hạ vốn định tối nay sẽ dùng để khoản đãi Tiêu phu nhân đây”.

Hoa Thái U chêm vào phụ họa: “Nếu vậy, ta cung kính không bằng tuân lệnh rồi”.

Hạnh nhi cố gắng để thoát khỏi tay Huyết Ngọc minh minh chủ: “Cha, cha không thể chỉ vì một bầu rượu mà bán đứng con gái ruột của mình thế này”.

Cao Lương Đại cười gằn: “Vì bầu rượu đó, ông ấy thậm chí còn bán đứng bản thân cũng chẳng vấn đề gì”.

Người đàn ông gật gật đầu: “Đồ đệ ngoan, người làm sư phụ như ta quả thực đã không uống công yêu mến người”.

Hoa Thái U vội vàng đưa ra đề nghị thành khẩn: “Nếu minh chủ muốn bán đứng bản thân, xin hãy ghi nhớ tới ‘Tiêu Kim Quật’ nhé, về mặt giá bảo đảm ưu đãi. Thực ra, có rất nhiều khách thích thân thể mang chút khiếm khuyết, còn gọi đó là vẻ đẹp tàn khuyết nữa”.

Người đàn ông nghi ngờ: “Khiếm khuyết? Tàn khuyết? Ta sao?”.

Tiêu Mặc Dự bất lực vuốt trán: “Chắc là do cái xe lăn?”.

Hoa Thái U bần chồn: “Lẽ nào ta nói sai điều gì sao?”.

Hạnh nhi bị tóm chặt ấn xuống không thể cự quậy được, đột nhiên há miệng cắn mạnh một cái vào đùi cha mình, chỉ thấy một tiếng la thất thanh, tiếp đó chỉ thấy một luồng sáng trắng, chiếc xe lăn trong giây lát trống rỗng.

Một người đàn ông trung niên áo bay phấp phới đứng cách đó ba thước, mái tóc đen buông dài ngang lưng, mặt như Quán Ngọc, môi đỏ như son, đẹp như tiên ông.

Hoa Thái U líu lười: “Thì ra mình chủ ngài...không phải người tàn tật?”.

“Ta chỉ là lười đi bộ thôi!”

Giọng nói lúc này của người đàn ông đã không còn vẻ mệt mỏi lười biếng ban đầu nữa, mà toát ra mùi thuốc súng đã lên nòng: “Nha đầu thối, lát nữa quay về ta sẽ tính sổ với ngươi”.

Tiếp đó lại quay sang Tiêu Mặc Dự nói tiếp: “Ngọ cụt, phải thế nào mới chịu trả rượu cho ta đây?”.

“Rất đơn giản, ta hy vọng sau này có thể tiếp tục giữ lễ ngang bằng với mình chủ.”

“Thỏa thuận xong! Ta cũng không muốn có một thằng con rể xấu xa như ngươi, bởi vì ta là đàn ông tốt.”

Hạnh nhi khóc rống lên: “VẬY cha hãy đi làm đàn ông xấu xa đi!”.

Cao Lương Địa cười chế giễu: “Ông ấy không phải đàn ông tốt, mà là đàn ông lười, chỉ là lười tới mức không muốn ngủ với người phụ nữ nào khác ngoài sư nương ra mà thôi”.

Hạnh nhi ngậy người một lát, rồi tiếp tục gào khóc: “Ta sẽ để Mạc tử tử lấy cha, để cha biến thành người đàn ông xấu xa chăm chỉ”.

Người đàn ông phút chốc hoảng loạn tới mức biến sắc, đuổi theo Hạnh nhi vừa khóc vừa chạy phía trước.

Cao Lương Địa cười khan hai tiếng, trông bộ dạng như thể vui trên đau khổ của người khác, tiếp đó giơ tay đẩy chiếc xe không đi mất, đi rồi vẫn còn để lại một luồng khí lạnh.

Hoa Thái U không kìm được rụt cổ: “Thế giới này có thể coi như đã tĩnh lặng rồi”.

Tiêu Mạc Dự cười không nói năng gì.

Đêm đã vào khuya, gió thổi mạnh trên cánh đồng hoang.

Trầm lặng hồi lâu, Hoa Thái U cuối cùng cũng lên tiếng: “Ái chà, tối nay ta ở đâu đây?”.

Tiêu Mạc Dự sững sờ.

Hoa Thái U hiền lành nhìn chàng: “Dường như chỉ còn mỗi cách tới ở nhờ nhà chàng thôi, yên tâm đi, ta sẽ không làm gì chàng đâu”.

Tiêu Mạc Dự tiếp tục ngậy ra.

Hoa Thái U nghĩ một hồi, tiếp đó bổ sung thêm một câu: “Có điều, ta cũng không ngại nếu chàng làm gì ta”.

Tiêu Mạc Dự cuối cùng không kìm được cười: “Phu nhân...”.

Dường như cảm thấy nếu tiếp tục xưng hô thế này thì không ổn lắm, nên dừng lại.

“Trước đây chàng thường gọi thiếp là Hoa cải dầu.”

“Hoa cải dầu...”

Tiêu Mặc Dự ngược mắt nhìn về khoảng ruộng phía xa, trong ánh mắt dường như ngộ ra được điều gì: “Vậy thì, phu nhân gọi ta là gì?”.

Giọng Hoa Thái U rất khẽ, cứ như thể sợ nói to một tiếng, thì con người hiện hữu trước mặt nàng sẽ biến mất như trong hàng trăm hàng nghìn giấc mơ của nàng vậy: “Cá mực nhỏ”.

Tiêu Mặc Dự thu mắt lại, khoe miệng khẽ nhếch lên: “Cách xưng hô giữa hai chúng ta, nghe thú vị thật”.

“Đây là cái tên chúng ta đã đặt cho nhau trong lần đầu gặp gỡ, mới gọi đây mà đã hơn mười năm rồi.”

“Chúng ta là bạn thanh mai trúc mã sao?”

“Nói chính xác hơn, là được định hôn từ trong bụng mẹ.”

“Quá khứ của chúng ta như thế nào?”.

“Lúc thiếp mười tuổi cha mẹ mất hết nên đã tới nhà chàng, mười sáu tuổi được gả cho chàng làm thê tử, mười bảy tuổi bỏ chồng, mười tám tuổi lại làm tân nương một lần nữa của chàng, mười chín tuổi sinh cho chàng một cặp song sinh, một trai một gái, hai mươi tuổi làm chưởng môn thay thế của Tiêu gia, hai mươi hai tuổi lại tìm thấy chàng.”

“Nàng nói thật đơn giản.”

Tiêu Mặc Dự khẽ than một tiếng, chàng nghiêng người che luồng gió lạnh cho nàng, rồi hỏi tiếp: “Tại sao chúng ta lại chia lìa vậy?”.

“Bởi vì chàng trúng trùng độc, quên đi quá khứ.”

Hoa Thái U liếc nhìn Tiêu Mặc Dự tuy cười nói lạnh nhạt nhưng trên khuôn mặt vẫn thoáng hiện vẻ quan tâm, tiếp đó nhìn bờ ngực bất cứ lúc nào trong bất cứ hoàn cảnh nào cũng đều đứng ra che mưa che gió cho nàng, đột nhiên cảm thấy họng nóng như lửa đốt, giọng nói phút chốt khan đặc: “Bởi vì thiếp luôn phải đoán chàng, nghi ngờ chàng, không tin chàng, khiến chàng cuối cùng nản lòng, mệt mỏi buông xuôi”.

Tiêu Mặc Dự khẽ suy tư: “Ta chính là tên ngốc mà nàng nói trước đây ư?”

Hoa Thái U cười gật gật đầu.

“Nàng chính là người chờ ta sao?”

Hoa Thái U vẫn vừa cười vừa gật đầu thêm lần nữa.

“Cho dù ta chẳng nhớ gì, nàng cũng sẽ kiên trì đưa ta về cùng nàng sao?”

“Nếu thiếp kiên trì, liệu chàng có đồng ý không?”

“Nếu ta cứ quên mãi không nhớ ra nổi, nàng vẫn kiên trì bắt ta đi cùng nàng sao?”

“Bản thân chàng có muốn tìm về quá khứ không?”

Bốn câu hỏi, nhưng đều không có câu trả lời chính xác.

Cả hai lại trầm lặng.

Hoa Thái U ôm chặt áo hỏi: “Chúng ta bắt buộc phải thảo luận kết quả ở đây sao?”.

“Là ta sơ suất...Mời.”

Tiêu Mạc Dự ngừng lại một lát, chàng không gọi “phu nhân” nữa, nhưng cũng không gọi “Hoa cải dầu”.

Hai người vừa đi tới ruộng, thì thấy Hạnh nhi đã hung hăng lao tới, lại giống như trước đó giơ tay kéo Hoa Thái U đi: “Muốn thừa cơ ở chung dưới một mái nhà với Ngõ ca ca hả, đừng hòng!”.

Hoa Thái U bất lực đáp: “VẬY ta trèo cửa sổ được không vậy?”.

Tiếng cười khẽ của Tiêu Mạc Dự theo gió bay tới tai nàng, khiến nàng thấy tỉnh lặng, không quay đầu lại.

Một đêm tĩnh lặng nhưng Hoa Thái U không hề chợp mắt.

Ngày hôm sau trời vừa tang tảng sáng, Hoa Thái U đã dậy, sau khi chải tóc xong, liền chạy ra sân.

Vừa tới nơi đã bắt gặp mình chủ Huyết Ngọc mình đang nằm gọn trong chiếc ghế to rất thoải mái ngủ, lông mi dài cánh mũi phập phồng, thần sắc nhạt nhẽo mệt mỏi, đúng là dáng vẻ của người đẹp bệnh khiến bất kỳ ai nhìn đều thấy xót thương.

Có điều chính mắt Hoa Thái U trông thấy hành động của ông ta nhanh như thỏ, lời nói vang như sấm rỗng, do vậy lúc này trong lòng nàng không tồn tại tình mẹ cũng không có lòng tà, do dự một lát, cuối cùng vẫn quyết định không thể thất lễ, liền tiến lên phía trước chào: “Tối qua chắc ngài bị Hạnh nhi lèo nhèo nhiều...”.

Nàng còn chưa kịp nói xong, liền bị người đàn ông ngắt lời: “Đúng là mè nheo phiền chết đi được”.

Gặp phải người còn vu vợ hơn cả mình, Hoa Thái U nhất thời nghệt ra, nàng không nắm bắt nổi vị mình chủ đại nhân kỳ dị này rốt cuộc có ý gì nữa, liền quyết định không lên tiếng nữa.

Không nghe thấy đáp lại, người đàn ông cuối cùng cũng mở mắt, lộ ra con ngươi nâu nhạt mờ đục: “Ta hỏi Tiêu chương môn, rốt cuộc chương môn định lúc nào thì dẫn người đàn ông của chương môn đi vậy? Lẽ nào, còn dự định đem thêm một người nữa đi hay sao? Đâu có phải là làm ăn, mua một tặng một chứ?”.

“Đây chính là kết quả hai cha con mình chủ thảo luận cả buổi tối?”.

“Thảo luận gì chứ? Ta lười nghe con nha đầu đó lái nhái, nên đã tự tay điểm huyết ngữ của nó là xong chuyện.”

“...Minh chủ làm việc quả thực nhanh gọn quyết đoán.”

“Bớt nịnh nọt bợ đỡ ta đi! Đàn ông nhà ta hiện giờ đều là loại tung tăng nhảy múa như rồng như hổ, còn muốn ăn tạm ở tạm tới lúc nào?”

Hoa Thái U trầm mặc: “Ta cứ tưởng, minh chủ không muốn để chàng trở về Tiêu gia”.

“Hắn không phải là người trong giáo phái, sao ta lại phải giữ hắn lại?”

“Vậy tại sao đã lâu như vậy minh chủ lại không liên lạc với ta?”

Người đàn ông hừ một tiếng, tiếp tục nhắm mắt lại, nhẹ nhàng buông ra hai từ: “Lười thôi”.

“...”

Một lát sau, cảm thấy người đối diện vẫn chưa đi, người đàn ông lại mở mắt một lần nữa, khó chịu nhíu mày nhìn Hoa Thái U: “Người cứ ở lì ở đây làm gì vậy? Còn không mau về thu dọn tranh thủ lên đường cho sớm?”.

Hoa Thái u do dự một lát, cuối cùng cất tiếng hỏi: “Tâm bệnh của chàng, ta không biết phải chữa thế nào”.

“Cứ mặc kệ nó, đương nhiên sẽ khỏi thôi.”

“...”

Người đàn ông nhìn bộ dạng sốt sắng pha lẫn ngây thộn của nàng, bất giác nhíu mày chặt hơn, tiếp đó vỗ tay vào tay cầm chiếc ghế: “Nếu hiện giờ hẳn sắp sửa chết tới nơi, người vẫn còn ở đó mà so đo những vấn đề vô vị thế này sao?”.

“Đương nhiên, không rồi...”

“Cho nên mới nói, người đúng là nhàn cư vi bất thiện, không có việc gì làm tự tìm ra việc! Cuộc đời con người ta, thiên tai nhân họa vốn tam tai cửu nạn, lúc này đâu biết lúc sau sẽ xảy ra chuyện gì, có thời gian rảnh để nghĩ tới những thứ vô ích này, chi bằng vất óc suy tính bữa sáng ăn bánh bao hợp hay là ăn cháo tốt thì có ích hơn đó”.

Dường như việc nói một tràng không nghỉ khiến người đàn ông mệt mỏi, nên ông ta liền nằm nghiêng, tiếp đó lại nhắm mắt, lần này giọng nói toát ra vẻ mệt mỏi cô độc từ tận nơi sâu thẳm trong cõi lòng: “Hai người ở cùng nhau, chỉ cần được sống là quan trọng nhất rồi. Nếu như chết rồi, thì chẳng còn gì nữa, chẳng thể so đo gì nữa đâu”.

Hoa Thái U ngược mắt nhìn về hướng vầng dương vừa mới nhú, liền sau đó nàng cung kính hành lễ đối với người đàn ông dường như đã chìm sâu vào giấc ngủ kia.

Hoa Thái U bước ra khỏi cửa chưa được bao xa, đã bị Hạnh nhi đuổi kịp từ phía sau.

Men rượu chưa tan hết, trên khuôn mặt của thiếu nữ vẫn ửng đỏ như trước, làn da căng mọng tỏa ra ánh sáng màu ngọc trai, cô nàng tức tối hét to: “Không cho phép người đưa Ngõ ca ca đi!”.

Hoa Thái U bất lực bẻ ngón tay: “Cha người dường như không đồng ý cho người lấy chàng mà”.

“Ta mặc kệ, cùng lắm thì bỏ trốn theo Ngõ ca ca.”

“Vì một người đàn ông có lẽ còn chẳng yêu người, cắt đứt mối thân tình còn lại duy nhất trên cõi đời này, người thực sự không hối hận sao?”

Hạnh nhi cắn môi, chần chừ một lát sau mới đáp: “Nhưng cha thực sự thương yêu ta, thì sẽ không ngăn cản ta đâu”.

“Cha người chính là vì thực sự thương yêu người, nên mới làm vậy”.

Hoa Thái U giơ tay phủi những phiến lá rơi trên chiếc áo màu vàng của Hạnh nhi: “Người rất thích màu vàng đúng không? Ta thấy trong tủ quần áo của người đa phần đều là màu này”.

Hạnh nhi tự hào cười khoe: “Ngõ ca ca nói, ta mặc màu này đẹp nhất!”.

“Đúng là rất đẹp.”

Hoa Thái U thật lòng khen: “Màu sắc này, thích hợp nhất với lứa tuổi tràn đầy sức sống như người, trước đây ta cũng từng rất thích màu này”.

Hạnh nhi tò mò quan sát người phụ nữ trong trang phục sang trọng trước mặt, cô nàng không thể tưởng tượng nổi, nếu người này mặc cả bộ vàng, không biết sẽ như thế nào.

Hoa Thái U liền tỏ vẻ cái tuổi nó đuối xuân đi, bất lực thở dài nói: “Nhớ khi xưa, ta cũng từng là một bông hoa tung hoành trong lầu xanh đó...”.

Hạnh nhi bất giác phì cười hỏi lại: “Người sao?”.

“Không tin à?”.

“Đúng là không thể nhìn ra.”

“Người có biết trước đây Ngõ ca ca gọi ta là gì không?”

Hạnh nhi nghĩ một lát: “Trong lúc hôn mê huynh ấy dường như có gọi người...”.

“Hoa cải dầu.”

Hoa Thái U tiếp lời, sau đó nhìn về dải Hoa cải dầu đang thì nở rộ vàng chói phía xa xa: “Bởi vì cái tên này, nên ta mới thích màu này. Chính vì vậy ta luôn ăn mặc giống như một bông Hoa cải dầu, nên chàng mới...”

“Cảm thấy ta mặc màu vàng đẹp...”

Khuôn mặt Hạnh nhi phút chốc tái nhợt: “Cho nên, Ngõ ca ca đã tìm được hình bóng của người trên người ta...”.

“Bất kể chàng có nhớ được những chuyện trước đây hay không, thì vẫn có một số việc đã in dấu trong đời chàng, mãi mãi không thể xóa nhòa.”

Tuy Hoa Thái U cảm thấy mình rất tàn nhẫn, nhưng nàng vẫn tiếp tục nói rõ: “Ví như ta, chính là một phần không thể thiếu trong cuộc đời chàng. Giữa ta và chàng tồn tại nhiều quá khứ, đồng thời cũng có rất nhiều tình cảm sâu đậm, thứ tình cảm này có lẽ hoàn toàn không oanh oanh liệt liệt kinh thiên động địa, thậm chí còn pha lẫn rất nhiều nhân tố như là tình thân, trách nhiệm...Do vậy nó không thuần khiết và cũng chẳng hoàn mỹ. Nhưng chính vì như vậy, mới từng chút từng chút một thấm sâu vào huyết mạch, xương tủy, khiến đời này kiếp này mãi mãi không thể tách rời, khiến chúng ta cho dù đã chia xa, nhưng vẫn cố gắng níu kéo và cuối cùng có thể quay lại bên cạnh đối phương, khiến cho người khác mặc dù muốn xen vào, mặc

dù đã có thể thực sự xen vào, nhưng chẳng qua chỉ là bề mặt mà thôi, chỉ là tạm thời”.

Hoa Thái U ngừng một lát, rồi chậm rãi nói tiếp: “Người còn trẻ, cuộc đời người còn chưa chính thức bắt đầu, do vậy còn có vô số khả năng. Hiện giờ người có lẽ sẽ rất đau lòng, nhưng hãy tin ta, mọi thứ sẽ nhanh chóng qua đi. Bởi trong tương lai người sẽ gặp được người đàn ông toàn tâm toàn ý đối với người, gặp được người đàn ông mà trong đời người đó chỉ có mình người mà thôi, người đáng được như vậy, đúng không nào?”.

Hạnh nhi cố kìm không cho nước mắt trào ra, nhưng vẫn ương bướng hất cằm: “Ta chẳng thèm nghe những thứ đạo lý vớ vẩn này của người! Nếu tình cảm giữa người và Ngộ ca ca sâu đậm, bền chắc tới mức không thể phá nổi, vậy thì huynh ấy vừa nhìn thấy người đã phải nhớ lại mọi chuyện rồi mới phải”.

Hoa Thái U lắc đầu cười méo mó: “Thực ra, ta cũng từng cho rằng như vậy. Bất kể nguyên nhân gì, bất kể quên tới mức độ nào, chỉ cần nhìn thấy người mình yêu dấu, sẽ ngay lập tức khai sáng đầu óc, trí nhớ bị mất đi sẽ có thể phục hồi toàn bộ. Nhưng nếu thứ này có tác dụng thì còn cần tới đại phu làm gì chứ, cứ đem cất hết số linh đơn diệu dược kia cho xong”.

Nói rồi, nàng lấy ra một chai thuốc nhỏ từ trong lòng: “May mà ta đã chuẩn bị sẵn, có mang theo viên thuốc giải này. Đây chính là nguyên nhân tại sao ta chần chừ chưa tới tìm chàng ngay, ta đã có được phương thuốc từ chính quận chúa An Dương, tiếp đó lại chạy tới Tân Cương tìm đủ các loại thuốc, sau khi điều chế thành công, đã mất đứt của ta một khoảng thời gian một năm bốn tháng tròn”.

Hoa Thái U vừa cười vừa vỗ vai Hạnh nhi, tiếp đó tỉ tê khuyên nhủ: “Tiểu nha đầu, cuối cùng ta sẽ nói cho người một chân lý, cuộc sống rất cuộc không phải là một vở kịch, do vậy sẽ không có những tình tiết như trong một vở diễn. Cho nên người hãy gắng tìm một người đàn ông yêu

người, hãy sinh cho người ấy những đứa con bụ bẫm trắng trẻo, rồi hãy ngoan ngoãn ngủ cả đời với người đó”.

Nói rồi, Hoa Thái U chẳng thèm đếm xỉa tới Hạnh nhi vẫn chưa cam tâm, cất bước bỏ đi.

Dù gì có một người cha xem ra không bình thường, có điều trí tuệ thông đạt đồng thời từng trải qua nỗi đau tình hiếu rõ nội tình như vậy, Hoa Thái U tin chắc rằng Hạnh nhi nhất định có thể nhanh chóng vượt qua nỗi đau này.

Hoa Thái U tìm thấy Tiêu Mặc Dự đang ngồi nhàn rỗi bên cánh đồng Hoa cải dầu nở rộ.

“Lọ thuốc này có thể khiến chàng nhớ lại quá khứ, chàng có thể lựa chọn uống hoặc không uống, nếu chàng chọn cách thứ hai, thiếp sẽ bóp cổ chàng để giúp chàng đạt hiệu quả như cách thứ nhất”.

Tiêu Mặc Dự ngẩng đầu nhìn Hoa Thái U đang cười nhả nhỏ, ngoan ngoãn giơ tay đỡ lấy chai thuốc, tiếp đó vung tay vút lên trời, lọ thuốc tạo thành một đường vòng cung tuyệt đẹp trên không trung, tiếp đó rơi vào bụi Hoa cải dầu ở đằng xa.

“Ta chọn cách thứ hai, hiện giờ nàng phải làm thế nào để giúp ta đạt được hiệu quả như cách thứ nhất đây?”.

Hoa Thái U trợn mắt nhìn Tiêu Mặc Dự đứng đó, nàng cố kìm lòng mới không nhảy bổ lên vặt đứt cổ chàng: “Chàng không muốn tìm lại trí nhớ?”.

“Tại sao cứ nhất định phải nhớ lại những chuyện trước đây chứ?”

“Chàng không muốn hay là không dám?”

“Có gì không dám chứ?”

“Sợ quá khứ sẽ mang tới nỗi đau khổ cho chàng, hay là sợ đối mặt với trách nhiệm tới cùng với nó?”

“Nếu khiến bản thân không vui, quên đi há chẳng phải tốt hơn sao? Còn về những việc ta phải gánh vác, ta sẽ không trốn tránh đâu, hôm nay ta sẽ về cùng nàng.”

“Chàng đã chẳng nhớ gì nữa rồi, sau khi quay về sẽ quản lý gia tộc thế nào đây?”

Tiêu Mạc Dự cười: “Ta tin rằng việc này không làm khó được ta đâu”.

Hoa Thái U nhìn vẻ tự tin và ngạo mạn của Tiêu Mạc Dự, nàng có cảm giác giống như mình nhìn thấy nho thương Giang Nam hay cười nói lại quyết đoán trước kia. Chỉ có điều áo gấm sang trọng trước đây của vị nho thương trên hiện giờ đã được thay bằng áo vải xanh, phong thái phong lưu thanh nhã của người đó giờ đây đã biến thành vẻ khiêm nhường lạnh nhạt.

Rốt cuộc liệu mọi thứ có trở về không?

Gió thổi trên cánh đồng mang lại hương đồng nội đặc thù. Tiêu Mạc Dự mỗi khi đi ngang qua mấy người đang làm việc trên ruộng, lại nhiệt tình chào hỏi. Bầu trời cao vợi vợi xanh ngắt một màu, mây bồng bênh nhẹ bồng trắng muốt. Cánh đồng Hoa cải dầu nghiêng ngả, tạo thành từng đợt sóng vàng hết lớp này tới lớp khác chồng lên nhau.

“Chỗ này thật tuyệt, thiếp cũng rất thích, nếu thiếp không xuất hiện, có lẽ chàng đã có thể sống những năm tháng không cần tranh giành với đời, chàng có thể lấy vợ, sinh ra một đàn con, trồng mấy mẫu ruộng nuôi một bầy gà vịt. Tới khi những năm tháng tươi đẹp kết thúc, chàng có thể cùng

người bạn đời của mình nương tựa vào nhau, dắt tay nhau ngắm mặt trời mọc rồi lặn.”

Hoa Thái U ngừng lại một lát, tiếp đó ngẩng đầu nhìn thẳng vào mắt Tiêu Mạc Dự, nhẹ nhàng mà kiên quyết nói: “Chỉ tiếc là, cuộc sống này mãi mãi không thể thuộc về chàng. Bởi vì chàng là phu quân của thiếp, là cha của các con thiếp, bất luận chàng ở đâu, bất luận chàng thay đổi như thế nào, thiếp cũng sẽ nhất định tìm được chàng, mang chàng về nhà!”.

“Cho dù, ta đã quên hết thầy?”

“Cho dù, chàng mãi mãi không thể nhớ lại.”

Tiêu Mạc Dự cười nói: “Nàng mãi không chịu buông tay như vậy sao?”.

“Không, trước đây thiếp đã từng quá dễ dàng buông tay, một lần là hiểu lầm chàng có quan hệ lén lút với biểu muội, còn một lần nữa là lúc chàng bị độc phát sắp chết.”

“Vậy là một lần nàng vứt bỏ tình cảm đối với ta, còn một lần nữa là bỏ mặc tính mạng của ta.”

Lời nói lạnh lùng tàn khốc của Tiêu Mạc Dự khiến Hoa Thái U bất giác sững người, nàng vừa định giải thích, chợt nghe Tiêu Mạc Dự nói tiếp: “Bây giờ nàng cố chấp như vậy, thực ra là để bù đắp đúng không? Không chỉ là để bù đắp cho những việc trước đây do nàng mất tự tin, hay là để bù đắp cho những nghi ngờ trước đây của nàng?”.

Hoa Thái U chợt cảm thấy hơi tức giận: “Nói như vậy, chàng đang cho thiếp cơ hội để bù đắp lỗi lầm?”.

“Ta chẳng qua xem xét sự việc dưới ánh mắt của người ngoài cuộc mà thôi.”

Tiêu Mạc Dự chấp tay sau lưng, khuôn mặt trầm tĩnh ngữ điệu chậm rãi, nhưng pha lẫn vẻ lạnh lùng của người bàng quan: “Nếu gạt bỏ mọi ràng buộc trong quá khứ của chúng ta, vứt bỏ thân phận đôi bên, vứt bỏ mối liên hệ trách nhiệm, liệu nàng vẫn cố chấp như vậy chứ? Vẫn bất chấp mọi thứ muốn ở bên ta đến trọn đời không?”.

Thấy Hoa Thái U một lần nữa sững sờ, Tiêu Mạc Dự tối sầm mặt lại, chàng khẽ lắc đầu, nói như than: “Ta nói những điều này chẳng có ý gì khác, chỉ là không hy vọng nàng lại một lần nữa rơi vào cái lưới mình tự dệt lên rồi không có cách nào thoát ra được. Từ nay về sau, ta sẽ sống hòa thuận cùng nàng, ta sẽ tận hết trách nhiệm của một người chồng, ta tin chắc chúng ta nhất định có thể ý hợp tâm đầu tôn trọng lẫn nhau”.

“Cái thiệp cần không phải là những thứ này!”

Nụ cười của Tiêu Mạc Dự càng ấm áp hơn, nhưng giọng nói lại càng lạnh lùng: “Nếu ta chỉ có thể cho nàng những điều này, liệu nàng sẽ lại một lần nữa bỏ ta không?”.

Hoa Thái U dần dần bị dồn ép tới mức không nường tay này, chỉ cảm thấy nổi mọt mồi và khiếp sợ trước đây trong giây lát lại nhấn chìm nàng tới mức không thể thở được, cả người nàng giống như sắp sửa nổ tung chỉ muốn tìm một chỗ để phát tiết.

Có điều cuối cùng nàng chỉ ngậm nắm chặt nắm đấm, cố ghìm nổi lòng chỉ mong sao có thể giết kẻ đối diện ngay lập tức, thản nhiên như thường buông một câu: “Đương nhiên”.

Tiếp đó nàng quay người bỏ đi, nàng lê bước nặng nề, khiến vô số chim hoảng hốt bay tán loạn.

Tiêu Mạc Dự nhìn bóng hình thẳng đơ của nàng, thờ dài cười đau khổ, vén tay áo ngồi xuống, tiếp đó nhìn ruộng Hoa cải dầu rộng mênh mang

khẽ lấm bầm: “Cũng ổn, có thể coi là đã biết kiềm chế hơn so với trước đây”.

Chàng vừa nói xong, đã nghe thấy vọng tới tiếng bước chân nhẹ nhàng bước tới, dừng lại sau lưng chàng: “Cho thiệp rút lại lời ban nãy”.

Tiêu Mạc Dự ngạc nhiên quay đầu lại, chỉ thấy Hoa Thái U đã bỏ đi đã quay lại, trên nét mặt đã không còn vẻ bức bối dồn nén như trước, thay vào đó là sự bình tĩnh khó tin: “Nếu vứt bỏ tất thảy mọi thứ trước đây, thiệp sẽ không còn là thiệp nữa, giống hết như chàng với sự tàn khuyết hiện giờ. Cho nên rất xin lỗi, giả thuyết trước đây của chàng đối với thiệp mà nói không thể thành sự thật được, thiệp chỉ có thể tiếp tục cố chấp như thế này, chẳng còn lựa chọn nào khác. Bất luận chàng nghĩ gì làm gì, thiệp cũng không để tên của mình xuất hiện trên giấy bỏ chồng lần nữa đâu. Thiệp mãi mãi là con dâu Tiêu gia, là thê tử của Tiêu Mạc Dự chàng, cũng mãi mãi chỉ có thể là một mình thiệp mà thôi! Thiệp sẽ toàn tâm toàn ý đối xử với chàng, còn về rốt cuộc chúng ta là một cặp vợ chồng đồng sàng dị mộng hay là cặp tình nhân tâm đầu ý hợp, thì hoàn toàn do thái độ của chàng. Ngoài ra, tuy chàng đương nhiên là chường môn nhân, nhưng sau khi chàng quay về, thiệp cũng sẽ không hoàn toàn rút về nhà dạy con chăm chồng, mà sẽ giúp đỡ chàng cùng quản lý Tiêu gia”.

“Nàng muốn mượn cơ này để kiềm chế ta?”

Hoa Thái U câm lặng.

Tiêu Mạc Dự nghiêng đầu nhìn nàng, đuôi lông mày khẽ nhếch lên, tựa hồ tán thưởng lại vừa giống như chế giễu: “Nàng có thể trong khoảng thời gian ngắn thế này điều chỉnh lại tâm trạng tốt, đồng thời còn nắm quyền chủ động đàm phán, chẳng trách có thể quản lý cả gia nghiệp. Khâm phục!”.

Đàm phán...

Giữa nàng và chàng, đâu cần phải dùng chiêu thức này chứ? Lẽ nào việc giành được lợi ích từ việc dùng miệng lưỡi đấu đá trên thương trường mới được coi là một cuộc giao dịch?

Hiện giờ chàng coi nàng là người phụ nữ để ổn định địa vị trong gia tộc của mình mà bất chấp thủ đoạn sao?

Thì ra, cảm giác bị người mình quan tâm hiểu lầm là như vậy.

DU THÁI HOA

Lập Thệ Thành Yêu

www.dtv-ebook.com

Chương 19+2

Type: lemtphan

Tiếp đó Tiêu Mặc Dự ngồi xuống, Hoa Thái U giơ tay vuốt tóc, rồi nhìn lên những đám mây bên chân trời: “Thiếp chính xác đã bỏ qua tình cảm của chúng ta, bởi vì thiếp không có niềm tin vào bản thân và với chàng. Bởi vì lúc đó cả hai chúng ta đều không hiểu cách để biểu lộ bản thân, nên trong sự việc này thiếp là người có lỗi, nhưng chàng cũng có trách nhiệm. Còn về việc thiếp bỏ mặc tính mạng chàng, là vì thiếp không nhẫn tâm tiếp tục giương mắt nhìn chàng đau đớn, thiếp nghĩ chắc chàng cũng có thể hiểu được tâm trạng lúc đó của thiếp. Còn về việc cùng quản lý với chàng vừa được nhắc tới, hoàn toàn không phải vì thiếp muốn kìm chế chàng, bởi chúng ta là phu thê, do vậy mọi việc nên cùng đối mặt cùng gánh vác mới phải. Từ trước tới giờ thiếp đâu phải loại con nhà khuê các chưa ra khỏi nhà bao giờ, chỉ biết sống loanh quanh trong không gian nhỏ bằng bàn tay. Điều quan trọng nhất lúc này, chính là hiện giờ thiếp đã biết được việc quản lý một sản nghiệp lớn như vậy mệt mỏi và khó khăn tới mức nào, tuy rằng có khả năng chia sẻ giúp chàng, tự mình gánh trách nhiệm không đổ cho người khác. Huống hồ, thiếp chỉ mong sao tình cảm giữa hai chúng ta không chỉ mãi êm đềm, mà phải dựa trên nguyên tắc bình đẳng tương trợ, tôn trọng lẫn nhau...Chàng đã từng nói qua, nếu không tin làm sao có thể nói là yêu thương lẫn nhau, chàng cũng từng nói, niềm tin bắt nguồn từ việc hiểu nhau. Thiếp nghĩ có lẽ thiếp sẽ không thể mù quáng tin bất cứ ai mà không có điều kiện, bao gồm cả chàng trong đó. Cho nên, thiếp chỉ có thể hiểu chàng thấu đáo, mới làm được việc không nghi ngờ lẫn nhau”.

Hoa Thái U quay đầu lại nhìn người đàn ông bên cạnh, tiếp tục nói rõ ràng mạch lạc: “Điều thiếp muốn làm không phải là thê tử ở sau lưng chàng, mà là một người phụ nữ luôn sánh vai đứng bên chàng!”.

Gió thổi bay tóc Hoa Thái U, chạm vào mặt Tiêu Mạc Dự, dường như chàng cảm thấy hơi ngứa, khiến chàng khẽ cười: “Nàng nói rất có lý, khiến ta không thể không tiếp thu”.

“Có hiểu lầm, thì phải kịp thời làm rõ.”

Hoa Thái U cười nói tiếp: “Thực ra đây chính là điều chàng dạy cho thiếp. Bởi vì trước đây, thiếp luôn cho mình là đúng, không những thế còn không cho chàng bất kỳ cơ hội nào để giải thích, nên mới tạo thành kết cục không thể cứu vãn, không những thế còn tạo thành khúc mắc trong lòng chàng. Tuy hiện giờ thiếp vẫn không biết phải làm thế nào mới cởi được khúc mắc kia, nhưng về sau, tất nhiên sẽ không để tiếp tục nảy sinh khúc mắc như vậy giữa hai chúng ta nữa”.

“Vậy thì, hãy coi việc này là đạo sống chung giữa hai phu thê chúng ta đi!”

Tiêu Mạc Dự tiếc nuối thở dài: “Bỗng nhiên ta hơi hối hận vì đã vứt lọ thuốc giải kia, có lẽ việc nhớ lại quá khứ, cũng không tồi tệ tới mức đó”.

“Không sao, bất kể chàng có nhớ lại được hay không, thì chàng cũng sẽ yêu thiếp thôi.”

“Dự vào đâu mà nàng tự tin thế?”

Hoa Thái U hất cằm về phía khoảnh ruộng Hoa cải dầu kia: “Thì dựa vào màu áo yếm của thiếp cũng như thế này”.

“...”

Hai người trở về chỗ ở của Tiêu Mạc Dự rồi thu dọn sơ qua.

Thực ra cũng chẳng có gì để thu dọn, toàn bộ những vật dụng trong nhà Tiêu Mạc Dự chỉ có mấy bộ quần áo cũ, mấy chiếc bút lông cùng một bộ cờ vây mà thôi, tuy không đáng tiền nhưng rất cuộc mang ý nghĩa kỉ niệm.

Hoa Thái U ngồi trên ghế nhìn Tiêu Mạc Dự gói ghém số đồ trên thành một gói to liền hỏi: “Chỉ những thứ này thôi sao?”.

Tiêu Mạc Dự vỗ nhẹ vào chiếc áo xanh: “Ta nghèo chỉ có trên răng dưới...”.

“Không ít vậy chứ? Ngoài kia còn có mấy con gà con vịt cùng rau xanh và hành tỏi nữa kia.”

“Nàng định mang về hết sao?”

“Chi bằng bán quách cho người ở đây, giá hữu nghị, giảm một phần tư giá!”

“Nàng đúng là sẵn có tố chất của người thương nhân...”

“Chàng quá lời rồi, tiếp hối thẹn không dám nhận.”

Hoa Thái U đứng dậy, do dự một lát rồi nói tiếp: “Không đi chào tạm biệt họ sao?”.

“Ở đây người ta đến đến rồi lại đi đi vốn là chuyện rất bình thường, muốn đi là đi, không cần nhiều lời.”

Qua cách nói của Tiêu Mạc Dự, Hoa Thái U cảm thấy có chút thương cảm: “Trong thôn này nếu không có ai dẫn đường, thì người ngoài tuyệt đối không thể vào được. Nói một cách khác, sau khi rời đi, rất có khả năng mãi mãi không thể quay lại được”.

“Có duyên thì tụ vô duyên thì tan chớ gượng ép.”

Tiêu Mặc Dự xách tay nải lên, cười nói: “Chúng ta đi thôi!”.

Hoa Thái U đưa mắt nhìn mảnh sân nhỏ tĩnh mịch ngoài cửa sổ, chợt cảm thấy nụ cười lúc này của chàng thật chói lọi, nàng giơ tay ôm chặt chàng từ phía sau: “Cá mực nhỏ, xin lỗi...”.

Cả thân người Tiêu Mặc Dự khẽ cứng đờ, tiếp đó đáp lại nhẹ như hơi thở: “Đó là lựa chọn của ta, không liên quan gì đến nàng.”

“Nhưng sau này nếu chàng hối hận...”

“Từ trước tới giờ ta chưa từng hối hận với lựa chọn của chính mình.”

“Nhưng...”

“Người đâu mà lắm nhưng nhị thế không biết?”

Nói rồi Tiêu Mặc Dự quay người lại, nhìn Hoa Thái U lúc này đã rưng rưng nước mắt, trong giọng nói ấm áp của chàng mang sức mạnh khiến nàng yên tâm: “Trước đây nàng chẳng phải rất kiên định đó sao? Lẽ nào bây giờ lại bắt đầu do dự rồi?”.

“Không, không bao giờ, thiếp cũng giống với chàng, từ nay về sau, sẽ không bao giờ hối hận với lựa chọn của mình.”

Hoa Thái U nhăn mũi theo thói quen, Tiêu Mặc Dự không nhịn được cười, gập ngón trở lại khẽ vuốt lên sống mũi nàng.

Dường như vào thời khắc sinh ly tử biệt ở trong ngõ cụt ngày hôm đó.

Hoa Thái U hoảng hốt, vừa định mở miệng, chợt nhìn thấy một bóng trắng xóa tóc yên lặng không biết tự lúc nào đã đứng ở chỗ góc tối, nàng

ngay lập tức sợ tới mức hồn bay phách lạc, chân riu lại, miệng lẩm bẩm không nói ra lời.

Tiêu Mạc Dự thấy vậy không hiểu ra sao, liền đưa mắt nhìn về phía đó, trong giây lát bất lực lên tiếng: “Minh chủ, ban ngày ban mặt thế này giả ma lại ra đường dường như không thích hợp lắm thì phải?”.

“Ta chẳng qua không nhẫn tâm làm phiền phút giây tình cảm của các người.”

Bóng người đàn ông áo trắng lại bay ra, tiếp đó ngáp một cái trông rất bệnh tật: “Kết quả chờ đã rất lâu, chẳng nhìn thấy tuồng hay nào cả”.

Hoa Thái U khó khăn lắm mới định thần lại, nàng nhìn người đàn ông kia hỏi: “Minh chủ có quan hệ gì với Loan Lai không?”.

“Tại sao lại nhắc tới người này?”

“Người đó giống hệt ngài, đều có chung sở thích nhìn trộm!”

“Ta đâu có nhìn trộm, mà là nhìn quang minh chính đại.”

“Ngài không có sự cho phép của chúng tôi, cũng coi là nhìn trộm.”

“Ai bảo các người không đóng cửa đã làm những việc cấu thả chứ?”

“Không đóng cửa cũng không có nghĩa là ngài có thể không hỏi tự ý vào!”

Tiêu Mạc Dự cảm thấy vô cùng đau đầu để ngăn hai người cùng cứng đầu này: “Minh chủ đại giá quang lâm chẳng qua là vì bầu rượu đó đúng không? Tại hạ để ở trong bếp, xin cứ tự nhiên lấy đi”.

Tiếp đó lại quay sang giải thích cho Hoa Thái U: “Ông ấy già cả rồi, nàng chớ so đo tính toán với ông ấy. Từ lâu ta đã từng nói qua, thói quen

không gõ cửa của Tiểu Cao chính là học từ ông ấy đấy”.

Hoa Thái U sững người, chớp chớp mắt.

Người đàn ông áo trắng bay vào trong, chỉ trong nháy mắt đã ôm một bầu rượu bay ra, đôi lông mày khẽ nhíu lại: “Suýt nữa thì quên hỏi, đồ đệ ngoan của ta rốt cuộc có ân oán thế nào với Lục Việt phái Tài Sắc các vậy?”.

Hoa Thái U cố nhin cười: “Cao Lương Địa không nói với ngài sao? Hãn bị Lục các chủ lợi dụng”.

Người đàn ông phấn khích gật đầu: “Hả...thì ra là đi báo thù việc bị sàm sỡ”.

“Hãn một mình đi rồi sao?”

“Đi cùng với con nha đầu thối kia rồi.”

“Công phu của Hạnh nhi rất cao sao?”

“Đánh hai tên sơn tặc chắc không vấn đề gì.”

Người đàn ông vuốt tay áo, tiếp đó lại vuốt tóc, nghiêng đầu chớp chớp đôi lông mi dài: “Đồ đệ ngoan không có tiền, chắc là muốn để nha đầu thối làm mồi dụ, sau đó mới ra tay?”.

Hoa Thái U không nhin được liền nói: “Trông mong vào tiểu nha đầu còn vắt mũi chưa sạch kia, chi bằng tự hãn làm mồi nhử còn ổn hơn”.

“Có lý...”

Người đàn ông lại đưa những ngón tay thon dài trắng như ngọc lên che miệng ngáp, tiếp đó áo bào bay phần phật bay đi, chỉ còn nghe thấy giọng nói nhẹ như tơ: “Chả trách con nha đầu thối đó lại lấy trộm lệnh bài

của ta, xem ra, chính là nó ép đồ đệ ngoan của ta đưa nó đi tìm Lục Việt, chắc là muốn bàn bạc một thương vụ giao dịch với Tài Sắc các. Theo suy đoán của ta, có tới tám chín phần có liên quan tới cái đầu của người, giết người rồi, sẽ không còn hậu họa nữa, Ngõ cụt sớm muộn sẽ là vật trong túi của nó, không biết chừng còn có mang cả Tiêu gia làm sinh lễ nữa. Tuyệt, tuyệt, tuyệt, không hổ là con gái của ta. Ha ha ha!”.

“...”

Hoa Thái U tức giận lườm Tiêu Mạc Dự một cái: “Đều là do chàng gây ra họa đấy!”.

Tiêu Mạc Dự vừa cười vừa chỉ vào tóc nàng: “Huyết Ngọc trâm vẫn chưa bị lấy đi, vẫn ở chỗ nàng, sợ cái gì chứ?”.

“Thực ra mình chủ cố ý để lại cho thiếp đúng không?”

“Không nghe theo ý của Hạnh nhi dạm hỏi ta, có lẽ là lần đầu tiên cũng là lần duy nhất người làm cha này không đáp ứng yêu cầu của cô con gái ông ta.”

Tiêu Mạc Dự nhìn lại nơi ở chàng gắn bó gần hai năm, tiếp đó cất bước định rời đi: “Do vậy bất kể Hạnh nhi làm âm ỉ thế nào, ông ấy cũng không ngăn cản. Dù gì cũng có Tiểu Cao đi cùng, do vậy sẽ không xảy ra vấn đề gì nghiêm trọng đâu. Cũng vừa hay có thể để nha đầu kia ra đời một lúc, cho biết mùi đời thế nào”.

“Vị minh chủ này tuy hơi cổ quái một chút, nhưng cũng có thể coi là một người cha tốt.”

Hoa Thái U vẫn đứng yên, bỗng nhiên giống như nghĩ ra chuyện gì rất thú vị liền bật cười: “Nguyệt Nguyệt...à phải rồi, chính là con gái chàng, một hôm hỏi thiếp rằng cha là thứ gì vậy? Tuế Tuế...chính là con trai chàng trả lời nó rằng, cha không phải đồ vật”.

Khuôn mặt Tiêu Mạc Dự bỗng tối sầm lại một nửa: “Lời nói con trẻ không chút kiêng dè”.

Hoa Thái U không quan tâm tới sự thay đổi nét mặt chàng, vẫn tiếp tục cười khì khì nói tiếp: “Sau này thiếp nghĩ, thực ra câu trả lời trên cũng đúng. Bởi vì về mặt vật chúng mà nói, chàng là người, chính xác không phải là đồ vật, còn nếu xét từ góc độ ngôn ngữ học chữ người, chàng cũng đúng là chẳng ra cái gì!”.

Nửa phần mặt còn lại của Tiêu Mạc Dự cũng tối sầm nốt: “Nói năng vớ vẩn!”.

“Chàng trước tiên hãy bớt giận! Lúc đó thiếp mãi vẫn không tìm được chàng, trong lòng khó tránh khỏi lo lắng, vừa hay lại nhớ tới những bức tranh được để trong ngăn kéo chiếc hộp bí mật ở sơn trang Tiêu gia tại Ung thành, trong lòng bỗng chốc dâng lên nỗi oán hận...”

Trên khuôn mặt Tiêu Mạc Dự bỗng thoáng xuất hiện biểu cảm kỳ dị, vừa kinh ngạc lại xen lẫn khó chịu, có điều chỉ trong giây lát chàng đã khôi phục được nét mặt bình tĩnh như trước, tò mò hỏi: “Tranh gì kia?”.

Hoa Thái U càng bình tĩnh hơn, nói như đùa: “Thực ra cũng chẳng có gì, lúc đó biểu muội đột ngột xuất hiện, có khả năng lòng chàng hơi rối loạn, liền giấu thiếp vẽ mấy bức tranh về muội ấy rồi lén lút cất đi, kết quả ngẫu nhiên bị thiếp phát giác. Đàn ông luôn có những phút giây mềm lòng, thiếp rất hiểu nên cũng không nghĩ nhiều về chuyện này, chỉ có điều sau này nhất thời buồn phiền, mới tình cờ nhớ đến...”.

Lông mày bên trái của Tiêu Mạc Dự bắt đầu rướn lên không theo điều khiển: “Nàng đảm bảo mình không nhìn lầm đấy chứ? Ý ta là...chắc ta không làm ra những chuyện như vậy đúng không?”.

Hoa Thái U vô cùng thấu hiểu vở vai chàng: “Điều này quả thực không có gì! Chàng thấy đấy, sau này chàng vì có dính líu không rõ ràng

với quận chúa An Dương, nên đã dẫn tới việc biểu muội vì quá yêu sinh hận đã xuống tay hạ trùng độc với chàng khiến chàng suýt chết, thiếp chẳng phải cũng đã tha thứ cho chàng, đồng thời còn ở bên chàng mãi đó sao?”.

Lông mày bên phải của Tiêu Mạc Dự cũng bắt đầu rướn cao, giọng chàng lộ rõ vẻ bức xúc: “Chắc không phải như vậy chứ?”.

“Sao lại không như vậy? Thói phong lưu của chàng đâu dừng lại ở đây? Chàng thậm chí còn có giao tình với các cô nương trong lầu xanh, các quản sự bao gồm cả đại hòa thượng dân tăng kia nữa kìa! Nói ra thì sở thích của chàng quả thực phong phú, không những thế cũng được ưa thích lắm kìa. Khiến người thê tử vốn làm tú bà như thiếp đây vừa tự hào lại vừa vinh hạnh.”

Khóe miệng Tiêu Mạc Dự giật giật mấy cái: “Nàng quả là độ lượng”.

“Thiếp vốn rất thoáng mà, chẳng bao giờ so đo tính toán vấn đề vô vị chàng có yêu mình không.”

Nói tới đây, Hoa Thái U chế giễu nói: “Dù gì chàng đã từng nói rằng, thiếp không có tình yêu đối với chàng, hai chúng ta chẳng ai phải chịu thiệt thòi cả.”

“Lúc đó tuy rất vội vàng, nhưng thiếp vẫn nghe rất rõ, đó là ‘Không coi là’.”

Tiêu Mạc Dự cuối cùng đã không thể nhịn được trước sự điên đảo trắng đen của Hoa Thái U, chàng buột miệng nói: “Lúc đó ta nói với nàng hai câu, câu thứ nhất là ‘Không phải Ngụy Lưu’, còn câu thứ hai là ‘Coi là!’”.

Tiêu Mạc Dự sau khi nói xong, lặng yên.

Hoa Thái U sau khi nghe xong, cũng lặng yên.

Thế giới tĩnh lặng này toát ra vẻ đẹp yên tĩnh.

Ánh nắng bên ngoài căn nhà đẹp vô cùng, trong căn nhà lại ổn định hài hòa khó tả.

Đột nhiên Hoa Thái U dịu dàng hỏi: “Chàng đã nhớ ra mọi chuyện rồi ư?”.

“Hả?”

Tiêu Mạc Dự tỏ vẻ thân nhiên không hay biết.

“Không sao, chúng ta không cần sốt sắng, hãy cứ để mọi thứ thông thả.”

Vẻ dịu dàng như nước của Hoa Thái U trái lại khiến Tiêu Mạc Dự nổi da gà.

Hai người cứ giữ nguyên trạng thái kỳ quặc như vậy về tới nhà, Hoa Thái U chột giống như nghĩ ra chuyện gì liền quay vào bếp, một lát sau, nàng ôm ra một chõng bát bước ra, sau đó mở tay nải, cho chõng bát vào rồi buộc lại.

Tiêu Mạc Dự bồn chồn thắc mắc: “Nàng làm gì vậy?”.

“Trên đường đi chắc chắn phải tìm nhà trọ, chúng ta tuy là thân phận phu thê nên cũng không tiện thuê hai phòng, nhưng thiếp và chàng thực ra chỉ có thể coi là người xa lạ...”

Biểu cảm của Tiêu Mạc Dự cứng ngắc: “Vậy thì có liên quan gì tới số bát kia chứ?”.

Hoa Thái U nghiêm túc giơ một ngón tay lên: “Mỗi phòng chỉ có một chiếc giường”.

Tiếp đó lại giơ một ngón tay lên: “Nhưng chúng ta lại có hai người”.

“Là những người xa lạ chung chăn gối, lẽ nào chàng không cảm thấy cần phải có biện pháp gì đó để ngăn ngừa chuyện gì đó xảy ra sao?”.

“Nàng...ta...bát...giường...”

Ánh mắt Tiêu Mạc Dự phân tán, giọng nói thì lắp bắp.

Hoa Thái U vẫn tận tình giải thích tới nơi tới chốn: “Tới lúc đi ngủ, hãy múc đầy nước vào số bát này, đặt ở giữa ta và chàng là được. Sau khi về tới nhà chàng vẫn cần tiếp tục duy trì biện pháp này, để tránh người đông lắm chuyện ngộ nhớ đồn ra chuyện gì không hay thì sao, bởi rốt cuộc không ai biết chàng mất trí nhớ, nên chúng ta phải giả làm phu thê ân ái bịt tai che mắt thiên hạ mới được”.

Sấm rền trời.

Tiêu Mạc Dự bỗng cảm thấy chân mình rất đau, giống bị đá tảng đập trúng vậy.

Sau một hồi vò đầu gãi tai, cuối cùng lắp bắp nói: “Nhưng...nhưng khi ta ngủ rất không...rất không...”.

Hoa Thái U lại cất giọng dịu dàng thu hút hỏi: “Rất không thế nào?”.

Tiêu Mạc Dự thở dài, đành phải nuốt luôn hai từ “nề nể” xuống, chàng cúi đầu chán nản, lặng lẽ vô hồn.

Chàng lờ mờ nhận thấy đó là hành động tự gây nghiệp chướng không thể sống tự mình đào lỗ để mình nhảy vào hay nói cách khác tự đào huyệt chôn mình.

Thực ra chỉ cần suy nghĩ sơ qua cũng có thể hiểu được dăm ba phần.

Chắc chắn là do câu nói chàng lỡ nói ra lúc trước “Ta đã nói qua từ lâu rồi, thói quen không gõ cửa của Tiểu Cao chính là học từ sư phụ của hần”, đã khiến Hoa Thái U nghi ngờ. Bởi vì đây là lời chàng nói với nàng khi lần đầu Cao Lương Địa mới tới Tiêu Kim lâu phá vỡ phút giây mặn nồng của hai người. Không ngờ đã lâu như vậy, Hoa Thái U vẫn nhớ rõ như vậy...

Vậy là tiếp theo nàng lại thêu dệt ra một câu chuyện để chàng ngoan ngoãn chui đầu vào, cuối cùng khiến chàng không khảo mà khai.

Chàng quá bất ngờ, chưa từng nghĩ rằng hiện giờ nàng lại tỉ mỉ nhạy bén như vậy, điều đáng sợ hơn nữa chính là, nàng còn học được cách thân nhiên giết người vô hình nữa chứ.

Chàng vốn chỉ định trêu nàng cho vui, tiếp đó tìm thời điểm thích hợp tạo niềm kinh ngạc bất ngờ cho nàng, kết quả lại thất bại, trái lại tạo thành cục diện bản thân thành cá trên thớt mặc cho ai kia mặc sức băm chặt. Nếu cứ phải nằm cùng giường với nàng theo cách kia, chi bằng cứ trực tiếp bị sét đánh chết còn hay hơn.

Có điều việc đã tới mức này rồi phải xử lý thế nào đây?

Tiêu Mặc Dự ngẩng đầu nhìn trời xanh một góc bốn mươi lăm độ, tự cảm thấy buồn bã chất chứa trong lòng.

“Chúng ta nhanh chóng lên đường thôi, tới chỗ nghỉ ngơi vừa hay kịp ăn trưa.”

Hoa Thái U cười hiền hậu, Tiêu Mặc Dự khiếp đảm gật đầu.

Tới đầu thôn, hai người chợt nhìn thấy một chiếc xe lăn dưới gốc cổ thụ, một người đàn ông trung niên áo trắng ngồi trên đó.

Người đàn ông đó ôm bầu rượu, hai má đỏ rần, mắt nhắm hờ, cả người dẻo quẹo như không xương ngồi dựa trên ghế, mái tóc dài đen nhanh tung

bay trong gió.

Tiêu Mạc Dự vội tiến lên trước hành lễ: “Cảm phiền minh chủ đích thân tới tiễn, phu phụ Tiêu mỗ hổ thẹn không dám nhận”.

“Sao thay đổi tên nhanh vậy? Ta vẫn cảm thấy tên Ngõ cụt rất hợp với người.”

Người đàn ông lười nhác đưa mắt lờm Tiêu Mạc Dự một cái: “Ta còn sợ người sẽ bị vọp bẻ rút xương định tới thu xác cho người, nếu đã không sao rồi, thì hãy nhanh chóng biến đi!”.

Xem ra, quả nhiên không thể giấu được người đàn ông có tổ chức tai mắt phi pháp này cái gì, có lẽ ngay từ đầu ông ta đã nhìn ra đầu đuôi ngọn ngành.

Hoa Thái U nheo mắt giả bộ ngây ngô: “Là ai có thâm thù đại hận với chàng ấy như vậy chứ?”.

Người đàn ông ngược mắt nhìn về phía nàng, đôi mắt nâu mờ đục chột lóe sáng, tiếp đó ông ta nở nụ cười âm đạm: “Người quả thực rất hay đó, chả trách hấn ta mặc dù chẳng nhớ gì, vẫn khó giải được khúc mắc trong lòng”.

Hoa Thái U dụi dụi đôi mắt bị chói lóa, cố dẫn lòng sắc dục xuống, nghe thấy Tiêu Mạc Dự chỉ có thể cười khan hai tiếng, chẳng thể đối đáp được gì.

Người đàn ông thấy vậy, lắc đầu nói tiếp: “Tới giờ, người vẫn cho là nổi khúc mắc kia là hấn oán trách người sao? Đúng là đủ ngốc nghếch rồi đó!”.

“Lẽ nào không phải vậy?”

Tiêu Mặc Dự từ đầu tới giờ vẫn lặng thinh bỗng thở dài một cái: “Ngốc à, bất kể nàng làm gì, ta đều không thể oán trách nàng. Nỗi khúc mắc trong lòng ta, chẳng qua là không quên được mà thôi, cho dù thuốc có kiểm chế ký ức của ta đối với nàng, nhưng cảm giác đó vẫn được lưu giữ trong tim, mãi mãi không thể hóa giải”.

Những lời nói trên được cất lên tình sâu ý nặng cảm động thiên địa, khiến Hoa Thái U như thể đã ngộ ra xúc động vô cùng.

Đôi tình nhân nhìn nhau say đắm bên bóng râm cây cổ thụ trên con đường nhỏ bên bờ ruộng dưới bầu trời xanh mây trắng mặt trời đẹp rạng ngời chiếu trên cao, sự qua lại lâu nay chỉ chờ đợi một ánh mắt hay một nụ cười đã có thể chuyển thành tình nồng thắm khiến người ta đắm say.

Người đàn ông áo trắng chống cằm nhìn họ, dường như còn rất hân hoan nữa, ông ta lẩm bẫm một mình: “Coi như không uổng phí tối qua ta đã phải mất nhiều sức lực như vậy để ép hết độc còn sót lại cho người”.

Tối qua?

Hoa Thái U chớp chớp mắt, Tiêu Mặc Dự cũng chớp chớp mắt theo.

“Thì ra, lúc chàng ở ruộng Hoa cải đầu, chàng đã phục hồi trí nhớ rồi?”

“...”

“Chàng cố ý vớt lọ thuốc giải thiếp đã phải khó khăn lắm mới chế được cho chàng, khiến thiếp bực mình?”

“...”

“Tiếp đó, chàng lại cố ý nói với thiếp những lời hằn học là vậy, khiến thiếp buồn?”

“...”

“Cuối cùng, chàng còn cố ý ép thiếp xin lỗi đối với nỗi hổ thẹn áy náy của chàng, khiến thiếp đau lòng?”

“...”

“Được lắm, được lắm.”

Hoa Thái U tuy từ đầu tới cuối đều tỏ ra dịu dàng tự vấn, không khí tốt đẹp đã biến mất thay vào đó là cảm giác ngượng lạnh, những lời nói thắm đẫm tình cảm ngọt ngào ban đầu trong giây lát biến thành mưa bom bão đạn.

Tiêu Mạc Dự từ đầu tới cuối lặng yên không nói câu nào buồn bã đưa mắt nhìn kẻ tội đồ, người đàn ông áo trắng giả bộ không nhìn thấy ánh mắt chàng, chán nản đưa tay che miệng ngáp, tiếp đó bắt đầu nhắm mắt giả vờ ngủ.

Mỹ nam say trở thành mỹ nam ngủ, đương nhiên không tiện làm phiền.

Phụ phụ Tiêu thị chỉ còn biết chân thành hành lễ với ông ta rồi lặng lẽ bỏ đi.

Đi được một đoạn, Hoa Thái U đột nhiên dừng bước quay đầu nhìn lại, bóng một người một ghế dưới tán cây kia dường như đứng yên, bỗng chốc mang nét cô độc giữa khung cảnh tràn đầy sức sống xung quanh.

Giọng của Tiêu Mạc Dự dường như trầm hẳn: “Mười năm trở lại đây, ông ấy chưa từng rời khỏi thôn này nửa bước, bởi đây là nơi thê tử ông ấy

qua đời. Ông ấy gần như dọn nhà về đây, nhằm giữa từng ngọn cây cọng cỏ như ban đầu, chính là để hơi thở của thê tử ông ấy mãi mãi lưu giữ nơi đây, khiến ông ấy bất kỳ lúc nào cũng có thể ở bên bà ấy, mãi khi tới già, rồi được chôn cùng huyết với bà ấy”.

“Mối tình sâu đậm là vậy mà lại không thể thành một đôi tình nhân thần tiên quyến luyến trên thế gian, quả thực đáng tiếc.”

“Khi thê tử ông ấy vẫn còn sống, hai người vốn tụ ít được gặp gỡ. Sau này hai người thậm chí còn vì một loạt hiểu lầm đã gây nên hiềm khích, tới lúc chân tướng sự việc rõ ràng, thì đã mỗi người một nơi mãi mãi cách xa, có hối hận cũng đã không kịp nữa rồi.”

Hoa Thái U thở dài: “Chả trách ông ấy lại nói, còn đang sống mới là quan trọng nhất...”.

Tiêu Mặc Dự đặt tay lên vai Hoa Thái U, nhìn vào mắt nàng nói: “Khi cuộc đời sắp kết thúc, con người ta sẽ trở nên bao dung, bởi vì lúc đó mọi nhân tố bên ngoài đều không còn quan trọng nữa, do vậy sẽ biết trân trọng. Do vậy trong trường hợp thông thường, chúng ta hoàn toàn không biết cái chết sẽ tới lúc nào, luôn cảm thấy còn có rất nhiều ngày tháng để phung phí, luôn cảm thấy bất kể lỗi lầm thế nào cũng có đủ thời gian để giải thích, nhưng luôn luôn sẽ để lại nỗi tiếc nuối suốt đời. Về điều này, cả ta và nàng đều rất rõ, bởi vì chúng ta đều đã trải qua cả hai tình huống trên”.

“Cũng được, vậy chàng hãy nói cho thiếp, tại sao rõ ràng đã giải được độc, lại vẫn cố ý giả vờ?”

“Nàng thực sự không biết nguyên nhân sao?”

Hoa Thái U chép miệng: “Là chàng muốn kiểm nghiệm lòng quyết tâm của thiếp, nhân tiện để thiếp hiểu những vấn đề giữa vợ chồng nên giải quyết thế nào?”.

Tiêu Mạc Dự gật đầu đáp: “Có cách nào còn hiệu quả hơn tự mình cảm nhận chứ? Ta thực sự không muốn tương lai sau này lại sẽ chia cách với nàng chỉ vì những hiểu lầm này nọ, dư vị này, một lần là quá đủ rồi”.

“Minh chủ làm thế nào biết được cách giải độc vậy?”

“Thực ra hai năm nay ông ấy luôn thử, khoảng thời gian trước cuối cùng cũng tìm được cách, chỉ có điều chưa thử nghiệm thực tiễn mà thôi.”

“Tại sao?”

“Bởi ông ấy không biết liệu có thể khôi phục trí nhớ cho ta không, lo lắng sẽ không đáng.”

“Thiếp không đáng để được một lần nữa có được tình cảm của chàng sao?”

Tiêu Mạc Dự không phủ nhận: “Có thể nói như vậy”.

Hoa Thái U bất lực hừ một tiếng: “Thế tại sao tối qua lại đột nhiên giải độc cho chàng vậy?”.

“Bởi vì nàng đã khiến ông ấy nhìn thấy đáng làm.”

Tiêu Mạc Dự cười nói tiếp: “Cũng bởi ta quá kiên trì”.

“Chính chàng chủ động tới nhờ ông ấy giúp?”

“Ta biết ông ấy chắc chắn có cách, sở dĩ trước đây không nhắc tới, là vì ta cảm thấy cuộc sống như hiện tại chẳng có gì tốt đẹp, cho nên cũng chẳng có nhu cầu xin giúp.”

Hoa Thái U cố gắng không cho khóe miệng nhếch lên trên, nghiêm mặt hỏi: “Vậy hiện giờ tại sao chàng lại thay đổi ý định?”.

Trên khắp khuôn mặt Tiêu Mạc Dự đã lộ rõ vẻ vui sướng, nhưng chàng vẫn học theo nàng giữ vẻ nghiêm nghị đáp: “Không nhớ ra nàng, làm sao có thể ngủ với nàng cả đời chứ?”.

“Cho nên, rốt cuộc chàng có muốn ngủ với thiếp cả đời không?”

“Muốn chứ.”

Hoa Thái U hớn hờ ra mặt, Tiêu Mạc Dự thành công bộc lộ nỗi lòng nhận thấy chuyện hay sắp có cơ thực hiện liền đưa mắt hỏi: “Đồng bát này, xem ra không có đất dụng võ rồi nhỉ?”.

“Có chứ, tại sao không có? Kế hoạch như cũ.”

Tiêu Mạc Dự hú dài: “...Tại sao?”.

Hoa Thái U thì thầm bên tai chàng: “Đến tháng rồi”.

“...”

Tiêu Mạc Dự cả chặng đường phụng phịu về tới nhà, có điều vừa về tới nơi nhìn thấy một bé gái đang ngồi rất ngoan trên chiếc ghế nhỏ ở trước nhà có cảm giác mọi mệt mỏi tiêu tan, chàng cúi người đi về phía cô bé, nở nụ cười nhân từ hỏi: “Nguyệt Nguyệt, còn nhớ ta không?”.

Nguyệt Nguyệt chớp chớp đôi mắt to nhanh nhẹn nhìn thúc thúc kỳ quặc trước mặt, tiếp đó vô cùng lễ phép lắc đầu: “Sao thúc thúc biết tên cháu vậy?”.

Trái tim Tiêu Mạc Dự như vỡ òa trước giọng nói nũng nịu của con gái: “Bởi vì ta là cha của con”.

Nguyệt Nguyệt nghĩ một lát, nghiêng đầu cười: “Con biết rồi, cha chính là người không phải đồ vật kia”.

Tiêu Mạc Dự tối sầm mặt, quay lại nhìn Hoa Thái U trách móc, chợt phát hiện nàng đang hoảng hốt nhìn cô con gái ngoan ngoãn nhất thế gian, run rẩy hỏi: “Con lại gây ra họa gì vậy? Ca ca của con đâu? Vẫn...còn sống đấy chứ...”.

“Mẹ!”

Tiểu nha đầu nhìn thấy nàng, ngay lập tức lao vào ôm lấy chân nàng, làm nũng: “Nguyệt Nguyệt nhớ mẹ quá!”.

“Đừng nịnh mẹ nữa, nói mau, con lại gây ra chuyện gì rồi?”

Tiêu Mạc Dự nhìn thấy con gái thân thiết với Hoa Thái U như vậy ghen tới mức đỏ mắt, có điều nàng lại tỏ ra không nhìn thấy, còn nói với con bằng giọng tức tối. Chàng đứng bật dậy đang định ra oai làm cha, chợt nghe thấy một giọng nói quen thuộc cất lên: “A Thái, cuối cùng muội cũng về rồi”

DU THÁI HOA

Lập Thệ Thành Yêu

www.dtv-ebook.com

Chương 20

“Bá bá!”

Vừa nhìn thấy Nguyệt Lưu đang bế Tuế Tuế từ trong nhà đi ra, Nguyệt Nguyệt liền thay đổi đối tượng nhìn ngắm, cô bé cất giọng lạnh lốt, buông tay đối với mẹ, tiếp đó dang tay chạy về phía Nguyệt Lưu.

Nguyệt Lưu vội vàng ngồi xuống, giơ tay đón lấy cô bé, cả đôi song sinh ở trong lòng, có điều Tuế Tuế xem ra rất sợ hãi nép trong lòng Nguyệt Lưu. Mùi thơm đặc trưng trên người bọn trẻ xộc vào mũi Nguyệt Lưu, khiến vẻ nghiêm nghị ban đầu của chàng như tan chảy, lúc này khuôn mặt rạng rỡ hiện hậu vô cùng.

Vừa nhìn thấy hai người đứng bên cửa, Nguyệt Lưu khẽ sững người, liền sau đó cất lời chào: "Tiêu huynh, đã lâu không gặp vẫn khỏe chứ".

Ngưng lại một lát, tiếp đó khẽ nói: "Tiêu phu nhân, đã lâu không gặp".

Tuế Tuế và Nguyệt Nguyệt do thường xuyên vào cung chơi với Ưc Nhi nên rất thân với Nguyệt Lưu, nhưng Hoa Thái U từ sau lần tạm biệt ở kinh thành hôm đó, đã không gặp lại Nguyệt Lưu. Nguyệt Lưu vẫn tuân thủ phong độ như xưa, chỉ có điều sự thân thuộc khi xưa dường như đã hết, nếu không phải câu gọi “A Thái” buột miệng kia, thì gần như không tìm được vẻ thân thuộc như xưa. Do vậy, chính xác là đã rất lâu rồi...

Hoa Thái U khẽ cười đáp lễ: “Đúng vậy, đã lâu không gặp.”

Tiêu Mặc Dự nhìn thấy Ngụy Lưu bế con trai mình đã thấy khó chịu trong lòng nhưng cũng chẳng làm được gì, giờ nhìn thấy con gái của mình cũng chạy bỏ về phía người này, khiến mắt chàng như bốc lửa, tới lúc nhìn thấy cả đôi song sinh của mình thân thiết với Ngụy Lưu tới vậy chỉ mong sao có thể biến thành một con rồng lửa, thiêu đốt người này thành tro, tiếp đó hít hơi một cái khiến tro cốt tan biến luôn.

Tuy nhiên tâm trạng trên chỉ có thể diễn ra trong đầu, ngoài mặt vẫn tỏ ra vô cùng chu tất, chàng cười to tiến lên phía trước một bước: "Trong khoảng thời gian Tiêu mỗ không có ở nhà, thê tử được Ngụy đại nhân mặc dù trăm công nghìn việc vẫn bớt chút thời gian chăm sóc, Tiêu mỗ cảm tạ vô cùng".

Những sự việc xảy ra trong hai năm qua, Hoa Thái U gần như đã kể sơ qua một lượt cho chàng nghe, kể cả sự ủng hộ đắc lực của Ngụy Lưu nàng cũng không né tránh, do vậy trong lời nói của Tiêu Mặc Dự quả thực vừa mang vẻ thực lòng vừa mang ý tạ ơn.

Ngụy Lưu đặt hai đứa trẻ xuống, đáp lễ: "Đã là cố giao, đương nhiên phải vậy".

Chính vì hai từ cố giao này, những chuyện xưa không nhắc lại nữa, ân thù coi như đã ngủ yên.

Còn Hoa Thái U đang ở cạnh bên nhìn thấy Tuế Tuế tay chân đều không sao, liền thắc thỏm kéo cậu bé lại gần hỏi: "Con nói đi, mọi muội con rốt cuộc đã làm việc xấu gì vậy?".

Tuế Tuế lắc đầu, tiếp đó thở dài giống như người lớn: "Mẹ đừng hỏi nữa, tóm lại đều là do con không tốt".

Nguyệt Nguyệt vội vàng rụt đầu lại nói: "Đúng vậy đúng vậy, đều là do ca ca không tốt, đề là do ca ca giành Ưc ca ca với con."

Hoa Thái U thất kinh ra mặt: “Úc nhi... hoàng thượng cũng về sao?”

“Ta tới Giang Nam xử lý công vụ, sau khi hoàng thượng biết thì liền kiên trì đòi đi theo, nói là để thị sát nỗi khổ của người dân, nhưng thực ra là để chơi với Tuế Tuế và Nguyệt Nguyệt.”

Vừa nhắc tới chuyện của bọn trẻ, cho dù đối tượng là đương hoàng thượng, Ngụy Lưu cũng không giấu được vẻ nhân từ: “Ta cũng chẳng có cách nào, chỉ biết tuân theo thánh ý sắp xếp hoàng thượng mặc thường phục đi tuần. Hôm trước mới tới, hôm nay khởi hành về, may mà Nguyệt Nguyệt gây chuyện, mới có thể gặp lại muội và Tiêu huynh, coi như chuyến đi này không uổng”.

Hoa Thái U cảm thấy đầu óc tê dại: "Nguyệt Nguyệt đã... làm gì hoàng thượng?".

Ngụy Lưu cười, nói: “Thái y đã chữa trị rồi, nghỉ một lát sẽ khỏe thôi.”

Nguyệt Nguyệt nghe thấy vậy, liền hoạt bát trở lại: "Con đã nói Úc ca ca giỏi nhất mà, chim cò bị tóm một cái thì có sao đâu?".

Tiêu Mạc Dự bồn chồn: "Chim cò?".

Hoa Thái U rùng rờ: "Chim cò?".

Tuế Tuế nhú mày, biểu cảm có phần nặng nề: "Hài nhi không nên tranh với muội muội, muội muội không tranh được với hài nhi, liền tóm lấy chim của nghĩa huynh”.

Tiêu Mạc Dự vẫn ngây ngô như trước, Hoa Thái U đã hoàn toàn ngộ ra rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Trò chơi Tuế Tuế, Nguyệt Nguyệt thích nhất chính là ôm chân, xem ai có thể khiến Úc Nhi ngã về phía mình. Nói ra cũng thật kỳ lạ, Tuế Tuế việc gì cũng đều nhường Nguyệt Nguyệt, duy chỉ trong trò chơi này lại kiên quyết không nhường bộ. Chắc hẳn lần này trong lúc sắp thua Nguyệt Nguyệt nhất thời tức giận, liền định tóm lấy vật gì đó để mượn lực, cuối cùng giơ tay, tóm chặt lấy long căn của thiên tử...

Hoa Thái U còn đang tối tăm mặt mũi, chợt nghe thấy một tiếng “Úc ca ca”, một tiếng ‘Nghĩa huynh’, tiếp đó cả hai đứa trẻ chạy bổ về phía một vị công tử ăn mặc như con nhà quyền quý, vị công tử kia môi đỏ răng trắng trông rất uy nghi.

“Úc ca ca, chim của huynh không sao chứ?”

“Nghĩa huynh, đệ thay mặt muội muội chuộc tội, huynh không giận muội muội đấy chứ.”

Tiểu hoàng đế chớp chớp mắt, nghiêng đầu cười: "Vừa rồi hai người vẫn chưa định rõ thắng thua, chơi lại chơi lại đi!".

Nguyệt Nguyệt xoa xoa tay: "Lần này muội nhất định sẽ không thua đâu!".

Tuế Tuế cung cúc: "Đệ... sau này phải để muội thắng thôi".

Hoa Thái U vỗ vào đầu hai đứa măng: "Sau này không được phép chơi trò này nữa, làm hỏng long căn ai phụ trách hả?".

Nguyệt Nguyệt không hiểu thắc mắc: "Long căn là gì vậy?".

Tuế Tuế nghĩ một lát đáp: "Chính là chim cò đó".

Nguyệt Nguyệt liền tóm lấy tay Úc Nhi, tiếp đó tròn vành rõ chữ nói: "Long căn của Úc ca ca, muội phụ trách!".

Tuế Tuế không chút do dự tóm lấy bàn tay còn lại: "Nghĩa huynh yên tâm, đệ cùng với mọi người sẽ cùng phụ trách long căn của huynh!".

Ức Nhi nhìn bên trái rồi lại nhìn sang bên phải, tiếp đó gật đầu trang trọng.

Hoa Thái U nhất thời bị tổ hợp kỳ dị tương thân tương ái trước mặt khiến cho cảm động tới mức không nói được câu nào.

Biểu cảm của Ngụy Lưu xem ra bình tĩnh nhất, chỉ có điều khóe miệng khẽ giật giật.

Tiêu Mặc Dự chợt nhớ tới câu đùa về hoàng hậu đặc biệt là hoàng hậu nam của Hoa Thái U trước đây, chỉ cảm thấy đầu óc choáng váng, mặt xanh nanh vàng.

Ba đứa trẻ lại dặt tay nhau cùng chơi tiếp trò ôm chân, ba người lớn nhất thời chỉ biết đưa mắt nhìn nhau im lặng hồi lâu.

Hoa Thái U chợt nhớ phải mời khách vào sảnh uống trà, có điều bị Ngụy Lưu lấy lý do phải đi ngay từ chối.

Tiêu Mặc Dự đưa mắt nhìn xung quanh, nhận thấy tuy đã xa nhà bốn năm, nhưng dường như từng ngọn cây cọng cỏ ở nơi này vẫn như xưa, chỉ có điều lúc rời nhà một thân một mình, giờ quay lại đã có thể từ có con trai còn có cả con gái nữa. Một gia đình bốn người cuối cùng đã đoàn tụ, bất giác cảm khái muôn phần.

Ngụy Lưu nhìn chàng, đột nhiên cười hỏi: "Tiêu huynh nếu có việc phải làm xin cứ tự nhiên, mọi người đều đã quen thân rồi, không cần thiết đứng hết ở đây đâu".

Ý sâu xa của câu nói trên thật rõ ràng, đó là muốn chàng để lại không gian cho hai người còn lại ở bên nhau. Bất luận có qua lại với nhau không,

nhưng yêu cầu như vậy về tình về lý đều không phù hợp.

Không ngờ Tiêu Mạc Dự vốn từ trước tới giờ hay ghen lần này lại nhanh chóng bao tay cáo từ, quay người đi luôn.

Hoa Thái U tuy biết chàng làm vậy là do tin tưởng hoàn toàn vào bản thân, nhưng cũng không tránh khỏi sững sờ, nàng định gọi chàng lại theo bản năng nhưng lại sợ mất mặt Ngụy Lưu, nên không tránh khỏi do dự.

Ngụy Lưu nhìn thấy tất thảy mọi việc, chỉ cười nói: "Ba tháng sau ta thành hôn, phu nhân nếu rảnh xin tới uống ly rượu mừng chứ?".

Bước chân Tiêu Mạc Dự dừng lại, chỉ thấy Ngụy Lưu nói tiếp: "Chỉ là không biết có vinh hạnh có thể mời được Nho thượng Giang Nam cùng tới không?"

Ngụy đại nhân cứ yên tâm, chàng nhất định sẽ tới.

Tiêu Mạc Dự quay người lại, đứng đối mặt với Ngụy Lưu, cả hai cùng cười phá lên.

Thấy tình cảnh hai người như vậy, Hoa Thái U cười rạng rỡ hỏi: "Là cô nương nhà nào có may mắn như vậy?".

"Thiên kim tướng phủ, mười tám xuân xanh, tài mạo song toàn đức dung cần kiệm."

"Nghe vậy, dường như huynh là người may mắn mới đúng."

Tiêu Mạc Dự bước tới, nắm lấy tay Hoa Thái U: "Lời nói không thỏa đáng rồi, phải nói là đôi bên cùng may mắn".

Ngụy Lưu nhìn họ, gật đầu cười: "Hy vọng được như lời của Tiêu huynh".

Phu phụ Tiêu thị đưa mắt nhìn nhau, liền sau đó cùng đồng thanh. "Chắc chắn như vậy. Chúc mừng!".

Lúc này, ba đứa trẻ vây một người đất đã quay lại.

Ức Nhi hỏi trước tiên: "Trọng phụ có việc vui gì, sao trẫm chưa biết nhỉ?".

Ngụy Lưu cung kính trả lời: "Chẳng qua là việc riêng của thần mà thôi".

Tiêu Mạc Dự cười xua tay: "Việc hôn nhân đại sự của Định quốc công, sao có thể coi là chuyện nhỏ?".

Nguyệt Nguyệt ngửa mặt hỏi mẹ: "Mẹ ơi, sao lại gọi là hôn nhân đại sự?".

"Đó chính là bá bá muốn tìm bá mẫu cho con và ca ca của con."

"Bá mẫu là gì vậy?"

Tiêu Mạc Dự nắm lấy tay con đáp: "Chính là người luôn ở bên bá bá, cũng giống như ta luôn ở bên mẹ con vậy".

Nguyệt Nguyệt chu mỏ, thất vọng ra mặt: "Bá bá là của con, mẹ cũng là của con. Con không muốn người khác ở bên bá bá, cũng không muốn thúc thúc ở bên mẹ con".

Tuế Tuế và Ưc Nhi tỏ ý tán đồng.

Tiêu Mạc Dự ôm lấy cục cưng đang bị tổn thương, an ủi: "Thêm người yêu các con chẳng phải tốt hơn sao?".

Nguyệt Nguyệt bĩu môi biểu thị bất cần: "Không cần! Chỉ cần có bá bá và mẹ yêu là được rồi!".

Tuế Tuế và Ưc Nhi một lần nữa gật đầu tán đồng.

Tiêu Mạc Dự liền dỗ dành: "Nhưng bá bá và mẹ cũng cần có người khác yêu thương chứ!".

Nguyệt Nguyệt chống nạnh nói: "Con sẽ yêu thương bá bá và mẹ!

Ưc Nhi chêm vào: "Trẫm cũng vậy." Tuế Tuế phụ họa: "Còn có con nữa".

Tiêu Mạc Dự tiếp tục giải thích: "Nhưng các con rồi sẽ trưởng thành, sau khi trưởng thành sẽ không thể ở mãi bên cạnh bá bá và mẹ được, vậy phải làm sao?".

Nguyệt Nguyệt nhú mày ra vẻ đăm chiêu suy nghĩ, lát sau hai mắt sáng lên: "Để mẹ làm bá mẫu!".

Tuế Tuế và Ưc Nhi ngưỡng mộ nhìn Nguyệt Nguyệt.

"Vẫn là muội muội thông minh".

"Đề nghị của Nguyệt Nguyệt, trẫm thấy được đấy."

Ngụy Lưu nhìn trời.

Hoa Thái U dờ khóc dờ cười.

Tiêu Mạc Dự chỉ chực khóc.

Sau khi tiễn Ngụy Lưu và Ưc Nhi, Tiêu Mạc Dự mấy lần định lấy lòng Tuế Tuế và Nguyệt Nguyệt, nhưng đều bị cả hai đứa con đều coi chàng là nguyên nhân hại cho mẹ chúng không thể trở thành bá mẫu từ chối ra mặt, trái tim chàng tan nát.

Hoa Thái U vội vàng an ủi: “Bọn trẻ không nhận ra chàng, nói chung cần một quá trình làm quen, cứ từ từ sẽ ổn thôi!”

Tiêu Mạc Dự thở vắn than dài: “Nhưng ta là cha đẻ của chúng mà! Sức mạnh tình thân máu mủ chẳng phải rất mãnh liệt sao, tại sao lại không có tác dụng gì ở chỗ ta thế này?”

Hoa Thái U liếc nhìn chàng: "Lời nói chàng có ẩn ý, là gì vậy?".

"Đâu có chứ, nàng hiểu lầm rồi!"

"Có điều, nghe nói lần đầu tiên họ nhìn thấy Thường Ly đã vô cùng thân mật, theo lý luận của chàng, lẽ nào..."

"Vớ vẩn! Tình thân máu mủ chẳng có sức mạnh gì cả, toàn là lòe người ta mà thôi!"

"Đã như vậy rồi, phải làm thế nào mới có thể khiến Tuế Tuế Nguyệt Nguyệt chấp nhận người cha như chàng đây?"

Thần sắc Tiêu Mạc Dự trang nghiêm: "Phải dựa vào ma lực nhân cách xuất chúng của ta, tiếp đó dần dần chinh phục chúng thôi".

Hoa Thái U hài lòng vỗ vào mặt chàng: "Ngoan".

“...”

Tắm rửa xong xuôi, Tiêu Mạc Dự ngồi dựa vào giường nhìn Hoa Thái U đang làm khô tóc, chàng bỗng cất tiếng: "Ta không muốn làm bố vợ của hoàng đế đâu!".

"Tại sao đang yên đang lành thế này lại mọc ra suy nghĩ đó chứ?"

"Nói tóm lại, con của ta quyết không thể gả cho thằng tiểu tử thối đó. Bất kể là Tuế Tuế hay là Nguyệt Nguyệt hay là đứa thứ ba tư năm sáu bảy

tám chín!"

"Chín?"

"Cửu cửu quy nhất mới trọn vẹn đây!"

"Trọn vẹn cái đầu chàng ấy! Đi tìm người khác để cho, thiếp không rảnh!"

Tiêu Mạc Dự đứng dậy đi tới phía sau lưng Hoa Thái U, cầm lấy khăn khê lau tóc cho nàng, tiếp đó cầm lược tỉ mỉ chải đầu cho nàng, liền đó bế nàng lên đùi mình, cuối cùng ghé sát vào cổ nàng thì thầm: "Thật á, không rảnh à?"

"Không..."

Hơi thở nóng hổi của Tiêu Mạc Dự phả vào tai Hoa Thái U, khiến nàng cảm thấy rạo rức.

"Chẳng có thời gian để đẻ con, có điều..."

Hoa Thái U luồn tay vào cổ áo chàng, vuốt lưng chàng, rồi khê cào vào lưng chàng: "Nhưng lại có thời gian làm những chuyện khác đây".

Tiêu Mạc Dự cười nói: "Vậy thì hãy luyện trước chờ tới lúc rảnh sẽ làm".

Trăng vừa mới lên ngoài cửa sổ, trong phòng ánh đèn lắt lay.

Hoa Thái U ôm lấy Tiêu Mạc Dự, thở dài một tiếng: "Thực ra theo sự ích kỷ của thiếp, thiếp vẫn nguyện được làm mẹ nuôi mãi mãi của Ưc Nhi. Ngoài nguyên nhân là vì không muốn con của mình bị lôi vào những chuyện thị phi ở hậu cung ra, còn là vì...".

Nàng lo lắng ngôi vị hoàng đế của Ưc Nhi không vững."

“Ừ. Thường Ly cưới con thừa tướng, trong triều không còn thế lực nào có thể đối kháng được với huynh ấy. Tới lúc Úc Nhi có thể tham chính cũng mất chục năm nữa, e là tới lúc đó...”

Tiêu Mạc Dự bế nàng ngồi xuống giường, ấn vào đầu mũi y nói: “Có Loan Lai ở bên, chí ít Úc Nhi không gặp nguy hiểm tính mạng đâu”.

Hoa Thái U không hiểu: "Loan Lai? Nếu thực sự xảy ra cung biến, lẽ nào chỉ dựa vào võ công của hắn là có thể cứu Đế ư?"

Tiêu Mạc Dự lắc đầu, lật tay nàng ra, tiếp đó viết lên lòng bàn tay nàng hai chữ - Loan Lai.

“Không phải là Loan trong "làm xằng" mà là Loan trong từ ‘Kim Loan’? Đến từ điện Kim Loan?"

"Nếu ta đoán không lầm, rất có khả năng đấy. Tuy còn là người ngoài thế tục lễ giáo, không tranh giành phạm trần bổng lộc nhưng cũng chưa chắc gương mắt nhìn huyết mạch đoạn tuyệt trong gia tộc mình."

Hoa Thái U thất kinh: "Chả trách, dâm tăng vừa nhìn thấy Úc Nhi đã biến thành Thánh tăng."

"Cho nên có được sự dạy dỗ tận tâm cùng sự bảo vệ tận lực của vị thánh này, xem ra không cần phải lo lắng tới sự an toàn của Úc Nhi."

Tiêu Mạc Dự dừng lại một lát, rồi nói tiếp: "Theo ta, trước mắt Ngụy Lưu cũng thật lòng phò tá Úc Nhi, huống hồ hiện giờ triều cục chính xác cần một quyền thần có thế lực mạnh mẽ giống như huynh ấy mới có thể ổn định được. Có điều sau này liệu có xảy ra biến cố nào không trước mắt rất khó dự liệu".

"Điều này chỉ có thể xem xem tạo hóa cũng như bản lĩnh của Úc Nhi mà thôi..."

Hoa Thái U trầm ngâm một lát, sau đó nhe răng cười rồi dùng tay móc vào cằm Tiêu Mạc Dự hỏi: "Rốt cuộc chàng còn có bao nhiêu chuyện giấu thiếp vậy?".

"Gì kia?"

"Mấy ngày nay trên đường rảnh rỗi không có việc gì, ta lại nghĩ ra hai thể mới, dự định tối nay kiểm nghiệm luôn."

"Thì ra chàng bề ngoài là quân tử, nhưng trong suy nghĩ lại là yêu phu!"

"Nàng quá khen rồi."

"Chàng đúng là lưu manh văn nghệ sĩ!"

"Nếu không như vậy làm sao xứng với tú bà cái thể là nàng chứ?"

"Nói vậy, nếu thiếp không đưa ra những trò mới lạ một chút, há chẳng phải làm hổ danh biệt hiệu uy phong như vậy sao?"

Tiêu Mạc Dự nghe thấy vậy mắt hấp háy, háo hức chờ đợi.

Hoa Thái U liền đẩy chàng ra, lật người xuống giường, chạy bàn ở gian ngoài lộ mọ một hồi, lúc quay lại trên tay cầm theo một chiếc bút lông đã chấm đẫm mực.

DU THÁI HOA

Lập Thệ Thành Yêu
www.dtv-ebook.com

Chương 21

Tiêu Mạc Dự vừa nhìn thấy, dường như cũng cảm thấy rất lạ, chàng vờ nhắm mắt trêu chọc, vừa hỏi: "Nương tử muốn làm gì vậy?"

Hoa Thái U cười khì một tiếng rồi nhảy lên giường, loáng một cái đã lột sạch quần áo của Tiêu Mạc Dự, sau đó không biết từ đâu rút ra một sợi dây, cuối cùng buộc chặt hai tay Tiêu Mạc Dự vào đầu giường.

Tiêu Mạc Dự mặc cho Hoa Thái U làm: "Nương tử, xem ra hai năm nay nàng cũng không nhàn rồi nhỉ!".

Dưới ánh nến, cơ thể Tiêu Mạc Dự tuy có hơi gầy nhưng rất săn chắc, nước da trắng, các đường nét đều ra đó, vô tình lại khiến vết sẹo nơi ngực nổi bật đập vào mắt người đối diện.

Hoa Thái U giơ tay sờ lên vết sẹo, tiếp đó nhắm mắt lại nói: "Nghe Hạnh Nhi nói, lúc đó để vết thương này lành hình như đã mất rất nhiều thời gian thì phải...".

Tiêu Mạc Dự nhìn nàng, nhẹ nhàng đáp: "Đâu có quan trọng, điều quan trọng là bây giờ đã khỏi hoàn toàn rồi".

Hoa Thái U khịt khịt mũi, sau đó mở to mắt nói: "Đã thế thì, thiếp không khách sáo nữa".

Hoa Thái U dặng chân ngồi trên bụng dưới Tiêu Mạc Dự, một tay cầm bút vẽ xung quanh vết sẹo, tay còn lại mơn trớn vuốt ve bộ phận nhạy cảm trước ngực. Mái tóc dài ngang lưng của nàng xõa xuống, một phần chạm

vào vùng sáu múi trên bụng chàng, phần còn lại quét qua quét lại trên múi thứ bảy của chàng. Vẽ một hồi, dường lại cảm thấy hơi nóng, Hoa Thái U liền cởi cổ áo của mình, chỉ với một động tác nhẹ nhàng, lớp quần áo lụa đã bắt đầu tuột xuống, lộ ra phần vai trắng nõn nà, cùng đường cong lúc ẩn lúc hiện.

Trong giây lát, Tiêu Mạc Dự cảm thấy cả người từ trên dưới căng cứng, từng tắc gân cốt dường như bị đốt cháy từ bên trong, chàng vừa định giãy dụa, chợt nghe thấy Hoa Thái U thung thảng buông một câu: "Hôm nay nếu bức họa này chưa vẽ xong, chúng ta sẽ chờ tới lần tới tháng lần sau của thiếp qua đi sẽ thưởng thức hai thế mới của chàng nhé".

"Nàng... nàng làm vậy là cố ý báo thù..."

"Đừng vô tình như vậy! Thiếp vì chàng mới học vẽ tranh, tấm chân tình này phải nói là cảm động trời đất đó."

"Ta thà để nàng học ba mươi sáu thức của Xuân cung đồ còn hơn."

"Được, bắt đầu từ ngày mai thiếp mỗi ngày sẽ vẽ một thức lên người chàng."

"Làm người phải nhân hậu..."

"So với chín chín tám mươi một bông hoa mai của chàng, thiếp đã quá nhân hậu rồi đó."

Tiêu Mạc Dự lúc này đã không thể nói được gì nữa, chỉ biết dùng toàn bộ ý chí của mình để khống chế cảm giác rạo rức dâng trào trong người, chàng ngửa cổ, tạo thành một đường cong mê hồn, âm thanh hỗn hển càng lúc càng nặng, trán và đầu mũi đã bắt đầu rịn mồ hôi.

Hoa Thái U thấy vậy, bỗng cảm thấy khát, liền cúi người dùng lưỡi liếm, tiếp đó chặc lưỡi nói: "Mặn thật!", tiếp đó lại liếm một vòng quanh

đôi môi chàng tấm tắc: "Ngọt thật!".

Cặp mắt vốn đã tối sầm của Tiêu Mạc Dự lúc này càng trở nên sẫm hơn, mạnh mẽ rướn cổ cắn vào môi dưới Hoa Thái U, nhân lúc nàng còn đang đau đớn, giơ chân kẹp chặt lấy eo nàng, khiến cơ thể Hoa Thái U áp sát vào người chàng, tiếp đó hàm hồ nói: "Thỉnh thoảng thử thể nữ trên nam dưới, cũng hay".

Trong lúc không đề phòng, chiếc bút lông trong tay Hoa Thái U rơi xuống đất, có điều lúc này đã hoàn toàn không được chú ý nữa.

Trong mắt nàng lúc này chỉ còn thấy đôi mắt như đã được nhuộm lên màu mây khói của Tiêu Mạc Dự, hai người cùng nằm xuống gối, mái tóc đen của cả hai bện vào nhau.

Phu thê kết tóc.

Cùng lúc này, hai bóng người một đỏ một bạc lao vào, chỉ nghe thấy tiếng binh khí va vào nhau loảng xoảng.

Hai bóng người kia tách ra, đứng yên một chỗ, rồi nhất tề nhìn về phía họ.

Hoa Thái U trái lại không hề hốt hoảng phản ứng rất nhanh, nàng nhanh chóng khép lại áo váy lúc này đang hở hững buông ngang vai, tiếp đó chỉnh lại mái tóc rối, cuối cùng rất bình tĩnh chào hỏi: "So với thói quen không gõ cửa tự vào của sư phụ và đệ tử Cao Lương Địa, xem ra cách đăng đường nhập thất của Lục các chủ lại còn độc đáo hơn."

Lục Việt cười hì hì bao tay nói: "Có lúc vì giết người, khó tránh khỏi không thể chu toàn lễ nghĩa, vẫn mong sao Tiêu chương môn thông cảm...".

Hắn ngừng lại một lát, tiếp đó đưa mắt nhìn sang Tiêu Mạc Dự lúc này vẫn đang ở thế tạo hình vô cùng nhạy cảm, mắt hắn trong giây lát sáng

quắc lên, liền sau đó nở nụ cười như mè� thấy mè�: “Ngưỡng mộ từ lâu đại danh nho thương Giang Nam, không ngờ lần đầu tiên gặp gỡ lại thẳng thắn thế này, quả thực khiến Lục Việt ta được sung ái quá!”

Tiêu Mạc Dự trần như nhộng không có gì che chắn sau giây phút hoảng loạn xấu hổ đã bình bĩnh trở lại, chàng thản nhiên như không gặt đầu đáp: Đại danh của Lục các chủ cũng như sấm rền bên tai, tại hạ lúc này không tiện đứng dậy đáp lễ, vẫn mong Lục các chủ bỏ quá cho”.

“Không ngại, không ngại”.

Lục Việt xua tay lia lịa, rảo bước đi tới: “Bức tranh trên ngực Tiêu huynh có thể cho tại hạ bình phẩm một chút không?”

Cao Lương Địa lạnh lùng vung kiếm chặn hẳn lại: “Một con rùa, có gì hay đâu?”

“Rùa?”

Tiêu Mạc Dự biến sắc.

Hoa Thái U vội vàng giải thích: “Nhìn không ra thì chớ nói lung tung!”

Lục Việt vẫn đứng nguyên tại chỗ, nghiêng đầu nhìn xoáy vào bức họa trên người Tiêu Mạc Dự: “Tiểu Cao mắt mũi người thế nào vậy? Rõ ràng là một con ba ba.”

Ba ba?

Tiêu Mạc Dự hoàn toàn nản chí.

Cao Lương Địa trái lại nổi giận, vung kiếm về phía Lục Việt: “Bớt nói những lời vô ích!”

“Có Huyết Ngọc minh ta ở đây, người đừng mong động tới một sợi lông của Tiêu chưởng môn!”

“Huyết Ngọc minh các người đúng là bị bệnh rồi, một người muốn giết một người muốn cứu, đến cả tư tưởng của thủ hạ cũng không thống nhất được, thật không biết minh chủ các người tại vị thế nào nữa.”

Cao Lương Địa nhảy phắt lên: "Kẻ nào nói xấu sư phụ ta ắt phải chết!”

Lục Việt chỉ khẽ lắc người một cái đã lách qua cửa sổ, chỉ buông lại một câu: “Tiêu huynh, hôm khác lại tới ngắm tranh, nếu không chê cười, có thể cho tại hạ tận tay cầm bút vẽ không?”

Cao Lương Đại đuổi theo phía sau cũng buông lại một câu: “Không phải rùa, không phải ba ba, mà là đồ khốn!”

“Đồ rụt cổ.”

Tiêu Mặc Dự lòng nguội lạnh.

Hoa Thái U bồn chồn: “Ba ba và rùa rụt cổ lẽ nào chẳng phải là một loại động vật hay sao?”

Tiêu Mặc Dự thoi thóp hơi tàn.

Cửa sổ bị phá hỏng, gió lạnh từ bên ngoài ập vào, lúc này đám gia đình cùng hộ vệ đổ tới, xem ra có một số việc không thể tiếp tục tiến hành được nữa rồi.

Để an ủi Tiêu Mặc Dự lúc này đang bị phẫn chí muốn chết, Hoa Thái U liền kéo chàng tới Tiêu kim quạt.

Cố ý vỗ ngực đảm bảo, thuê phòng ở đây tuyệt đối an toàn không bị làm phiền, không những thế còn cung cấp mọi dịch vụ chuyên nghiệp.

Bên ngoài đèn hoa rực rỡ đàng điếm, bên trong cỏ màn quây xa xỉ.

Sau khi uống rượu vào, Tiêu Mạc Dự cuối cùng có thể xem như đã hồi sinh.

Chàng giơ tay đỡ Hoa Thái U đang mãi mê nghiên cứu công cụ quan hệ cửa hậu lên vai, tiếp đó sải bước đi tới giường rồi đặt nàng xuống, trong tiếng rên rỉ trên giường chàng mạnh mẽ hôn lên đôi môi mọng đỏ của Hoa Thái U, đồng thời chỉ với dăm ba thao tác dễ xé nát váy áo của Hoa Thái U.

Hoa Thái U có phần ngậy người trước những hành động tuy có phần thô bạo nhưng lại rất đơn giản lại có hiệu quả của chàng, sau khi bị lột trần mới định thần lại hỏi: “Chàng uống xuân dược đấy à?”

Tiêu Mạc Dự hừ một tiếng, chẳng đáp lại, chỉ lo vứt quần áo của mình, tiếp đó dặng chân nàng ra, trước tiên dùng tay mở đường, tiếp đó mới đưa vào, lại thử cọ xát một lúc, chờ tới lúc cơ thể đã lâu chưa mây mưa của Hoa Thái U dần dần thích ứng mới mặc sức tung hoành trong thiên địa ẩm ướt kia.

Cả một quá trình mang chút ngang ngược mang chút mạnh mẽ quyết liệt, có điều lại thành công ngoài sức mong đợi.

Tới lúc cả hai đều đạt tới đỉnh cao tình ái, toàn thân Hoa Thái U đã nhẽ nhại mồ hôi, giọng khàn đặc, nằm bẹp trên giường không còn chút sức lực nào.

Tiêu Mạc Dự ôm nàng vào lòng, vén tóc nàng, đặc ý vuốt ve má nàng nói: "Không có màn dạo đầu cũng có thể đã thế này, có thể thấy được bản sắc anh hùng rồi".

Hoa Thái U sống dở chết dở rên: "Anh hùng, thiếp xin thu lại lời lúc trước. Chàng không phải lưu manh kiểu văn nghệ sĩ mà là cụ lưu manh mới phải!".

Tiêu Mặc Dự cười, tiếp đó thơm lên trán nàng, khẽ thì thầm: "Hoa cải dầu...".

"Gì vậy?"

"Không có gì, chỉ là muốn gọi nàng mà thôi. Từ sau khi trùng phùng, ta vẫn chưa từng gọi nàng như vậy. Nàng nói xem trước mặt Tuế Tuế và Nguyệt Nguyệt chúng ta có nên tránh một chút không? Nếu bọn trẻ cũng học theo gọi chúng ta như vậy, dường như không phù hợp cho lắm."

"Cũng được, sau này kiểu xưng hô này chỉ được dùng khi chỉ có hai chúng ta thôi."

"Vậy ta sẽ gọi nàng là mẹ bọn trẻ."

"Cá mực nhỏ."

"Nàng nên gọi ta là cha bọn trẻ."

"Thiếp nói là, hình thiếp vẽ trên ngực chàng là Cá mực nhỏ."

"Hoa cải dầu ời là Hoa cải dầu, sau này nàng chớ dạy con của chúng ta vẽ đấy!"

"Đương nhiên không cần thiếp dạy rồi, trong Tiêu kim quạt của chúng ta có rất nhiều cao thủ vẽ tranh, ví như Hạ tiên sinh..."

"Dừng lại! Tốt nhất để ta đích thân dạy chúng là được."

"Chàng đâu có rảnh, còn phải nghiên cứu tư thế mới cùng thiếp chứ."

"Nếu vậy chi bằng bây giờ bắt đầu đi!"

"Lại nữa à?"

"Không được sao?"

"Thiếp đường đường là tú bà cái thế, làm sao có thể không được chứ? Có điều lần này thiếp muốn ở trên."

"Thỏa thuận xong!"

"..."

Dưới ánh trăng rằm sáng vắng vặc, tại một góc tường bên ngoài chiến trường rực lửa, có một loạt người đang ngồi ở đó, nam có nữ có già có trẻ có còn có cả một hòa thượng trọc đầu nữa.

Trong đó một người khí chất cao nhã một tay cầm bút một tay cầm sách, vừa nghe vừa tưởng tượng vừa cẩn thận vẽ gì đó, phong thái học thuật đại sư toát ra từ người này.

Hai người ngồi bên đang thì thầm nhỏ to...

"Thứ đó là mực sao?"

"Dù gì ta nhìn thế nào cũng thấy giống rùa vậy."

"Có điều trông con mực nó thế nào nhỉ?"

"Người cởi quần áo ra, ta sẽ vẽ cho người xem."

"Ta sẽ giết người!"

Lúc này, hòa thượng trọc đầu lướt tới, giơ một ngón tay lên: "Nếu Cao thí chủ có thể giúp bản tăng độ Lục thí chủ đây phá sắc giới, bản tăng sẽ đi bắt một con mực về để Cao thí chủ xem."

"Nói lời giữ lời đấy!"

"Đại sư quả nhiên không hổ là điển hình của dân tăng!"

"Lục thí chủ quá khen rồi."

"Bớt lời vô ích đi, tiếp chiêu!"

Ba người lại bày thế tiếp tục đấu, có điều bị mấy chục cái đế giày gõ đúng đầu.

Một người phụ nữ trợn mắt hăn học phát ngôn thay mọi người: "Đã được nghe tuồng miễn phí, kẻ nào lớn tiếng huyên náo, giết không tha!"

Mọi người đều đổ dồn ánh mắt khiến trách phụ họa theo.

Thế giới bên ngoài lại một lần nữa yên tĩnh trở lại, thế công thành bên trong lại đang tiếp tục...

Cảnh sắc mùa xuân lan tỏa khắp nơi, ruộng Hoa cải dầu bên ngoài thành đang nở rộ...

DU THÁI HOA

Lập Thệ Thành Yêu
www.dtv-ebook.com

Chương 22

Niệm Âm

Đó là buổi chiều đầu hạ, đèn lồng bên ngoài được thắp lên, rực rỡ sắc màu đón gió, cảnh tượng này giống hệt với váy áo của các tỉ muội.

Ăn mặc trang điểm xong xuôi, tôi ngồi trong phòng mình chờ đợi người thắng cuộc trong cuộc đấu thầu tối nay.

Tôi là cô nương nổi nhất của lầu này, mỗi một khúc hát nghìn vàng, rất đáng tiền.

Tôi còn đang chau chuốt cây ngọc tiêu lúc nào cũng bên người, chợt nghe thấy một giọng nói nhẹ nhàng vang lên: "Ta tên là Liễu Âm, là nhạc sư mới tới, hôm nay sẽ do ta hòa tấu với cô nương".

Tôi quay lại nhìn, chỉ thấy một người đàn ông đang ôm đàn đứng đó, sắc thái chói lòa tươi mới phía sau lưng dường như chẳng đọng lại chút nào trên người người này, khuôn mặt sạch sẽ đôi mắt trong trẻo, bộ quần áo trắng không nhuộm chút bụi trần.

Tôi bước tới chỗ người này, quan sát một lượt; "Người có biết, ta có yêu cầu rất cao đối với người hòa tấu cùng?".

Người này cúi đầu mím môi cười, tiếp đó xấu hổ nói: "Xin cô nương cứ tự nhiên sát hạch."

Đã lâu tôi chưa từng gặp qua người đàn ông chưa từng trải như vậy, nên nhất thời muốn trêu chọc, cố ý làm khó anh ta, do muốn thấy bộ dạng lúng túng của anh ta.

Có điều bất luận là chủ đề cổ quái mới lạ thế nào cũng đều được người đó hóa giải dễ dàng.

Ngón tay người này trắng ngần thon dài lại rất khéo léo, dây đàn dưới bàn tay của anh ta lúc róc rách như tiếng suối chảy lúc lại cuồn cuộn như nước sông, lúc lại giống như trúc mã thanh mai lúc lại giống như đao vàng giữa chốn sa trường.

Tôi liền cầm sáo lên thổi tấu cùng, cả hai nhạc khí hòa vào nhau như đã được luyện tập rất nhiều lần, không chút lệch pha.

“Từ này về sau, hễ có hòa tấu sẽ do người đảm trách.”

“Đa tạ Tử Vũ cô nương.”

Người đó đứng dậy, khẽ gập người cảm tạ, khuôn mặt thanh tú khẽ ửng đỏ.

Tôi thầm thở dài, ở nơi như thế này, cho dù có đẹp tới mấy cũng không có khả năng tự bảo vệ mình, thực ra đây là một việc rất tồi tệ, bất luận đối với nam hay là nữ cũng vậy.

Sau này, quả nhiên nghe nói người này thường xuyên bị khách làng chơi quấy nhiễu, có điều không biết người này đã dùng cách gì, mà tới cuối cùng vẫn không bị lợi dụng. Một thời gian sau, tôi vô tình biết được, những khách làng chơi từng có ý định bất chính với anh ta đều hoặc bị ốm bị chết hoặc rời đi, kết cục rất thảm, liệu trong sự việc này có nội tình hay có liên hệ ẩn giấu nào, tôi đều không rõ, cũng chẳng có hứng thú tìm hiểu.

Cứ cách mấy ngày chàng lại tới chỗ tôi hòa tấu, sự phối hợp giữa chúng tôi càng ngày càng nhuần nhuyễn, lần nào cũng là chàng đánh đàn tôi thổi tiêu, ngoài việc hòa tấu ra chúng tôi hầu như không nói chuyện với nhau.

Một ngày kia có một khách quý rất có thể lực ghé thăm, thống lĩnh hộ vệ quân Ung thành - Mã Võ.

Người này đúng là một kẻ lỗ mãng điển hình, có điều lại cứ muốn học phong thái phong nhã của người khác, không tiếc tiền tới chỗ tôi thưởng nhạc.

Tôi vốn định làm qua loa để đẩy hắn đi, nào ngờ hắn lại mê mẩn Liễu Âm, trước tiên nói những lời lẽ thô tục, sau đó là động tay động chân.

Theo lý tôi không nên quản việc này. Bởi vì đối tượng mà hắn giở trò thú tính không phải là tôi, bởi vì chỉ cần khách vui, thì việc phóng dăng với một nhạc sư thấp cổ bé họng là điều có thể cho phép.

Có điều khi nhìn thấy khoe môi mím chặt khi dùng sức giăng co của Liễu Âm, tôi lại giống như ma xui quỷ khiến tiến lên phía trước định ngăn cản, kết quả đã khiến Mã Võ nổi giận, túm lấy chiếc đàn gỗ trên bàn đập vào đầu tôi. Cây đàn đồ tuy không nặng, nhưng trong bàn tay của người có võ công cao cường như Mã Võ lại có thể biến thành vũ khí sắc nhọn đủ để giết người.

Tôi cười thầm trong lòng, lần đầu tiên quản việc không đâu trong đời, lại gây ra họa sát thân thế này, đúng là đáng đời.

Tôi nhắm mắt chờ chết, có điều vẫn nghe thấy một tiếng động lớn, người tôi không cảm thấy đau đớn gì, mở mắt ra xem, thì thấy Liễu Âm đang đứng chắn trước mặt, tay áo bên trái bị rách, lộ ra vết thương sâu có thể nhìn thấy cả xương bên trong, máu đã nhuộm đỏ cả nửa chiếc áo trắng. Chàng vẫn lặng yên đứng đó, bờ vai gầy vẫn thẳng, sắc mặt tái nhợt, nhưng

hoàn toàn không có vẻ sợ hãi hay đau đớn, chỉ duy nhất đôi lông mày đang nhíu lại mà thôi.

Mã Võ cảm thấy cụt hứng, tức giận bỏ đi.

Tôi đã đi vòng một chuyến âm phủ, nhất thời có phần sững sờ, tới lúc tôi định thần lại, Liễu Âm đã bỏ đi, mang theo cả cây đàn gẩy kia, thứ duy nhất còn sót lại chính là vết máu tươi rơi trên mặt đất.

Tôi do dự một lát rồi mang theo thuốc trị thương tới nơi chàng ở.

Bởi dù gì chàng cũng coi là đã cứu tôi, không những thế từ trước tới giờ chưa từng có ai đứng trước mặt, che chở cho tôi bao giờ.

Chỗ ở của chàng nằm ở nơi hẻo lánh cách xa nơi ồn ào náo nhiệt, trong đêm khuya thanh vắng không trăng không sao này, căn nhà bỗng trở nên vắng lặng kỳ lạ.

Trong nhà chỉ có duy nhất một ngọn đèn, vừa mở cửa ra đã ngửi thấy mùi máu tanh, còn có mùi thuốc thảo dược thoang thoảng rất độc đáo.

Liễu Âm đã thay quần áo sạch sẽ, chàng đang ngồi ở đầu giường, lưng dựa vào tường, cả người khẽ co lại, dường như đang run bần bật. Dưới ánh đèn mờ ảo, vẫn có thể nhận thấy sắc mặt trắng bệch cùng những giọt mồ hôi to men theo gò má không ngừng rơi xuống.

"Người..."

Tôi đã từ lâu chưa từng quan tâm tới ai đột nhiên cảm thấy miệng lưỡi chậm chạp, không biết phải nói gì mới phải.

Chàng ngược mắt nhìn tôi, mím đôi môi không còn sắc đỏ cười: "Ta không sao, chỉ là vết thương ngoài da, chỉ cần bôi thuốc là khỏi".

"Vậy... người đã bôi thuốc rồi à?"

"Ừ."

Tôi chỉ biết gật đầu, lặng lẽ bỏ lọ thuốc trong tay vào ống tay, nghĩ một hồi rồi nói: "Chỗ ta có thuốc trị thương rất tốt, khả năng hiệu quả hơn thuốc của người đấy".

Chàng chỉ cười: "Đa tạ ý tốt của cô nương, thuốc của ta tuy không quý, nhưng hiệu quả rất nhanh."

"E là những loại thuốc có dược tính quá mạnh, chắc khi bôi lên vết thương sẽ rất đau đúng không?"

"Quen rồi."

Tôi sửng người, há một tiếng theo bản năng.

Chàng giơ tay gạt hết mồ hôi trên đầu trên mặt, lạnh lùng nói: "Ta quen với đau đớn rồi".

Hiệu quả của loại thuốc đó đúng là khiến người khác phải ngạc nhiên, chỉ mấy ngày sau, Liễu Âm đã có thể ôm đàn xuất hiện trước mặt tôi.

Có lẽ do trải qua một lần cùng hoạn nạn, nên khoảng cách giữa tôi và chàng đã được thu hẹp nhiều, thỉnh thoảng chúng tôi còn vui đùa vài câu.

Tôi dần phát hiện ra, kiến thức khí phách của huynh ấy dường như không phải của một người nhạc sư bình thường, cũng giống tiếng đàn của huynh ấy, bất luận là khúc nhạc nào, đều toát lên màu sắc chính trực, không hề hợt cũng chẳng nịnh đời chút nào.

Có điều, tôi cũng không tìm hiểu, ở nơi như thế này, thứ chúng tôi có chính là hiện tại, không có quá khứ cũng chẳng có tương lai.

Một đêm mùa hạ, tôi vừa hay gặp được Liễu Âm đang hòa tấu với tỳ muội khác.

Tâm trạng của chàng xem ra rất tốt, đôi bên chào hỏi xong đột nhiên chàng cười nói: "Để ta đàn một khúc nhạc cho cô nương nghe nhé, đây là bản nhạc ta thích nhất."

Tôi đáp: "Được".

Chàng liền ngồi xuống đất, để đàn trên đầu gối, khúc nhạc vừa thê lương lại có đôi phần đoạn tuyệt, dường như chẳng hợp với tâm trạng hiện giờ của chàng chút nào.

Tôi nghi hoặc, liền hỏi: "Rất hay, tên khúc nhạc này là gì vậy?"

"Ta cũng không biết, mẹ ta thích, ta liền ghi lại, nghe nói đó là khúc nhạc do một cố nhân năm xưa tiễn bà đi xa đã sáng tác ra."

Lúc chàng đứng dậy, từ trong tay áo chàng rơi ra một chiếc lọ nhỏ, chàng vội vàng cúi xuống nhặt lên rồi đặt trong lòng bàn tay tiếp đó phồng mang trợn má thổi bụi bám trên đó. Trông bộ dạng chàng rất đáng yêu.

Tôi thấy vậy cảm thấy rất buồn cười, liền trêu: "Trong chiếc lọ này là vật báu gì, khiến người lại yêu quý tới vậy?"

Sau khi cẩn thận cất giữ xong, chàng rướn mày đáp; "Báu vật được coi là thứ gì chứ? Tử Vũ, cô nương biết mùi vị được người khác quan tâm là thế nào không?".

Tôi đáp: "Không biết".

Tiếng cười của chàng rất sáng khoái, mang vẻ đặc ý rất trẻ con: "Ta cũng đã từ rất lâu không biết rồi, nhưng hôm nay lại một lần nữa được nếm trải mùi vị đó, thật hay quá đi!".

Đấy là lần đầu tiên Liễu Âm gọi tên tôi, cũng là lần cuối cùng chàng làm như vậy, Khúc nhạc chàng đánh cho tôi nghe, một khúc nhạc giống

như điềm vậy, mang nghĩa đoạn tuyệt.

Đêm hôm đó, cuối cùng chàng đã không thể thoát khỏi Mã Vĩ, nhưng cũng có thể coi là đã báo thù cho bản thân.

Tôi lại đi tới nơi chàng ở, nhưng đi tới chỗ hồ sen lại dừng bước.

Bởi vì đột nhiên tôi rất sợ sẽ nhìn thấy người đàn ông thanh tú dong dỏng kia cười nói với mình: "Ta đau quen rồi".

Phải trải qua sự dày vò thế nào, mới có thể coi nỗi đau đớn thành thói quen. Chàng hiện giờ, có lẽ sẽ không còn biết đau nữa...

Tôi đứng ở ngoài sân, lắng tiếng sáo tiễn chàng một chặng, có điều không có tiếng đàn hòa tấu, khúc nhạc trở nên lạc lõng.

Sau này, tôi thường xuyên nằm mơ thấy Liễu Âm, chàng mặc áo trắng, tóc đen nhánh, áo bào bay bay, chàng vừa đánh đàn vừa cười ngượng nghịu.

Tôi luôn cảm thấy chàng vẫn chưa chết, mặc dù tôi đã hết lần này tới lần khác nhắc bản thân là chàng từ lâu đã biến thành tro bụi, thế nhưng trong lòng tôi vẫn vẫn vương ý nghĩ hoang đường.

Do vậy khi tôi nhìn thấy người đàn ông áo bào đen kia, tôi đã có cảm giác mình nhất định đã có những cử chỉ điên rồ.

Tôi nhìn người đó chăm chăm, khuôn mặt giống hệt nhau, dáng người không sai lệch, thậm chí đến cả giọng nói cũng không khác biệt. Tôi không dám chớp mắt, chỉ sợ mình đang nằm mơ. Mãi tới khi người đó nhìn về phía tôi, nhếch mép cười.

Nụ cười này, không giống nhau.

Thế là tôi tỉnh lại, khôi phục sự thần nhiên như ban đầu. Có điều tôi vẫn có thể nhìn thấy một chút đặc ý trong nụ cười đó, vẫn là vẻ trẻ con như thế...

Đúng là chàng, Liễu Âm.

Nhưng dường như tất cả mọi người đều nói người đó không phải là chàng.

Một kẻ điên cuồng ma mị, một người dịu hiền nhu thuận, một thanh niên thần bí dặt lừng hàng vạn quan, một người là nhạc sư thấp hèn mặc người đời o ép. Ngoài dáng vẻ bên ngoài giống nhau ra, căn bản chính là hai người không liên quan.

Tôi không nói gì, bởi vì chàng đã không muốn thừa nhận thì hãy để người nhạc sư kia mãi mãi nhắm mắt đi.

Người này vẫn lấy tên Liễu Âm, vẫn thường xuyên vào ra trong lầu, chỉ có điều khác biệt tất cả mọi người nhìn thấy chàng đều cung kính chào một tiếng Liễu công tử, và lần này cũng chỉ đánh đàn cho một người – bà chủ Hoa mà thôi.

Ngày hôm đó lúc tôi đang ở bờ ao sen, đã nhìn thấy bà chủ Hoa ôm chiếc đàn gãy của chàng. Tôi không biết mối giao tình giữa họ là thế nào, chỉ biết trông bà chủ Hoa rất buồn.

Thế là quá đủ, có một người thực sự đau lòng vì chàng.

Sau này bà chủ Hoa còn làm rất nhiều việc vì cái chết của chàng, thậm chí còn không kiêng dè chống đối quan phủ, gây ra rất nhiều phiền phức cho bản thân.

Ngoài tôi và bà chủ Hoa ra, dường như mọi người đều nói vị công tử hiện giờ không phai là người nhạc sư năm xưa.

Bà chủ Hoa biết thực tình, và chàng chỉ thừa nhận trước mặt bà chủ Hoa.

Tôi nghĩ, bất kể chàng trước đây hay là chàng hiện giờ, bà chủ Hoa đều xứng với tấm chân tình của chàng.

Chỉ tiếc là hoa rơi hữu ý nước chảy vô tình. Người trong lòng của bà chủ Hoa lại không phải là chàng.

Một hôm khi tôi đang đi dạo trong lầu, chợt nhìn thấy cách chỗ tôi đứng rất xa bà chủ Hoa đang vừa đi vừa xem mấy tờ giấy trong tay, nét mặt tươi tỉnh rạng ngời, có lẽ đó là thư Tiêu công tử viết cho bà khi đi làm việc ở bên ngoài.

Liều Âm lặng lẽ đi đằng sau bà chủ Hoa khoảng năm bước, nét mặt không còn vẻ bất cần đời như bình thường mà lại phảng phất nét si tình.

Tôi chợt cảm thấy rất thú vị, chàng nhìn theo bà chủ Hoa từ phía sau, tôi thì nhìn theo bóng chàng. Nếu quay đầu lại, liệu có thể nhìn thấy mặt chính diện của một người khác không nhỉ? Có điều làm gì có khả năng quay lại chứ...

Tôi vừa cười vừa gạt đi màn sương trong mắt, tiếp tục đưa mắt nhìn theo.

Ngày tháng cứ trôi qua như vậy, cuộc sống của tôi chẳng có gì thay đổi, có điều bà chủ Hoa đã thành thân với Tiêu công tử, sau đó rời khỏi Ung thành. Còn Liều Âm, cũng biến mất theo họ.

Có lẽ chàng đi tìm một chốn sống một mình chẳng? Người như chàng cho dù có bị thương hay đau đớn thế nào, cũng tuyệt đối không biểu lộ ra ngoài.

Mười lăm tháng tư, ngày rằm rảnh rỗi.

Sau một đêm đàn hát, tôi mệt mỏi muốn ngủ, vừa đóng cửa phòng thì nhìn thấy chàng.

Chàng vẫn mặc áo bào đen như mọi khi, thoáng nét quý tộc, cùng mùi thảo dược quen thuộc.

Chàng đưa cho tôi hai bọc, một to một nhỏ. Bọc to đựng vàng bạc, bên trong bọc nhỏ có ba đồ vật rất bình thường, một chiếc còi trúc, một chiếc ám khí màu đen, và một lọ nhỏ.

“Tiền này để nàng chuộc thân, tới Giang Nam mở một nhạc phường, nàng có thể chơi bất cứ khúc nhạc nào mình thích. Còn về những thứ này...”

Chàng lấy chiếc lọ lên rồi khê dùng đầu ngón tay cọ vào, trên đầu mày trong ánh mắt đều ánh lên vẻ dịu dàng khó tả: "Nếu có một ngày, nàng ấy cắt đứt với Tiêu Mặc Dự, nhờ cô nương mang ba thứ đồ này giao cho nàng. Tiếp đó nói với nàng ấy rằng, khúc nhạc Vô Danh khúc kia chỉ có giáo chủ Vô Minh giáo mới có".

Nói rồi, chàng lại mỉm cười nói tiếp: "Đương nhiên, hy vọng mãi mãi không có ngày này".

Nhìn chàng cẩn thận đặt lọ thuốc vào chỗ cũ, cuối cùng tôi đã không kìm được lòng thắc mắc: "Đây chính là bảo bối huynh rơi ra từ tay áo hôm đó? Là của bà chủ Hoa tặng à?"

“Ừ. Nhìn thấy ta bị thương trên người, liền đặc biệt lấy cho ta đấy."

Thì ra, thứ chàng cần, chính là một chút tình dịu dàng thế này.

Nếu đêm hôm đó tôi cũng đưa lọ thuốc trong tay chàng, kết quả sẽ khác biệt không nhỉ? Có điều trên thế gian này, mãi mãi không tồn tại nếu như.

Sau khi chàng bỏ đi, tôi chợt nhớ ra, hương thảo được đó chính là mùi hương lần đầu tôi đi thăm chàng đã ngửi thấy, được tính rất mạnh. Lẽ nào, chàng lại bị thương sao? Chàng bị thương ở đâu, có nặng không, có đau không vậy...

Sau này tôi không còn gặp lại chàng nữa....

Buổi tối trước khi cuộc quyết chiến với quân địch diễn ra, tôi đã tới trợ chiến cho các chiến sĩ. Tôi đã thổi một khúc nhạc khảng khái, còn nhờ hòa thượng Loan Lai dùng nội lực của mình giúp tôi truyền tiếng sáo đi xa.

Tôi muốn nói với chàng, tôi sắp rời ra nơi này theo lời chàng, tôi sẽ tới Giang Nam mở một nhạc phường.

Khúc nhạc tôi thích thổi nhất chính là khúc nhạc chàng thích nhất.

DU THÁI HOA

Lập Thệ Thành Yêu
www.dtv-ebook.com

Chương 23

Bất ly

Trước khi mười sáu tuổi, tôi là thiên kim phủ Thừa tướng. Sau khi mười sáu tuổi, tôi trở thành phu nhân Định quốc công.

Hai thân phận này đối với tôi mà nói hoàn toàn chẳng có khác biệt gì lớn, chẳng qua chỉ là dời từ nhà này sang nhà khác mà thôi, từ cô gái trong khuê phòng biến thành người phụ nữ hỗ trợ phu quân dạy dỗ con cái.

Từ nhỏ nhất cử nhất động của tôi đều tuân theo tiêu chuẩn nghiêm khắc, không thể có bất kỳ lời nói hay hành động không hợp quy định, thậm chí có thể nói khi khóc cũng quy định chỉ được rơi bao nhiêu giọt lệ.

Trước khi xuất giá, tôi đã từng đi qua một rừng mai ở bên ngoài thành, ở nơi đó, tôi đã làm một việc can đảm nhất đời mình.

Tôi đã yêu một người đàn ông, một người đàn ông chỉ có duyên gặp gỡ ba lần, tôi muốn đi theo người đó tới tận chân trời góc bể làm vợ người đó.

Sau đó, mong ước trên rốt cuộc chỉ là giấc mộng mãi mãi không thể thực hiện được.

Giữa tôi và người đó bị ngăn cách bởi rất nhiều thứ, khiến linh cảm giữa chúng tôi không đủ mạnh để vượt qua những rào cản này.

Người đó ra đi, không bao giờ quay lại. Chỉ để lại cho tôi một cánh hoa mai đỏ, cùng mùi hương mãi không phai nhòa, đó là mùi vị băng tuyết, là sự thuần khiết bao phủ thiên địa lúc chia tay.

Ba tháng sau, tôi đội mũ phượng cùng váy áo cưới, trở thành tân nương của người khác.

Không phải người đó, người này rốt cuộc là ai, đã không còn quan trọng nữa.

Tôi chôn cất mối tình của bản thân, tiếp tục cuộc đời của mình.

Phu quân của tôi là Định quốc công năm triều chính, đây là một cuộc hôn nhân chính trị, đôi bên đều hiểu rất rõ.

Trong đêm tân hôn, chúng tôi bình tĩnh hành lễ phu thê. Ngày hôm sau tỉnh lại, phát hiện bên cạnh không có ai, tôi nhắm mắt lại nghĩ, thậm chí hoàn toàn không nhớ nổi dáng vẻ khuôn mặt của người đàn ông tối qua.

Lúc gặp lại khi trong phủ đã đã lên đèn.

Nhìn người đàn ông tuấn tú gọi mình là phu nhân, tôi hơi bất ngờ vì chàng lại trẻ như vậy.

Chắc mẹ tôi đã từng nói qua tình hình của tư gia của chàng với tôi, nhưng tối chỉ nghe cho xong chuyện rồi liền quên ngay. Tôi còn cho là, người có được quyền thế như vậy ắt phải là một lão già tứ ngũ tuần, đâu ngờ, lại là thanh niên phơi phơi thế kia.

Chả trách, phụ thân tôi sốt sắng kết đồng minh với người này, người như thế này nếu là địch, chắc chắn sẽ là một sự việc rất đáng sợ.

Do vậy, tôi nên cảm thấy vinh hạnh về bản thân đã có thể dốc sức cho gia tộc mới phải?

Tôi cười đáp lễ, dịu dàng gọi chàng một tiếng phu quân.

Từ đó trở đi, chàng là phu quân tôi là thê tử, đây chính là gia đình của nửa đời sau của tôi.

Cuộc sống sau đó yên bình mà phẳng lặng. Tuy mới thành thân nhưng giữa chúng tôi không xảy ra bất kỳ một va chạm nào thường gặp ở các đôi phu thê mới sống với nhau, chúng tôi có phần nào giống như đôi vợ chồng già đã sống bên nhau nhiều năm vậy.

Đôi bên đều giữ kẽ, nhường nhịn lẫn nhau, thực sự đã làm được kính trọng nhau như khách. Tôi rất hài lòng với cục diện này, bởi vì đây là cuộc sống tôi từng quen thuộc, cũng giống như cuộc sống của cha mẹ tôi, cũng giống như mọi cuộc hôn nhân trong đại gia tộc chúng tôi vậy. Những gì tôi phải làm, chỉ là dựa theo sự giáo huấn từ nhỏ đi tiếp một cách máy móc.

Ban ngày, chàng lên trường, tôi quản gia. Ban tối, chàng làm việc trong thư phòng, tôi làm những việc may vá. Đêm khuya, cả hai đi ngủ.

Hằng ngày chàng có rất nhiều việc phải làm, thỉnh thoảng còn phải đi tiếp khách, nhưng chàng không uống rượu bao giờ. Ngoài việc công quan trọng, dường như ngày nào chàng cũng về nhà ăn cơm, nếu về muộn quá, thì nghỉ luôn trong thư phòng, không tới làm phiền tôi.

Chàng ít nói, tôi cũng không nhiều lời, cho nên sống cùng nhau, phần lớn cả hai đều yên lặng. Có điều hoàn toàn không cảm thấy gượng gạo khó ở, trái lại còn thấy dễ chịu. Không ai nhắc tới nửa câu về cuộc sống của nhau trước khi thành thân, chúng tôi chưa từng hẹn trước, nhưng giống như ngầm cam kết.

Tôi tin chắc rằng, trong lòng chàng vẫn có một khoảng trống mãi mãi dành cho một người.

Bởi vì mỗi năm cứ tới đầu xuân, chàng đều một mình mang theo bầu rượu đi tới nông trang bên ngoài thành ở cả nửa ngày. Lúc quay về quần áo chàng thường dính nhiều cánh hoa vàng, rất nhỏ không nổi bật, cũng chẳng có mùi thơm.

Người hầu trong phủ sau khi nghe tôi miêu tả, đều nói đó là Hoa cải dầu.

Lần đầu tiên nhìn thấy phu quân của mình kiệu một cô bé con lên cỗ, tôi chính xác giật nảy mình. Không chỉ bởi sự khác biệt về hình tượng rõ rệt ở chàng, mà là vì nụ cười trên khuôn mặt chàng, nụ cười thoải mái không kiêng dè, nụ cười xuất phát từ con tim.

Chàng thậm chí còn cười ít hơn cả nói, thỉnh thoảng có cười, cũng rất hời hợt. Ban đầu tôi còn cho rằng, có lẽ chàng giống mình, lúc nhỏ đã chịu sự giáo dục nghiêm khắc dẫn tới từ lâu đã không còn nhớ phải làm thế nào mới có thể khóc to cười lớn nữa, phải làm thế nào mới bộc lộ được tâm trạng chân thật của mình.

Thì ra, không phải chàng không nhớ, mà là chàng không muốn.

Con bé cùng đại ca của nó là một cặp sinh đôi, cả hai đều thông minh đáng yêu khiến ai nhìn thấy cũng yêu mến. Năm nào chúng cũng từ Giang Nam lên kinh thành ở mấy tháng, bầu bạn với hoàng đế nhỏ tuổi.

Khoảng thời gian này, phu quân thường ở lại dừng bữa trong cung. Nghe nói là do ba đứa trẻ quấn lấy chàng, không cho chàng đi.

Sau này, chàng bắt đầu nói nhiều với tôi hơn một chút, chủ đề chủ yếu là về bọn trẻ. Người được chàng nói nhiều nhất chính là cô bé tên là Nguyệt Nguyệt kia, chủ yếu là nó nghịch ngợm thế nào, đã gây ra họa gì...

Những lúc thế này, chàng thường mỉm cười, thỉnh thoảng còn bật cười sáng khoái nữa, giọng nói chàng lúc đó rất trầm ấm, dễ nghe vô cùng.

Có thể dễ dàng nhận thấy, chàng thích bọn trẻ tự đáy lòng. Nếu đó là cốt nhục của chàng, liệu chàng có càng vui không?

Nửa năm sau khi kết hôn, tôi cũng mang bầu.

Mùa đông năm đó, chàng bế con trai vừa chào đời, ngắm nghía tỉ mỉ một hồi, do dự một lát, cuối cùng không ghìm được bồn chồn hỏi tôi: "Mặt của đứa bé này tại sao lại đỏ đỏ, nhẵn nhúm như vậy nhỉ, ta còn nhớ bọn trẻ Tuế Tuế Nguyệt Nguyệt có như thế đâu! Có cần mời đại phu tới khám không đây?".

Lúc đó, tôi đã bật cười thành tiếng.

Bên ngoài trời lại đổ tuyết, chỉ trong nháy mắt đã biến cả thế giới thành một màu trắng bạc.

Tôi không có thời gian rảnh để đi thưởng thức vẻ thuần khiết đó, bởi vì con trai tè ướt đẫm một mảng áo trước ngực cha nó, tôi đang vội vàng tìm một bộ đồ khác để thay cho chồng đang vội lên triều.

Tiếng cười pha lẫn tiếng mắng yêu của người đàn ông, tiếng trẻ con lè nhè khóc lóc, rồi sự ra ra vào vào của người hầu, trong lúc bận rộn, trong lòng tôi lại dâng lên một cảm giác trước đây chưa từng xuất hiện, tôi nghĩ đó là sự yên lòng.

Năm năm sau, đứa con thứ hai chào đời.

Nếu chỉ đơn giản như vậy, thì cũng đành. Đẳng này chàng còn yêu cầu đứa lớn mọi sự đều phải nhường đệ đệ của nó, phải giúp đỡ đệ đệ, bảo vệ đệ đệ, lúc nào trong đầu nó cũng đinh ninh câu "Huynh trưởng như cha".

Có điều với đứa trẻ mới mấy tuổi như vậy, làm sao có thể hà khắc như vậy. Chính vì điều này, tôi và chàng không biết đã tranh cãi bao nhiêu lần.

Đúng vậy, không biết bắt đầu từ khi nào, giữa hai chúng tôi đã xuất hiện dấu khâu, giận dỗi, giống như bao cặp phu thê bình thường khác.

Mấy năm nữa lại trôi qua, hai đứa con của chúng tôi lần lượt đi học. Bình thường chúng rất ít khi về nhà, cuối cùng tôi cũng được yên tĩnh.

Sau khi hoàng đế nắm quyền, phu quân được giải phóng, cũng nhàn nhã hơn nhiều.

Mùa xuân năm nay, phu quân đột nhiên nổi hứng, quyết định đưa tôi đi chu du cho thanh thản.

Chúng tôi tiến về phía nam, tới một thành nhỏ ở Giang Nam.

Phong cảnh nơi này rất đẹp, chúng tôi vừa đi vừa ngắm cảnh, còn chẳng hề hay biết trời đã tối dần.

Lúc mặt trời sắp lặn, đột nhiên nghe thấy một khúc nhạc du dương, chúng tôi đưa mắt nhìn về phía tiếng nhạc, thì thấy một phụ nữ trung niên xinh đẹp đang dựa vào lan can độc tấu.

Không ngờ ở nơi nhỏ bé thế này, lại có thể nghe thấy khúc nhạc thanh nhã là vậy. Tôi nghe mê say, tới lúc khúc nhạc kết thúc, tôi định quay ra cùng chồng bình phẩm một hồi, chợt phát hiện bên cạnh mình không có ai.

Tôi vội vàng đi tìm, tới lúc mặt trời mặt trăng giao nhau, tôi mới tìm được chàng.

Một dải Hoa cải dầu trải dài tới tận chân trời, một màu vàng lấp lóa dưới ánh trăng, có điều chẳng có chút mùi hương nào cả.

Chàng lặng lẽ đứng đó, đối mặt với ruộng hoa xoay lưng về phía tôi.

Không biết do ánh sáng không tốt hay do tôi hoa mắt nữa, cái lưng trước giờ luôn thẳng như đao của chàng dường như hơi gù.

Là do tiếng tiêu đó, đã phá tan sự phòng bị của chàng, để sống lưng của chàng...

Đây chính là nơi trước đó chàng thường qua lại, không ai có thể bước vào.

Cũng giống như cánh hoa mai trong túi thơm luôn bên người của tôi, cũng từ trước tới giờ chưa từng cho người khác thấy vậy.

Tôi lặng lẽ xoay người, rồi một mình trở về nhà trọ.

Lúc bình mình, cuối cùng cũng nghe thấy tiếng bước chân quen thuộc, nhưng dường như những bước chân này vô cùng mệt mỏi.

Tôi mở cửa phòng, đón chàng vào, tiếp đó lấy khăn mặt lau những giọt sương vương trên tóc mai chàng, tôi chẳng hỏi chàng gì cả.

Chàng nhìn thấy giường đệm phẳng phiu, lộ vẻ ái ngại tiếp đó nắm tay tôi, nhưng cũng không nói gì.

Tôi cười, chàng cũng cười, khẽ kéo tôi vào lòng.

Được làm thê tử của chàng, sinh con cho chàng, được cùng sống tới khi đầu bạc với chàng, tôi đã thấy mãn nguyện lắm rồi.

Ngụy Lưu, phu quân của tôi.

HẾT

Table of Contents

[Mục lục](#)

[Chương 1](#)

[Chương 2](#)

[Chương 3](#)

[Chương 4](#)

[Chương 5](#)

[Chương 6](#)

[Chương 7+1](#)

[Chương 7+2](#)

[Chương 8](#)

[Chương 8+2](#)

[Chương 9+1](#)

[Chương 9+2](#)

[Chương 10+1](#)

[Chương 10+2](#)

[Chương 11](#)

[Chương 11+2](#)

[Chương 11+3: Chiêu Thứ Nhất: Giở Bài Lãng Mạn](#)

[Chương 12](#)

[Chương 12+2](#)

[Chương 13](#)

[Chương 13+2](#)

[Chương 13+3](#)

[Chương 14](#)

[Chương 14+2](#)

[Chương 14+3](#)

[Chương 14+4](#)

[Chương 14+5](#)

[Chương 15+1](#)

[Chương 15+2](#)

[Chương 15+3](#)

[Chương 16](#)

[Chương 16+2](#)

[Chương 16+3](#)

[Chương 17+1](#)

[Chương 17+2](#)

[Chương 17+3](#)

[Chương 17+4](#)

[Chương 17+5](#)

[Chương 18](#)

[Chương 18+2](#)

[Chương 18+3](#)

[Chương 19](#)

[Chương 19+2](#)

[Chương 20](#)

[Chương 21](#)

[Chương 22](#)

[Chương 23](#)